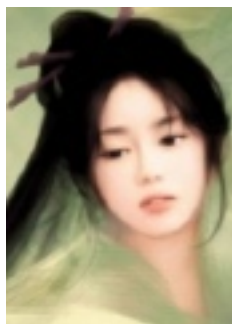

Tam Ma Thám Trảo

Contents

Tam Ma Thám Trảo	1
1. Chương 1: Quyết Báo Thù Khổ Luyện Công Phu - Trái Huấn Lệnh Do Quá Nhân Từ	2
2. Chương 2: Dùng Tuyệt Kỹ Để Lộ Xuất Thân - Khi Minh Bạch Ân Thù Lẫn Lộn	11
3. Chương 3: Nhân Tình Thế Thái Thật Khó Lường - Chỉ Thiệt Thân Cho Kẻ Thế Cô	24
4. Chương 4: Dù Ẩn Đáy Vực Chằng Yên Thân - Quyết Liều Sinh Tử Báo Thâm Ân	36
5. Chương 5: Ngỡ Dừa Hồ Oai Lưu Thanh Sử - Trong Ngực Thắt Định Danh Sư Đồ	57
6. Chương 6: Nhiều Thế Lực Cùng Tranh Hạ Sát - Do May Mắn Được Dịp Luyện Công	67
7. Chương 7: Phạm Gia Trang Bí Nhân Xuất Hiện - Hết Hoài Nghi Giao Hoàn Chân Kinh	77
8. Chương 8: Thiên Phương Bách Kế Diệt Sinh Lộ - Hiễn Lộ Vô Công Xin Hồng Ân	86
9. Chương 9: Quay Lại Cố Gia Dò Hung Thủ - Một Phên Đầu Tửu Gặp Cao Nhân	96
10. Chương 10: Hồi Cố Gia Lâm Nhiều Phiền Toái - Ngộ Cao Nhân Bí Ẩn Bao Trùm	104
11. Chương 11: Thêm Một Thi Thể Thêm Ngộ Nhận - Tiên Phá La Hán Hậu Chạm Thù	113
12. Chương 12: Tiên Bảo Thân Chằng Ngại Ai Cười - Trang Diệp Bích Ẩn Tàng Nội Biển	121
13. Chương 13: Theo Chiến Thư Suýt Chạm Thiếu Lâm - Bất Như Ý Quyết Chằng Chung Đường	131
14. Chương 14: Diễn Biến Bất Ngờ Cổ Chung Tự - Kháng Lệnh Công Môn Giết Địa Ma	142
15. Chương 15: Kế Hiểm Độc Giá Họa Giang Đông - Mưu Thâm Hiểm Quyết Hại Anh Hùng	151
16. Chương 16: Cổ Chung Tự Bộc Lộ Hành Tung - Nặng Ân Tình Sá Gì Ngàn Dặm	160
17. Chương 17: Kế Liên Thành Trùng Trùng Theo Bước - Độc Bất Xâm Hiểm Dàn Bản Thân	170
18. Chương 18: Chạm Hắc Phong Trên Vùng Tuyết Băng - Cứu Tuyết Mã Tiến Nhập Thiên Bằng	182
19. Chương 19: Hư Vô Thần Cung Chạm Hắc Phong - Chiêu Tồi Hậu Hộ Đồng Đền Tội	191
20. Chương 20: Nhận Ai Tín Tâm Cơ Vỡ Vụn - Phúc Chí Tâm Linh Luyện Thiên Bằng	202
21. Chương 21: Mưu Kế Khôn Lường Diệt Thánh Mẫu - Diệt Cửu Động Diệt Cả Cửu Linh	209
22. Chương 22: Thoát Mê Động Vội Cứu Bằng Hữu - Vạch Chân Tướng Cáo Giác Gian Nhân	226
23. Chương 23: Đột Ngột Chạm Trán Minh Nguyệt Giáo - Thêm Cừ Nhân Giấu Mặt Ẩn Danh	237
24. Chương 24: Mưu Đối Mưu Kế Đối Lại Kế - Anh Hùng Nan Quá Mỹ Nhân Quan	249
25. Chương 25: Anh Hùng Kiệt Sức Lâm Hiểm Cảnh - Cửu Linh Hồ Điệp Chưởng Cứu Nguy	257
26. Chương 26: Thật Không Thể Thấu Tình Nhi Nữ - Vạn Nan Sở Hữu Mỹ Nhân Tâm	268
27. Chương 27: Tẩu Diễn Bất Thành Kế Khổ Nhục - Công Phu Hồ Điệp Lui Địch Nhân	277
28. Chương 28: Lòng Nhi Nữ Đầu Dễ Thấu Suy - Trong Hiểm Cảnh Mới Lộ Chân Tình	285
29. Chương 29: Nghi Kế Đối Đầu Minh Nguyệt Giáo - Bàn Mưu Giải Thoát Các Chưởng Môn	299
30. Chương 30: Cang Khí Hộ Thân Phá Phổ Quang - Ân Thù Kết Liễu Vạn Thái Hòa	309

Tam Ma Thám Trảo

Giới thiệu

Vội vàng dương chiếu những ánh vàng nhạt và mệt mỏi cuối ngày, xô bóng ngã dài ngay phía trước m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-ma-tham-trao>

1. Chương 1: Quyết Báo Thù Khổ Luyện Công Phu - Trái Huấn Lệnh Do Quá Nhân Từ

Vội vàng dương chiếu những ánh vàng nhạt và mệt mỏi cuối ngày, xô bóng ngã dài ngay phía trước mặt, nhờ đó gã phát hiện có điều bất ổn. Thế là gã cũng tự mệt mỏi dừng lại, đồng thời giương đôi mắt sợ hãi nhìn suốt theo lối mòn phía trước gã.

Ở đó, phía cuối lối mòn phía chính đông, dù không có gì ngoài những lùm cây hoang dại cơ hồ quanh năm bị bụi bẩn phủ kín nên hóa bạc và xơ xác nhưng riêng phần gã thì thừa biết còn một lối rẽ, may nhờ các lùm cây hoang dại mọc khuất lấp, và từ lối rẽ ấy sẽ đưa hắn tới một nơi mà ngay lúc này quả thật tận tâm tâm gã chẳng mấy may muốn đặt chân đến.

Dù vậy sau một thoáng tự dừng và tự có quyết định, gã tự chép miệng thành tiếng và đành tiếp tục bước đi. Có khác chăng là lần này cách gã đi không còn lộ vẻ mệt mỏi nữa. Trái lại gã hài lòng vừa đi vừa nhìn vào bóng của chính gã may vẫn còn ngã dài phía trước mặt. Bóng của gã lúc này quả thật thẳng, không quàng xiên hoặc nghiêng qua nghiêng lại nữa.

Cứ thế gã đi hết lối mòn đến chỗ những lùm cây liên rẽ sang mé hữu cũng vừa lúc bóng chiều vừa tắt dần, và gã bắt đầu mở miệng gọi :

- Thúc phụ, Linh nhi về đây.

Đáp lại gã, ở phía trước mặt cách độ mười trượng là một gian thảo lư xiêu vẹo, từ bên trong gian thảo lư vang lên âm thanh khàn khàn :

- Ta cứ ngỡ người không về nữa, vậy là người đã thành công?

Đang thẳng tiến về gian thảo lư, gã chợt khựng lại, đoạn gật đầu cười hài lòng :

- Y theo mưu kế của thúc phụ, Linh nhi tin rằng từ nay về sau sẽ không còn lo lắng gì nữa.

Giọng khàn khàn cũng hài lòng vang ra :

- Nghĩa là người cũng minh bạch rồi, đâu có gì khó đúng không? Tuy chất độc của ta giao cho người không thể so sánh với các loại hữu danh, vô mùi vô vị nhưng bất luận một ai khi đã ngà ngà say và lại còn bị người thật kín đáo hạ thủ thì ngoài trừ đại cao thủ mới mong phát hiện. Khá đấy và người chưa đến nỗi làm ta thất vọng. Còn bây giờ, để xem người có tinh thông hay chưa, hãy mau diễn luyện lại toàn bộ pho quyền ta đã truyền cho người cách nay mười ngày xem nào.

Gã nhăn nhó và cau mày :

- Suốt ngày nay Linh nhi vẫn chưa ăn gì, để đến mai được không thúc phụ?

Giọng khàn khàn câu gắt :

- Hãy mừng tượng mai này người phải hành tẩu giang hồ, ắt có lúc người bị thù nhân truy đuổi, thậm chí không những đói khát mà còn rất mệt nữa, vậy người có thể bảo thù nhân chờ đợi, chỉ vì người quá mệt và quá đói chăng? Chớ nói nhảm, nếu muốn đủ lực báo thù cho song thân của người thì đừng bao giờ trái lời ta. Nhanh lên!

Gã miễn cưỡng đáp ứng :

- Nhưng Linh nhi đang rất mệt, nếu diễn luyện bất như ý, thúc phụ cũng đừng trách.

Dứt lời gã lập tức rùng mình trụ bộ, hai mắt vụt khép lại và rồi vụt mở bừng ra, vừa nhìn thẳng phía trước vừa khai quyền xuất thủ, diễn luyện lại pho quyền theo đúng cách đã được chỉ điểm.

Và bất chợt trong gian thảo lư xuất hiện một bóng nhân ảnh lao vụt ra, tiến nhập thẳng vào gã và xuất thủ :

- Bộ tấn chưa vững, quyền phát thì vô lực, kỳ thực thì phải mạnh như lúc đối đầu địch nhân. Sao bao điều ta giáo huấn người đều quên cả vậy? Hãy cùng ta chiết chiêu! Đỡ!

Vù...

Gã nghiêng rặng và căng mắt hơn nữa để mong nhìn rõ phương vị đang bị tấn công hầu có cách hóa giải kịp thời, nhưng...

Bộp!

Một bên vai trái bị trúng quyền, gã lão đảo và kêu đau :

- Ôi... thúc phụ, xin nhẹ tay cho...

Ngờ đâu thúc phụ gã vẫn tiến chiêu liên tiếp :

- Quyền của ta vẫn nhẹ, nhất định chưa thể khiến người đau. Hãy nói mau, hôm nay người có hạ độc gã họ Khưu hay không? Hay người vì vẫn không đủ nhẫn tâm nên chưa thực hiện? Hãy nói mau, hay là lại muốn một phen bị nhừ đòn? Đỡ!

Gã luống cuống tay chân, dù cố đỡ gạt vẫn liên tiếp bị trúng nhiều quyền nữa.

Bộp! Bộp...

Tuy nhiên do không nghe gã lên tiếng, thúc phụ gã càng nặng đòn hơn hầu như cũng tăng dần theo tâm trạng đang mỗi lúc mỗi tức giận thêm :

- Sao người không đáp? Đã hạ thủ gã họ Khưu chưa? Đỡ! Hay người không dám tỏ thật vì lại sợ bị ta quở phạt như bao lần trước? Hử? Nói mau!

Vù...

Vù...

Gã lại bị trúng thêm mấy quyền nữa, cơn đau càng thấm khiến gã đành kêu xin :

- Được rồi, nếu thúc phụ đã đoán biết thì Linh nhi chẳng cần giấu giếm làm gì. Không sai, Linh nhi vẫn chưa đủ nhẫn tâm hạ độc họ Khưu. Thúc phụ muốn xử phạt thế nào cũng được, chỉ xin đừng nặng tay với Linh nhi nữa.

Tưởng sao, vừa nghe xong, thúc phụ gã đã giận càng giận thêm :

- Người thật khiếp nhược, lẽ nào đã quên gã đó từng bao nhiêu lần hiếp đáp người? Người không hận cũng không muốn báo thù sao? Thật người làm ta quá thất vọng. Vậy thà để ta đánh người hơn là để người mãi luôn bị người hà hiếp đánh đập. Đồ khiếp nhược, người là phường khiếp nhược. Đánh này, đỡ này!

Bộp... bộp...

Cứ như thế chẳng biết cơ man nào là những chiêu quyền nện liên tục vào gã, đến độ gã chẳng thiết gì đón đỡ hay lo hóa giải.

Nhưng thậm chí lúc gã đứng yên chịu đòn cũng bị thúc phụ gã mắng :

- Người không còn là nam tử hán nữa ư? Cam tâm cho ta nện người như đòn thật sao? Hay người không biết thế nào là phần nộ khi bị người khác vũ nhục? Mau xuất thủ đi, chí ít cũng phải tìm cách nện lại ta dù chỉ một quyền. Nào xuất thủ đi, dồn hết cảm phần vào một chiêu quyền. Vậy là hôm nay người không những không đủ nhẫn tâm hạ độc theo cách ta chỉ vẽ lại còn bị một phen no đòn nữa, phải không? Người bị gã họ Khuru đánh cho tơi tả chẳng còn manh giáp, chẳng còn chút sức lực nào nữa, đúng không? Nếu vậy tội của người càng đáng bị ta nện nhiều hơn. Phường khiếp nhược, đồ ngu xuẩn. Đánh này, đỡ này...

Bộp... bộp...

Tuy chẳng明白 bạch gã có bị họ Khuru nào đó đánh như đòn hay không nhưng vào lúc này thì đúng là gã đang chịu một phen như tử.

Nhưng đột ngột thúc phụ gã đang giận dữ tung quyền thì chợt ôm ngực khựng lại, người thì lảo đảo với đôi mắt cứ trợn ngược lên trắng dã :

- Ôi... khò... khè...

Gã hốt hoảng vội chạy lại gần thúc phụ :

- Thúc phụ! Thương thế cũ lại tái phát phải không? Xin thúc phụ mau tự kiểm chế, để Linh nhi đưa thúc phụ vào nhà nằm nghỉ rồi sẽ sắc thuốc cho thúc phụ dùng. Đi nào.

Thế là gã lảo đảo dìu thúc phụ gã cũng chao đảo quàng xiên cùng tiến vào gian thảo lư.

Một lúc sau khi đã thắp sáng hai đĩa đèn lên, gã đặt một đĩa cạnh thúc phụ gã đang nằm thở dốc, còn lại một thì gã cầm theo, lo lắng và khẩn trương đi ra phía nhà sau.

Ở đây gã đang lui cui sắc thuốc thì nghe phía bên trên nhà vang lên một tiếng học thật to. Gã hốt hoảng vội chạy lên.

- Thúc phụ.

Và rồi nước mắt gã chực tuôn trào ra khi thấy thúc phụ gã tuy vẫn còn chi trì nhưng từ cửa miệng đã thổ huyết lênh láng.

Gã vội nâng thúc phụ lên, đặt nửa nằm nửa ngồi tựa vào gã :

- Thúc phụ hãy cố chịu đựng, chỉ cần phục được vào là ổn ngay.

Nhờ được đặt ngồi theo tư thế này, thúc phụ gã đỡ hơn, đã có thể cất giọng khàn khàn vừa thều thào bảo gã :

- Là nam nhân thì đừng bao giờ để sa lộ, người nhớ chưa?

Gã vội gật đầu :

- Linh nhi nhớ rồi, mọi lời thúc phụ dạy Linh nhi đều nhớ đủ. Thúc phụ đừng nên nói thêm gì nữa vào lúc này, cứ nghỉ ngơi tịnh dưỡng cho thật hồi phục đã.

Nhưng thúc phụ gã vẫn thều thào :

- Nghĩa là người vẫn nhớ mối thù của song thân phụ mẫu người? Vẫn nhớ ta đã khổ công nuôi người từ thuở bé cho đến tận lúc này? Người có hứa sẽ luôn tận tâm tận lực báo thù chẳng?

Gã lại gật đầu quả quyết :

- Mối huyết hải thâm thù ấy Linh nhi quyết không thể không báo phục.

- Vậy người nói đi vì sao không đủ nhẫn tâm hạ thủ họ Khuru từng nhiều lần vũ nhục hành hạ người? Há không biết nếu người vẫn giữ mãi thái độ này, vạn nhất bị kẻ khác ác độc hơn sát hại, thì liệu người có còn sinh mạng để tiếp tục báo phục gia thù chẳng?

Gã đành giải thích :

- Vì Linh nhi chỉ muốn dùng sức lực bản thân, chờ khi luyện đủ công phu hỏa hầu sẽ phục hận bằng cách cho họ Khuru nếm mùi lợi hại. Còn hạ độc nếu thành sự thì không sao, vạn nhất bất thành thì phải chăng chính Linh nhi tự chuốc họa, biết đâu còn hệ lụy luôn đến thúc phụ?

- Người dùng khoa ngôn xảo ngữ, tìm cách biện minh hầu che đậy bản tính vẫn mãi lòng nhẹ dạ đã thừa hưởng từ mẫu thân người, cũng luôn đa cảm tương tự. Hãy nhớ lời ta từng giáo huấn: “nhân với người là bất nhân với bản thân”, nhớ chưa? Huống hồ trên giang hồ luôn đầy hiểm trá với lòng người đều độc ác khó lường. Người sẽ sớm mất mạng nếu cứ mãi hành xử theo tâm tính này của bản thân.

Gã lại gật đầu :

- Thôi, thúc phụ nên nghỉ ngơi. Linh nhi đã nhớ rồi, sẽ không để thúc phụ thất vọng.

Nhưng thúc phụ gã chợt gọi :

- Ta bị tái phát lần này e khó thể hồi phục, hãy nghe đây, thời gian qua phần ngoại công ta bảo người luyện kể cũng tạm ổn, hoàn toàn đủ căn cơ để chuyển qua luyện nội công. Từ nay người không được ra ngoài nữa, cũng chẳng cần thiết lo tìm các loại phương dược cho ta. Ăn uống thì vẫn đạm bạc như thuở nào, chỉ rau rừng dã vị là đủ. Ta sẽ truyền nội công tâm pháp cho người, hãy chuyên cần khổ luyện bất kể ngày đêm, hạn cho người trong vòng nửa năm phải thành tựu. Và nếu đến cả việc này người cũng làm ta thất vọng thì đừng nghĩ nữa chuyện báo phục gia thù, rõ chưa?

Gã giật mình :

- Nội công! Sở học này khó luyện lắm sao vì thúc phụ cho Linh nhi hạn kỳ đến nửa năm, là điều chưa từng có so với các loại công phu trước đây?

Thúc phụ gã cười héo hắt, thần sắc vì thế thâm trầm chưa từng có :

- Nội công vì là cách luyện giúp cho nội lực ngày càng tinh tiến nên cũng là công phu vừa khó luyện vừa cần phải nhẫn nại kiên trì, luyện suốt đời. Nhưng khó khăn nhất là lúc khởi đầu, phải chuyên tâm cần mẫn không để ngoại cảnh chi phối gây hậu quả tốt cùng bất lợi trong lúc nhập định tọa công. Cũng may nơi này hoàn toàn yên tĩnh, mười năm qua hầu như chẳng có ai lai vãng quấy rầy. Phần nữa là người nay đã mười sáu, thực sự đã đủ nhận thức để biết rằng luyện nội công thành hay bại đều tùy thuộc vào định lực tự bản thân người.

Gã lo lắng :

- Ý muốn nói hoàn toàn do Linh nhi tự luyện, sẽ không có thúc phụ ở bên cạnh chỉ điểm từng chiêu từng thức mỗi khi Linh nhi luyện sai như các loại võ công đã từng luyện qua?

Thúc phụ gã vội trấn an :

- Dĩ nhiên là cũng có kinh văn khẩu quyết giúp người hiểu rõ phải luyện theo đường lối sở học như thế nào. Còn bảo thành hay bại đều tùy vào người vì khác với các loại công phu người đã luyện, luôn thể hiện thành từng chiêu thức để khi phát hiện có chỗ sai, ta nhất thời chỉ điểm ngay, riêng về nội công là cách luyện chỉ diễn ra bên trong nội thể người, nên dù muốn ta cũng không thể giúp vì chẳng có cách nào nhìn thấy. Nhưng để người an tâm, ta sẽ vừa truyền thụ yếu quyết nội công vừa giảng giải cặn kẽ cho tới khi nào người thấu triệt lĩnh hội. Nào, hãy hết sức chú tâm và nghe cho kỹ đây.

Thúc phụ gã đã tiên liệu đúng về thể tạng bản thân vì từ sau đêm đó trở đi, thúc phụ gã đã trở thành người bán thân bất toại, không thể tự đi đứng, thậm chí kể cả tự cử động cũng thật khó khăn, thấy thấy mọi sinh hoạt của thúc phụ đều cần có gã chăm sóc.

Nhưng dù gì cũng còn may, thúc phụ gã vẫn còn có thể mở miệng được nên luôn thúc giục gã ngày càng khổ luyện nội công và cũng chẳng bao giờ quên để luôn nhắc nhở gã mỗi khi tiến hành tọa công nhập định thì phải loại bỏ ngay tất cả tạp niệm, tránh bị ngoại cảnh chi phối hoặc xảy ra một khinh suất nhỏ dẫn đến tai họa khôn lường.

Và nửa năm sau, đúng như hạn kỳ thúc phụ gã mong muốn, gã bắt đầu được thúc phụ gã chỉ điểm cách dụng lực, dẫn lưu nội kinh như thế nào để khi thi triển các loại công phu võ học từng luyện, dù cũng chỉ với ngần ấy chiêu thức nhưng uy lực đạt được lại có diệu dụng phi thường :

- Cũng những chiêu thức ấy nếu người dùng ngoại lực thì vừa không đạt đủ uy lực cần thiết vừa khiến bao sức lực của người mau cạn kiệt và mệt. Nhưng với nội lực thì khác, nhất là nội lực đã đạt tới cảnh giới thu phát tùy tâm, sẽ có lúc người chỉ phát chiêu hơi hợt dù vậy nội lực cũng được kích hoạt phát xuất theo, trở nên một phản xạ bản năng và đạt hiệu quả ngay. Nào hãy diễn luyện lại các pho quyền ta đã truyền, chỉ dồn tụ nội lực khi thật cần thiết để quyền lúc tiếp cận đạt uy lực lợi hại nhất, và trở thành sát chiêu kết liễu địch nhân. Người nhớ chưa?

Gã theo đó thực hiện và theo đó nhận ra muốn dồn tụ nội lực vào lúc thật cần thiết quả là điều thật chẳng dễ dàng. Bởi khi để nội lực được dẫn lưu thì hầu như toàn thân gã đều trở nên khô cứng, chiêu quyền thiếu linh hoạt và cũng chẳng nhanh chóng như mong muốn. Ngược lại nếu không dụng lực thì dù nhanh dù linh hoạt cũng chẳng thể đạt hiệu quả cuối cùng là đủ lực để sát địch.

Cũng hiểu rõ điều này, thúc phụ gã không hối thúc, chỉ khuyên gã cần nhẫn nại kiên trì :

- Vạn sự khởi đầu nan, người chớ mau nản. Bởi nếu qua được ắt người sẽ tự hiểu thế nào là yếu quyết Nhu Can Tương Thuận. Lúc phát chiêu thì nhu, sao cho chiêu thức càng linh hoạt càng chuẩn thì càng tốt. Nhưng khi chạm địch, chiêu từ nhu chuyển sang cương, dồn toàn bộ nội lực vào chỗ chấn chạm, khiến mọi chiêu dù tầm thường vẫn bất thần đạt hiệu quả phi thường. Luyện đi.

Cũng phải mất nửa năm nữa gã mới phần nào lĩnh hội và đạt thành tựu.

Thúc phụ gã bảo :

- Như đã nói, luyện nội lực là luyện suốt đời, không lúc nào được sao nhãng. Và nội lực uyên thâm hay không đều tùy thuộc vào công phu tu vi của mỗi người, riêng với nội lực của người lúc này, dĩ nhiên chỉ đủ để vận dụng với các công phu đã luyện. Dù vậy, kể từ lúc này ta cũng bắt đầu truyền thụ cho người các tuyệt kỹ. Nhưng nhớ với nội lực chưa đủ thì đừng bao giờ tùy tiện hoặc khinh suất vận dụng, bởi hậu quả sẽ khó lường nếu người miễn cưỡng, tương tự một đứa bé thì vô khả mang vác những vật nặng quá sức của nó, rõ chưa? Và đây là tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo.

Theo cách thức của thúc phụ chỉ điểm, gã phải vừa tọa công vừa khởi luyện cách thức sao cho chỉ dồn tụ nội lực vào ba ngón tay mà thôi: ngón cái, gọi là Thiếu Dương, ngón trỏ gọi là Thương Dương và ngón giữa gọi là Trung Dương. Và với tuyệt kỹ này chiêu trảo vừa thi triển chỉ vận dụng ba ngón tay, vì thế gọi là Tam Ma, xuất thành chiêu trảo gọi là Tam Ma Thám Trảo.

Gã không chỉ luyện cách dồn lực mà còn tập co duỗi chỉ với ba ngón tay này mà thôi, hoàn toàn khác với cách dồn lực vào toàn bộ nắm quyền là điều giờ đây đối với gã thật dễ dàng.

Và khi đã luyện được, nghĩa là gã đã dồn tụ nội lực vào duy nhất ba ngón tay thì điều dĩ nhiên là gã rất muốn thử thi triển tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo dù chỉ một lần để biết uy lực như thế nào. Tuy nhiên gã không dám bởi gã vẫn nhớ lời thúc phụ dặn, đồng thời gã cũng tự hiểu một đứa bé nếu miễn cưỡng mang vác vật nặng vượt qua sức lực bản thân thì hậu quả sẽ như thế nào. Tất gã cũng hứng chịu hậu quả nếu không tự kiềm chế, cứ liều lĩnh thi triển tuyệt kỹ với nội lực bản thân dĩ nhiên là chưa đủ, theo nhận định của thúc phụ gã.

Hiểu rõ tâm trạng gã, một lần nọ, thúc phụ gã chợt bảo :

- Cách người luyện vẫn chưa đủ đâu vì đây là cách để người bắt đầu biết dồn lực vào một bộ vị nào đó ở chính cơ thể bản thân người. Cần phải khổ luyện nhiều hơn nữa sao cho sẽ đến lúc, giả như người cần dùng khí giới, thì cũng đủ nội lực dồn vào một chỗ duy nhất nào đó của bản thân khí giới. Và sau cùng là tiến tới cảnh giới thượng thừa, dồn đẩy nội lực bản thân vượt ngoài khí giới, dùng nội khí sát địch từ xa. Vậy hãy nên nhớ cần tiếp tục khổ luyện đêm ngày.

Gã bàng hoàng kêu :

- Vậy Linh nhi phải luyện đến bao giờ mới đủ bản lĩnh báo phục gia thù?

Thù nhân là ai và đâu là nguyên nhân khiến song thân của Linh nhi bị sát hại?

Thúc phụ gã đáp :

- Tính danh của người là Giang Cửu Linh và nếu bất luận ai, đa phần đều có xuất xứ phát nguyên ra tính danh thì tương tự, mỗi gia thù của người cũng liên quan đến tính danh này, cũng đã đến lúc ta cho người tỏ tường minh bạch. Thế nên hãy nghe đây, kỳ thực hai chữ Cửu Linh trong tính danh người là ám chỉ...

Không sớm cũng không muộn, đúng lúc này từ xa chợt vang lên tiếng huyền não, đủ cả tiếng cười cười nói nói và gọi đích danh gã :

- Tiểu Linh người có phải đang chui đầu rụt cổ ẩn ở quanh đây chẳng? Đã lâu vắng bóng người, bốn thiếu gia cũng thiếu vắng những trò vui từng do người mang đến. Thôi nào, có thấy bốn thiếu gia vẫn luôn cần người như thế nào chẳng, đến nỗi chẳng ngại bao khó khăn gian khổ mới có thể biết và lập tức thân hành tìm đến đây chẳng? Mau xuất đầu lộ diện đi nào! Ha ha...

Giang Cửu Linh nhăn nhó vẻ khổ sở, lại kèm theo tiếng thở dài u uất khiến thúc phụ phần nào đoán biết, chợt hỏi :

- Ở ngoài kia có phải là gã họ Khuru người từng đề cập?

Giang Cửu Linh miễn cưỡng gật đầu :

- Phải gọi hắn là oan gia thì đúng hơn. Thật chẳng ngờ sự việc đã xảy ra ngoài một năm thế mà hắn chẳng chịu quên, lại còn lặn lội tìm đến ám mãi Linh nhi như thế này.

Thúc phụ gã hừ nhạt :

- Tất cả cũng do người, chẳng phải ta đã luôn nói hễ nhân với người thì là bất nhân với chính bản thân hay sao? Đã vậy hậu hoạn này là do người lưu lại sau lần trái lời ta, không hạ độc thủ loại bỏ hắn một năm trước để rồi bây giờ tự rước phiền não vào thân. Ất người đã sáng mắt?

Giang Cửu Linh có phần hối hận sau khi nghe lời thúc phụ trách, nhưng trước lúc Giang Cửu Linh bày tỏ tâm trạng hối hận bằng lời cùng thúc phụ thì lại nghe gã họ Khuru từ bên ngoài tiếp tục cười khiêu khích :

- Hay lắm, có phải Tiểu Linh người hiện đang ẩn ngay bên trong gian thảo lư tồi tàn trước mặt ta? Vậy người tin chẳng, nếu người mãi vẫn chẳng chịu bước ra thì lập tức cả gian thảo lư ấy lẫn người sẽ trở thành miếng mồi béo bở cho mục thần hỏa? Đừng ngờ Khuru Vân Lâu ta không dám sát nhân phóng hỏa thì làm đấy. Ha ha...

Giang Cửu Linh chấn động và lửa giận càng thêm phát hỏa hừng hực khi nghe thúc phụ bảo :

- Lại một bài học nữa dành cho người, không hại nhân ắt sẽ bị nhân hại. Nào, hãy mau ra ngoài và cho hắn biết Giang Cửu Linh người hiện nay đã lợi hại như thế nào. Hay người muốn cả ta lẫn người đều bị hắn phóng hỏa thiêu cháy thành than? Hử?

Giang Cửu Linh động nộ, lập tức quay người bước xăm xăm ra ngoài, và cũng ngay tức khắc Giang Cửu Linh phát hiện chỉ một mình đang đối diện với ba nhân vật gồm một thiếu gia công tử và hai đại hán cao to với sắc diện cả ba đang thập phần đắc ý và hiển nhiên cũng cùng đang giương mắt nhìn vào mỗi một mình Giang Cửu Linh.

Gã thiếu gia công tử mỉm cười :

- Sao vậy? Nhìn sắc diện của người kìa, thật giống lần cuối cùng cách đây một năm ta gặp người, vẫn hằm hằm như thế này để rồi sau đó phải hứng chịu một trận đòn tơi tả. Nhưng kể cũng tốt vì bốn thiếu gia chỉ thích gặp những kẻ có phản ứng tương tự người. Hễ người càng phản kháng thì sau đó trò đùa của bốn thiếu gia sẽ có niềm vui càng thêm kéo dài. Chứ chưa gì đã quy lụy khuất phục trước bốn thiếu gia thì quả thật quá vô vị. Nào, lần này người muốn cùng độ sức với ai nào. Một trong hai gia nhân của ta hay chọn chính ta, vì sức vóc của ta dĩ nhiên luôn kém chúng?

Giang Cửu Linh cười lạnh :

- Khuru Vân Lâu người tuy kém vì thể vóc nhưng kỳ thực võ công lợi hại hơn, như bao lần trước đây ta từng nói, đánh rắn phải đánh đằng đầu, hãy mau tiến lên. Vì hôm nay ta quyết cho họ Khuru người nếm mùi lợi hại.

Khuru Vân Lâu bật cười mãn nguyện và nói với hai gã đại hán hai bên :

- Bọn người thấy chưa? Có đúng như ta từng nói chẳng? Vậy là hôm nay bọn người không có phần, hãy lùi mau và chớ có bỏ lỡ cơ hội được mục kích ta phô diễn võ công cho bọn người xem. Gã là của ta. Ha ha...

Vừa cười, Khuru Vân Lâu vừa ngạo nghễ tiến lừng lững về phía Giang Cửu Linh, là khí phách Giang Cửu Linh từng nhiều lần nhìn thấy ở họ Khuru và đáng về tuy khiến Giang Cửu Linh tuy nhiều lần vừa giận vừa khiếp đảm nhưng vẫn phần nào khiến Giang Cửu Linh khâm phục bởi biết họ Khuru có quyền tổ thái độ ấy cho dù so về niên kỷ hần và Giang Cửu Linh chỉ suýt soát nhau. Nhưng do họ Khuru có gia thế xuất thân cao sang lại còn có thân thủ bản lĩnh lợi hại nên không thể thiếu khí phách như vậy.

Nhưng cũng giống như bao lần trước, Giang Cửu Linh vẫn hiên ngang tiếp nhận mọi đối đầu dĩ nhiên là chỉ từ phía Khuru Vân Lâu :

- Khuru Vân Lâu người sao mãi vẫn quen thói hà hiếp người thế cô? Có biết câu: chó cùng cắn dậu chẳng? Ta e hôm nay người phải hứng chịu hậu quả do chính người từng gây ra. Nào, hãy động thủ đi.

Khuru Vân Lâu càng cười cao ngạo :

- Nếu biết ta vốn có tính khí như thế thì sao người mãi chẳng biết tự lượng sức? Huống hồ mọi sự việc xảy ra đều do người tự chuốc lấy, khi dám tùy tiện xen vào, làm ta một phen bị bẽ mặt và cho đến nay hãy còn phần hận vì vẫn chưa có cách nào tìm lại được tiểu liễu đầu thối tha họ Hà, hầu trị tội ả đã một lần dám cắn vào tay ta độ đó. Tất cả đều do người, thế nên đừng trách ta độc ác. Hãy đỡ!

Sau tiếng bật quát, Khuru Vân Lâu do quen thói ngạo mạn nên thay vì xuất phát nhanh một chiêu thì lại từ tốn dùng cả song quyền đánh như vào cả hai bên mặt của Giang Cửu Linh.

Vù...

Giang Cửu Linh nhẹ nhàng lùi về và cao ngạo hất hàm hỏi :

- Cách khởi chiêu của người không hề thay đổi, cũng là lấy thực làm hư, hư làm thực ư? Thật đáng tiếc ta đâu dễ bị mắc lừa hai lần và đây là cách để ta đối phó đây. Đỡ!

Đang nhẹ lui về, Giang Cửu Linh bất chợt tạt bộ dịch nhanh về một bên, và lại thần tốc tiến nhanh đến, tiếp cận Khuru Vân Lâu theo phía tả, để bắt thần tung một quyền thật mạnh.

Ào...

Khuru Vân Lâu lập tức thu song quyền, vừa cười vừa đảo bộ qua một bên :

- Khá đấy, chứng tỏ suốt một năm qua người đã không ngừng khổ luyện. Dù vậy, ha ha... cũng bởi ta vẫn chẳng ngừng khổ luyện suốt một năm qua nên phản ứng này của người hoàn toàn không nằm ngoài sở liệu của ta. Xem chiêu.

Đang đảo người, Khuru Vân Lâu bất thần xoay thân tung cước. Do cước dài nên xuyên qua tay quyền của Giang Cửu Linh và chỉ chớp mắt là Khuru Vân Lâu đã gần đặt chạm cước vào giữa ngực Giang Cửu Linh.

Ào...

Thoảng giạt mình, Giang Cửu Linh lập tức giạt tay quyền xuống giáng thẳng vào cước của Khuru Vân Lâu, ngay huyệt Hoàn Khiêu :

- Trúng.

Vù...

Họ Khuru thất kinh vội thu cước về nhưng không kịp.

Bung!

Trúng một quyền, họ Khuru chỉ lão đảo một ít rồi kịp ổn định cước bộ, ngạc nhiên nhìn Giang Cửu Linh :

- Chỉ suýt nữa huyết Hoàn Khiêu của ta bị chấn chạm, người khá lắm. Nhưng sao người để mất tiên cơ, không tiếp tục chiêu công? Có biết đó là cơ hội duy nhất của người, lần này và mãi mãi sẽ chẳng bao giờ tìm thấy lại lần nữa?

Giang Cửu Linh cười vì đắc thủ :

- Ta khác người ở điểm đó. Vậy đừng ngạc nhiên, trái lại hãy mau phát chiêu, nếu quả thật ngày hôm nay người muốn ném mùi nhục bại. Hà hà...

Bị kích nộ, Khuru Vân Lâu bật lao đến :

- Cuồng đồ to gan, bởi chưa ai dám cười ta như người bây giờ. Người thật đáng chết, đồ.

Ào...

Giang Cửu Linh thêm tự tin, nhất là đã hiểu suốt một năm khổ luyện vừa qua thật chẳng uổng phí, vì thế cứ ung dung cùng Khuru Vân Lâu chiêu chiết chiêu.

Vù...

Được vài chiêu họ Khuru bỗng quát :

- Trúng!

Ào...

Giang Cửu Linh cũng ngay lập tức quát trả :

- Là người hay ta, ai sẽ bị trúng chiêu? Đồ.

Bùng.

Khuru Vân Lâu chợt bị kích lùi, thái độ hung hãn tan dần nhường cho nỗi sợ hãi :

- Người lại dám chấn ta một quyền nữa? Có biết hễ mạo phạm Khuru Vân Lâu ta thì sẽ có hậu quả như thế nào chẳng?

Hai gã đại hán cao to vì lo lắng cho Khuru Vân Lâu nên hốt hải chạy đến :

- Thiếu gia sao rồi?

- Có bị tổn hại gì chẳng thiếu gia?

Thay vì đáp, Khuru Vân Lâu vụt nghiêng răng, chỉ để bật ra tiếng rít căm phẫn :

- Bọn người mù cả rồi sao? Còn không mau hóa kiếp gã cho ta?

Quá hiểu ý chủ nhân, hai gã lập tức xoay người phất lại, cùng hùng hổ xông về phía Giang Cửu Linh :

- Người dám đắc tội với thiếu gia, đó là tội chết.

- Tiểu tử mau nạp mạng.

Ào...

Vù...

Giang Cửu Linh thoáng chấn động nhưng vì hai gã tiến quá mau khiến Giang Cửu Linh không kịp suy nghĩ gì, cũng chẳng còn đủ là một mảy may thời gian cho sự sợ hãi xuất hiện nên chỉ còn mỗi một phản ứng duy nhất là phải tận lực đối phó, được ngần nào hay ngần ấy.

- Bọn người ỷ chúng hiếp cô ư? Thủ đoạn thật vô sỉ. Đồ.

Vù...

Bùng! Bùng!

Tỷ lực của hai đại hán cao to khá mạnh khiến Giang Cửu Linh dù kịp hóa giải tự cứu nguy vẫn một phen chao đảo thối hậu.

Hai đại hán lại hùng hổ xông đến :

- Hươi khá đấy nhưng lần này hãy ngoan ngoãn nằm xuống thì hơn. Ha ha...

- Đỡ chiêu.

Ào...

Vù...

Giang Cửu Linh bối rối, dù vậy vẫn tận lực xuất thủ đối phó :

- Không dễ đâu, xem đây.

Vù...

Bùng! Bùng!

Phát hiện Giang Cửu Linh vẫn ngoan cường đối phó, dù chao đảo vẫn chưa thực sự thảm bại, hai đại hán động nộ cùng quát :

- Khuất thiếu gia nói không sai, thật chưa thấy ai không biết tự lượng sức như người.

- Người thật đáng chết, đỡ.

Ào...

Vù...

Bất chợt Giang Cửu Linh cũng bật quát thật to, cơ hồ át cả tiếng của hai đại hán vừa rồi :

- Trúng này.

Bùng!

Một đại hán do tự lộ sơ hở nên lập tức bị Giang Cửu Linh giáng cho một quyền cực mạnh. Và đại hán này vừa bị chấn bay thì không may cho Giang Cửu Linh đến lượt bị đại hán còn lại kích cho quyền trí mạng.

Bùng!

Giang Cửu Linh chấp chới thoái hậu và nhân lúc cả hai mất đều bị hoa lên một lượt thì lạ thay, không hiểu Khuất Vân Lâu đã xông đến từ khi nào, cứ bất thần bật ra một tiếng quát vang thẳng vào tai Giang Cửu Linh :

- Hãy nạp mạng cho ta.

Ào...

Thất kinh hồn vía, Giang Cửu Linh chỉ còn một phản ứng là vừa lùi vừa huơ loạn hai tay đồng thời cũng không hề biết bản năng sinh tồn đã và đang thúc đẩy bản thân vừa thi triển một chiêu gì và tạo một phản ứng như thế nào.

Ào...

Nhưng kết quả đã khiến Giang Cửu Linh thập phần kinh ngạc, đây là có tiếng kêu ặc ặc của Khuất Vân Lâu chẳng rõ tại sao lại vang lên :

- Người ặc... ặc...

Định thần và nhìn lại, Giang Cửu Linh không thể không cảm thấy tự ngỡ ngàng đến bàng Hoàng khi phát hiện ở cổ của Khuất Vân Lâu đang bị ba ngón tay của chính bản thân Giang Cửu Linh bóp chặt đúng vào huyết Hắc Lộ. Đó là tuyệt kỹ Tam Ma Thảm Trảo và Giang Cửu Linh chỉ cần vận lực thêm một ít nữa thôi thì mạng của Khuất Vân Lâu quyết chẳng còn.

Tuy nhiên thấy rõ ánh kinh hoàng lồ lộ trong đáy mắt của Khuê Vân Lâu, một lần nữa từ đáy tâm khảm của Giang Cửu Linh chợt dâng lên nỗi niềm áy náy và day dứt khôn tả, thế là Giang Cửu Linh từ từ thu tay về :

- Hãy hứa đừng bao giờ tái diễn cảnh hà hiếp người thế cô, ta sẽ tha mạng cho người.

Lập tức từ bên trong gian thảo lư xiêu vẹo vang ra tiếng thúc phụ của Giang Cửu Linh thét bảo :

- Không được tha mạng hần, hãy kết liễu hần ngay. Nhanh.

Khuê Vân Lâu kinh hoàng, lập tức kêu xin và rối rít hứa :

- Đừng, người đừng giết ta. Được, ta hứa sẽ mãi mãi không bao giờ tái phạm nữa.

Hai đại hán nọ cũng vì lo cho sinh mạng chủ nhân nên cũng cùng nhau phụ họa van xin Giang Cửu Linh tha mạng cho họ Khuê.

Cười hài lòng, Giang Cửu Linh quả quyết thu tay về :

- Vậy mau cút đi chỗ để ta thấy mặt lần nào nữa. Cút.

Và khi chủ bộc họ Khuê cùng tất tả bỏ chạy, Giang Cửu Linh với sắc diện thâm não cũng tự quay trở vào gian thảo lư, dĩ nhiên là đang tâm trạng lo sợ vì một lần nữa vừa làm thúc phụ thất vọng vừa dám ngang nhiên trái lệnh thúc phụ, là điều từng một lần đã diễn ra.

2. Chương 2: Dừng Tuyệt Kỹ Để Lộ Xuất Thân - Khi Minh Bạch Ân Thù Lẫn Lộn

Những tưởng thúc phụ vẫn còn giận nên rất lâu mới chịu mở miệng nói chuyện, ngờ đâu chỉ ngay đêm hôm ấy Giang Cửu Linh đã nghe thúc phụ đột ngột gọi :

- Người vẫn quá đa cảm, chẳng khác nào thân mẫu người lúc xưa. Và nếu là do người thừa hưởng từ đấng sinh thành, quả thật ta không còn phương cách nào khác khiến người thay đổi tâm tính. Vậy người có muốn biết vì sao lúc sáng ta quyết bảo người phải kết liễu gã họ Khuê ấy không?

Giang Cửu Linh đang mừng vì thấy thúc phụ lần này có vẻ đã mau nguôi giận nên chỉ hỏi cho có lệ :

- Theo Linh nhi thấy để hần tiếp tục sống trong nỗi sợ hãi vì suýt mất mạng vẫn hơn là kết liễu hần, nhưng nếu như thúc phụ có kiến giải gì cao minh hơn, Linh nhi xin nguyện lắng nghe lời chỉ giáo.

Giang Cửu Linh giật mình khi nghe thúc phụ giải thích :

- Nhưng trong cảnh ngộ này thì hoàn toàn khác, bởi vì nếu để hần sống, nhất định hần sẽ để cho ai đó biết người đã suýt kết liễu hần như thế nào. Vậy là từ tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo do người thi triển ắt có người phát hiện và nhận biết lai lịch xuất thân võ học của người. Khi đó, a... hậu quả sẽ tai hại khó lường.

Giang Cửu Linh kinh nghi :

- Sao thúc phụ biết Linh nhi đã thi triển tuyệt kỹ ấy? Và nếu đã biết, ắt thúc phụ cũng nên hiểu Linh nhi vì tuân lời thúc phụ, thật sự chẳng dám vận dụng dù đã lỡ triển khai, bởi lẽ do nội lực bản thân dường như chưa đủ, thì lẽ nào thúc phụ vẫn xui Linh nhi dùng chính tuyệt kỹ ấy kết liễu hần? Hoặc giả nội lực hiện nay của Linh nhi đã đủ?

Nhưng thay vì đáp lời, Giang Cửu Linh chợt thấy thúc phụ trợn to đôi mắt và miệng thì vụt há hốc chỉ để kêu một tiếng thất thanh :

- Người...

Giang Cửu Linh thất kinh và lập tức quay người nhìn lại phía sau bởi đó là phương vị được thúc phụ xạ mắt nhìn và nhất định phải có điều gì đó rất đáng sợ vừa mới xuất hiện nên mới khiến thúc phụ có phản ứng thập phần kỳ quái này.

Ngờ đâu khi quay đầu, Giang Cửu Linh lập tức cảm nhận quả thật đang có một vật gì đó vừa lao lướt sát sàn sạt qua thân hình bản thân.

Vù...

Kinh Hoàng Giang Cửu Linh vội lách người đồng thời cũng thuận tay xuất phát ngay một chiêu quyết chấn vào vật nọ :

- Ai?

Ồ...

Tuy nhiên do chiêu phát ra chỉ uống công vô ích vì chẳng chạm vào bất kỳ vật gì nên Giang Cửu Linh với ý nghĩ ắt bản thân chỉ vừa bị hoa mắt và kỳ thực không hề có vật gì hoặc bất luận nhân vật nào xuất hiện, thế là vừa ngượng ngùng vừa quay đầu lại nhìn thúc phụ :

- Cũng do thái độ của thúc phụ khiến Linh nhi một phen lo hãi, nhưng sao thúc phụ vừa rồi...

Chỉ nói đến đây Giang Cửu Linh vụt đổi thành tiếng kêu kinh hoàng :

- Thúc phụ? Sao lại thế này? Ai? Kẻ nào vừa sát hại thúc phụ? Ôi! Thúc phụ...

Dưới ánh hỏa quang mờ mờ từ đĩa đèn dầu lạc đặt gần bên, Giang Cửu Linh không thể không nghĩ thúc phụ đã bị sát hại. Vì lúc này tuy thúc phụ vẫn mở mắt trừng trừng, miệng cũng vẫn còn há hốc nhưng đồng thời từ giữa đỉnh đầu thúc phụ chẳng rõ đã xuất hiện từ lúc nào một lỗ thủng ắt khá sâu và từ đó đang phụt huyết tuôn trào.

Tận mắt mục kích thảm trạng quá kinh hoàng đã xảy đến cho chính thúc phụ, có thể nói đây là lần đầu tiên tự bản thân Giang Cửu Linh mới cảm nhận được thế nào là nỗi phần hận ngập tràn, một tâm trạng đang khiến Giang Cửu Linh ngay lúc này chỉ muốn giết chết một ai đó mới hả dạ.

Thế là Giang Cửu Linh lập tức quay đầu nhìn quanh, tin chắc thế nào cũng phát hiện kẻ vừa hạ thủ kết liễu thúc phụ.

Ngờ đâu cũng ngay lúc này, Giang Cửu Linh chợt nghe xa xa từ bên ngoài gian thảo lư, xuất phát từ đâu đó ở giữa màn đêm đen dày đặc một thanh âm hô hoán vừa thoát nghe thì biết ngay là do kẻ nào phát thoại :

- Chính là gian thảo lư ấy, chỗ đang phát sáng ánh đèn. Xin hãy mau hạ sát tiểu tử, phục thù báo hận cho Khuru nhi.

Thanh âm hô hoán vừa lọt vào tai làm cho Giang Cửu Linh thập phần chấn động, thế là từ phần nộ, Giang Cửu Linh chuyển sang sợ hãi, đến độ bản thân đang khê rít lên nhưng cơ hồ không nhận ra :

- Vẫn là Khuru Vân Lâu người ư? Được lắm, người đã có viện thủ đủ bản lĩnh sát hại thúc phụ ta, mối thù này ta đành tạm gác lại. Thật đáng hận là ta đã tam phen tứ thứ trái lệnh thúc phụ mới đưa đến hậu quả này. Hừ, Khuru Vân Lâu...

hừ...

Vùng trấn tĩnh lại, Giang Cửu Linh lập tức xoay người và vội thoát ra bên ngoài gian thảo lư, tẩu bằng lối hậu.

Vút.

Sau đó không lâu, khi đã có một chỗ ẩn thân kín đáo, Giang Cửu Linh phục người nằm lại và bàng hoàng nhìn gian thảo lư lúc này đang phừng phừng lửa đỏ vì đã bị phóng hỏa.

Và trước khi vùng lửa đỏ bị lụi tàn, do gian thảo lư chỉ thoáng bùng cháy là dễ dàng bị thiêu rụi, Giang Cửu Linh kịp phát hiện có năm bảy bóng người được ánh hỏa quang nhảy múa ngay trên diện mạo của họ.

Cũng nhờ đó Giang Cửu Linh phát hiện những thù nhân hầu như chưa thỏa dạ nên vẫn luôn quét mắt nhìn quanh.

Chợt hiểu họ đang muốn tìm gì, Giang Cửu Linh lại vội vàng tìm phương tẩu thoát tiếp tục.

* * * * *

Đang lầm lũi bước đi Giang Cửu Linh bỗng giật nảy người vùng quát :

- Ai?

Và cùng với tiếng quát, Giang Cửu Linh cũng nhanh tốc xuất thủ chộp vào bóng nhân ảnh vừa lơ mơ nhìn thấy xuất hiện ngay trước mặt.

Vù...

Nhưng cũng như lần vừa nãy từng xảy ra ở ngay bên trong gian thảo lư, chiêu của Giang Cửu Linh bị hụt, đồng thời bóng nhân ảnh Giang Cửu Linh vừa phát hiện cũng chợt biến đâu mất.

Đó là điều không tưởng khiến Giang Cửu Linh thập phần kinh hoàng và lại còn kinh hoàng hơn khi Giang Cửu Linh chợt nghe từ xa xa ở phía sau chợt vang lên lần nữa âm thanh tiếng hô hoán :

- Có tiếng kêu ở phía trước, đuổi theo mau, chớ để tiểu tử thoát.

Thất kinh, Giang Cửu Linh toan chạy thì bất chợt bị tay của ai đó giữ lại. Nhưng lần này nỗi kinh hoàng của Giang Cửu Linh chợt tan biến ngay khi được nghe một câu hỏi bằng âm thanh trầm ấm đầy quan tâm :

- Chớ hoảng sợ vì ta sẽ cứu ngươi nếu ngươi có tính danh là Giang Cửu Linh từ lâu lắm rồi ta vẫn luôn tìm. Đúng là ngươi chẳng?

Chợt hiểu chỉ bằng lời nói thể hiện hết sự quan tâm cũng có thể giúp ai đó trấn an, Giang Cửu Linh vội đáp :

- Văn bối chính là Giang Cửu Linh nhưng tiền bối là ai? Vì sao lại nói đã lâu rồi luôn tìm, tựa hồ đã biết Giang Cửu Linh văn bối từ lâu?

Nhân vật nọ vẫn chộp tay Giang Cửu Linh, chợt lôi Giang Cửu Linh cùng chạy :

- Chớ vội vì sẽ có lúc ta giải thích tất cả. Còn bây giờ, đi thôi, nếu không e chẳng kịp.

Vù...

Thời khắc lúc này dù vẫn còn đêm đen nhưng qua tiếng gió rít bên tai, cũng hiểu bản thân đang được nhân vật nọ đưa đi bằng một khinh thân pháp khá nhanh, một bản lĩnh mà Giang Cửu Linh chưa hề nghĩ là vẫn có người luyện đạt được.

Vù...

Vì thế khi đã được đưa đi mãi đến tận lúc trời rạng sáng, Giang Cửu Linh liền nhẹ thở phào và bảo :

- Được tiền bối giúp đưa đi bằng thân thủ lợi hại thế này văn bối nghĩ bọn thù nhân khó lòng đuổi kịp.

Cũng nhờ trời đã rạng sáng nên nhân vật nọ cũng dần lộ diện là một nhân vật trung niên có diện mạo phương phi, uy nghiêm và quắc thước, nhất là lúc nhân vật nọ quay nhìn Giang Cửu Linh và lên tiếng hỏi :

- Ngươi bảo họ là thù nhân ư? Là ý gì? Có phải ngươi định nói kẻ bấy lâu cứ mang nuôi dưỡng ngươi đêm qua đã bị táng mạng?

Giang Cửu Linh hoài nghi :

- Há lẽ đêm qua tiền bối chưa mục kích tất cả? Bấy lâu văn bối chỉ được mỗi thúc phụ cứ mang giáo dưỡng và đêm qua đã bị bọn họ sát hại, đến cả thi thể cũng bị hủ? thiêu cùng gian thảo lư. Lẽ nào tiền bối chẳng biết?

Nhân vật nọ từ từ dừng lại, cũng giữ Giang Cửu Linh cùng dừng chân :

- Thúc phụ ngươi có phải là kẻ đã chỉ điểm cho ngươi luyện tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo?

Giang Cửu Linh giật mình :

- Sao tiền bối biết?

Nhân vật nọ thở dài :

- Vậy là những điều Khuê Vân Lâu nói đều đúng. Có phải chính người đã thi triển tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo suýt kết liễu hẳn? Tuyệt kỹ này đã làm lộ xuất thân võ học của người, khiến ta cũng như họ đều cùng nhau theo chân Khuê Vân Lâu vội tìm đến. Nhưng khác với họ phần nào, ta đến là để tìm người. Và nếu nhân vật từng được người gọi là thúc phụ thật sự đã bị họ sát hại thì đây là cái chết quá ư nhẹ nhàng đối với một kẻ như thế. Người có đủ thông tuệ để hiểu ta đang ám chỉ điều gì chẳng?

Giang Cửu Linh ngơ ngẩn lắc đầu :

- Mong tiền bối giải thích tỏ tường hơn vì văn bối chẳng thể nào đoán hiểu ngoại trừ một điều là dường như có liên quan đến người mà văn bối từng dùng lối xưng hô là thúc phụ. Đây có phải là điểm mấu chốt tiền bối muốn ám chỉ?

Giang Cửu Linh sau khi hồi liền giật mình vì lời giải thích của nhân vật nọ :

- Không sai, y chẳng những không phải là thúc phụ của người mà còn là hung thủ sát hại song thân phụ mẫu người, sau đó lại mưu mô bắt giữ người với một dụng tâm nào đấy chỉ có y biết.

Giang Cửu Linh kêu thất thanh :

- Có chuyện này thật ư? Sao tiền bối biết? Vậy nguyên ủy là thế nào?

Thay vì đáp nhân vật nọ chợt hỏi :

- Ta cần minh bạch trước một vài điều, là y từng nói như thế nào về song thân người hoặc đã cho người biết chưa về nguyên nhân cái chết của song thân người?

Giang Cửu Linh lắc đầu :

- Văn bối chỉ được thúc phụ khuyên bảo phải cố chuyên cần khổ luyện công phu để sau này đủ lực báo phục gia thù. Và kỳ thực văn bối chưa hề biết thù nhân là ai hay vì nguyên nhân gì song thân phụ mẫu bị sát hại.

Nhân vật nọ cười lạt :

- Thật đúng như ta đoán, y làm sao đủ dõm lược cho người biết tất cả những điều đó. Vậy y có bao giờ giải thích cho người hiểu vì sao phải gọi y là thúc phụ chẳng?

Giang Cửu Linh lại lắc đầu :

- Văn bối đã quen xưng hô như thế từ nhỏ vì ngữ chỉ là điều hiển nhiên nên không hề hỏi cũng chẳng cần nghe bất kỳ lời giải thích nào.

Nhân vật nọ chợt thở dài :

- Ta thừa biết vì sao y chẳng lời nào giải thích, chỉ vì người đoán đúng, việc gọi y là thúc phụ quả là sự thực quá hiển nhiên. Tương tự người lẽ ra cũng nên gọi ta là thúc phụ nếu như biết rằng cùng với y, ta từng một thời là huynh đệ kết nghĩa gọi phụ thân người là đại ca.

Giang Cửu Linh lại một phen nữa giật mình :

- Thật như thế chẳng? Nhưng sao đã là huynh đệ kết nghĩa, phụ thân của văn bối lại bị chính nghĩa đệ sát hại?

Nhân vật nọ chép miệng lắc đầu, đoạn thở dài và bảo Giang Cửu Linh :

- Đi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện vì chẳng bao lâu nữa sẽ đến nhà của ta. Ý ta muốn tạo một nơi tạm lánh mặt cho người và hy vọng rằng chẳng một ai nghĩ rằng, người - một kẻ am hiểu tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo họ đang tìm, lại đang được chứa chấp bên cạnh ta. Đi nào.

Giang Cửu Linh chấn động :

- Ý muốn nói nhân vật từng được văn bối quen gọi là thúc phụ cũng là một ác nhân với tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo đã lâu nay luôn bị người truy tìm?

Nhân vật nọ khoa chân bước đi khiến Giang Cửu Linh cũng phải đi theo và nghe nhân vật nọ đáp :

- Mọi chuyện được bắt đầu cách nay đúng hai mươi năm. Khi đó ba chúng ta trong một dịp tình cờ hội ngộ, phần thì ngưỡng mộ nhau, phần vì ai nấy hầy còn rất trẻ, lại có chung một ý nghĩ là làm sao phải mau vang danh giang hồ nên khi cùng nhau kết nghĩa kim bằng cũng đã cùng nhau liệu cách sao cho mau chóng đạt mục đích. Thế là y, kẻ đứng hàng thứ hai, từng được người gọi là thúc phụ, liền đề xuất một điều thật điên rồ khiến ta và phụ thân người dù không tiện nói ra cũng cùng có chung cảm nhận vừa áy náy vừa hối hận vì chưa gì đã vội cùng một kẻ có thật nhiều ác tâm như y kết nghĩa kim bằng. Người tin chẳng với lời y đề xuất là muốn mau nên danh thì chẳng có gì bằng ngoài việc hành ác? Y còn bảo y có một tuyệt kỹ gọi là Tam Ma Thám Trảo và nếu được cả ba người cùng hợp lại thì uy lực sẽ thừa lợi hại để cả ba chỉ ngày một ngày hai là vang danh thiên hạ.

Giang Cửu Linh bàng hoàng :

- Thảo nào từ lâu lão vẫn luôn giáo huấn bảo văn bối đừng ngại dùng mọi thủ đoạn miễn sao có thể hạ sát đối thủ. Quả nhiên lão là hạng có tâm địa độc ác, thật khác xa với văn bối chẳng hiểu sao chẳng đủ nhận tâm hại người.

Nhân vật nọ gật đầu hài lòng :

- Đây là người dù gì cũng thừa hưởng tính khí thuần hậu của phụ thân, lại thêm lòng nhân từ nhất mực của thân mẫu. Nhưng cũng chính vì thế, a... người tin chẳng, ta thật không ngờ y lại để tâm và từ đó luôn ngấm ngấm tìm cách mưu hại bọn ta. Thật ra cũng chẳng có ai đủ bản lĩnh phát hiện ác tâm của y. Chỉ đến một hôm khi ta nghi ngờ vì chờ mãi nhưng không thấy phụ mẫu người quay lại, lúc ta gọi y cùng tìm thì y cứ kiếm cách từ chối. Thấy vậy ta đành giao người lại cho y, nên nhớ, lúc ấy người chỉ mới lên bốn tuổi vì còn quá nhỏ ắt người chẳng nhớ gì. Phần ta thì tự đi tìm phụ mẫu người. Ngờ đâu vì cuối cùng tìm thấy phụ mẫu người đều bị sát hại là do tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo đích thị chẳng ai khác ngoài y ra tay, ta hiểu ngay đã quá sai lầm khi giao phó người cho y, nên ta vội quay lại nhưng tất cả đều đã muộn. Và kể từ đó trở đi ta càng phiêu bạt giang hồ thì càng dần tuyệt vọng vì dù là tin tức của người hay của y đều hoàn toàn biệt tăm. Thật may sao, nếu không có chuyện xảy ra cho Khưu Vân Lâu hôm qua ắt ta chẳng dám tin lại có ngày thấy người, là hậu nhân cốt nhục của đại ca ta là Giang Tinh Hải.

Giang Cửu Linh chấn động và thêm lần nữa có cảm nhận sâu thẳm tận tâm can đang dấy lên một luồng phản hận chực tuôn trào :

- Lão thật đáng chết, đã vậy lão còn bảo từ tính danh Giang Cửu Linh của tiểu diệt vì có nguyên nhân nên sẽ giúp tiểu diệt phát hiện một điều gì đó nhưng lão chẳng bao giờ giải thích.

Nhân vật nọ tỏ ý ngạc nhiên :

- Y bảo như thế thật sao? Dù hiểu bấy lâu nay y luôn bị nổi thống hận dày vò, chỉ tiếc là y không đủ dũng lược thú nhận những tội ác y từng gây ra. Dù vậy vì y đã chết, ta lại muốn giúp người càng thoát xa cảnh bị giang hồ truy sát càng tốt do có liên quan đến tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo người đã lỡ luyện, thiết nghĩ người nên tạm lánh thân ở chỗ ta một thời gian và nhất là mai hậu là đừng bao giờ vận dụng đến tuyệt kỹ ấy nữa. Liệu người có tán thành ưng thuận theo mọi sắp đặt của ta chẳng?

Giang Cửu Linh cảm khái thở dài :

- Tiểu diệt có thể gọi tiền bối là tam thúc? Hảo ý của tam thúc, tiểu diệt nào dám chẳng tuân theo? Xin đa tạ.

Nhân vật nọ chợt gật đầu hài lòng nhưng chợt gượng cười :

- Ta ở họ Tôn, nếu muốn cứ gọi là Tôn thúc thúc. Vì thật ra so về bản lĩnh, một mình ta tuyệt vô khả đối đầu nếu bị họ phát hiện ta có hành vi giúp người. Cũng nên hiểu tất cả mọi chuyện đều đã qua từ lâu, phụ mẫu người yếu mạng uống tử cũng đã hai mươi năm rồi, là quãng thời gian đủ cho mọi người quên lãng việc ta từng một thời kết nghĩa cùng phụ thân người và kẻ có tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo gây nhiều tội ác khó

thể dung tha. Thế nên điều ta muốn nói ở đây là người nên tạm thời giữ kín mọi chuyện, có hiểu ta ám chỉ điều gì chẳng?

Giang Cửu Linh áy náy đáp lời :

- Quả thật giấy không thể gói được lửa, tiểu diệt cũng không thể ngờ chỉ vì muốn giúp tiểu diệt, Tôn thúc thúc lại sẵn sàng đối đầu mọi hiểm nguy. Được, tiểu diệt xin hứa luôn tuân theo mọi sắp đặt của thúc thúc và nếu cần, tiểu diệt thà một mình hứng chịu mọi hậu quả, quyết không để hệ lụy đến Tôn thúc thúc và gia quyến.

Họ Tôn mỉm cười :

- Về gia quyến của ta thì người chớ lo bởi ta bấy lâu nay chỉ quen sống một mình. Có chăng là ta ngại người vì chưa quen nên khó thể chấp nhận một cuộc sống thanh đạm của ta hiện nay. Cũng sắp tới nơi rồi, tới lúc đó người sẽ hiểu, đi nào.

Ngờ đâu vừa nhìn thấy căn nhà nhỏ của Tôn thúc thúc, Giang Cửu Linh lại hớn hờ suy tư :

- Được sống như Tôn thúc thúc thế này là điều lâu nay tiểu diệt hằng mơ ước và chẳng bao giờ dám nghĩ sẽ có lúc được thỏa nguyện. Nhưng chẳng có ai sống ở đây cùng thúc thúc thật sao?

Họ Tôn mỉm cười đưa Giang Cửu Linh vào căn nhà tuy nhỏ nhưng thật đầy đủ vật dụng và thật gọn gàng ngăn nắp :

- Sở dĩ người mơ ước vì bấy lâu nay đã quen sống ở một gian thảo lư xiêu vẹo, hoàn toàn không thể so sánh với chốn này. Tuy vậy hãy cứ chờ một thời gian nữa thì người khác rõ, chỗ ta ở lại càng không thể sánh với những gia trang to rộng của những nhân vật có thân phận lẫn thân thủ lợi hại hơn ta bội phần. Đến lúc đó ta e người chẳng màng sống cạnh ta trong chỗ nhỏ hẹp này.

Giang Cửu Linh toan giải thích, chỉ ít cũng cho Tôn thúc thúc biết bản thân không là hạng người có nhiều tham vọng, nhưng chợt nghe Tôn thúc thúc căn dặn :

- Như ta từng lập tâm khấn nguyện, ngày nào tìm thấy người sẽ lập tức lo việc trai đàn tụng kinh siêu độ cho phụ mẫu người. Hãy nhớ vẫn ở yên trong nhà, bất luận như thế nào cũng chờ đến khi ta quay lại, rõ chưa? Ở phía sau có sẵn mọi thức ăn, nếu cần thì ăn xong người cũng nên ngủ một giấc. Đừng vọng động hoặc trái lời ta đấy.

Giang Cửu Linh thật sự cảm kích và dù không kịp thốt lên thành lời vì Tôn thúc thúc chưa gì đã vội bỏ đi thì bằng ánh mắt dõi theo nhìn, Giang Cửu Linh cơ hồ cũng bộc lộ lòng cảm kích đối với tam nghĩa thúc như thế nào.

Và khi chiều đến, mãi lúc chạng vạng, Tôn thúc thúc mới quay về. Giang Cửu Linh càng hiểu thêm Tôn thúc thúc đúng là một hảo nghĩa thúc như thế nào khi nghe Tôn thúc thúc hạ thấp giọng bảo :

- Cũng may vì là chỗ quen biết nên vị sư thái trụ trì Thiên Phật tự, một am nhỏ cách đây không xa đã nhận lời lập trai đàn tụng kinh siêu độ cho song thân người. Sư thái còn thuận tình cho người tạm thời lưu ngụ ba ngày, là quãng thời gian cần thiết để người tự trai giới, giữ bản thân khiết tịnh chờ ngày tụng kinh siêu độ. Mau cùng ta nhân lúc trời tối này khấn trương đi đến đấy ngay, nhưng nhớ đừng để lộ tính danh hoặc xuất thân võ học của người đấy. Vì ta ở họ Tôn nên đã khuất tất bảo với sư thái, người là Tôn Giang, một thể diệt của ta, nhớ chưa? Thôi đi nào.

Một lần nữa Giang Cửu Linh lại có thêm cơ hội cùng đi bên cạnh vị nghĩa thúc đầy nhân nghĩa, cũng là cơ hội cho Giang Cửu Linh không thể không nêu một vấn nạn :

- Võ công của Tôn thúc thúc thể diệt thấy cũng rất lợi hại, lẽ nào vẫn kém so với những nhân vật được Khuu Vân Lâu gọi đến tiếp trợ?

Họ Tôn lắc đầu :

- Biển học mênh mông, hạng võ công như ta thì khắp võ lâm đâu đâu cũng có, nào sá gì so với nhiều nhân thủ khác được xuất thân từ các đại môn phái từng mấy trăm năm dài luôn vang danh và mặc tình ngạo thị khắp giang hồ. Ý ta muốn nói nếu người may mắn thoát kiếp nạn lần này thì thà cam chịu sống một cảnh

an phận, hưởng thanh nhàn hơn là vì một nguyên do nào đấy lại chủ tâm dần thân vào kiếp giang hồ đầy bão tố phong ba. Người nghĩ sao?

Giang Cửu Linh liền thở dài :

- Trước đây vì muốn báo phục gia thù nên tiểu diệt mới để lão nhị thúc độc ác mặc tình vo tròn bóp méo, bắt phải hành động theo ý lão. Còn bây giờ vì lão đã chết, kể như mối gia thù đã tiêu tan, quả thật tiểu diệt chỉ muốn tiếp tục sống cảnh an nhàn thư thái, cũng chẳng cần luyện tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo làm gì nữa, một khi điều đó chẳng những gây phương hại cho bản thân mà còn khiến cho Tôn thúc thúc chịu hệ lụy lây.

Họ Tôn gật đầu hài lòng :

- Nếu người thật có ý nghĩ này, được lắm, chờ khi tụng kinh siêu độ cho phụ mẫu người xong, ắt ta có những thu xếp giúp người toại nguyện. Được chứ? Vậy thì để ta đưa người cùng đi cho mau. Nào!

Họ Tôn cầm lấy tay Giang Cửu Linh và thi triển khinh công lao đi.

Vút.

Một lần nữa mục kích thân thủ lợi hại của Tôn thúc thúc, Giang Cửu Linh không chỉ thán phục mà còn thêm minh bạch để tự nhủ và tin rằng để luyện một thân thủ bản lĩnh như Tôn thúc thúc đã là khó. Thế mà theo lời Tôn thúc thúc vừa tỏ lộ, khắp vô lâm những nhân vật có bản lĩnh như Tôn thúc thúc là rất nhiều. vậy thì Giang Cửu Linh thà nên sống an phận thủ thường hơn là đi theo con đường võ học mà chẳng biết bao giờ mới đạt được thân thủ tương tự, nói gì đến một kết quả cao minh hơn.

Với tâm nguyện quyết chẳng màng đến chuyện luyện võ công nữa, Giang Cửu Linh hoàn toàn thư thái chấp nhận và thuận phục theo từng sắp đặt của Tôn thúc thúc. Kể cả khi đã được Tôn thúc thúc đưa đến một am miếu tuy không thật nhỏ như Giang Cửu Linh tưởng tượng nhưng vì nơi tọa lạc của am miếu lại nằm giữa, cơ hồ lọt thỏm vào một khu vườn to rộng được trồng toàn một loại cây xanh um do lúc này màn đêm đã bao phủ nên Giang Cửu Linh nhất thời không thể nhận biết đó là loại cây gì và Giang Cửu Linh đã được một lão sư thái thật cao niên tiếp nhận thì Giang Cửu Linh cũng không nói lời nào cho dù nghe Tôn thúc thúc thản nhiên lên tiếng phủ nhận đối với một nghi vấn do lão sư thái đột ngột kêu :

- Có vẻ như thí chủ chưa hiểu rõ chủ ý của bản ni, rằng bản ni chỉ hứa lời nhận người nếu quả thật gia trang của nhị vị thí chủ quá xa, không tiện bề đi lại.

Và việc trai giới, giữ cho khiết tịnh chuẩn bị cho ngày lập đàn cầu siêu là không nhất thiết phải tự hãm mình ở tệt am những ba ngày. Thí chủ hiểu đúng như vậy chăng?

Tôn thúc thúc lễ mạo đáp :

- Tôn mỗ không những hiểu đúng những lời từng được sư thái tỏ bày mà còn hiểu rất rõ vì sao phải cần trọng như vậy. Xin yên tâm hai thúc diệt mỗ không có ý gì khác ngoài việc thỉnh cầu sư thái cùng quý am lập đàn cầu siêu cho người đã khuất. Thêm nữa vì tệt trang cũng khá xa, nếu phải đi đi về về ít nhất cũng phải mất năm bảy ngày đường. Do tự biết sẽ khiến sư thái khó xử nếu quý am chỉ toàn nữ nhân phải chứa chấp thêm mỗ cũng là một nam nhân nên chỉ dám xin sư thái thu nhận chỉ mỗi một tệt diệt là đủ. Và để tỏ rõ thành ý, Tôn mỗ chẳng có gì nhiều ngoài một ít ngân lượng được gói sẵn trong túi này, mong sư thái khứng nhận gọi là chút lễ dâng lên Phật tổ, tạo nhiều công đức cho quý am để ngày càng hồng dương Phật pháp. A di đà Phật!

Cách ứng phó của Tôn thúc thúc thật trôi chảy khiến lão sư thái dù muốn dù không cũng phải miễn cưỡng tiếp nhận Giang Cửu Linh :

- Nếu là vậy, A di đà Phật, lệnh diệt ban ngày phải làm việc công quả, để tỏ lòng thành dâng lên phật tổ, đến đêm xuống thì phải tạm trú ngụ ở các chái hiên phía ngoài. Liệu có quá khuất tất và làm lệnh diệt khó chịu chăng?

Tôn thúc thúc quay qua nhìn Giang Cửu Linh :

- Tiểu diệt từ lâu đã quen thức khuya dậy sớm, dù cơ cực thể nào vẫn có thể chịu đựng được, miễn sao có thể giúp cho vong linh phụ mẫu được sớm siêu thoát là đủ mãn nguyện rồi.

Lão sư thái gật đầu hài lòng :

- Nếu vậy, Tôn thí chủ có thể yên tâm quay về, xin lượng thứ vì bản ni không thể tiến chân, phần tiểu thí chủ này thì xin theo chân, bản ni sẽ chỉ chỗ nghỉ ngơi hy vọng không làm tiểu thí chủ phật lòng. A di đà Phật!

Tôn thúc thúc liền quay lưng bỏ đi, còn Giang Cửu Linh thì theo chân lão sư thái đi vòng theo am miếu đến mãi tận phía hậu.

Ở đây, sau khi đã chỉ cho Giang Cửu Linh một chái hiên nho nhỏ, thay vì bỏ đi thì lão sư thái lại tỏ ra quan tâm bằng cách vừa giúp Giang Cửu Linh thắp sáng một đĩa đèn dầu lạc đã có sẵn, vừa đột ngột hỏi Giang Cửu Linh :

- Lệnh thúc là một nhân vật võ lâm, ắt tiểu thí chủ cũng vậy?

Không lường trước bị hỏi câu này, Giang Cửu Linh ngập ngừng đáp :

- Nhưng võ công của văn bối rất kém, huống hồ bây giờ vì đã rõ kẻ thù từng sát hại song thân cũng đã vong mạng nên kể từ đây văn bối quyết chẳng màng đến chuyện luyện võ công nữa. Nhưng sao lão sư thái hỏi câu này? Có phải lão sư thái cũng là nhân vật võ lâm?

Lão sư thái lắc đầu :

- Bản ni hoàn toàn chẳng am hiểu võ học, vả lại khắp quanh đây ai chẳng biết tệt am Thiên Phật tự chỉ gồm những nữ nhân nếu chẳng còn là hạng chân yếu tay mềm thì cũng đã là hạng già lụm cụm đang mong chờ ngày về tây phương châu Phật tổ. Nhưng sở dĩ bản ni hỏi vì chỉ muốn biết càng minh bạch càng tốt về thật ý của tiểu thí chủ cùng lệnh thúc mà thôi. Tiểu thí chủ không ngại chứ?

Giang Cửu Linh lắc đầu :

- Như đã nói thật ý của văn bối chỉ muốn lập đàn cầu siêu cho vong linh của song thân. Và sở dĩ mãi đến hôm nay mới tiến hành vì lão sư thái có biết chăng, đã từ lâu do văn bối chẳng may may hiểu rõ sự thật nên nhận lầm thù nhân làm ân công, được thù nhân cứu mang nuôi dưỡng. Thế nên suốt thời gian từ bé cho đến lúc này, ở văn bối chẳng có ý nghĩ gì khác ngoài việc phải lo báo phục gia thù. Chỉ bây giờ vì thù nhân đã bại lộ chân tướng và đã chết nên văn bối mới có cơ hội được Tôn thúc thúc giúp đỡ, lo đến việc lập đàn cầu siêu cho song thân.

Lão sư thái tỏ vẻ tin qua thái độ vừa gật đầu vừa từ từ quay người bỏ đi nhưng bất chợt lão sư thái lại đột ngột hỏi một câu nữa :

- Tiểu thí chủ ở họ Tôn tên Giang? Vậy phụ thân có tính danh thế nào?

Vì tính danh của thân phụ cũng may mới lúc sáng đã được nghe Tôn thúc thúc đề cập nên Giang Cửu Linh không đến nỗi không đáp được. Duy có điều vì không thể đối ngược trở lại từ họ Tôn sang họ Giang nên Giang Cửu Linh dù áy náy vẫn chấp nhận phải thay đổi phần nào tính danh của phụ thân :

- Tiên phụ là Tôn Tinh Hải, có phải lão sư thái cần biết rõ để tiện việc lập đàn cầu siêu?

Lão sư thái gật đầu và lần này bỏ đi thật sự giúp Giang Cửu Linh hoàn toàn yên tâm, quyết giữ lòng thanh tịnh chờ ngày lập đàn cầu siêu cho vong linh song thân.

Và suốt hai ngày sau đó không kể lúc đêm về Giang Cửu Linh buộc phải lưu ngụ một mình ở ngoài chái hiên, thì ngày nào Giang Cửu Linh cũng đều luôn hớn hở, sẵn sàng thực hiện mọi công việc tạp dịch và không nề hà với bất kỳ chuyện gì, từ bữa củi nấu cơm đến quét dọn lau sạch sẽ khắp trong ngoài.

Nhờ đó Giang Cửu Linh minh bạch, quả thật am miếu này chỉ toàn nữ nhân và Giang Cửu Linh phải nhất nhất gọi họ là sư thái. Không những vậy chẳng ai trong họ biết gì về võ công, bằng chứng là không ít lần Giang Cửu Linh giúp người này người khác thực hiện các việc mà nếu họ biết võ công thì ắt đã tự làm được. Như lúc này chẳng hạn, có một sư thái gọi Giang Cửu Linh đến giúp việc lau chùi một pho tượng Phật thật to.

Giang Cửu Linh vội chạy đến :

- Sư thái vừa gọi tiểu nhân?

Sư thái ấy có niên kỷ độ đôi mươi, dù vậy vẫn tỏ ra nghiêm cẩn như thể vì đã quen sống cảnh tu hành nên không thích vui đùa như bao nữ nhân cùng trang lứa hiện đang vẫn ngụp lặn trong bể khổ chốn trần ai.

Sư thái ấy nhẹ gật đầu :

- Ngày mai là bắt đầu lễ trai đàn cầu siêu cho song thân thí chủ nhưng bản ni lại không thể tự leo lên cao để lau sạch mọi bụi bẩn bám quanh pho Thiên Thủ Phật, thí chủ dù gì cũng là nam nhân, việc leo trèo ắt không quá khó, có thể giúp bản ni chăng?

Cũng nhờ đó, qua pho tượng Phật cao to sừng sững trước mặt, Giang Cửu Linh mới đoán biết vì sao am miếu này lại có danh xưng là Thiên Phật tự.

Giang Cửu Linh vui vẻ đáp ứng :

- Nhưng pho tượng này có quá nhiều cánh tay, liệu có hề hấn gì không nếu tiểu nhân buộc phải đeo bám vào một trong những cánh tay ấy?

Sư thái nọ ngập ngừng :

- Bản ni cũng vừa tự tìm hiểu nhờ đó biết đây chỉ là một pho tượng làm bằng gỗ. Thật chẳng rõ các cánh tay ấy có đủ vững chắc hay không? Nhưng nếu không đeo bám ắt chẳng có cách nào lau sạch bụi bẩn ở từng cánh tay của pho Thiên Thủ Phật này.

Giang Cửu Linh bỏ giày để chân trần và đi quanh khu điện Phật hầu nhìn dò xét khắp pho tượng :

- Nếu pho tượng bằng gỗ ắt không loại trừ trường hợp thế nào cũng có chỗ bị mối mọt xâm hại, nhưng không sao tiểu nhân sẽ cố hết sức có thể chỉ cần bấu tay vào cổ của pho tượng ắt đủ để với tay lau sạch khắp chung quanh. Xin hãy yên tâm phó giao cho tiểu nhân.

Và với sự nhanh nhẹn cũng như linh hoạt của một nam nhân chỉ mới mười sáu tuổi, Giang Cửu Linh nhẹ nhàng leo dần lên chỗ cao nhất của pho tượng, sau đó gọi và dặn sư thái nọ :

- Để khỏi vất vả leo trèo nhiều lần, sư thái có thể giúp tiểu nhân đưa lên từng giẻ lau và luôn thay đổi mỗi khi những giẻ lau trước đó bị bẩn?

Sư thái nọ tán thành :

- Bản ni cũng vừa có ý tương tự. Đây, thoát tiên thí chủ hãy dùng vật này quét qua lớp bụi bẩn bên ngoài.

Nhờ có người đứng dưới tuân tự đưa lên các vật dụng cần thiết nên Giang Cửu Linh cũng dễ dàng thực hiện công việc lau chùi dù là ở cánh tay xa nhất của pho tượng Phật, có đến cả trăm cánh tay nhưng nhúc nhún từ giữa ra.

Và để dễ thực hiện hơn, Giang Cửu Linh ngoài việc luân đổi tay, hết dùng tay tả đến tay hữu để bấu vào phần cổ của pho tượng Phật thì nhờ có sẵn những toan tính cần thiết nên Giang Cửu Linh đã tuân tự lau sạch các bụi bẩn từ cánh tay vươn xa nhất hoặc cao nhất đến các cánh tay khác gần hơn và thấp hơn.

Nhờ được đổi tay luân phiên nên Giang Cửu Linh không đến nỗi phải vì mỗi như một cánh tay nên cần tụt xuống để nghỉ ngơi. Trái lại cứ tay này mỏi thì Giang Cửu Linh đổi sang tay khác và kỳ thực không hề nhớ đã đổi tay như thế bao nhiêu lần hoặc là đã bao nhiêu lần phải bấu tay vào phần cổ của pho tượng Thiên Thủ Phật hay đã bấu vào những chỗ cố định nào ở quanh cổ pho tượng.

Sở dĩ Giang Cửu Linh chợt nảy những suy nghĩ này và có phần kinh nghi vì có một lần, lúc sư thái nọ phải bỏ đi, hầu tìm đổi cho Giang Cửu Linh các giẻ lau sạch hơn thì trong lúc ngừng tay chờ đợi, Giang Cửu Linh chợt phát hiện ở phần cổ của pho tượng, ngay phía sau gáy chẳng rõ từ lúc nào xuất hiện một lỗ thủng nhỏ, vừa đủ lọt một ngón tay. Sau đó khi sư thái nọ quay lại, lúc Giang Cửu Linh phải bấu tay vào cổ pho tượng để cúi xuống với lấy các giẻ lau đang được sư thái nọ nhón cao chân đưa lên thì lỗ thủng ấy chẳng hiểu sao lại biến mất, như thể chưa hề hiện hữu. Cũng vì thế, Giang Cửu Linh sau bao nhiêu lần ngẫm nghĩ vẫn không dám nói cho sư thái nọ biết về việc lạ vừa phát hiện, chỉ vì ngại sư thái nọ ắt sẽ cho Giang Cửu Linh hoặc là tự bịa chuyện hoặc là bị hoa mắt nên trông gả hóa cuộc, do lỗ thủng ấy ngay lúc này đâu còn.

Tuy nhiên do bản thân gã bán tín bán nghi nên Giang Cửu Linh kể từ lúc ấy dù cứ tiếp tục lau chùi khắp pho tượng Thiên Thủ Phật nhưng cũng không quên, lâu lâu lại để mắt vào phần gáy của pho tượng.

Nhờ vậy chỉ ít là hai lần nữa tận mắt Giang Cửu Linh được mục kích sự xuất hiện lại và lại đột ngột biến mất của lỗ thủng kỳ lạ nọ, giúp Giang Cửu Linh dù vô tâm đến đâu cũng phát giác cách thức có thể làm lỗ thủng nọ hoặc hiện ra hoặc biến đi.

Ghi nhớ cách thức này và quyết tâm tìm hiểu thật minh bạch hầu như sau đó nếu cần sẽ bẩm báo cho lão sư thái trụ trì am Thiên Phật tự biết, nên khi có cơ hội, là lúc sư thái nọ một lần nữa phải quay ra ngoài đổi các giẻ lau khác, Giang Cửu Linh lập tức chạm vào cánh tay ngắn nhất của pho tượng Thiên Thủ Phật. Và quả nhiên sau một lượt chạm tay của Giang Cửu Linh vào cánh tay Phật ngắn nhất, lỗ thủng kỳ lạ nọ lại hiển hiện.

Nhưng sau đó thay vì vẫn chạm vào cánh tay Phật ngắn nhất một lần nữa để tự bịt kín như từng xảy ra Giang Cửu Linh vì hiếu kỳ nên dùng một ngón tay chọc sâu vào lỗ thủng nọ.

Thật lạ ngay sau khi Giang Cửu Linh chọc ngón tay vào, thì từ lỗ thủng phát ra một tiếng động nhỏ và khô khan.

Cạch.

Chưa kịp giật mình và sợ thì Giang Cửu Linh phát hiện từ phần đế của pho tượng vụt hé lộ một vuông cửa nhỏ, đồng thời từ vuông cửa ấy hắt ra mùi ẩm mốc như thể đấy là chỗ từ lâu lắm rồi vẫn chưa được bắt luận ai phát giác và khai mở để không khí bên trong có cơ hội thay đổi và đừng sặc mùi ẩm mốc nữa.

Với phát hiện này đích thực Giang Cửu Linh rất hiếu kỳ, chỉ muốn chui qua vuông cửa nọ dù chỉ một lần cho biết, nhưng nhớ lại chủ ý của bản thân lúc này là mong giữ được lòng khiết tịnh là điều cần thiết cho việc lập đàn cầu siêu cho song thân. Thế nên Giang Cửu Linh đành nén lòng bỏ qua và lại ngoáy ngón tay vào lỗ thủng làm cho vuông cửa bí mật ấy tự phong kín lại.

Cạch.

Lúc ấy sư thái nọ cũng vừa vận tiến vào :

- Vừa có tiếng động gì vang lên vậy?

Bị hỏi đột ngột Giang Cửu Linh vì giật mình nên lại ngẫu nhiên chạm vào cánh tay ngắn nhất của pho tượng Phật khiến lỗ thủng kỳ lạ cũng biến mất. Thế là thần xui quỷ khiến sao đó, Giang Cửu Linh liền nói dối :

- Pho tượng bằng gỗ ắt tiếng động sư thái nghe chỉ là do tiểu nhân sơ ý chạm vào các cánh tay Phật như thế này chẳng hạn.

Và Giang Cửu Linh chủ ý gõ vào các cánh tay Phật dĩ nhiên cũng tạo ra các tiếng động chạm cạch cạch tương tự.

Sư thái nọ chợt bảo :

- Cũng đến lúc nghỉ tay dùng bữa trưa, và vì pho tượng Thiên Thủ Phật chỉ còn lau chùi phần bên dưới nên chiều nay thí chủ không cần quay lại nữa. Tự bản ni làm cũng được. Đa tạ.

Giang Cửu Linh nghĩ cũng đúng, vội buông người nhảy xuống khỏi pho tượng và vừa bỏ đi vừa áy náy, chẳng biết bản thân đã nói dối như thế để làm gì hoặc giả có nên tỏ bày sự việc vừa phát hiện cho sư thái nọ biết hay không.

Theo thời gian, Giang Cửu Linh vì mãi mang nặng tâm trạng day dứt nên chỉ khi đến chiều tối mới có quyết định là nếu có tỏ bày thì thà chỉ nói với lão sư thái trụ trì mà thôi.

Thế là Giang Cửu Linh lần đầu tiên dám tùy tiện đi tìm lão sư thái trụ trì.

Ngờ đâu sau khi đã tìm khắp và biết lão sư thái cứ vào mỗi thời khắc tương tự lúc này đều một mình tìm đến điện Phật để tụng kinh, là thời gian không để bất kỳ ai quấy nhiễu và phần nữa là vì Giang Cửu Linh tuyệt nhiên vào ban đêm thì đều không được tùy tiện tiến vào trong am miếu, thế là Giang Cửu Linh đành

tìm chỗ ngồi gần đó nhất, quyết sẽ bấm báo tất cả ngay khi thấy lão sư thái trụ trì từ bên trong điện Phật bước ra.

Đến khi canh hai điểm nhưng vì chưa thấy lão sư thái quay ra, Giang Cửu Linh để tự trấn an tâm trạng luôn mãi bồn chồn đành tự thu người ngồi vào chỗ kín hơn, khuất lấp hơn. Và Giang Cửu Linh hoàn toàn không thể ngờ chính vì hành động ấy của bản thân nên may mắn được một phen thoát chết.

Bởi cũng vào thời khắc ấy, Giang Cửu Linh chợt nghe một âm thanh kỳ lạ bắt đầu vang lên từ một nơi nào đó, ở phía hậu am, nghe như tiếng thú kêu đau thương vì bị đồ tể sát hại làm thịt :

- U...

Và nào Giang Cửu Linh chỉ nghe vồn vện một lần hoặc từ duy nhất chỉ một phía, trái lại những tiếng kêu đau thương cứ tuần tự vang lên, từ xa đến gần, từ phía tả chuyển lần sang phía hữu của ngôi am miếu.

- U...

- U...

Đang kinh nghi khôn xiết thì Giang Cửu Linh phát hiện như vừa có một vệt mờ đen chợt lao lướt qua bên cạnh.

Vù...

Không thể tin bản thân bị hoa mắt, Giang Cửu Linh nhìn theo vệt mờ đen và thập phần ngỡ ngàng khi nhìn thấy dường như vệt mờ đen nọ đã bay biến đâu đó vào tận bên trong điện Phật. Và tiếp đó tai của Giang Cửu Linh quyết không nghe lầm là từ bên trong khu điện Phật đang vang lên lần nữa cũng chuỗi tiếng kêu đau thương như Giang Cửu Linh từng nghe.

- U...

Vùng tĩnh ngộ, Giang Cửu Linh vụt đứng bật dậy và từ chỗ đang ẩn vội chạy như bay vào khu điện Phật.

Ở đây trước mắt Giang Cửu Linh, lão sư thái tuy vẫn giữ nguyên tư thế ngồi tụng kinh nhưng trên đỉnh đầu của lão sư thái đã xuất hiện một lỗ thủng đang tuôn huyết xối xả.

Chợt hiểu ở am Thiên Phật tự đang có biến, Giang Cửu Linh toan chạy ngược trở ra thì đột ngột nghe từ đâu đó vang lên một câu hỏi vừa lạnh lùng vừa ác độc :

- Đã tiêu diệt tất cả chưa?

Thanh âm đó vang lên với trung khí đầy dẫy khiến Giang Cửu Linh nhận thức được ngay hung thủ không chỉ có một người mà còn đều là hạng cao thủ võ công tốt cùng lợi hại.

Lập tức với nỗi sợ hãi chợt bao trùm khắp thân, Giang Cửu Linh vội dùng tay quạt tắt đốm hỏa quang duy nhất vẫn luôn phát cháy từ một đĩa đèn dầu lạc, đồng thời cũng luống cuống tự chạy về phía pho tượng Thiên Thủ Phật.

Sau khi đã leo lên pho tượng Phật, Giang Cửu Linh dù đang khấn tụng và bối rối cũng mò và chạm được vào cánh tay Phật gần nhất. Và khi biết lỗ thủng kỳ lạ ở gáy pho tượng đã hiển hiện, Giang Cửu Linh lại vội ngoáy một ngón tay vào lỗ thủng.

Cạch.

Và ngay khi khướu giác bắt được mùi ẩm mốc phả hắt lên, Giang Cửu Linh không chút chần chừ, lập tức lách người chui ngay vào vuông cửa nhỏ nhất định vừa xuất hiện ở phần đế của pho tượng Thiên Thủ Phật như lúc trưa đã tận mắt nhìn thấy.

Cũng lúc đó lại có âm thanh ai đó vang lên nhưng là vang lên từ giữa khu điện Phật :

- Kẻ nào đang ẩn ở đây?

Giang Cửu Linh đang loay hoay tự tìm tư thế ngồi thích hợp vì vừa nhận thức được rằng chỗ vừa chui vào không ngờ lại có địa thế quá hẹp, thì âm thanh của câu quát làm Giang Cửu Linh giật mình, vội ngồi yên kể cả thở cũng không dám.

Tiếp đó qua vuông cửa nhỏ vẫn còn khai mở, Giang Cửu Linh phát hiện khắp khu điện Phật chợt sáng lên, liền hiểu ngay nhân vật vừa quát nếu không tự thấp sáng trở lại đĩa đèn dầu lạc thì ắt kẻ đó cũng vừa vật sáng hóa tập. Thế là Giang Cửu Linh lại càng thêm sợ vì nếu kẻ đó quyết tâm tìm thì làm gì rồi không phát hiện ở để pho tượng Phật hãy còn nguyên đó một ô cửa lộ.

Và chính vì sợ nên Giang Cửu Linh tự bản thân bằng mọi giá phải tìm cho ra cách thức miễn sao có thể khiến vuông cửa nhỏ tự đóng kín lại như thuở ban đầu.

Nhưng chỉ nhờ vào một chút ánh sáng mờ mờ chiếu hắt vào, Giang Cửu Linh không những nhận ra bản thân đang ngồi lọt thỏm vào giữa phần rỗng ruột của pho Thiên Thủ Phật mà còn may mắn nhìn thấy ở ngay bên trong pho tượng Phật cùng với nhiều tự dạng nhỏ li ti là một núm nhỏ nữa bằng gỗ tự nhô lồi ra.

Không chần chừ Giang Cửu Linh vừa ẩn vừa xoay bừa núm gỗ.

Thật may...

Cạch.

Sau tiếng động là vuông cửa lúc nãy tự khép lại. Và thật không may là tiếng động làm kẻ đó lại quát lên :

- Kẻ nào thật to gan, sao còn chưa xuất đầu lộ diện?

Và lần này sau tiếng quát, lạ thay từ khu Phật điện lần lượt vang lên nhiều câu nói khác nữa :

- Có chuyện gì vậy?

- Bao nhiêu sư thái ở đây từ già đến trẻ đều bị tiêu diệt, quả thật chẳng một ai am hiểu võ công nhưng sao lão huynh lại tỏ ra lo lắng như thể đang chạm trán và sắp cùng cao nhân đối đầu?

- Mỗi từng vào đây, lúc sát hại mục sư thái kia thì rõ ràng đèn vẫn cháy ngời đầu lúc quay lại, không những đèn đã tắt mà tận tại chỗ phát hiện hai tiếng động rất lạ. Không khéo ngay đêm nay đích thực bọn ta đã gặp cao nhân. Hãy mau giúp đỡ tìm thật kỹ xem.

- Chưa vị định tìm gì? Há lẽ đã biết bọn ta ở ngoài dù tìm thế mấy vẫn không thấy thi thể của tiểu tử?

- Nói sao? Vẫn chưa kết liễu tiểu tử ư? Lẽ nào gã đã chạy thoát?

- Phi lý. Thoát sao được một khi bọn ta đông thế này, lại bắt thần xuất hiện hạ thủ, cơ hồ chẳng chờa bất kỳ sinh vật nào?

- Hay lão Tôn nói dối và kỳ thực chính lão đã ngấm ngầm tìm cách giải thoát tiểu tử?

- Đừng hồ đồ, thân thủ như lão Tôn thì dù muốn cũng không thể nhanh bằng bọn ta. Nào, tìm mau, phải tìm kỳ được tiểu tử.

- Ở đây dường như vừa hiện diện một cao nhân, chính tại chỗ nghe có tiếng động nhưng thật lạ lại chẳng nhìn thấy bất luận ai.

- Có chuyện này thật sao? Nhưng khó thể tin đây là lão Tôn, vì lão kém lắm.

- Vậy thì ai?

- Muốn minh bạch thì mau tìm. Nào, thấp đuốc lên, càng nhiều càng tốt. Tìm đi. Dù là tìm thấy ai cũng cứ giết. Đi.

Từ bên trong pho tượng, Giang Cửu Linh lại phát hiện vì ở khắp pho tượng có nhiều chỗ như bị mỗi một xâm hại nên tạo nhiều lỗ thủng li ti, khiến ánh sáng từ ngoài lúc này vì được thấp sáng từ nhiều ngọn đuốc nên chiếu xuyên vào tận chỗ Giang Cửu Linh đang ngồi bó rọ. Nhờ đó Giang Cửu Linh không những nhìn được vài nhân dáng của nhóm nhân vật bên ngoài, chỉ tiếc là họ đều che kín diện mạo, ngoại trừ người vừa tình cờ đưa tay lên mặt để gỡ, giúp Giang Cửu Linh may mắn phát hiện kẻ đó có một nốt ruồi màu đen khá to và từ nốt ruồi ấy còn phát triển mọc thành một túm lông cong xoắn lại, và cũng một ít ánh sáng ấy còn giúp Giang Cửu Linh vô tình đọc được một vài tự dạng như đã nói, được khắc nhỏ li ti ở mặt bên trong của pho tượng rỗng ruột và nằm ngay trước mắt Giang Cửu Linh. Đó là những chữ: “bí kíp Phổ Quang kiếm”.

Với phát hiện này, vì cũng nhằm lúc bọn nhân vật che mặt phía ngoài dần tản khai bỏ đi khiến chẳng còn mẩu sáng nào chiếu vào, đã ngẫu nhiên làm Giang Cửu Linh lâm phải tâm trạng phân vân bất định.

Bởi thật trớ trêu, bí kíp Phổ Quang kiếm gì đó lại đến với Giang Cửu Linh vào dịp đã từng tự mình định là quyết sẽ không can hệ gì đến việc luyện võ công nữa. Nhưng phần khác, điều làm Giang Cửu Linh phân vân là những gì vừa mục kích, các sư thái ở am Thiên Phật tự từ già đến trẻ chỉ một đêm đã bị tàn sát vô tội vạ, ắt chỉ vì liên can đến một tiểu tử mà Giang Cửu Linh đang quả quyết chẳng ai khác ngoài bản thân. Đây là chưa kể có thể cũng vì can hệ tới Giang Cửu Linh nên mệnh hệ của Tôn thúc thúc lúc này ắt cũng lâm cảnh dữ nhiều lành ít. Vậy Giang Cửu Linh có hay không bốn phận báo thù? Chí ít là để đòi lại công bằng cho các sư thái vô tội vừa chịu cảnh để lũ hung nhân độc ác thảm sát.

Dù vậy, tuy vẫn phân vân nhưng với lòng hiếu kỳ luôn có ở những kẻ còn quá ít tuổi như Giang Cửu Linh lúc này, chẳng hiểu từ lúc nào Giang Cửu Linh đã lấy tay lần sờ chạm vào các tự dạng nhỏ li ti dù không nhìn thấy vẫn biết chúng hiện hữu ngay trước mặt.

Cũng nhờ cách thức ấy và vì cũng nhờ có thời gian phải ẩn thân ở ngay bên trong pho tượng khá lâu khiến Giang Cửu Linh nếu thoát đầu sờ tìm từng tự dạng chỉ vì hiếu kỳ thì càng về sau chính sự háo hức luôn thôi thúc đã bắt Giang Cửu Linh phải sờ chạm thêm vào từng tự dạng tiếp theo để mong hiểu được đoạn kinh văn vừa đọc được, dù là bằng tay, có ý nghĩ như thế nào. Vì chẳng thể nào yên dạ nếu câu kinh văn tìm đọc được lại thiếu dù chỉ một vài tự dạng cuối cùng.

Nhưng rồi đọc và hiểu câu này, vì chưa đủ nghĩa nên lại khiến Giang Cửu Linh sờ chạm để đọc và hiểu thêm câu kế tiếp.

Chữ nối chữ, câu tiếp câu và đoạn này liền kề đoạn kia, tất cả đã trở thành nguyên do khiến Giang Cửu Linh cuối cùng cũng phải lần tìm và đọc được toàn bộ bí kíp Phổ Quang kiếm.

Không những vậy khi bất chợt nhìn thấy ánh sáng từ bên ngoài bằng cách nào đó đột ngột hiển hiện và chiếu vào, Giang Cửu Linh liền đọc lại một lần nữa toàn bộ kinh văn bí kíp Phổ Quang kiếm với lần này được tận mắt nhìn vào từng tự dạng một. Thật bất ngờ, Giang Cửu Linh lại tìm thấy một hàng tự dạng nữa được khắc ghi ở một chỗ hữu biệt, tựa hồ không liên quan gì đến kinh văn bí kíp Phổ Quang kiếm. Tuy nhiên khi đọc rõ hàng tự dạng ấy thành câu: “kiếm giấu trong tự - xuyên đỉnh Phổ Quang”, thì với các chữ kiếm và phổ quang đã khiến Giang Cửu Linh hiểu giữa câu này và bí kíp Phổ Quang kiếm phải có tương quan.

Vì nếu không có kiếm thì luyện theo bí kíp Phổ Quang để làm gì?

Đang định ninh quyết khắc ghi tạc dạ toàn bộ những gì vừa ngẫu nhiên phát hiện và đọc được, Giang Cửu Linh chợt nhận ra xung quanh chỗ ẩn thân vì quá chật hẹp nên đã làm bản thân Giang Cửu Linh cảm thấy quá nóng bức và ngột ngạt.

Và cùng với cảm nhận này, Giang Cửu Linh còn phát hiện ở khắp thân bây giờ đâu đâu cũng vã mồ hôi, cơ hồ làm ướt cả y phục, điều này khiến Giang Cửu Linh kinh hoảng, sợ nhất là có thể chết vì ngạt. Bởi thế, cách ứng phó duy nhất để tự vệ lúc này là Giang Cửu Linh đành ngồi yên và tự bắt đầu tọa công. Vì theo lời dạy của kẻ từng được Giang Cửu Linh thân thiện gọi là thúc phụ thì nếu đừng để ngoại cảnh chi phối, cứ tiến hành tọa công ngay thì đây là phương cách duy nhất có thể giúp bản thân người tọa công tự chi trì sinh mạng cho dù có bao nguy hiểm diễn biến cận kề. Và với phương cách này, quả thật Giang Cửu Linh mãi về sau mới hiểu là tự giúp bản thân được toàn mạng do không phải tiêu hao nhiều thanh khí là điều đang dần cạn kiệt ở xung quanh Giang Cửu Linh.

Cứ thế Giang Cửu Linh tọa công và dần tiến vào cõi vô thức, quên hết mọi thực tại đang diễn ra xung quanh, cũng không nhận biết bản thân dù đang tọa công theo yếu quyết luyện đã quen vẫn vô tình để nhận thức lan man nhớ và nghĩ đến kinh văn bí kíp Phổ Quang kiếm vừa đọc được và đã nhớ nằm lòng.

3. Chương 3: Nhân Tình Thế Thái Thật Khó Lường - Chỉ Thiệt Thân Cho Kẻ Thế Cô

Sực tỉnh lại với cảm nhận bản thân chợt có vị thế như đang nằm xoay nghiêng, Giang Cửu Linh sau đó càng thêm giật mình vì nhận ra dù vẫn giữ nguyên tư thế ngồi tọa công nhưng cảm giác đang bị đặt nằm xoay nghiêng vẫn tiếp tục tồn tại chẳng hề thay đổi.

Vì thế Giang Cửu Linh không những đành bỏ dở việc tọa công mà còn nôn nao lo lắng, quyết tự tìm hiểu xem tại sao lại có cảm giác này.

Nhưng rốt cuộc Giang Cửu Linh không tài nào minh bạch được, có chăng là chỉ dần dà hiểu ra khi đột ngột nghe từ bên ngoài pho tượng chợt vang lên các mẫu đối thoại.

Thoạt tiên là có giọng nam trầm cất lên :

- Ai đã phóng hỏa thiêu hủy am Thiên Phật tự?

Đáp lại là giọng một nữ nhân nghe rất quen tai đối với Giang Cửu Linh :

- Đại sư ca ngỗ là do muội chẳng? Nhưng theo mệnh lệnh cũng như mọi sắp đặt phân phó của Giáo chủ, đại sư ca từ lâu có nhiệm vụ tiếp ứng muội. Vậy nói đi, vì đại sư ca đã xuất hiện kịp lúc, ắt phải thấy hoặc phát hiện am Thiên Phật tự đã do kẻ nào phóng hỏa, đúng chẳng?

Giọng nam trầm phủ nhận :

- Lúc ta phát hiện thì đã muộn và khi chạy đến chỉ còn thấy mỗi mình muội đang khấn tụng ôm theo pho tượng Phật bị cháy nám này để tắt tả bỏ đi. Chuyện gì đã xảy ra?

Nghe đến đây Giang Cửu Linh vỡ lẽ, sở dĩ có lúc phải chịu cảm giác nóng bức là vì toàn bộ Thiên Phật tự bị phóng hỏa, và nếu lúc này ở bản thân có cảm nhận đang trong tư thế nằm xoay nghiêng thì là do được người mang đi, dù đối với người đó thì chỉ có pho tượng Phật bị đưa đi nhưng chẳng ai có thể ngờ ẩn bên trong pho tượng Phật lại còn có thêm Giang Cửu Linh.

Vừa lúc đó Giang Cửu Linh có cảm nhận vừa bị ném xuống.

Thịch.

Quả vậy vì có tiếng nói của nữ nhân nọ than :

- Có kẻ ra tay trước chúng ta, không những phóng hỏa mà còn nhẫn tâm tàn sát tất cả chẳng còn một ai. May mà muội kịp phát hiện và vội ẩn ngay, nếu không e đã xảy ra giao đấu. Cho dù khó thể làm muội mất mạng nhưng nhất định sẽ bại lộ tung tích, là điều Giáo chủ luôn nghiêm cấm cản dạn và nhất là chúng ta ắt cũng mất luôn cơ hội truy tìm bí kíp võ học mà theo muội suy đoán có thể được cất giấu ngay bên trong pho tượng quái quỷ và quá nặng này.

- Đây là pho tượng Thiên Thủ Phật, đúng không? Nhưng những cánh tay của pho tượng đâu?

- Tất cả đã cháy. Cuối cùng vì không muốn đến lượt thân pho tượng cũng bị thiêu hủy, muội đành mạo hiểm dùng thần công hộ thể, xông vào lửa đỏ và ôm theo pho tượng cùng chạy.

- Bọn sát nhân phóng hỏa không phát hiện ra muội sao?

- Đại sư ca quá đề cao họ. Vì không những họ vô khả phát hiện muội chỉ là một sư thái giả mạo mà ngay khi họ phóng hỏa xong, thật lạ, bỗng có một đại cao thủ khác xuất hiện và lần lượt kết liễu hầu như toàn bộ lũ hung đồ phóng hỏa.

- Đại cao thủ nào vậy?

- Muội không nhìn rõ chân diện, phần do muội đang vội cứu pho tượng quý vô giá này, phần thì vì thân thủ của nhân vật ấy quả cao minh, thoạt ẩn thoạt hiện và hạ thủ cơ hồ không gây thành bất kỳ tiếng động nào.

- Bọn hung thủ chẳng kịp phản kháng ư?

- Phải rồi, đại sư ca có nhắc muội mới nhớ. Dĩ nhiên chẳng bao giờ có kẻ cam tâm chịu chết mà không phản kháng. Nhưng lạ lắm, bọn hung thủ tới phóng hỏa tuy có bản lĩnh khá cao minh thể mà dường như chẳng kịp có bất kỳ phản ứng nào khi phát hiện có đại cao thủ nọ đột ngột xuất hiện. Hay nói đúng hơn có chăng là họ chỉ tỏ lộ phản ứng như thể chẳng bao giờ ngờ lại có sự xuất hiện của đại cao thủ nọ. Vì thế tất cả đều không thể thoát độc thủ của nhân vật hạ sát họ.

- Ý muốn nói bọn hung thủ sau khi phóng hỏa thiêu hủy mọi dấu tích thì đến lượt chúng bị sát nhân diệt khẩu?

- Không sai. Và nếu đại sư ca cũng có nhận định này thì bản thân muội càng thêm quả quyết nhất định bọn chúng đã bị sát nhân diệt khẩu.

- Nhân vật đại cao thủ đó cũng vì bí kíp võ học lẽ ra chỉ có ở bốn giáo đang tìm chăng?

- Muội không thể quả quyết, riêng ý đại sư ca thì thế nào?

Chợt giọng nam trầm khê kêu :

- Suyt, có người đến.

Giọng nữ nhân cũng khê lại :

- Cũng là đại cao thủ ấy chăng?

Giọng nam trầm thấp :

- Chưa hẳn, vì tiếng chân người sắp đến chưa đủ nhẹ, chứng tỏ thân thủ không thực sự đạt đủ cao minh.

- Vậy đại sư ca định lẽ nào? Vì muội không thể để mất pho tượng này.

- Chúng ta nên tạm lánh mặt. Về pho tượng thì chớ lo vì nếu kẻ sắp đến lại dám to gan chiếm đoạt thì dù có bị Giáo chủ quở trách thì ta cũng quyết xuất chiêu ngăn cản, cho kẻ đó nếm mùi lợi hại. Đi nào.

Vì thế Giang Cửu Linh nhờ vẫn ẩn thân ngay bên trong pho tượng rồng ruột nên lại được nghe một mẫu đối thoại khác, bắt đầu bằng một tiếng reo quả nhiên là do nữ nhân phát ra :

- Tam sư huynh nhìn kia, sao ở đây bỗng dưng xuất hiện một pho tượng Phật, còn bị cháy nham nhở?

- Ngũ sư muội chớ loạn động, cũng đừng vội chạm tay vào.

- Như vậy là pho tượng Thiên Thủ Phật, lại còn bị cháy thế này, liệu có liên quan gì đến trận hỏa hoạn tối qua, và tờ mờ sáng chúng ta đã nghe mọi người thì thào?

- Am Thiên Phật tự đột nhiên bị phóng hỏa, lại xuất hiện rải rác xung quanh toàn là thi thể của bọn thủy khấu ở tận mãi vùng Trường Giang xa xôi, lại đột ngột lẫn lộn đến đây rồi cam chịu bỏ mạng?

- Ý tam sư huynh muốn nói nguyên ủy sự việc phải có liên quan đến sự hiện hữu khó thể giải thích của pho tượng Phật này lẽ ra phải ở Thiên Phật tự thì lại bị ném lăn lóc ở đây?

- Ngu huynh cũng có phần nào nghi như vậy, ngũ sư muội nghĩ sao nếu ngu huynh quyết định thử tung một chưởng quật vỡ pho tượng này xem sao?

- Như vậy sẽ gây những kinh động không cần thiết, huống hồ muội và tam sư huynh đã lên sự phụ trốn đi, vạn nhất nếu để mọi người phát hiện và bẩm báo đến phái Hoa Sơn của chúng ta thì sao?

- Ngũ sư muội nói cũng đúng. Hai chúng ta đã lên trốn đi, nếu tùy tiện gây kinh động thì có khác nào tự lạy ông tôi ở bụi này? Nhưng nhân đây, thiết nghĩ ngũ sư muội đã đến lúc phải chịu ý ngu huynh dù chỉ một lần này thôi chăng?

- Tam sư huynh bảo sao? Chịu ý tam sư huynh ư? Há chẳng phải vì hai chúng ta quá yêu nhau nên muội mới tán thành, lập tức cùng tam sư huynh lên trốn bỏ sư môn mà đi như thế này sao? Há lẽ như vậy là muội chưa chịu ý tam sư huynh?

- Ý ta không phải ám chỉ điều đó, trái lại, ta thật sự cảm kích vì được muội thuận tình bỏ sư môn mà đi với ta. Nhưng ngũ sư muội ôi, sao ta vẫn cứ lo là sẽ có ngày ngũ sư muội thay lòng đổi dạ, có thể vì không

chịu nổi cảnh sống cơ cực mà mấy ngày qua chỉ mới là khởi đầu. Thế nên ta sẽ hoàn toàn yên tâm nếu ngũ sư muội có thể minh chứng sẽ mãi mãi là người của ta. Hãy chịu ý ta, quanh đây luôn vắng vẻ, lại nhân lúc trời thanh mát vì hễ còn quá sớm thế này, ngũ sư muội hãy cùng ta thành thân, thực sự trở thành phu thê của nhau. Được chăng, ngũ sư muội?

- Ý của tam sư huynh là... là...

- Phải rồi, ý ta muốn được thụ hưởng tẩm thân trong trắng ngọc ngà của ngũ sư muội. Hãy cùng ta thành thân nha, ngũ sư muội. Ôi... ta yêu muội biết bao. Muội sẽ mãi là thê tử duy nhất của ta.

- Nhưng... nhưng... ở đây trống trải quá, e không tiện. Đừng mà tam sư huynh.

- Thôi nào, muội hãy chịu ta, chỉ một lần này thôi. Hay muội không thật dạ yêu thương ta?

- Không phải. Vì tận thâm tâm tam sư huynh ắt cũng minh bạch muội chưa hề yêu ai khác ngoài tam sư huynh. Nhưng về chuyện này thì ôi... muội ngượng lắm. Hay là để đến tối... được không, tam sư huynh?

- Không được. Ta không chờ được nữa. Hãy chịu ta, nếu muội đã toàn tâm toàn ý quyết trở thành phu thê cùng ta. Nào hãy để ta cởi y phục hộ muội. Đừng ngại vì dù bây giờ hay để đến tối thì cũng vậy thôi. Ôi, dưới lớp yếm thắm này ắt là đôi nhũ hoa thật mềm mại, thật trắng mà từ lâu nay ta luôn thèm khát được chạm tay vào. Hãy chịu ta, chỉ một lần này thôi, ngoan nào, ngũ sư muội.

- Ừ... muội ngượng lắm nhưng sao tam sư huynh cứ nói chỉ mỗi một lần này thôi? Nào, hãy đáp lời đi, sau đó muội sẽ hoàn toàn chịu ý tam sư huynh?

- Ôi quả là hương trinh có khác. Ta thật diễm phúc vì là người đầu tiên thụ hưởng tẩm thân xử nữ của muội. Ôi thơm lắm...

- Có phải tam sư huynh đã từng thân cận nữ sắc và muội không phải là người đầu của tam sư huynh?

- Không phải, muội đừng ngờ oan cho ta. Vì cũng như muội ta chưa từng yêu ai khác ngoài muội, nào đừng nghĩ vớ vẩn nữa. Hãy để yên, ta sẽ đưa muội cùng lạc đến tận đỉnh Vu Sơn. Hãy để ta cởi hết y phục cho muội nha?

- Không được. Tam sư huynh mau dừng lại và cũng hãy cho muội biết thế nào là lạc đến đỉnh Vu Sơn? Tam sư huynh đã từng hưởng lạc thú như thế này bao nhiêu lần rồi? Và với những ai?

- Hề hề... ta đang cao hứng thế này sao muội nỡ bảo ta phải dừng? Há lẽ tự bản thân muội vẫn chưa cảm nhận được sự phấn khích sau những lần ta vuốt ve mơn trớn khắp thân muội ư? Nào, đừng cố kiềm chế nữa vì ta biết dục vọng của muội cũng đang dâng trào chẳng kém gì ta lúc này. Hề hề...

- Dừng lại ngay. Hóa ra tam sư huynh chỉ yêu thương muội bằng môi miệng, kỳ thực tự đáy lòng tam sư huynh chỉ mong thỏa mãn mọi thèm khát về dục vọng thấp hèn mà thôi. Đúng như thế chẳng? Mau dừng lại, dừng lại ngay nào?

- Muốn ta dừng ư? Muộn rồi, trừ phi muội phải cho ta thỏa mãn, nếu không thì chờ mong ta có thể dừng, ha ha...

Có tiếng xé rách y phục.

Soạt...

Nhưng lập tức lại có tiếng thét :

- Đào Khánh Sơn, người thật vô sỉ. Toàn điểm trụ huyết đạo của ta để tha hồ dày vò cưỡng đoạt ta ư? Hãy đỡ.

Ào...

Tiếp theo là tràng cười khả ố, cũng là những tràng cười này giờ Giang Cửu Linh đã nghe :

- Nếu không muốn bị cưỡng đoạt thì sao muội không ngoan ngoãn và nguyện ý hiến dâng? Còn muốn xuất thủ ư? Ha ha... ta e muội chẳng đủ tư cách. Vậy đừng miễn cưỡng làm gì chỉ tổ thiệt thân thôi vì tội dám làm ta mất hứng. Xem đây, ha ha...

Có tiếng chạm kinh liên tiếp vang lên.

Ầm...

Vù...

Bùng...

Bất chợt có tiếng thóa mạ :

- Tiệp nhân ngươi dám lên dùng ám khí ư? Nếu vậy hừ... đừng trách Đào Khánh Sơn ta độc ác sẽ hạ thủ ngươi trước, sau thì cưỡng dâm. Ngươi dù có hối cũng quá muộn. Đờ.

Ầm.

Có tiếng kêu đau đớn :

- Hự, Đào Khánh Sơn ngươi nữ tuyệt tình thật sao? Ta dù chết quyết không để ngươi toại nguyện.

- Muộn rồi vì ngươi đã làm ta khích nộ. Và ngươi có biết chẳng sau khi được thỏa nguyện, đã tiền sát hậu dâm được ngươi, tự ta sẽ quay về đầu thú, sẽ bẩm báo với sư phụ Chuồng môn là ta đã bị hãm yêu nữ ngươi mê hoặc, nhất định sư phụ sẽ tha thứ cho ta, còn ngươi vẫn mãi mãi là một oan hồn chẳng mong có ngày được siêu sinh. Ha ha...

Lại có tiếng quát vang lên một lần nữa :

- Đào Khánh Sơn ngươi chỉ là một kẻ dâm tặc hèn hạ. Ta thật lầm khi để bao lời đường mật của ngươi mê hoặc. Ta hận ngươi, dù chết vẫn mãi hận ngươi. A... a...

- Đúng lại. Ôi, thật đáng tiếc, sao lại để tiệp nhân có cơ hội nhảy xuống vực tự sát thế này? Thật là hoài phí cả một vuơ vật trời ban. Hừ...

Chợt có tiếng quát :

- Pho tượng Phật khả ố này thật to gan, sao dám trở mặt nhìn như thể cười nhạo ta như vậy? Thật đáng chết!

Ầm...

Giang Cửu Linh bị chấn động và chợt hiểu đây là bản thân cùng với pho tượng đang che bên ngoài vì đột ngột trở thành đối tượng cho tên dâm tặc Đào Khánh Sơn trút giận nên vừa phải hứng chịu một chưởng kinh của hắn.

Nhưng may thay pho tượng chỉ lăn vài vòng rồi đứng yên và sau đó không bao lâu, Giang Cửu Linh lại được nghe một mẫu đối thoại khác, là do hai nhân vật lúc đầu ắt vừa tái xuất hiện để tiếp tục câu chuyện từng bị bỏ dở :

- Sao đại sư ca ngăn không cho muội hiện thân trừng trị tên Đào Khánh Sơn dâm ô khả ố?

Giọng nam trầm lại cất lên :

- Đây là chuyện của người, của phái Hoa Sơn, nào can hệ gì đến chúng ta. Huống hồ muội ắt vẫn nhớ, Giáo chủ đâu dễ ưng thuận cho chúng ta tự xuất đầu lộ diện chỉ vì hành vi dâm ô của ai đó hoặc vì vón vẹn một sinh mạng còn con hoàn toàn chẳng thể so sánh với đại sự chúng ta cần phải hoàn thành.

- Nhưng lẽ nào chúng ta thấy bất bình mà vẫn tọa thị bàng quan? Thật hổ danh cho chúng ta tự hào từng là người luyện võ.

- Muội hàm ý chê trách ta? Nếu vậy liệu thế nào nếu ta theo nghiêm luật bổn giáo, không những chê trách mà còn xử trị muội về hành vi đã làm bổn giáo mất cơ hội phát hiện bí kíp võ học được Giáo chủ đoạn quyết là từng cất giấu ở Thiên Phật tự?

- Muội tuân theo mọi phân phó của Giáo chủ đã ba năm liền chịu thí phát quy y, dụng tâm là tiềm phục Thiên Phật tự để dò la tung tích lẫn hạ lạc của bí kíp võ học. Muội không nghĩ bản thân đã không hoàn

thành trọng trách. Vì kỳ thực khắp trong ngoài Thiên Phật tự muội đều đã xem xét kỹ và tuyệt chẳng phát hiện bất kỳ khả nghi ngoại trừ mỗi một pho tượng Thiên Thủ Phật này.

- Ý muội vẫn quả quyết bí kíp võ học chẳng thể tàng chứa đâu khác ngoài pho tượng Thiên Thủ Phật này?

- Đây là điểm chỉ mới sáng hôm qua muội ngẫu nhiên phát hiện.

- Như thế nào?

- Hãy để muội thuật kể từ đầu. Cách đây ba ngày có một nhân vật tự xưng là họ Tôn chợt tìm đến am Thiên Phật tự với đề xuất mong được lập đàn cầu siêu cho hai vong linh đã khuất. Sau đó cũng cùng một ngày vào lúc chiều nhập nhoạng, nhân vật họ Tôn quay lại với một gã đi kèm. Sở dĩ muội kể tường tận chuyện này vì phát hiện nhân vật họ Tôn có điều gì đó thật đáng nghi.

- Là họ Tôn cũng quan tâm tới bí kíp võ học như bốn giáo?

- Đại sư ca cũng nghĩ như thế ư? Phần muội vào thời điểm lúc ấy chỉ cảm thấy nghi vì tình cờ phát hiện nhân vật họ Tôn có thân thủ chẳng hề tầm thường. Trái lại theo muội đoán, lão phải là hạng chân nhân bất lộ tướng. Từ đó muội mới nghi ngờ, hay là lão cũng quan tâm tới bí kíp võ học.

- Sau đó thì sau?

- Ngay tối ấy lão bỏ đi, chỉ để gã Tôn Giang lưu lại bảo là để trai giới ba ngày vì nếu đêm qua thì hôm nay là đúng ngày cần lập đàn cầu siêu cho song thân gã.

- Nếu vậy ngay đêm qua gã Tôn Giang này ắt cũng đã vong mạng?

- Điều kỳ lạ là gã Tôn Giang đã đột ngột thất tung. Vì đêm qua, từ chỗ ẩn thân, muội nghe rõ bọn hung nhân có xuất xứ tận Trường Giang đã bảo nhau phải tìm cho bằng được gã, đại sư ca hiểu ý muội muốn nói chứ? Gã vẫn chưa bị sát hại.

- Đương nhiên ta hiểu. Vậy là gã Tôn Giang và lão họ Tôn đang bị muội nghi ngờ ắt có sự đồng mưu liên quan đến bí kíp võ học, giả như ngay lúc này ta và muội không tìm thấy bí kíp ấy được ẩn giấu ở trong pho tượng Thiên Thủ Phật này?

- Sao đại sư ca chưa gì đã quả quyết chúng ta sẽ không tìm thấy bí kíp võ học ở trong pho tượng Phật?

- Muội đừng giả ngây giả ngô nữa, vì chẳng ai hiểu muội bằng ta. Rằng muội đang mong dẫn dắt ta phải chú tâm đến hai nhân vật cùng mang họ Tôn này, để làm gì nếu không để muội tự chạy tội, giả như không thể nào tìm thấy bí kíp võ học ẩn giấu trong pho tượng, há lẽ muội không nói thêm rằng bí kíp võ học ắt đã bị hai nhân vật họ Tôn kịp phổng tay trên hay sao?

- Đại sư ca nghĩ sai rồi, vì đề cập đến họ Tôn là muội muốn cho đại sư ca biết ý của muội đang phần nào nghi lão liên quan đến trận thảm sát quá ác độc đêm qua. Riêng về pho tượng Phật thì thế này. Sáng qua muội được phân phó phải lau sạch bụi bẩn bám quanh tượng, muội không tiện leo trèo vì rất có thể sẽ để lộ thân thủ võ học. Muội có nhờ gã Tôn Giang và đại sư ca tin chẳng đã có một lúc nào đó, chẳng rõ gã Tôn Giang đã có hành động như thế nào nhưng lại khiến cho từ trong pho tượng phát ra một vài tiếng lách cách. Muội quả quyết đấy là những tiếng động chỉ có thể xuất phát từ một cơ quan được bố trí đâu đó ngay bên trong pho tượng. Đại sư ca nghĩ sao?

- Có cơ quan thật ư? Sao muội không nói sớm để ta thử tìm xem sao?

- Muội chưa có dịp, vả lại muội vẫn phần nào ngờ ngờ, vạn nhất cùng với bí kíp võ học rất có thể cũng có ám tàng cơ quan gây hại đến chúng ta thì sao?

- Vậy ý muội thế nào?

- Nếu được, theo muội, hay là chúng ta cứ đưa cả pho tượng về phục mệnh Giáo chủ?

- Đây là cả một chặng đường khá dài, vạn nhất ẩn chứa bên trong pho tượng không hề có bí kíp võ học thì sao? Muội không ngại sẽ khiến Giáo chủ thịnh nộ ư?

- Theo ý đại sư ca thì sao?

- Chúng ta cứ tìm cách thử khai mở. Và nếu muội lo ngại, hãy phó giao phần việc nguy hiểm này cho một mình ta.
 - Và khi đại sư ca tìm thấy bí kíp võ học...
 - Thì đương nhiên ta sẽ bấm báo rõ tất cả đều do công của muội, hay muội nghĩ ta sẽ cướp công của muội?
 - Muội chưa hề có ý nghĩ sẽ độc chiếm công lao về mình, hướng hồ suốt ba năm qua mọi việc đều do muội và đại sư ca cùng đồng tâm hiệp lực tiến hành. Muội chỉ muốn nhắc nhở đại sư ca về điều Giáo chủ đã hứa, bất luận ai nếu tìm được bí kíp võ học và đem về phục bầm thì chỉ duy nhất kẻ ấy sẽ được Giáo chủ ưu ái cất nhắc lên hàng Thiếu giáo chủ, rồi sẽ một ngày trở thành Giáo chủ kế nhiệm.
 - Đương nhiên ta vẫn nhớ, hay muội muốn thế nào? Vì nếu ta đoán hiểu không lầm thì tuy muội không dám mạo hiểm khai mở cơ quan do ngại có thể bị phương hại đến bản thân thì đồng thời muội cũng không muốn bị mất phần lập công đối với bốn giáo, đúng chẳng?
 - Sao đại sư ca không hiểu thêm là muội cũng chẳng muốn sinh mạng của đại sư ca bị phương hại?
 - Vậy là cứ đưa cả pho tượng về cho Giáo chủ tự định đoạt? Nhưng như thế liệu có ổn chăng nếu vạn nhất trong pho tượng không hề có ẩn chứa bí kíp võ học?
 - Hư thực thế nào đến lúc đó chúng ta tự khắc minh bạch. Chỉ cần đại sư ca đáp ứng đề xuất này của muội là ổn, mọi hậu quả nếu có mọi hứa sẽ tự đảm đương, quyết chẳng hệ lụy đến đại sư ca.
- Giọng nam trầm chột chép miệng nuối tiếc :
- Ta lại rất nôn nóng, giá được tổ tường hư thực ngay lúc này thì thật là hay.
 - Đại sư ca có ý gì? Phải chăng sẽ rất hay nếu như chỉ một mình đại sư ca độc chiếm bí kíp võ học?
 - Chớ nói nhảm, sao muội lại có ý nghĩ ta đang muốn trở thành kẻ phản đồ?
 - Không phải thì thôi, sao đại sư ca có phản ứng gay gắt đến vậy?
 - Nhưng nếu ta không tỏ lộ phản ứng thì có chăng sẽ bị muội nghi ngờ?
 - Được rồi, nếu không muốn bị muội nghi ngờ thì phiền đại sư ca mau nghĩ cách giúp muội cùng đưa cả pho tượng về phục bầm Giáo chủ.
 - Muốn vậy thì cần phải tìm một cỗ xa mã, là điều thập phần khó khăn ở một vùng núi hẻo lánh như thế này.
 - Sao đại sư ca không tự mang theo pho tượng cùng muội đến một trấn thành nào đó sẽ dễ dàng tìm thấy một cỗ xa mã?
 - Khá lắm, nói đi nói lại ý của muội vẫn muốn chiếm đoạt hết tiện nghi, buộc ta là đại sư ca cũng phải tuân theo ý của muội? Tâm cơ của Tây Môn Nghi muội như thế này ta thật bất phục. Thảo nào chẳng ai khác ngoài muội cứ luôn được Giáo chủ ưu ái biệt đãi.
 - Sao đại sư ca không nói luôn muội cũng được Giáo chủ dành cho quá nhiều những biệt nhãn, khiến muội cứ mãi nơm nớp lo sợ chẳng biết đâu là lúc sẽ bị tai bay vạ gửi?
 - Hóa ra muội cũng nhận thấy chính tâm cơ của muội đã khiến Giáo chủ phân nào nghi kỵ?
 - Đương nhiên muội cũng có đủ tâm cơ để tự nhận biết điều đó. Chính vì thế, để phần nào tránh những tai họa sẽ ập đến chẳng biết lúc nào, há lẽ đại sư ca không thấy chẳng ai khác ngoài muội là chịu hy sinh, thà tự cắt bỏ toàn bộ mái tóc để trở thành một sư thái xấu xí hơn là chấp nhận lưu lại ở bốn giáo, mãi thân cận cạnh Giáo chủ là một nhân vật có toàn quyền sinh sát trong tay hay sao?
 - Muội dám phản nài ư? Há không biết...
 - Nhưng muội chỉ phản nài và chưa hề có nhị tâm hay muốn bội giáo. Hướng hồ muội nói Giáo chủ có toàn quyền sinh sát trong tay lẽ nào là không đúng với sự thật? Đại sư ca chớ dọa muội vô ích, nhưng thôi hãy kết thúc ở đây là vừa. Và như đã quyết định, muội xin phó giao pho tượng vô tri vô giác kia cho đại sư ca. Đến lúc chúng ta phải lên đường rồi. Đi nào.

Giang Cửu Linh nhờ đó nghe có tiếng bước chân đang đi lại gần. Và do sợ bị phát giác, Giang Cửu Linh vội bế khí nhưng không nhận ra tự bản thân cũng đang dần co lại, một hành vi không nhiều thì ít đã làm cho toàn thân vì bị thu nhỏ lại nên khiến cả pho tượng có một thoáng nhích động.

Lập tức ở phía ngoài có tiếng nữ nhân là Tây Môn Nghi hô hoán cảnh giác :

- Đại sư ca sao không mau giữ lại? Chớ để pho tượng lăn xuống vực.

Giang Cửu Linh vỡ lẽ, nhưng do hiểu đã bị Tây Môn Nghi mang cả tượng lẫn người lên một chỗ khá cao, gần kề một miệng vực, lúc này đã có một nữ đệ tử phái Hoa Sơn nhảy xuống tự vẫn. Giang Cửu Linh vì sợ nên càng co rúm người nhiều hơn, lập tức cả pho tượng không chỉ tự dịch chuyển mà còn bắt đầu lăn thành vòng.

Giọng nam trầm chột kêu :

- Tất cả cũng chỉ do gã Đào Khánh Sơn khi nãy tung chưởng, đẩy pho tượng lăn gần đến miệng vực. Ta không thể nào thu giữ được, làm sao bây giờ?

Giang Cửu Linh cũng muốn kêu tượng tự do phát hiện cả bản thân đang bị lăn cùng pho tượng mỗi lúc mỗi thêm nhanh. Và Giang Cửu Linh chỉ hiểu bản thân đã bị lăn xuống vực thật sự khi nghe âm thanh của Tây Môn Nghi loáng thoáng kêu thất thanh :

- Hồng rồi. Nếu trong ấy có ẩn chứa bí kíp võ học thì cùng với pho tượng chúng ta đừng mong lăn xuống đáy vực để tìm lại. Ồi...

Pho tượng có đang rơi xuống vực hay chẳng, Giang Cửu Linh chỉ mới đoán và không có cách nào để biết rõ điều đó, chỉ biết rằng bản thân vẫn đang cùng pho tượng lăn vòng vòng với đà lăn mỗi lúc một thêm nhanh.

Nhưng chỉ một thoáng rất ngắn sau đó, cuối cùng tự Giang Cửu Linh cũng có cách minh bạch bản thân đang lâm phải cảnh ngộ nào. Vì qua nhiều lỗ một nhỏ li ti Giang Cửu Linh dần cảm nhận gió đang sin sít thổi rít vào và cùng với gió có cả ánh dương quang cũng đang loang loáng vừa đang xoay tít vừa chiếu hắt vào, là điều chỉ xảy ra nếu quả thật cả pho tượng đang rơi vào một vực thẳm thật sâu.

Càng hiểu càng lo, Giang Cửu Linh bắt đầu vùng vẫy, thực hiện tìm mọi cách thoát ra khỏi pho tượng tù túng, sau đó muốn ra sao thì ra, hơn là chịu cảnh cùng với pho tượng bị chấn vỡ tan nát một khi rơi đến tận đáy vực.

Nhưng đang vùng vẫy, Giang Cửu Linh chợt sức nhớ đến núm gỗ nhỏ từng giúp bản thân khai mở một vuông cửa nhỏ ở phần đế pho tượng, Giang Cửu Linh cả mừng vội ấn ấn xoay xoay núm gỗ.

Cạch.

Vuông cửa lập tức hé mở để gió cùng với ánh sáng tha hồ xoay tít cuộn chiếu vào.

Vù...

Và qua vuông cửa Giang Cửu Linh chỉ cần đưa mắt nhìn là thấy ngay từng mẫu đá lô nhô và lởm chởm dọc suốt theo chiều cao của vách đá cứ cuộn xoáy đập vào mục quang.

Mục kích điều này, Giang Cửu Linh rụng rời tay chân vì hiểu rằng dù mạo hiểm thoát ra từ pho tượng ắt cũng chịu một hậu quả tốt cùng tệ hại và thế nào cũng bị chết tan thây một khi để các mẫu đá kinh khủng kia quật vào thân.

Pho tượng vẫn rơi.

Ào...

Phần Giang Cửu Linh vì quá khiếp đảm nên chẳng thiết gì nữa, kể cả tự cắt tay hoặc nhấc chân cũng không muốn.

Chợt...

Soạt...

Soạt... soạt...

Đà rơi của pho tượng chợt hãm lại và Giang Cửu Linh hiểu đây là nhờ pho tượng vừa bị liên tiếp vướng vào từng lớp các tán cây vô tình vẫn mọc nhô ra từ các vách đá. Thế là Giang Cửu Linh có một tia hy vọng, thậm chí cầu xin cho xuất hiện nhiều thật nhiều thêm nữa các tán cây để biết đâu đến lúc cuối cùng chúng sẽ giữ pho tượng lại, chẳng còn bị rơi nữa.

Nhưng mọi hy vọng của Giang Cửu Linh vụt tắt ngấm cùng một lúc với cảm nhận khắp thân và kể cả pho tượng chợt bị va vào một chướng ngại nào đó thật cứng.

Chát!

Lực va quá mạnh khiến pho tượng bị vỡ bung đồng thời cũng hất bay Giang Cửu Linh đi.

Vù...

Và lực tác động còn làm nhận thức của Giang Cửu Linh cũng bắt đầu tan biến. Nhưng trước lúc bị ngắt hẳn, với bản năng sinh tồn, Giang Cửu Linh vừa thoáng nhìn thấy một vật gì đó dù mờ ảo nhưng lại xuất hiện ngay trong tầm thị tuyến, Giang Cửu Linh lập tức quờ tay chụp vào, may sao đã chụp được.

Soạt...

Sau đó Giang Cửu Linh chẳng hay biết gì nữa vì đã hôn mê.

* * * * *

Với cảm nhận ở cả hai bên mặt ngày càng thêm đau rát, Giang Cửu Linh dần hồi tỉnh, nhưng chỉ là có thêm nhận thức để biết rằng đang có người vừa gào thét vừa đánh loạn vào hai bên mặt của bản thân :

- Tiểu tử khả ố sao mãi chẳng chịu bỏ tay như bẩn của người ra khỏi thân ta? Có phải muốn ta lấy mạng người chăng? Mau buông nào, hãy buông tay nào.

Chát!

Đột ngột bị đánh đau và chỉ toàn bị kẻ đó đánh vào mặt mà thôi, Giang Cửu Linh phát nộ, vừa tìm cách đứng lên vừa quát âm ỉ :

- Tại hạ đã làm gì chứ? Sao cứ bị yêu phụ người đánh mãi thế này?

Nhưng bất chợt tự thân Giang Cửu Linh phải bật kêu thật to :

- Ôi... đau đến chết mất, sao chân của tại hạ lại đau đến thế này? Ôi...

Cũng thật trùng hợp đúng lúc này kẻ đang đánh vào mặt Giang Cửu Linh cũng đột ngột dừng lại, để vừa tự lùi ra xa vừa bất chợt kêu lên thất thanh :

- Chao ôi, chân của ta cũng chẳng thể nào tự đứng lên được. Há lẽ cũng bị gãy như chân người? Ôi, đau quá...

Chợt phát hiện âm thanh giọng nói của kẻ ấy có phần quen quen, Giang Cửu Linh liền trở mắt nhìn và vội luống cuống kêu :

- Sao tỷ tỷ không tìm cách nào đó tạm che kín cơ thể? Hay là... hãy dùng tạm y phục của đệ vậy. Đây, đệ sẽ tự cởi ra cho tỷ mượn.

Trước mặt Giang Cửu Linh lúc này ngoài cảnh quang xung quanh vừa u ám vừa vắng lặng thì còn có một nữ nhân dù khắp thân thể lẫn diện mạo đều bị xây xát và đổ huyết nhưng phần nhũ hoa vẫn lộ lộ phơi bày, do y phục phía trên chẳng còn.

Phần nữ nhân nọ dù đang nhăn nhó kêu đau nhưng khi nghe Giang Cửu Linh nói như thế, phản ứng của nữ nhân là vội vàng ngồi thụp xuống, dùng hai chân vừa vội co lên cùng với hai tay cũng vội khoanh lại để che đậy mọi e lệ ngại ngùng.

Tuy nhiên do Giang Cửu Linh đã nhắm mắt lại còn quay đầu đi chỗ khác, đồng thời còn đang hỏi hử tự cởi bỏ phần y phục bên ngoài khiến nữ nhân nọ đang phần nào bối rối nên lên tiếng :

- Không cần đâu nhưng sao người sẵn lòng giúp ta sau khi đã bị ta đánh sưng khắp mặt?

Giang Cửu Linh đã cởi bỏ y phục vội ném mạnh về phía nữ nhân nọ :

- Nhìn thăm trạng của tỷ tỷ lúc này đệ hiểu, ắt lúc rơi đệ đã vô ý chộp và mạo phạm tỷ, có bị tỷ đánh cũng đáng tội. Còn giúp tỷ ư? Đệ... đệ là nam nhân dù không kín đáo cũng chẳng sao, khác với tỷ vì là nữ nhân nên dĩ nhiên cần phải kín đáo. Đây, tỷ hãy dùng tạm để che thân. Ồi...

Do rướn người và dụng lực để ném y phục, phía dưới chân của Giang Cửu Linh lập tức lại bị nhói lên khiến Giang Cửu Linh không thể không kêu đau.

Nhưng ngay sau đó, Giang Cửu Linh nghe nữ nhân bảo :

- Thật không ngờ ta và người chịu chung cảnh ngộ cùng trong một ngày, đã vậy ta có thể tha thứ cho người tội vì đã vô tình chộp vào ta, làm ta lại bị tiếp tục rơi nữa cùng với người. Và đã là nam nhi đại trượng phu thì đừng mãi nhăn nhó kêu đau như thế. Bởi thứ nhất, ta đã kịp xem thấy chỗ chân đau của người rồi, chỉ bị một nhánh cây nhỏ xuyên thủng vào phần mềm chưa chạm đến xương, càng chưa bị gãy. Phần thứ hai là ta đang muốn biết thật nhiều về người, tính danh thế nào, xuất xứ ra sao và vì nguyên nhân nào đã bị rơi xuống vực như ta? Nói đi.

Giang Cửu Linh khẽ nói :

- Đệ có thể mở mắt được chưa? Tỷ đã đủ kín đáo chưa?

Có tiếng thở dài :

- Được rồi. Ta thật tiếc gã họ Đào không thể nào đủ trân trọng ta như người.

A...

Giang Cửu Linh mở mắt ra và ái ngại nhìn nữ nhân :

- Tỷ đang nói về ai vậy? Bởi đệ họ Giang, tên là Cửu Linh, đâu phải họ Đào?

Nữ nhân lộ vẻ hoài nghi qua ánh mắt :

- Ta so sánh giữa Giang Cửu Linh người và họ Đào, há lẽ người không hiểu đây là hai người, không phải một? Trừ phi người đang cố che giấu ta một điều gì đó, đúng không? Hãy nói mau, đó là điều gì và vì sao lại đến lượt người cũng rơi xuống đây, chỉ sau ta không bao lâu?

Giang Cửu Linh vội đáp :

- Đệ vì sơ ý bị lọt vào tay hai nhân vật, một nam chẳng biết tên, còn một nữ nhân có tính danh Tây Môn Nghi, cũng chính họ làm đệ rơi xuống vực. Tỷ từng nghe nói về họ chưa?

Nữ nhân cau mày, nhờ đó phát hiện ở khắp mặt có điều khác lạ, chợt đưa tay lên chạm vào mặt và suýt soa khi biết ở khắp mặt cũng bị xây xước. Dù vậy nữ nhân vẫn không quên câu chuyện đang nói với Giang Cửu Linh :

- Thảo nào lúc này ta bị người gọi là yêu phụ, nhưng không sao, ta chẳng phiền trách người. Vì đối với ta lúc này dù nhan sắc thế nào cũng không đáng ngại trừ điều xảy ra cho người. Có phải người nói cũng có hai nhân vật một nam một nữ xuất hiện? Nữ nhân tên Tây Môn Nghi? Không, ta chưa nghe tính danh này bao giờ, thế nên ta nghĩ hay là người đang tìm cách bịa chuyện hầu che giấu điều người đã biết có liên quan đến ta cùng một kẻ khác cũng gồm một nam một nữ xuất hiện ngay trên đỉnh vực này?

Giang Cửu Linh bối rối kêu lên :

- Đệ cần gì bịa chuyện, có hai nhân vật đó thật mà. Họ còn bộc lộ vì muốn truy tìm bí kíp võ học gì đó được tàng giấu ở am Thiên Phật tự nên họ được Giáo chủ của họ sai phái đến đây.

Nữ nhân giật mình :

- Bí kíp võ học? Cũng liên quan đến am Thiên Phật tự từng bị thiêu hủy đêm qua? Đây là bí kíp gì? Và họ từng tự xưng xuất thân của họ ở giáo phái nào?

Giang Cửu Linh lắc đầu :

- Đệ không biết, phần thì đệ chỉ mới mười sáu tuổi, phần thì chưa bôn tẩu giang hồ, dĩ nhiên không thể biết họ thuộc giáo phái nào và muốn tìm bí kíp gì.

- Vậy sao họ bắt ngươi?

Giang Cửu Linh giật mình :

- Đệ có nói đã bị họ bắt ư? Đâu có, đệ chỉ nói là vì lúc vô ý nên lọt vào tay họ.

Nữ nhân cười mai mỉa :

- Ta thừa nhận ngươi chỉ là một đứa bé đang độ lớn sắp thành nhân, vì thế ngươi cũng nên biết, một đứa bé như vậy e khó đủ giáo hoạt để che giấu những gì đang chất chứa trong lòng. Vậy hãy nên ngoan ngoãn nói tất cả sự thật thì hơn.

Giang Cửu Linh chột dạ :

- Nếu đệ nhất mực không nói thì sao? Há lẽ tỷ sẽ hạ sát đệ?

Nữ nhân lắc đầu :

- Tại sao phải hạ sát ngươi? Ta đâu có oán thù gì và chuyện ngươi nói hay không đâu liên hệ gì tới ta? Có chăng ta chỉ nghĩ, hiện nay ta và ngươi đang cùng chịu chung một cảnh ngộ, phần ngươi thì chẳng biết thế nào còn riêng ta quả thật đã rất chán sống. Do vậy nếu ngươi tỏ ra thành thật, đổi ngược lại ta cũng sẽ thành thật với ngươi thì có đúng không thời gian lưu ngụ dưới này dù dài dù ngắn cũng phần nào đỡ buồn tẻ. Ngươi không nghĩ như thế sao?

Giang Cửu Linh hoảng kinh nhìn quanh :

- Ý tỷ muốn nói kể cả đệ cũng sẽ mãi mãi bị hãm ở đây vực này, vô khả thoát?

Nữ nhân lại lắc đầu :

- Ta không bảo như thế, có chăng nếu muốn thoát thì ngươi cứ tự tìm vì như vừa nói, phần ta thì chẳng thiết gì nữa đến chuyện có thoát được hay không. Nhưng e ngươi chưa kịp đi lại được khi vết thương chưa lành thì sinh mạng đã kết thúc do chẳng có vật thực ăn độ nhật.

Giang Cửu Linh sợ hãi vội nhìn vào vết thương do cây xuyên thủng ở chân :

- Tỷ chẳng sợ chết ư? Vậy sao lúc này tỷ trách chỉ vì đệ khiến tỷ tiếp tục bị rơi xuống tận đây? Như vậy đủ hiểu tỷ chưa thực sự chán sống, không phải ư?

Nữ nhân chột thờ dài :

- Ngươi nói cũng đúng, ta dù đang chán ngán chẳng thiết sống nhưng chẳng hiểu sao đến lúc thập tử nhất sinh lại vẫn cố tìm cách bầu vịu lại. Dù vậy với cảnh ngộ lúc này thì khác, nhất định ta không sợ cảnh phải chết thê thảm do bị chạm vỡ thân nữa, có thể ta đủ dũng lược cứ ngồi đây chờ cái chết đến từ từ với ta. Phần ngươi ắt không thể?

Giang Cửu Linh thất kinh :

- Dĩ nhiên đệ chưa muốn chết, xin tỷ đừng dùng cái chết dọa đệ nữa. Trái lại qua những điều vừa nghe, đệ đoán ắt tỷ có cách giúp đệ hoặc thoát đi hoặc làm cho vết thương ở chân mau lành. Xin tỷ đại lượng giúp đệ.

Ngờ đâu nữ nhân vẫn lắc đầu :

- Nếu y phục của ta còn, trong bọc áo của ta lúc nào cũng có sẵn kim sang rịt vết thương. Tiếc thay ta chẳng thể giúp gì ngươi.

Bị nỗi sợ chết ám ảnh, Giang Cửu Linh chột kêu :

- Có phải y phục của tỷ đã bị gã dâm ô họ Đào xé bỏ? Gã thật là...

Sực nhớ lại đã lỡ lời, Giang Cửu Linh vụt ngậm miệng chẳng dám nói thêm gì, ngờ đâu bỗng nghe nữ nhân nọ bảo :

- Người đã biết tất cả? Đừng ngại, vì đối với ta tất cả đều kết thúc kể từ lúc tự ta quyết định nhảy xuống vực.

Giang Cửu Linh một lần nữa thực sự cảm thấy ái ngại cho nữ nhân :

- Dĩ nhiên đệ đã biết tất cả và sở dĩ lúc này đệ dẫu vì ngại chạm vào nỗi đau của tỷ. Dù vậy việc tỷ tìm cách tự vẫn để giữ trọn tiết trinh vào thời khắc lúc đó là hoàn toàn đúng, nhưng khi may mắn còn sống, thân thể thì vẫn vẹn toàn há lẽ tỷ không muốn tự mình báo thù? Cũng chẳng muốn thấy kẻ đâm ô nọ bị trừng trị ư?

Nữ nhân nhẹ nhàng bảo :

- Người thực sự bất bình vì ta ư? Nếu vậy lúc ấy người đang ở đâu? Sao không nghĩ cách giúp ta? Vì chỉ cần có một tiếng động lạ xuất hiện đúng lúc đó, ta quả quyết Đào Khánh Sơn chẳng bao giờ dám dấn ta vào tuyệt lộ?

Giang Cửu Linh đành thổ lộ :

- Liệu đệ làm gì được chẳng một khi bản thân đệ tình cờ bị giam vào giữa pho tượng Phật rồng ruột?

Nữ nhân giật mình :

- Người bảo sao? Trong pho tượng bị cháy sém nham nhở ấy lại có chỗ cho người ẩn thân thật sao? Nghĩa là người cũng có mặt lúc Thiên Phật tự bị phóng hỏa? Và để lánh nạn người đành tự chui vào lòng pho tượng? Vậy ai đã nhắc người lẩn pho tượng đem đặt ở triền núi cao? Là hai nhân vật người đã từng đề cập ư? Nào, hãy kể tất cả cho ta nghe nào.

Giang Cửu Linh chỉ thuật kể sau một lúc phân vân ngẫm nghĩ :

- Đệ cũng đang bối rối, thật mong sau khi tỏ tường biết đâu sẽ được tỷ có cách giải thích càng minh bạch càng tốt. Đời của đệ thì chỉ như thế này, thuở lên bốn đã lâm cảnh cút côi và được một nhân vật tự xưng là thúc phụ dưỡng dục cứu mạng...

Câu chuyện kể của Giang Cửu Linh không dài, dù vậy vẫn khiến người nọ đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, điều sau to tát hơn điều trước :

- Người bảo kẻ người gọi là thúc phụ có thể là hung thủ sát hại phụ mẫu người thật ư?

- Ý tỷ không tin vào điều đó?

- Không phải, vì ta đâu biết gì để bảo là tin hay không tin. Chỉ có điều lạ thay, cái người gọi là tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo kỳ thực ta chưa từng được nghe bao giờ, khiến ta ngạc nhiên và không khỏi tự hỏi tại sao Tôn thúc thúc của người lại quả quyết cũng tuyệt kỹ này từng gây nhiều tội ác trên chốn giang hồ?

- Có thể do tỷ chưa từng bốn tẩu giang hồ hoặc có nhưng chưa đủ lâu để tỏ tường những điều đã xảy ra chỉ ít cũng ngoài hai mươi năm?

- Sai rồi. Vì dù ta không thể tận mắt nhìn thì với một tuyệt kỹ gây nhiều tội ác như vậy thì ít nhất cũng được nghe Chuồng môn sư phụ hoặc các bậc tiền bối từng nhiều lần hội diện thế nào cũng đề cập đến. Nhưng thôi, chuyện đó cứ tạm gác lại, vì còn điều khác khiến ta càng ngạc nhiên hơn. Đó là Tây Môn Nghi như từng có ý nghi ngờ Tôn thúc thúc của người phải là hạng chân nhân bất lộ tướng. Trong khi đó cũng chính Tôn thúc thúc của người tự thừa nhận thân thủ thật chẳng cao minh. Vậy lời của ai mới là đáng tin?

- Đương nhiên đệ chỉ tin vào Tôn thúc thúc, còn lời của Tây Môn Nghi chỉ là sự phỏng đoán mà thôi, đâu đủ đáng tin.

- Người lại sai rồi. Sở dĩ như vậy ắt người thực sự chưa một ngày bốn tẩu giang hồ nên chưa đủ kiến văn để có các nhận định chuẩn xác cần thiết.

- Ý tỷ là tin Tây Môn Nghi?

- Cũng có thể. Này nhé, hãy tạm tin bọn hung thủ sát nhân phóng hỏa đêm qua tại am Thiên Phật tự là bọn thủy khẩu có xuất thân tận Trường Giang thì người nên tin bất luận kẻ nào trong số họ cũng có thân thủ đáng gờm, đến độ dù là ta có hợp lực với Đào Khánh Sơn cũng chẳng dám đương trường đối đầu cùng họ. Tuy nhiên ả Tây Môn Nghi chẳng biết bản lĩnh ra sao lại dám tỏ ra xem thường họ, đồng thời lại cũng

chính ả lại đoán và chẳng ngại đề cao thân thủ của Tôn thúc thúc người. Hãy theo đó mà suy, phải chăng Tôn thúc thúc của người thực sự có thân thủ chỉ tầm thường chăng? Nhưng lại thêm một điều ngạc nhiên nữa là ta chưa hề nghe về nhân vật nào vừa có bản lĩnh cao minh vừa mang họ Tôn. Trừ phi phải nghĩ ngược lại, ả Tây Môn Nghi đã quá huênh hoang khi bảo nếu chẳng vì ngại bại lộ tung tích thì ả quyết chẳng cần lánh mặt bọn hung thủ ác độc đêm qua. Người nghĩ sao?

Giang Cửu Linh chỉ càng thêm bối rối :

- Đệ đâu biết gì để mà nghĩ, tất cả đều trông mong vào sự chỉ giáo của tỷ. Nhưng theo đệ nghĩ, Tây Môn Nghi nếu có thể một mình mang cả đệ lẫn pho tượng lên đến triền núi cao thì công phu này quyết chẳng thể tầm thường.

Nữ nhân nọ động tâm chợt kêu :

- Nghe người nhắc ta mới nhớ, quả thật ả Tây Môn Nghi có thân thủ chẳng tầm thường, thế mà ả vẫn quan tâm đến bí kíp võ học gì đó. Người từng chui ẩn ở bên trong pho tượng vậy có phát hiện gì chăng?

Giang Cửu Linh với chủ tâm quyết giữ kín điều đã phát hiện nên lắc đầu quầy quậy :

- Nếu đã phát hiện bí kíp thì theo tỷ hiện đệ đang giấu ở đâu? Đấy, y phục của đệ đang cho tỷ mượn, tỷ cứ tìm xem. Có chăng nếu ở pho tượng thật sự có ẩn chứa bí kíp thì phải ở đâu đó, quyết chẳng có bên trong pho tượng.

Nữ nhân nọ tin ngay, và vì tin nên nữ nhân chợt kêu :

- Người nghĩ sao nếu ả Tây Môn Nghi vẫn muốn đắc thủ bí kíp thì liệu ả có lần tìm xuống tận đây chăng?

Giang Cửu Linh lập tức giật mình :

- Rất có thể, và nếu ả nhìn thấy đệ, tỷ ôi, e phen này đệ mất mạng. Làm sao bây giờ tỷ?

Nữ nhân nọ cũng có nguyên do để sợ :

- Ta chỉ lo ả một khi không tìm thấy bí kíp lại thấy có cả ta lẫn người ở đây, làm gì ả không nghĩ bí kíp là do ta hoặc người đã nhặt. Phải lánh mặt ngay, phải tìm cách đi càng xa chỗ này càng tốt. Thật may là chẳng ai biết từng có Giang Cửu Linh người chui ẩn bên trong pho tượng, người có thể tự đứng lên được chăng?

Giang Cửu Linh vì chỉ bị thương ở một bên chân tả nên vẫn có thể tự đứng lên với bên chân hữu còn lại :

- Tỷ thì thế nào?

Nữ nhân cũng đang gắng gượng tự đứng lên :

- Ta chịu được nhưng e khó thể thi triển khinh công vì khắp người cơ hồ chỗ nào cũng bị trầy xước, không bị cây cào thì cũng bị các mồm đá cửa sâu vào thịt.

Giang Cửu Linh nhảy một chân đến gần nữ nhân :

- Nếu chẳng ngại tỷ cứ tỷ vào đệ, chúng ta cần giúp nhau cùng thoát. Đi nào.

Nữ nhân đành ưng thuận :

- Ta họ Hoa, dĩ nhiên có niên kỷ đáng làm tỷ tỷ của người. Giang đệ hãy chịu khó giúp tỷ nha?

Vì cùng chung cảnh ngộ nên cả hai dìu nhau cùng đi, và càng đi cả hai càng phát hiện từ đáy vực có khá nhiều lối để dẫn thông ra ngoài. Vì thế họ chọn một lối khó đi nhất và đinh ninh đây sẽ là lối dẫn đến một chốn không người.

Ngờ đâu sau khi vất vả di chuyển hơn một dặm, vì phát hiện có một dòng suối róc rách chảy, nữ nhân họ Hoa vì có nhiều lịch duyệt giang hồ nên khẽ kêu :

- Địa thế chỗ này thật u nhã, thuận tiện nếu có ai đó muốn tìm đến ẩn cư. Và nếu vậy chẳng ai muốn bị hai chúng ta đến làm phiền. Mau dừng lại nào, cứ tạm nghỉ chân, sau đó hãy liệu tiếp.

Giang Cửu Linh tuân theo, cùng nữ nhân họ Hoa nghỉ cạnh dòng suối :

- Sẵn đây có suối nước, tỷ tỷ có cần tắm rửa hoặc tẩy uế gì chẳng? Đệ xin tạm lánh mặt, sau sẽ đến lượt đệ.

Nữ nhân họ Hoa liền bảo :

- Đừng quá câu nệ, vì đây là lúc chúng ta luôn cần ở cạnh nhau, khả dĩ có thể tiếp ứng cho nhau khi gặp bất trắc. Ta và người chỉ cần rửa mặt qua loa là đủ. Nào, làm đi.

Nhưng trước khi rửa mặt mũi tay chân, cả hai vì đang khát nên cứ thế mà uống mỗi người một bụng đến no căng.

Khi bớt khát thì thần tình cũng sáng khoái, cả hai ung dung và mải mê dốc nước rửa sạch cơ hồ khắp thân. Và lúc hoàn toàn sạch sẽ, cùng với mọi gánh nặng như được trút đi, cả hai vì dần thấm mệt nên cứ để giấc ngủ đổ ập đến. Họ ngủ như chưa bao giờ được ngủ.

4. Chương 4: Dù Ẩn Đáy Vực Chẳng Yên Thân - Quyết Liều Sinh Tử Báo Thâm Ân

Có người lay gọi Giang Cửu Linh :

- Giang đệ tỉnh lại mau. Có phải đệ đã đưa ta đến tận đây? Nhưng sao đệ lại tìm được chỗ này?

Giang Cửu Linh giật mình choàng tỉnh và càng giật mình nhiều hơn khi đã kịp lướt mắt nhìn qua :

- Đệ cũng vừa mới thức, lẽ nào không phải tỷ đã tìm ra và đưa đệ vào gian nhà cỏ nhỏ nhắn nhưng thật kín đáo này? Đã vậy còn thay đổi cả y phục giúp đệ nữa. Không phải tỷ thật sao?

Nữ nhân họ Hoa càng thêm biến sắc :

- Y phục của ta cũng được thay đổi, cứ ngỡ là do Giang đệ tùy tiện thực hiện. Nhưng nếu không phải đệ hoặc ta thì do kẻ nào? Liệu có là ả Tây Môn Nghi chăng?

Vừa lúc này liền có loạt cười khúc khích từ phía ngoài vang vào :

- Y phục của tỷ tỷ xinh đẹp là do muội thay, riêng tiểu ca ca kia thì đích thân ngoại tổ của muội thay giúp. Vậy cả hai không là phu thê ư? Hóa ra vì đoán sai nên muội cứ tùy tiện đặt cả hai tiếp tục nằm cạnh nhau từ lúc còn nằm ngủ ở cạnh dòng Mê Tâm tuyền.

Chưa hết ngạc nhiên này thì lại xảy đến ngạc nhiên khác khi bất chợt có sự xuất hiện của một tiểu cô nương xinh xắn với hai bím tóc hiện vẫn còn đung đưa theo nhịp chân bước tung tăng và hồn nhiên của chủ nhân. Tiểu cô nương vẫn vui cười, lúc đặt hai bát cháo tỏa mùi thơm ngậy trước mặt Giang Cửu Linh và nữ nhân họ Hoa :

- Nước ở Mê Tâm tuyền chỉ được uống khi đã nấu chín, may cho tỷ tỷ và tiểu ca ca vì nhờ có muội kịp phát hiện để vội đưa về đây. Nếu không, vùng này vào ban đêm thường có nhiều mãnh thú xuất hiện, rất có thể đêm qua tỷ tỷ và tiểu ca ca đã trở thành mồi ngon của chúng. Còn hai bát cháo này vì ngoại tổ của muội từng là đại phu nên có nấu lẫn vào một ít dược thảo. Tỷ tỷ và tiểu ca ca còn phải tạm lưu ngụ ở đây ít nhất là nửa năm mới mong được ngoại tổ của muội giúp hóa giải hết mọi mê được bị cả hai vô tình nhiễm từ nước của Mê Tâm tuyền. Sao? Tỷ tỷ và tiểu ca ca như chẳng tin lời muội thì phải?

Giang Cửu Linh nhanh nhẩu đáp :

- Tiểu huynh là Giang Cửu Linh, còn tiểu muội muội? Riêng về chuyện tiểu muội muội vừa nói, dĩ nhiên tiểu huynh tin. Bởi chưa bao giờ tiểu huynh được ngủ một giấc dài như lần này.

Nhưng nữ nhân họ Hoa thì cẩn trọng :

- Ta cũng không phải không tin nhưng nếu được, muội có thể cho ta được bái phỏng lệnh tổ chăng?

Tiểu cô nương họ vẫn cười vui :

- Ngoại tổ của muội đã đi hái thuốc, nhất định lúc về sẽ tạt vào đây. Còn như tỷ tỷ muốn hỏi thêm gì thì cứ hỏi, điều nào muội biết dĩ nhiên muội chẳng cần giấu.

Nữ nhân họ Hoa được dịp liền hỏi :

- Tỷ là Hoa Tiểu Vân, Giang đệ đây có tính danh là Giang Cửu Linh thì muội biết rồi. Thế còn muội?

Tiểu cô nương tuy vẫn mỉm cười nhưng lại lắc lắc đầu :

- Muội không biết rõ tính danh, chỉ nghe ngoại tổ luôn gọi là tiểu Âu Dương, có khi lại gọi là Âu Dương nha đầu. Cũng đừng hỏi muội về tính danh của ngoại tổ, vì lâu nay muội chỉ nghe duy nhất có một người từng gọi ngoại tổ là Lục lão đại phu. Dĩ nhiên chẳng phải là tính danh.

Hoa Tiểu Vân cau mày tỏ ra bất như ý, chợt nghe Giang Cửu Linh vừa ngáp vừa kêu :

- Ôi chao, lại buồn ngủ nữa rồi.

Tiểu Âu Dương lo lắng vội bảo Giang Cửu Linh :

- Mê được lại dậy lên đây, Giang ca ca hãy mau dùng bát cháo. Vì ngoại tổ vẫn nói nếu để ngủ nhiều thì nhận thức cũng dần mê muội, sẽ có hậu quả không hay.

Hoa Tiểu Vân chưa kịp ngăn cản thì Giang Cửu Linh đã bưng bát cháo kề miệng và húp một hơi đến cạn, sau đó còn chép miệng khen :

- Ngon! Tiểu ca có thể dùng thêm một bát nữa chẳng? Vì tiểu ca vẫn còn đói.

Tiểu Âu Dương lắc đầu :

- Mỗi người mỗi ngày chỉ được dùng hai bát cháo hai lần, kỳ dư nếu đói thì chỉ được dùng thêm hoa quả, không được ăn bất kỳ gì khác.

Hoa Tiểu Vân vì nghi ngại nên vẫn chưa dùng. Do vậy khi cơn buồn ngủ ập đến, Hoa Tiểu Vân vì vô khả chống chọi nên từ từ buông người nằm xuống và ngủ ngay.

Giang Cửu Linh lo ngại :

- Hoa tỷ tỷ luôn có tính cẩn trọng, liệu sẽ mất bao lâu Hoa tỷ tỷ mới tỉnh lại?

Tiểu Âu Dương cau mày đáp :

- Muội và ngoại tổ chỉ có thành ý cứu giúp cố sao Hoa tỷ tỷ phải nghi ngại? Dù sao bây giờ đã muộn, có muốn bốn cháo cho Hoa tỷ tỷ cũng không được. Vậy cứ đợi khi chiều đến, lúc Hoa tỷ tỷ tự tỉnh lại, ắt cũng có ngoại tổ, hy vọng ngoại tổ có cách thuyết phục Hoa tỷ tỷ tin. Còn như càng chậm dùng được thảo thì hậu quả càng khó cứu vãn.

Giang Cửu Linh thở dài :

- Âu Dương tiểu muội chớ để tâm, vì kỳ thực tiểu ca và Hoa tỷ tỷ cũng vừa cùng nhau vượt qua nhiều nguy hiểm, ngộ đã mất mạng, Hoa tỷ tỷ không thể không nghi ngại. Mà này, Âu Dương tiểu muội định đi đâu?

Tiểu Âu Dương mỉm cười :

- Muội định đi hái quả cho Giang ca ca, không phải Giang ca ca vừa kêu vẫn còn đói đấy sao? Hay Giang ca ca ngại muội lần này một đi không quay lại vì đã hại được Giang ca ca như Hoa tỷ tỷ tỏ ý nghi ngờ?

Giang Cửu Linh lắc đầu :

- Không, tiểu ca hoàn toàn khác, luôn yên tâm và tin Âu Dương muội. Được tiểu ca sẽ đợi.

Tiểu Âu Dương hồn nhiên và vui vẻ bỏ đi, Giang Cửu Linh nhìn theo và ngạc nhiên khi thấy tiểu Âu Dương đi khuất mãi xuôi theo dòng chảy Mê Tâm tuyến.

Và sau một lúc ngẫm nghĩ, Giang Cửu Linh cũng chậm chậm bước theo vì chân vẫn còn đau.

Tuy nhiên chỉ vừa tới gần Mê Tâm tuyên, Giang Cửu Linh tự dừng lại và cứ thế lặng lặng ngắm nhìn dòng chảy, hết ngó xuôi lại ngó ngược lên phía thượng nguồn với những toan tính chỉ mỗi một mình Giang Cửu Linh biết.

Nhưng tiếp đó sau khi tự buông ra tiếng thở dài thật ảo não, Giang Cửu Linh chợt ngồi xuống chỉ để tiến hành tọa công với hai mắt dần khép lại.

Ngờ đâu Giang Cửu Linh lại bất ngờ mở bừng hai mắt ra khê than :

- Mê Tâm tuyên quả lợi hại hay là vì nguyên nhân nào khác khiến bao võ công của ta đã bị tiêu hủy?

Đúng lúc này một tiếng cười khẩy chợt vang lọt vào tai Giang Cửu Linh :

- Hay lắm, chưa khảo đã cung xưng, có phải Tôn Giang ngươi vừa tự thừa nhận bản thân cũng am hiểu võ công?

Thanh âm vang đến quá đột ngột khiến cho Giang Cửu Linh giật mình và không cần kiểm tìm cũng thấy từ phía bên kia dòng Mê Tâm tuyên đã hiển hiện từ lúc nào một ả sư thái đang nhìn chòng chọc vào Giang Cửu Linh.

Và thật nhanh trí, Giang Cửu Linh vội kêu lên mừng rỡ :

- Là sư thái đấy ư? Hóa ra không những một mình tiểu nhân may thoát nạn, có phải lão sư thái vì sắp lập đàn cầu siêu nên phiên sư thái đi tìm và gọi tiểu nhân quay về chăng?

Trước mắt Giang Cửu Linh chẳng ai khác mà chính là vị sư thái từng nhờ Giang Cửu Linh lau sạch mọi bụi bấn ở pho tượng Thiên Thủ Phật. Nhưng bất luận Giang Cửu Linh vội cười cười nói nói thế nào thì sư thái nọ thủy chung vẫn vừa cười khẩy vừa tiếp tục nhìn Giang Cửu Linh chòng chọc :

- Vậy là ngươi cũng biết toàn bộ am Thiên Phật tự gặp thảm biến? Nhưng sao riêng ngươi lại thoát nạn? Có phải vì ngươi kịp thời chui ẩn vào chỗ rỗng bên trong pho tượng Phật nên không chỉ thoát chết mà ngay lúc này lại ngẫu nhiên hiện hữu ở đây, phía dưới tận đáy vực này? Đừng chối vì dù ta chỉ đoán nhưng vẫn quả quyết chẳng thể sai một mảy may. Vậy tốt hơn ngươi nên ngoan ngoãn đáp lời ta, chẳng hạn như câu ta vừa hỏi, ngươi cũng am hiểu võ công đúng chăng?

Đành gượng cười, Giang Cửu Linh thú nhận tất cả :

- Kể cả Tây Môn Nghi sư thái cũng vậy, đúng không? Nhưng khác với sư thái, Giang Cửu Linh tại hạ chưa hề giấu lão sư thái trụ trì về việc bản thân từng am hiểu võ công, cho dù chẳng được cao minh gì. Đâu như sư thái, thoát từ đầu đã sẵn dự mưu. Vậy cho hỏi, sư thái đã tìm thấy bí kíp võ học gì chưa? Đại sư ca của sư thái có cùng xuất hiện ở đây chăng? Vì xem ra giữa cả hai cũng có những bất đồng, chẳng ai thật tin vào ai thì phải.

Vút.

Ả Tây Môn Nghi vẫn với bộ dạng một sư thái đã từ bờ bên kia lao vút qua bờ bên này, đồng thời cũng thần tốc chộp vào Giang Cửu Linh và thật dễ dàng đắc thủ :

- Muốn biết ta đã tìm được bí kíp hay chưa, thì xem đây. Với sinh mạng của Tôn Giang ngươi đang ở trong tay ta thế này thì lo gì ta không chiếm được bí kíp kỳ thực đã do ngươi đắc thủ. Không đúng sao? Hừ!

Giang Cửu Linh kinh hoảng, cam đành thúc thủ :

- Bản lĩnh của sư thái quá lợi hại, nhưng sao lại bảo bí kíp gì đó đã do tại hạ đắc thủ? Vậy nếu sư thái không tìm thấy trong người tại hạ thì sao đây?

Tây Môn Nghi cười lạt và bắt thần tự dí vào mặt Giang Cửu Linh một vật :

- Ta cần gì phải phí công tìm trong người ngươi. Hãy nhìn đây và nói xem đây là vật gì? Nhưng đừng bảo chẳng thể nhận ra vật này là một mảnh vỡ từ pho tượng đã cùng ngươi rơi xuống vực và nhờ có pho tượng che chắn, vỡ thay ngươi, nên ngươi may mắn thoát chết lần nữa?

Đương nhiên Giang Cửu Linh nhận ra vật được Tây Môn Nghi đang cầm, quả là một mảnh gỗ vỡ ra từ pho tượng và còn tệ hại hơn khi trên đó vẫn hiển hiện những mẫu tự dạng nhỏ li ti, là thứ Giang Cửu Linh không chỉ đã đọc mà nếu cần vẫn có thể tự lập lại lần nữa. Nhưng Giang Cửu Linh vẫn cứ lắc đầu :

- Dù đây là mảnh vỡ từ pho tượng Thiên Thủ Phật thì sao? Há lẽ đây cũng là bí kíp sư thái hằng tìm?

Tây Môn Nghi chợt nhả một ít kinh lực vào nội thể Giang Cửu Linh :

- Vì ta không thực sự là sư thái nên chớ ngỡ ta không đủ thủ đoạn đối phó ngươi. Hy vọng ngươi thà nhận rượu mời hơn là chờ uống rượu phạt. Nói mau, không lẽ ngươi chưa từng thấy những tự dạng như thế này được khắc ghi ngay mặt phía trong pho tượng Phật?

Nội kinh của Tây Môn Nghi ngay lập tức xuyên xộc vào nội thể của Giang Cửu Linh, đau buốt như bị muôn ngàn mũi châm nhọn xâu xé ngay tận trong tâm can, khiến Giang Cửu Linh nếu còn đủ lực ắt phải kêu thét lên. Tuy nhiên vì vẫn bị mê được ở Mê Tâm tuyền thâm nhập, Giang Cửu Linh đến vô công cũng chẳng còn thể nên chỉ có thể rên siết, cố chịu đựng :

- Những tự dạng như thế này ư? A... chúng được khắc nhỏ như vậy, bên trong pho tượng lại tối như hủ nút, tại hạ dù có phát hiện thì cũng chẳng có cách nào đọc được. A... mong sư thái nhẹ tay cho vì quả thật, tại hạ chẳng hề phát hiện có những tự dạng này. A...

Tây Môn Nghi lập tức buông tha cho Giang Cửu Linh :

- Vô công của ngươi quả nhiên chẳng còn cho dù chỉ một mẫu nhỏ, tại sao vậy? Nhưng thôi, chẳng cần đáp, vì đây là điều duy nhất ta không hề quan tâm. Trái lại ta chỉ quan tâm đến duy nhất vật này, ngươi nói chẳng hề phát hiện những tự dạng này, thật chẳng?

Tuy được dung tha nhưng tận xương cốt Giang Cửu Linh vẫn chưa dứt cảm giác đau buốt.

- Tại hạ chỉ tình cờ phát hiện và vội chui ẩn vào bên trong pho tượng Phật ấy, đây là nhờ sư thái đã bảo tại hạ giúp lau chùi. Nhưng khi đã chui vào, sư thái cứ tự nghĩ thì biết, phần thì trời đã tối đen, tiếp đó lại chịu cảnh ngột ngạt nóng bức, sau mới biết bản thân ắt đã bị hỏa thiêu, chết cháy cùng am Thiên Phật tự nếu như không nhờ có sư thái may sao lại đem cả pho tượng đi. Với bao nhiêu khổ cảnh như vậy liên tiếp xảy ra, sư thái bảo tại hạ còn có cơ hội nào để phát hiện những tự dạng này?

Tây Môn Nghi bán tín bán nghi :

- Ngươi chui vào bằng cách nào? Và sau khi chui vào thì còn làm gì nữa?

Giang Cửu Linh đáp :

- Sư thái còn nhớ đã từng hỏi tại hạ về tiếng động lạ chỉ một mình sư thái đủ bản lĩnh phát hiện? Và tối hôm đó, khi nhận ra toàn am đều bị thảm biến, tại hạ vì quá khiếp sợ nên vội chạy vào khu điện Phật nhưng ở đây cũng không an toàn, tại hạ mới leo nấp vào phía bên trong pho tượng. Thật chẳng hiểu đã loay hoay thế nào chợt làm cho phần đế của pho tượng tự tách khai, hé lộ một vuông cửa nhỏ, toát ra toàn mùi ẩm mốc, hôi sặc sụa. Nhưng vì gặp lúc tình thế cấp bách, tại hạ đành chui bừa vào, rồi cạch một tiếng, vuông cửa tự bế lại, nhốt kín luôn tại hạ bên trong, ở một chỗ vừa chật hẹp vừa hôi hám. Còn sau đó thế nào ư? Có thể tại hạ đã bị ngất lịm vì khi tỉnh lại thì chỉ nghe tiếng của sư thái cùng đại sư ca trò chuyện, tại hạ càng thêm hoảng sợ, hoàn toàn hoàn toàn không biết đang ở kẻ miêng vực, đã lỡ làm cho cả pho tượng nhích động, thế là ầm một tiếng, mở mắt ra thì thấy bản thân đã nằm dưới đáy vực, chẳng rõ chân đã bị cây xuyên thủng từ lúc nào. Đây sư thái cứ nhìn rõ.

Tây Môn Nghi càng nghe càng nhìn thì hầu như càng thêm tin vào lời thuật kể bằng chứng là chợt chớp vào và nhắc Giang Cửu Linh lên :

- Đã vậy ngươi phải giúp ta tìm và thu nhặt cho kỳ hết mọi mảnh vỡ của pho tượng. Hay ngươi muốn ta kết liễu ngươi, sau đó sẽ tự tìm?

Giang Cửu Linh thất vọng, đành đáp ứng :

- Vậy nếu tìm chẳng thật hết, chẳng thật đầy đủ thì sao? Dĩ nhiên tại hạ hứa sẽ tận tâm nhưng chỉ e khó tìm thật đủ.

Tây Môn Nghi cứ thản nhiên nhắc Giang Cửu Linh cùng nhảy qua bờ bên kia Mê Tâm tuyến :

- Tôn Giang ngươi nếu muốn giở trò với ta thì chỉ tổ chuốc họa vào thân mà thôi. Huống hồ như ta đoán không lầm, cả thúc thúc của ngươi cũng chẳng phải ngẫu nhiên tìm đến am Thiên Phật tự. Đã vậy ta còn biết thân thủ của thúc thúc ngươi lợi hại hơn ta tưởng, thế nên hễ ngươi ngoan ngoãn tuân lệnh thì may ra còn được ta tha mạng. Nếu không, hừ... xem đây!

Dứt lời, vì muốn thị uy, Tây Môn Nghi bất chợt vỗ một kinh cách không vào một tảng đá cạnh bờ suối.

Ầm.

Nhìn tảng đá bị vỡ đôi, vỡ ba Giang Cửu Linh lắc đầu thè lưỡi :

- Được rồi, tại hạ hứa sẽ tìm hết sức quyết chẳng để sư thái quật vỡ đầu tại hạ. Ôi, bản lĩnh khiếp thật.

Tây Môn Nghi bĩu môi cười lạt :

- Đây là ta chỉ vận dụng ba bốn thành công lực, nếu không tảng đá còn bị vỡ nát, quyết không chỉ như thế, hừ...

Và Giang Cửu Linh lại bị Tây Môn Nghi đưa đi, vừa ngược lên hướng thượng nguồn của dòng suối vừa đi chệch xa dần Mê Tâm tuyến. Nhưng Giang Cửu Linh chợt hỏi :

- Sao sư thái cứ mãi hừ hừ? Có gì không được toại ý ư?

Tây Môn Nghi lừ mắt :

- Đừng lảm nhảm, thay vào đó ngươi nên dành sức để khi quay trở lại đây vực còn giúp ta tìm và thu nhặt toàn bộ mảnh vỡ.

Giang Cửu Linh gượng cười :

- Tại hạ đương nhiên phải giúp sư thái, chí ít cũng để giữ vẹn sinh mạng. Thế nên hễ thấy sư thái phật ý, tại hạ không thể không lo, há lẽ như vậy không được sao? Nhân đây tại hạ xin được cải chính, tại hạ không phải họ Tôn mà kỳ thực là...

Bất chợt Tây Môn Nghi từ từ khuyu xuống đồng thời cũng kêu :

- Ôi... phải chăng ngươi đã hạ độc vào ta?

Giang Cửu Linh vì thế cũng bị ngã lăn và dù vùng vẫy thế nào vẫn còn bị Tây Môn Nghi giữ chặt. Để tự thoát, Giang Cửu Linh vội hỏi :

- Có phải sư thái đã từng dùng nước ở dòng suối vừa đi qua? Đây là Mê Tâm tuyến, mê được ở rong nước cũng là nguyên nhân khiến tại hạ bị tiêu tán công lực.

Tây Môn Nghi vỗ lẽ, vừa kêu vừa ngáp :

- Thảo nào một chưởng của ta khi nãy chẳng thể quật vỡ nát tảng đá. Nhưng ai cho ngươi biết đây là Mê Tâm tuyến, trong nước có mê được?

Phát hiện Tây Môn Nghi dần thấm mê được, Giang Cửu Linh liền nhân cơ hội Tây Môn Nghi luôn ngáp liên tục vội quay mình thoát đi :

- Ở quanh đây vẫn luôn có người lưu ngụ, và theo lời họ kể, tại hạ còn biết nếu không mau tìm chỗ trú ẩn thật kín đáo thì lúc đêm về thế nào cũng có dã thú xuất hiện xé xác bất kỳ sinh vật nào chúng phát hiện. Tại hạ thật không nở để sư thái lại một mình nhưng biết sao được một khi tại hạ tự lo cho bản thân còn chưa xong, thật khó lo thêm cho sư thái. Vậy nếu cảm thấy bản thân còn có thể chi trì được thì sư thái chớ vội ngủ, trái lại hãy mau mau tự tìm chỗ ẩn. Tại hạ cũng vậy, xin cáo biệt và thật mong đừng bao giờ gặp lại. Tại hạ đi đây.

Dứt lời đến lượt Giang Cửu Linh bắt đầu há miệng ngáp. Dù vậy Giang Cửu Linh vẫn cầm đầu bỏ chạy, dĩ nhiên là chạy trở lại theo đường cũ, cho dù chỉ chạy khắp khiêng.

Nhưng không ngờ vì càng dụng lực nên mê được càng thắm, tuy hai mắt vẫn mở nhưng tựa như Giang Cửu Linh chẳng nhìn thấy gì. Dù thế Giang Cửu Linh vẫn cứ chạy cho đến khi phát hiện - hoặc là lơ mơ nhận ra đôi chân của bản thân như đang càng lúc càng dần sâu thêm vào vùng cỏ cây hoang dại mọc um tùm, có khi mọc cao khỏi đầu, thì biết đã chạy lạc cũng quá muộn.

Đã vậy nhận thức cứ mờ dần khiến Giang Cửu Linh dù mơ màng vẫn hiểu có quay lại cũng không kịp, đành tiếp tục chạy đi với hy vọng sẽ có lúc vô tình phát hiện một chỗ nào đó có thể khả dĩ tạm náu thân chờ đến khi tự tỉnh lại.

Nhưng cỏ cây mọc um tùm cứ tiếp tục hiển hiện và vây quanh Giang Cửu Linh, khiến Giang Cửu Linh ngày càng thêm mơ màng hoảng sợ. Đến độ dù bản thân đã ngã gục xuống, Giang Cửu Linh vẫn cứ nghiêng rằng tiếp tục dịch chuyển bò loạn xạ bất kể phương hướng cho đến tận lúc đã thực sự bị mê loạn thì vẫn cứ bò trườn...

* * * * *

Một cảm giác tốt cùng nóng bức vì càng lúc càng gia tăng khiến Giang Cửu Linh nhờ liên tục bật rên nên tỉnh cơn tỉnh lại.

Nhưng vừa tỉnh, Giang Cửu Linh thay vì rảo mắt nhìn quanh xem đang ở đâu hoặc giả ở bản thân đang xảy ra điều gì thì Giang Cửu Linh lại tự lấy tay vừa cào cấu vừa tự đánh bôm bóp vào khắp thân thể, tựa hồ đang muốn tự hành hạ càng nhiều càng tốt, thật lạ.

Tuy nhiên hành động đó lại đưa đến kết quả tốt cho Giang Cửu Linh thật. Vì nhờ càng tự hành hạ nên Giang Cửu Linh càng dần có trở lại các nhận thức cần thiết. Và đầu tiên là Giang Cửu Linh nhận ra cơ hồ khắp thân thể chẳng còn mảnh y phục nào nguyên vẹn. Tất cả đã bị xé rách và vứt bỏ, ném tứ tung. Cho dù thế, vì cảm giác tốt cùng nóng bức vẫn tồn tại nên Giang Cửu Linh không những không ngừng tay mà còn thêm thích thú khi được tự tiếp tục hành hạ bản thân.

Tuy nhiên như đã nói, dù vẫn quật bôm bóp vào người nhưng Giang Cửu Linh vì đã có lại nhận thức nên cứ vừa tự đánh tự hành hạ vừa khấn trương suy nghĩ để mong hiểu thấu ở bản thân đang xảy ra chuyện gì.

Nhờ đó Giang Cửu Linh dần nhận ra, một là bản thân vẫn đang ở giữa một vùng cỏ hoang dại mọc cao hơn đầu, hai là ở cạnh thân ngoài một vài quả cây màu đỏ nho nhỏ, mỗi quả chỉ vừa vịn bằng đầu ngón tay, hiện đang vương vãi tứ tung, thì còn có cả một mạch nước ngầm cứ từ dưới lòng đất phún trào lên tạo thành chuỗi âm thanh xì xì thật lạ tai.

Với phát hiện ấy Giang Cửu Linh không thể không bật kêu thất thanh :

- Nhất định ta đã dùng phải loại nước quái quỷ này lúc đã ngủ mê. Sao số phận của ta lại xúi quẩy đến vậy? Quanh đi quẩn lại vẫn bị nước Mê Tâm tuyền gây phương hại? Tại sao? A... tại sao?

Dĩ nhiên Giang Cửu Linh kêu cứ kêu, riêng hai tay cứ tiếp tục quật vào bản thân vì chỉ có như vậy Giang Cửu Linh mới phần nào vơi đi cảm giác nóng bức phát ra đâu đó từ tận trong tâm can phề phủ.

Và với nhận thức đã ngày càng minh bạch, Giang Cửu Linh chợt nhớ lại lời của tiểu Âu Dương, bảo chỉ có thể ăn các loại quả cây mà thôi. Vì thế, Giang Cửu Linh lập tức nhặt các quả nho nhỏ màu đỏ? bất kể bẩn sạch, nhặt đến đâu thì ném tọt vào miệng đến đấy.

Ngờ đâu, khi đã nhai rau rầu và nhặt ăn hết các quả cây màu đỏ vắng vương vãi, vì Giang Cửu Linh phát hiện cảm giác nóng bức đã đột ngột tăng nên hiểu ngay mọi nguyên nhân đều từ quả cây này.

Thập phần hoảng sợ, Giang Cửu Linh vội chọc tay vào miệng toan làm cho nôn tháo ra những gì vừa ăn, nào ngờ với cảm giác nóng bức chợt tăng cao, Giang Cửu Linh lại đưa miệng vào mạch nước ngầm và tha hồ uống ừng ực.

Thế nhưng uống đến đâu cũng không đã khát, trái lại sự nóng bức càng tăng, khiến Giang Cửu Linh bất chợt bật rú lên và ngã bật giữa, hôn mê bất tỉnh * * * * *

Bị ánh nắng chói chang chiếu ngay mặt, Giang Cửu Linh tỉnh lại với tiếng rên ai oán :

- A... sao có kẻ độc ác như sư thái, nỡ hành hạ tại hạ đau đớn thế này? A...

Nhưng rồi khi tự ngồi bật dậy, chỉ cần thoát nhìn quanh là Giang Cửu Linh tự bật cười thiếu não :

- Nào có ai quanh đây ngoài một mình ta? A... chẳng biết ta đã mê man như thế này bao lâu? Và trong cơn mê sao chẳng nghĩ tới ai khác ngoài mục sư thái giả mạo Tây Môn Nghi? Nhưng cũng hay, nhất định trong lúc cảm giác nóng bức hành hạ ta đã vùng vẫy hung hãn tự mãn thú khiến mạch nước ngầm quỷ quái cũng bị ta phá hủy, chẳng còn thấy phún lên nữa. A, nhưng ta vẫn lỏa thể thế này, dù lúc này đi được cũng chẳng dám bỏ đi đâu. Sao số của ta vẫn mãi xúi quẩy thế này? A...

Dù vậy Giang Cửu Linh cũng đứng lên, thoát đầu thì vẫn còn ngượng vì quả thật khắp thân đều lỏa thể nhưng sau đó, do thấy xung quanh đâu đâu cũng là cỏ cây hoang dại mọc lút đầu nên Giang Cửu Linh dần đỡ ngượng, bắt đầu khép khiêng bước đi.

Được một lúc Giang Cửu Linh dừng lại và tự hỏi :

- Ta định đi về đâu? Liệu dám tìm cách quay trở lại chỗ tiểu Âu Dương với thân thể hoàn toàn trần trụi thế này chẳng?

Hỏi để tự biết là mình chẳng dám, Giang Cửu Linh đành tìm và đi dần đến một chỗ có địa thế cao nhất để đảo mắt nhìn khắp nơi, nhìn vào những chỗ có thể nhìn.

Nhờ đó Giang Cửu Linh phát hiện có một chỗ có thể khả dĩ tạm nấu thân, ở phía tay hữu của Giang Cửu Linh, chính là một vách đá với các động khẩu thấp thoáng ẩn hiện xa xa.

Giang Cửu Linh vội đi đến đấy và cuối cùng cũng mừng vì quả thật đã có chỗ tạm nấu thân.

Ở đây sau khi đã chọn một thạch động tốt nhất, lại có địa thế cao hơn nền đất phía dưới những hai trượng, Giang Cửu Linh vội vàng tìm thêm cho bản thân càng nhiều những túm cỏ khô càng tốt, tự lột cho bản thân một chỗ nằm trong thạch động đã chọn, không cần êm ái chỉ cần thật kín đáo là đủ.

Và khi hoàn thành, Giang Cửu Linh phần nào mãn nguyện lúc thử tự chui vào đồng cỏ thực sự tạm đủ để che kín thân lỏa thể.

Nhưng sau đó vì chờ mãi không thấy có cơn buồn ngủ nào chợt ập đến, trái lại bản thân chỉ cảm thấy đói, Giang Cửu Linh phân vân chẳng biết có nên tạm rời xa đồng cỏ che thân để tự tìm thức ăn hay không.

Cuối cùng mãi khi đã thấy bóng chiều nhập nhoạng, bản thân thì chưa bị buồn ngủ, Giang Cửu Linh đánh liều bước ra và rón rén tụt từ thạch động xuống.

Chân vừa chạm đất thì bên tai Giang Cửu Linh chợt nghe một tiếng gió rít thật quái dị kèm theo là một mùi hôi thối vô tả cũng xộc ngay vào mũi.

Phì...

Thất kinh Giang Cửu Linh vội né người và theo phản ứng từng luyện, hai chân của Giang Cửu Linh cũng vội dịch bộ với một quyền được quật bật ra thật nhanh :

- Kẻ nào? Đờ.

Bùng.

Cả mừng vì một quyền đắc thủ, Giang Cửu Linh lại lập tức đổi ra thất sắc vì nghe ngay sau đó một tiếng rơi chạm thật nặng nề.

Bịch.

Giật mình, Giang Cửu Linh vội bật nhảy lùi ngay, sau đó quay phắt lại và bàng hoàng nhìn vào một quái xà thật to, đang oằn oại với phía bụng đã bị vỡ tuôn huyết nhưng đầu của quái xà vẫn cất cao, cứ giận dữ hướng về Giang Cửu Linh để thở phì phì và phả ra từ miệng những làn hơi hôi thối đến tởm lợm.

Phì... phì...

Vỡ lẽ là bản thân vừa may mắn không chỉ thoát chết mà còn đủ lực tung một quyền quật vỡ bụng quái xà, Giang Cửu Linh kiên trì dè dặt lùi lại :

- Tại người hung dữ lên tấn công trước nhưng đầu dê bị ta tung một quyền nên thân, đúng không? Đây là vận số của người, và cho người hay nếu vẫn còn hung hãn quyết tấn công ta nữa thì lần sau ta sẽ cho người biết thế nào là tuyệt kỹ Tam Ma Thám Thảo.

Chợt từ phía sau lưng của Giang Cửu Linh đã đột ngột vang lên một tiếng gầm khủng khiếp :

- Á uôm...

Và Giang Cửu Linh chưa kịp có phản ứng gì kể cả để giật mình cũng không kịp, thì cũng từ phía sau chợt xuất hiện một luồng gió uy mãnh thổi ào tới.

Vù...

Kinh tâm Giang Cửu Linh vội ngồi thụp xuống thật nhanh nhưng chỉ suýt nữa là không kịp thoát vì lập tức có một vật cực to lao vù qua ngang đầu.

Ào...

Ngước mắt nhìn theo, Giang Cửu Linh rụng rời tay chân vì nhận thấy đây là một mãnh hổ với thân vóc to kèn càng.

Tuy nhiên bao nỗi sợ hãi của Giang Cửu Linh cũng nhanh chóng tan biến vì thấy mãnh hổ lơ đã tình cờ lao thẳng vào chỗ quái xà vẫn cứ cất cao đầu.

Quái xà phát hiện bị tấn công, lập tức vặn vẹo thân trên, không chỉ lách thoát mãnh hổ mà còn thần tốc dùng đầu mổ đánh phập vào phần lưng của mãnh hổ đang lao qua.

Phì.

Phập.

Mãnh hổ dù trúng đòn ngã xuống vẫn thần tốc uốn quặc toàn thân, tạt một chân tả phía trước thật nhanh vào đầu quái xà.

- Á uôm...

Ào...

Đầu quái xà vội lách, nhân đó hạ xuống mổ chéch ngược lên nhắm thẳng vào ngực mãnh hổ.

Vù...

Mãnh hổ búng chân nhả ngược toàn thân về phía sau và từ thình không, mãnh hổ thần tốc đảo người ngoặt lại dùng hai chân trước vỗ bần bật, quyết quật đúng vào đầu quái xà.

Ào...

Quái xà tuy đã bị thương, vỡ toạc phần bụng, khiến phía nửa thân sau kể như bất động nhưng chỉ với nửa thân trước thôi cũng thừa linh hoạt, vừa lách tránh các chiêu vỗ của đối phương vừa ung dung tìm cách dùng chỉ dùng cái đầu để tấn công đáp lại mãnh hổ.

Phì...

Vô tình được mục kích trận đấu này Giang Cửu Linh dù thập phần phấn khích mắt luôn hau háu dõi nhìn từng chiêu từng thức đáp trả nhau của đôi mãnh thú, nhưng bản thân cũng không quên tự lùi dần và leo trở lại thạch động như cũ. Và từ nơi ẩn náu đủ an toàn ấy, Giang Cửu Linh dần quên mọi chuyện chỉ chú tâm theo dõi trận chiến mà thôi. Và trận chiến nào rồi cũng kết thúc khiến Giang Cửu Linh không khỏi bàng hoàng nuối tiếc, cũng phần nào áy náy khi đã làm cho quái xà bị thương. Có thể vì thế khiến quái xà dần kiệt lực để trong một sát na thiếu linh hoạt, đầu của quái xà lập tức bị chảo của mãnh hổ vỗ nát.

Bộp.

Chiếm phần thắng mãnh hổ cao hứng ngẩng cao đầu gầm vang, tiếp đó là ung dung cúi đầu ngoạm một mẩu thịt thật to từ thi thể quái xà. Chợt có một vệt đen sẫm thật dài từ xa bung nhanh đến, cuộn thẳng vào mãnh hổ.

Vù...

Mãnh hổ cũng có thính giác lợi hại, kịp phát hiện và lập tức bắn mạnh bốn chân, nhảy bật qua một bên cực nhanh.

Ào...

Diễn biến này khiến Giang Cửu Linh đặc ý suýt nữa bật reo và sau đó dĩ nhiên đành reo thầm :

- Đây rồi, lại một quái xà nữa xuất hiện. Có như vậy mới xứng với lão hổ vì quái xà này hoàn toàn nguyên vẹn, chẳng có vết thương nào. Để xem bây giờ lão hổ và quái xà, ai thắng ai. Hà hà...

Đúng như Giang Cửu Linh nhìn thấy, quái xà thứ hai vừa xuất hiện tuy có phần nhỏ và ngắn hơn quái xà vừa rồi nhưng khắp thân đều nguyên vẹn, chưa bị ai đả thương như quái xà lúc nãy vô phúc bị Giang Cửu Linh tung quyền gây thương thế.

Và với tất cả mọi linh hoạt luôn có ở lũ quái xà, lão hổ lần này không những phải đối phó với những chiêu đòn tấn công từ đầu quái xà mà còn luôn úy kỵ cũng như kiêng dè phần thân cứ chực chờ được quái xà dùng để cuộn quanh người lão hổ.

Nhưng dù sao, với trận chiến thứ hai đã nhanh chóng khai diễn, Giang Cửu Linh là người hưởng lợi nhiều nhất vì được mục kích mọi chiêu công lợi hại nhất của đôi mãnh thú.

Lão hổ chỉ thuận trảo ở hai chi trước nhưng bù lại đây là hai chiêu trảo thật khó phân biệt hư thực, khi thì tả trảo thực lúc thì tả trảo nhưng lại là hư chiêu, với bộ vị hai chi sau của lão hổ khi trụ tấn thì vững như núi Thái, đến lúc động thì nhanh nhẹn thập phần giúp toàn thân lão hổ lúc cần thì ngoặt tây chuyển đông hoặc bật nhảy vồ lên thật cao.

Đáp lại bộ tấn của quái xà là phần thân dưới lúc cần thì cuộn lại, tạo một vị thế vững vàng hầu như tấn công thì toàn thân quái xà cuộn bung ra cực nhanh khiến lão hổ dù linh hoạt nhanh nhẹn cũng không ít lần suýt dùng đầu điểm tử.

Song phương giở hết mọi sở trường, khi xáp lại thì chiêu liên chiêu, luôn liên tiếp tấn công nhau thật nhanh, lúc thì lừa miếng chỉ thủ thế và gườm gườm chờ nhau, như thể muốn dò xét đâu là sơ hở của đối phương cần tấn công vào hầu chiếm lợi thế.

Cứ như thế Giang Cửu Linh mãi nhìn quên cả thời gian trôi và nhẹ thở phào khi thấy lão hổ có lẽ vì đã thấm mệt nên sau một đòn vờ công chợt xoay thân chạy mất.

- À uôm...

Nhờ đó Giang Cửu Linh sức tỉnh và hiểu ra, vì trời đang mờ sáng nên lão hổ mới chịu bỏ đi. Có thể đó là tập tính của hầu hết các loại thú chuyên ăn đêm.

Cả quái xà cũng vậy sau một thoáng bò quanh thi thể của quái xà đã chết, nó lặng lẽ truồn đi, chui vào đâu đó mất biệt.

Còn lại một mình trên thạch động Giang Cửu Linh ngó người tự hỏi, tại sao khi đã thức suốt một đêm vẫn chẳng thấy buồn ngủ, chỉ có mỗi một cảm giác đang bị đói lả mà thôi.

Tự hỏi mà chẳng thể tự đáp, Giang Cửu Linh sau đó chỉ dám leo xuống khi vầng dương đã lên cao.

Tiến lại gần thi thể của quái xà, nhìn vào đồng ngón ngón toàn là thịt với thịt, vì đang quá đói nên Giang Cửu Linh chợt nảy ra một ý. Và theo đó Giang Cửu Linh dùng hai tay vừa phanh rộng da thịt của quái xà ra vừa nhanh nhẹn tước lấy cả một khối thịt đồ ầu.

Sau đó vì không muốn ăn thịt sống như dã thú nên Giang Cửu Linh lại đặt khối thịt xuống, quay trở lại chỗ vách đá và tự tìm hai hòn đá vừa tay. Sau nữa thì tìm thêm một ít cỏ thật khô, đoạn Giang Cửu Linh hai tay cầm hai hòn đá cật lực đập vào nhau.

Cạch! Cạch!...

Thật không dễ cho Giang Cửu Linh tạo ra lửa nhưng vì vẫn không muốn ăn thịt sống nên Giang Cửu Linh cứ tiếp tục. Mỗi đến khi mệt và mồ hôi thì may sao Giang Cửu Linh lại làm cho hai hòn đá chạm vào nhau té lửa bén ngay vào túm cỏ khô đặt bên cạnh.

Lửa đã có Giang Cửu Linh dù mừng vẫn thận trọng nhặt từng nhánh cây nhỏ thật khô nhen dần lên thành một khóm lửa cháy có ngọn. Kế đó là đặt các thanh củi to hơn để khi mọi việc hoàn thành, Giang Cửu Linh mới bắt đầu nướng thịt.

Và trong lúc ăn Giang Cửu Linh cũng không ngớt lo toan, một là lo sao có thể giữ được lửa mãi mãi, kéo không thôi cứ mỗi lần cần lửa thì phải chịu vất vả như vừa rồi. Hai là đã có cái ăn thì phải lo đến chuyện nước uống. Nhờ vậy vì đã nghĩ được cách nên lúc ăn xong Giang Cửu Linh ngoài việc đặt thêm củi vào đống lửa còn phải loay hoay tiếp tục thực hiện ý định.

Thoạt tiên Giang Cửu Linh bẻ thật nhiều lá xanh tươi lột thành lớp dày bên cạnh thi thể quái xà, kế đó là dùng tay lột ra từng khối thịt đặt vào lớp lá đã lột. Cuối cùng khi quái xà chỉ còn một lớp da sần sùi, Giang Cửu Linh chọn chỗ da bụng mềm nhất cố xé lấy một mảng to. Và khi đã có mảng da cần thiết, Giang Cửu Linh mang theo chạy đi tìm nguồn suối, dùng mảng da được cuộn lại để chứa nước và chạy trở lại bên đống lửa.

Thật may đống lửa vẫn còn cháy, Giang Cửu Linh đặt mảng da cuộn lại có chứa nước vào đống lửa :

- Nước ở Mê Tâm tuyến chỉ có thể dùng khi nấu chín, hà hà... với cách này ta đâu còn ngại mê được.

Nhờ vậy Giang Cửu Linh không chỉ được ăn ngon uống no mà sau đó còn thêm phần kích khi sức nhớ có thể dùng lớp da quái xà thay cho y phục là thứ đang rất cần.

Tuy một mình phải lo loay hoay suốt ngày nhưng cuối cùng trước lúc trời sụp tối, Giang Cửu Linh cũng toại nguyện. Một là đã có cách nuôi và giữ lửa ở một góc khuất nhất trong thạch động, cạnh đó là cả một đống thịt quái xà có thể giúp Giang Cửu Linh không phải chịu đói một thời gian dài. Hai là ở ngay bên ngoài Thạch động được căng thật thẳng và thật dài là nguyên lớp da của quái xà đã được Giang Cửu Linh rửa sạch sau khi đã lột hết từng mảng thịt vụn.

Đến khi ngở đêm nay ắt sẽ được ngủ yên thì ngờ đâu lũ mãnh thú chuyên ăn đêm lại xuất hiện.

Vậy là thêm lần nữa Giang Cửu Linh dù không muốn cũng phải mục kích cảnh các mãnh thú vì tranh nhau tìm mồi nên buộc phải chạm trán và giao chiến với nhau.

Vẫn là lão hổ và quái xà thứ hai đêm qua, đôi mãnh thú ngay loạt chiêu đầu đã gây kinh động làm Giang Cửu Linh đang lơ mơ sắp ngủ cũng phải tỉnh giấc và nhô đầu ra nhìn.

Nhưng sau một lúc nhìn Giang Cửu Linh không khỏi cảm thấy lạ khi phát hiện quái xà dù không ngớt quần thảo cùng lão hổ nhưng dường như còn có chủ ý bảo vệ điều gì đó quanh đống xương là những gì còn lại từ thi thể của quái xà đêm qua và mới sáng nay đã được Giang Cửu Linh vắt thành đống.

Quái xà bảo vệ vật gì? Hay trong đống xương quái xà thứ nhất còn một vật gì đó đã bị ta bỏ sót, không phát hiện?

Vì có nghi vấn này nên đêm đó tuy không ngủ được, chỉ được mục kích lần nữa các chiêu thức thập phần lợi hại của đôi mãnh thú có sở trường sở đoản khác biệt nhau nhưng ngay lúc trời sáng, khi đôi mãnh thú lần lượt bỏ đi, Giang Cửu Linh lại lò mò tụt xuống, tiến lại gần và xem xét kỹ khắp đống xương.

Ngờ đâu mọi quan tâm cùng công sức của Giang Cửu Linh đều cho kết quả tệ hại, là không những không tìm thấy gì dù đã xăm soi kỹ từng mẩu xương, trái lại vì càng trư nắn thì từ trong đống xương càng toát mùi hôi thật khó ngửi. Vì thế cuối cùng, do sợ sau này mãi sẽ chịu đựng mùi hôi hám, Giang Cửu Linh bèn bỏ công, chọn và dùng một đoạn xương dài đào thành một hố huyệt chôn lấp cả đống xương.

Đến khi thực hiện xong, phần thì mệt, phần thì đói lả, Giang Cửu Linh lại lui cui leo lên thạch động cho dù phải còn lâu lắm mới đến chiều.

Ở đây lúc Giang Cửu Linh đã tự nhóm cháy đống lửa, khi chọn một mẩu thịt quái xà toan nướng thì suýt chút nữa Giang Cửu Linh giật mình quăng mẩu thịt đi. Vì khắp mẩu thịt chẳng hiểu đã xuất hiện từ lúc

nào những con côn trùng có thân mềm mại phủ đầy lông trắng cứ nhúc nhúc bầu quanh, xem mẫu thịt là thức ăn có sẵn dành cho chúng vậy.

Cũng may Giang Cửu Linh không đến nỗi hoảng sợ lắm, thế nên chột nghĩ nếu những con côn trùng có thể dùng thịt quái xà làm thức ăn. Hôm qua Giang Cửu Linh đã dùng thịt quái xà thì nên chẳng Giang Cửu Linh cũng có thể dùng côn trùng làm thức ăn thay thế?

Nghĩ xong Giang Cửu Linh bẻ hai nhánh cây thay đôi đũa, gấp một con côn trùng và cho vào lửa nướng ngay.

Thịt côn trùng được nướng cũng bốc mùi thơm ngát đâu khác gì thịt quái xà hôm qua. Vì thế chỉ sau một thoáng ngần ngừ không đáng kể, Giang Cửu Linh đánh liều thử ăn con côn trùng đã nướng :

- Ngon, có phần béo và nhất là mềm hơn thịt quái xà hôm qua.

Được ngon miệng, Giang Cửu Linh cứ thế tiếp tục, miệng ăn con này thì tay lại nướng chín tiếp con khác.

Và khi đã no Giang Cửu Linh lại lo đến nấu nước uống. Sau nữa vì sợ đông thịt trong thạch động rồi cũng đến lúc bị hôi thối, Giang Cửu Linh bèn nghĩ cách, cuối cùng đành đào một huyệt nữa nhưng chỉ phủ lấp sơ sài sau khi đã đặt toàn bộ những mẫu thịt quái xà xuống đáy huyệt.

Đêm đó thật may Giang Cửu Linh được một đêm ngủ yên, vì không thấy đôi mãnh thú xuất hiện tái chiến.

Đến sáng hôm sau Giang Cửu Linh mới tự đoán hiểu nguyên do khi bất ngờ phát hiện có dấu vết của quái xà đêm qua đã bò quanh tấm da đã được Giang Cửu Linh căng phơi ngay bên ngoài Thạch động.

Có phải chẳng đôi quái xà này vốn dĩ là cùng một cặp? Vì một đã chết nên một còn lại mới luyến tiếc, thế là cứ xuất hiện và quanh quẩn cạnh những gì còn sót lại của con kia?

Giang Cửu Linh sợ sẽ có lúc quái xà bò vào quá gần, biết đâu sẽ gây hại cho bản thân nên vội tìm chỗ khác phơi căng mẳng da quái xà, chờ khi khô sẽ dùng thay thế y phục.

Tóm lại không biết thời gian Giang Cửu Linh phải sống cô độc như vậy là bao lâu nhưng hầu như ngày nào cũng có việc phải làm. Đó là chưa kể cứ mỗi ngày Giang Cửu Linh cứ phải điều tức tọa công, nhân đó nhớ lại bí kíp Phổ Quang kiếm và cũng không ít lần tự ngẫm nghĩ các chiêu thức từng tận mắt mục kích đôi mãnh thú dùng để giao đấu với nhau.

Không những vậy cũng có nhiều khi Giang Cửu Linh giật mình thức giấc lúc đêm khuya, do lại nghe tiếng các mãnh thú gầm gừ giao chiến và không ít lần có dịp thấy hoặc hai lão hổ ẩu ẩu đả với nhau, hoặc loài mãnh thú hung hãn này chạm trán loại mãnh thú khác như hổ báo hoặc gấu chẳng hạn.

Qua đó dù muốn dù không Giang Cửu Linh cũng tiếp nhận và thức ngộ lĩnh hội nhiều chiêu thức các loại.

Cho đến một hôm, sau khi làm được từ mẳng da của quái xà thành vài ba chiếc khố ngắn với một vật thay chiếc áo dài phủ đến gối nhưng phải chịu thiếu hai cánh tay, Giang Cửu Linh lần đầu chột nảy ý muốn tìm và quay lại chỗ tiểu Âu Dương độ nọ.

Với chiếc khố ngắn mặc bên trong, phủ khắp thân bên ngoài là mẳng da sần sùi thay áo dài, lần đầu tiên Giang Cửu Linh dạn dĩ đi xa chỗ lưu ngụ, quyết quay lại thăm Hoa Tiểu Vân và tiểu Âu Dương.

Thật may Giang Cửu Linh chỉ cần men theo dòng suối gọi là Mê Tâm tuyên thì cuối cùng nhìn thấy trở lại gian lâu cổ lúc trước đã cùng Hoa Tiểu Vân giật mình tỉnh lại sau giấc ngủ mê man.

Ngờ đâu sau một lúc lâu kiếm tìm cũng chẳng ít lần thử lên tiếng gọi, thì điều Giang Cửu Linh phát hiện chỉ là sự vắng lặng kỳ lạ.

Họ đã đi đâu? Chính tiểu Âu Dương bảo, Hoa Tiểu Vân tỷ tỷ chí ít cũng phải tạm lưu ngụ ở đây những nửa năm, há lẽ đó là thời gian đã trôi qua và ta quay lại lúc này là quá muộn? Hay họ đã đổi ý, không muốn tiếp tục lưu ngụ ở đây nữa và thời gian trôi qua kỳ thực vẫn chưa được nửa năm? Điều nào đúng?

Đang trầm tư suy nghĩ bất chợt Giang Cửu Linh phát hiện có tiếng chân rón rén tiến lại gần.

Giang Cửu Linh vùng quay lại và nhìn thẳng vào chỗ phát ra tiếng động lạ :

- Ai?

Lập tức từ trong đó sau một lùm cây cao khuất đầu, vang lên một câu hỏi ngược lại :

- Còn người là ai? Sao tóc tai bù xù, y phục quái dị như là dã nhân? Và có biết vì sự xuất hiện của người khiến bao dã thú bọn ta đang định sẵn đều sợ hãi chẳng dám chạy ra chăng?

Giang Cửu Linh bối rối tự nhìn lại mình, và cũng tự tay sờ chạm lên đầu tóc, quả thật nhân dạng lúc này chẳng khác gì hạng quái nhân và có bị gọi là dã nhân cũng đáng.

Chợt cũng từ lùm cây lại phát ra tiếng quát thật khản trương :

- Người hãy đứng thật im, chớ kinh hãi. Bẩn.

Vù...

Từ lùm cây có một vật xé gió lao ra, nhắm thẳng vào phương vị của Giang Cửu Linh. Dù vậy nhờ kịp nhận ra nếu cứ đứng nguyên vị thì cũng chẳng có việc gì nên Giang Cửu Linh cứ thật nhẹ nhàng và quay người nhìn theo phương vị đang lao đi của vật nọ vừa bay vút ngang cạnh thân Giang Cửu Linh.

Vù...

Và khi quay lại nếu vật nọ chẳng gây phương hại gì cho Giang Cửu Linh thì ngược lại điều đang nhìn thấy ngay lập tức làm cho Giang Cửu Linh bàng hoàng chấn động.

Vì cách Giang Cửu Linh không xa là một lão hổ, chẳng những thế, do lão hổ phát hiện đang bị tấn công nên lập tức búng chân, vừa dễ dàng lách tránh vật nọ, vừa hung hãn bật lao vào Giang Cửu Linh là sinh vật duy nhất lão hổ đang nhìn thấy và ngỡ là kẻ vừa dùng vật nọ tấn công lão hổ.

- À uôm...

Vù...

Sau lưng Giang Cửu Linh lại vang lên tiếng kêu và là tiếng kêu hoảng sợ :

- Ối... có mãnh thú... mau cứu viện...

Phần Giang Cửu Linh vì biết có bỏ chạy cũng không kịp và có đợi cứu viện ắt càng muộn hơn nên đành liều lĩnh, thà đối phó với lão hổ hơn là cam chịu thúc thủ nạp mạng. Vì thế với toàn thân chân lực ngay lập tức được dồn vào duy nhất một nắm quyền, Giang Cửu Linh chợt lao ngược vào lão hổ và bật ra một tiếng gầm đánh gọn :

- Súc sinh muốn chết ư? Trúng.

Và tay quyền của Giang Cửu Linh quất ra kéo theo sau là tay thứ hai cũng đã kịp dụng lực, tung một chiêu Tam Ma Thảm Trảo, chỉ chực chờ nếu tay quyền thứ nhất không thu kết quả.

Nhưng...

Bùng.

Đầu lão hổ bị nện trúng quyền khiến toàn thân bị khựng lại và chỉ kịp kêu hộc lên một tiếng là nặng nề gieo mình xuống đất ngay trước mặt Giang Cửu Linh.

Huych.

Giang Cửu Linh hoàn hồn nhìn lại và thật ngỡ ngàng khi nhìn thấy đầu lão hổ bị quật vỡ toang, chết thật dễ dàng, là điều Giang Cửu Linh chẳng thể ngờ bản thân vừa thực hiện xong.

Nhưng sự thật vẫn là sự thật vì cạnh Giang Cửu Linh nếu thoát đầu chỉ có một tiếng reo thì sau đó lại có nhiều tiếng khác cũng phụ họa theo :

- Hảo công phu, hảo thần lực.

- Hảo thần lực, phải gọi là đệ nhất tráng sĩ, nhất quyền đả hổ.

- Nhất quyền đả hổ, đúng là hảo công phu.

Giang Cửu Linh quay lại và thập phần hoang mang vì thấy xuất hiện lô nhô, có không dưới vài mươi nhân vật đều mặc quân phục triều đình và ai nấy đều đã thủ sẵn kiếm cung giáo mác. Và họ đang reo hò tán dương Giang Cửu Linh nên không lẽ Giang Cửu Linh không đáp :

- Không dám, không dám. Tại hạ chỉ gặp may mà thôi. Tuyệt đối chẳng dám nhận là đệ nhất dũng sĩ hay nhất quyền đả hổ.

Nói xong Giang Cửu Linh quay người bỏ đi như chạy.

Chợt có tiếng oang oang hỏi :

- Ai là tráng sĩ, nhất quyền đả hổ?

Tiếp theo có tiếng gọi Giang Cửu Linh :

- Xin tráng sĩ tạm dừng bước, vì quan Tổng Giám Binh vừa có lời hỏi, nếu tráng sĩ bỏ đi e sẽ tạo khó khăn cho bản thân.

Hốt hoảng Giang Cửu Linh khựng lại. Và sau khi ngẫm nghĩ đủ nhanh, Giang Cửu Linh đành chấp thuận quay lại, đối diện với thực tại.

Và trước mắt của Giang Cửu Linh lúc này toàn bộ quân binh đều tằm tắc đứng yên, cung tên giáo mác đều hạ xuống và nhìn vào một viên quan uy lẫm xăm xăm đi giữa họ, tiến nhanh về phía Giang Cửu Linh.

Khí khái của vị tướng quân làm Giang Cửu Linh sinh lòng ngưỡng phục, lập tức hạ thấp người và thi lễ.

- Thảo dân Giang Cửu Linh xin tham kiến tướng quân.

Ngờ đâu thái độ đáp lại của vị tướng quân chỉ là vẻ khinh khỉnh :

- Là người ư? Với bộ dạng như thế này bốn tướng thật chẳng tin người là nhân vật nhất quyền đả hổ.

Giang Cửu Linh lập tức mất thiện cảm, dù vậy vẫn giữ kín trong lòng, riêng ngoài mặt thì lộ vẻ hờn hở bảo :

- Thì ngay từ đầu thảo dân cũng có nói, quyết chẳng dám nhận là đệ nhất tráng sĩ. Nhưng thôi, hạng như tiểu dân thật chẳng dám lưu lại lâu hơn, e chỉ làm bẩn mắt tướng quân. Xin cáo biệt.

Nhưng Giang Cửu Linh chẳng có cơ hội bỏ đi, vị tướng đã chợt hỏi :

- Chờ đã, tính danh Giang Cửu Linh người đã xưng rồi nhưng vì bốn tướng tò mò muốn hỏi thêm, người là người hà phương hà xứ và vì sao có bộ dạng chẳng giống ai?

Giang Cửu Linh đảo mắt nhìn quanh và với cảnh trạng xung quanh vị tướng quân có đến mấy mươi quân binh đều lăm lăm khí giới khiến Giang Cửu Linh không dám không đáp :

- Tướng quân đã hỏi thảo dân đành đáp lời, chỉ e tướng quân lại bảo chẳng thể tin. Vì từ nhỏ thảo dân đã côi cút, để tự sinh tồn đành phải lưu lạc tứ phương. Và cách đây không lâu thảo dân vì sợ ý chợt lạc bước vào chốn này, một nơi ngập tràn hung hiểm mà thảo dân chưa từng ngờ bản thân phải đối mặt. Đã vậy đây còn là nơi cơ hồ quần tụ đủ mọi loài dã thú hung hãn, từ các quái xà thật to thật dài đến các loại mãnh thú với sức lực đủ để hùng cứ một phương. Và để tồn tại không ít lần thảo dân phải kinh tâm khiếp đảm, ngỡ có thể chết đi vì mục kích rất nhiều trận giao chiến long trời lở đất giữa chúng. Và đây bộ y phục tạm bợ của thảo dân đang khoác trên người chính là từ lớp da của một quái xà cực to chẳng may bị một lão hổ đả tử. Và cứ thế thời gian trôi qua thật chẳng biết đã là bao lâu nhưng mãi đến ngày hôm nay thảo dân mới lần đầu tiên có cơ hội gặp lại đồng loại, cũng kể là cơ hội thoát ra chỗ ngập tràn hung hiểm này đã đến. Mong tướng quân lượng thứ và ưng thuận cho thảo dân được lui chân.

Nhưng câu chuyện kể của Giang Cửu Linh đã làm vị tướng quân lưu tâm :

- Những gì người nói đều là thật? Ở đây có rất nhiều dã thú? Nếu vậy quả thật chẳng bỏ công bốn tướng được một phen thỏa chí đi săn chuyện này. Bốn tướng có một ý, người hãy là người dẫn đạo và chỉ cần chuyện săn này thu kết quả mỹ mãn, bốn tướng quyết không bạc đãi người. Được chăng?

Miệng tuy hỏi nhưng vị tướng quân ắt đã quen cung cách ra lệnh và chưa từng bị bất luận ai dám khước từ bao giờ, thế nên vừa dứt lời vị tướng liền thét gọi gia tướng :

- Kha Tuệ đâu? Ban cho hắn một bộ y phục, cũng ban cho người một hạn kỳ chỉ nửa canh giờ là phải đưa hắn thật chỉnh chu đến phục bầm và ra mắt bốn tướng.

Từ trong hàng quân tằm tấp chỉnh tề, một viên quan lập tức lạng người tiến ra :

- Mạt tướng đã nghe lệnh quyết không để chủ tướng thất vọng.

Và viên quan nhanh nhẹn tiến lại gần Giang Cửu Linh chỉ để hất hàm bảo :

- Theo ta, mau.

Giang Cửu Linh thầm chấn động. Và với sắc diện lo lắng khó thể giấu hết trong lòng Giang Cửu Linh đành theo chân viên quan có tính danh là Kha Tuệ.

Chẳng bao lâu, khi đến một nơi có nhiều gian lều bằng bạt dù chỉ được chăng tạm nhưng khi cùng Kha Tuệ tiến vào một mái lều, Giang Cửu Linh thật không ngờ lại được mục kích đủ mọi loại quân lương quân dụng chất chứa ở đây.

Kha Tuệ bảo :

- Người nên mau mau tùy chọn y phục và thiết nghĩ, nếu người cũng là nhân vật giang hồ thì ngoài y phục gọn nhẹ, hãy chọn thêm một thứ vũ khí tùy thân nào cũng được, nhanh lên. Vì ta và người chỉ có nửa canh giờ mà thôi.

Giang Cửu Linh sợ hãi, đành khẩn trương tự chọn y phục nhân đó cũng tìm cơ hội hỏi ngược lại viên quan :

- Phải chăng Kha Tuệ tướng quân vừa tỏ ý thừa nhận bản thân cũng từng một thời là nhân vật võ lâm?

Kha Tuệ cười cười :

- Luyện võ công không chỉ để tự vệ mà còn phải vì sinh linh, giúp kẻ thế cô, trừ gian diệt bạo. Vì vậy nếu có không ít các cao thủ chuyên hành hiệp giang hồ, gọi là thế thiên hành đạo thì tương tự cũng có nhiều cao thủ do lấy sơn hà xã tắc làm trọng nên thuận phục triều đình, võ yên bá tánh hoặc tận lực tiêu trừ thổ phỉ nếu chúng dám gây náo loạn bất ổn cho dân chúng. Nhưng thôi mỗi người một chí hướng, ta chỉ tạm giải thích như vậy, không hề chủ ý khuyên người bất kỳ điều gì. Vả lại ta phát hiện người vừa tỏ ra sợ hãi, ắt do nhận biết ta là nhân vật võ lâm dù chỉ qua một ít thân thủ ta đã chủ ý phô diễn, nên nhờ đó ta cũng đoán biết người cũng có xuất thân từ chốn võ lâm. Mau lại đây, ta sẽ giúp người bối tót lại cho gọn. Đừng tạo ác cảm cho bất luận ai qua bộ dạng chẳng hề biết tự chăm sóc như người vừa rồi.

Thái độ quan tâm của Kha Tuệ cùng với những lời vừa nghe khiến lần đầu Giang Cửu Linh am hiểu và lĩnh hội, biết đâu là mục đích tối hậu của người luyện võ. Vì thế với tâm trạng mẫn phục, Giang Cửu Linh vội đáp tạ ngay khi Kha Tuệ dừng tay :

- Văn bối tuy từng luyện võ nhưng thú thật bản lĩnh rất kém. Dù vậy những lời vừa rồi của Kha tiên bối khiến văn bối lĩnh hội rất nhiều điều. Xin đa tạ và tự hứa sẽ không để Kha tiên bối thất vọng.

Kha Tuệ bật cười :

- Ta thừa nhận bản lĩnh của người quả thật còn kém nhưng bù lại, thần lực của người là thứ chẳng phải ai muốn cũng được toại nguyện. Cho người hay thái độ của Trẫm tướng quân lúc này chẳng phải thực sự khinh thị người. Trái lại đây là chủ ý Trẫm tướng quân thử người, và khi được Trẫm tướng quân ban cho y phục cũng có nghĩa thái độ không vênh váo tự phụ của người khi đó đã khiến Trẫm tướng quân hài lòng. Nhân đây ta có một lời khuyên dành cho người, hãy tự cân nhắc xem ta nói có đúng hay không, rằng các nhân vật giang hồ đa phần chỉ chia làm hai loại: chính và tà, thì phải chăng chỉ có những nhân vật chính phái mới có quyền và nhiệm vụ trừ khử hạng ác ma? Nhưng ta thì nghĩ thế này, nhân vật võ lâm dù tà hay chánh vẫn là thần dân của duy nhất một thiên tử, và quốc có quốc pháp, triều đình cũng quyết không tha cho hạng ác ma bất luận là gây loạn võ lâm hay luôn luôn những nhiều dân lành. Như vậy ta nói thật, triều đình vẫn luôn cần những hạng người như ta. Được rồi đây, nhìn người lúc này trông đã khá hơn, mau cùng ta quay lại phục bầm Trẫm tướng quân đi nào.

Quả thật sau khi đã trút bỏ y phục tạm bợ làm bằng da quái xà, Giang Cửu Linh với bộ y phục thật chỉnh chu lập tức có cảm nhận đã trở lại làm người như mọi người. Vì thế vừa cảm kích vừa thập phần tự tin, Giang Cửu Linh ngay lập tức nói lời đáp tạ khi đã cùng Kha Tuệ quay lại diện kiến vị tướng quân họ Trầm :

- Thảo dân đa tạ vì đã được tướng quân đại lượng ban cho y phục.

Trầm tướng quân tỏ vẻ chẳng quan tâm, vội xua tay :

- Đừng khách sáo, vì điều bốn tướng cần lúc này là một chuyến săn ra trò.

Hãy chứng tỏ người từng lạc bước lưu ngụ ở đây khá lâu, mau đưa bốn tướng đến chỗ nào người cho là có nhiều dã thú nhất.

Và vì vẫn quen cung cách ra lệnh, Trầm tướng quân vội vẫy tay :

- Tất cả hãy mau phân khai và nhớ đừng gây kinh động. Kẻ nào trái lệnh khiến chuyến săn thất bại thì đừng trách bốn tướng luật bất dung thân. Đi.

Thái độ này của Trầm tướng quân khiến Giang Cửu Linh phân vân chẳng biết có nên tin vào lời Kha Tuệ nói lúc vừa nãy chẳng. Vì theo Giang Cửu Linh thâm nhận định, thì thái độ của Trầm tướng quân thủy chung luôn tỏ ra cao ngạo và hống hách, đâu đáng để được Kha Tuệ không chỉ hết lòng thuận phục mà còn luôn nhất mực tán dương.

Dù vậy lệnh là lệnh và bản thân Giang Cửu Linh cũng chẳng đủ dõm lược kháng lệnh, vì thế dù Giang Cửu Linh chẳng muốn cũng phải thực thi nhiệm vụ dẫn đường.

Và chờ khi có cơ hội Giang Cửu Linh liền thì thào, giải thích cùng Kha Tuệ :

- Vì từng lưu ngụ ở đây nên văn bối biết rất rõ hầu hết các loại dã thú chỉ xuất hiện ban đêm, liệu có bị quả phạt chẳng nếu chuyến săn này theo văn bối sẽ chỉ là vô ích?

Kha Tuệ nghi hoặc, hỏi ngược lại Giang Cửu Linh tựa hồ cất vấn :

- Sao lời người nói hoàn toàn khác với những gì quan phủ ở đây bẩm báo khi dâng tấu chương? Vì theo họ, suốt thời gian vừa qua, chỉ ít là từ nửa năm trở lại đây đã có rất nhiều sinh linh vô tội bị các loài mãnh thú lúc nào cũng xuất hiện sát hại, bất kể đêm ngày. Là người đứng hay ngược lại, người không hề bị lạc bước đến phải mãi chịu giam hãm ở đây khá lâu?

Giang Cửu Linh bối rối :

- Chuyện văn bối từng miễn cưỡng lưu lại ở đây một thời gian dài là có thật, đến độ bản thân chẳng hề biết chuyện đã có nhiều sinh linh vô tội bị các mãnh thú sát hại hay không. Tuy nhiên ngay bây giờ văn bối vẫn quyết chẳng tin đã có nhiều mãnh thú xuất hiện giữa ban ngày. Nhưng để giải thích thật thuyết phục thì văn bối không thể.

Kha Tuệ cười nhẹ :

- Người chớ quên lúc này có một mãnh hổ xuất hiện và phải chăng đã do người dùng thần lực nhất quyền đả hổ hay sao?

Giang Cửu Linh đuối lý đành nói :

- Vậy cứ để thời gian trả lời, phần văn bối chỉ xin đưa đường đến tận chỗ từng lưu ngụ, cũng là nơi như lúc này đã nói, từng xuất hiện nhiều dã thú.

Và với tâm trạng hoang mang, Giang Cửu Linh cứ lăm lăm bước đi, không thể biết ở phía sau Kha Tuệ chủ tâm lúi lại để vừa đi vừa thì thào bàn chuyện cùng Trầm tướng quân.

Bất chợt Giang Cửu Linh nghe tiếng Kha Tuệ vụt quát :

- Chủ tướng cẩn thận. Người đâu? Mau bảo hộ tướng quân. Cũng đừng vội xạ tiễn, vì mãnh thú xuất hiện gần thể này chỉ bất lợi cho chúng ta, có thể xạ tiễn nhầm.

Giang Cửu Linh giật mình quay lại và chỉ vừa vặn kịp nhìn thấy một vết đen thật dài không chỉ lao cuộn thẳng về phía Kha Tuệ đang dùng thân mình che chắn cho Trầm tướng quân, mà phần sau của vết đen còn hung hăng quấy cuộn nhắm vào tốp quân binh đang hồi hă chạy đến vì có tiếng hô hoán gọi của Kha Tuệ.

Ào...

Vù...

Kha Tuệ lập tức xuất thủ tung một chiêu trảo và một chiêu chưởng, với trảo thì chop vào phần đầu đã lao đến quá gần của vết đen, còn chiêu chưởng thì dụng tâm đẩy tốp quân binh lùi lại, không để phần sau của vết đen dài có cơ hội uly hiếp họ :

- Quả là một quái xà thật to, sức sinh chớ hung hãn. Đã gặp ta thì đừng mong bụng lung dã tính. Trúng này.

Ào...

Cũng lúc này Giang Cửu Linh vì nhận ra vết đen là một quái xà, không biết có phải là quái xà từng nhìn thấy nhiều lần trước đây hay không, nhưng do đã hiểu phần nào các chiêu thức thường vận dụng của quái xà, nhất là phần đuôi luôn linh hoạt, thoát ngữ sẽ tấn công chỗ này nhưng kỳ thực là chọn đối tượng khác, thế nên Giang Cửu Linh cũng xông đến và bật quát :

- Kha tiền bối lầm rồi, đầu của quái xà chỉ là hư chiêu. Hãy mau đưa Trầm tướng quân nhảy ngay về bên tả, nhanh nếu không ắt cả hai sẽ bị quái xà dùng thân xiết chết. Quái xà hãy đỡ.

Giang Cửu Linh vận khởi thần lực, một tay thì tung quyền cổ nện vào đầu quái xà, tay còn lại thủ hờm sẵn Tam Ma Thám Trảo, học theo cách phát chiêu của loài hổ, sẵn sàng tung tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo nếu chiêu quyền bị quái xà dùng đầu linh hoạt tránh khỏi.

Vù...

Phần Kha Tuệ thì dù bán tín bán nghi vẫn vội ôm Trầm tướng quân nhảy lùi thay vì nhảy về bên tả như Giang Cửu Linh nhắc nhở.

Vù...

Chợt Kha Tuệ biến sắc, vừa quát vừa vận lực ném Trầm tướng quân bay qua một bên :

- Thủ đoạn của súc sinh thật lợi hại cũng biết giương đông kích tây và có phản ứng tốt cùng linh hoạt. Hãy mau đón đỡ chủ tướng và đừng quá lo cho ta. Đi.

Trầm tướng quân vừa bay lìa khỏi tay Kha Tuệ thì phần đuôi thật dài của quái xà cũng đến lúc ào ào cuộn đến và lập tức cuốn quanh thân Kha Tuệ.

Soạt.

Trong khi đó tay quyền của Giang Cửu Linh cũng bị quái xà ngoặt đầu lách tránh, lập tức Giang Cửu Linh tung luôn tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo :

- Ta còn chiêu này nữa dành cho súc sinh ngươi.

Ào...

Kha Tuệ bị thân quái xà cuốn quanh dù vậy vẫn trấn tĩnh, vận lực vào hai tay vừa bấu vào thân quái xà vừa cố tìm cách hoặc lợi hại hơn là làm cho thân quái xà bị đứt lìa ở chỗ hai tay Kha Tuệ đang bấu :

- Khai...

Phản ứng của Kha Tuệ chẳng biết có thu kết quả hay không chỉ thấy đầu của quái xà chợt cong ngoặt lại, không chỉ dễ dàng thoát chiêu trảo của Giang Cửu Linh mà còn hung hãn há mồm, chực ngoạm hoặc mổ vào đỉnh đầu của Kha Tuệ.

Vù...

Giang Cửu Linh phát hiện sự thể, giận vì bị huyệt chiêu thì ít, mà lo cho sự nguy hiểm của Kha Tuệ thì nhiều, vội lao chồm đến và dốc tận lực vào duy nhất một nắm quyền.

- Kha tiên bối hãy cẩn trọng với sát chiêu của quái xà. Súc sinh, đỡ.

Ào...

Kha Tuệ cũng phát hiện đang gặp nguy vội bỏ hai tay đang bấu vào quái xà để dùng hai tay ấy liều lĩnh và mạo hiểm chộp bừa vào đầu quái xà.

- Kha Tuệ ta quyết liều chết cùng súc sinh người. Xem đây.

Vù...

Đầu quái xà vụt mở phập xuống hất những loạt thớ phì phì ngay vào mặt Kha Tuệ.

Sì...

Nhưng không hổ danh là cao thủ, Kha Tuệ ngay lập tức cũng kịp chộp hai tay vào phần ngay kề dưới đầu quái xà.

Và đó là lúc nắm quyền của Giang Cửu Linh cũng vừa vịn đến, trúng ngay vào đầu quái xà.

- Trúng.

Bốp.

Quả nhiên Giang Cửu Linh với thần lực trời cho như lời Kha Tuệ từng thừa nhận - chỉ vịn vịn một quyền là quật vỡ nát đầu quái xà.

Chợt có tiếng Kha Tuệ vụt gào vang :

- Ôi...

Cùng lúc đó Giang Cửu Linh không những mắt thấy mà tai cũng nghe tiếng xương cốt khắp thân Kha Tuệ cứ kêu chuyển rảng rặc do toàn thân đang bị lực siết ngày càng mạnh từ những vòng cuộn từ chính thân quái xà.

Diễn biến này khiến Giang Cửu Linh kinh hãi, nhất là khi thấy kể cả đôi mắt của Kha Tuệ cũng dần lòi ra do không chịu nổi lực siết quá mạnh bạo của quái xà. Sợ Kha Tuệ chết mất Giang Cửu Linh lập tức chộp hai tay vào phần thân của quái xà, ở một trong các vòng cuộn đã đã cuốn quanh thân Kha Tuệ, để vừa vịn toàn lực vừa găm thật to, thật dài :

- Khai...

Thật đáng sợ cho thần lực của Giang Cửu Linh, bởi tiếng găm càng kéo dài thì chỗ da thịt của quái xà ở chỗ hai tay Giang Cửu Linh đang chộp cùng lúc bị xé toạc, không chỉ rách hết lớp da mà còn kéo tuột từng khối thịt đỏ hồng, lộ dần từng lớp xương trắng bên trong thân quái xà. Và Giang Cửu Linh cứ kéo cứ xé chỉ đến lúc Kha Tuệ dù bàng hoàng hoảng sợ vẫn khấn trương tự chui thoát khỏi thân quái xà mới thôi.

Vừa thở dốc vừa buông bỏ thân quái xà Giang Cửu Linh vừa có lời mừng cho Kha Tuệ :

- Cung hỉ Kha tiên bối đã thoát nạn, thế mà vẫn bối cứ ngỡ...

Có tiếng Trầm tướng quân vừa vỗ tay vừa khen :

- Hảo thần lực! Giang Cửu Linh tráng sĩ thật đáng nhận bốn chữ “nhất quyền đả hổ” Hảo! Hảo!

Những tiếng reo hò ngưỡng mộ của những quân binh lần nữa lại có dịp cất lên.

Phần Kha Tuệ dần hoàn hồn cũng lên tiếng tán dương :

- Người đã cứu ta, đại ân không thể tỏ bằng lời, chỉ có thể quả quyết ta đã hoàn toàn tin người, nhất là tin vào thần lực độc nhất vô song của người.

Trầm tướng quân tiến lại :

- Bổng tướng kẻ cũng nợ trảng sĩ một mạng, vậy để tỏ lòng tri ân, trảng sĩ có nhã hứng chẳng nếu tất cả cùng hạ trại, quyết lưu lại đêm nay, dùng thịt quái xà làm thức nhắm, các loại mỹ tửu thì không phải lo, hãy cùng nhau thỏa chí no say suốt một đêm, lưu kỷ niệm thật khó quên về lần dã ngoại đầy phấn khích này?

Giang Cửu Linh liền đoán hiểu ý tứ của vị tướng quân họ Trầm, bèn đáp :

- Xin thú thật thảo dân không hề biết chuyện các dã thú gần đây cũng xuất hiện ban ngày, lại còn gây phương hại cho nhiều thường dân vô tội. Vậy nếu chủ ý của tướng quân là mong minh tướng hù thực thì thảo dân cung kính không bằng tuân lệnh.

Trầm tướng quân cười khà khà :

- Bổng tướng cũng thú thật, chuyến đi này là tẩy thanh các dã thú trừ hại cho bá tánh, đâu phải chỉ vì thú vui thích săn bắn là điều vô bổ và từ lâu bổng tướng chẳng hề có thời gian quan tâm. Vậy nếu trảng sĩ ưng thuận thì... hạ trại! Tất cả chúng ta hãy cùng no say. Ha ha...

Đó là một nhân vật tuy luôn cười cười nói nói nhưng chẳng mấy khi bộc lộ những gì đang ngấm ngấm và suy tính cho người khác biết. Vì thế Giang Cửu Linh cũng đang dần có lại những thiện cảm và ngưỡng mộ dành cho Trầm tướng quân ngay lúc này đang tỏ ra rất hòa hợp, không hề có ngăn cách nào giữa uy quyền một tướng quân với binh lính dưới quyền.

Các quân binh cũng tỏ ra rất quy phục chủ tướng, họ nhanh nhẩu thực thi mệnh lệnh, người thì lo sả thịt quái xà, một số thì sau một lúc bỏ đi khi quay lại thì có đủ các vò rượu cùng những lều vải sắp được chăng dựng lên.

Chợt Giang Cửu Linh biến sắc vội hô hoán :

- Trong nước suối có mê dược, từ lâu được gọi là Mê Tâm tuyền. Kha tiên bối mau dẫn họ dừng bao giờ tùy tiện dùng nước suối để uống nếu chưa được nấu chín.

Đang có một ít quân binh toan mang thịt quái xà đã làm đến rửa ở dòng suối, khi nghe Kha Tuệ căn dặn, họ cũng kinh hãi kêu :

- Bổng tướng quân, bọn thuộc hạ hầu hết ai ai lúc nãy cũng đã uống nước suối, liệu có cách cứu giải chẳng?

Giang Cửu Linh bàng hoàng lên tiếng hỏi :

- Chư vị đã dùng rồi sao? Lúc nào? Đã có cảm giác buồn ngủ chưa? Vì có lẽ cách đây nửa năm hơn tại hạ vì cũng lỡ dùng nên một phen suýt chết.

Họ kêu :

- Bọn mõ dùng đã lâu nhưng sao chẳng thấy buồn ngủ cũng chưa có cảm giác gì khác lạ? Hay do trảng sĩ có võ công nên mê dược mau phát tác, phần bọn mõ thì vẫn tiềm ẩn, lúc phát ra thì chỉ có chết, quyết không phải bị buồn ngủ mà thôi.

Giang Cửu Linh hoang mang, sau đó đành kêu vì phần nào hiểu :

- Cảm giác buồn ngủ nếu đã lỡ dùng nước suối có mê dược sẽ xảy đến rất nhanh. Nếu chư vị chẳng có cảm giác gì há lẽ đã có sự thay đổi? Cũng là nguyên nhân khiến trước kia nếu các dã thú chỉ xuất hiện săn mỗi ban đêm thì lúc này do dòng suối đã trở nên vô hại, nên ban ngày cũng có mối, lũ dã thú cũng theo đó xuất hiện.

Kha Tuệ bật reo :

- Vậy thực đúng rồi. Vì còn nhớ ta đã kinh ngạc như thế nào khi đọc trong tấu chương có đề cập đến điều kỳ lạ của dòng suối quái dị gọi là Mê Tâm tuyền. Hóa ra điều đó có thật, chỉ khác một điều là theo tấu chương, quan phủ ở đây còn đề quyết dòng suối chợt thay đổi tính chất. Và giải thích theo người hoàn toàn đúng, do dòng suối trước kia có hại, khiến muôn thú chỉ đến đêm mới xuất hiện, loại thì tìm uống nước sương về đêm, loại thì thừa cơ hội tìm săn thú nhỏ. Nhưng đến khi dòng suối trở nên vô hại thì mọi sinh hoạt đều quay lại bình thường, kể cả mãnh thú cũng mặc tình xuất hiện bất kỳ lúc nào chúng muốn. Chỉ khó hiểu là vì sao dòng suối có phục mê dược hay do ai phục? Và sau đó sao việc ấy chẳng còn hoặc nhờ ai mà được như vậy?

Trầm tướng quân cũng hiểu nên bảo :

- Ý của Kha Tuệ huynh đệ muốn nói mọi tấu chương của quan phủ ở đây không sai và những gì Giang Cửu Linh tráng sĩ đây từng thuật kể cũng hoàn toàn đúng? Nghĩa là bốn tướng thân chinh lần này chẳng còn lo đến đối phó thổ phỉ vì điều này không thể có, chỉ lo trừ khử đủ mọi loại mãnh hổ ác thú mà thôi?

Giang Cửu Linh động tâm :

- Há lẽ quan phủ ở đây từng bầm tấu quanh vùng này còn có thổ phỉ xuất hiện? Điều này e chẳng đúng vì quả thật mãi đến hôm nay thảo dân mới gặp tướng quân và quý bộ thuộc là những người đầu tiên đặt chân đến, kỳ dư thì chưa từng gặp bất luận ai vắng lai.

Kha Tuệ gật đầu :

- Nghe người quả quyết điều này, có thể hiểu, nhiệm vụ của chủ tướng ta quả thật lần này quá dễ.

Trầm tướng quân cũng gật đầu :

- Nếu chỉ cần xua trừ ác thú thì tuyệt đối chẳng khó khăn. Đã vậy quả thật đêm nay chúng ta cứ thoải mái vui say vì nhiệm vụ bỗng trở nên nhẹ nhàng. Khà khà...

Và kể từ lúc ấy cho đến mãi tận lúc chiều muộn, quả thật vì chẳng có ác thú nào xuất hiện, phần vì lều bạt đã căng xong, rượu và các thức nhắm đều sẵn sàng, những quân binh cùng vị tướng quân họ Trầm đều hớn hớn nhập tiệc, biến nhiệm vụ đang thi hành thành một cuộc dã ngoại đầy hào hứng.

Trầm tướng quân nhận một bát rượu do Kha Tuệ dâng, nói với Giang Cửu Linh :

- Xem tráng sĩ hãy còn nhỏ tuổi, lại có thời gian khá lâu mãi lạc bước chốn hoang vu này, nhất định cũng chưa nếm mùi vị mỹ tửu. Vậy nhân cơ hội này, kể như lần đầu tiên được nhấp men tửu, liệu tráng sĩ có thể nhận bát rượu này gọi là lời đáp tạ của bốn tướng vì đã chịu ân cứu mạng?

Giang Cửu Linh đành miễn cưỡng nhận bát rượu cũng do Kha Tuệ rót :

- Quả thật thảo dân chưa từng uống rượu bao giờ, cho dù vậy, bát rượu này dẫu cay đắng hoặc mặn ngọt thế nào, tướng quân đã có lòng lễ nào thảo dân từ chối. Xin cung kính tiếp nhận mỹ ý của tướng quân cũng là thành tâm thiết đãi của Kha Tuệ tiên bối.

Kha Tuệ cũng nâng bát rượu phần của bản thân lên :

- Rượu này là loại thánh dược dùng để tạo hưng phấn cho bản thân nhưng nếu dùng nhiều sẽ say. Vậy Giang Cửu Linh người nếu chưa từng dùng thì đừng học theo cách của chủ tướng ta, hãy thử nhấp từng ngụm nhỏ, chớ vì cao hứng mà dùng cạn bát ngay ắt nguy to. Nào xin mời, hãy cạn nào.

Nghe như vậy Giang Cửu Linh dù thấy Trầm tướng quân lẫn Kha Tuệ đều ung dung ngửa cổ uống một hơi đến cạn bát nhưng phần bản thân vẫn dè dặt nhấp từng ngụm nhỏ, sau đó thì tự gượng cười bảo :

- Quả thật chẳng dễ uống, vì nuốt đến đâu toàn thân nóng ran tới đấy, ngỡ sẽ bị cháy xé da thịt. Tuy vậy đúng như Kha tiên bối tán tụng, hơi rượu bốc lên quả có làm tâm thần phấn chấn. Và nếu hậu quả chỉ có vậy thì Giang Cửu Linh này xin mạo muội cũng cạn bát, đâu thể mãi phụ lòng ưu ái của tướng quân và Kha tiên bối. Xin cạn.

Nhìn Giang Cửu Linh quả thật ngửa cổ uống cạn thật, Trầm tướng quân khen :

- Thật đúng là khí phách của đại trượng phu nam tử hán, vì có câu: nam vô tửu như kỳ vô phong. Hảo.

Họ nhắm mắt và tuy cũng là thịt quái xà nhưng đây là lần đầu tiên Giang Cửu Linh được thưởng thức đủ các loại thức ăn lạ miệng không phải ăn như trước đây, chỉ ăn để sống, gọi là thực bất tri kỳ vị, vừa nhạt nhẽo vô vị vừa không thể sánh với mọi món ăn lúc này.

Ăn nhiều thì uống cũng nhiều và Giang Cửu Linh chẳng còn nhớ bản thân đã uống bao nhiêu bát rượu thế nên chợt cảm thấy lạ khi đột ngột nghe Kha Tuệ bảo :

- Cũng có câu: tri túc tiện túc, bầm tướng quân, mặt tướng vì biết tự lượng sức, biết đến đây là đủ, xin cho phép dừng và quyết chẳng hề dám làm mất tửu hứng của tướng quân.

Giang Cửu Linh lên tiếng :

- Phải chăng Kha tiền bối còn có trách nhiệm bên mình vì chẳng thể mãi vui say quên nhiệm vụ?

Trầm tướng quân cười khà khà với sắc diện lúc này chẳng hiểu đang đồ bưng vì bị ánh sáng hỏa quang chiếu vào từ một đồng củi lửa thật to đã được những quân binh đốt lên xua bóng đêm hay vì nguyên nhân nào khác.

- Hiểu như tráng sĩ vừa nói cũng đúng vì Kha Tuệ ngoài thân phận một tùy tướng thì còn có phận sự phải giữ sao cho bốn tướng đây luôn vẹn toàn. Vạn nhất y cũng lỡ say, ngộ nhờ đêm nay bất đồ có ác thú xuất hiện thì còn ai đủ sức đối phó để bốn tướng đây ung dung cùng tráng sĩ thử một phen đấu tửu? Nào cạn nữa nào. Tửu lượng của tráng sĩ quả thật chẳng kém gì so với thần lực.

Giang Cửu Linh liền cùng với Trầm tướng quân cạn một bát nữa sau đó nghỉ ngại hỏi Kha Tuệ :

- Sao vẫn bối lúc này vẫn chưa có cảm giác bị say? Đó sẽ là cảm giác như thế nào?

Kha Tuệ lấy làm lạ bảo :

- Như đã nói, mỹ tửu nếu dùng vừa phải thì chỉ có diệu dụng tạo phần chán cho người dùng nhưng khi quá độ, là điều thường xảy ra cho hạng người được gọi chung là đam mê tửu sắc - bởi men tửu cũng như men tình, đều làm người ta chệnh choáng khó thể tự chủ - thì hậu quả sẽ là sa đà, tửu nhập tâm như hổ nhập lâm, có những hành vi phóng túng khó thể tự kiềm chế và sau cùng là cuộc đời chẳng bao giờ mong thành đạt. Vậy nếu người đã cảm thấy đủ thì nên dừng vì dấu hiệu đầu tiên cho biết đã say là tửu nhập ngôn xuất, ta chỉ e mãi đến khi người vô tình thốt lời bất kính hoặc khiếm nhã thì ngay sau đó dù hối cũng muộn.

Nhưng Trầm tướng quân lại tiếp tục rót cho Giang Cửu Linh một bát nữa :

- Lúc này đêm đã quá khuya, men nồng của mỹ tửu chỉ đủ làm nóng ấm cơ thể đầu dễ bốc lên đầu khiến lý trí bị che mờ. Huống hồ cũng như mọi người, bốn tướng chẳng bao giờ chấp nhất những lời nói của kẻ say. Tửu lượng của Giang tráng sĩ quả thật lợi hại. Hãy cùng bốn tướng cạn thêm một bát nữa nào.

Giang Cửu Linh vui vẻ nhận bát rượu :

- Nếu đã là tửu lệnh, thảo dân nào dám bất tuân. Xin cạn.

Ngờ đâu chỉ thêm một bát ấy nữa thôi, Trầm tướng quân cạn xong lập tức ngã vật xuống và cứ thế há hốc mồm vừa ngủ vừa ngáy pho pho.

Giang Cửu Linh thất kinh chực kêu thì thấy Kha Tuệ vừa dùng mắt ra hiệu bảo Giang Cửu Linh chớ hốt hoảng, vừa nhẹ nhàng nâng vị tướng quân họ Trầm lên để đưa vào lều.

Sau đó khi đã quay lại, Kha Tuệ ngạc nhiên bảo :

- Người đã có dịp nhìn xung quanh chưa? Toàn bộ quân binh và chủ tướng của ta đều bị men tửu quật ngã, chỉ riêng người là vẫn bình chân như vại. Có biết tửu lượng của người đáng xưng là thiên hạ đệ nhất chăng?

Giang Cửu Linh giật mình nhìn quanh và bàng hoàng khi thấy sự việc diễn ra đúng như Kha Tuệ vừa bảo :

- Nhưng kỳ thực đây chính là lần đầu văn bối được dùng rượu, còn tại sao văn bối không say quả nhiên không thể hiểu nổi.

Kha Tuệ hỏi :

- Bình sanh chưa có ai được trời phú cho biệt tài để dùng rượu cả ngàn chung vẫn không say. Vậy người có thể kể ta nghe toàn bộ quãng đời của người, hoặc giả trong quãng thời gian người một mình lưu ngụ chỗ này đã ngẫu nhiên đắc ngộ kỳ tích, khiến có tửu lượng đạt thế này?

Giang Cửu Linh lắc nhẹ đầu đáp :

- Cuộc đời văn bối quả thật chẳng có gì đáng để nhớ hoặc cần nhắc lại, còn quãng thời gian lưu ở đây ư? Văn bối cũng chẳng tiếp nhận được gì, có chăng chỉ là may mắn học lõm và lĩnh hội được vài chiêu từ các trận giao đấu long trời lở đất của đủ loại dã thú.

Kha Tuệ kinh ngạc :

- Người đã học lõm được những chiêu nào từ loại dã thú nào?

Giang Cửu Linh cao hứng đứng bật lên :

- Đủ cả chiêu lĩnh hội từ đủ các loại dã thú, như hổ, báo, gấu chẳng hạn, cũng có từ cách ứng phó linh hoạt của các quái xà nữa. Để văn bối tự phô diễn cho Kha tiền bối xem, và nếu được cũng xin Kha tiền bối chỉ giáo. Đây là ba chiêu văn bối luyện được từ lão hổ.

Giang Cửu Linh ra tay dù đủ song thủ và vờ vờ tay này nhưng kỳ thực thực hiện liên hoàn dùng lẫn lộn giữa hư chiêu và thực chiêu nhằm vào một đối thủ vô hình.

Ào...

Vù...

Sau đó Giang Cửu Linh phần khích bảo :

- Với loài báo thì khác, giữa bộ tấn và quyền chiêu quyết không được tách rời nhau. Công cũng là thủ, khi ngờ là thủ nhưng kỳ thực là đang khởi phát chiêu công. Như thế này...

Vù...

Ào...

Và Giang Cửu Linh chuyển qua học bộ của loài gấu :

- Gấu xám tuy lờ mờ nhưng chỉ là cung cách để ngấm ngầm dò xét tìm sơ hở đối phương, để khi xuất thủ thì thường là chiêu tối hậu, đối phương nếu không bị phương hại thì ngược lại chính gấu xám phải chịu trúng đòn của đối phương. Và văn bối ngay lĩnh hội chiêu này liền tự nhủ chỉ nên vận dụng một lần duy nhất vào lúc sinh mạng đang thực sự bị uy hiếp mà thôi. Xem đây.

Vù...

Đúng lúc này bất chợt Kha Tuệ lao vào đỡ chiêu của Giang Cửu Linh :

- Người càng lúc càng làm ta kinh ngạc. Để xem những chiêu người lĩnh hội thật sự từ các loài ác thú lợi hại ra sao, tiếp chiêu.

Ào...

Giang Cửu Linh tuy chưa say nhưng cũng chưa biết rằng men tửu chính là nguồn trợ hứng khiến bản thân chưa bao giờ phần khích như lần này. Vì thế Giang Cửu Linh sẵn sàng tiếp nhận cùng Kha Tuệ giao chiến :

- Hay lắm, đây là lần đầu tiên văn bối được cùng người đối địch. Được Kha tiền bối chỉ giáo thế này thì chẳng còn gì bằng. Đỡ.

Vừa quát Giang Cửu Linh vừa linh hoạt lách người theo bộ dạng luyện được từ quái xà nhưng lại đột ngột tiến chiêu công như cung cách hổ vồ chớp vào thú nhỏ hơn.

Vù...

Kha Tuệ bật nhảy lùi thật nhanh :

- Hảo bộ pháp, chiêu phát thật lợi hại. Vậy ta không khách sáo nữa. Đỡ.

Từ ngoài xa độ nửa trượng Kha Tuệ quát tung một chiêu kinh.

Ào.

Giang Cửu Linh không hoảng sợ chỉ bật cười và tự nhảy vọt lên cao toàn thân theo đó lao chéo vào Kha Tuệ.

- Quái xà từng dùng chiêu thức như tiền bối đang vận dụng, để đối phó lại văn bối xin làm lão hổ với chiêu này, dùng công để phản công. Xin cẩn trọng, hà hà...

Vù...

Cứ thế cả hai cứ tiếp tục quần thảo, và nếu khắp thân Giang Cửu Linh nhờ xuất hạn mồ hôi ướt đầm y phục nên giảm dần men tửu thì cũng chính Giang Cửu Linh không biết rằng ở Kha Tuệ cũng thấm đầm mồ hôi và dần kiệt lực, vì thế Giang Cửu Linh chợt thu chiêu hồi bộ :

- Trời đã sáng rồi nếu Kha tiên bối thấy chưa mệt thì cũng nên cho vãn bối một cơ hội dừng tay nghỉ ngơi, vì còn phải cùng mọi người lung sục và xua trừ những ác thú nhất định chỉ thu ẩn quanh quần đầu đây mà thôi.

Kha Tuệ cũng phải dừng tay :

- Người nói cũng phải, vậy hãy nghỉ ngơi. Phần ta cũng cần chạy vào lều xem chủ tướng ngủ có yên giấc hay không. Ta đi đây.

Giang Cửu Linh nhìn theo chỉ thấy Kha Tuệ dúi vào lều nhưng mãi không thấy quay trở ra, là điều nói lên vị Trầm tướng quân ắt vẫn vô sự - nếu không thì thế nào Kha Tuệ cũng la toáng lên thì chỉ lúc đó Giang Cửu Linh mới thực sự yên tâm ngồi xuống và bắt đầu tọa công điều tức, dần tiến vào cõi hư vô.

5. Chương 5: Ngõ Dừa Hồ Oai Lưu Thanh Sử - Trong Ngục Thất Định Danh Sư Đồ

Giang Cửu Linh càng thêm cảm kích khi được Trầm tướng quân ưu ái ban tặng cho chiến mã, lại còn bảo :

- Nhờ Giang tráng sĩ, chỉ mới có năm ngày bốn tướng đã có thể hạ lệnh thu quân, nhanh chưa từng thấy với trước sau cũng gần mười ác thú bị lung sục và trừ khử, vô yên cho bá tánh. Hãy cùng bốn tướng quay lại trấn thành, và sau này nếu muốn Giang tráng sĩ có thể đến bản doanh tìm gặp bốn tướng bất kỳ lúc nào cũng được. Bởi bốn tướng thật lòng mến phục vừa thần lực vừa tửu lượng có một không hai của Giang tráng sĩ. Đi nào, mau thu binh.

Được tặng chiến mã lại được cùng Trầm tướng quân cưỡi ngựa chạy sóng đôi, Giang Cửu Linh bất quá chỉ biết đây là sự ưu ái của vị tướng quân họ Trầm dành cho, chứ nào biết ngày qua ngày đã lọt vào đôi mắt tinh tường của vị tướng quân vì từng trải nên dễ dàng nhận ra đâu là ngọc và đâu là đá cùng với ý định quyết thu Giang Cửu Linh làm thuộc tướng.

Chính vì vậy thoát phát Giang Cửu Linh chưa từng quen cỡi ngựa, Trầm tướng quân liền ân cần chỉ dẫn :

- Khác với các loại ngựa thông thường, chiến mã nào cũng trải qua giai đoạn đào luyện gian khổ, luôn tuân theo kỷ luật và nhất nhất đều tuân thủ mọi mệnh lệnh của người điều động. Giang tráng sĩ hãy nhìn đây, chỉ khẽ thúc thế này, chiến mã sẽ tự phi và biết cách giữ sao cho người ngồi bên trên không bao giờ ngã. Hoặc chỉ cần giật nhẹ dây cương về một phía chiến mã hiểu ý lập tức quay ngoặt ngay, chẳng khó lắm đâu, hãy thử xem.

Nhờ vậy Giang Cửu Linh dần quen dần với từng cung cách dù nhỏ nhất nhất dùng để điều động chiến mã thực hiện theo ý. Đồng thời cũng nhờ đó tất cả đã nhanh chóng quay về trấn thành và được người người tiếp đón trọng thị do đã nhận tin tức lũ ác thú từng lộng hành cuối cùng cũng bị quan quân triều đình tiêu diệt.

Cùng với hai hàng dân chúng đứng ở hai bên reo hò tống tụng thì cũng có sai nha bộ đầu tiên hô hậu ủng đưa quan phủ đến đón đoàn quân binh thành sự quay về.

Khi đó Giang Cửu Linh dù miễn cưỡng vẫn phải tiếp nhận những lời nhất mực đề cao từ Trầm tướng quân lúc dẫn tiễn Giang Cửu Linh với viên quan tri phủ.

Đáp lại viên quan chợt cau mày vừa liếc nhìn Giang Cửu Linh vừa hạ thấp giọng nói với Trầm tướng quân :

- Tiểu quan có thể bẩm tấu riêng vài lời cùng tướng quân chăng?

Trầm tướng quân cũng cau mày :

- Có cần thiết chăng?

Viên quan phủ cúi đầu :

- Bẩm đây là điều thật hệ trọng, nếu không tiểu quan đâu dám mạo phạm hổ uy nhất là vào lúc tướng quân đắc thắng thu binh như thế này?

Trầm tướng quân hiểu ý liền gật đầu bảo Giang Cửu Linh :

- Giang tráng sĩ hãy tạm lưu lại cạnh Kha Tuệ, bốn tướng sẽ quay lại ngay.

Và Trầm tướng quân được viên quan phủ đưa đến một chỗ khuất nhưng sau một lúc nghe viên quan phủ tấu trình, Trầm tướng quân bỗng gay gắt quát :

- Không thể nào vì...

Nhưng viên quan phủ lại tấu trình thêm, bất chấp phản ứng của Trầm tướng quân và sau đó được Trầm tướng quân thở dài nhưng lại gật gù tán đồng :

- Được bốn tướng sẽ tự xem lại mọi việc. Và nếu đúng như vậy luật bất vi thân, bốn tướng xin để quý phủ tùy nghi xử lý.

Đoạn Trầm tướng quân lấy tay ra hiệu cho Kha Tuệ lại gần.

Khi nhận lệnh Kha Tuệ có phần biến sắc vẫn thuận phục chấp hành và tự quay lại với Giang Cửu Linh :

- Chủ tướng có việc cần mật đàm với quan phủ, trong thời gian chờ đợi chủ tướng có nhờ ta quan tâm sắp đặt thật ổn thỏa cho người. Mau theo ta.

Ở đằng kia vì cũng nhận lệnh từ viên quan phủ, chợt có năm bảy bộ đầu chạy lại nói với Kha Tuệ :

- Ở bốn phủ luôn sẵn có chỗ nghỉ ngơi, bọn tiểu nhân đã được lệnh, xin đưa đường cho tướng quân.

Kha Tuệ dù vẫn lộ nét bất bình ra mặt nhưng vẫn đáp :

- Được rồi hãy đi trước, mỗ quyết không để chư vị thất vọng. Mời.

Điều động chiến mã để bám theo bốn bộ đầu, Giang Cửu Linh dù mơ hồ vẫn phần nào đoán hiểu nên khẽ hỏi Kha Tuệ :

- Nếu văn bối đoán không lầm thì mọi diễn biến đang xảy ra đều xuất phát từ văn bối?

Kha Tuệ chỉ hắng giọng mà thôi nhưng sau đó nghĩ sao không biết, Kha Tuệ chợt khẽ hỏi :

- Ta chỉ muốn nghe một lời, đã bao giờ người tự gây ra điều gì đó khiến thâm tâm người khó thể mãi chẳng yên chăng? Nhưng đừng đáp chỉ thể hiện qua thái độ là đủ.

Dù chấn động Giang Cửu Linh sau một lúc đắn đo vẫn quả quyết lắc đầu :

- Chưa bao giờ.

Kha Tuệ lập tức cười tươi tỉnh :

- Vậy thì tốt, vì qua mấy ngày vừa rồi được ở cạnh nhau, ta thực sự luôn tin người. Nào đi thôi.

Sau khi để chiến mã ở ngoài Giang Cửu Linh cũng ung dung tương tự Kha Tuệ cùng bước vào một dinh phủ bất chấp thái độ lúc nào cũng gườm gườm của bọn bộ đầu luôn dành cho cả hai, hoặc giả chỉ dành cho Giang Cửu Linh nhưng vì luôn tin tưởng Kha Tuệ nên Giang Cửu Linh nhằm hiểu đây là thái độ dành cho cả bản thân lẫn Kha Tuệ.

Được một lúc khi Trầm tướng quân đột ngột xuất hiện cùng viên quan phủ, một câu hỏi của Trầm tướng quân làm Giang Cửu Linh rùng mình chấn động :

- Tráng sĩ không phủ nhận tính danh đích thực là Giang Cửu Linh và cũng từng là kẻ hiện hữu lúc am Thiên Phật tự chỉ một đêm đã bị tiêu diệt và chịu phóng hỏa thiêu hủy?

Dù giật mình Giang Cửu Linh vẫn đáp :

- Không sai nhưng chớ nghĩ thảo dân là hung thủ bởi...

Viên quan phủ lập tức vỗ bàn thét :

- Người đầu, mau giữ trọng phạm. Bốn phủ nhất định sẽ tra xét ngọn nguồn và quyết không tha cho kẻ dám một đêm sát hại những hai mươi nhân mạng, còn không mau ra tay?

Kha Tuệ lập tức ngăn lại :

- Mặt tướng cũng có mấy lời muốn nói, không biết có được nể mặt chăng?

Nhưng Trần tướng quân lại bảo :

- Quân có quân kỷ, quốc có quốc pháp, theo bốn tướng Kha Tuệ người chớ nên xen vào.

Kha Tuệ liền quay qua nói với Trần tướng quân :

- Nhưng Giang Cửu Linh như có điều muốn nói, huống hồ cũng chính hắn vừa mới lập đại công giúp chúng ta khử trừ nhiều ác thú. Ở bên trong ắt có nội tình, thật mong được chủ tướng đại lượng quan tâm.

Trần tướng quân gật đầu :

- Tất cả những điều đó bốn tướng cũng vừa tỏ bày xong, tuy nhiên công diệt ác thú vẫn chưa đủ để chúng ta có thể khỏa lấp tội ác nếu hắn từng sát hại quá nhiều nhân mạng. Hãy để quan phủ tra xét và tùy nghi định tội. Đương nhiên trong đó cũng cân nhắc cả công vừa lập. Dù vậy bốn tướng hứa vẫn lưu tâm việc này, quyết không dung tha bất kỳ hành vi khuất tất nào hoặc giả đó là hành vi của bất luận ai. Chúng ta đi.

Viên quan phủ lại lấy mắt ra hiệu cho bọn bộ đầu, đồng thời cũng kiêng dè cúi đầu tiễn chân Trần tướng quân :

- Tiểu quan đã nhớ mọi lời thủ dụ, xin hứa sẽ cân nhắc mọi bề và dù kết quả thế nào cũng lập tức sai người bẩm báo tường tận cùng tướng quân. Xin được tiễn chân.

Phần Giang Cửu Linh thì vì quá hoang mang lo sợ nên cam đành để bọn bộ đầu vây hãm rồi cung nhau vội áp giải Giang Cửu Linh giam ngay vào ngục thất.

Thấy Giang Cửu Linh quá ngoan ngoãn, có một bộ đầu cười mỉa mai :

- Nghe bảo hắn là nhất quyền đả hổ ta cứ ngỡ sẽ rất khó khăn mới khuất phục được hắn, ngờ đâu ha ha... nhìn vẻ mặt sợ hãi của hắn lúc này, chỉ e nhất quyền đả miêu hắn cũng chẳng đủ lực, đả gì nổi mãnh hổ? Có chăng là hổ giấy, ha ha...

Giang Cửu Linh chẳng mấy may tỏ lộ bất kỳ phản ứng nào, có lẽ vì thế, bọn bộ đầu sau một phen tha hồ cười cợt đã thản nhiên bỏ đi, chẳng màng đóng gông hoặc tra cùm vào tay Giang Cửu Linh tương tự một phạm nhân khác chẳng rõ đã bị giam lúc nào nhưng hiện đang cùng chịu giam chung một ngục với Giang Cửu Linh.

Và đêm đó sau khi tất cả đã hoàn toàn tĩnh lặng, Giang Cửu Linh vì không thể ngủ nên chợt nghe phạm nhân nọ thều thào :

- Tiểu nhai nhi người sao còn trẻ lại có công phu hàm dưỡng tốt cùng cao minh đến vậy? Bọn chúng ắt đã mù mới không nhận ra người không những là nhất quyền đả hổ mà còn là nội gia cao thủ thâm tàng bất lộ. Liệu có cao hống cùng lão phu suốt đêm đàm đạo, nếu không giúp người khuấy khỏa thì phần nào cũng khiến lão phu cảm thấy đỡ cô độc, chờ ngày thọ án tử.

Giang Cửu Linh động tâm, vội dịch lại gần và cũng thì thào lên tiếng :

- Sao lão tiên bối quả quyết là tiểu bối chính là nhất quyền đả hổ, còn nói về án tử, lão tiên bối phạm phải trọng tội gì và bao nhiêu lâu nữa thì đến ngày thọ án?

- Người không cần nằm và nếu đã không buồn ngủ thì sao không ngồi cạnh lão phu?

Giang Cửu Linh ái ngại đáp :

- Lão tiền bối cũng không thể nằm? Vì với những gông cùm này quả thật nếu muốn nằm thoải mái cũng không thể. Hay là lão tiền bối cứ ngã người, tựa vào vãn bối chỉ ít cũng đỡ mỏi hơn.

Dưới mực lực bản thân, Giang Cửu Linh thấy phạm nhân nọ với đầu và hai tay đều bị tra vào gông, một tư thế quả thật khó thể nằm cho dù ở bất kỳ vị thế nào. Vì vậy khi nghe Giang Cửu Linh đề xuất, phạm nhân nọ chẳng hề khách khí không chỉ tựa mà thôi, trái lại còn tự xoay trở thêm một lúc nữa hầu tìm vị thế nằm thích hợp nhất, thoải mái nhất, sau cùng thì nhẹ thở hắt ra đầy cảm khái :

- Nếu không phải chiều tối mai thì chậm nhất vào ngày hôm sau lão phu có thể yên tâm già từ cõi đời này. Còn phạm phải tội gì ư? Đó là lão phu đã nhầm lẫn sát hại lầm phu nhân của mình, một tội khó thể tha đúng không? Nhưng dù sao luật trời có vay có trả, đã gieo nhân ắt gặt quả, vì thế nhi không còn lại chẳng có ai đứng ra báo thù cho thế nhi, thế nên lão phu phần nào mãn nguyện thà để quốc pháp xử trị bản thân mới tạm với bao áy náy hối hận từng ngày và lão phu.

Còn tiểu nhai nhi người thì sao? Ất cũng phạm phải tội ác tày đình nên mới cam thọ hình qua thái độ luôn nhẫn nhịn cho dù bản thân dường như thừa năng lực đối phó nếu như cứ kháng kháng phản kháng?

Giang Cửu Linh cảm thấy may vì chưa đến nỗi bị đeo gông, bởi qua trạng thái cận kề quá gần với lão phạm nhân nọ, khi bị lớp gỗ cứng của cái gông cọ chạm thật sự vào thân Giang Cửu Linh cũng phần nào hiểu sự khốn khổ thế nào nếu bản thân cũng bị đeo gông. Vì thế với tâm trạng thập phần cảm thông, Giang Cửu Linh bất chợt thổ lộ hết mọi sự tình, nói tất cả cùng lão phạm nhân, tự hồ lão phạm nhân là người thân duy nhất để Giang Cửu Linh trút bầu tâm sự :

- Thật sự đã gây ra tội cho dù nhầm lẫn lại có đủ dũng lược nhận chịu hậu quả từ tội lỗi do bản thân phạm phải, lão tiền bối quả là trang hảo hán đáng khâm phục. Nhưng khác với lão tiền bối, tiểu bối bị thế này thật oan uổng. Vì cho đến tận hôm nay bản thân tiểu bối chưa hề sát hại bất luận ai, mọi chuyện là thế này...

Khi đã thuật xong và chẳng hề che giấu dù một tình tiết nào nhưng không nghe lão phạm nhân nọ nói gì, Giang Cửu Linh đành chép miệng thở dài vừa nhắm mắt lại vừa tự lẩm bẩm :

- Có cơ hội được nằm thoải mái như thế này chẳng trách lão tiền bối chưa gì đã ngủ ngon. Phần ta a... quả thật cũng nhẹ với đi sau những gì vừa trút cạn. Thôi thì cứ để lão ngủ, ta chẳng nên phá giấc của lão làm gì.

Ngờ đâu lão phạm nhân lại lên tiếng :

- Thật sự người không ngại nếu như lão phu cứ tựa như thế này ngủ thẳng một giấc thật ngon ư? Nhưng thôi hảo ý của người lão phu chỉ xin tâm lĩnh vì kỳ thực chẳng thể nào ngủ được qua câu chuyện kể của người có khá nhiều nghi vấn. Phải chăng cũng vì thế do mãi hoang mang tự vấn nên thay vì phản kháng người đành để lũ bộ đầu dẫu vô dụng vẫn bắt giữ được người?

Giang Cửu Linh gương cười :

- Sao lão tiền bối không ngủ? Như vì đã hỏi tiểu bối xin đáp. Là thế này dù tiểu bối không hề hoang mang thì vì vẫn tin vào Kha Tuệ, ắt tiểu bối cũng để mặc tình quan phủ tra xét và thế nào rồi vẫn phải trả lại công đạo cho vãn bối.

- Người cũng tin vào quốc pháp tương tự lão phu? Vậy khi bị tra hỏi, người định đối đáp thế nào? Vì chỉ dựa vào lời cung xưng của người và thuyết phục được hay không thì quan phủ mới biết và có quyết định tối hậu. Vậy người định nói những gì?

Giang Cửu Linh bảo :

- Tiểu bối sẽ nói tất cả sự thật, rằng am Thiên Phật tự bị hủy diệt là không do vãn bối, bọn hung thủ chỉ là những nhân vật đến từ Trường Giang.

- Nhưng tử vô đối chứng, bọn thủy khấu Trường Giang chẳng phải theo người nói đã bị kẻ khác sát hại diệt khẩu rồi sao?

Giang Cửu Linh gương cười :

- Vẫn còn một Tây Môn Nghi.

- Ấ này vì dụng tâm truy tìm bí kíp ẩn giấu ở am Thiên Phật tự lại có xuất thân từ Minh Nguyệt giáo thập phần kỳ bí nên vị tất quan phủ có thể giúp người tìm ra ả và qua ả sẽ kết luận người vô tội.

Giang Cửu Linh giật mình :

- Sao lão tiền bối biết rõ xuất thân của Tây Môn Nghi, là điều chẳng hề biết nên văn bối chưa đề cập bao giờ?

- Nào phải chỉ riêng người, lão phu e khắp võ lâm cũng chẳng mấy nhân vật biết rõ về sự hiện hữu của Minh Nguyệt giáo, nhưng thôi hãy trở lại chuyện của chính người bởi lão phu e phen này dù người vô tội e cũng khó thoát tử tội.

Giang Cửu Linh lo lắng :

- Vì như lão tiền bối vừa nói chẳng mấy ai hay biết về Minh Nguyệt giáo ư?

- Không sai đây là chưa kể, dù tìm thấy Tây Môn Nghi, ả vị tất sẵn lòng thay người nói ra sự thật, hầu giúp người minh oan.

Giang Cửu Linh khê kêu :

- Vậy thì còn Tôn thúc thúc của văn bối cũng là một nghi vấn duy nhất khiến văn bối vì hoang mang nên để bọn bộ đầu bắt giữ.

- Ý muốn nói vì nghe Tây Môn Nghi đề quyết Tôn thúc thúc của người là nhân vật có bản lĩnh không tầm thường nên người cũng bắt đầu nảy nghi vấn về Tôn thúc thúc của người?

Giang Cửu Linh lắc đầu :

- Tuy chỉ lần đầu gặp và chỉ trong thời gian ngắn nhưng văn bối tin Tôn thúc thúc chỉ luôn muốn tốt cho tiểu bối. Điều văn bối nghi ngờ là nhờ đâu quan phủ biết rõ tính danh của văn bối là Giang Cửu Linh, trong khi lúc đến và tạm ngụ tại Thiên Phật tự, tiểu bối vì nghe lời Tôn thúc thúc nên phải dùng giả danh là Tôn Giang.

Lão phạm nhân nọ vụt ngồi bật dậy :

- Đúng rồi, người nêu được nghi vấn này quả là lợi hại, là điều chính lão phu cũng không nghĩ đến. Cũng thật lạ, sao quan phủ lại biết rõ Tôn Giang lại chính là Giang Cửu Linh người?

Và không chờ Giang Cửu Linh đáp lão phạm nhân lại kêu :

- Người nghe đây, qua toàn bộ câu chuyện ta vừa nghe quả thật lão phu cảm thấy rất nghi về Tôn thúc thúc của người, vì so với các nhân vật người đã tuần tự chạm mặt gồm Khưu Vân Lâu chỉ là hậu nhận của một đệ tử tục gia phái Thiếu Lâm võ công không đáng kể, lại còn có đôi huynh muội Đào Khánh Sơn phái Hoa Sơn, bản lĩnh của chúng cũng kém. Duy chỉ có Tây Môn Nghi và đại sư ca của ả vì là đệ tử truyền nhân của Giáo chủ Minh Nguyệt giáo nên thân thủ mới thực sự lợi hại, dĩ nhiên là phải cao minh hơn thì ả mới dám tỏ ra xem thường bọn thủy khẩu Trường Giang. Vậy nếu ả bảo bản lĩnh Tôn thúc thúc người thật sự cao minh thì theo lão phu, người không thể không tin.

Giang Cửu Linh hoang mang :

- Há lẽ lão tiền bối nghi chính Tôn thúc thúc đã cáo giác về văn bối cho quan phủ? Nhưng làm vậy thì Tôn thúc thúc được lợi gì? Và cũng đừng quên, nếu Tôn thúc thúc thực sự muốn kết liễu văn bối thì kỳ thực cũng đã có nhiều cơ hội ra tay, cần gì phải chờ đến quan phủ?

Lão phạm nhân chợt hỏi qua chuyện khác :

- Người bảo đã phát hiện pho bí kíp Phổ Quang kiếm, thật không?

Giang Cửu Linh đáp với vẻ nghi ngại :

- Lão tiền bối chỉ ngày một ngày hai nữa là thọ án tử, lẽ nào cũng quan tâm đến chuyện này?

Lão bảo :

- Chính vì sắp thọ án nên lão phu mới quan tâm, nhưng để người khỏi nghi ngại lão phu cũng còn một nghi vấn này vì chưa từng kể với ai nên quyết định thuật kể và nếu được thì ủy thác lại mong người thay lão phu làm sáng tỏ hộ.

Giang Cửu Linh kinh nghi :

- Ủy thác? Vạn nhất vì bị kết tội oan, tiểu bối cũng thọ án tử thì mọi ủy thác của lão tiên bối chẳng hóa ra vô ích sao?

Lão đáp :

- Chuyện chưa đến thì đừng nói trước, vả lại vì đã nghe toàn bộ câu chuyện của người thì phải chăng người cũng nên nghe lại câu chuyện của lão phu, chẳng là công bằng sao?

Giang Cửu Linh phì cười :

- Đã vậy, a... tiểu bối xin lắng nghe.

Buông tiếng hừ lạt lão phạm nhân nọ mới bắt đầu kể :

- Người chưa từng bốn tẩu giang hồ ắt chưa có cơ hội biết đến uy danh của lão phu? Nghe đây, lão phu họ Phạm từng một thời là Trang chủ Diệp Bích trang, thanh thế quyết chẳng kém bất kỳ môn phái nào chốn võ lâm. Nhưng đó là chuyện đã qua, chẳng nhắc lại làm gì, e chỉ khiến Diệp Bích trang ắt đang do nghĩa đệ của lão phu chấp chưởng có thể hệ lụy vì hành vi bất cẩn và thiếu suy xét của lão phu làm cho suy giảm uy danh. Lão phu chỉ muốn kể người nghe về một chi tiết này cũng là điều duy nhất lão phu vì nghĩ mãi không ra nên e chết cũng chẳng thể nhắm mắt do chẳng thể giải tỏa nghi vấn.

Giang Cửu Linh đã bị câu chuyện của lão họ Phạm cuốn hút :

- Là chi tiết nào?

Lão kể :

- Lão phu khác với mọi người dù có uy danh hiển hách chốn võ lâm nhưng thủy chung quyết không để thê nhi can dự. Sở dĩ như vậy là vì lão phu quá hiểu chốn giang hồ đầy hung hiểm như thế nào, ắt dễ gây tổn hại đến thê nhi chỉ là thường nhân không hề biết võ công. Do đó từ rất lâu lão phu luôn thu xếp sao cho thê nhi được hưởng một cuộc sống thanh nhàn ở tại đây, thuộc địa phương do phủ nha ở đây coi sóc. Đến một hôm thì cũng như bao lần trước, lão phu luôn quay về đột ngột và chẳng bao giờ báo trước thì ở lần này lão phu tình cờ phát hiện có dấu hiệu khả nghi cho thấy đã có sự ngoại tình vụng trộm giữa phu nhân của lão phu và ai đó, thế là...

Giang Cửu Linh bật kêu :

- Thế là lão tiên bối vì không kiềm được nóng giận nên đã...

Lão bảo :

- Không phải, lão phu đâu đến nỗi hồ đồ như vậy. Trái lại vì bắt đầu hoài nghi nên lão phu quyết ngấm ngầm theo dõi.

- Và lão tiên bối đã phát hiện đôi gian phu dâm phụ?

Lão cúi gắt hẳn lên :

- Bảo nghe thì cứ nghe sao người cứ nói leo vào, lại chỉ toàn đoán bừa?

Giang Cửu Linh sợ hãi :

- Há lão tiên bối chẳng phải đã từng thổ lộ đã nhầm lẫn sát hại thê nhi ư? Nhưng thôi lão tiên bối hãy kể đi lần này vẫn bối không tùy tiện nói chen vào nữa.

Lão họ Phạm thở dài :

- Quả nhiên là có phần nhầm lẫn và kỳ thực cũng chẳng phải lão phu tự tay sát hại thể nhi nhưng cái chết của nương tử lại hoàn toàn do lỗi ở lão phu. Là thế này...

Theo lời lão họ Phạm kể thì dù đã bỏ công ngầm ngầm theo dõi và vẫn không phát hiện gì thêm nhưng cũng vì thái độ tỏ ra nghi ngờ của lão khiến cho phu nhân lão quá sầu hận, trong đêm nọ đã tự sát.

Giang Cửu Linh kinh hãi :

- Nếu chỉ là tự sát thì có gì quan phủ lại kết tội tiền bối?

Lão thở dài :

- Trước lúc tự sát nàng có lưu di thư tuyệt mệnh dù không oán trách lão phu nhưng cũng là nguyên cớ khiến bất kỳ quan phủ nào cũng thừa lý lẽ kết tội lão phu. Tuy nhiên như đã nói, lão phu vì hối hận không thể không chấp nhận án phạt nên đối với án tử này chẳng có gì oan khiên. Có chăng lão phu chỉ nghi ngờ là chẳng hiểu tại sao quan phủ lại biết rõ về sự tồn tại của bức di thư ấy, để sau đó tìm ra và dùng để định tội lão phu.

Giang Cửu Linh dè dặt hỏi :

- Không phải tự lão tiền bối đưa ra hầu biện bạch cái chết của tôn phu nhân tuyệt vô can với lão tiền bối sao?

Lão mắng :

- Người thật xuẩn ngốc, chẳng phải lão phu đã nói dù trong di thư không một lời oán trách thì cũng là nguyên cớ khiến lão phu chịu tội sao? Thế nên lão phu đâu dại tự đưa quan phủ? Không phải lão phu sợ bị định tội nhưng vì nghĩ thà suốt một đời sống trong hối hận mới đáng gọi là tự trừng trị hơn thọ nhát án tử đối với lão phu thật quá nhẹ nhàng. Thế nên lão phu đã giữ riêng bức di thư cho bản thân. Ngờ đâu chỉ một năm sau đó nhân ngày giỗ kỵ đầu tiên của nương tử, lão phu vì càng hối hận nên càng buồn, đã tự chuốc rượu đến say mèm. Lúc tỉnh lại thì phát hiện đã bị quan phủ kiện về đây, dùng bức di thư để định tội lão phu.

Giang Cửu Linh kinh ngạc :

- Chứng tỏ suốt thời gian qua vì vẫn nghi nên quan phủ luôn tìm cơ hội vạch trần chân tướng? Nhưng sao quan phủ biết về bức di thư? Và đâu là nguyên nhân khiến quan phủ nghi ngờ lão tiền bối?

Lão họ Phạm thở dài :

- Người hỏi lão phu thì lão phu biết hỏi ai đây? Thế nên mới bảo đó là nghi vấn khiến lão phu dù suy nghĩ rất nhiều vẫn không sao tự giải tỏa. Liệu người có ưng thuận thay lão phu làm sáng tỏ điều này chăng?

Giang Cửu Linh gượng cười :

- Tiểu bối ưng thuận thì sao? Liệu có thoát khỏi tội bị kết tội oan, là điều hầu như vô khả vừa được lão tiền bối vừa nhận định chăng?

Lão bảo :

- Lão phu chỉ cần người hứa còn mọi chuyện về sau thì cứ để hạ hồi phân giải.

Giang Cửu Linh bèn đáp ứng :

- Được, tiểu bối hứa mặc dù chưa biết nếu có cơ hội thì phải bắt đầu từ đâu.

Lão nói :

- Hãy bắt đầu từ nghi vấn này, tương tự lúc nãy người đã nói, Tôn thúc thúc của người nếu thực sự đã ra tay hãm hại người thì có lợi ích gì. Ở chuyện của lão phu cũng vậy, hãy thử hỏi, nếu lão phu phải chịu án tử thì ai được lợi nhiều nhất?

Giang Cửu Linh nghe có lý :

- Phải rồi, vậy thì theo tiền bối thì ai được hưởng lợi từ sau cái chết của lão tiền bối?

Lão cười cười :

- Phần lão phu thì đã cam tâm đón nhận cái chết điều đó chẳng nói làm gì. Nhưng sau khi lão phu chết rồi thì có không ít nhân vật sẽ mặc nhiên được hưởng lợi, nhất là các cao thủ từng ôm hận vì tự năng lực bản thân họ không đủ phục hận báo thù sau khi đã bị Diệp Bích trang đả bại. Nếu mai hậu quả thực người có cơ hội thực hiện lời đã hứa cùng lão phu thì hãy bắt đầu từ số nhân vật này. Và để người đủ bản lĩnh thực hiện, nhân đây lão phu muốn truyền thụ một ít võ công đều là sở học đặc ý nhất của lão phu. Người nghĩ sao?

Giang Cửu Linh ngơ ngẩn :

- Đã bị giam thế này lại chẳng biết bị xét xử ra sao, tiểu bối có thể tiếp nhận võ học được ư?

Lão cười cười :

- Người đã may mắn tiếp nhận nhiều kỳ duyên, nếu lão phu không nói ra ắt người cũng chẳng bao giờ biết bản thân đã thực sự từng gặp nhiều may mắn như thế nào. Và còn may mắn hơn cho người là ngoài lão phu quyết chẳng ai khác đủ kiến văn để nhận ra các lần kỳ duyên của người, kể cả Kha Tuệ từng tự phụ là Truy Phong Bộ Thập Tam Liên Hoàn Chương cũng vậy, hà hà...

Giang Cửu Linh ngạc nhiên :

- Hóa ra Kha tiên bối có uy danh là Truy Phong Bộ Thập Tam Liên Hoàn Chương? Nhưng tiểu bối đã đắc ngộ những kỳ duyên gì? Và tại sao chẳng ai phát hiện ngoài lão tiên bối?

Lão hỏi :

- Bí kíp Phổ Quang kiếm là một, người không phủ nhận chứ? Và nên biết đây là một bí kíp thượng thừa chỉ những ai hữu duyên mới có cơ hội tiếp nhận.

Nhân đây lão phu cũng dặn người là đừng khinh suất thổ lộ thêm cho bất cứ ai biết về bí kíp này. Phải luôn giữ kín nhớ chưa?

Giang Cửu Linh gật đầu :

- Nhưng sở dĩ văn bối thổ lộ là vì đã biết lão tiên bối sắp chịu nhận án tử.

Nếu không thật chẳng dễ khiến tiểu bối hờ môi dù với bất luận ai. Huống hồ đó còn là bí kíp Minh Nguyệt giáo đang truy tìm.

Lão bảo :

- Người cẩn trọng như vậy là tốt, nhất là đừng quá xem thường Minh Nguyệt giáo mà trước sau gì người cũng chạm mặt.

Giang Cửu Linh lại kinh nghi :

- Lão tiên bối nói như thế tiểu bối phen này thế nào cũng có cơ hội thoát nạn.

Lão lắc đầu :

- Lão phu chỉ dặn những gì cần dặn, người cứ ghi nhớ là đủ. Còn kỳ duyên tiếp theo của người là những thứ quả cây nho nhỏ màu đỏ vì đã vô tình ăn nên khiến khắp nội thể của người từng nóng bức khó chịu, có đúng như vậy chăng?

Giang Cửu Linh ngơ ngẩn :

- Đúng là có nóng bức rất khó chịu. Thế không là độc chất phát tác hay sao?

Lão lại cười cười :

- Người từng kể cạnh nơi người tìm thấy các quả cây nhỏ màu đỏ còn có một mạch nước ngầm tự phun lên? Cho người biết chỉ từ mạch nước ngầm mới phát sinh và biến dòng suối vô hại thành Mê Tâm tuyền như người đã gặp. Tuy nhiên do đạo lý vạn vật tương sinh tương khắc, mạch nước ngầm vì chứa chất độc nên cạnh đó mới nảy sinh loại cây có những quả nhỏ màu đỏ người đã ăn. Loại cây ấy kỳ thực có tên gọi là

Thập Bát Chu Hán Quả, cũng vì công năng diệu dụng của Thập Bát Chu Hán Quả khiến người đột nhiên có thần lực, kỳ thực đây là chân nguyên tự phát sinh và cũng là nguyên do làm lão phu vừa thoát nhìn đã biết ngay người là nội gia cao thủ. Hãy nhớ lại đi có phải trước đó người chẳng hề có thần lực? Và có phải sau khi mạch nước ngầm bị phá hủy, Mê Tâm tuyền cũng đổi thay không còn tàng chứa mê được nữa?

Giang Cửu Linh vỗ lẽ :

- Mọi kiến giải của lão tiền bối thật cao minh, vì chính tiểu bối vẫn luôn ngỡ ngàng cứ tự hỏi chẳng biết bản thân đã từ đâu có được thần lực.

Lão họ Phạm giải thích thêm :

- Chỉ vì người kể như chưa từng được ai chỉ điểm công phu. Cái gọi là Tam Ma Thám Trảo vì lão phu chưa từng nghe nên có thể quả quyết đây là công phu không đáng kể và vị tam thức thức nào đó của người cũng chỉ là nhân vật tầm thường. Và do người chưa luyện qua tâm pháp nội công nên mới không thể tự phát hiện bản thân đã đột nhiên có luồng nội lực sung mãn như thế nào. Vậy lão phu hỏi lại người có muốn được lão phu chỉ điểm công phu võ học chăng? Nếu muốn hãy bái lão phu làm sư phụ, thế nào?

Giang Cửu Linh phân vân :

- Nhưng chỉ một hai ngày nữa là lão tiền bối đã thọ án, vậy thì...

Lão ngắt lời :

- Chỉ cần người thành tâm bái sư, mọi việc còn lại lão phu ắt sẽ có cách định liệu, thế nào?

Giang Cửu Linh ngập ngừng :

- Không phải tiểu bối không muốn, chỉ vì ngại chưa biết lão tiền bối từng là nhân vật thế nào mà thôi.

Lão phì cười :

- Điều người lo kể cũng đúng nhưng hãy yên tâm bởi lão phu tự phụ bình sinh chưa từng có hành vi tà ác nào. Huống hồ dù vô can nhưng cái chết của thê nhi cũng một phần liên quan nên lão phu mới quyết khăng khải nhận tội. Há người ngỡ với một ngục thất nhỏ nhỏ này cùng với lũ bộ đầu vô dụng có thể giam được lão phu từng vang danh là Diệp Kiếm Trung Nhất Chương Phạm Uy Bá hay sao? Kỳ thực chỉ vì không muốn, nếu không lão phu hứa dù chỉ trong một hai ngày vẫn đủ để thành toàn cho người nếu ưng thuận nhận bái lão phu làm sư phụ.

Giang Cửu Linh nhẹ thở ra và đáp ứng :

- Đờnhi Giang Cửu Linh xin thành tâm bái sư, mong được sư phụ chỉ giáo. Chỉ ngại sẽ khiến sư phụ thất vọng vì chẳng biết có thoát cảnh bị chịu tội oan hay không?

Diệp Kiếm Trung Nhất Chương Phạm Uy Bá bỗng ngắt :

- Muốn bái sư phải hành đại lễ đâu chỉ có nói vài lời là xong?

Giang Cửu Linh dù hoang mang vô tả vẫn vội hành lễ bái sư và sau đó vỗ lẽ khi nghe sư phụ bảo :

- Hảo hài tử, và vì đã bái sư, lão phu mong hài tử người nhất nhất phải thực hiện theo mọi sắp đặt sau. Thứ nhất lão phu sẽ truyền cho người khẩu quyết nội công tâm pháp theo cung cách khai đỉnh đại pháp truyền công. Thứ hai người chỉ cần ghi nhớ một địa điểm, để khi tìm thấy bí kíp do tự tay lão phu chôn giấu, hãy theo đó tự khổ luyện các loại công phu, chỉ lúc nào thành tựu mới được phép bôn tẩu giang hồ. Và điều sau cùng, nếu vạn nhất người vẫn bị kết tội oan thì đừng ngần ngại hãy nghĩ cách vượt ngục ngay, bởi chỉ cần người hoặc là tìm ra hung thủ đích thực, hoặc được ả Tây Môn Nghi ưng thuận đứng ra minh oan cho người thì mọi tội của người sẽ được xóa. Khác với lão phu vì cam thâm tự nguyện nên không cần vượt ngục. Người rõ cả chứ?

Giang Cửu Linh chấn động :

- Nhưng vượt ngục là phạm pháp, đờnhi nghĩ...

Nhưng đầu của Giang Cửu Linh đã bị hai tay của lão họ Phạm dù chỉ thò ra từ cái gông nhưng vẫn đủ lực ghì ấn Giang Cửu Linh phải cúi phục xuống :

- Chớ nói nhảm, đã vô tội thì chẳng có gì người phải chịu oan. Huống hồ vượt ngục là để tự mình chứng là người vô tội. Hay người vẫn muốn chết để hung thủ đích thực nhâng nhâng tồn tại, lại còn cười người quá xuẩn ngốc? Chớ nhiều lời nữa mau tọa công và dẫn lưu chân khí theo khẩu quyết lão phu sắp truyền thụ. Nghe đây, mọi vật hữu vô, minh nhiên sinh khắc, tự phân nhị cực hữu âm hữu dương, nhất nhu nhất cương, nhu theo âm mạch, cương chuyển đốc mạch, nhị mạch thoát khai, hậu hợp thiên đình, phân khai ý thần hợp tâm ý thần nhập chuyển trung xung, nhị dẫn khí hải, lan khắp kinh mạch đả thông bát kỳ quy hợp đan điền, tròn vòng châu thiên...

Có luồng nhiệt khí từ tay lão họ Phạm vì xộc thẳng vào Giang Cửu Linh qua Bách Hội huyệt, khiến tâm thần Giang Cửu Linh vụt minh mẫn lạ, cứ thế ghi nhớ hết toàn bộ khẩu quyết luyện tâm pháp nội công và Giang Cửu Linh theo đó không chỉ tự tọa công mà còn được một luồng chân khí từ tay sư phụ luôn dẫn đạo làm cho Giang Cửu Linh thêm dễ dàng thực hiện một cách thông thạo theo tâm pháp ấy. Và càng lúc Giang Cửu Linh càng đắm chìm dần vào vô thức quên hết mọi thực tại.

* * * * *

Có tiếng người gọi làm Giang Cửu Linh tỉnh lại :

- Dù bị giam người vẫn thản nhiên ngồi tọa công ư? Kha Tuệ ta phục người thật đấy!

Giang Cửu Linh mừng rỡ kêu :

- Kha tiên bối đã đến từ lúc nào?

Đứng bên ngoài chần song Kha Tuệ lắc lắc đầu :

- Đừng vội hỏi bất kỳ gì về ta trái lại hãy nói chuyện của người trước, là người vô tội thật ư? Nếu không sao người có thể tọa công nghe nói đã hai đêm một ngày?

Giật mình Giang Cửu Linh vội nhìn quanh và thất kinh vì chẳng thấy Diệp Kiếm Trung Nhất Chương Phạm Uy Bá sư phụ :

- Cùng bị giam với văn bối còn một phạm nhân nữa là...

Kha Tuệ ngắt lời :

- Người muốn ám chỉ Phạm Uy Bá? Đêm qua lão đã thọ án tử, thật tiếc cho lão chỉ vì quá đa nghi khiến uy danh một đời phải chịu vùi chôn chốn này. Tuy nhiên vì lão từng có đề xuất cũng là nguyện vọng cuối cùng của lão, quan phủ đã thuận, sẽ chẳng bao giờ để lộ tính danh của lão. Người nên ghi nhớ kéo lại bị quan phủ kết thêm tội, ngoài những tội mà dường như chỉ mỗi mình ta là tin người tuyệt đối vô can. Nào nói đi toàn bộ nguyên ủy là thế nào? Và người có liên can như thế nào về thảm án từng xảy ra ở am Thiên Phật tự?

Giang Cửu Linh thật sự bàng Hoàng cũng là tốt cùng hối hận vì mãi tọa công đến nỗi không thể tiến biệt Phạm sư phụ dù chỉ là lần cuối cùng. Tuy nhiên do Kha Tuệ đang hỏi, Giang Cửu Linh đành nén bi thương trong lòng, tuân tự thuật kể cho Kha Tuệ nghe nhưng vì nhớ lời sư phụ căn dặn nên đã giữ kín về bí kíp Phổ Quang kiếm, về Thập Bát Chu Hán Quả, nhất là về việc đã được Phạm sư phụ thu làm truyền nhân.

Nghe qua Kha Tuệ thất kinh :

- Câu chuyện của người làm ta kinh ngạc thật đấy. Hóa ra người từng do Đoàn Đăng cửu mang, cũng truyền cho người tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo. Tin ta đi Đoàn Đăng chưa bao giờ đủ bản lĩnh để gây nhiều tội ác, nhất là qua tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo kỳ thực chẳng có gì lợi hại. Nhưng người quả quyết chứ bọn thủy khẩu Trường Giang mới chính là hung thủ thảm sát ở am Thiên Phật tự?

Vậy sau đó ai sát hại chúng? Còn nữa, Tây Môn Nghi thuộc giáo phái nào? Cần tìm bí kíp gì ở am Thiên Phật tự? Có thật cũng Tây Môn Nghi từng thi kế khổ nhục chấp nhận thí phát quy y ẩn phục ở am Thiên Phật tự và là kẻ thứ hai sau người cũng thoát chết trong trận thảm sát ấy? Hoặc nếu ta giúp người tìm

thấy Hoa Tiểu Vân thì liệu lời chứng của đệ tử phái Hoa Sơn có đủ thuyết phục quan phủ tin người vô tội chăng?

Đến lượt Giang Cửu Linh cũng thất kinh :

- Ý Kha tiền bối muốn nói nếu phải tìm Tây Môn Nghi thì điều này là vô khả?

Kha Tuệ thở dài :

- Có lẽ người chưa biết kỹ thực khắp võ lâm hiện nay chẳng hề tồn tại bất luận giáo phái nào để có thể theo đó giúp người tìm thấy Tây Môn Nghi, kể cả tìm Tôn thúc thúc nào đó của người cũng tương tự. Bởi ta chẳng thể nghĩ ra đâu là nhân vật ở họ Tôn nhưng có thân thủ lợi hại, nếu những nhận định của Tây Môn Nghi về vị Tôn thúc thúc của người là đúng.

Giang Cửu Linh vẫn không tuyệt vọng :

- Nhưng Kha tiền bối đã biết về Đoàn Đăng, nhân vật từng cứu mạng và truyền tuyệt kỹ Tam Ma Thảm Trảo cho vân bối. Liệu nào không thể qua đó để dò xét hầu minh bạch Đoàn Đăng từng kết nghĩa huynh đệ với những nhân vật nào hay sao?

Kha Tuệ gượng cười :

- Hãy tin ta, Đoàn Đăng chỉ là một trong những kẻ được xếp vào loại cao thủ hạng ba hạng bốn trong võ lâm, và theo đó thật không dễ tìm để mong biết Đoàn Đăng từng kết giao với những người nào. Phần ta nhờ một lần cách nay độ hai mươi năm vì tình cờ trông thấy Đoàn Đăng luyện tuyệt kỹ ấy nên biết và vẫn nhớ. Huống hồ chỗ Đoàn Đăng từng lưu ngụ luyện công thật may sao lại có cùng danh xưng với tính danh của người - động Cửu Linh nên ta thoát nghe người kể liền nhớ ngay họ Đoàn.

Giang Cửu Linh dần thất vọng :

- Vậy không còn cách nào khác giúp vân bối đừng bị kết tội oan?

Kha Tuệ chột bảo :

- Hãy hy vọng quan phủ chịu nể mặt Trầm tướng quân, qua đó cho ta đủ thời gian tìm Tây Môn Nghi hộ người, vì dù thế nào ta vẫn quyết nghĩ kế cứu người. Nhân đây ta có mang cho người một ít thức ăn, để có bất kỳ chuyển biến gì ta sẽ lập tức cho người hay. Mà này Trầm tướng quân cũng có lời hỏi đến người, vậy chớ làm Trầm tướng quân thất vọng. Ta đi đây.

Nhìn Kha Tuệ đi dần Giang Cửu Linh không thể không nghĩ đến Phạm sư phụ cùng những nhận định đang ngày càng tỏ ra đều đúng vì kể như Kha Tuệ cũng không hề biết về Minh Nguyệt giáo và Phạm sư phụ cũng đoán đúng khi bảo thật khó lòng tìm cách để minh chứng Giang Cửu Linh vô tội. Vì ngoài Tây Môn Nghi kể cả việc tìm Tôn thúc thúc cũng là điều thiên nan vạn nan. Bởi đó Giang Cửu Linh cũng dần nghĩ đến hạ sách vượt ngục.

6. Chương 6: Nhiều Thế Lực Cùng Tranh Hạ Sát - Do May Mắn Được Dịp Luyện Công

Nghe có tiếng mở khóa khóa loảng xoảng, Giang Cửu Linh hoang mang ngồi bật dậy :

- Sao? Há lẽ đã đến lúc đưa thảo dân đi xét xử bất kể bây giờ như đã vào tầm nửa đêm thì phải?

Nhưng chỉ có một bóng đen nhẹ lách vào qua vuông cửa vừa hé mở liền khép lại và bóng đen nọ dù một lời cũng không hề miện lên tiếng.

Thấy vậy Giang Cửu Linh còn đang kinh nghi khôn xiết thì trước mặt vụt lên ánh kim quang, tiếp theo đó mới là tiếng rít thật khê và thật lạnh lùng của bóng nọ :

- Người nên xuống cửu tuyền để lão Diêm Vương xét xử, còn đây là lời vĩnh biệt dành cho người.

Vù...

Thất kinh Giang Cửu Linh đành theo bản năng vừa vội lách người vừa tận lực phát chiêu đánh bật vào ánh kim quang nọ.

- Người là ai? Sao dám lên vào đây quyết kết liễu ta? Đờ.

Ào...

Và khi nhớ việc dùng cánh tay đánh vào ánh kim quang nọ là thất sách, Giang Cửu Linh lập tức vội rút tay về nhưng đã muộn.

Choang.

Cùng một lúc với tiếng ngân vang, tay của Giang Cửu Linh cũng nhói đau. Nhưng thay vì Giang Cửu Linh bật thét thì ngờ đâu chính bóng đen nọ lại gào thét :

- Ối...

Cũng nhờ đó, sau hàng loạt những tiếng động thật huyền ảo liên tiếp phát ra, những ánh đuốc xung quanh khu ngục thất mới kịp bùng cháy lên với bọn ngục tốt hốt ha hốt hải chạy vào :

- Có thích khách.

- Mau ngăn chặn mọi lối đi phòng có người lên vào đây giải cứu phạm nhân.

Và chỉ một thoáng sau, mọi ngọn đuốc đều dồn cả vào gian ngục thất chỉ có duy nhất một mình Giang Cửu Linh bị giam cầm. Bọn ngục tốt lại hỏi :

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Có phải người toan vượt ngục vì cửa ngục vẫn đang mở đây này?

Giang Cửu Linh nhăn nhó nhìn vào bàn tay vẫn đang bị tuôn huyết :

- Có người lên vào đây toan hạ sát tiểu nhân, cũng may nhờ chư vị kịp xuất hiện, khiến kẻ đó hoảng sợ vội tẩu, chỉ có thể dùng thanh kiếm vẫn còn nằm ở đây cửa đứt vào tay thảo dân mà thôi. Riêng thảo dân dù ba đầu sáu tay vẫn quyết chẳng dám vượt ngục.

Bọn ngục tốt dĩ nhiên nhìn thấy thương tích ở tay Giang Cửu Linh, cũng nhìn thấy một thanh kiếm còn lưu lại hiện trường. Chúng hoang mang nhìn nhau :

- Là kẻ nào to gan lớn mật? Nhưng sao hắn có thể ung dung xuất nhập lại còn mở được cửa ngục? Lạ thật!

Giang Cửu Linh lại lên tiếng :

- Nhất định kẻ đó thế nào cũng quay lại, xin hãy giam thảo dân ở chỗ khác an toàn hơn. Chứ thế này thảo dân sợ lắm.

Bọn ngục tốt vội khóa cửa lại và hứa :

- Bọn ta sẽ báo quan nhưng có chuyển đổi chỗ giam cho người được hay không thì bọn ta không thể hứa hoặc là tùy tiện quyết định. Thôi, quay lại ngủ tiếp đi. Mà này cho người một ít thuốc đau này, bôi vào vết thương sẽ giúp người không bị tuôn huyết nữa.

Đến sáng vì vẫn lơ mơ ngủ nên thoát nghe có tiếng bước chân nên gõ tiến lại, Giang Cửu Linh liền than :

- Đã đến lúc xét xử rồi ư. Nhưng đêm qua vì suýt bị sát hại, thảo dân nào có ngủ được. Sao không để thảo dân ngủ bù?

Nhưng vẫn có tiếng người gọi Giang Cửu Linh đầy lo lắng :

- Là bổn tướng đây, người bảo sao? Đêm qua có kẻ toan sát hại người thật sao?

Giang Cửu Linh lập tức đứng bật dậy, thần sắc hoàn toàn tươi tỉnh không có vẻ gì là thiếu ngủ như vừa nói. Và khi nhận ra nhân vật vừa đến chính là Trầm tướng quân, Giang Cửu Linh rất ngạc nhiên :

- Sao tướng quân phải khổ cực thế này, lẽ ra chỉ cần nhờ Kha tiền bối đi thay cũng quá đủ.

Trầm tướng quân vụt cau mày nhưng lại để bật ra tiếng thở dài :

- Vì Kha Tuệ đã vong mạng khiến bốn tướng không thể không đến hỏi người.

Giang Cửu Linh chấn động :

- Tướng quân bảo sao? Kha tiền bối đã chết? Vì sao? Há lẽ cũng do người sát hại? Lúc nào? Bởi lẽ chỉ mới hôm qua, thảo dân hầy còn gặp Kha tiền bối ở ngay tại đây.

Trầm tướng quân gật đầu :

- Vì được bốn tướng ưng thuận, hôm qua Kha Tuệ mới đến gặp người. Nhưng người đã nói những gì và sau đó Kha Tuệ đã đi những đâu để khi mọi người phát hiện và tri hô thì Kha Tuệ chỉ còn là thi thể không hồn.

Giang Cửu Linh dần nghe lạnh khắp người :

- Vậy là Kha tiền bối chẳng có cơ hội bẩm báo gì cùng tướng quân? Nhưng liệu có phải Kha tiền bối đích thực đã bị sát hại?

Trầm tướng quân lại cau mày :

- Sao người vẫn chưa đáp lời bốn tướng? Phải chăng người ngại rồi đây bốn tướng cũng chung số phận vì đã nghe những điều chẳng nên nghe từ người, tương tự Kha Tuệ ắt cũng vì thế mới bị sát hại?

Giang Cửu Linh từ từ lùi lại :

- Không sai và thảo dân quyết không nói gì nữa ngoại trừ buộc phải cung xưng nếu được quan phủ tự thân tra hỏi.

Trầm tướng quân cũng lùi lại :

- Người thực tâm vẫn lo cho bốn tướng đến vậy ư? Được rồi để bốn tướng bảo quan phủ tiến hành tra hỏi, dĩ nhiên cũng có mặt bốn tướng để nghe thử xem người đã nói những gì cùng Kha Tuệ. Phần người cũng nên tự bảo trọng vì thật không ngờ ở chốn công môn lại có kẻ to gan lớn vào đây toan sát hại người. Lạ thật...

Sau đó chẳng bao lâu Giang Cửu Linh được cơ hội gặp lại Trầm tướng quân do bị giải đến cho quan phủ tra xét.

Vừa nhìn thấy Giang Cửu Linh, quan phủ đã cau mày hỏi :

- Phải chăng đã có kẻ to gan toan sát hại người? Hoặc giả vết thương ở tay chỉ là do người tạo ra hầu phù hợp với lời hô hoán tự người bịa đặt?

Giang Cửu Linh lo sợ đáp :

- Xin đại quan minh xét, bởi thảo dân dù to gan lớn mật cũng chẳng dám hủy hoại thân thể, huống hồ đâu dễ gì qua mắt đại quan?

Quan phủ chột vồ bàn :

- Vậy khai mau. Tại sao người to gan gây thảm án ở am Thiên Phật tự?

Giang Cửu Linh như chỉ chờ cơ hội ấy vội cúi thấp đầu quyết chẳng nhìn Trầm tướng quân và bắt đầu cung xưng tất cả tương tự như đã kể cho Kha Tuệ nghe.

Tuy nhiên cũng không ít lần câu chuyện của Giang Cửu Linh phải chịu gián đoạn do bị quan phủ luôn quát nạt cắt ngang.

Dù vậy với sự hiện diện của vị tướng quân họ Trầm là thượng cấp nên quan phủ cũng không đến quá khó khăn, nhờ đó Giang Cửu Linh cũng thuật xong tất cả :

- Mong đại quan đèn trời soi xét vì quả thật thảo dân vô tội, xin hãy truy tìm hung thủ đích thực giải về đây quy án.

Quan phủ cười lạt :

- Cho dù vậy lời của người bắt quá bốn quan chỉ tin một phần, thế nên đừng nghĩ người sẽ ngay lập tức được dung tha. Người đâu mau giam hãm lại.

Giang Cửu Linh lại bị giải đi và kịp nghe Trầm tướng quân nói với quan phủ :

- Không ngờ mọi việc lại liên can tới giới võ lâm, bốn tướng chỉ khuyên quan phủ nên cẩn trọng và có biến chuyển gì mới xin hạ cố báo cho bốn tướng hay. Cũng thú thật bốn tướng phần nào có đủ nguyên do để không thể không lưu tâm đến chuyện này, cáo từ.

Phần Giang Cửu Linh lần này chợt bị biệt giam ở một nơi thật kiên cố lại còn bị đeo gông tương tự Phạm sư phụ độ nào.

Tuy nhiên dù bị biệt giam thì đêm đó vẫn có sự biến xảy đến với Giang Cửu Linh.

Thoạt tiên là Giang Cửu Linh lại phát hiện có một bóng đen nhẹ nhàng xuất hiện nhưng thay vì mở cửa ngục để tiến vào thì bóng nọ chỉ đi qua đi lại xung quanh ngục thất. Do đó Giang Cửu Linh chẳng dám tri hô vì e sẽ không ai tin một khi nghe động bóng đen nọ đâu dại gì lưu lại mà chẳng vội bỏ đi.

Đến khi khứ giác của Giang Cửu Linh chợt ngửi được mùi khác lạ, dù chưa biết đó là mùi gì thì tất cả đã muện. Vì lập tức có một quãng lửa vụt bùng cháy lên cực to ngay sau khi ở tay bóng đen nọ đã phát lên một vài lượt bật hỏa tập xoành xoạch.

Phùng... phùng...

Tĩnh ngộ và hiểu đây là thủ đoạn quyết dùng lửa hỏa thiêu bản thân, Giang Cửu Linh thập phần kinh tâm chỉ có mỗi một phản ứng duy nhất là há miệng gào thật to kêu thật to :

- Cháy! Có kẻ phóng hỏa quyết hại thảo dân, mau cứu hỏa. Có ai không? Mau mau đến cứu hỏa.

Nhưng phải sau đó một lúc lâu khi Giang Cửu Linh ngỡ là không thể thoát mới có một nhân vật xuất hiện và bất thần tung nhiều loạt chưởng giúp Giang Cửu Linh phá vỡ ngục thất.

Ầm.

Chưởng lực của nhân vật này thật lợi hại, ngục thất không những bị vỡ mà ngọn lửa đang phùng phùng cháy phần nào cũng bị dư kinh trấn áp, nhờ đó Giang Cửu Linh mới dám chạy vượt qua.

Cùng lúc này mới thấy bọn ngục tốt thấp thoáng chạy đến :

- Cháy.

- Thật to gan, lại còn dám phóng hỏa công môn.

Nhưng thật nhanh và cũng thật lợi hại, nhân vật nọ chợt chộp và nhấc Giang Cửu Linh cùng lao thoát.

Vù...

Ngờ đâu vẫn có tiếng lũ ngục tốt hô hoán thật to vang đến tai Giang Cửu Linh :

- Kẻ phóng hỏa đã giải cứu Giang tiểu tử, mau báo quan để đuổi theo.

Giang Cửu Linh thềm lo vội lên tiếng hỏi nhân vật nọ :

- Chính tôn giá phóng hỏa ư?

Và lời đáp của nhân vật nọ làm Giang Cửu Linh hoang mang :

- Phóng hỏa để tự gây kinh động ư? Trái lại ta tự hỏi tại sao vẫn có người quyết lấy mạng người chỉ là một phạm nhân đang bị sinh cầm?

Giang Cửu Linh lại hỏi :

- Xem ra tôn giá xuất hiện để giải cứu tại hạ, có thể cho biết vì nguyên do nào chăng?

Nhân vật nọ vẫn tiếp tục đưa Giang Cửu Linh lướt đi bằng băng trong màn đêm :

- Ta hỏi ngươi, có phải cùng bị giam chung với ngươi còn có một nhân vật nữa như ở họ Phạm thì phải?

Giang Cửu Linh vì nhớ lời của Kha Tuệ nên chỉ đáp mập mờ :

- Phải thì sao? Và nếu không phải thì sao?

Nhân vật nọ bật cười và bất ngờ dừng lại :

- Ngươi không ngại vì cứu ngươi được thì ta cũng có thể kết liễu ngươi được ư? Hãy ngoan ngoãn đáp lại từng lời của ta thì hơn? Ha ha...

Nghe loạt cười quá to do nhân vật nọ bật phát, Giang Cửu Linh thập phần chấn động nhất là nhớ bản thân vẫn còn bị đeo gông :

- Được rồi, đích thực tại hạ có bị giam chung một ngục với lão nhân họ Phạm, tôn giá hài lòng chưa?

Qua màn đêm đôi mục quang của nhân vật nọ chợt phát sáng xạ chiếu thẳng vào mắt của Giang Cửu Linh :

- Nghe bảo lão họ Phạm đã thọ án tử, đúng không? Vậy trước đó lão có nói gì với ngươi chăng?

Giang Cửu Linh thêm khiếp đảm vội quay đầu và chẳng dám nhìn vào mắt của nhân vật lợi hại nọ :

- Không sai, nhưng sao tôn giá quả quyết tại hạ phải nghe một điều gì đó?

- Vì bất luận ai một khi đã biết trước tử kỳ thì thế nào cũng có nhu cầu cần tỏ bày cùng ai đó về một điều gì đó, có hay không?

Sợ sẽ gặp nguy, Giang Cửu Linh đành gật đầu và thổ lộ :

- Nhưng lão chỉ nói về những hối hận luôn dày vò vì đã khiến thê nhi tự sát.

- Không còn gì nữa ư? Như về quá khứ và tính danh của lão chẳng hạn?

Giang Cửu Linh rung động :

- Tuy cũng còn nhưng chỉ là lời ủy thác mong tại hạ nếu có cơ hội thì xuân thu nhị kỳ hãy thay lão bái tế vong linh phụ nhân lão, riêng về tính danh thì tại hạ chỉ loáng thoáng nghe như lão có tính danh là Phạm Bá Uy thì phải.

- Phạm Uy Bá. Trừ phi ngươi cố tình đọc chệch đi toan che giấu điều gì nữa phải không?

Giang Cửu Linh chợt lùi lại :

- Tôn giá là ai? Sao quá quan tâm đến một phạm nhân đã thọ án tử?

- Nhưng tại sao ngươi lùi? Nghe đây, tính danh của ngươi là Giang Cửu Linh đúng không, một kẻ vô danh tiểu tốt như ngươi, nếu muốn ta chỉ cất tay một lượt là ung dung kết liễu. Vậy thì đừng tìm cách hoặc qua mặt hoặc tẩu thoát khỏi tay ta, cũng đừng hỏi điều gì ngươi chẳng tự cách hỏi.

Giang Cửu Linh hít vào một hơi thật dài, chân thì vẫn lùi tiếp :

- Sao ngăn cản không cho tại hạ hỏi? Há chẳng phải vì quan tâm đến kẻ đã thọ án tử tôn giá mới cứu tại hạ sao? Vậy thì trừ phi tôn giá chịu đáp lời, nếu không thì đừng mong hỏi thêm ở tại hạ bất kỳ điều gì nữa.

Nhân vật nọ cười vang :

- Ngươi thật to gan, vậy có muốn ta giao ngươi lại cho quan phủ chăng? Vì đó là điều rất dễ dàng. Ta chỉ cần điểm trụ huyết đạo và vất bỏ ngươi lại đây thì với bộ dạng của ngươi, bất luận ai nhìn thấy thì cũng thừa biết ngươi không thể không là kẻ vượt ngục. Trái lại nếu tỏ ra ngoan ngoãn ta không những giải thoát ngươi mà biết đâu vì cao hứng sẽ thu ngươi làm thuộc hạ của ta. Ngươi định thế nào? Ha ha...

Giang Cửu Linh vẫn lùi :

- Chỉ có thể thu nhận làm thuộc hạ nếu tôn giá đang là bá chủ một phương? Vậy sao chẳng xưng danh? Trừ phi tôn giá đang nói dối và ngỡ dễ dàng phỉnh lừa được tại hạ.

Nhân vật nọ bật rít :

- Người quyết không nói? Có biết đó là hành động sẽ khiến người ngay lập tức mất mạng?

Giang Cửu Linh lùi nữa, nhưng lúc toan quay đầu chực chạy thì Giang Cửu Linh chợt nghe một âm thanh từ xa xa vang đến ngày càng rõ :

- Các hạ thử ra tay xem? Đừng ngỡ hễ là Đại trang chủ của Diệp Bích trang thì tha hồ tự cao tự đại. Trái lại, sao không đảo mắt nhìn quanh để biết các hạ đang lâm cảnh gì? Hừ...

Nhân vật nọ chợt quát :

- Bọn người là ai? Sao vô cớ can dự vào việc của ta?

Vừa lúc đó Giang Cửu Linh vì phát hiện quả thật đang dần có nhiều bóng đen chợt đến từ khắp xung quanh nên lập tức lao đi.

Vù...

Nhân vật nọ lập tức lao đuổi theo :

- Tiểu tử muốn chết? Mau đứng lại.

Những bóng đen mới xuất hiện cũng ào ào đuổi theo Giang Cửu Linh.

- Mau giữ tiểu tử lại vì hắn chính là kẻ bốn giáo đang truy tìm. Chớ để hắn thoát.

Và lập tức cũng có một bóng đen xuất hiện chặn lối Giang Cửu Linh :

- Người đừng mong chạy thoát, hà hà...

Giang Cửu Linh toan phản ứng thì bóng đen nọ vừa lùi tránh vừa quát phẫn nộ :

- Các hạ quyết đối đầu cùng bốn giáo thật sao? Vậy đừng trách bọn ta độc ác. Đỡ.

Ào...

Qua đó Giang Cửu Linh phát hiện nhân vật từng giải thoát mình khỏi ngục quả thật đang xuất thủ quạt vào bóng đen ắt chỉ muốn Giang Cửu Linh không lọt vào tay ai khác ngoài nhân vật nọ.

Thế là chưởng của song phương chạm nhau, do quá gần nên dư kinh làm Giang Cửu Linh lảo đảo suýt ngã.

Ầm.

Nhưng vì không ngã nên Giang Cửu Linh nhân đó liền tiếp tục bỏ chạy.

Vù...

Lại có bóng đen khác liền xuất hiện chộp vào Giang Cửu Linh :

- Tiểu tử người thật may mắn, bỗng dưng trở thành đối tượng thật quan trọng khiến ai ai cũng mong chiếm đoạt. Chỉ tiếc là bốn giáo vẫn nhanh tay hơn. Mau ngoan ngoãn nằm xuống nào. Hà hà...

Nhân vật nọ vì vẫn bị bóng lúc nãy cản lại nên lúc này quả thật Giang Cửu Linh chẳng dám mong sẽ có bất kỳ ai chợt xuất hiện giải cứu. Vì thế để tự cứu Giang Cửu Linh bất giác tự bật gầm thật to :

- Khai.

Chiếc gong đang tròng qua đầu và hai tay của Giang Cửu Linh chợt vỡ khai tạo cơ hội cho Giang Cửu Linh xuất quyền quạt vào bóng vẫn quyết chộp Giang Cửu Linh :

- Đỡ.

Ào...

Bóng đen nọ lập tức bật lùi :

- Chao ôi, hắn không phải ngẫu nhiên được gọi là nhất quyền đả hổ. Thần lực của hắn quả lợi hại. Ôi...

Giang Cửu Linh sau một quyền bị hụt thì lúc nào cũng sẵn có tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo kèm theo, vì thế chỉ với một lượt bật chồm đến, chiêu Tam Ma Thám Trảo của Giang Cửu Linh đã tiếp cận bóng đen nọ :

- Trúng.

Chợt xuất hiện một lực đạo từ phía sau quật ngay vào hậu tâm Giang Cửu Linh :

- Chớ vội đắc ý, trái lại chính ngươi phải nằm xuống.

Ầm.

Giang Cửu Linh bị trúng chưởng, dù vậy ngay khi toàn thân vừa bị chao đảo, cũng trước lúc bị dư lực chấn bay thì Tam Ma Thám Trảo của Giang Cửu Linh vẫn kịp chạm đích, chộp vào huyết Hắc Lộ của bóng đen đang giao đấu cùng Giang Cửu Linh. Bóng đen gào thét thất thanh nhưng bằng giọng đã bị bóp nghẹn :

- A... ặc...

Nhưng cũng may cho bóng đen ấy, Giang Cửu Linh vì bị chấn bay nên chiêu Tam Ma Thám Trảo cũng tụt khỏi cổ của hắn, cùng lúc là tiếng kêu đau đớn do chính Giang Cửu Linh thốt ra :

- Hự.

Đang lúc bị chấn bay, Giang Cửu Linh càng thêm kinh tâm táng đờm khi bất chợt phát hiện lại có bóng đen chẳng rõ lúc nào đã bất thần hiện thân và chực chờ sẵn ở hướng Giang Cửu Linh sẽ bay đến.

Vù...

Và quả nhiên bóng đen nọ tung kinh xuất thủ, ngay lúc Giang Cửu Linh chỉ còn cách y đúng một tầm chưởng :

- Lưu giữ ngươi là bổn giáo vì cần và chỉ muốn tốt cho ngươi, sao ngươi không tự lượng sức lại còn hung hăng, chỉ suýt nữa gây phương hại đến sinh mạng huynh đệ ta. Ngươi dù được tha tội chết vẫn chớ mong thoát khỏi tội sống. Đờ.

Ầo...

Thập phần kinh hoàng, Giang Cửu Linh bật gào và nhân đó quyết tận lực cố oằn người sao cho hướng đang bị bay đến nếu bất chợt được đối phương thì mới mong toàn mạng :

- Ôi... ta không muốn chết... a... a...

Và thật may, toàn thân Giang Cửu Linh vụt đảo ngoặt giữa thình không khiến ngọn chưởng của bóng đen nọ vì hụt nên chỉ lao sượt qua và mất tác dụng.

Ầo...

Phần Giang Cửu Linh vì quá mừng cứ lo nhìn theo kinh vừa kịp thoát nên không chú tâm đến bản thân, cũng không có cơ hội quan sát xem phương hướng khi chuyển đổi sắp bay về đâu, để khi nghe một tiếng quát khác thật to thì đối với Giang Cửu Linh cơ hồ đã muộn :

- Tiểu tử khá thật nhưng vẫn đừng mong thoát. Xem chiêu.

Ầo...

Phát giác bản thân lại bị một đạo kinh lực uy hiếp, Giang Cửu Linh biết đã muộn nên chỉ còn mỗi một phản ứng duy nhất là quyết liều cùng đối phương. Thế là từ giữa thình không, Giang Cửu Linh động nộ quật tung song quyền bất kể khoảng cách giữa song phương lúc này hoàn toàn vượt ngoài tầm phát quyền của Giang Cửu Linh :

- Dù ta không thoát thì chỉ cần trúng một quyền của ta, ngươi cũng mất mạng. Đờ.

Ngờ đâu chiêu quyền của Giang Cửu Linh lúc này không chỉ bật lên tiếng rú rít kỳ lạ mà còn tự phát tỏa uy lực vượt trước tầm của tay quyền.

Vù...

Bóng đen nọ tức thì khựng lại và bất chợt tự hồi bộ thu chiêu, chứng tỏ chỉ muốn tránh, chẳng dám để chiêu kinh chạm vào dù chỉ là quyền phong của Giang Cửu Linh. Hắn còn khê kêu :

- Ôi... hảo thần lực.

Nhờ đó, dù thất vọng vì hụt chiêu Giang Cửu Linh vẫn phần khích để ngay khi hai chân chạm đất lập tức tung người chạy nữa vì bóng đen nọ khi hồi bộ cũng đã mở sinh lộ ngay trước mặt Giang Cửu Linh.

Vù...

Và lần này Giang Cửu Linh cất lực chạy bất kể phía sau ngay lập tức có rất nhiều những loạt hô hoán quát bảo nhau chạy đuổi theo Giang Cửu Linh :

- Chớ để tiểu tử thoát.

- Mau đuổi theo.

- Tiểu tử người dù chạy lên trời cũng đừng mong thoát.

Chạy được một lúc, Giang Cửu Linh nghe có tiếng người gọi ngay bên tai :

- Mau theo hướng này chuyển qua phía tả ngay.

Tiếng gọi chỉ làm Giang Cửu Linh giật bản thân mình nên không thể không bị khựng lại.

Lập tức từ phía sau có tiếng quát kèm theo một chiêu kinh cuộn thẳng đến lưng Giang Cửu Linh :

- Mau nạp mạng.

Ầo...

- Không xong rồi.

Giang Cửu Linh đang thăm kêu thì phát hiện chợt bị một bàn tay tuy mềm mại nhưng lại quả quyết vừa chop vừa lôi Giang Cửu Linh ngã chúi qua một bên.

Do bất ngờ nên Giang Cửu Linh đành để bàn tay đó kéo suýt ngã nhưng lập tức kịp trấn tĩnh liền mở miệng toan quát hỏi xem kẻ đó là ai. Ngờ đâu mọi âm thanh chưa kịp phát ra thì cạnh bên thân Giang Cửu Linh liền có cảm giác nóng giãy, nhìn lại thì kịp thấy một chiêu kinh và suýt nữa đã quật vào bản thân nếu vẫn đứng nguyên vị trí cũ.

Ầo...

Vì thế khi nghe cũng âm thanh lúc nãy lại lọt thẳng vào tai, bảo Giang Cửu Linh mau chạy ngay thì lần này Giang Cửu Linh không còn bị giật mình nữa, trái lại lập tức chạy và theo hướng vừa được bàn tay mềm mại nọ kéo qua, ám thị là phương hướng cần chạy.

Và vừa chạy Giang Cửu Linh vừa nghe từ phía sau chợt vang lên câu quát hỏi tỏ ý phần nộ :

- Người là ai? Nếu dám tùy tiện can thiệp vào chuyện kẻ khác thì sao không đủ dũng lược chường mặt thật, trái lại cứ che giấu chân diện?

Liền tiếp theo sau là vài ba loạt chạm kinh, loạt sau vang xa và nhỏ hơn loạt trước.

Ầm...

Ầm...

Nhờ đó Giang Cửu Linh tự hiểu chí ít đối với bản thân lúc này dường như mọi nguy hiểm đã trôi qua, tương tự mọi não loạn ngay sau lưng cũng đang xa dần so với phương hướng Giang Cửu Linh vẫn tiếp tục cất lực chạy.

Sau đó khá lâu, âm thanh nhỏ bé lúc nãy mới có cơ hội tái xuất hiện, vẫn lọt thẳng vào tai Giang Cửu Linh :

- Đủ rồi, đừng chạy nữa, có lẽ mờ thấy khu trang viện trước mặt chẳng? Ở bên cạnh còn có một chỗ thật tối, thấy chưa? Mau chạy vào đó, hãy tin ta vì chẳng còn chỗ nào an toàn hơn nếu người muốn nấu thân chờ mọi nguy hiểm qua đi. Nào chạy vào đây đi chứ?

Giang Cửu Linh dù không muốn vẫn chạy chui vào chỗ tối và phát hiện đây là chỗ có địa hình dù chỉ dần trũng xuống nhưng một khi đã ngồi xuống khuất dạng thì quả thật kể cả bản thân cũng không thể hưởng mục quang nhìn đi đâu, nghĩa là ngược lại cũng chẳng ai có thể thấy dưới chỗ trũng tối lại có người đang ẩn náu.

Nhưng ngay khi Giang Cửu Linh vừa ngồi phục xuống thì lập tức ngay bên cạnh cũng có một bóng đen cùng ngồi. Chợt hiểu đây là nhân vật vừa mấy phen không những đã nói vào tai chỉ điểm cho Giang Cửu Linh nẻo thoát thân mà dường như còn là nhân vật cũng mấy lượt cùng những cao thủ lúc nãy chạm kinh, khiến họ chẳng thể nào kịp đuổi theo. Giang Cửu Linh vội thì thào hỏi :

- Đa tạ những ứng cứu của các hạ nhưng cho hỏi, tại sao không chạy thoát xa khu trang viện thế nào cũng là đối tượng nếu họ quyết sức tìm?

Đáp lại Giang Cửu Linh chỉ nghe nhân vật suýt khẽ mấy lượt thật khẩn trương :

- Đừng lên tiếng, trái lại ngay cả hô hấp cũng bế kín, mau.

Cùng lúc này tự tại Giang Cửu Linh cũng bắt đầu nghe thoát tiên chỉ là vài tiếng bước chân nồn nóng chạy, sau thì khựng lại và đổi thành tiếng hô hoán gọi í ới :

- Mau đến đây, trang viện này rất khả nghi.

Tiếp đó là nhiều tiếng bước chân cùng chạy đến chứng tỏ có nhân vật thế nào cũng bắt đầu tiến hành lùng sục khắp trang viện.

Nhưng rồi Giang Cửu Linh cũng nhẹ vơi đi nỗi lo khi nhận ra dù khu trang viện có bị lùng sục kỹ đến đâu thì hầu như chẳng ai quan tâm hoặc phát hiện chỗ trũng tối Giang Cửu Linh đang nấu ẩn.

Kể cả lúc có nhiều tiếng đối thoại đột ngột cất lên cơ hồ ngay bên cạnh chỗ trũng tối thì liền sau đó mẫu đối thoại cứ xa dần và đến lúc chẳng còn nghe gì nữa.

Thán phục, Giang Cửu Linh khẽ thì thào :

- Chọn chỗ này tuy mạo hiểm nhưng thật cao minh, vậy có nên ẩn tiếp chẳng? Vì tại hạ chẳng muốn bị rơi vào tay ai lúc này.

Nhưng đáp lại Giang Cửu Linh, lần này lạ thay, chỉ là sự yên lặng thật khó hiểu của nhân vật nọ.

Tự hiểu có thể mọi nguy hiểm vẫn chưa qua và thái độ của nhân vật ấy ắt chẳng có gì khác ngoài tự ý bảo Giang Cửu Linh chờ mạnh động, Giang Cửu Linh vì thế cũng ngồi yên.

Đó là khoảng thời gian dù xung quanh tĩnh lặng nhưng lại tạo ra nhiều ngột ngạt khó chịu cho Giang Cửu Linh. Vì thế ngay khi phát hiện thời khắc của vầng dương lộ dạng cũng dần đến, Giang Cửu Linh đành lên tiếng :

- Tại hạ đang vô tình trở thành đối tượng cho nhiều thế lực cứ luôn truy đuổi, thật chẳng an tâm nếu mãi lưu lại đây, nhất là chưa tìm được chỗ nấu thân an toàn. Xin lượng thứ tại hạ phải ly khai, ân cứu viện đem qua tại hạ nguyện có ngày đáp trả. Cáo từ!

Thật lạ là nhân vật nọ vẫn mãi ngồi yên, là nguyên do khiến Giang Cửu Linh dù đang vội vẫn lo lắng nhìn kỹ nhân vật nọ :

- Các hạ đã bị nội thương? Chết thật nếu thế này, đi thì không đành nhưng lưu lại càng lâu thì tại hạ càng lo âu. Làm thế nào bây giờ?

Chỉ như thế nhân vật nọ mới lên tiếng :

- Nếu muốn thì người cứ đi, đừng lo cho ta. Vì chỉ cần tọa công một chút là ta sẽ... ọe!

Lớp lụa đen che mặt của nhân vật nọ lập tức bị thổ loang ra cả một mảng ướt sũng khiến Giang Cửu Linh bàng hoàng khê khê :

- Chao ôi nếu bị thổ huyết thế này, nội thương của các hạ thật nghiêm trọng. Dù vậy nếu muốn trị thương cần phải tìm cho các hạ một chỗ thật kín đáo. Thật tiếc vì tại hạ chưa từng đến đây lần nào, địa hình xa lạ e khó thể tìm bất kỳ chỗ nào kín đáo hợp ý.

Ngờ đâu nhân vật nọ dù bị thương vẫn tiếp tục phát thoại, dĩ nhiên bằng giọng yếu dần :

- Ta nghe nói người từng bị giam chung với một tử tội họ Phạm? Gia trang của kẻ đó từ lâu đã bị bỏ hoang, kể cả dân cư ngụ quanh vùng vì khiếp ngại nên cũng chẳng mấy khi đặt chân đến. Nếu người có thể giúp ta tạm ẩn thân ở đây thì kẻ như ân đã đủ đền rồi.

Giang Cửu Linh giật mình :

- Các hạ là ai? Sao biết rõ về tại hạ như vậy? Mà thôi các hạ chẳng cần đáp vội, trái lại hãy mau cho biết chỗ các hạ vừa nói cách đây bao xa và phải đi như thế nào?

Thanh âm của nhân vật nọ nhỏ nữa, nhỏ mãi nhưng may cũng kịp điềm chỉ rõ địa điểm trước lúc cho Giang Cửu Linh chẳng thể nghe được gì thêm.

- Hãy đi theo hướng đông... chỉ cần vòng qua một khu mộ địa là sẽ thấy được một cơ ngơi được lớp trúc dày bao bọc. Đó chính là... gia trang của họ Phạm... hự!

Giang Cửu Linh chỉ biết thở dài khi thấy nhân vật chợt khuyê ngang nhưng cũng tự thở hắt ra vì phát hiện lúc này bầu trời chưa kịp sáng, là thời khắc tốt nhất nếu Giang Cửu Linh quyết đưa nhân vật nọ cùng đến gia trang họ Phạm.

Vì thế chẳng mấy may chậm trễ, Giang Cửu Linh vội xốc nhân vật nọ lên, đặt nằm ngang trên tay và lập tức theo hướng đông thẳng tiến. Chỉ khi đi vòng qua khu mộ địa thì trời mới mờ sáng càng thuận tiện cho Giang Cửu Linh không những vội tiến thẳng vào gian nhà lấp ló sau rặng trúc mà còn thêm an tâm thực hiện những gì cần thực hiện.

* * * * *

Trong một chỗ thật kín đáo, Giang Cửu Linh đang thờ người ngồi như pho tượng với một vật tợ quyển kinh phổ cũ kỹ nằm trên tay, chợt Giang Cửu Linh giật mình và tỉnh hồn, vừa vội đưa tay lên nhẹ lướt qua mặt vừa cất giọng kinh ngạc hỏi :

- Đã tỉnh rồi ư? Tại hạ nên gọi là sư thái như trước hay đổi lại là cô nương cho hợp với mái tóc đang dần được nuôi dài nhưng chưa toại nguyện? Nhưng thôi điều cần biết lúc này là tại sao đêm qua Tây Môn Nghi cô nương ra tay cứu tại hạ? Khác với bao lần trước chỉ muốn kết liễu Giang Cửu Linh này?

Hướng theo ánh mắt Giang Cửu Linh đang nhìn và hỏi là một nữ lang sắc diện hãy còn nhợt nhạt thì vẫn chính là Tây Môn Nghi được Giang Cửu Linh từng biết độ nào. Tây Môn Nghi đang gượng tự ngồi lên :

- Chuyện trước kia đừng nhắc lại làm gì, cũng may ta kịp nhớ có lần người phủ nhận bảo tính danh không phải Tôn Giang, thế nên được tin bốn giáo quyết đối phó để bắt giữ một Giang Cửu Linh nào đó, dù bất ngờ ta vẫn quyết chẳng bỏ qua. Nhờ đó ta đã có cơ hội phần nào hả dạ, nhưng đây là đâu? Và tại sao ta vừa phát hiện có vẻ như người đang trong tâm trạng bị thương, như vừa mới sa lệ thì phải?

Giang Cửu Linh cười nhạt :

- Chỉ vì một bí kíp nào đó, thật đa tạ vì tại hạ luôn được quý giáo quan tâm. Kể cả chuyện tại hạ bị giam chung với một tử tội họ Phạm cũng chẳng thể qua được mắt quý giáo. Chỉ tiếc một điều quý giáo chỉ biết một chẳng biết hai, vì thế ắt sẽ chẳng bao giờ ngờ tại hạ đã bái tử tội họ Phạm làm sư phụ nên bây giờ mới có cơ hội nấu thân ở đây, một mật thất thật an toàn và ở ngay bên dưới gia trang họ Phạm. Nhân đây cũng cho cô nương phần nào tỏ tường, sở dĩ tại hạ đã sa lệ vì nhờ thấy quyển kinh phổ võ học này do sư phụ lưu lại, tại hạ mới minh bạch là đã được sư phụ ưu ái dùng thuật Khai Đỉnh Đại Pháp cơ hồ trút truyền toàn bộ chân nguyên nội lực suốt một đời cho tại hạ. Vì dù tại hạ chưa kịp luyện võ học công phu có trong quyển kinh phổ này nhưng với nội thương chưa khôi phục, cô nương hãy tin chắc tại hạ hoàn toàn đủ tư cách đoạt mạng nếu cô nương dám giở trò.

Tây Môn Nghi hoang mang :

- Nói sao? Tử tội họ Phạm mà cũng là một cao thủ võ lâm ư? Và người đã thực sự được sư phụ trao truyền nội lực? Thảo nào đêm qua ta cứ luôn bối ngỡ với nội lực quả thật khá thâm hậu do người thể hiện, vậy có thể cho ta biết lệnh sư từng là nhân vật như thế nào? Và vì sao thay vì cứ để mặt ta một mình lưu lại Phạm gia trang bên trên, người lại đưa ta cùng xuống mặt đất này? Tại sao chứ?

Giang Cửu Linh chợt châm quyển kinh võ học vào ngọn lửa thấp bằng dầu lạc, vừa nhìn quyển kinh phồng cháy dần, Giang Cửu Linh vừa giải thích :

- Có hai nguyên do, thứ nhất tại hạ muốn qua cô nương cho quý giáo biết kể từ lúc này trở đi Giang Cửu Linh tại hạ hoàn toàn đổi tư cách cùng quý giáo đối đầu, nếu vẫn muốn quấy rầy tại hạ. Và nguyên do thứ hai, như đã nói tại hạ muốn minh bạch vì sao đêm qua cô nương lại giúp tại hạ, không giống như thái độ của những nhân vật khác cùng cùng xuất thân với cô nương?

Tây Môn Nghi thở ra :

- Với nội lực của người thể hiện đêm qua mà nói quả thật cũng tạm đủ để thoát lời tự phụ. Dù vậy người yên tâm, đối với ta lúc này chỉ cần phá hỏng mưu sự của bốn giáo một thì ta hả dạ một, phá mười mười, người có biết nguyên nhân chẳng?

Giang Cửu Linh cũng hả hê xoa hai tay vào nhau vì quyển kinh phổ võ học đã bị thiêu hủy trọn vẹn :

- Xin được nghe, nhưng nhớ cho đừng cho là tại hạ dễ tin sau khi đã mấy phen bị cô nương hại suýt chết.

Tây Môn Nghi cười cười :

- Thì hại người không được ta mới bị hại ngược lại. Người còn nhớ ta đã từng vì mê được ở Mê Tâm tuyền đã để người tẩu thoát? Cũng có nghĩa là mọi mưu toan ta quyết tìm thấy bí kíp võ học đưa về phục bầm Giáo chủ bốn giáo cũng bị hỏng. Dĩ nhiên sau đó ta bị truy nã, lại còn chịu hàm oan là đã tự thủ đắc bí kíp một mình. Cũng may do đã quá biết bốn giáo sẽ cư xử tuyệt tình như thế nào đối với bất luận ai chẳng hoàn thành sứ mạng, ta ngay lập tức ẩn thân, chỉ đêm qua quyết xuất đầu lộ diện, không phải vì cứu người mà chỉ luôn mong tìm cách phá hỏng càng nhiều mưu dự của họ càng tốt. Nếu người vẫn chưa tin thì một là cứ tùy tiện hành xử ta hoặc hai là hãy tống khứ ta đi, thử xem sau đó có ai đến đây tìm người chẳng, miễn sao chỗ này đủ kín đáo và đúng như lời người quả quyết.

Giang Cửu Linh cũng cười cười :

- Chớ lo vì sẽ có lúc tại hạ sẽ phải tống khứ cô nương nhưng chưa phải lúc này, bởi để ân đền đủ ân tại hạ quyết định chờ đến khi cô nương bình phục. Vậy hãy mau tọa công điều thương. Xin lượng thứ vì tại hạ cũng cần yên tĩnh để tiến hành khởi luyện công phu của sư phụ.

Dứt lời, Giang Cửu Linh liền tìm chỗ ngồi xuống, bảo là luyện công nhưng kỳ thực chỉ ngồi một chỗ, nhắm mắt lại để chiêm nghiệm hay nghiền ngẫm một điều gì đó.

Tây Môn Nghi thấy vậy cũng lo tọa công điều thương. Thi thoảng nếu buộc phải mở mắt vì nghe tiếng động thì hầu như Tây Môn Nghi lúc nào cũng thấy Giang Cửu Linh tuy vẫn ngồi nhưng chẳng biết từ lúc nào hai tay cứ nhẹ hươu qua hươu lại trước mặt, không hẳn thành chiêu thức võ học nhưng cũng không thể quả quyết đây không phải là chiêu thức võ công. Một cách luyện võ công kỳ lạ.

7. Chương 7: Phạm Gia Trang Bí Nhân Xuất Hiện - Hết Hoài Nghi Giao Hoàn Chân Kinh

Cạch... cạch...

Nghe tiếng gõ, Giang Cửu Linh nghi hoặc vội phát động cơ quan tự khai mở thạch thất và càng thêm hoài nghi hỏi Tây Môn Nghi :

- Sao cô nương quay lại?

Tây Môn Nghi gượng cười, sau đó cố tình đưa hai tay ra trước mặt cho Giang Cửu Linh nhìn thấy nàng đang cầm những thứ gì :

- Lúc ta bị nội thương nếu người không nỡ bỏ mặc thì lúc này vì người còn phải tiếp tục lưu lại đây thời gian dài để luyện công nên ta cũng cảm thấy sẽ bất công nếu cứ bỏ mặt người. Hãy yên tâm, ta chỉ muốn lưu lại để giúp người ngày ngày có đủ thức ăn tươi sống cần thiết. Há lẽ người cứ mãi dùng lương khô không thấy chán?

Giang Cửu Linh vẫn hoài nghi :

- Cô nương chỉ bỏ đi mới nửa ngày đã quay lại kể cũng nhanh đấy nhưng nên biết mật thất này rất kiên cố dù người của quý giáo có cùng cô nương tìm đến đây thật đông thì vị tất có thể toại nguyện hại được tại hạ. Vậy hãy quyết định đi vì dù lưu lại, cô nương vẫn vô khả thi thoắt bất kỳ thủ đoạn nào.

Tây Môn Nghi sa sầm nét mặt :

- Ta chỉ có thiện ý, người không tiếp nhận thì thôi. Riêng những thức ăn này tùy người vậy, không muốn dùng thì cứ vất bỏ. Ta đi đây.

Sau khi bỏ lại toàn bộ thức ăn, Tây Môn Nghi lập tức bước đi.

Phần Giang Cửu Linh thì vẫn thản nhiên tự phong bế mật thất cũng chẳng màng hoặc nhận hoặc mang mọi thức ăn nọ vào.

Ngờ đâu chỉ độ vài canh giờ sau vì vẫn có tiếng gõ chạm như lúc nãy Giang Cửu Linh vừa khê hé mở mật thất thì nghe Tây Môn Nghi bên ngoài bảo :

- Ta vừa tự tay nấu nướng xong, những món này lần nữa tùy người quyết định nếu quyết chẳng dùng thì ta cũng không miễn cưỡng.

Và nàng lại bỏ đi chỉ lưu lại tại đó các món ăn được bày biện thật bắt mắt.

Giang Cửu Linh phân vân và cuối cùng vừa thở dài vừa tự tay đưa các món ăn vào và lại phong kín mật thất như trước.

Nhưng dù đã tự nhủ quyết không đụng tới các món ăn thì mùi vị thơm ngát từ các món ăn nọ cứ luôn bay xộc vào mũi khiến Giang Cửu Linh chẳng thể cầm lòng được nữa, đành lẩm nhẩm :

- Minh Nguyệt giáo nếu cần ta thì chỉ cần bí kíp Phổ Quang kiếm, vậy ắt họ chẳng hạ độc vào các món ăn làm gì vì dù ta chết, một là họ vẫn vô khả tiến nhập vào đây và hai là họ cũng mất luôn cơ hội đắc thủ bí kíp. Thật hy vọng đây đúng là thành ý của Tây Môn Nghi và ta chỉ quá đa nghi mà thôi.

Và khi đã ăn xong, mãi sau đó vẫn bình an vô sự Giang Cửu Linh mới tin hơn vào thành ý của Tây Môn Nghi.

Vì thế lúc lại nghe những âm thanh gõ chạm, Giang Cửu Linh có phần vui vui khi khai mở thạch thất và lại nhìn thấy các món ăn đã được Tây Môn Nghi dù chẳng xuất hiện nhưng vẫn sắp bày sẵn.

Giang Cửu Linh lại mang các món ăn và cố tình nói lớn một câu trước khi phong bế mật thất :

- Xin đa tạ, thức ăn do cô nương nấu thật ngon.

Cứ như vậy Giang Cửu Linh hề ngày ngày chuyên cần luyện công thì cũng bữa bữa được Tây Môn Nghi phục dịch các món ăn vừa ngon vừa chu đáo.

Đến một lần nọ vì nghe tiếng gõ chạm chột vang lên vào thời khắc bất thường, Giang Cửu Linh cảm thấy lo, vội khai mở thạch thất và lập tức nghe Tây Môn Nghi khẩn trương bảo :

- Vì có người đến, ta chỉ muốn lánh mặt đành báo cho người hay để khỏi trông chờ vào các thức ăn ắt hôm nay sẽ phải chậm trễ.

Giang Cửu Linh vội giữ nàng lại :

- Đã lâu chẳng gặp, tóc của cô nương ra cũng khá dài. Vậy đừng vội đi, nếu muốn lánh mặt thì cứ vào đây.

Tây Môn Nghi ngơ ngác :

- Người không còn nghi ngại ta nữa ư?

Giang Cửu Linh mỉm cười :

- Cô nương có vào không? Đừng chần chừ nữa vì tại hạ quả thật đã nghe tiếng bước chân dần tiến vào. Nào!

Tây Môn Nghi liền bước vào và lập tức hỏi khi thấy Giang Cửu Linh đã phong bế kín mật thất :

- Người nghe rõ những tiếng bước chân thật sao? Nếu vậy nội lực của người thật thâm hậu đồng thời hơn nửa năm vừa qua, người luyện công cũng thu nhiều thành tựu. Chứng tỏ lệnh sư quyết chẳng phải hạng vô danh, khiến ta không thể không nghĩ đến một cao thủ từng đột ngột thất tung cách đây gần hai năm, cũng họ Phạm, đây là Diệp Kiếm Trung Nhất Chương Phạm Uy Bá, có đúng chẳng?

Giang Cửu Linh chỉ nhãn mặt kêu :

- Mới đó đã nửa năm thật ư? Ôi mau quá, trong khi đó tại hạ luyện chưa được nửa phần những võ công cần luyện thành tựu mới được bốn tẩu giang hồ. Biển học quả là bao la, thật không dễ đạt được ý nguyện. Càng không dễ để cô nương vẫn chấp nhận lưu lại cạnh tại hạ một khoảng thời gian lâu đến vậy.

Tây Môn Nghi chột thở dài :

- Nhưng người vẫn cứ nghi ngờ ta, đã vậy từ nay ta hứa sẽ không hỏi về xuất thân võ học của người kéo người nghi lại thêm nghi. Tuy nhiên nhân vật nào đang đến, thật hy vọng người không nghĩ đấy là do ta hoặc cố ý để lộ hoặc có liên can. Nên chẳng người hãy như ta thăm cầu mong cho nhân vật nọ chỉ xuất hiện ngẫu nhiên và mau ly khai, nếu không ta e người lại phải dùng lương khô như trước đây thì thà chết còn hơn.

Giang Cửu Linh thần nhiên đoán :

- Phạm gia trang đã lâm vào cảnh vô chủ, hãy tỏ ra thông cảm vì biết đâu nhân vật vừa đến cũng lâm cảnh tuyệt lộ, đành tạm nấu thân ở đây. Nhưng bất quá chúng ta chỉ phải dùng lương khô độ vài ba ngày là cùng, nhân vật nọ thế nào cũng bỏ đi. Phần tại hạ thì sao cũng được, cần nhất là không để gián đoạn việc luyện công. Cô nương nếu có hứng thú muốn xem thì tùy, được chứ?

Nói thế nào làm thế ấy, Giang Cửu Linh vừa dứt lời liền ung dung quay trở lại với việc luyện công, chỉ tạm nghỉ tay để dùng lương khô, là việc xem ra quá bình thường và chẳng mấy may làm Giang Cửu Linh bận tâm.

Nhưng vì khác với Giang Cửu Linh, Tây Môn Nghi chột nêu một nghi vấn khiến Giang Cửu Linh không thể giữ mãi vẻ thần nhiên, nằng bả :

- Này, liệu có cách nào để biết nhân vật nọ đã bỏ đi hay vẫn ngang nhiên ngụ mãi ở đây?

Giang Cửu Linh sau một lúc ngẫm nghĩ mới thở dài đáp :

- Muốn vậy chỉ còn cách chờ đến nửa đêm cứ lên ra ngoài xem thử.

Tây Môn Nghi kinh ngạc :

- Người muốn nói từ dưới mật thất này chẳng thể nào quan sát hoặc dò xét mọi động tĩnh nếu có ở bên trên? Điều này có điều bất thường đấy.

Giang Cửu Linh cau mày :

- Sao lại bất thường?

Tây Môn Nghi chột nhìn quanh :

- Người không nghi ngại chứ nếu ta muốn lần đầu tiên được nhìn kỹ chỗ này khắp lượt? Vì bất luận ai cũng vậy, sẽ là nông cạn nếu khi kiến tạo một mật thất lại không tạo thêm một lối thoát phòng hờ, chính vì thế ta mới bảo bất thường.

Tỏ ý không tin, Giang Cửu Linh vừa nhìn vừa hást hàm bảo Tây Môn Nghi :

- Cách lập luận của cô nương vừa cao minh vừa thật thuyết phục, chứng tỏ kiến văn không kém so với bản lĩnh võ công, cứ thử tìm xem.

Tây Môn Nghi cầm theo đĩa đèn là vật lúc nào cũng cần thấp sáng vì trong mật thất vốn tối, để vừa đi quan sát khắp nơi vừa giải thích :

- Thoạt tiên ta không thể không nhận ra mật thất dù luôn tối nhưng lạ thay không oi bức hay ngột ngạt, chứng tỏ phải có chỗ thông phong và thường khi ở mật thất nào cũng vậy, chính từ chỗ thông phong nếu chẳng là một lối nữa dẫn ra ngoài thì chỉ ít cũng là chỗ kiến tạo để sao cho có thể dễ dàng quan sát mọi động tĩnh bên ngoài. Hãy để ta tìm và nhất định người sẽ phải kinh ngạc nhiều hơn về kiến văn khá phong phú của ta. A... đây rồi.

Giang Cửu Linh vì từ đầu đã theo sát bên cạnh nên cũng nhìn thấy một chỗ khả nghi ngay khi Tây Môn Nghi kêu vì phát hiện. Giang Cửu Linh hạ thấp giọng hỏi :

- Theo cô nương thì vì sao phải quan tâm đến chỗ này và duy chỉ một chỗ này mà thôi?

Tây Môn Nghi bắt đầu chạm tay vào đó, một chỗ chẳng có gì khác thường so với tất cả chỗ khác quanh đây :

- Người không nhận thấy như mỗi chỗ này có phần nhẵn nhụi hơn so với quanh đây chẳng? Phải có người từng sờ chạm vào đây nên mới như thế, hơn nữa chỗ này vừa có phương vị cao vừa chừng tầm ngực, vì nếu quá cao hoặc quá thấp thì sẽ bất tiện, chẳng ai làm như thế bao giờ. Qua đó đủ đoán biết duy chỉ chỗ này là đáng để quan tâm. Chỉ ngại điều tiếp theo là chẳng biết nên tác động như thế nào, ấn vào hay xoay. Và nếu tác động sai thì liệu có hậu quả gì xảy đến hay không? Là điều nên đề phòng nếu đây là mật thất xa lạ lại do đối phương kiến tạo, vì thế nào cũng có nguy cơ bẫy rập. Tuy nhiên ta thực sự không lo vì biết đây là mật thất do sự phụ của người kiến tạo. Ất chẳng có nguy cơ gì chực chờ, để ta ấn vào xem.

Theo tác động của Tây Môn Nghi, ở một góc khuất của mật thất chợt vang lên nhiều tiếng động lạ.

Cạch...

Và từ đó một luồng gió chợt ủa vào, cũng có chùm sáng nhợt nhạt chiếu vào theo. Tây Môn Nghi đặc ý vội bước đến và cứ thế hăm hở tiến vào bí đạo vừa do bản thân nàng tìm ra :

- Đi nào, chứng tỏ ta đoán đúng và thế nào lối xuất nhập này cũng dẫn đến một nơi nếu không thật lý thú thì vẫn an toàn tương tự chỗ này.

Bí đạo khá hẹp lại có phần thấp khiến Giang Cửu Linh đành phải cúi người lom khom tương tự Tây Môn Nghi phía trước. Tuy nhiên bí đạo lại không quá dài như Tây Môn Nghi nghĩ. Vì thế đi chỉ độ mười trượng nàng chợt dừng lại và thì thào :

- Có lẽ bí đạo chỉ đưa chúng ta tới một chỗ nào đó trong phạm vi Phạm gia trang như ở phía hậu chẳng hạn. Vậy người nghĩ sao, có nên nhân cơ hội này dò xét để biết hoặc nhân vật nọ là ai hoặc y đã bỏ đi hay chưa?

Giang Cửu Linh cũng thì thào và có phần còn nhỏ hơn so với cách phát thoại của Tây Môn Nghi :

- Nếu vậy chỉ cần một người lên bước ra dò xét là đủ, cô nương hay tại hạ?

Tây Môn Nghi phì cười :

- Đừng ngờ ta không dám, cứ chờ đó ta sẽ sớm quay lại.

Dứt lời nàng nhẹ lướt ra và thập phần kinh ngạc khi phát hiện bản thân không chỉ ở trong phạm vi Phạm gia trang mà dường như còn đang hiện diện giữa một tịnh phòng với nhiều vật dụng thoạt nhìn qua cũng biết đây từng là khuê phòng dành cho nữ nhân.

Nhưng vì không quan tâm đến các vật dụng này nàng liền nhẹ bước tiến đến cạnh cửa, lúc toan mở ra thì lạ thay, bỗng dưng cánh cửa tự mở để hiển hiện trước mắt nàng là một nhân vật không những che kín chân diện mà còn trợn hai mắt nhìn nàng :

- Thúy Thúy? A... không phải, tiện tỵ người là ai? Sao tùy tiện đặt chân vào đây?

Qua phen ngõ ngang, đến lượt nàng cũng quát :

- Còn các hạ là ai? Sao phải che kín mặt tợ hồ có hành vi xấu xa tồi bại nên chẳng dám phơi bày chân diện?

Nhân vật nọ lập tức lao bật vào :

- Thật to gan, tiện tỳ người muốn chết, đỡ.

Ào...

Không hề chậm hơn dù chỉ một sát na, Tây Môn Nghi cũng thần tốc xuất thủ :

- Các hạ cũng quá ngông cuồng, nếu đã chán sống thì bốn cô nương sẽ cho toại nguyện. Đỡ.

Àm.

Song phương chạm kinh và cả hai đều bị bức lùi khiến nhân vật nọ càng thêm trợn to đôi mắt :

- Khá lắm, hãy mau xưng danh. Hay là người muốn biến thành một oan hồn vất vưởng? Đỡ chiêu.

Vù...

Tây Môn Nghi vẫn ung dung xuất lực tiếp chiêu :

- Các hạ có bản lĩnh cũng khá nhưng nếu muốn biến bốn cô nương thành oan hồn thì có phần quá tự phụ đấy. Hãy xem đây.

Ào...

Àm! Âm!

Thái độ và thân thủ của Tây Môn Nghi khiến nhân vật nọ cuồng nộ, chột lao ập vào và tới tấp phát liên tiếp nhiều loạt chiêu :

- Người là ai? Xuất thân thế nào? Có tin chỉ trong vòng mười chiêu nữa nếu người chẳng ngoan ngoãn cung xưng lai lịch tính danh thì hậu quả vẫn trở thành một oan hồn chẳng? Xem chiêu. Đỡ.

Ào...

Tây Môn Nghi biến sắc chột nghiêng răng và liên tiếp tiến chiêu :

- Chớ nhiều lời, trừ phi các hạ tự lộ diện thì mới mong được nghe bốn cô nương xưng danh, xem chiêu.

Vù...

Và lạ thay Tây Môn Nghi cũng biến mất theo, chỉ còn lại tràng cười mai mỉa :

- Hay thật, các hạ cũng là hạng người sính dùng thủ đoạn? Nhưng để xem ai cao minh hơn. Ha ha...

Chỉ một thoáng sau cong phương lại xuất hiện nhưng chỉ ở phía hậu viện và không còn ở khuê phòng chật hẹp lúc nãy nữa.

Nhân vật nọ lại tiếp tục xạ mắt vào Tây Môn Nghi :

- Người quyết không xưng danh? Cũng chẳng giải thích vì sao xuất hiện ở đây?

Tây Môn Nghi cao ngạo hỏi ngược lại :

- Các hạ cũng quyết không lộ diện? Chỉ càng chứng tỏ các hạ hẳn từng là nhân vật tồi bại không hơn không kém mới chẳng dám lộ diện, đúng chẳng?

Nhân vật nọ bật cười vang :

- Đừng nghĩ có thể khiến ta lắm kế khích nộ của người trái lại, ha ha... mọi cơ may cho tiện tỳ người bảo toàn sinh mạng vậy là hết, và chỗ người đang đứng sẽ là mộ huyết của chính người. Xem đây, ha ha...

Dứt lời nhân vật nọ từ một vệt hóa ra hai ba, để từ nhiều phương vị tương tự hai ba bóng nhân ảnh này đã cùng lúc lao vào Tây Môn Nghi mang theo chuỗi cười vừa lỏng lẻo vừa thật lạnh lùng khó tả.

Vù...

Ào...

Tây Môn Nghi một lần nữa vùng biến sắc, vội đảo nhanh cước bộ và cũng phát nhiều loạt kinh cùng lúc :

- Hư Vô Thân Ảnh? Các hạ là truyền nhân của Hư Vô cung chăng? Nhưng đừng vội ngỡ ta thúc thủ, xem đây.

Ào...

Bùng...

Nhưng vây áp Tây Môn Nghi vẫn cứ là hai ba bóng nhân ảnh cùng lúc của nhân vật nọ :

- Kiến văn của người kẻ cũng khá, chỉ tiếc số mạng lại chẳng khá bằng vì ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ đầu của người, ha ha...

Để đối phó Hư Vô Thân Ảnh, Tây Môn Nghi chỉ còn mỗi cách là luân phiên xuất lực hết chương này đến chương khác với tâm trạng mỗi lúc thêm hoảng hốt do cảm nhận khó thể phân biệt đâu là ảnh thật và đâu chỉ là hư ảnh do đối phương thi triển tuyệt kỹ Hư Vô Thân Ảnh tạo ra.

Vù... âm!

Ào... Bùng...

Phát hiện Tây Môn Nghi dần kiệt lực vì ngoài những loạt chương luôn hệt chiêu do đánh lầm hư ảnh, nàng còn phải chịu liên tiếp trúng kinh, nhân vật nọ chợt hiện thân và dĩ nhiên chỉ có một thân ảnh duy nhất để ngạo thị nhìn nàng :

- Ta thật không nỡ giết người vì dù sao người cũng có nhan sắc dễ nhìn. Hay là hãy thuận phục ta, đổi lại ta hứa sẽ cho người toàn mạng và mai hậu cùng ta chung hưởng vinh hoa phú quý?

Ngờ đâu đang ngạo thị đắc ý nhân vật nọ giật mình đánh thót vì đột ngột nghe có tiếng hừ lạt mơ hồ vang đâu đây.

Vì thế nhân vật nọ vội đảo người nhìn xung quanh, đôi mục quang thì luôn loang loáng như muốn dùng nhãn quang xua hết mọi ánh chiều nhập nhòa đang dần buông phủ mọi nơi.

Tuy nhiên sau một lúc quét nhìn mọi nơi vẫn chẳng thấy gì, nhân vật nọ vội quay lại nhìn Tây Môn Nghi, nhờ đó kịp thấy nàng đang lén tháo lui và chỉ suýt nữa thì kịp thoát.

Phần nọ nhân vật nọ bật lao đến :

- Phải chăng người vẫn còn đồng bọn và vừa rồi là kẻ của hắn giúp người tẩu thoát? Nhưng chớ mong chạy thoát.

Vù...

Lại có tiếng hừ lạt vang lên, lần này còn kèm theo một giọng nói vẫn thật mơ hồ :

- Thúy Thúy? Sao nàng nỡ bỏ ta? Phải chăng vì nàng đã có kẻ khác? Hừ... hắn là ai? Hừ...

Giật bắn cả người, nhân vật nọ đang lao đến chỗ Tây Môn Nghi vội ngoặt đảo thân hình để thần tốc lao về hướng vừa phát ra câu nói mơ hồ kỳ lạ.

Vút.

Có cơ hội, Tây Môn Nghi lập tức tẩu và kịp lúc chui trở lại bí đạo, đồng thời vội hồi thúc Giang Cửu Linh :

- Chạy trở lại mật thất mau, ọ.

Chỉ mới nói đến đó nàng đã thổ ra một bụm huyết nhưng lại được Giang Cửu Linh nhanh nhẹn đón đỡ và đưa nàng vào mật thất.

Ở đây sau khi đã phong bế kín lối xuất nhập thứ hai vừa phát hiện Giang Cửu Linh hoang mang hỏi nàng :

- Cô nương đã chạm địch? Sao bảo chỉ cần dò xét là quay trở lại ngay?

Tây Môn Nghi ngao ngán lắc đầu nhưng vừa buông tiếng thở dài chưa kịp tỏ bày tư sự nàng bỗng ngã ngất.

Kinh Hoàng, Giang Cửu Linh vội đặt nàng nằm xuống, đoạn tự cười một mình khi phát hiện Tây Môn Nghi quả thật đã bất tỉnh nhân sự.

* * * * *

Thoạt tỉnh lại vì nhìn thấy không những Giang Cửu Linh đang đứng bên cạnh mà còn đang cầm một bát thức ăn vẫn bốc khói trên tay, Tây Môn Nghi vội tựa mình ngồi dậy :

- Chúng ta vẫn ở trong mật thất? Vậy có phải nhân vật nọ đã lộ khai vì thế người mới có cơ hội ra ngoài tự nấu thức ăn?

Giang Cửu Linh lắc đầu :

- Cô nương mới tỉnh lại, hãy còn yếu chớ vội nói nhiều. Bát cháo này là tại hạ nấu cho cô nương, âu cũng là dịp tại hạ phục dịch lại, bù những lúc tại hạ được cô nương tận tâm phục dịch. Cô nương có thể tự ăn được chăng?

Tây Môn Nghi thở hắt ra và đành tiếp nhận bát cháo cũng là ân tình của Giang Cửu Linh :

- Ta chưa đến nỗi không thể tự phục dịch được nhưng dù sao cũng đa tạ, vì dường như người đã dẫn tin ta?

Giang Cửu Linh không đáp chỉ căn dặn :

- Ăn xong cô nương nên nghỉ ngơi, tại hạ có việc ra ngoài một lúc và sẽ quay lại ngay.

Tây Môn Nghi ngờ ngàng :

- Người dám để ta một mình lưu lại mật thất này ư?

Giang Cửu Linh thản nhiên khai mở thạch thất là hành vi chưa từng thực hiện nếu như có cả Tây Môn Nghi cùng hiện diện :

- Nếu bảo tại hạ hoàn toàn tin cô nương thì chỉ là nói dối, còn bảo là tiếp tục nghi ngờ thì chẳng hóa ra tại hạ chỉ là hạng cố chấp hay sao? Vậy muốn nghĩ như thế nào là tùy cô nương, phần tại hạ nhất định sẽ quay lại ngay, quyết chẳng để cô nương hoặc chờ lâu hoặc lo lắng cho.

Và Giang Cửu Linh bỏ đi cũng không màng phát động cơ quan khiến lối xuất nhập mật thất cứ mở toang hoác, làm Tây Môn Nghi càng không thể hiểu dụng ý của Giang Cửu Linh là thế nào.

Nhưng sau đó dù đã ăn xong vẫn chẳng thấy Giang Cửu Linh quay lại ngay, Tây Môn Nghi vội tiến ra cửa.

Cùng lúc ấy Giang Cửu Linh đang từ xa quay trở lại, thấy nàng, Giang Cửu Linh chép miệng kêu :

- Lẽ ra cô nương nên nghỉ ngơi như đã được dặn, vì tuy tại hạ có lỗi cứ mãi tằm đến quên khuấy thời gian nhưng một khi đã hứa quay lại thì quyết chẳng bao giờ sai lời. Thôi mau trở lại nào.

Tây Môn Nghi thoáng ngẩn người nhìn Giang Cửu Linh quả thật đang trong bộ dạng tươi tỉnh vì vừa tắm xong :

- Người chuẩn bị sẵn những y phục tinh tươm này từ bao giờ? Mà này, người quả thật đã khác xưa khiến ta suýt chẳng nhận ra. Y phục người đang mặc quả thật xứng hợp nhưng chỉ tiếc màu tím này tối quá. Nếu có màu khác, màu trắng chẳng hạn, đồ ai dám bảo người chẳng phải là công tử thiếu gia. Người như vậy là đã thành nhân, vừa hào hoa vừa đáng là bậc tu mi nam tử hán.

Giang Cửu Linh cười cười :

- Quá khen, còn y phục này ư? Tại hạ chỉ tình cờ tìm thấy ắt là của sư phụ lưu lại. Và nhân nghe cô nương vừa khen, liệu tại hạ có nên xưng danh là Tử Y Công Tử? Hay sẽ bị mọi người cười chê?

Tây Môn Nghi thoáng giật mình :

- Không phải người chủ tâm chọn ngoại hiệu này chứ? Vì nếu ta nhớ không lầm thì vài trăm năm về trước cũng có một nhân vật tự xưng là Tử Y, duy chỉ khác một điều vì đó là nữ nhân nên nguyên danh xưng là Tử Y Tiên Tử, còn người thì Tử Y Công Tử, có thật chẳng có liên can?

Giang Cửu Linh vẫn cười cười và lần này quả quyết đi luôn vào mật thất, vừa đi vừa giải thích :

- Có thể chỉ là danh trùng nhau, và nếu xảy ra bất tiện thì thôi vậy hoặc tại hạ sẽ đổi y phục khác, hoặc chỉ dùng tính danh Giang Cửu Linh của bản thân mà thôi, cần gì phiền toái xưng thêm ngoại hiệu, vừa dài vừa khó mong được mọi người chấp nhận?

Tây Môn Nghi đi theo sau Giang Cửu Linh và có thêm phát hiện khác :

- Người lại còn nai nịt gọn gàng phải chăng đã đến lúc ly khai? Người cho luyện công đã đủ thật sao?

Giang Cửu Linh không đáp, thay vào đó chợt hỏi khi đã tự phong kín mật thất :

- Khi uống lầm nước ở Mê Tâm tuyền, cô nương sau đó được hóa giải như thế nào?

Tây Môn Nghi ngờ ngợ :

- Người muốn ám chỉ điều gì? Hay người quan tâm đến ả Hoa Tiểu Vân cùng hai ngoại diệt tiểu liễu đầu họ Âu Dương? Vì ta nhớ như người từng nói, nhờ được người chỉ điểm người mới rõ tác hại của Mê Tâm tuyền.

Giang Cửu Linh gật đầu thừa nhận :

- Thọ ân tất báo đáp, huống hồ sau đó, tại hạ thật ngạc nhiên vì chẳng còn nhìn thấy ai đồng thời thì phần cô nương thì được hóa giải mê được Mê Tâm tuyền, thế nên tại hạ mạo muội đoán, ngoại tổ của tiểu Âu Dương đã giúp cô nương thực hiện điều đó, đúng không? Vậy nói đi, điều gì đã xảy ra và số phận của họ hiện nay như thế nào?

Tây Môn Nghi vùng thở dài :

- Người vẫn nhớ chứ, vì quả quyết trong pho tượng Thiên Thủ Phật thế nào cũng có bí kíp võ học, ta mới tìm cách xuống đáy vực với hy vọng sẽ lần lượt thu nhặt toàn bộ mọi mảng vỡ. Điều đáng tiếc là việc ta làm, đại sư ca cũng biết. Do đó sau thời gian chẳng thấy ta trở lại, bốn giáo một là lo cho ta, hai là hồ nghi ta đã đắc thủ và tùy tiện chiếm hữu. Họ được đại sư ca dẫn đạo cũng lần tìm xuống đáy vực. Thế là...

Giang Cửu Linh biến sắc :

- Hoa Tiểu Vân cùng hai ngoại diệt tiểu Âu Dương há lẽ bị người của quý giáo sát hại?

Tây Môn Nghi lắc đầu :

- Cũng chẳng đến nỗi như vậy và theo ta đoán, ắt lúc này họ vẫn bị bốn giáo sinh cầm. Phần ta khi đó thì chẳng dám lộ diện bởi thừa biết sẽ hứng chịu hậu quả thế nào một khi đã chẳng hoàn thành sứ mệnh được phó giao. Vậy đừng trách ta hoặc hỏi ta tại sao lúc đó không nghĩ cách giải thoát họ. Ta vô khả và đó là sự thật vì đến tận lúc này bốn giáo vẫn chưa buông tha, hãy còn tiếp tục truy nã ta.

Giang Cửu Linh nhẹ gật đầu và chợt nêu đề xuất :

- Cũng có thể cho tại hạ tỏ tường càng nhiều càng tốt về nội tình quý giáo?

Như về danh xưng, về trú sở hoặc về lai lịch xuất thân của Giáo chủ quý giáo chẳng hạn.

Nàng nghi ngại :

- Để làm gì? Bởi nếu muốn tìm cách giải cứu họ thì hãy nghe ta khuyên, người tuyệt đối vẫn chẳng đủ tư cách, chỉ tự nạp mạng mà thôi.

Giang Cửu Linh cười cười :

- Tại hạ sẽ không để cô nương chịu thiệt, vì đổi lại mọi thông tin, tại hạ có một sự đền đáp nhất định sẽ khiến cô nương toại nguyện.

Nàng động tâm :

- Như đã nói ta sẽ càng thêm hả dạ nếu có thể khiến Minh Nguyệt giáo chịu nhiều khổ đốn. Vì thế người nên tin, ta chẳng mong bất kỳ sự đền đáp nào. Dù vậy cho ta hỏi, phải chăng người đang ngấm ngấm đề cập đến bí kíp võ học giấu trong pho tượng Thiên Thủ Phật?

Giang Cửu Linh phá lên cười :

- Cô nương thật lợi hại nhưng nếu không vì đã tin cô nương, hãy ghi nhớ kỹ, ắt tại hạ chẳng bao giờ hở môi thổ lộ điều này. Tuy nhiên tại hạ vì chỉ muốn mọi ân oán đều phân minh. Hãy cho tại hạ biết những gì cần thiết, đổi lại toàn bộ kinh văn bí kíp võ học ấy sẽ là của cô nương.

Nàng giật mình :

- Vậy người đã luyện qua chưa? Và phải chăng đó là bí kíp Phổ Quang kiếm?

Giang Cửu Linh vừa lắc đầu vừa thở dài ngao ngán :

- Với thời gian chỉ hơn nửa năm luyện công, sở học sơ phụ lưu lại tại hạ luyện còn chưa xong, làm gì có cơ hội luyện theo bí kíp Phổ Quang kiếm hầu như quá uyên ảo khúc chiết, thật chẳng dễ lĩnh hội.

Nàng tỏ ý mừng :

- Người quả quyết đây là bí kíp Phổ Quang kiếm thật chứ? Và nếu vậy ta chẳng còn gì mừng hơn vì chứng tỏ mọi phỏng đoán của ta về chỗ giấu bí kíp Phổ Quang kiếm đã được minh chứng là đúng. Và lại nếu có thêm bí kíp này thật sự ta không ngại nữa nếu phải đổi đầu Minh Nguyệt giáo hoặc chí ít cũng giúp ta thoát cảnh mãi phải ẩn náu trốn tránh họ.

Giang Cửu Linh lấy từ trong người ra một mảnh hoa tiên được gấp gọn :

- Tại hạ sợ sẽ không ghi nhớ hết toàn bộ kinh văn của bí kíp Phổ Quang kiếm, trong mảnh hoa tiên này đã được chép lại đầy đủ. Nào, nói đi, hãy nói về những điều cô nương có thể thổ lộ về Minh Nguyệt giáo.

Nàng đành tỏ bày sau một thoáng ngập ngừng hoặc lo ngại gì đó :

- Minh Nguyệt giáo tuy tồn tại đã lâu nhưng vì chưa bao giờ có chủ trương cùng võ lâm tranh bá nên chẳng phải bất luận ai cũng nghe biết. Và sở dĩ có sự xuất đầu lộ diện của bọn ta vì nguyên thủy bí kíp Phổ Quang kiếm có xuất xứ từ bốn giáo, lâu lắm rồi và đã bị thất tung. Do đó ngay khi cơ hội đến, mười phần có thể giúp bốn giáo thu hồi cổ vật, ta và đại sư ca mới được lệnh xuất sơn, mục đích của Minh Nguyệt giáo chỉ như vậy thôi. Riêng tổng đàn thì tọa lạc sâu trong núi, nhờ địa hình hiểm trở nên thập phần kín đáo. Người đã đến vùng Trường Bạch bao giờ chưa? Ở đấy có một dãy núi hình rẽ quạt vì thế được gọi là Thạch Phiến Sơn, tổng đàn Minh Nguyệt giáo ở đấy.

Giang Cửu Linh tỏ ra dăm chiêu :

- Vậy còn Giáo chủ Minh Nguyệt giáo thì sao? Lai lịch thế nào?

Tây Môn Nghi đáp :

- Lão họ Trang luôn tự xưng là Trang Tử, chẳng biết có phải tính danh thật của lão hay không. Về xuất thân thì cũng như bao người khác, thoát tiên thì được Minh Nguyệt giáo thu nhận, sau đó tiến thân dần lên, cuối cùng thì được phó giao trọng trách, dĩ nhiên đều nhờ vào công phu bản lĩnh tự luyện. Và có thể quả quyết giả như lão có ý xưng bá võ lâm thì với bản lĩnh hiện nay lão hoàn toàn đủ tư cách.

Giang Cửu Linh liền trao mảnh hoa tiên cho Tây Môn Nghi :

- Hãy nhận lấy, đồng thời cũng nhận thêm một lời đáp tạ về những gì cô nương vừa thổ lộ. Và nếu muốn cô nương có thể lưu lại đây bao lâu cũng được, phần tại hạ xin cáo từ.

Tây Môn Nghi chột kều :

- Người vội thế sao? Định đi đâu?

Giang Cửu Linh nhún vai vừa quay người đi vừa nói :

- Ất cô nương đã rõ, tại hạ vì vô có trở thành đối tượng cho nhiều thế lực nhắm vào nên điều cần làm là sớm giải tỏa càng nhiều nghi vấn càng tốt, chỉ như thế mới mong sinh mạng bản thân mãi vẹn toàn. Vì quả thật tại hạ cũng chán lắm rồi cảnh phải chui nắp lánh mặt. Nếu không thì chết còn hơn. Cáo biệt.

Và sau một lượt lắc vai, Giang Cửu Linh chợt biến mất khiến Tây Môn Nghi vì có cơ hội tận mắt nhìn thấy nên không thể không bàng hoàng :

- Chao ôi, thân thủ của hắn thật bất phàm nhưng chỉ sau thời gian luyện công ngắn đến thế sao? Ôi, thật khó tin.

8. Chương 8: Thiên Phương Bách Kế Diệt Sinh Lộ - Hiễn Lộ Võ Công Xin Hồng Ân

Thoạt nghe có tiếng ngựa phi, ba nhân vật đang ngồi chung dưới bóng mát của một cội cây đều lập tức đứng bật dậy, chỉ trong thoáng mắt hai nhân vật biến mất chỉ còn lại một nhân vật từ từ bước ra đứng giữa quan đạo.

Tiếng vó ngựa nghe mỗi lúc một gần, cuối cùng thì dần xuất hiện từ một đầu mút của quan đạo.

Kỵ sĩ cười tuấn mã vì phát hiện có người chủ ý chặn lối nên từ xa đã kêu :

- Xin mau nhượng lối, nhượng bằng vẫn giữ nguyên vị ất có điều cần chỉ giáo thì xin cứ ra hiệu tại hạ sẵn sàng đáp ứng.

Nhân vật đứng chặn lối liền cười :

- Biết ngoan ngoãn như vậy là tốt và nếu người đứng là Giang Cửu Linh thì thái độ này của ta ắt đủ người hiểu ta muốn gì. Mau dừng lại nào, ha ha...

Thốt tuấn mã dần được kỵ sĩ ghìm lại và dừng hẳn khi còn cách nhân vật nọ hai trượng :

- Thật cao minh. Vậy tại hạ Giang Cửu Linh xin thỉnh giáo các hạ là ai? Giữ tại hạ lại có ý gì?

Nhân vật nọ lập tức đưa cao một lệnh phù và đồng dục lên tiếng :

- Ta vừa đảm nhận chức vụ Tổng Giáo Đầu, tuân lệnh quan phủ cần bắt Giang Cửu Linh người về quy án, chớ xuẩn động kháng lại lệnh phù trong tay ta. Vì với lệnh phù này ta toàn quyền định đoạt sinh mạng người, dù khiếm diện vẫn bị xử tội chết.

Giang Cửu Linh cười cười :

- Quan phủ đã xử khiếm diện tại hạ thật sao? Cho dù vậy, thật lợi hại. Sao quan phủ tỏ tường đúng vào thời khắc này và trên quan đạo này sẽ có tại hạ xuất hiện? Mong được các hạ chỉ giáo.

Nhân vật nọ vội thu cất lệnh phù, thay vào đó bằng một thứ vũ khí lạ kỳ vội được lấy ra :

- Hãy theo ta về quy án, ở đấy ắt người sẽ được giải thích minh bạch. Hy vọng người đủ thông tuệ để tự hiểu lẽ cang kháng cự thì càng tự chuốc khổ vào thân.

Giang Cửu Linh từ lưng tuấn mã dần bước xuống :

- Ý các hạ không tiện giải thích? Cũng chẳng sao vì tại hạ vẫn thừa rõ mọi đoán định cùng những mệnh lệnh của quan phủ đều chẳng xuất phát từ bản thân. Vậy thì để tại hạ hỏi cách khác vậy, các hạ là người của ai? Hỏi chuẩn xác hơn thì các hạ do ai sai phái? Và nhân vật đó vì nguyên do gì luôn tìm thiên phương bách kế quyết đẩy tại hạ vào chốn tử địa?

Vũ khí của nhân vật nọ là một đĩa tròn thật sáng do phản chiếu ánh dương quang, cũng có nhiều khía nhọn chia ra tua tủa chứng tỏ đều được luyện từ kim thiết thật tốt. Nhân vật nọ đưa vũ khí ra trước mặt :

- Chớ nhiều lời vì nếu không thuận phục quay về thọ án thì người chỉ có một kết quả duy nhất là mau nạp mạng.

Giang Cửu Linh thản nhiên tự tiến lại gần hơn :

- Tại hạ không phủ nhận đang là tội phạm tài đào, tuy nhiên điều tại hạ bắt phục là luôn bị ai đó dùng thế lực quan phủ tạo hết hiểm cảnh này đến hiểm cảnh khác quyết hại tại hạ. Vì sao vậy? Và may thay nhân gặp các hạ ở đây, tại hạ tin rằng đã có cơ hội tự minh bạch và làm sáng tỏ. Hãy ra tay đi thôi, nhưng tại hạ nói trước hậu quả dù là thế nào thì chỉ có các hạ gánh chịu. Và nếu muốn toàn mạng thì sao các hạ không tự nói hết những gì tại hạ cần biết? Thế nào?

Thái độ thản nhiên của Giang Cửu Linh chính là nguyên do khiến đối phương động nộ, lập tức bật lao đến và quát :

- Người thật ngông cuồng, há chỉ sau nửa năm người từ một kẻ vô dụng bỗng dưng có bản lĩnh thượng thừa? Người thật sai lầm khi dám khích nộ ta, mau nạp mạng.

Người đến thì vũ khí cũng đến, nhân vật nọ vụt đĩa tròn loang loáng lại còn là đĩa tròn tự xoay, không những chỉ tạo ra những loạt rú rít nghe khiếp người mà còn khiến các khía nhọn cứ luôn nhắm vào Giang Cửu Linh, ngờ chỉ một sát na là tha hồ chấn chạm và cứa nát khắp thân hình Giang Cửu Linh.

Ào...

Ngờ đâu tay tả Giang Cửu Linh chợt cất lên lập tức phát xạ ra một tia hàn quang không rõ là vật gì và làm từ chất liệu nào, nhưng khi tia hàn quang chạm vào đĩa tròn của đối phương lập tức tạo ra tiếng động chất chúa.

Keng...

Hậu quả là chiêu công của nhân vật nọ bị chặn đứng, tạo cơ hội cho Giang Cửu Linh ung dung tiếp cận với một chiêu trào bạt nhanh từ hữu thủ :

- Mau dừng tay.

Vù...

Dứt tiếng, chính Giang Cửu Linh chủ động dừng trước chỉ vì hữu trào của Giang Cửu Linh đã chop và đang uy hiếp chực bầu nát huyết Hắc Lộ của đối phương.

Hoàn toàn khiếp đảm, nhân vật nọ vội kêu lên, tiếc thay chỉ thốt ra toàn những âm thanh nghe ằng ặc vì cổ đã bị bầu chặt :

- Ừm...

Chợt xuất hiện hai loạt tiếng quát từ đâu đó phía sau Giang Cửu Linh :

- Tiểu tử to gan.

- Mau nạp mạng.

Cùng với hai loạt quát là hai đạo uy kinh đã bắt thần cuộn ập vào Giang Cửu Linh.

Ào...

Vù...

Giang Cửu Linh thoáng động dung, chợt nghiêng rặng và lập tức xoay người, nếu hữu trào vẫn chop giữ ở huyết Hắc Lộ của nhân vật nọ thì dù chỉ với một cánh tay tả còn lại Giang Cửu Linh vẫn ngang nhiên vẩy xạ một đạo chuồng kinh, quyết đối phó nhị kinh do hai nhân vật chợt xuất hiện và bắt thần tấn công :

- Dám tập kích ư? Mau lui này.

Ầm.

Hai nhân vật nọ lập tức bị chấn lui sợ hãi đến tái sắc diện :

- Hảo nội lực. Hự...

- Tiểu tử sao bỗng có bản lĩnh thế này?

Đáp lại Giang Cửu Linh chợt biến mất nhưng chỉ một thoáng sau khi xuất hiện trở lại nguyên vị, Giang Cửu Linh hầu như chẳng quan tâm gì nữa đến hai nhân vật vừa rồi, chỉ lạnh lùng hỏi nhân vật đầu tiên :

- Các hạ đã tự lượng sức chưa? Vậy nói đi, các hạ muốn sống hay muốn chết?

Nhân vật nọ tái mặt vừa lùi vừa kêu :

- Người là ai? Sao vì tiểu tử họ Giang dùng kế này đối phó bọn ta? Phải chăng người là...

Tâm cơ thoáng động, Giang Cửu Linh bật hỏi và găng giọng :

- Là ai? Mau nói!

Chợt nhân vật nọ trợn mắt nhìn vào đâu đó phía sau Giang Cửu Linh.

Theo bản năng, lập tức Giang Cửu Linh quay đầu nhìn lại phía sau và lập tức biết đã lầm kế, vì phía sau hoàn toàn chẳng có ai ngoài hai nhân vật vừa rồi mãi đến tận lúc này vẫn đứng yên bất động.

Vì thế Giang Cửu Linh vội nhảy tránh ngay khi nghe nhân vật nọ chợt quát :

- Vĩnh biệt.

Nhờ đó Giang Cửu Linh cảm nhận chỉ bị vài lượt gió rít nhẹ lao sượt ngang và nếu chậm ắt hậu quả sẽ khó lường.

Đã thoát hiểm, Giang Cửu Linh phần nọ quay lại với nhân vật nọ và lạ thay chỉ thấy nhân vật cười thập phần đắc ý.

Thêm nghi ngờ Giang Cửu Linh thay vì lao đến xuất thủ chỉ dừng lại hỏi :

- Mưu ám toán đã bất thành, kể như các hạ đã cận kề cái chết, vẫn cười được sao?

Đáp lại nhân vật nọ vẫn chỉ cười cười, chỉ khi từ khoe miệng của nhân vật nọ dần xuất lộ vài giọt huyết, Giang Cửu Linh dù mơ hồ nhưng cũng đoán hiểu :

- Các hạ tự phục độc tìm chết? Tại sao vậy?

Đến lúc đó từ miệng nhân vật nọ mới bật thốt ra một lời ngắn ngủi :

- Vì tà như vậy còn hơn là để lọt vào tay một kẻ độc ác như người. Hự...

Nhìn nhân vật nọ vụt khụy ngang, Giang Cửu Linh thập phần bàng hoàng cũng là hoang mang vô tưởng nhưng sau đó chợt nhớ, Giang Cửu Linh vội quay lại với hai nhân vật còn lại.

Ngờ đâu cả hai nhân vật này cũng đã chết, tuy chẳng biết chết lúc nào và vì sao nhưng qua dáng sắc của họ. Giang Cửu Linh đủ minh bạch họ quả thật đều đã chết.

Diễn biến khiến bất luận ai cũng phải kinh hoàng, huống hồ Giang Cửu Linh còn là phạm nhân tại đào, vì thế sau khi vội nhìn quanh và phát hiện tất cả đều vắng vẻ, Giang Cửu Linh lập tức tìm cách vùi lấp toàn bộ ba thi thể.

Để đào huyết, Giang Cửu Linh không chỉ tìm chỗ đất mềm ở sâu trong vệ đường mà còn cần phải có lợi khí, qua đó mới rõ quả thật Giang Cửu Linh có mang vũ khí bên thân, là một thanh kiếm tuy chẳng dài lắm nhưng phần thân thì thật dẻo mềm, luôn được Giang Cửu Linh thu giấu tận bên trong ống tay áo bên tả.

Đến lúc định ném lần lượt ba thi thể xuống hố huyết mới đào, may sao Giang Cửu Linh kịp phát hiện đôi điều khả nghi nên tạm dừng lại. Nhờ đó Giang Cửu Linh tuân tự tìm thấy trước sau có đến ba mũi ám khí chia ra cắm vào hai thi thể của hai nhân vật mà cho đến lúc này Giang Cửu Linh vẫn luôn tự hỏi sao họ lại chết.

Xé một mảnh y phục từ thi thể, Giang Cửu Linh thận trọng gói ba mũi ám khí và thu cất vào người, sau đó tự tiến hành mò sục ở thi thể của nhân vật phục độc tự sát, và ở thi thể này Giang Cửu Linh cũng tìm

thấy vài mũi ám khí được ẩn giấu khéo léo trong một đoạn trúc ngắn cất giữ ở cổ tay bên hữu, nhìn vật này Giang Cửu Linh gật gù đầu :

- Lúc này y ném ám khí chỉ một phần là đối phó ta, kỳ thực y cũng tiên liệu giả như ta thoát thì y vẫn mãn nguyện vì đã thực hiện xong hành vi sát nhân diệt khẩu, bất kể hai kẻ bị y sát hại có là đồng bọn với y hay không. Thủ đoạn thật độc ác khiến ta khó thể đề phòng. Hừ...

Và sau khi hoàn tất Giang Cửu Linh lại dùng tuần mã tiếp tục hành trình với tâm trạng mỗi lúc thêm nặng nề vì có quá nhiều nghi vấn nhưng chẳng biết bắt đầu từ đâu...

* * * * *

Nhấp xong một ngụm trà, Trầm tướng quân vừa chép miệng vừa tiếp tục câu chuyện :

- Có phải câu chuyện khiến đại sư khó nghĩ hoặc cảm giác thấy khó thể tin? Nhưng dù sao cũng xin cho một vài lời chỉ giáo, nữ nào để bốn tướng thất vọng, vì đã phí công tìm mọi cách thỉnh mời đại sư pháp giá đến tận bốn doanh?

Cùng ngồi dùng trà với Trầm tướng quân còn có hai nhân vật nữa, trong đó có một tăng nhân là đối tượng vừa được vị tướng quân họ Trầm đặt câu hỏi, tăng nhân sau một thoáng ngẫm nghĩ mới lên tiếng :

- Ý tướng quân đại nhân không tin tiểu tráng sĩ họ Giang là tội nhân thật sự từng sát hại quá nhiều nhân mạng?

Trầm tướng quân gật đầu :

- Như bốn tướng vừa kể, mọi diễn biến xảy ra quanh Giang Cửu Linh mười phần đủ mười đều liên quan đến giới võ lâm, kể cả xuất thân của y cũng chung nguyên ủy này. Thế nên bốn tướng càng ngẫm nghĩ càng tin Giang Cửu Linh chỉ bị giá họa, nhưng vì sao và do ai chủ mưu thực hiện thì chỉ có đại sư hiển nhiên thừa hiểu nội tình võ lâm mới đủ tư cách giúp bốn tướng.

Tăng nhân nọ chợt có một thoáng cau mày, nhân đó lên liếc về phía nhân vật còn lại cũng đang ngồi dùng trà chung bàn :

- Vì mong sáng tỏ nội tình, tướng quân đại nhân chẳng quản đường xá xa xôi cho thuộc tướng thỉnh cầu bản tăng tới đây, bởi cho rằng chỉ người võ lâm mới tường tận mọi chuyện giới võ lâm. Vậy thì thí chủ đây cũng là khách được thỉnh mời? Xin lượng thứ bản tăng mắt kém, không rõ thí chủ là nhân vật hà phương hà xứ? Có thể cho bản tăng thỉnh giáo cao danh quý tính vì đã ngầm đoán xuất thân của thí chủ quyết chẳng tầm thường.

Nhân vật này chỉ tùm tùm cười, dù vậy vẫn chẳng thể giấu khí khái uy nghi là thần thái chỉ có ở bậc tôn sư, không nghiêm vẫn oai.

Và lập tức Trầm tướng quân lên tiếng đỡ lời, đáp thay nhân vật nọ :

- Mục lực của đại sư thật lợi hại, nhưng xin chớ ngộ nhận vì đại nhân đây tuy có xuất thân bất phàm nhưng tuyệt đối chẳng can hệ gì đến giới võ lâm. Và cũng đừng nghĩ bốn tướng đang có điều gì đó chẳng thành tâm cùng đại sư.

Tăng nhân gật nhẹ đầu :

- Như vậy ắt cũng là bậc đại quan đương triều, không là đồng liêu thì cũng là thượng cấp của tướng quân? Nếu vậy thì xin lượng thứ vì bản tăng quá đa sự, thảo nào thoát nhìn cũng thấy đại nhân đây có khí độ bất phàm, lại còn được cao nhân luôn cận kề hộ vệ. Mong lượng thứ, A di đà Phật...

Nhân vật nọ nhẹ chau mày, nhưng thủy chung không lên tiếng, chỉ khẽ liếc nhìn về phía Trầm tướng quân.

Hiếu ý Trầm tướng quân bật cười hào sảng và cất giọng oang oang giải thích :

- Đại sư lại ngộ nhận nữa rồi vì có chẳng đây là đại bản doanh của bốn tướng, hiển nhiên luôn có nhiều tùy tướng ẩn phục và thật chẳng dám nhận hai chữ cao nhân như lời đại sư vừa khen.

Nghe vậy tăng nhân nọ không hỏi gì nữa, chỉ dần nghiêm mặt lại và đáp thẳng vào những gì Trầm tướng quân quan tâm :

- A di đà Phật, về câu chuyện vừa nghe đại nhân thuật kể, có thể cho bản tăng tóm lược thế này, vì cho Giang Cửu Linh liên tiếp bị tai họa là do giới võ lâm gây ra, thế nên tướng quân đại nhân có ý thiên nhiều về một giả định, cho Giang Cửu Linh nếu mãi tồn tại thì sẽ có rất nhiều bất lợi cho ai đó, cũng chính là nhân vật chủ mưu luôn đứng sau mọi thảm sát từng xảy ra, gồm các sư thái vô tội ở am Thiên Phật tự và ít nhất là mười cao thủ kỳ thực chỉ là lũ thủy khẩu đến từ Trường Giang xa xôi?

Trầm tướng quân gật đầu :

- Cũng đừng quên một tùy tướng tâm phúc là Truy Phong Bộ Thập Tam Liên Hoàn Chưởng Kha Tuệ, chỉ vì một liên can ngẫu nhiên vậy mà vẫn bị sát hại. Hung thủ quá xem thường quốc pháp, khiến bản tướng không thể không dần thiên về giả định ấy.

Tăng nhân bảo :

- Bản tăng hiểu, dù vậy A di đà Phật, có hai chi tiết này bản tăng biết khi nói ra ắt sẽ khiến tướng quân đại nhân hoặc thất vọng hoặc không tin. Thứ nhất về tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo, đích thực bản tăng chưa hề nghe bao giờ. Thứ hai nếu tin vào nhận định của Tây Môn Nghi với xuất thân ắt chỉ từ Minh Nguyệt giáo, về thân thủ bản lĩnh của một nhân vật họ Tôn được Giang Cửu Linh gọi là Tôn thúc thúc thì thú thật bản tăng cũng vô khả hoặc chỉ rõ hoặc đoán biết đây là nhân vật nào.

Trầm tướng quân phân vân khó hiểu :

- Đại sư há không phải là một trong số ít cao tăng hiện đang đứng đầu đại phái Thiếu Lâm hay sao? Vậy nếu kể cả đại sư cũng không thể cho bản tướng dù chỉ là một lời phó giao minh bạch thì bản tướng rồi sẽ biết hỏi ai đây?

Tăng nhân nọ chột bảo :

- Nhưng cũng có một cách và để tướng quân đại nhân không phải phí thời gian, xin hãy phó giao việc này cho bản tăng, vì bản tăng định nhờ tới Cái bang. Chỉ họ mới đủ bản lĩnh để bắt đầu dò xét và truy ngược lại từng quá khứ của nhân vật nào đó am hiểu và luôn vận dụng tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo. Xin hẹn tướng quân đại nhân một hạn kỳ, cứ cho là vài ba tuần trăng, nếu có bất luận thông tin nào bổ ích lập tức bản tăng sẽ phúc bẩm cho tướng quân.

Trầm tướng quân nhẹ thở dài :

- Vậy bí kíp võ học từng được Minh Nguyệt giáo quan tâm thì sao? Liệu có thể qua đó để nhanh chóng minh bạch hơn về những hung thủ từng sát hại các sư thái ở am Thiên Phật tự?

Tăng nhân nọ lắc đầu :

- Điều cần yếu là phải biết bí kíp đó là gì, nếu không thật chẳng thể dò la, xem gồm những ai hoặc các môn phái nào vì cũng quan tâm đến bí kíp đó nên mới gây thảm sát.

Trầm tướng quân liền chép miệng :

- Nói như vậy muốn minh oan cho Giang Cửu Linh thật không dễ?

Tăng nhân nọ nhẹ đứng lên :

- Lo với nỗi lo của muôn người, lòng tướng quân khiến bản tăng ngưỡng phục, vậy nguyện hứa sẽ không để tướng quân đại nhân thất vọng, bản tăng xin cáo từ.

Trầm tướng quân cũng đứng lên, nhất là khi thấy nhân vật thứ ba còn lại có thái độ tương tự, và Trầm tướng quân lên tiếng :

- Trong giới võ lâm nếu trước đây bản tướng chỉ nghe thì bây giờ hoàn toàn hiểu vì sao đại phái Thiếu Lâm mặc nhiên luôn được mọi người xem là Thái Sơn Bắc Đẩu. Đức độ và lòng nhiệt thành của đại sư, bản tướng cũng ngưỡng phục. Vậy xin chờ mọi hỉ tín từ đại sư đồng thời cũng xin được tiễn chân, chúc đại sư vô sự qui hồi quý phái bình yên.

Tăng nhân nọ vội khước từ :

- Không cần đâu, A di đà Phật, vì tướng quân đại nhân ắt còn bận nhiều việc quân cơ đại sự, bần tăng dù gì cũng thuộc giới giang hồ, xin chớ khách sáo. Bái biệt.

Dù vậy ngay khi đại sự kia bước ra khỏi hổ doanh, lập tức xuất hiện một nhân vật mặc quân phục nhưng cơ hồ vẫn bộc lộ dáng vẻ như một cao thủ võ lâm, nhân vật này tươi cười bảo :

- Tuân lệnh chủ tướng, xin cho tại hạ tiến chân đại sự.

Có phần ngờ ngờ, tăng nhân nọ vừa đi vừa luôn tìm cách ngắm nhìn thật kỹ nhân vật có nhiệm vụ tiến chân, đồng thời luôn khê kêu :

- A di đà Phật, như thí chủ đây là...

Trong khi đó, lúc hổ doanh chỉ còn lại hai người, nhân vật trung niên có sắc thái uy nghi chợt thay đổi thái độ, tự xem bản thân như là chủ nhân, vẫn ngồi nguyên vị, thản nhiên nhìn Trầm tướng quân hãy còn đứng tỏ vẻ đang chờ đợi gì đó.

Hiểu ý, Trầm tướng quân vẫn đứng, không chỉ có thế mà còn dần nhẹ khom người xuống :

- Sự việc vừa rồi...

Chợt từ sau lưng Trầm tướng quân đột ngột vang lên thanh âm :

- Tội dân là Giang Cửu Linh mạo muội đến tham kiến để xin chịu tội với tướng quân đại nhân.

Trầm tướng quân giật mình quay lại, để khi thấy quả nhiên đã có Giang Cửu Linh xuất hiện và đang quỳ, Trầm tướng quân lập tức cau mày :

- Sao người có thể tiến vào đây? Và còn nữa, người đến từ lúc nào? Há lẽ người xuất hiện vào đúng thời điểm này là vì từ lâu đã ẩn phục nghe mọi chuyện này giờ?

Giang Cửu Linh vẫn quỳ :

- Đó là điều thứ nhất Giang Cửu Linh xin quỳ thỉnh tội vì chưa được lệnh cũng chẳng lời nào bẩm báo đã tùy tiện tiến vào hổ doanh và kỳ thực đã thực hiện khá lâu rồi. Nhờ đó đã minh bạch và hiểu rõ đã phạm thêm tội thứ hai, Giang Cửu Linh cũng xin chịu xử phạt.

Thật lạ, nhân vật có sắc thái uy nghi thủy chung không thốt một lời, bất quá chỉ nhẹ gạt đầu khi thấy Trầm tướng quân kín đáo đưa mắt như muốn hỏi gì đó.

Cũng tự hiểu ý tứ của nhân vật nọ, Trầm tướng quân từ từ ngồi xuống và cất cao giọng cất vấn Giang Cửu Linh :

- Người vừa tự nêu hai tội, một là tùy tiện đặt chân vào đây dù chưa được lệnh của bốn tướng, còn tội thứ hai? Phải chăng người thừa nhận đã thực sự gây thảm án ở Thiên Phật tự?

Giang Cửu Linh vì đang lúc thỉnh tội nên thủy chung vẫn giữ tư thế quỳ :

- Về thảm án ấy, Giang Cửu Linh tuyệt đối vô can. Riêng với tội thứ hai vừa xin chịu xử phạt vì thảo dân mấy lúc gần đây đã cả gan dám nghi ngờ sai cho tướng quân.

Trầm tướng quân giật mình :

- Người nghi ngờ bốn tướng? Như thế nào?

- Cách đây không lâu vì hiểu bản thân ngẫu nhiên đã là phạm nhân tại đào, mỗi bước di chuyển là thập phần hiểm nguy và gian nan, thế nên thảo dân có nhờ người tìm mọi cách để đưa tin cho tướng quân, chính là thời điểm này. Dám hỏi tướng quân có nhận được tin chăng?

Trầm tướng quân lắc đầu :

- Người đã hành động thế thật sao? Người quá tự tin đấy, há lẽ không ngại bốn tướng vì tuân thủ quốc pháp sẽ sắp sẵn mọi việc hầu đối phó người sao?

Thật tiếc là bốn tướng chẳng nhận được tin, hay người được người nhờ không thực hiện?

- Nhưng thật khó giải thích nguyên nhân tại sao vẫn có người vì biết thảo dân vào lúc nào, định đi đâu, để bắt thần xuất hiện ngăn đường chặn lối toan sát hại thảo dân. Trầm tướng quân nghĩ như thế nào?

Trầm tướng quân lại giật mình :

- Có chuyện này thật sao? Vậy phải chăng người muốn nói nếu không phải bốn tướng thì cũng là những thuộc hạ thân tín đã từ đây để lộ quân tình? Thảo nào khi này người nói đã có ý nghi ngờ, là điều bốn tướng có thể quả quyết chưa bao giờ hành động. Nhưng như vậy thì càng thêm lạ, là kẻ nào đã trước sau năm lần bảy lượt quyết hạ thủ người?

- Không chỉ riêng thảo dân vì kể cả Kha Tuệ tiền bối cũng chịu vong mạng thật oan uổng. Do vậy thảo dân đánh liều và mạo muội tìm đến đây là mong thỉnh cầu từ tướng quân một ân huệ, hãy cho thảo dân cơ hội truy tìm và đòi lại công bằng, nhất là sự công bằng cho Kha Tuệ tiền bối.

Trầm tướng quân cau mày :

- Người muốn tự thân truy tìm chủ hung? Liệu có được không? Huống hồ người đến đã lâu và đã nghe tất cả, ắt cũng thấy có nhiều khó khăn như thế nào khiến cho người của đại phái Thiếu Lâm dù bản lĩnh cao minh vẫn chẳng dám tự phụ là sẽ chỉ dựa vào sự độc lực của bản thân để thực hiện. Người chớ quá nóng nảy, trái lại hãy phó giao và tin vào bốn tướng.

Đúng lúc này chợt có một luồng gió lạ bất ngờ cuộn từ ngoài vào khiến Giang Cửu Linh vì kịp phát hiện và chỉ thoát xoay người là đã xuất hiện để án ngữ và che chắn trước mặt Trầm tướng quân, đồng thời Giang Cửu Linh cũng thần tốc xuất thủ, đối phó một bóng nhân ảnh quả nhiên vì từ bên ngoài đột ngột lao vào nên mới tạo ra cơn gió lạ vừa rồi :

- Có thích khách, tướng quân xin cẩn trọng, dù vậy cũng đừng lo vì đã có thảo dân ở đây. Hãy đỡ.

Ào...

Ngờ đâu bóng nhân ảnh nọ lại quất :

- Chỉ có người mới là thích khách, chủ tướng xin lượng thứ vì tiểu nhân buộc phải khuấy động ngay tại đây. Đỡ chiêu.

Ầm.

Giang Cửu Linh chợt khựng lại :

- Nói sao? Vậy tôn giá đây không là...

Nhưng bóng nhân ảnh nọ lại bật lao vào Giang Cửu Linh :

- Hảo công phu, dù vậy người thật ngông cuồng mới dám đặt chân vào đây.

Mau nằm xuống cho ta.

Ào...

Giang Cửu Linh liền quất :

- Mau dừng tay hầu tránh những ngộ nhận không cần thiết vì tại hạ không là thích khách. Hãy dừng lại nào.

Quất xong cũng là lúc tay của Giang Cửu Linh bỗng bật ra và dừng phắt lại với tư thế khóa chặt vào Uẩn Mạch cổ tay của nhân vật nọ, khiến nhân vật nọ biến sắc bật kêu :

- Long Trảo Thủ, công phu của phái Thiếu Lâm? Người là đệ tử Thiếu Lâm phái?

Giang Cửu Linh lắc đầu toan đáp thì nghe thanh âm của Trầm tướng quân cất lên từ phía sau :

- Giang Cửu Linh người mau thu tay về, đừng mạo phạm hoặc gây phương hại đến Khổng huynh đệ cũng là tùy tướng tâm phúc của bốn tướng tương tự Kha Tuệ huynh đệ.

Được Giang Cửu Linh buông tay, nhân vật họ Khổng vội lùi và bật kêu :

- Người là Giang Cửu Linh? Nhưng theo ta biết người không thể có bản lĩnh ngần này, liệu có nhầm lẫn gì không chủ tướng?

Giang Cửu Linh vừa mỉm cười vừa nhún vai đáp :

- Tại hạ hành bất cải danh tọa bất cải tính, thủy chung vẫn là Giang Cửu Linh. Xin lượng thứ vì đắc tội. Nhân đây cũng xin được cải chính, tại hạ chưa hề có diễm phúc trở thành đệ tử Thiếu Lâm phái và chiêu vừa rồi càng không phải là tuyệt kỹ phái Thiếu Lâm, trái lại chỉ là một chiêu vụng về nhờ tại hạ có lần mục kích nên lén học lóm được từ một dã thú, chính là gấu xám.

Họ Khổng hoài nghi :

- Kha Tuệ từng nói với ta tương tự, nhưng há lẽ người chỉ lỏm học mà lại lĩnh hội chiêu thức thật cao minh đến như thế thật sao?

Chợt Trầm tướng quân lên tiếng :

- Được rồi, vậy là bốn tướng hiểu vì sao người toan đơn phương độc lực quyết tự tìm hung thủ đã gây ra thảm án tại Thiên Phật tự. Nhưng liệu có được hay không, chuyện này hãy để sau, còn bây giờ vì tất cả chỉ là ngộ nhận, Khổng Du Phát người có thể đi được rồi và nhớ là đừng quấy rầy bốn tướng. Đi đi.

Khổng Du Phát liền cúi đầu nhận lệnh và từ từ lui ra.

Chờ Khổng Du Phát, đi khuất Giang Cửu Linh vội quay người lại.

Ngờ đâu Giang Cửu Linh chưa kịp nói gì thì nghe nhân vật có dáng sắc uy nghi lần đầu tiên mở miệng lên tiếng :

- Bốn nhân cũng từng nghe Trầm tướng quân nói nhiều về người và hầu hết là đều khen không tiếc lời nhưng vẫn có câu “trăm nghe không bằng một thấy”, người nghĩ sao nếu bốn nhân tỏ ý sẽ lĩnh giáo mọi sở học của người để minh bạch có thật các chiêu võ của người đều tự lĩnh hội từ nhiều ác thú?

Giang Cửu Linh hoang mang. Trong khi đó vừa hoang mang vừa giật mình, Trầm tướng quân vội xua tay ngăn lại :

- Chuyện này e không được, xin hãy...

Nhân vật nọ cũng xua tay, lại còn ung dung ngắt lời Trầm tướng quân :

- Bốn nhân thừa hiểu Trầm tướng quân đang lo ngại điều gì nhưng hãy yên tâm vì bốn nhân đương nhiên cũng biết tự lượng sức mình, ắt vẫn có thể tự lo liệu được. Và sẽ như thế này, Giang Cửu Linh người nghĩ sao nếu đề xuất của bốn nhân vẫn như cũ, duy có một thay đổi nhỏ, là chỉ cần tỷ võ chẳng cần tỷ lực? Nghĩa là chỉ xuất chiêu chiết chiêu không dụng lực để tránh chuyện gây thương hại cho nhau?

Chợt phát hiện sắc diện của vị tướng quân họ Trầm vẫn luôn tỏ ra lo sợ, Giang Cửu Linh sau một thoáng ngẫm nghĩ liền nói :

- Trước khi bày tỏ chủ ý là có thuận hay không, liệu có thể cho tại hạ hỏi vài lời?

Nhân vật nọ bỗng tỏ ra nôn nóng lạ, vội gạt đầu bảo :

- Người cứ hỏi, miễn đừng hỏi bất kỳ điều gì về xuất thân lai lịch của bốn nhân. Mau đi.

Giang Cửu Linh liền hỏi với ánh mắt luôn kín đáo tìm cách dò xét từng biến chuyển ở ngay trên nét mặt của Trầm tướng quân :

- Tại hạ chỉ xin hỏi về đại sư vừa rồi, có thật đấy là một trong số ít cao tăng hiện đứng đầu phái Thiếu Lâm?

Người đáp là Trầm tướng quân :

- Không sai, nhưng người hỏi điều này là có ý gì?

Giang Cửu Linh lại hỏi :

- Chỉ để biết có phải thân thủ bản lĩnh của đại sư ấy đã đạt mức tột đỉnh cao minh hay chưa?

Cung Trầm tướng quân đáp :

- Theo bốn tướng từng dò xét, trước khi thỉnh mời đến đây thì thân thủ bản lĩnh của Thiếu Lâm tứ trăn hiện nay quả xứng là đại cao thủ, đại sư vừa rồi chính là một trong Tứ Trăn gồm nhân - quả - luân - hồi, còn được võ lâm xưng tụng là Tứ Đại Cao Tăng.

Giang Cửu Linh hỏi tiếp :

- Vậy thân thủ của vị tôn giá đây so với vị đại sư lúc nãy là thế nào? Sở dĩ lời tại hạ hỏi vì khi thoát xuất hiện, tuy hành tung của tại hạ có bị phát hiện nhưng đại sư ấy cơ hồ chưa đủ bản lĩnh để nhận rõ đâu là phương vị tại hạ ẩn thân, kỳ thực là ở phía sau chỉ cách đại sư ấy qua tấm bình phong này.

Trầm tướng quân cau mày :

- Ý muốn nói bản lĩnh người hiện nay bỗng dưng đã cao minh hơn Thiếu Lâm tứ trăn? Có quá tự phụ chăng?

Giang Cửu Linh chợt vung tay khẽ chớp cách không và hướng duy nhất mỗi một chén trà là vật đã do đại sư lúc nãy dùng vì chưa được thu dọn nên vẫn còn đặt trên bàn cùng hai chén trà khác, tất cả đều có khoảng cách so với Giang Cửu Linh đang đứng là ngoài nửa trượng :

- Trước lần đầu tiên được vinh hạnh hội diện tướng quân, thảo dân cũng may gặp kỳ tích, mãi sau này mới có cơ hội minh bạch. Và chính nhờ kỳ tích này nếu lúc đó thảo dân chỉ có thể bộc lộ bằng thần lực thì về sau càng hiểu đây chính là nguồn nội lực tốt cùng sung mãn và chẳng phải bất luận ai cũng có thể làm được điều như thảo dân đang làm. Hãy xem đây.

Theo cử động chỉ từ tay của Giang Cửu Linh, chén trà nọ dù chẳng có gì chạm vào vẫn từ từ nâng lên và chậm rãi bay về phía xa hơn, sau nữa thì tự quay lại, hạ thấp dần xuống và nằm ngay ngắn trên bàn như cũ, chẳng hề tạo ra bất kỳ tiếng động nào dù là thật khẽ. Nhân vật nọ khẽ kêu :

- Hảo công phu. Và quả là không phải bất luận ai cũng đủ bản lĩnh thực hiện.

Giang Cửu Linh không vì thế mà cao ngạo, trái lại chỉ nhẹ cúi đầu và nghiêm mặt nói :

- Tuy tại hạ không thể biết cũng không tiện hỏi bất kỳ điều gì nhưng vẫn đoán biết tôn giá ắt phải có xuất thân bất phàm, vì thế xin lượng thứ và đừng nghĩ tại hạ cố tình phô trương. Kỳ thực chỉ là do bản thân chẳng may mạo phạm đến tôn giá, đồng thời cũng còn một chủ ý nữa là mong được Trầm tướng quân khi đã tỏ tường bản lĩnh của thảo dân lúc này thì nên chẳng xin thành toàn cho thảo dân. Bởi nếu không vì tôn trọng quốc pháp, cũng do không muốn gây khó xử chỉ làm tướng quân thất vọng thì với bản lĩnh này của thảo dân, không những thảo dân thừa năng lực thực hiện, chẳng ngại bất kỳ thế lực nào mà biết đâu còn tội thêm tội do bản thân vẫn đang là tội phạm tại đào. Thật mong tướng quân ân chuẩn.

Trầm tướng quân tư lự :

- Vậy người định tiến hành thế nào?

Giang Cửu Linh đáp :

- Nếu đại sư lúc nãy chỉ có thể nghĩ được mỗi một phương cách kể cũng khá cao minh và cơ hội thành sự cũng khá nhiều, thì thảo dân nếu đừng phải lo thêm về mọi lệnh truy nã phát ra từ triều đình, có thể quả quyết còn một cách khác khả dĩ thu kết quả mỹ mãn hơn.

Trầm tướng quân bảo :

- Hãy nói thử xem.

Giang Cửu Linh giải thích :

- Đó là về tuyệt kỹ cũng là độc thủ hung thủ đã thực hiện đều khiến từ đỉnh đầu nạn nhân bị thủng, phun huyết xối xả, và thảo dân nào chỉ tận mắt mục kích tử trạng này một lần? Có đến những hai, một ở vị thúc phụ từng cứu mang giáo dưỡng thảo dân cho dù có được Tôn thúc thúc nhận định, bảo đó từng là hung thủ sát hại phụ mẫu của thảo dân thì cái chết của vị thúc phụ đó cũng do hung thủ bí ẩn gây ra. Sau nữa là cái chết thứ hai của lão sư thái trụ trì am Thiên Phật tự cũng chung một tử trạng là bị thương trên đỉnh đầu.

Trầm tướng quân chợt kêu :

- Còn một cái chết nữa cũng tương tự, đấy là Kha Tuệ. Vậy bốn tướng hiểu rồi, người toan truy tìm hung thủ dựa theo tuyệt kỹ độc ác này? Nhưng vạn nhất hung thủ từ bỏ, tuyệt đối chẳng dùng tuyệt kỹ ấy thì sao?

Giang Cửu Linh mỉm cười :

- Bất luận có dùng nữa hay không thì một khi đã là tuyệt kỹ sở trường thì chí ít phải có ai đó trên giang hồ ắt là từng biết qua và sẽ chỉ rõ đâu là nhân vật từng luyện tuyệt kỹ ấy. Thảo dân tự tin có thể thành sự dựa vào manh mối này.

Trầm tướng quân chợt cau mày lần nữa :

- Nhưng để ngăn lại mọi mệnh lệnh truy nã người từ phía triều đình, bốn tướng e cũng mất khá nhiều thời gian. Vạn nhất trong thời gian ấy, cứ cho là từ chỗ bốn tướng quân vì có gian tế nên bị tiết lộ quân cơ, nếu có lệnh phát nã từ triều đình đưa đến đây, há lẽ bốn tướng cũng phải kháng lệnh giúp người đối phó sao? E không thể.

Chợt nhân vật nọ dù chẳng nói gì chỉ lẳng lặng lấy ra một vật trao cho Trầm tướng quân thì thái độ của nhân vật nọ vẫn khiến Trầm tướng quân giật mình kêu :

- Ngài có chủ ý thể nào?

Nhân vật nọ đành vừa cười vừa giải thích :

- Giang Cửu Linh vừa tự phô diễn công phu thượng thừa, thiết nghĩ không chỉ vô ích mà có thể còn gây nhiều tổn hại chẳng cần thiết nếu không có ai đó tạm thời ngăn lại mọi hành sự hồ đồ từ phía quan phủ hoặc các huyện lệnh. Huống hồ bốn nhân cũng có phần tin, muốn tạo cơ hội cho họ Giang. Tướng quân mau trao cho y và cứ căn dặn những gì cho là cần thiết.

Tỏ vẻ thập phần cảm kích, Trầm tướng quân vội gọi Giang Cửu Linh cùng ra ngoài :

- Người thật may mắn, tốt cùng may mắn. Thôi đi nào, vì bốn tướng cũng có mấy việc không thể không dặn người.

Nhưng kỳ thực đây là Trầm tướng quân đã tự chân tiễn Giang Cửu Linh đến tận bên ngoài. Vừa đi Trầm tướng quân vừa thì thào căn dặn :

- Nhân vật vừa rồi vì có thân phận cực cao nên mới đủ tư cách giữ và phó giao cho người vật này, và hãy nhớ. Một là không để mất, hai là không bao giờ khinh suất hoặc tùy tiện sử dụng vật này. Chỉ khi nào bị bất luận quan quân triều đình nào tỏ ý quyết làm khó dễ thì mới được lấy vật này ra. Nhưng chỉ cho họ xem xong thì phải thu cất lại ngay, rõ chưa?

Sau đó khi đã đủ xa, Giang Cửu Linh dừng lại và toan có lời cáo biệt thì chợt nghe Trầm tướng quân bảo :

- Sau khi ly khai người định tiến hành từ đâu?

Giang Cửu Linh đáp :

- Nếu chẳng có gì trở ngại, thảo dân quyết đến Thiếu Lâm để bái phỏng và hỏi vị đại sư lúc này vài lời.

Trầm tướng quân gật đầu :

- Muốn dò hỏi về tuyệt kỹ ấy của hung thủ thì theo bốn tướng, nhất định Luận Trần đại sư ở Thiếu Lâm thừa kiến văn để biết, người đến Thiếu Lâm là phải.

Giang Cửu Linh liền cúi đầu từ biệt.

- Xin đa tạ và cũng xin cáo biệt tướng quân.

Và Giang Cửu Linh đi xa dần.

9. Chương 9: Quay Lại Cố Gia Dò Hung Thủ - Một Phen Đấu Tử Gặp Cao Nhân

Sau một lúc lâu cứ thấp thỏm khó thể ngồi yên, Giang Cửu Linh liền tìm cơ hội ra hiệu gọi một tửu bảo lại gần :

- Tại hạ có thể hỏi...

Gã tửu bảo chột nhanh nhẩu lạ, miệng gã cứ huyền thuyên :

- Khách quan thiếu gia ắt mới từ phương xa đến? Muốn hỏi người hay hỏi đường? Nhưng thiếu gia đến đây là đúng rồi vì khắp trấn thành này chỉ duy nhất ở đây do mệnh danh là đệ nhất tửu lâu nên mới xứng đáng nghênh đón những khách nhân như thiếu gia. Những thức ăn này sao thiếu gia vẫn chưa dùng? Nếu không hợp khẩu vị hay là để tiểu nhân đổi lại? Và sao thiếu gia không gọi rượu? Mỹ tửu ở đây toàn là loại thượng hảo hạng, chỉ nhấp một chút là có ngay vị giác. Ất vì thiếu gia quên gọi rượu thảo nào thức ăn chẳng được ngon, cơ hồ chỉ mới nhúng dưa sơ qua mà thôi. Thiếu gia dùng loại nào? Rượu Bồ Đào hay Trúc Diệp Thanh? Hoặc Nữ Nhi Hồng, loại nào ở đây cũng có. Chỉ trừ phi thiếu gia chưa từng nếm qua rượu thì không kể vì nếu là vậy, mong lượng thứ, hóa ra tiểu nhân mãi huyền thuyên vô ích.

Giang Cửu Linh càng nghe càng tươi tỉnh, cuối cùng thì phì cười bảo :

- Nhân huynh nói rất đúng, ắt chỉ vì chẳng có rượu nên chưa lần nào tại hạ cảm giác ăn chẳng ngon miệng như lần này. Vậy phiền nhân huynh lấy giúp cho vài hồ mỹ tửu, thứ nào cũng được, miễn sao hợp với thức ăn tại hạ đang gọi nhưng quả thật chỉ mới nhúng dưa sơ qua. Và đây là một ít quà cho nhân huynh, đừng ngại hãy cứ nhận đi.

Bỗng dưng được thưởng cả một thỏi bạc nặng trĩu, gã tửu bảo bèn trở hết tài nghệ :

- Đa tạ thiếu gia, còn cách dùng rượu thì xin cho tiểu nhân mạo muội nêu vài ý thô thiển thế này, thoát tiên với món canh thiếu gia đã gọi, chỉ dùng với nữ nhi hồng là hợp nhất. Nhưng đến món thứ hai thì cần phải có trúc diệp thanh để vừa thay đổi khẩu vị vừa xua tan mùi tanh đắng của món ăn thứ nhất. Và nếu chưa no hoặc thiếu gia vẫn đủ chỗ chứa cho món thứ ba thì phải cần đến một loại rượu mà chỉ có ở đệ nhất tửu lâu này mới có thể tự cất lấy, đó là Thiết Bồ Sam hảo danh tửu, một loại rượu rất mạnh, cho dù là lưu linh có tái sinh thì chỉ sau ba chén cũng phải gục ngã. Sở dĩ tiểu nhân đề cập đến loại danh tửu ấy vì rất hợp với món thứ ba thiếu gia đã kêu. Tuy nhiên cũng tùy tửu lượng của thiếu gia, xin đừng miễn cưỡng, kéo thiếu gia sau lại trách tiểu nhân không báo trước khiến một phen say túy lúy cần khôn.

Giang Cửu Linh lại cười :

- Nhân huynh quả sành sỏi, khiến tại hạ chỉ mới nghe qua cũng đã có cảm giác ngon miệng. Dù vậy nghe và dùng là hai việc hoàn toàn khác, biết đâu hoặc sẽ được thưởng thức một bữa thật ngon hơn hoặc vỡ lẽ tất cả đều do nhân huynh quá bày vẽ, cứ lấy cho tại hạ mỗi thứ một hồ. Nếu thực sự hợp và ngon nhất định nhân huynh sẽ được thưởng thêm.

Gã tửu bảo khựng lại :

- Nữ Nhi Hồng là để khai vị chỉ cần một hai chén là đủ, Trúc Diệp Thanh thì mới lấy cả hồ. Nhưng nếu muốn thưởng thức thêm hảo danh tửu Thiết Bồ Sam như đã nói là loại rượu rất mạnh thì thiết nghĩ thiếu gia nên dành mọi tửu lượng cho loạt cuối này. Vì thế theo ý tiểu nhân cả ba loại rượu này thiếu gia nên lấy mỗi thứ đúng hai chén là hoàn toàn vừa đủ. Sẽ rất hoang phí nếu gọi như thiếu gia mỗi thứ một hồ.

Chợt Giang Cửu Linh nghe một thanh âm cất lên dường như được xuất phát đâu đó cũng ngay bên trong đệ nhất tửu lâu này.

- Đã dùng rượu thì điều úy kỵ là phải độc ẩm, vì sẽ tự làm giảm tửu hứng. Trong khi đó mỗi hồ rót ra được những sáu chén đầy và nếu thiếu hiệp không chê huynh đệ mỗ đây vì bản hàn nên bất xứng thì lập tức sẽ có ngay người đổi ẩm, cũng chẳng ngại sẽ hoang phí bao chỗ rượu còn lại. Thật không biết ý thiếu hiệp thế nào?

Giang Cửu Linh nhìn phía cuối phòng, ở một góc khuất cơ hồ chỉ dành cho những ai hoặc là chẳng muốn bị quấy rầy hoặc vì mặc cảm với thân phận chẳng bằng người mới chọn chỗ đó, thì thấy hai nhân vật thoạt nhìn cũng biết là người võ lâm với một người đã ngoài tam tuần và một còn lại chưa đến đôi mươi. Tuy nhiên dáng cách và phong thái của cả hai lại khiến Giang Cửu Linh dễ phát sinh hảo cảm, vì thế Giang Cửu Linh lập tức đứng lên và dặn gã tửu bảo :

- Hãy cứ lấy mỗi thứ một hồ như vừa bảo, tiện đây cũng xin phiền nhân huynh chuyển hết mọi thức ăn này đến bàn chỗ khuất ấy cho tại hạ, vì quả thật nếu phải độc ẩm thì chẳng có gì tệ hơn.

Sau đó tự Giang Cửu Linh đến chỗ hai nhân vật nọ trước :

- Tiểu đệ họ Giang vì đang cần người đối ẩm, rất mong nhị vị huynh đài nể mặt nhận lời cho.

Hai nhân vật nọ cũng vội đứng lên và nhân vật cao niên hơn vội lên tiếng :

- Đột ngột ngỏ lời và không ngờ lại được đáp ứng, hai huynh đệ mỗ dù hổ thẹn vẫn xin mặt dạn may mắn theo đề xuất của Giang thiếu hiệp. Phần tại hạ là huynh trưởng ở họ Khúc, còn đây là nghĩa đệ Hứa Thần Chung, xin thỉnh Giang thiếu hiệp an vị.

Không khách khí cũng không mảy may chần chừ, Giang Cửu Linh ngồi ngay :

- Giữa tiểu đệ và nhị vị huynh đài lần hội diện này dĩ nhiên chỉ là bình thủy tương phùng may gặp nhau, vậy nên chẳng cần có giới hạn, chỉ dùng những lời đối đáp giúp tăng tửu hứng và đổi lại cứ mượn rượu để đưa đẩy chuyện trò, không để bất kỳ nguyên do nào khác xen vào làm hỏng bữa ăn ngon cho lần duy nhất hội ngộ này.

Tuy nhỏ tuổi hơn nhân vật họ Khúc nhưng vì có cảm nhận cũng cùng niên kỷ với Giang Cửu Linh nên Hứa Thần Chung cơ hồ tự cho phép được reo lên tiếng tán đồng :

- Nói rất hay, chúng ta có cơ hội ngồi đồng bàn thế này hầu như chỉ vì cùng nghe gã tửu bảo nêu những kiến giải về tửu luận thật hợp tai và cũng thật hữu lý, vậy thì cần gì luận bàn về những việc khác, vị tất sẽ cùng hợp với cả ba? Trái lại cứ nói những chuyện liên quan đến các loại mỹ tửu là đủ. Nhân đây đệ xin mạo muội nêu một nghi vấn để xem giữa chúng ta ai sẽ có những lời giải thích thuyết phục hơn, đây là tại sao loại rượu thứ ba được gã tửu bảo đề cập và chỉ lúc nửa đây ắt sẽ mang ra, lại có danh xưng là Thiết Bố Sam, nghe như một tên một loại công phu võ học?

Họ Khúc cau mày :

- Cũng phải, sao lại lấy một tuyệt kỹ võ học đặt cho một loại rượu? Thiết Bố Sam, hừ... hừ...

Hứa Thần Chung phì cười :

- Khúc đại ca sao chỉ hừ hừ? Hay đó là lời giải thích của Khúc đại ca, cho loại rượu được đặt danh xưng là Thiết Bố Sam chỉ vì hừ hừ?

Giang Cửu Linh cũng cười theo :

- Nếu vậy tiểu đệ xin là người đầu tiên được lên tiếng phản bác, lời giải thích của Khúc nhân huynh là không thể thuyết phục được ai, kể cả thuyết phục một đứa trẻ chỉ mới lên ba cũng không thể. Hà hà...

Họ Khúc nhăn nhó :

- Đây chỉ là lời trêu đùa của Hứa lão đệ bởi mỗ có một cố tật là luôn hừ hừ mỗi khi gặp điều cần ngẫm nghĩ. Giang thiếu hiệp xin chớ nghĩ là thật. Không tin Giang thiếu hiệp cứ hỏi Hứa lão đệ thì rõ.

Hứa Thần Chung lại phì cười :

- Nhưng cuối cùng thì Khúc đại ca đã có cách giải thích nào chưa? Phần đệ thì tin rằng, gọi loại rượu ấy là Thiết Bố Sam, ý muốn nói rượu quá mạnh, thừa năng lực quật ngã bất cứ ai, kể cả cao thủ luyện được công phu Thiết Bố Sam thì chỉ giữ được da thịt bên ngoài không bị đao thương tổn hại, riêng lực phủ ngũ tạng cũng bị loại rượu ấy thẩm nhập và rồi quật ngã như bao người. Ta tạm giải thích như thế có đúng chăng tửu bảo?

Lúc đó vì gã tửu bảo lúc này quả thật đã quay lại, gã nghe nên gật đầu :

- Nhưng khách quan chỉ giải thích đúng một phần, vì phần còn lại là thế này...

Họ Khúc chợt xua tay ngăn lại :

- Người đừng nói vội, hay để ta đoán tiếp xem sao, có phải còn một nguyên do nữa là ý muốn nói chỉ những ai luyện được Thiết Bồ Sam và có thể làm cho lục phủ ngũ tạng cũng trở nên rắn tợ đá mới đủ bản lĩnh và tư cách uống loại rượu đó?

Gã tửu bảo lắc đầu :

- Phải hiểu ngược lại mới được, là nếu vị khách quan nào đủ tửu lượng dùng cả hồ Thiết Bồ Sam và không bị quật ngã thì nhất định lục phủ ngũ tạng ắt đã luyện bằng Thiết Bồ Sam công phu. Đây là tiểu nhân nói theo lời giải thích của một nhân vật đại hiệp khách dường như vài ba mươi năm trước vì tình cờ đặt chân đến đây, chính vì đại hiệp khách ấy mới đổi lại cách gọi khiến từ đó đến nay loại rượu ấy kể như bị dính chặt với danh xưng là Thiết Bồ Sam hảo danh tửu.

Giang Cửu Linh bật reo :

- Hay, cách giải thích vừa hay vừa thuyết phục khiến tại hạ cao hứng cũng muốn liều thử một phen, tuy nhiên hãy cứ như tửu bảo nhân huynh lúc nãy đã nêu chủ ý, tùy theo từng món ăn chúng ta sẽ tuần từ dùng từng loại rượu. Nào, rót ra, tiểu đệ xin mạo muội mượn chén rượu đầu tiên này, một là đa tạ nhị vị nhân huynh đã nể mặt nhận lời đối ẩm. Hai là để tỏ lòng ngưỡng mộ vì dù gì nhị vị nhân huynh cũng đã phần nào đoán đúng nguyên do để có một loại rượu được gọi là Thiết Bồ Sam, là điều mà đệ ấu trĩ chẳng thể nghĩ ra. Nào, xin mời.

Họ cùng vui vẻ cạn chén và như đã nói, vì đầu xuôi đuôi lọt, với khởi đầu vừa vui vừa thuận lợi nên cứ thế cả ba tụy lần đầu hội diện và chỉ là bình thủy tương phùng gặp nhau nhưng đã có một bữa ăn không chỉ thật ngon miệng mà còn thập phần hứng khởi và hợp ý.

Cuối cùng vì Hứa Thần Chung cam bại, không thể nào đủ tửu lượng nhấp cạn chén Thiết Bồ Sam hảo danh tửu đầu tiên nên lập tức thoái thác :

- Chao ôi, với chén rượu quá nóng này, tửu lượng của đệ e không kham nổi.

Thật mong chẳng bị Giang nhân huynh chê cười.

Lúc đó họ Khúc sau khi cạn chén Thiết Bồ Sam thứ nhất, khi đặt xuống cũng chấp chới kêu :

- Thiên địa quỷ thần ơi, rượu này sắp thiêu cháy lục phủ ngũ tạng của Khúc mỡ mất. Thật bình sinh chưa bao giờ nếm loại nào nồng và quá mạnh như loại rượu quỷ quái này. Khà...

Riêng Giang Cửu Linh sau khi cũng cạn chén thứ nhất, chợt chép miệng khen :

- Hảo, quả không sai chút nào, đúng là hảo danh tửu Thiết Bồ Sam. Ngon, ngon lắm, hà hà...

Bỗng có tiếng hừ lạt mơ hồ vọng đến :

- Có thật rượu ngon như lời tiểu tử người vừa tấm tắc khen chẳng? Hay chỉ giả vờ, kỳ thực trong lòng đã sợ, vị tất dám dùng thêm chén thứ hai? Hừ...

Họ Khúc biến sắc :

- Ai dám tùy tiện xen vào? Có biết hề làm Khúc mỡ này mất hứng thì phải hứng chịu hậu quả như thế nào chẳng?

Không có tiếng nào đáp lại nữa, làm Hứa Thần Chung vì cũng bức tức nên cay cú nói với họ Khúc :

- Bỏ đi Khúc đại ca, chấp làm gì hạng chỉ dám nói mà không dám chường mặt?

Nhưng Giang Cửu Linh thì khác, bỗng bật cười vang :

- Bất luận đối phương có dám xuất hiện hay không thì qua lời nói chúng ta vừa nghe, thiên nghĩ tại hạ cũng có thể khiến đối phương dù không muốn vẫn tâm phục khẩu phục, kéo có người bảo tại hạ chỉ giả vờ. Vì thế đệ thật mong đối phương ắt cũng có cách nhìn rõ đệ sẽ tự mình dùng cạn hồ Thiết Bồ Sam này. Xem đây, ha ha...

Giang Cửu Linh với một tay tự nâng lên để dùng cạn chén rượu đã bỏ dở của Hứa Thần Chung, tay còn lại thì ung dung chộp vào hồ rượu Thiết Bổ Sam như muốn ngay sau đó sẽ ngay lập tức trút cả hồ rượu vào miệng.

Nhưng mới chỉ uống cạn xong chén rượu của Hứa Thần Chung thì ngoài tửu lâu chợt xuất hiện một lão nhân mặc y phục bị rách vài chỗ cứ xăm xăm tiến vào.

Giang Cửu Linh nhìn thấy liền lên tiếng nói với hai huynh đệ họ Khúc :

- Nhị vị nghĩ sao nếu đệ quả quyết đây chính là nhân vật vừa lên tiếng?

Họ Khúc giật mình và dần tái mặt :

- Phong Trần Cuồng Cái? Hay mõ nhìn lầm vì nghe nói Cuồng Cái thất lạc đã lâu?

Lão nhân nọ vẫn xăm xăm tiến vào và chỉ lên tiếng khi đến gần để nhìn chăm chăm vào Giang Cửu Linh :

- Người có thể uống cạn hồ rượu đang cầm trên tay thật chẳng?

Giang Cửu Linh liền đặt hồ rượu xuống :

- Nếu tiểu bối có thể uống cạn thì sao? Hoặc giả nếu muốn tiểu bối cũng xin thỉnh cầu, mong được lão tiền bối nhận lời hạ cố cùng tiểu bối đối ẩm.

Lão nhân ung dung ngồi xuống :

- Lão phu lâu rồi luôn tìm người đối ẩm và nếu tiểu tử người tự tin có thể uống cạn hồ rượu này thì kẻ cũng đủ tư cách cùng lão phu một phen đối ẩm, vậy hãy mau gọi riêng cho lão phu một hồ.

Giang Cửu Linh lại gọi những hai hồ :

- Tửu bảo nhân huynh mau đem đến cho tại hạ thêm hai hồ, một cho lão khách quan đây, một cho tại hạ.

Lão nhân nọ kinh ngạc :

- Ý người không muốn chiếm tiện nghi ư? Hãy nhớ đây không hề là trận đấu tửu, vì thế chỉ cần người dùng cạn hồ rượu này là đủ. Bối rượu trong hồ tuy đã vơi và còn có một chén rượu do người tự uống nhưng nếu tính thêm hai chén Nữ Nhi Hồng cùng hai chén Trúc Diệp Thanh thì kể như trước sau người cũng đã uống khá nhiều. Lão phu chỉ cần tìm người đối ẩm và đã quá già cho những chuyện tranh hơn thua.

Giang Cửu Linh lắc đầu :

- Tiểu bối lại nghĩ khác, cũng chẳng muốn tranh hơn thua làm gì, hướng hồ hơn về tửu lượng cũng đâu đáng để phô trương hoặc hãnh diện. Bất quá, rượu Thiết Bổ Sam này quả rất ngon, khiến tiểu bối chẳng những muốn một phen thỏa chí tận hưởng mà còn thử xem rượu có đủ mạnh để quật ngã tiểu bối như lời đồn đại chẳng? Mong lão tiền bối không cười.

Và khi tửu bảo mang lại hai hồ rượu, Giang Cửu Linh lễ độ nhận và trao cho lão nhân một hồ :

- Xin kính thỉnh lão tiền bối.

Lão nhân hững hờ đưa tay tiếp nhận :

- Đó là chủ ý của người, lão phu đâu thể miễn cưỡng hoặc ngăn cản. Có chăng chỉ thành thật khuyên người một câu, là kẻ có thể dùng cạn một hồ và chẳng bị quật ngã lăn quay như vẫn chưa được sinh ra. Hãy cẩn trọng và chớ quá tự phụ.

Có vẻ vì phải nói cả câu khá dài nên hồ rượu cứ ở giữa cả hai. Lão nhân chưa thực sự tiếp nhận một khi câu nói chưa hết, phần Giang Cửu Linh thì chưa thể thu tay về vì lão nhân nào đã nói xong.

Tuy nhiên khi đến lúc một bên phải nhận và một bên phải rời tay khỏi hồ rượu thì lạ thay, cả hồ rượu chợt rung lên với sắc diện của Giang Cửu Linh cũng có một chút thoáng hồng đỏ lên.

Phần lão nhân dù đã nhận hồ rượu nhưng lại vội đặt xuống và bảo bằng giọng có phần bị khàn đi :

- Khá đấy, tiểu tử ngươi quả lễ phép có thừa. Nào hãy mở hồ, lão phu ưng thuận cùng ngươi đấu tửu một phen.

Hứa Thần Chung vụt ngăn lại khi thấy Giang Cửu Linh chộp vào hồ rượu :

- Chờ đã, nếu Giang nhân huynh vừa trải qua một phen tỷ đấu nội lực thì tốt nhất đừng vội đấu tửu lúc này. Vì nếu chân nguyên nội lực bị tổn thương thì nhất định cũng bị tác động đến tửu lượng, Giang nhân huynh ắt dễ bị say.

Giang Cửu Linh vẫn thản nhiên tươi cười :

- Dù có như thế cũng chẳng sao vì bất quá ý tứ của lão tiền bối đây như chỉ muốn khảo nghiệm để liệu xem đệ có xứng đáng được cùng đối ẩm hay không. Thế nên thật may, đệ vẫn vô sự, tự tin có thể uống cạn cả hồ và chẳng dễ bị quật ngã. Dù sao cũng đa tạ Hứa nhân huynh quan tâm, còn bây giờ, tiểu bối xin cung kính thỉnh mời lão tiền bối.

Lão nhân nâng hồ rượu lên và chỉ bắt đầu tu khi thấy trước mặt Giang Cửu Linh quả thật đang thản nhiên nâng hồ rượu lên miệng và uống.

Và cả tửu lẫn đều nhất loạt xông xáo khi thấy cả hai không những đều uống cạn mà còn cùng lúc chép miệng khen ngon :

- Hảo, quả là rượu ngon.

- Thật chẳng sai chút nào, đúng là hảo danh tửu Thiết Bổ Sam.

Và lão nhân chợt đứng lên :

- Kể như lão phu nợ ngươi một lần vì nếu không có ngươi chiêu đãi đâu để gì lão phu được một bữa rượu ngon như thế này, hẹn gặp lại sau. Ha ha...

Vù...

Chỉ trong chớp mắt lão nhân đã biến mất khiến khắp tửu lầu ai ai cũng thất kinh, ngỡ vừa gặp ma thì Giang Cửu Linh giật mình vì nghe họ Khúc khẽ kêu :

- Cuồng Phong Tảo Bộ! Thân pháp này phi Phong Trần Cuồng Cái thì quyết chẳng ai biết.

Vì thế Giang Cửu Linh thật chẳng biết đối đáp như thế nào khi thấy họ Khúc đột ngột ngỏ lời cáo từ :

- Đa tạ vì bữa ăn. Huynh đệ mỗ còn có việc cần thực hiện chẳng dám quấy rầy Giang thiếu hiệp, thật không ngờ lại là nhân vật thâm tàng bất lộ.

Hứa Thần Chung cũng đứng lên tương tự đại ca họ Khúc, chỉ khác một điều là Hứa Thần Chung chợt tỏ ra có phần áy náy, nói với Giang Cửu Linh :

- Nhưng Giang nhân huynh liệu có ổn chẳng vì đã dùng cạn cả hồ hảo danh tửu Thiết Bổ Sam, một việc dễ dẫn đến hậu quả tai hại?

Giang Cửu Linh cười cười :

- Tại hạ tuy có phần chệnh choáng nhưng thiết nghĩ cũng chẳng đến nỗi nào, nhất là so với tâm trạng đang rất vui nhờ may mắn biết nhị vị nhân huynh. Vậy xin như đã nói, tất cả chỉ là bình thủy tương phù, tình cờ gặp nhau đừng quá để tâm đến một bữa ăn rồi mãi nói lời đa tạ, e quá khách sáo chẳng?

Họ Khúc chợt gật đầu và nói thêm một lời trước khi cùng Hứa Thần Chung ly khai :

- Mỗ cũng hy vọng những lời vừa rồi đều xuất phát từ thành tâm vì thú thật nếu sớm biết Giang nhân huynh có thân thủ không như vẻ ngoài, huynh đệ mỗ quyết chẳng dám với cao. Thế nên một lời đa tạ quyết không thể thừa. Xin cáo biệt.

Nhìn cả hai bỏ đi, Giang Cửu Linh chợt có tâm trạng như vừa để mất đi một điều gì đó, đành thở dài và ra hiệu gọi gã tửu bảo lúc này lại.

Gã tửu bảo đến thật nhanh :

- Thiếu gia phải chăng đã say? Có cần tiểu nhân giúp gì chăng?

Giang Cửu Linh ngáp ngừng một thoáng mới gật đầu :

- Cũng phần nào, vì vậy để không làm phiền bất luận ai, tại hạ chực nhớ có một bằng hữu ở trấn thành này, họ Khưu tên Vân Lâu. Nhân huynh có thể chỉ tại hạ cách tìm Khưu bằng hữu dễ dàng và thuận tiện nhất được chăng?

Gã luôn nhanh nhẩu, liền đáp :

- Hỏi đến Khưu thiếu gia thì ở đây ai ai cũng biết, thiếu gia muốn tìm rất dễ, chỉ cần rời tử lâu đi thẳng về phía nam, ước độ ngoài nửa dặm thì đến nơi.

Giang Cửu Linh hài lòng, trao cho gã vài đỉnh bạc và hỏi :

- Nhờ nhân huynh thanh toán hộ, thừa bao nhiêu thì thưởng cả cho nhân huynh, cũng tính luôn phần rượu thừa trong hồ, vì tại hạ muốn mang theo để không uống phí hảo danh tửu Thiết Bổ Sam, quả thật chẳng loại rượu nào ngon bằng. Được chứ?

Gã tửu bảo hớn hử đáp ứng :

- Xin thiếu gia cứ tùy tiện, nhân đây cũng xin ngỏ lời ngưỡng mộ vì không ngờ tửu lượng của thiếu gia thật lợi hại, chẳng ai bằng.

Giang Cửu Linh đứng lên và mang theo hồ rượu thừa đi thật nhanh, về đang vội.

Và thật lạ, dù Giang Cửu Linh đi về phía nam theo lời chỉ điểm của gã tửu bảo, đồng thời đoạn đường chỉ nửa dặm cũng đã bỏ lại phía sau nhưng sao càng đi càng thấy địa hình cứ càng lúc càng hoang vu vắng vẻ.

Đến lúc toan dừng vì có cảm giác bất ổn thì cùng lúc với thính giác phát hiện nhiều tiếng động khả nghi, Giang Cửu Linh cũng ngẫu nhiên để mục quang chạm vào những điểm lấp lánh tựa hồ xuất phát từ những vật phản chiếu ánh dương quang. Giang Cửu Linh lập tức buông tiếng cười khẩy :

- Chư vị bằng hữu nếu đến vì tại hạ thì cũng đến lúc cung thỉnh chư vị tất cả mau hiện thân, nhưng hãy nhanh lên cho vì tại hạ đang vội, e khó thể chờ đợi lâu hơn.

Đáp lại một giọng nói trịch thượng vang lên :

- Thừa lệnh quan phủ đại nhân, Giang Cửu Linh người là một tội phạm tại đào, quả thật chẳng ai to gan lớn mật bằng người, dù liên tiếp mấy phen gây án vẫn ngang nhiên quay lại và còn ung dung ăn uống no say. Hãy ngoan ngoãn thủ chịu trói, theo bọn ta về quy án, nhục bằng vẫn bắt ngộ chấp mê, nếu manh động thì đừng trách bọn ta phải cho người ném mùi loạn tiền phân thây.

Giang Cửu Linh gật mình :

- Chư vị là những bộ đầu dưới trướng quan phủ đại nhân? Vậy có trát lệnh chăng? Và tại sao bảo tại hạ mấy phen liên tiếp gây án?

Xung quanh Giang Cửu Linh từ mọi vị thế có thể ẩn nấp được liền lần lượt xuất hiện nhiều nhân vật với toàn là những sắc phục cho biết họ đều là những bộ đầu, và một bộ đầu nói :

- Đối với người từng vượt ngục thì tội lỗi ấy cũng là trát lệnh để bất luận ai nếu có cơ hội vẫn đủ tư cách bắt giữ người. Huống hồ cách đây mười ngày, người lại to gan phóng hỏa thiêu hủy và sát hại toàn bộ Khưu gia. Tội của người ngày càng thêm nặng. Kỳ thực với án tử chỉ xử một mạng người, e chưa đủ xứng. Vậy người quyết định đi.

Giang Cửu Linh vội gật đầu :

- Tại hạ cũng vừa có quyết định xong, nhưng trước khi tỏ bày, xin cho hỏi, toàn bộ Khưu gia đã bị tiêu diệt thật sao? Và nhờ đâu chư vị biết rõ tại hạ đã quay lại, cũng tỏ tường tại hạ vừa được một bữa no say?

Bọn bộ đầu cùng đắc ý :

- Bọn ta là bộ đầu, từ lâu nay luôn được quan phủ đại nhân tín nhiệm vì chưa bao giờ bất thành sứ mệnh. Vậy người đừng hỏi nguyên do, chỉ cần biết ngay từ lúc người đặt chân vào tử lâu là đã đủ để bọn ta phát

giác rõ hành tung của người. Còn về Khuru gia người chớ có giả vờ vô ích, không những thế, bọn ta còn đoán trước sau gì người cũng quay về đây, là hành vi hầu hết các hung thủ đều thực hiện, chỉ ít để thỏa mãn vì được mục kích các nạn nhân rồi sẽ được an táng như thế nào, họ có chịu kết cục như người mong muốn hay không? Có đúng như thế chăng? Chính vì thế bọn ta tương kế tựu kế mới đón lỏng ở đây chờ người, ha ha...

Giang Cửu Linh vỡ lẽ và bất ngờ tự nhìn quanh :

- Ý chứ vị muốn nói những nạn nhân trong thảm án Khuru gia nhất định được an táng đâu đó quanh đây? Nếu vậy thật đặc tội vì tại hạ cũng muốn nhìn họ được an táng như thế nào, đành cáo biệt vậy.

Dứt lời bóng nhân ảnh của Giang Cửu Linh chợt biến mất khiến những bộ đầu nhất thời đều nhón nháo, sau đó hô hoán và bảo nhau phải mau đuổi theo Giang Cửu Linh.

Vì thế tất cả đều phân khai tản ra nhiều phía, họ lùng sục kỹ từng tác đất ngọn cỏ quanh vùng hoang vu vắng lặng này.

Đến khi màn đêm dần buông xuống do chẳng phát gì, những bộ đầu thất vọng dần triệt thoái, trả lại mọi tĩnh lặng hoang vắng vốn dĩ từng có ở quanh vùng này.

Mãi sau đó Giang Cửu Linh mới xuất hiện, chỉ còn là bóng đen bởi toàn bộ cảnh quang đều bị màn đêm phủ kín. Và Giang Cửu Linh tự tiến lại gần khu mộ, miệng lẩm bẩm :

- Bọn bộ đầu luôn ẩn phục quanh chỗ này, họ đâu biết họ đã đưa đường cho ta đến đây, là nơi an táng toàn bộ Khuru gia chăng?

Do chẳng thể nhìn rõ từng mộ bia, Giang Cửu Linh sau một lúc đi qua từng ngôi mộ chợt ngừng lại ở một ngôi mộ nằm giữa và lập tức tiến hành việc quật mộ.

Bỗng có tiếng quát phẫn nộ vang lên :

- Người không còn nhân tính ư? Hãy nói mau, người và Khuru gia có oán thù gì? Sao quá độc ác đã sát nhân hại mạng lại còn muốn quật mộ như toan tiếp tục hành vi hủy thi?

Giang Cửu Linh lập tức đứng bật lên :

- Khuru Vân Lâu? May thật, tìm thấy người còn sống quả là may cho ta.

Một bóng đen nữa liền xuất hiện chỉ để cuồng nộ vừa chạy đến phía Giang Cửu Linh vừa gào thét :

- May cho người vì có cơ hội giết nốt ta là kẻ duy nhất còn lại của Khuru gia chứ gì? Vậy hãy giết ta đi, ta cũng chẳng thiết sống nữa. Thật không ngờ chỉ để phục hận sau nhiều lần bị ta vũ nhục, người lại đang tâm sát hại toàn bộ Khuru gia. Kẻ vũ nhục người chính là ta, lẽ ra người chỉ cần hạ thủ một mình ta là đủ. Song thân ta và toàn bộ Khuru gia của ta nào có tội tình gì? Họ có tội tình gì chứ?

Giang Cửu Linh không có bất kỳ phản ứng gì, chỉ chủ tâm đứng yên và chấp nhận để Khuru Vân Lâu khi đã chạy đến liền quật liên tục hết quyền này đến quyền khác vào khắp người Giang Cửu Linh. Bất quá Giang Cửu Linh chỉ ôn tồn lên tiếng :

- Người đang lúc khích động ta không chấp, chỉ mong người nghĩ lại với bản lĩnh của ta theo người từng biết thì liệu có đủ lực để gây nên thảm trạng như người cứ luôn miệng đề quyết chăng? Huống hồ vừa cách đây chưa đầy năm nếu ta thực sự có bản lĩnh thì lẽ nào can tâm để người cùng nhiều cao thủ mặc tình phóng hỏa thiêu hủy chỗ lưu ngụ tội tàn của ta? Hãy nghĩ lại đi, đừng mù quáng cũng đừng mãi hồ đồ, vì ta không là hung thủ sát hại toàn bộ Khuru gia của người?

Khuru Vân Lâu vẫn chẳng chịu nghe, cứ càng lúc càng tung nhiều độc thủ chỉ quyết kết liễu Giang Cửu Linh để báo phục gia thù :

- Người đừng nói nữa vì càng nói người càng thú nhận chính người là hung thủ. Không sai, ta từng châm hỏa thiêu hủy chỗ lưu ngụ của người, vì thế để báo thù, chính người chứ chẳng ai khác đã thừa lúc toàn bộ Khuru gia của ta từ trên chí dưới sau một ngày vui say, ai cũng mê mải ngủ không mấy may cảnh giới đề phòng đã lên hạ sát từng người và sau đó là châm hỏa thiêu hủy. Không giết được người thì ta giao phó thể nào với liệt tổ liệt tông Khuru gia? Ta phải giết người!

Giang Cửu Linh vì thế tuy vẫn cam chịu đòn nhưng cứ mỗi khi phát hiện Khuru Vân Lâu dụng độc chiêu liền khéo léo tìm cách thoát, miệng thì nói :

- Nói như vậy người thử giải thích xem vì sao đêm đó ta chẳng hạ sát người? Trong khi người luôn nói chỉ người mới là kẻ duy nhất ta phải báo phục sau nhiều lần bị vũ nhục, tại sao vậy? Nhân đây cho người hay, vì muốn minh bạch ai là hung thủ, nếu được người tỏ bày thì ta không cần quật mộ, bởi điều ta muốn biết chính là tử trạng xảy đến với toàn bộ gia thân của người là thế nào? Có phải đều chịu chung một tử trạng là bị thủng ở đỉnh đầu chẳng?

Khuru Vân Lâu càng thêm phần nộ :

- Người đã tự ra tay thì hiển nhiên chỉ người rõ đã gây ra những tử trạng như thế nào, đừng tìm cách che giấu tâm địa độc ác vô nhân tính của người, bảo muốn xem lại tử trạng, kỳ thực người chỉ toan hủy hoại đến tận cùng thi thể của họ mà thôi. Thà người giết ta còn hơn, nếu không thì phải nạp mạng cho ta.

Ào...

Khuru Vân Lâu bất ngờ tung chưởng khiến Giang Cửu Linh đành phản ứng là bất ngờ ra tay và lập tức đã điểm huyết chế ngự Khuru Vân Lâu :

- Đủ rồi, mau dừng tay. Vậy người đề quyết những gia thân của người đều có tử trạng như ta vừa nói?

Khuru Vân Lâu ngỡ ngàng kêu :

- Ôi... bản lĩnh của người thật cao minh, vậy sao mãi phủ nhận người là hung thủ?

Giang Cửu Linh thở dài bất như ý :

- Ta chỉ thừa nhận điều thứ nhất, liên can đến thân thủ tạm cho là đủ cao minh của ta lúc này, nhưng tuyệt nhiên ta không là hung thủ, cũng chưa tự tay sát hại bất luận ai bao giờ. Trái lại người phải tin, thúc phụ của ta cũng từng bị sát hại với cùng một tử trạng như vừa nói. Tương tự lão sư thái trụ trì am Thiên Phật tự cũng chung tử trạng và số phận. Tóm lại ta muốn người giúp ta tìm ra hung thủ bởi đó là kẻ thù chung của ta và người.

Khuru Vân Lâu thập phần hoang mang :

- Người không lừa gạt ta chứ? Vì ta vẫn chưa tin người không là hung thủ.

Giang Cửu Linh lắc đầu :

- Ta chỉ bị oan. Dù vậy vì quyết tự minh oan, tuy đang mang thân phận một tội phạm tại đào, ta vẫn mạo hiểm quay trở lại, và thật chẳng ngờ, ta chỉ mới được tin toàn bộ Khuru gia đã bị hủy diệt, lại vào thời điểm kỳ thực ta đang ở cách đây những hai ba trăm dặm. Hãy tin ta và người cũng hãy giúp ta, bởi nếu ta đoán không lầm thì hung thủ phải là ai đó trong số những nhân vật đã tình cờ xuất hiện ở vùng này ngay vào thời điểm chỗ lưu ngụ của ta bị người thiêu hủy. Vì chỉ người mới có thể giúp ta, vậy mau nói đi, ai trong những nhân vật lúc đó là khả nghi nhất? Hoặc ai trong họ lần đầu tiên phát hiện và nhận ra tuyệt kỹ ta từng dùng uy hiếp nhưng chẳng nỡ kết liễu người, có danh xưng là Tam Ma Thám Trảo?

Khuru Vân Lâu sững sờ :

- Người nói cũng đúng vì chí ít đã có một lần người thật không nỡ lấy mạng ta. Riêng vào đêm toàn bộ Khuru gia lâm thảm sát, ta may thoát chết vì đêm đó ta không có mặt. Há lẽ người không là hung thủ thật? Vậy thì ai?

Giang Cửu Linh đáp lại :

- Hung thủ tuyệt đối không phải là ta. Vì nếu vậy lẽ nào ngay lúc này ta vẫn chưa kết liễu người, là điều quá dễ dàng?

Khuru Vân Lâu chợt thổ lộ :

- Trong những nhân vật lần đó cùng tình cờ đến đây ta nhớ có một nhân vật bất chợt tự nêu lên một câu hỏi mơ hồ, chẳng rõ là ám chỉ ai hay là dành để hỏi ai.

Giang Cửu Linh động tâm :

- Ai hỏi? Và câu hỏi mơ hồ đó thế nào?

Khuru Vân Lâu thở dài :

- Ta chỉ nhớ mang máng đại loại như: “Sao lão cũng đến đây?” Còn người ư? Đây là tam sư bá của ta, cũng là tặc gia đệ tử phái Thiếu Lâm nhưng vì sa cơ thất thế, sinh ý luôn gặp vận rủi nên từ lâu nay luôn lang bạt kỳ hồ, chỉ khát thực qua ngày tương tự đệ tử Cái bang.

Giang Cửu Linh cau mày :

- Vậy câu hỏi lệnh sư bá ám chỉ ai? Và nếu ta cần thì tìm lệnh sư bá ở đâu?

Khuru Vân Lâu bảo :

- Người không tin cũng chẳng sao vì tam sư bá của ta là hạng người mà dù bất kỳ lời nói nào cũng chẳng ai tin hoặc quan tâm. Quả thật ta chỉ mang máng nhớ có nghe như thế, còn muốn tìm ư? Vô ích. Một là tam sư bá lâu nay do xấu hổ nên chẳng mấy khi dùng đến tính danh thật là Tô Vĩnh Đàm. Thứ hai, như đã nói, tam sư bá luôn lang bạt kỳ hồ chẳng lưu ngụ cố định ở bất cứ đâu, người có tìm cũng chỉ như mò kim đáy bể.

Chợt Giang Cửu Linh giải khai huyết đạo cho Khuru Vân Lâu :

- Hãy cho ta một hạn kỳ, ta nhất định truy nguyên hung thủ, chỉ ít để cho người thêm tin ta không là hung thủ, cũng không là kẻ thù của người. Cáo biệt.

Và bất chợt Giang Cửu Linh biến mất nhanh đến độ Khuru Vân Lâu ngỡ bị hoa mắt.

Cũng lúc này xung quanh chợt xuất hiện nhiều bóng đen và qua tiếng họ hô hoán, Khuru Vân Lâu dù nhận ra họ là những bộ đầu đã bắt thần xuất hiện thì vẫn vì sợ nên vội kêu :

- Này đừng ngộ nhận nha. Ta là Khuru Vân Lâu không phải tiểu tử họ Giang bọn người đang tìm nhưng đã đến quá muộn.

Có vài ngọn đuốc được thắp lên và khi tất cả vỡ lẽ là suýt nhầm, họ liền vội tàn khai quyết tìm Giang Cửu Linh một lần nữa chỉ vừa chạy mất.

10. Chương 10: Hồi Cổ Gia Lâm Nhiều Phiền Toái - Ngộ Cao Nhân Bí Ẩn Bao Trùm

Nhờ hai bóng đen hoàn tất việc tìm kiếm - với cách tìm thật kỹ, dù một mẩu tro tàn họ cũng chẳng bỏ sót và bất chấp bầu trời đêm càng lúc càng thêm về khuya họ vẫn tiến hành và khi phát hiện họ chực bỏ đi vì việc tìm kiếm không toại nguyện, Giang Cửu Linh toan xuất hiện đối diện với họ.

Nhưng nghĩ sao không biết, Giang Cửu Linh chợt thay đổi ý định, không xuất hiện nữa, thay vào đó, chỉ khi hai bóng đen đi thật khuất, Giang Cửu Linh mới nhẹ nhàng từ chỗ ẩn bước ra và tự lên tiếng nói với giọng cũng nhẹ nhàng tương tự :

- Thật không ngờ nơi tại hạ từng một thời lưu ngụ, dù nay đã trở thành đồng tro tàn nhưng vẫn khiến nhiều cao thủ đột ngột quan tâm tìm đến. Hai nhân vật lúc này, một họ Khúc và một họ Hứa vừa phải thất vọng bỏ đi. Họ là người của tôn giá chăng? Phải chăng vì bản lĩnh cao minh hơn, tôn giá do phát hiện Giang Cửu Linh tại hạ đã ẩn phục gần nên cố tình chờ để gặp? Vậy đã đến lúc rồi, xin cung thỉnh tôn giá hãy hiện thân cho.

Nhưng bất kể Giang Cửu Linh nói gì và cung thỉnh ra sao, cảnh xung quanh đó mãi vẫn tĩnh lặng, không có một thanh âm hồi đáp cũng chẳng thấy bất kỳ ai xuất hiện.

Giang Cửu Linh buông tiếng cười khẩy :

- Hoặc giả tôn giá không cùng chung dụng ý với hai huynh đệ họ Khúc và họ Hứa? Vậy tôn giá xuất hiện ở đây là vì tại hạ? Điều này kể cũng lạ vì tại hạ không thể nào nghĩ ra tại sao tôn giá biết quá rõ chỗ này để tìm đến và như chủ tâm chờ đợi tại hạ? Và để minh bạch, ắt tại hạ chẳng còn cách nào khác ngoài việc đành đắc tội, buộc tôn giá phải hiện thân vậy.

Dứt lời, Giang Cửu Linh toan cất tay tung kinh nhưng bất chợt tự khựng lại để đổi sang cử chỉ khác, là bất ngờ lác vai đảo người di chuyển thật nhanh đến một chỗ thật khuất chỉ cách đấy hai trượng.

Vút.

Ở đây dù màn đêm đen vẫn bao phủ, Giang Cửu Linh vẫn dễ dàng nhìn thấy một cảnh thật là dở khóc dở cười, đành khựng lại và tự kêu thật khẽ :

- Úy! Sao lại là lão nhân gia? Khốn khổ thay, hảo danh tửu Thiết Bối Sam thật danh bất hư truyền, ắt lão để bụng đói lại dùng một hơi cạn cả một hồ rượu, chẳng bị quật ngã sao được? A...

Nói xong Giang Cửu Linh liền nhẹ chân lùi lại toan bỏ đi thì một lần nữa Giang Cửu Linh lại thay đổi ý định, vội cởi lớp áo bên ngoài và nhẹ đắp lên thân hình đang nằm co ro của lão nhân trước mặt.

Lão nhân vẫn ngủ, thi thoảng lại bật ra chuỗi tiếng ngáy pho pho, là thanh âm lúc này, vì nghe Giang Cửu Linh thoát đầu từng giờ có người xuất hiện dò xét thì lúc này đây mới vỗ lẽ hư thực.

Tuy nhiên có lẽ nhờ được thêm một lớp áo ủ ấm, lão chợt trở giấc và nói ào ào trong mơ, một giấc mơ thật bình dị :

- Hảo danh tửu, được một ngụm dù chết cũng mãn nguyện, huống hồ lần này bỗng dừng lại thụ cả một hồ. A... ngon. Nếu có thêm một hồ nữa thật không uống công sống một đời. A...

Giang Cửu Linh mỉm cười và nhẹ nhàng ngồi xuống mở nắp hồ rượu, chủ ý để mùi thơm bay phảng phất vào mũi lão nhân.

Như lân thấy pháo, lão nhân tức thì ngồi bật dậy nhưng khi toan vơ tay chộp hồ rượu, lão chợt khựng lại :

- Là người đẩy ư? Này người có ý gì khi cố tình theo chân lão phu? Lại toan dùng hồ rượu này mê hoặc hay mua chuộc lão phu thì phải? Chớ tưởng bở, vì lão phu tuy có máu mê tửu nhưng không phải dễ có mang rượu đến là người muốn thỉnh cầu gì cũng được lão phu dễ dàng ưng thuận. Người nghĩ như vậy là quá sai lầm.

Giang Cửu Linh vẫn mỉm cười, vừa lắc đầu vừa thản nhiên bày tỏ chủ ý :

- Lão tiền bối chớ ngộ nhận, mọi việc tiểu bối làm cho tới tận lúc này đối với lão tiền bối đều là hảo ý, quyết chẳng mảy may có tâm địa lợi dụng. Vả lại tại sao tiểu bối phải lợi dụng hay mê hoặc, mua chuộc như lời lão tiền bối vừa nói? Thú thật tiểu bối có nhiều may mắn hơn người, có thể quả quyết phần nào đủ bản lĩnh tự tiến hành mọi việc đã định và chẳng cần nhờ đến ai. Thế nên một lần nữa xin lão tiền bối chớ ngộ nhận, Giang Cửu Linh tiểu bối quyết chẳng phải hạng người ấy. Còn về hồ rượu này, mong tiền bối cứ nhận dùng ấy nấy hoặc ngại ngần. Tiểu bối xin cáo biệt.

Chợt có tiếng lão nhân gọi lúc Giang Cửu Linh chỉ đi được mấy bước :

- Chờ đã, chiếc áo này của người? Bối lão phu tuy hãy còn chênh choáng nhưng vẫn nhớ và nhận biết bản lĩnh chưa hề may mắn sở hữu vật nào tương tự. Nếu là của người thì mau thu hồi.

Và lập tức ném trả Giang Cửu Linh với thủ pháp khiến Giang Cửu Linh thoát nhìn cũng kêu tán thưởng :

- Hảo công phu. Tiểu bối thật thất lễ vì mãi bây giờ mới minh bạch lão tiền bối đích thực là cao nhân.

Đến lượt lão nhân cũng kêu khi mục kích cách Giang Cửu Linh tiếp nhận chiếc áo thật dễ dàng :

- Hảo, tiểu tử người cũng khá đấy, thật lạ là người có niên kỷ chỉ mới mười mấy chưa đến đôi mươi thì phải? Lệnh sư là bậc cao nhân nào?

Giang Cửu Linh tự khoác lại chiếc áo và lắc đầu :

- Xin lượng thứ tiểu bối vì có ẩn tình, đã tự hứa, ngày nào chưa thay tiên sư hoàn thành tâm nguyện, quyết chẳng nhắc đến tính danh hoặc lai lịch xuất thân của tiên sư. Nhân đây cũng xin thỉnh giáo, có phải lão tiền bối là Phong Trần Cuồng Cái, kỳ thực danh xưng lần đầu tiểu bối được nghe, vì thế chỉ hỏi để dễ xưng hô, quyết chẳng có ý gì khác.

Lão nhân vẫy tay ra hiệu cho Giang Cửu Linh lại gần :

- Lời của người, lão phu tin xuất phát từ tâm bởi như lão phu nhìn thấy thái độ người hoàn toàn bình thản dù có nghe gã họ Khúc cơ hồ đề quyết lão phu là Phong Trần Cuồng Cái. Cũng có nghĩa người hoặc chưa từng hoặc chỉ mới hành tẩu giang hồ gần đây, lịch duyệt kiến văn hầy còn kém.

Giang Cửu Linh tiến lại gần :

- Nào chỉ có thế, kể cả tiên sư cũng vội vã lìa trần chưa đầy một ngày sau khi thu nhận tiểu bối, thế nên ngoài một ít võ công vội tiếp nhận, tiểu bối chẳng có cơ hội được tiên sư chỉ bảo nhiều hơn. Do vậy dù lão tiền bối có thật là Phong Trần Cuồng Cái thì đối với tiểu bối cũng chỉ là một danh xưng không hơn không kém. Xin lượng thứ nếu lời vừa rồi của tiểu bối vì có phần bất kính, có thể làm lão tiền bối phật ý.

Lão nhân lại ra hiệu, lần này như muốn bảo Giang Cửu Linh cũng ngồi xuống như lão :

- Người bảo chỉ được lệnh sư thu nhận vồn vẹn chỉ một ngày? Vậy sau đó thì sao? Vì lão phu tuyệt đối không tin chỉ trong một ngày lại có thể đào luyện được người hiện có bản lĩnh thật khá cao thâm?

Giang Cửu Linh vui vẻ ngồi xuống đối diện lão nhân :

- Đương nhiên tiểu bối đã có thêm nhiều ngày tự khổ luyện nhưng nói chuẩn xác hơn đó cũng là quãng thời gian tiểu bối tịnh chẳng dám ly khai chỗ ẩn thân, vì lão tiền bối tin chẳng, tiểu bối đang là một tội phạm tại đào, hiện vẫn bị triều đình tróc nã chỉ vì những tội danh chẳng hề do bản thân gây ra.

Lão nhân giật mình :

- Thảo nào lão phu thấy người cứ nhấp nha nhấp nhồm ngồi không yên, có phải đây là tâm trạng của người khi mới đặt chân vào đệ nhất lâu?

Giang Cửu Linh chấn động :

- Lễ nào ngay từ đầu lão tiền bối đã chủ ý dò xét tiểu bối? Tại sao?

Lão nhân cười thần bí :

- Người từng bảo đã minh bạch lão phu là cao nhân, vì là cao nhân đồng thời hai mắt phần nào còn tỏ tường, há lẽ lão phu không nhận ra để bắt buộc phải lưu tâm do phát hiện người quả thật là cao thủ thâm tàng bất lộ? Nhưng đừng ngại lão phu sẽ tố giác người với quan phủ, thay vào đó nếu được hầy cho lão phu biết vì sao người bị triều đình tróc nã, nhược bằng không tiện thì thôi.

Giang Cửu Linh không ngần ngại, ung dung thuật mọi oan khiên cho lão nhân nghe, dĩ nhiên không thể thuật hết mà chỉ đề cập những gì cần thiết đủ cho lão nhân hiểu mà thôi :

- Mọi việc bắt đầu từ lúc Khuynh Vân Lâu sau nhiều lần vũ nhục đã ngang nhiên tìm đến tận chỗ này toan hạ nhục tiểu bối lần nữa, thế là...

Phản ứng của lão nhân ngay sau khi nghe Giang Cửu Linh thuật xong chỉ là nụ cười nửa miệng và ngạo mạn hỏi :

- Vì đang nghi lão phu là hung thủ hoặc chí ít phần nào có liên can nên nãy giờ người vừa thuật vừa chủ tâm dò xét từng phản ứng của lão phu?

Giang Cửu Linh cân nhắc đáp lại :

- Ngoài triều đình hiện vẫn còn ba thế lực xuất phát từ võ lâm đều nhắm vào tiểu bối, một là Minh Nguyệt giáo, hai là chủ hung đích thực từng giở thủ đoạn ném đá giấu tay, luôn quyết dồn tiểu bối vào tử lộ, thế lực thứ ba là nhân vật bí ẩn từng xuất hiện và may được Tây Môn Nghi nhìn ra công phu sở học là Hư Vô Thân Ảnh gì đó. Vì thế xin chớ trách vì tiểu bối đã để lộ ý nghi ngờ sau khi nghe lão tiền bối thừa nhận ngay từ đầu đã lưu tâm đến tiểu bối.

Lão nhân bật cười, giọng nói vẫn tỏ ra ngạo mạn :

- Cũng như ngươi, lão phu luôn tự phụ về bản lĩnh từng đạt, tự hào đủ tư cách để hể bản thân muốn gì thì chỉ việc ra tay, chẳng cần dựa vào ai hoặc bất cứ thế lực nào và cũng chẳng mong chiếm đoạt thứ gì thêm, kể cả bí kíp võ học gì đó mà lũ Minh Nguyệt giáo đang ráo riết truy tìm ở ngươi. Thế nên chớ quá xem thường, cho lão phu quan tâm vì muốn đối phó ngươi. Phong Trần Cuồng Cái lão phu từ thuở nào đến giờ chưa hề là loại người như vậy. Ha ha...

Giang Cửu Linh chợt dạ vội vòng tay tạ lỗi cùng lão nhân :

- Một lễ này tiểu bối xin tạ tội, mong Phong Trần Cuồng Cái lão tiên bối đại lượng bỏ qua cho.

Lão xua tay :

- Nếu ngươi thật tâm thì chẳng cần tạ lỗi, vì lão phu bình sinh cũng không ưa nghe những lời khách sáo. Nhưng ngươi nói thật chứ về chuyện bản thân không thực sự là hung thủ sát hại Khuru gia?

Giang Cửu Linh lắc đầu :

- Nếu là hung thủ, tiểu bối đâu dễ tha mạng cho Khuru Vân Lâu đã vũ nhục tiểu bối chẳng biết bao nhiêu lần trước đây? Và tương tự nếu tiểu bối không nuôi hoài bão quyết tự mình oan thì đâu việc gì cứ mãi tránh bọn bộ đầu có thân thủ quá kém?

Lão Phong Trần Cuồng Cái gật đầu :

- Chính vì thế do lão phu cảm thấy lạ nên quyết một lần chạm mặt ngươi hỏi cho ra lẽ. Nếu không ngươi ngỡ dễ tiếp cận lão phu như vừa rồi?

Giang Cửu Linh giật mình :

- Nói như vậy có ý gì? Trừ phi... a... tiểu bối hiểu rồi, kỳ thực từ sau khi ly khai tửu lâu, lão tiên bối luôn ngấm ngấm bám theo tiểu bối? Và lúc này lão tiên bối chỉ giả vờ ngủ say?

Lão phì cười :

- Quả thật ngươi đã đạt thân thủ cao minh nhưng còn về kiến văn lịch duyệt thì hãy còn quá kém. Và cứ nghĩ này lão phu e ngươi sẽ còn chịu nhiều khổn đốn, nhất là với hung thủ đứng như người nhận định, đã luôn ném đá giấu tay, quyết dồn ngươi vào tử địa. Vậy hãy nghe lão phu khuyên một câu, từ nay về sau ngươi nên cẩn trọng hơn. Và tốt nhất đừng dễ tin người như này giờ vẫn tỏ ra tin lão phu.

Giang Cửu Linh thêm chợt dạ vì thế toàn thân chợt vụt bắn về phía sau :

- Lão tiên bối lại có ý gì đây?

Lão lại bật cười sáng khoái :

- Chớ quá lo ngại, bởi nếu muốn lão phu đã hại ngươi từ lâu. Còn lời vừa rồi chỉ là để cảnh tỉnh ngươi, nhưng dù sao lão phu phần nào cũng yên tâm, bởi ở ngươi vừa có một phản ứng chẳng phải bất kỳ cao thủ nào cũng có thể thi triển nhanh và lợi hại tương tự. Có thể cho lão phu biết đây là công phu gì chẳng?

Có phần nhẹ nhõm Giang Cửu Linh thở hắt ra :

- Tam thức phụ từng giáo huấn luôn căn dặn tiểu bối chớ tin vào bất kỳ ai, bởi chốn võ lâm luôn đầy hung hiểm và lòng người giang hồ thì đầy xảo trá mưu mô. Nhưng nếu là vậy, há lẽ khắp giang hồ chẳng một ai thật đáng tin sao? Tuy nhiên tiểu bối quyết chẳng ngại thổ lộ, cứ chỉ vừa tự dịch lùi vừa rồi là do tiểu bối lóm học được từ lũ quái xà và còn nhiều nữa những chiêu thức tiểu bối cũng lóm học tương tự.

Lão nhân kinh ngạc :

- Ngươi càng lúc càng khiến lão phu kinh ngạc. Vì phải có tư chất cực kỳ tinh minh miễn tiếp ngươi mới mong lĩnh hội và luyện được các quái chiêu tương tự. Có thể cho lão phu một phen đại khai nhãn giới được chăng?

Giang Cửu Linh lập tức khước từ :

- Không nên đâu, bởi các chiêu đó đa phần đều là những sát thủ, rất dễ gây phương hại và tiểu bối luôn tự nhủ chỉ dùng mỗi khi lâm cảnh chẳng đáng dùng.

Nhưng lão nhân đã đứng bật lên :

- Đã vậy lão phu càng muốn lĩnh giáo, tuy nhiên người chớ ngại, bởi có thể gây phương hại cho lão phu thì hiện nay trên giang hồ bất quá chỉ có vài ba cao thủ, đâu dễ đến lượt người. Nào, mau xuất thủ đi. Nếu không lão phu xuất thủ trước và khi đó người có muốn ra tay cũng chẳng kịp, thế nào?

Và trong khi Giang Cửu Linh vẫn còn mãi phân vân, lão Phong Trần Cuồng Cái đã như cơn cuồng phong lao ào ào đến :

- Người chậm quá, phải thật quyết đoán như lão phu đây này, đỡ.

Ào...

Dù bất ngờ nhưng Giang Cửu Linh vẫn lúi thoát thật nhanh :

- Chậm đã, tiểu bối sẽ chỉ nhận lời giao thủ nếu lão tiền bối hứa vận dụng kiến văn uyên bác chỉ điểm hộ hai vấn đề chưa biết hỏi ai.

Lão tung mình cuốn theo, cơ hồ bám sát gót Giang Cửu Linh :

- Được rồi, ắt một trong hai vấn nạn chính là tuyệt sát chiêu từng khiến nạn nhân bị thủng ở đỉnh đầu và cam chịu thảm tử? Vậy hãy mau tiếp chiêu, lão phu sau đó sẽ toại nguyện cho người. Đỡ.

Vù...

Giang Cửu Linh liền đáp ứng và thật nhanh, toàn thân Giang Cửu Linh đang lúi xa chợt đột ngột lao ập tới :

- Nếu vậy tiểu bối xin đắc tội. Đỡ.

Ào...

Một đằng thì quyết tới, một đằng thì đột ngột lao ập trở lại khiến cả hai thân hình trong chớp mắt suýt chạm thân. Lão Phong Trần Cuồng Cái thế là bị bất ngờ đánh bật người tung bổng lên thật cao :

- Ôi, hung hãn đến thế sao tiểu tử?

Vút.

Giang Cửu Linh cười khanh khách vội lúi :

- Lũ ác thú khi giao chiến cũng tương tự, không tấn công thì thôi, một khi xuất lực thì hầu như chưa bao giờ dự dự. Lão tiền bối hài lòng chưa?

Lão chợt từ trên cao lao cắm xuống :

- Chiêu chưa chạm chiêu, cuộc chiến thực sự chưa khởi đầu, lão phu sao lại hài lòng? Có giỏi hãy đối phó chiêu này.

Ào.

Giang Cửu Linh vẫn cười, chợt rùn người xuống thật thấp, quyết chờ lão lao đến gần hơn. Ngờ đâu lão chưa lao xuống thì ngọn kinh của lão đã ào ào cuộn xuống. Giang Cửu Linh thay vì đón đỡ chợt lách người chuyển dịch qua một bên, nhân đó chộp liền hoàn nhiều chiêu trảo vào lão khi lão rồi cũng phải lao xuống :

- Thủ thức của tiền bối y hệt chiêu của quái xà, tiểu bối xin thủ vai trò của lão hổ có ứng phó như thế này, cần trọng đẩy.

Vù...

Vù...

Nhưng lão nhân một khi dám tự phụ, nhận là cao nhân thì thân thủ quyết chẳng tầm thường, đang đà lao xuống lão chợt đảo bộ, vừa nhẹ nhàng hạ thân xuống, thật gần Giang Cửu Linh vừa khua nhanh song thủ,

xuất chiêu liên hoàn không những kịp hóa giải các chiêu công của Giang Cửu Linh mà còn bình thản chiêu chạm chiêu khi cần thiết phải va chạm.

- Người xuất chiêu khá đấy, vừa nhanh vừa đầy uy lực nhưng để xem có lợi hại bằng mấy loại cầm nã này của lão phu chăng?

Vù.

Ào.

Bốp! Bốp!

Sau vài lượt chạm chiêu, Giang Cửu Linh chợt cười :

- Nhưng khi giao chiến không phải lão hổ chỉ toàn xuất thực chiêu, hãy cẩn thận với các chiêu khó phân biệt hư thực này của tiểu bối. Đỡ.

Ào...

Ào...

Lão cũng cười :

- Trong đạo lý võ học hiển nhiên cũng có cả hư lẫn thực, người không phải nhắc vì lão phu cũng muốn người nếm mùi vị này. Xem đây ha ha...

Vù...

Vù...

Song phương thế là tha hồ xuất chiêu, hư thực lẫn lộn và do tư thế tiếp cận quá gần, chiêu của ai cũng xuất nhanh khiến cả hai cùng có tâm trạng vì chẳng kịp phân biệt trong chiêu của đối phương đâu là thực và đâu là hư nên cuối cùng vì mãi lẫn tránh nhau khiến song phương từ kể đấy trở đi cơ hồ chẳng còn chiêu nào chạm chiêu nào nữa.

Vù...

Ào...

Được một lúc Giang Cửu Linh vụt quát :

- Trúng.

Ào...

Phát hiện Giang Cửu Linh chợt bật hữu thủ thật nhanh, lão nghiêng người và cũng kịp quật lại Giang Cửu Linh một chiêu trảo :

- Vị tất vì chỉ chiêu này mới trúng. Đỡ.

Vù...

Đột ngột Giang Cửu Linh bật cười, nhân đó vội thu hữu thủ và nhẹ nhàng bật xuất tả trảo :

- Lầm rồi, đây mới là thực chiêu. Ha ha...

Ào...

Và tả trảo của Giang Cửu Linh dù nhẹ nhàng vẫn ung dung vầu vào một bên vai của lão Phong Trần Cuồng Cái.

Ngỡ lão phải kinh hoàng lùi tránh ngờ đâu lão cũng cười :

- Người cũng bị lầm, không những thế, chiêu này của lão phu nhất định vẫn nhanh hơn chiêu trảo của người, trúng. Ha ha...

Và lập tức ngay khi tả trảo của Giang Cửu Linh vừa chạm vào bờ vai của lão thì lạ thay, cũng một đầu vai của Giang Cửu Linh chợt bị lão chộp cứng.

Bốp! Bốp!

Đây là kết quả khiến cả hai ngay lập tức cùng đứng yên với đầu vai của người này bị bàn tay của người kia uy hiếp bầu chặt.

Giang Cửu Linh chỉ ngỡ như thế là xong, toan thu tay về, ngờ đâu chợt cảm nhận từ tay lão xuất phát nội kinh xuyên phá và tấn công vào nội thể bản thân.

Giang Cửu Linh biến sắc bật quát :

- Sao lão tiền bối chẳng chịu thu tay? Nếu muốn đoạt mạng tiểu bối thì không dễ đâu, trái lại hãy xem đây.

Và Giang Cửu Linh thay vì thu tay chợt chộp trở lại và cũng xuất nhả nội kinh phóng thẳng vào các kinh mạch lão.

Chỉ khi đó Giang Cửu Linh mới nghe lão bật quát :

- Đủ rồi, hãy mau cùng lão phu lập tức thu kinh dừng diễn khai thành trận đấu nội lực nhất định cùng bất lợi cho cả hai. Mau thu.

Nhưng Giang Cửu Linh không nghe theo :

- Đang lúc lưỡng hỏ tương tranh, tiểu bối quyết không thể chỉ một mình thu kinh, hãy thể hiện thiện chí của tiền bối trước đã.

Lão vội gật đầu :

- Người nói đúng nếu chỉ một mình tự ý thu kinh là tự chuốc họa, lão phu vì thế cũng không thể thực hiện. Hãy cùng đếm đến ba và cùng nhau thu kinh. Bắt đầu nào, một hai...

Giang Cửu Linh cũng đếm theo nhưng khi tiếng thứ ba điểm, do Giang Cửu Linh chỉ thu kinh lúc đã phát hiện lão thực sự đã thu kinh thế nên có phần chậm hơn khiến lão Phong Trần Cuồng Cái tức thì bị chấn lùi, lại còn phải nghiêng người tự thổ ra một bùm huyết :

- Sao người quá chậm... ọe...

Có hối hận cũng muộn, vì thế Giang Cửu Linh thập phần áy náy đành đứng yên vừa nhìn lão thổ huyết vừa ngưng ngưng biện bạch :

- Bởi một lần cứ ngỡ bị lão tiền bối lừa khiến lần này tiểu bối không thể không phòng xa, lão tiền bối không sao chứ?

Lão khuyu người tự ngã ngồi xuống :

- Người không đáng trách, chỉ do lão phu phần vì hiếu kỳ, phần không ngờ người có nội lực thật sự lợi hại đến vậy khiến phản ứng quá nhanh, làm lão phu lúc này toan thu kinh nhưng không kịp. Vậy có bị người nghi ngờ chậm thu kinh gây một ít tổn hại cũng là tự lão phu chuốc họa. Nay, hạng người như người nếu không cẩn trọng như lời vừa rồi lão phu cảnh tỉnh, lại thêm tâm tính nhân hậu dễ tin người, vạn nhất sơ ý để kẻ có tâm cơ nham hiểm và thâm độc lợi dụng thì e hậu quả sẽ khó lường. Vậy hãy nghe lão phu khuyên thêm một câu, rằng tin người nên tin nhưng phòng người thì không thể không đề phòng. Nhớ kỹ nha tiểu tử.

Giang Cửu Linh cũng ngồi xuống cạnh lão :

- Nói như vậy, lúc này lão tiền bối chậm thu tay về tuy là cố ý nhưng tuyệt nhiên không chủ tâm hại tiểu bối.

Lão lắc đầu :

- Thôi bỏ đi, hà tất mãi áy náy vì đã bảo, lão phu chẳng hề oán trách người. Cũng nhờ đó lão phu mới biết và thêm quả quyết chỉ cần người dừng để đi lầm vào ma đạo thì tiền đồ của người sau này nhất định chỉ tạo phúc cho vô lâm. Giờ thì nói về hai nghi vấn của người, điều thứ nhất người nên hiểu, hung thủ quyết đẩy người vào tử địa là hạng người không dễ đối phó, bởi tuy chưa thể khẳng định kẻ đó là ai nhưng đối với tuyệt sát chiêu gọi là Ma Hoa Vô Ảnh Thủ thì kẻ đó phải là hậu nhân của một đại ác ma từng bị vô lâm

truy sát và diệt trừ cách nay đã ngoài trăm năm. Lão phu chỉ không hiểu vì sao người lại bị kẻ đó chọn làm đối tượng, phải chăng vì đời trước của người từng gây thù chuốc oán với kẻ đó? Nhưng nếu vậy, lẽ ra kẻ đó đã có thể hạ sát người từ lâu, đã xảy ra chuyện gì khiến điều đó mãi đến lúc này mới xảy ra?

Giang Cửu Linh ngơ ngẩn :

- Khiến nạn nhân từng đỉnh đầu, máu tuôn xối xả và phải chết, đó là tuyệt kỹ Ma Hoa Vô Ảnh Thủ? Tại sao đã biết rõ như vậy nhưng là do nhân vật nào vận dụng lão tiền bối lại bảo chẳng thể biết?

Lão thở dài :

- Vì trăm năm trôi qua kể từ khi đại ác ma bị trừ diệt, nếu chẳng nghe người mấy lần đề cập đã tận mắt mục kích cùng một tử trạng này, quả thật lão phu chẳng dám nghĩ hoặc dám tin đại ác ma đạo nào vẫn còn có hậu nhân. Và nếu vậy lão phu e chẳng bao lâu nữa ắt đại họa sẽ đến với khắp võ lâm, giả như kẻ đó quyết vì đại ác ma năm xưa báo thù.

Giang Cửu Linh thất vọng :

- Cũng kể như tiểu bối đành vô phương không thể biết hung thủ là ai?

Lão chột bảo :

- Nhưng người có một manh mối là bọn thủy khấu Trường Giang từng tuân lệnh kẻ đó, chỉ một đêm ra tay tiêu diệt và thiêu hủy am Thiên Phật tự. Bọn chúng tuy đã chết chứng tỏ thủ đoạn của kẻ đó vừa độc ác vừa lợi hại khó lường nhưng dù sao cũng là một manh mối chớ xem thường mà bỏ qua.

Giang Cửu Linh nhẹ gật đầu và chột lấy ra một gói vải nhỏ đưa cho lão nhân :

- Gần đây cũng có một nhóm ba cao thủ từng toan sát hại tiểu bối nhưng bất thành và đã tự sát tìm chết. Chúng có lưu lại vài mũi ám khí này, hy vọng lão tiền bối nhờ kiến văn quảng bát có thể giúp tiểu bối sáng tỏ phần nào lai lịch bọn chúng.

Lão nhận gói vải :

- Cũng là nghi vấn thứ hai của người? Khá đầy và người không phải kém tâm cơ như lão phu này giờ vẫn cứ lo. Để lão phu xem nào.

Chột lão bật kêu :

- Thanh Mao châm! Vật này có xuất xứ từ Thanh Hải xa xôi, thật khó tin cũng bị hậu nhân của đại ác ma thao túng lợi dụng, vì như thế chỉ chứng tỏ thể lực của kẻ đó vượt ngoài suy nghĩ của lão phu.

Giang Cửu Linh lại thất vọng :

- Cũng chứng tỏ lại thêm một manh mối nữa trở nên vô dụng?

Lão giao hoàn gói vải có chứa ba mũi phi châm cho Giang Cửu Linh :

- Hãy nhẫn nại, đối lại lão phu từ lâu đã gác bỏ mọi chuyện giang hồ thì phen này vẫn quyết hứa giúp người, cũng bắt đầu từ những manh mối này.

Giang Cửu Linh hiểu theo ý khác :

- Có phải lão tiền bối muốn nói tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ đích thực rất lợi hại và cơ hồ chẳng thể đối phó?

Lão thở dài :

- Nếu như biết trước để đề phòng thì không phải không dễ đối phó, điều đáng ngại ở đây là hiện nay kể cả người lẫn lão phu đều chưa minh bạch kẻ cần đề phòng là ai, huống hồ tuyệt sát chiêu ấy nào phải ngẫu nhiên được gọi là Ma Hoa Vô Ảnh Thủ. Thế nên đến lúc người biết bị lâm nguy thì kể như đã muộn.

Giang Cửu Linh sực nhớ đến một chuyện :

- Muốn minh bạch kẻ đó là ai tiểu bối sực nhớ còn một manh mối nữa.

Lão cả mừng :

- Nói thử nghe.

Giang Cửu Linh bảo :

- Khuư Vân Lâu có một tam sư bá từng thất cơ lỡ vận nên hiện nay...

Lão vỗ tay và suýt soa :

- Một kẻ từng có tính danh là Tô Vinh Đàm chứ gì? Cũng may nhờ người nhắc nếu không suýt nữa lão phu quên, dù đã nghe Khuư Vân Lâu nói với người về nhân vật này. Được lắm, manh mối này kẻ cũng khả dĩ, lão phu sẽ giúp người.

Giang Cửu Linh gượng cười :

- Lão tiên bối chẳng khác nào thần long, hóa ra chuyện lão tiên bối từng bám theo tiểu bối chẳng hề là lời hù dọa.

Lão cười hề hề :

- Không những vậy người cứ thử lúc đó chợt ra tay hạ sát Khuư Vân Lâu, ắt minh bạch lão phu sẽ xuất hiện và đối phó người như thế nào.

Giang Cửu Linh chợt hỏi :

- Tình trạng của lão tiên bối hiện nay như thế nào? Hy vọng đã ổn.

Lão đứng lên :

- Người muốn đi? Vậy thì cứ đi, cần gì hỏi lão phu câu đó? Đừng quên lời lão phu từng nói, những nhân vật có thể gây hại cho lão phu một là quá ít chưa đủ đếm hết đầu các ngón tay và hai là họ với thân thủ ngắn ấy quyết không dễ bắt chợt nổi sát cơ để hại lão phu.

Giang Cửu Linh hoàn toàn yên tâm cũng đứng lên :

- Tiểu bối cũng còn một nhân vật muốn tìm đó là Tôn thúc thúc, mong lão tiên bối lưu tâm giúp hộ.

Lão cười cười :

- Nhân đây lão cũng nói luôn, thật là quanh người cơ hồ gồm những nhân vật chẳng dễ gì chỉ cần nghe biết danh là nhận biết ngay, như kẻ có tên là Đoàn Đăng chẳng hạn, lão phu chưa từng nghe bao giờ. Còn Tôn thúc thúc của người ư? Họ Tôn đã hiếm lại còn là cao thủ như ả Tây Môn Nghi nhận định thì càng hiếm hoi. Quả thật chẳng dễ truy tìm, và nếu không phải đã phần nào đoán hiểu người có tâm tính thế nào ắt lão phu chẳng thể không nghĩ tất cả đều bịa đặt, gồm những nhân vật cơ hồ không có thật.

Giang Cửu Linh cũng cười :

- Sao lão tiên bối không nói luôn, quanh tiểu bối như đa phần là những nhân vật trước sau gì cũng vong mạng, đều chết một cách bất minh? Dù vậy ắt tiên bối cũng tận mắt mục kích hai huynh đệ họ Khúc và họ Hứa vừa mới rồi chợt xuất hiện để kiếm gì đó ngay tại đây. Có nên hiểu như thế này chẳng, rằng quanh tiểu bối còn ẩn tàng nhiều bí ẩn và chỉ riêng bản thân tiểu bối là chẳng hề biết những bí ẩn đó là gì, đúng không?

Lão Phong Trần Cuồng Cái không cười được nữa, giọng nói của lão chợt vụt nghiêm lại :

- Lão phu nên hiểu như thế nào đây? Là người đề tỉnh hay hàm ý đe dọa lão phu chớ xen vào mọi việc quanh người?

Giang Cửu Linh thở dài và ngao ngán ngược mắt nhìn trời đêm.; - Kẻ cũng khó giải thích, vì quả thật quanh tiểu bối có quá nhiều cái chết và phủ trùm lên tất cả là những bí ẩn tuyệt vô manh mối để khám phá đến tận tường chân tướng. A... xin cáo biệt.

Nhìn Giang Cửu Linh đi xa dần, lão Phong Trần Cuồng Cái cũng thở dài thườn thượt như muốn nói lên phần nào ngao ngán như Giang Cửu Linh...

11. Chương 11: Thêm Một Thi Thể Thêm Ngộ Nhận - Tiên Phá La Hán Hậu Chạm Thù

Tuy vàng dương chưa đến lúc lộ dạng nhưng chỉ với cảnh quang mờ mờ sáng xung quanh cũng đủ khiến Giang Cửu Linh phát hiện một điều không thể tin đã thực sự xảy ra.

Vì thế Giang Cửu Linh vội chạy đến ngay và rồi bàng hoàng dừng lại, chỉ cách chỗ đang có lũ ruồi nhặng bâu quanh độ một hai bước chân mà thôi.

Lũ ruồi nhặng phát hiện có người lại gần, chúng bị kinh động vội bay tản ra, sau đó do thấy tất cả có vẻ vẫn vô sự, chúng lại sập lại và tiếp tục vo ve bâu kín thi thể của Khuru Vân Lâu, với tử trạng tuy đã chết đã khá lâu nhưng vẫn còn nguyên hiện, đó là một lỗ thủng ở ngay đỉnh đầu.

Đối với Giang Cửu Linh, cái chết của Khuru Vân Lâu tuy chẳng có gì đáng tiếc nhưng vẫn gây tâm trạng bàng hoàng và đầy khiếp đảm do không thể đoán biết hung thủ là ai, đã hạ sát Khuru Vân Lâu lúc nào và tại sao hạ sát gã.

Chợt phát hiện xung quanh có những tiếng động lạ, Giang Cửu Linh ngẩng đầu nhìn lên và lập tức có ngay cảm giác hối hận vì đã để bản thân mãi bàng hoàng mất cảnh giác, đành phải đối diện với ít nhất là mười mấy cao thủ và tất cả đều đang đẳng sát khí nhìn Giang Cửu Linh như chực ăn tươi nuốt sống nếu có thể.

Không những vậy, trong mười mấy cao thủ vừa bắt thần hiện thân còn có vài tăng nhân và một tăng nhân lên tiếng hỏi nhưng đề quyết :

- Thí chủ như ở họ Giang? Vì với nhân dạng này rất giống với hình họa quan phủ đại nhân phát lệnh truy nã Giang Cửu Linh?

Giang Cửu Linh nhẹ thở ra và thở phào :

- Không sai, tại hạ chính là Giang Cửu Linh và nếu chư vị đến là vì lệnh truy nã của quan phủ thì...

Có một tăng nhân khác bất chợt bật lao vào Giang Cửu Linh :

- Bọn ta không đến vì quan phủ nhưng vì Khuru gia trước sau gì đã có đúng mười bảy nhân mạng bị tiểu tử người độc ác sát hại. Hãy mau nạp mạng!

Ào...

Giang Cửu Linh giật mình vội lách tránh :

- Nhưng tại hạ không phải là hung thủ và không có oán thù với Khuru gia.

Vừa lách tránh một chiêu của tăng nhân thực hiện, Giang Cửu Linh nghe ở phía tả xuất hiện tiếng gió rít cùng một loạt tiếng quát cấm phần :

- Thi thể Khuru Vân Lâu vẫn ở bên cạnh ngươi, chỉ trễ lên ba mới tin ngươi không là hung thủ, hãy mau đền mạng đi thôi.

Vù...

Cùng lúc này các cao thủ còn lại cũng hờm sẵn, đủ cho Giang Cửu Linh hiểu dù có lách tránh về phía nào thì vẫn khó thoát cảnh phải cùng họ chiêu chạm chiêu ít nhất một lần. Vì thế để đối phó với tiếng gió rít ập đến từ phía tả, Giang Cửu Linh không cần xoay người, chỉ thần tốc bật xuất một chiêu trảo về phía đó và quát :

- Mau dừng tay và sao không cho tại hạ cơ hội giải bày rồi chư vị sẽ tỏ tường hư thực?

Ngờ đâu chiêu trảo vừa phát ra, Giang Cửu Linh bất giác giật mình vì nghe ai đó trong họ chợt buông tiếng cười lạt :

- Tiểu tử thật ngông cuồng như thể tay hãn cũng được luyện bằng kim thiết thì phải. Hừ.

Lập tức toàn thân Giang Cửu Linh lập tức dịch bấn qua một bên, tuy đã nhanh nhưng vẫn chịu một cảm giác lạnh toát phát tỏa từ một lợi khí sắc bén vừa lướt sượt qua chiêu thảo.

Ào...

Những cao thủ vây quanh vùng kêu thất thanh :

- Hảo thủ pháp, chứng tỏ công phu của tiểu tử không những thừa sát hại toàn bộ Khu vực gia mười bảy nhân mạng mà nếu chúng ta không mau hiệp công trừ khử ắt sẽ đến lượt chúng ta cũng phải chung số phận.

- Nói không sai, vậy đừng khách khí nữa, cũng chớ mãi ngại tiếng đời thị phi.

Tất cả hãy mau xông lên.

- Diệt trừ tiểu tử là giúp võ lâm duy trì công đạo, đã thay trời hành đạo thì đừng ngại tiếng thị chúng hiệp cô. Tiểu tử phải chết.

- Mau nạp mạng.

- Xem chiêu.

Ào...

Vù...

Giang Cửu Linh đã bị vây công và xung quanh Giang Cửu Linh đều phát tỏa đủ mọi loại kinh khí có từ chưởng, chỉ, quyền, kiếm...

Tử cảnh đã cận kề lại là điều xảy đến chẳng hề do bản thân gây ra, tất cả khiến Giang Cửu Linh vừa bối rối vừa phẫn nộ, đành phát chiêu với một tia hy vọng nhỏ nhoi :

- Tất cả chỉ là ngộ nhận, hãy cho tại hạ cơ hội phân minh, há lẽ chỉ một lần cũng không được?

Ngờ đâu khi Giang Cửu Linh phát chiêu chính là hành vi thúc đẩy trận chiến chẳng cân sức càng gia tăng sát khí :

- Chớ nhiều lời, trái lại bọn ta chỉ cần ngươi nạp mạng là đủ.

- Xem kiếm.

- Đỡ chiêu.

Ào...

Vù...

Giang Cửu Linh bị dồn ép chợt ngẩn mặt quát vang :

- Hoàng thiên hỡi hoàng thiên, xin chớ trách tại hạ bị lâm cảnh chẳng đáng dừng, khai thủ.

Và song thủ được Giang Cửu Linh liên hoàn vận dụng, chấn một chưởng bên này, xuất một thảo bên kia, còn toàn thân thì bất thoái bất tiến, không chỉ thật nhanh mà còn thật bất ngờ khiến chẳng ai có thể đoán hiểu đâu là lúc Giang Cửu Linh tiến hoặc thoái.

Ầm.

Bùng...

Vòng vây gặp kháng lực quá uy mãnh đành giãn ra cho thấy Giang Cửu Linh tuy khắp y phục đều lỗ chỗ xuất hiện nhiều vết bị nhàu nát và bị cửa rách nhưng kỳ thực thì sinh mạng vẫn vẹn toàn, là một sự thật đều khiến mười mấy cao thủ đều ngỡ ngàng và chuyển dần qua vừa kinh tâm vừa phẫn nộ.

Chính vì thế lúc Giang Cửu Linh nhân cơ hội này bỏ chạy, họ đồng loạt hô hoán và quát gọi nhau :

- Tiểu tử quá lợi hại, vậy thì càng không thể để hắn thoát, hễ phen này thoát chỉ càng thêm gây nhiều tội ác khó lường.

- Không sai, mau lập trận.

- A di đà Phật, chỉ cần chín phương vị là đủ, kỳ dư những huynh đệ còn lại tạm lui ra. Khai trận.

Họ xoay chuyển khá nhanh và nhờ quá thuần thục nên chỉ thoáng chốc với chín cao thủ, họ vẫn hơn hử vậy Giang Cửu Linh và lập tức khởi phát chiêu công đầu tiên.

Ào...

Giang Cửu Linh thấy lạ vì thế thay vì lo phương đào thoát ngay thì lại hiếu kỳ, chỉ muốn xem họ sao lại có động thái tự hồ phản thường này, dù thực lực tự giảm chỉ còn chín cao thủ nhưng ai ai cũng tỏ ra đặc ý lạ. Vì thế để đối phó loạt chiêu công đầu tiên là hợp lực của ba cao thủ ở chính diện, Giang Cửu Linh liền bật chồm đến và tung ngay song trảo.

Vù...

Chợt họ thu chiêu thay vào đó xuất phát hai đạo hợp kinh từ hai bên tả hữu cùng đổ ập vào Giang Cửu Linh :

- A di đà Phật...

Ào...

Có cảm nhận không thể khinh suất xem thường, Giang Cửu Linh lùi về quyết để cho hai đạo hợp lực một khi hệt chiêu ắt sẽ tự vỡ vào nhau.

Vút.

Nhưng không như Giang Cửu Linh nghĩ hai đạo hợp lực thay vì va vào nhau thì chợt chuyển xoay, đuối bám theo Giang Cửu Linh bén gót.

Ào...

Vù...

Và Giang Cửu Linh hiểu không thể xuất lực đối phó thì lạ thay, một trong hai đạo hợp lực chợt biến mất, có vẻ như họ tự triệt thoái thu hồi thì phải, đồng thời với ba cao thủ lúc đầu đã thu chiêu, thì giờ đây do họ xoay chuyển nên khi cùng nhau lại hợp lực xuất chiêu, đạo hợp kinh của họ bỗng xuất hiện đâu đó phía sau Giang Cửu Linh.

- A di đà Phật.

Ào...

Với một đạo hợp lực chưa kịp xuất lực ứng phó, giờ lại thêm một đạo nữa uy hiếp phía hậu, Giang Cửu Linh thập phần bối rối, chẳng thể nào kịp nghĩ ra một phương pháp đối phó khả dĩ.

Thì chính lúc này đạo hợp lực chỉ mới rồi biến mất lại chợt hiển hiện ngay trước mặt Giang Cửu Linh với tiếng của ai đó cười ngạo nghễ :

- Với La Hán trận danh chấn vũ nội của phái Thiếu Lâm, số phận ngươi kể như đã được định đoạt. Ha ha... trúng.

Toàn thân Giang Cửu Linh liền bị chấn chạm và lạ thay cùng với tiếng chấn kinh vụt phát vang, thân hình của Giang Cửu Linh liền bị xiêu té về phía trước.

Ầm.

Nhưng phía trước vẫn hiển hiện đó một đạo hợp kinh vừa được ba cao thủ đồng loạt xuất thủ, khiến Giang Cửu Linh bị xiêu té về phía đó thì có khác nào tự hứng chịu thêm một kinh nữa?

Ào...

Khấp nội thể dù đang chao đảo nhộn nhạo sau một kinh vừa giáng vào thì Giang Cửu Linh cũng biết sẽ từ nguy đến mất mạng nếu phải nhận thêm một kinh nữa. Vì thế với chí cầu sinh vụt nảy lên, toàn thân của Giang Cửu Linh chợt bật thoát hậu, là động thái hoàn toàn bất ngờ và chẳng ai hiểu sao Giang Cửu Linh có thể thực hiện được.

Vút.

Và khi tạm thoát, Giang Cửu Linh động nộ lại quát vang :

- Thật cao minh cho đấu pháp xen lẫn hư thực, nhưng đã đến lúc chư vị ném lại vẫn mùi vị này. Xem chiêu. Đỡ.

Chuyển từ thủ sang công Giang Cửu Linh cơ hồ không quan tâm đến các phương vị họ đang mặc tình tự xoay chuyển, gọi là La Hán trận gì đó, Giang Cửu Linh chỉ cần thấy thấp thoáng bóng người là xuất thủ với các chiêu trào liên hoàn và cũng là những chiêu đồ ai biết được rõ đâu là thực đâu là hư chiêu.

Ào...

Vù...

Chín cao thủ vẫn tiếp tục tự xoay chuyển, cũng luôn giữ sự hợp lực của từng nhóm ba cao thủ một như lúc đầu. Tuy nhiên ở từng nhóm lại dần xuất hiện những hoang mang bởi bất luận ai trong họ cũng có cảm nhận chính bản thân đang bị ít nhất một chiêu trào của Giang Cửu Linh uy hiếp. Họ kêu nhưng không đồng loạt thì kể như cũng tuân tự kêu sợ hãi :

- Ối...

- Sao hần đang thoái bồng bật tiến, ối...

- Hần thi triển công phu gì cứ tiến thoái vô thường và chẳng thể ngờ thế này? Ối...

Họ mất thế chủ động, dù đôi ba lần toan hợp lực thì vì thiếu nhất quán nên hợp lực bất thành.

Không những vậy do ai ai cũng mang tâm trạng sợ hãi cho bản thân thế nào cũng trúng một chiêu trào của Giang Cửu Linh nên dù chẳng tự chủ, mỗi cao thủ cũng tự lùi một ít, ngẫu nhiên khiến trận La Hán dần giãn rộng, là tự làm giảm thiểu khá nhiều sự uy hiếp lúc đầu đã đạt.

Đúng lúc đó, Giang Cửu Linh vung tay bật xô một kinh :

- Đủ rồi nếu không mau tránh và nhượng lối thì chờ trách, khai chiêu.

Ào...

Đó là một đạo uy kinh mang khí thế có thể dời non lấp biển ngay lập tức, vì vậy vài ba cao thủ vì vô tình đứng đúng phương vị sẽ bị ngọn uy kinh cuốn đến vì kinh tâm khiếp đảm đều tự nhảy tránh, không ở phía này thì cũng lo nhảy về phía bên kia.

- Chao ôi...

- Chương lực của hần quá lợi hại.

- Ôi...

Không bỏ lỡ cơ hội Giang Cửu Linh lập tức thoát theo hướng đó.

Vù...

Nhưng vẫn còn vài ba cao thủ đứng ở ngoài vì lo Giang Cửu Linh tẩu thoát, có một nhân vật trung niên cuồng nộ bật lao đến chặn lối Giang Cửu Linh :

- Người muốn thoát phải lưu mạng lại.

Ào...

Đột ngột bị chặn lối Giang Cửu Linh nôn nóng bật xuất liên tiếp hai trào :

- Không chịu tránh ư? Vậy để xem các hạ đủ tư cách lưu mạng tại hạ lại chăng?

Vù...

Hữu trào phát trước vì là hư chiêu nên vụt biến mất nhường chỗ cho tả trào dù phát sau nhưng lại thần tốc đắc thủ.

Bộp.

Và tả trảo của Giang Cửu Linh khi dừng thì hiển hiện ngay đó là chiêu trảo tuy chỉ vận dụng ba ngón tay nhưng lại thừa uy lực và đang bầu chặt vào huyết Hắc Lộ ngay dưới cổ nhân vật trung niên.

Giang Cửu Linh vùng nghiêng rằng khi thấy tất cả những cao thủ còn lại đều cuồng nộ toan chạy đến :

- Mau dừng lại, hay muốn tại hạ với tuyệt kỹ Tam Ma Thảm Trảo do Đoàn Đăng truyền thụ đành bóp nát và kết liễu một mạng ngay trước mắt chư vị?

Họ khiếp đảm, lập tức dừng lại với mọi ánh mắt cũng dừng và nhìn vào chiêu trảo do Giang Cửu Linh vừa cho biết đây là tuyệt kỹ Tam Ma Thảm Trảo.

Giang Cửu Linh tuy đắc thủ nhưng từ từ thu lại chiêu trảo :

- Tại hạ không phải là kẻ chư vị cần tìm, hãy nhớ thật kỹ điều đó để đừng bao giờ làm phiền tại hạ nữa. Xin cáo biệt.

Nhưng Giang Cửu Linh chưa kịp bỏ đi thì chợt nghe từ khoảng cách ngoài mười trượng ở mé tả bỗng vang lên một tiếng quát :

- Ai?

Tiếng quát làm Giang Cửu Linh chấn động, vội bật người lao đuổi theo tiếng quát bằng một khinh thân pháp khiến các cao thủ vừa vây đánh Giang Cửu Linh phải đều kinh hoàng kêu :

- Chao ôi, hảo thân pháp.

- Hẳn là đệ tử của ai, có bản lĩnh thật cao minh bắt phàm?

Trong lúc đó Giang Cửu Linh đi đã xa và càng lúc càng lao nhanh hơn do lại phát hiện ở mãi xa xa phía trước vẫn phát ra tiếng quát lúc này với thanh âm giọng nói đủ khiến Giang Cửu Linh đoán nhận và không sợ lắm, là chỉ do lão Phong Trần Cuồng Cái phát ra.

Vút.

* * * * *

Chạy đuổi được một lúc lâu Giang Cửu Linh ngơ ngác dừng lại và càng nhìn cảnh xung quanh thì càng hoang mang :

- Không lẽ ta nhận định nhầm? Tiếng quát không phải của lão Phong Trần Cuồng Cái và chỉ là ngụy kế khiến ta vì chưa đủ lịch duyệt nên bị dẫn dụ đến đây, một chỗ thật hoang vu, tợ hồ đã thời gian rất lâu chẳng ai đặt chân đến?

Lo lắng, Giang Cửu Linh vội quay người toan lui ngay, ngờ đâu thính giác lại tình cờ bắt gặp một chuỗi tiếng động ầm ầm vẫn từ xa xa phía trước, lúc này đã là phía sau lưng do Giang Cửu Linh đã xoay người lại, vang vọng đến :

- Là tiếng giao phong? Giữa lão Phong Trần Cuồng Cái và kẻ bí ẩn từ này giờ luôn bị lão đuổi theo? Nếu vậy thân pháp Cuồng Phong Tảo Bộ của lão thật lợi hại, chỉ suýt nữa ta nghĩ chẳng bao giờ đuổi kịp.

Giang Cửu Linh vội quay trở lại dựa theo phương hướng đã phát ra chuỗi tiếng động ầm ầm để âm thầm tiến dần đến.

Ở một vùng lộ thiên chợt hiện hữu giữa một bên là nơi có lau sậy mọc nhô cao khỏi các lùm cây hoang dại và bên còn lại là một cửa của một khu rừng âm u báo hiệu có tàng chứa nhiều hiểm trở khó lường, quả nhiên là lão Phong Trần Cuồng Cái đang khấn trương giao chiến với một nhân vật luôn che kín chân diện.

Lão Phong Trần Cuồng Cái cơ hồ đang dốc toàn lực vì mục quang không chỉ toát những tia nhìn giận dữ mà kể cả giọng nói cũng chất chứa những thanh âm hần hộc :

- Khấp vô lâm có thể cùng lão phu giao thủ ngắn ấy chiêu mà vẫn bắt phân thắng bại thì nhiều lắm cũng dăm bảy cao thủ, ngươi là ai? Sao mãi không chịu xưng danh? Có biết nếu để giang hồ tổ tụng chuyện

giao đầu lần này thì người chỉ trong một sớm một chiều đã mặc nhiên được liệt vào hàng đại cao thủ, chẳng hề kém lão phu chăng? Hoặc ít ra người cũng nên để lão phu được nhìn thấy lư sơn chân diện mục chứ, đồ.

Ào...

Nhân vật nọ quả có thân thủ bản lĩnh chẳng hề kém lão Phong Trần Cuồng Cái, ắt vì tự mình bạch như vậy nên lời lẽ của nhân vật bí ẩn thật ngông cuồng, vượt cả mức tự cao tự đại :

- Được xem là đại cao thủ ngang hàng với lão thì được lợi gì? Há lẽ lão muốn ta cũng mãi đi lang thang và khát thực độ nhật như lão? Hoặc giả phải ngày ngày chờ đợi và đón tiếp bọn háo danh cứ lũ lượt tìm đến mong được thân cận, được kể là bằng hữu của ta, một đại cao thủ, lại phải hao cơm tốn rượu cho chúng chỉ là lũ bị thịt? Thôi đi, ta chẳng ham gì những thứ hư danh ấy. Trái lại lúc nào ta cao hứng, ta chỉ muốn được tùy tiện ra tay kết liễu bất luận ai. Ta chỉ thích trở thành kẻ nắm trọn vẹn quyền sinh sát trong tay và hôm nay điều ta muốn là kết liễu lão. Còn mong thấy diện mạo của ta ư? Ha ha... hãy yên tâm chỉ khi lão sắp chết ta hứa sẽ cho lão toại nguyện. Ha ha...

Vù...

Lão Phong Trần Cuồng Cái lúc nhận định đối phương cũng là đại cao thủ ngang hàng dường như chưa đúng với sự thật, vì như lúc này chẳng hạn, người phát chiêu công là lão, tuy vậy, khi nhân vật che mặt bí ẩn xuất thủ đối kháng thì lão lại là người vì chẳng dám để chiêu chạm chiêu nên vội hồi bộ nhảy lùi.

Vút.

Nhân vật bí ẩn được thể xông tới :

- Lão chẳng dám chạm chiêu? Là đại cao thủ, là Phong Trần Cuồng Cái suốt sáu mươi năm ngang dọc vùng vẫy khắp giang hồ mà như vậy sao? Nhưng bất luận thế nào lão tin chẳng, hạng cao thủ như lão chưa bao giờ khiến ta phải sợ, trái lại ha ha... như đã nói, hôm nay nhất định lão phải chết. Xem chiêu, ha ha...

Ào...

Lão Phong Trần Cuồng Cái bị xem thường dù giận đến nổi râu tóc cơ hồ đã dựng đứng nhưng chẳng hiểu sao có lẽ vì kém thể chưởng, lão lại thối lùi một lượt nữa và cũng không thể thốt bất kỳ lời nào gọi là biện bạch cho hành vi này của bản thân.

Vút.

Nhân cơ hội đó nhân vật bí ẩn che mặt chợt quát vang :

- Thì ra nguyên khí của lão đã bị tổn thương? Hay lắm, quả là trời giúp ta, số của lão hôm nay là nạp mạng.

Ào...

Bằng thân pháp thần tốc và xuất thủ liên hoàn, chiêu nào chiêu nấy đều nhanh và đầy đủ uy lực như nhau, nhân vật bí ẩn vì chẳng còn điều gì úy kỵ cứ liên tiếp dồn bức lão Phong Trần Cuồng Cái lùi cho đến khi cuống cả chân và không thể nào kịp lùi.

Ào...

Và đúng lúc này nhân vật che mặt bí ẩn thay vì xuất lực thêm một chiêu tối hậu, là điều rất dễ dàng nếu muốn đoạt mạng lão Phong Trần Cuồng Cái thì lại thay, nhân vật này lại bật tung người và bắt thần lao lướt qua đầu lão Phong Trần Cuồng Cái.

Vù...

Lão Phong Trần Cuồng Cái thập phần hoang mang lộ rõ trên khuôn mặt tái nhợt, vội giương mắt nhìn theo từng cử chỉ lạ lùng của nhân vật che mặt bí ẩn.

Chợt lão Phong Trần Cuồng Cái nghe một loạt quát thát thanh xuất phát đâu đó phía gần lão :

- Ma Hoa Vô Ảnh Thủ! Lão tiên bối hãy mau lẩn tránh.

Lão chấn động và toàn thân nghe lạnh toát, khiến tứ chi cứng đờ nên dù lão muốn hay không vẫn mãi đứng yên bất động, không một phản ứng nào cho thấy lão sắp dịch tránh như ý quát cất lên cảnh tỉnh và nhắc nhở lão.

Nhưng may cho lão, loạt quát vẫn có hiệu quả là làm cho nhân vật che mặt bí ẩn vẫn phần nào khựng lại :

- Ai?

Đó là cơ hội duy nhất và cuối cùng cho lão Phong Trần Cuồng Cái. Do tự mình bạch như vậy, lão lập tức tự nhào người qua một bên.

Ào...

Cũng lúc này Giang Cửu Linh xuất hiện :

- Có nhận ra Giang Cửu Linh này chẳng? Và là trời đã giúp tại hạ lần đầu tiên có cơ hội diện đối diện với tôn giá, hung thủ đã gây thảm án ở Thiên Phật tự. Mau tiếp chiêu.

Ào...

Dù vậy nhân vật bí ẩn vẫn kịp tránh chiêu với tâm trạng tốt cùng kinh ngạc lộ rõ ra đôi mắt cứ nhìn chòng chọc vào Giang Cửu Linh :

- Người là Giang Cửu Linh? Một tội đồ đang có lệnh truy nã? Nhưng có sao bỗng dưng đề cập đến Ma Hoa Vô Ảnh Thủ nào ở đây? Lại còn to gan vu họa, bảo ta là hung thủ sau bao điều há lẽ chẳng phải do người gây ra?

Giang Cửu Linh lại càng thêm cuồng nộ, lao ập vào kẻ thù :

- Tôn giá không thừa nhận cũng không được vì nếu tại hạ không tận mục sở thị ắt không bao giờ ngờ kẻ từng dùng sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ lại may mắn chính là tôn giá đây. Đã dám làm tất phải có đởm lược dám nhận, nếu có bản lĩnh hãy thử kết liễu tại hạ xem? Đỡ.

Ào...

Nhân vật nọ vùng cười vang :

- Giết một tội đồ đang có lệnh truy nã như người có sao ta chẳng dám? Hãy tiếp chiêu ha ha...

Ầm...

Giang Cửu Linh thoát khựng lại nhưng lập tức vẫn bật người lao đến :

- Nguyên khí của Phong Trần Cuồng Cái là do tại hạ sơ ý gây ra, có hiểu ý tại hạ chẳng? Là nếu tôn giá kiêu dè chẳng chịu đỡ sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ thì kẻ mất mạng hôm nay chính là tôn giá. Hãy đỡ.

Ào...

Chỉ như thế nhân vật bí ẩn mới chịu dốc toàn lực qua tiếng gầm thịnh nộ :

- Tiểu tử ngươi khá thật, chỉ chưa đầy một năm đã có bản lĩnh ngần này ư? Ta thật lắm vì đêm đó chẳng cất tay kết liễu ngươi trước khi hạ sát Đoàn Đăng. Dù vậy ngươi nói không sai, cũng có thể nếu hôm nay ngươi không chết ắt kẻ tự chuốc họa là ta. Mau tiếp chiêu.

Vù... ầm...

Ào... ầm...

Giang Cửu Linh sau một lượt chạm kinh thì ít nhiều cũng bị kích lùi, dù vậy với tâm trạng cứ dần cuồng nộ, lại có thân pháp cứ thoát thoát tiến, hoàn toàn không thể nào lường trước vẫn khiến Giang Cửu Linh vừa lùi đó lại bật tiến lên ngay :

- Tôn giá thú nhận rồi ư? Vậy thì tôn giá còn phải hối hận nhiều vì đã chẳng còn bất kỳ cơ hội nào cho tôn giá kết liễu tại hạ, bất quá chỉ xảy ra điều ngược lại mà thôi. Mau nạp mạng.

Ào...

Nhân vật nọ dù che mặt thì vẫn còn lộ đôi mắt nên đang tự bày tỏ tâm trạng vừa hoang mang vừa nóng nảy lo lắng qua ánh mắt nhìn Giang Cửu Linh :

- Người nói không sai, ta thực sự đang hối hận đây, nhất là đang tự hỏi vì sao ngay trong đêm thăm sát Thiên Phật tự, tiểu tử ngươi vẫn thoát? Há lẽ chỉ vì ngươi luôn có nhiều may mắn đến thế sao? Kể cả ngày hôm nay cũng tương tự? Ta không tin thế nên ta quyết lấy mạng ngươi. Đỡ.

Ào...

Vù... âm...

Giang Cửu Linh tuy tuần tự cũng bị dư kinh chấn động và kích lùi như đối phương nhưng rồi cũng tự nhận ra khí quyết toàn thân cứ mỗi lúc thêm nhộn nhạo chứng tỏ với đấu pháp nếu cứ mãi chiêu chạm chiêu thì về phần bản thân e khó thể tiếp tục chi trì được lâu. Vì thế từ tay tả Giang Cửu Linh bỗng bật ra và xuất hiện một thanh kiếm.

Xoạch.

Và Giang Cửu Linh chuyển ngay thanh kiếm qua tay hữu với toàn thân lại bật lao vào hung thủ giấu mặt :

- Đêm đó ở am Thiên Phật tự nếu ta không nhanh trí chui ẩn ngay vào phần rỗng của pho tượng Thiên Thủ Phật thì sinh mạng làm gì còn cơ hội bảo toàn. Lão thật độc ác, chẳng hiểu sao cứ muốn dồn ta vào tử địa? Nhưng hôm nay lão đừng mong toại nguyện, nhất là với tuyệt kỹ này, lần đầu ta buộc phải dùng đến. Xem kiếm.

Véo...

Nhân vật bí ẩn cũng lần đầu vừa lùi vừa kêu :

- Trên tay ngươi có phải là thanh Liễu Diệp kiếm, vũ khí bất ly thân của Diệp Kiếm Trung Nhất Chương Phạm Uy Bá từng bị giam trong ngục thất chung với ngươi?

Quyết không để hung thủ chẳng có mấy may cơ hội dù là tẩu, Giang Cửu Linh thi triển kiếm chiêu đến thập thành công lực :

- Lão lại hối hận nữa chẳng? Vì nhờ thủ đoạn của lão, ta tuy bị tống giam nhưng lại may được Phạm sư phụ thu nhận và trao hết chân truyền. Và chỉ sau một đêm thôi, ha ha... không những ta đã tiếp nhận toàn bộ chân nguyên nội lực từ sư phụ mà sau đó còn được điếm chỉ chỗ cất giấu bí kíp chân kinh để bây giờ cho lão nếm mùi lợi hại. Tiếp chiêu ha ha...

Ào...

Thanh kiếm của Giang Cửu Linh tuy vừa ngắn vừa mềm oặt nhưng khi được phổ dẫn thật nhiều chân nguyên nội lực thì thanh kiếm không những vụt cứng lên mà còn toát ra kiếm khí ràn rụa từ mũi kiếm, biến kiếm ngắn thành uy lực thật dài.

Véo...

Nhân vật bí ẩn dần biết sợ bởi vô khả có thể dùng đôi tay nhọc thế để đối phó với một thanh kiếm bất luận là kiếm gì, vì thế thật bất ngờ, nhân vật bí ẩn chợt bật người lao ngược lên cao :

- Người nói không sai, tuy nhiên bất luận thế nào hôm nay ngươi cũng phải chết. Đỡ.

Nhân vật bí ẩn quật ập xuống cùng lúc cả hai đạo uy kinh cực kỳ lợi hại.

Ào...

Ngờ đâu Giang Cửu Linh chợt biến mất và khi tái xuất hiện thì không những cũng có phương vị lơ lửng giữa không trung mà còn chiếm vị thế cao hơn đầu đối phương một ít. Đúng lúc đó với thanh kiếm trên tay chợt ném nhanh vào đối thủ, Giang Cửu Linh còn cười vang :

- Có một sự thật mà lẽ nào lão không nhận ra, một là nội lực của lão dường như chưa đủ sánh với toàn bộ chân nguyên nội lực của ta. Và nếu bây giờ ta bị suy giảm chỉ một thì lão đến những hai ba, vậy thì chờ gì nữa chưa nạp mạng đền tội? Ha ha...

Thanh kiếm bị ném đi tạo tiếng rít gió nghe thật khủng khiếp.

Vù...

Nhân vật bí ẩn nào dám dụng lực hoặc chop hoặc đánh bật thanh kiếm, đành lảng không đảo người, chỉ một thoát nhẹ nhàng là ung dung nhìn thanh kiếm trượt mục tiêu tiếp tục lao thật xa :

- Người ném kiếm là tự chuốc hậu quả bởi vì...

Nhưng thanh âm của nhân vật bí ẩn chợt cắt ngang không chỉ do Giang Cửu Linh bỗng quát mà kèm theo đó chẳng hiểu bằng cách nào Giang Cửu Linh chợt hiển hiện vừa nhe răng cười vừa thần tốc vung loạn song trao chop vào đối phương :

- Ném kiếm chỉ là hư chiêu, nếu không thế, ta làm sao dễ tiếp cận để tha hồ đoạt mạng lão như thế này. Đờ. Áo...

Hoàn toàn bất ngờ, nhân vật bí ẩn đành khấn trương vừa vội trảm mình xuống vừa cất lực phát chiêu mong hóa giải và nếu thoát được các chiêu trao quá gần của Giang Cửu Linh thì càng tốt.

Nhưng tất cả đã muộn, nhân vật bí ẩn chợt vụt gào vang, cố dùng hai tay che kín mặt vì đã bị Giang Cửu Linh chop và đoạt mất khăn che mặt :

- Người lại dùng hư chiêu? Thủ đoạn này...

Phần Giang Cửu Linh tuy đắc thủ nhưng do mãi ngó vào diện mạo kẻ thù nên nhất thời quên mất thực tại.

Chợt có tiếng lão Phong Trần Cuồng Cái quát thật to :

- Sao người để hấn tẩu? Người bị sao rồi? Ôi... để hấn tẩu rồi còn gì, tiếc thật.

Giang Cửu Linh bị rơi xuống và thập phần hoang mang khi phát hiện quả thật bản thân đã để kẻ thù có cơ hội đào thoát.

Nuối tiếc Giang Cửu Linh hỏi lão Phong Trần Cuồng Cái :

- Khăn che mặt của hấn đây, lão tiên bối có kịp nhận ra hấn là ai không?

Lão tức tối thở dài, chợt trao một thanh kiếm cho Giang Cửu Linh :

- Lão phu chưa hề nghĩ đó là kế sách của người, chỉ lo nếu người chẳng có kiếm thì chẳng khác nào từ bỏ sở trường chọn sở đoản, tự chuốc họa vào thân. Lão phu mãi lo nhặt kiếm nào có cơ hội nhìn ngấm diện mạo hoặc vuông hoặc tròn của hấn. Tức thật, lẽ ra người đã có thể kết liễu được hấn nếu đừng mãi mong vạch rõ chân tướng, kỳ thực chỉ là tiểu tiết, vị tất có thể giúp ích gì cho người lúc này. A...

Nhìn cả hai lúc này tuy mỗi người cầm một vật với sắc diện đều có chung vẻ nuối tiếc như nhau thật kỳ khôi, khiến sau đó lúc nhận ra lão Phong Trần Cuồng Cái chợt ôm bụng cười rũ rượi :

- Nhìn người kìa, thật hoạt kê. Ha ha...

12. Chương 12: Tiên Bảo Thân Chẳng Ngại Ai Cười - Trang Diệp Bích Ẩn Tàng Nội Biễn

Giang Cửu Linh sau một lúc cười phụ họa với lão Phong Trần Cuồng Cái vì cảm thấy đã đủ nên ngưng cười và toan hỏi lão, ngờ đâu lão cũng ngưng cười và hầu như tranh tiên hỏi Giang Cửu Linh trước :

- Hóa ra nhân vật trở thành sư phụ người vốn vẹn chỉ một ngày là Phạm lão đệ, Đại trang chủ Diệp Bích trang?

Giang Cửu Linh gạt đầu và chợt động tâm hỏi ngược lại lão :

- Không sai và dường như lão tiền bối có vẻ không thật tin? Có thể cho biết tại sao và phải chăng cũng phần nào liên quan đến trận cười vừa rồi do tiền bối phát động?

Lão gật đầu vừa sẫm soi vừa vung vẩy thanh Liễu Diệp kiếm trên tay do vẫn chưa giao hoàn cho Giang Cửu Linh :

- Thanh kiếm này vừa mềm vừa ngắn, rất dễ thủ kín trong tay áo và nếu người chẳng được chân truyền từ Phạm lão đệ thì quyết không thể nào có cơ hội sở hữu thanh kiếm này. Tuy nhiên ngoại hiệu và cũng là sở trường giúp Phạm lão đệ thành danh chính là Diệp Kiếm Trung Nhất Chương, trong chương có ẩn tàng chiêu sát kiếm, lẽ nào Phạm lão đệ do không đủ thời gian nên chẳng kịp truyền thụ lẽ ra đã là chiêu dễ dàng giúp người đắc thủ và không cần tự ném bỏ thanh kiếm đi? Và nếu thế, người đâu có gương mặt tỏ ra thập phần nuối tiếc, trông thật hoạt kê khiến lão phu vừa rồi khó thể nhịn được cười.

Giang Cửu Linh ngơ ngẩn thần tình :

- Trung chương hữu kiếm? Ý muốn nói sư phụ chỉ hân hữu mới sử kiếm và một khi đã phát chiêu nhờ lợi thế bất ngờ do kiếm luôn được ẩn giấu trong tay áo, nên trở thành tuyệt sát chiêu ẩn tàng đã xuất tất đắc thủ. Vậy thì sao trong toàn bộ sở học của sư phụ tự bút lưu lại chẳng lời nào ám chỉ hoặc căn dặn tiểu bối cần luyện tuyệt sát chiêu nọ? Trung chương hữu kiếm? Hừ, quả là chiêu hể cang ngẫm nghĩ càng minh bạch, thật quá lợi hại.

Lão cũng dăm chiêu :

- Xem ra người đang dần thích thú với chiêu này? Vậy có định luyện chẳng? Dĩ nhiên là người phải tự lĩnh hội từ các sở học do sư phụ người lưu lại và trao truyền.

Giang Cửu Linh cũng trầm ngâm :

- Ma Hoa Vô Ảnh Thủ sở dĩ luôn lợi hại và hầu như luôn đắc thủ chính là nhờ đạo lý này, tung vũ khí ám tàng vào lúc chẳng một ai ngờ đến, xuất kỳ bất ý như vậy đối thủ nào kịp trở tay để không nấp mạng? Vậy nên chẳng tiểu bối cũng cần luyện chỉ là cho kẻ lúc này được ném lại mùi vị, gọi là gậy ông đập lưng ông?

Lão giật mình :

- Người bảo sao? Vậy là lúc này chính người nhìn thấy tận mắt tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ lúc dùng đã lộ ra một loại vũ khí ám tàng? Nay, đừng nhầm lẫn đấy. Bởi đại ác ma trăm năm trước tuy vang danh nhờ Ma Hoa Vô Ảnh Thủ nhưng thủy chung chẳng ai phát hiện có bất kỳ vũ khí nào ám tàng kèm theo.

Vì nếu sự thực có vũ khí ám tàng thì làm gì có danh xưng Vô Ảnh Thủ?

Giang Cửu Linh lắc đầu :

- Có thể đây là điều tốt cùng bí ẩn và chưa hề được bất luận ai có cơ hội phát hiện. Cũng có thể vì hung thủ luôn giữ kín tuyệt sát chiêu này, chỉ ra tay khi đã nắm chắc đủ mười phần thắng, nhất là xung quanh đừng để bất kỳ ai lên nhìn. Kẻ lúc này đã phạm sơ suất hoặc hoàn toàn không ngờ tiểu bối nhờ nghe được thanh âm của lão tiền bối và lại thừa bản lĩnh chạy theo đuổi đến tận nơi. Nhờ đó tiểu bối quyết không lầm là đã nhìn thấy một vết sẫm đen dù chẳng rõ được xuất phát từ đâu nhưng đích thực vẫn cực nhanh lao cắm vào đỉnh đầu của tiền bối.

Lão rùng mình khắp lượt :

- Nhớ lại lúc đó lão phu quả thực đã lần đầu cảm nhận tử thần đến quá gần nhưng sao người quả quyết và gọi ngay đó là tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ? Có phải người đã từng trông thấy chỉ ít là một lần?

Giang Cửu Linh lại lắc đầu :

- Thật không dễ phát hiện nếu chưa đạt đủ nội lực uyên thâm giúp mục lực thật tinh tường. Và nội lực của tiểu bối chỉ sau khi được sư phụ trao truyền mới có phần toại nguyện như lúc này. Còn nhận ra đó là Ma Hoa Vô Ảnh Thủ ư? Ất chỉ là do cảm giác mách bảo, phần thì chợt cảm nhận nếu để kẻ lúc này đắc thủ, phải chăng cùng với sinh mạng lão tiền bối bị kết liễu thì ở đỉnh đầu ất cũng phải thủng một lỗ và tuôn huyết, tương tự đã hai lần tiểu bối tận mục sở thị hai cái chết cũng chung tử trạng này. Cảm giác ấy vụt

lóc đến rất nhanh và may thay kẻ lúc này sau vài câu phủ nhận nhưng không thật thuyết phục, cuối cùng cũng tự nhận từng là hung thủ gây ra hai cái chết như đã nói, chứng tỏ cùng là một nhân vật vì tình thông nên quen vận dụng tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ.

Lão nhẹ gật đầu và chợt chú mục nhìn thật kỹ Giang Cửu Linh, tự hồ đây là lần đầu được nhìn :

- Lão phu ngày càng phát hiện người là đại cao thủ có bản lĩnh ngày càng khác xa so với lần đầu lão phu biết, có thể hiểu, nội lực của người không tuyến chỉ là do nội lực của Phạm lão đệ trao truyền. Vì cho dù được Phạm lão đệ đích thân thi triển cũng không thể đuổi kịp lão phu như người vừa thực hiện. Nên nhớ Cuồng Phong Tảo Bộ của lão phu luôn là độc nhất vô nhị, và kể cả Phạm lão đệ cũng không dễ phá trận La Hán, nhất là chỉ phá trong vòng vài ba chiêu như người vừa rồi. Lời này của lão phu có đúng chăng?

Giang Cửu Linh cười cười :

- Lão tiền bối đừng quên bản thân trước đó đã bị ít nhiều tổn thương nguyên khí, vì nếu tự phụ Cuồng Phong Tảo Bộ là độc nhất vô nhị thì sao phải chạy mãi đến đây tiền bối mới đuổi kịp đối phương? Còn về La Hán trận, tiểu bối nào dám nhận lời đề cao quá đáng của lão tiền bối, hoặc giả La Hán trận thật không lợi hại như lời lão tiền bối tán dương? Huống hồ sở học của tiểu bối có một phần vì lĩnh hội từ sở trường của các loài dã thú nên chẳng cũng có phần khác người, khiến La Hán trận dù thật sự lợi hại cũng lâm cảnh như gặp khắc tinh. Lão tiền bối không nghĩ như thế sao?

Lão chợt bảo :

- Lão phu có hai lời này thiết nghĩ không thể không nói với người, chủ tâm là đáp lại phần nào ơn cứu tử của người vừa rồi và phần nữa là mong người ngày càng trở thành nhân vật thật sự hữu dụng cho võ lâm. Lời thứ nhất có liên quan đến tuyệt sát kiếm từng giúp sư phụ người nên danh Diệp Kiếm Trung Nhất Chuông. Sở dĩ sư phụ người hân hữu mới dùng vì có một lúc tự bản thân sư phụ người nhận ra đó là chiêu dù lợi hại vẫn là hành vi bất minh, chẳng xứng cho bậc quân tử, là nhận định của nhiều bằng hữu dành tặng cho sư phụ người.

Giang Cửu Linh ngớ ngàng :

- Sư phụ của tiểu bối có thật là nhân vật chính nhân quân tử chăng? Nếu vậy sao lúc này lão tiền bối như tỏ ý trách vì không thấy tiểu bối vận dụng tuyệt sát kiếm để đắc thủ?

Lão cười cười :

- Lão phu nêu ra chỉ để thử dạ người, nhờ đó cũng có ý mừng vì thấy người tuy muốn luyện nhưng chỉ luyện để đối phó với hạng ác nhân từng dùng tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ sát hại nhiều người. Há người không hỏi tại sao sư phụ người cơ hồ chủ ý chẳng lưu lại cách luyện tuyệt sát kiếm đó sao? Vậy thì tùy người, miễn sao đừng để sư phụ của người thất vọng, bất chợt lại thành danh nhờ tuyệt kỹ bất minh dùng vũ khí ám tàng, rõ chưa?

Giang Cửu Linh gật đầu :

- Ý muốn nói để trở thành bậc chính nhân quân tử thì kể cả lúc đối địch cũng cần tỏ ra quang minh lỗi lạc? Điều này thật hợp ý tiểu bối. Được, tiểu bối sẽ cân nhắc, quyết chẳng để sư phụ thất vọng. Còn lời thứ hai của lão tiền bối là gì?

Lão nói :

- Đó là về La Hán trận, ý lão phu khuyên người chớ nên xem thường bởi cùng công phu võ học dù do nhiều người cùng luyện nhưng lợi hại hay không đều tùy vào thân thủ mỗi người. La Hán trận gồm chín phương vị, sẽ thêm lợi hại nếu cả chín phương vị này đều do các cao thủ đệ nhất lưu của phái Thiếu Lâm phát động. Đây là chưa nói uy lực càng tăng thêm nếu người phải đối phó với Trung trận La Hán gồm từ ba tiểu La Hán trận hợp lại. Và khi được hợp thành từ mười hai tiểu trận gọi là Đại trận La Hán, gồm đủ một trăm linh tám phương vị thì dù là đại la kim tiên tái thế, cũng vô khả đối phó. Nói cách khác dù người đang giữ kín chỗ nội lực hiện có của người hay không thì chớ bao giờ tỏ lộ thái độ khinh thường La Hán trận của Thiếu Lâm phái, bởi họ dù nhẫn nại thế mấy cũng khó thể bỏ qua cho bất luận ai dám xem thường họ. Người hiểu chứ? Đó là điều đại kỵ, nhớ chưa?

Giang Cửu Linh gật đầu đáp ứng và cười cười :

- Tiểu bối mạo muội cũng có lời khuyên chẳng biết tiền bối có chịu nghe không?

Lão cau mày :

- Nói thử nghe, vì vẫn có câu, hễ trung ngôn thì nghịch nhĩ, chỉ cần lời nói của người hợp tình hợp lý, lẽ nào lão phu không nghe.

Giang Cửu Linh phá lên cười :

- Là lão tiền bối cũng như tiểu bối cần phải tự sắm cho mỗi người một mũi sắt hay gọi là thiết chỏm cũng được, để không bị ai đó bất kỳ xuất ý hạ thủ vẫn bằng tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ. Lão tiền bối nghĩ có nên chăng? Ha ha...

Lão đỏ mặt :

- Tiểu nhai nhi người dám trêu chọc lão phu?

Giang Cửu Linh vừa lùi vừa lắc đầu :

- Tiểu bối nói không đúng sao? Đừng quên, một là tiểu bối dù đoạt được vật này, một mảnh khăn chỉ để che mặt chẳng hề có giá trị, thì với diện mạo của kẻ ấy chỉ được nhìn thoáng qua vẫn vô khả nhận đoán ra đây là ai. Và hai là về phần lão tiền bối lại mất cơ hội nhìn tỏ tường kẻ ấy, há lẽ không cần chụp thiết chỏm lên đầu để phòng vạn nhất?

Lão hăm hừ bước đến :

- Vậy nói đi, theo người đã nhìn thì diện mạo kẻ lúc này như thế nào?

Giang Cửu Linh lùi lại nữa :

- Chỉ là diện mạo bình thường như bao diện mạo khác, cũng hai mắt, hai mũi và một miệng thêm nữa là cũng có sắc diện hăm hừ hực hực như lão tiền bối lúc này. Có thể nói bất luận ai cũng dễ trở thành kẻ ấy và kẻ ấy cũng dễ hòa nhập trộn lẫn và cải dạng trở thành bất luận ai, trở thành như lão tiền bối chẳng hạn?

Lão bật chồm đến :

- Nói tới nói lui cuối cùng thì người to gan khi ám chỉ lão phu là kẻ ấy? Người muốn chết hử?

Giang Cửu Linh lại cười và lập tức co chân bỏ chạy. Dĩ nhiên lão Phong Trần Cuồng Cái phải chạy đuổi theo như lũ trẻ con chơi trò đuổi bắt.

* * * * *

Sự hiện diện của Giang Cửu Linh và lão Phong Trần Cuồng Cái trong một tửu lâu dù muốn dù không vẫn trở thành đối tượng cho các thực khách hoặc đã sẵn có mặt hoặc sau đó mới bước vào, thoạt nhìn thấy cũng lấy làm kinh ngạc.

Nhưng không hề quan tâm đến mọi ánh mắt ấy, lão Phong Trần Cuồng Cái vẫn ung dung trong lớp y phục rách rưới phong trần cùng với Giang Cửu Linh bộ dạng như một thiếu gia thân nhiên dùng thức ăn và dùng rượu.

Sau khi tợp một ngụm rượu, lão đặt bát xuống và thì thào hỏi Giang Cửu Linh :

- Người không nhận định lầm chứ? Kéo lại trông gà hóa cuốc, bảo là vì phát hiện có kẻ lên nghe những lời đối đáp giữa người và lão phu nên người vội cười cợt, buộc lão phu chạy đuổi theo người cả một quãng đường thật dài. Và nếu đó là sự thật thì há lẽ nội lực của người dù dần chứng tỏ phần nào cao minh hơn lão phu thì nhân vật bị người phát hiện lại có bản lĩnh thâm hậu hơn, khiến người sau đó dần mất mọi tung tích?

Giang Cửu Linh cũng tợp một ngụm rượu, đoạn gật đầu bảo :

- Thoạt tiên tiểu bối vẫn ngỡ nghe lầm nhưng sau một lúc tuy vội bỏ chạy và kỳ thực là quyết bám theo nhân vật nọ, tiểu bối thêm minh bạch quả có kẻ đã lên đến gần và cũng kịp chạy thoát đi bằng một lối thoát nào đó chỉ thật thông thuộc địa hình mới có thể thoát nhanh như vậy. Lão tiền bối hãy thử nhớ lại

xem, có phải tiểu bối đã chạy cơ hồ khắp mọi hướng đến độ có lúc phải nghỉ hay hung thủ am hiểu tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ vì từng lưu ngụ ở đây nên lúc bị lão tiền bối bám đuổi, do không biết chạy đi đâu đành nghĩ cách dẫn dụ lão tiền bối cùng chạy đến đây?

Lão lại tợp một ngụm rượu :

- Ý người muốn nói đó là sào huyệt của kẻ vận dụng tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ? Và vì không đuổi kịp, do nghĩ hẳn còn có nhiều thân thủ lợi hại khó lường và chưa gỡ hết ra, khiến người lo ngại đành thực hiện theo lời đã nói, là sắm luôn cho lão phu một thiết chỏm bắt đội lên đầu như người? Đội vật kỳ quái này lên đầu, người không thấy đã làm mọi người nhìn lão phu và người như hai quái vật sao?

Giang Cửu Linh cười cười :

- Tiểu bối đang mong càng bị nhiều người nhìn ngó và cười càng tốt, vì rồi tất cả sẽ biết tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ đó, và biết đâu đấy, chính họ sẽ giúp chúng ta phát hiện kẻ cần tìm, thậm chí cũng là cách khiến kẻ đó phải phần nào úy kỵ, giảm thiểu cơ hội để kẻ đó dùng tuyệt sát chiêu tiếp tục sát hại nhân mạng. Lão tiền bối không nghĩ như thế sao?

Lão gật gật đầu :

- Ý người muốn ai ai cũng đội thiết chỏm? Nhờ đó vạn nhất vẫn có người bị tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ sát hại, vì có thiết chỏm nên tạm toàn mạng và cũng là cơ hội cáo giác cho mọi người biết thân phận cùng lai lịch kẻ vận dụng tuyệt sát chiêu. Kể cũng là một ý hay, nhưng chỉ sợ rồi chẳng ai màng đội thiết chỏm lên đầu vì sẽ trở thành kẻ quái dị tương tự lão phu và người lúc này.

Thật ngẫu nhiên ngay khi lão Phong Trần Cuồng Cái vừa dứt lời thì giữa tửu lâu chợt vang lên một tràng cười cợt nhả, nghe không chịu nổi :

- Càng nhìn chỉ càng thêm bấn mắt, thật không ngờ trên đời này vẫn có những cảnh quá hoạt kê đến vậy, ha ha... bọn người có nghĩ như thế chẳng, ha ha...

Lập tức có những trận cười phụ họa vang theo :

- Một gã thoát trông kể cũng bảnh bao, ắt tiền của nhiều chẳng biết tiêu vào những việc gì nhưng sao lại phung phí chiêu đãi một lão vừa già vừa bấn vừa hôi? Có phải ý Tiêu nhân huynh cho cả hai đều ngu si đần độn, vì đi chung ngồi chung và ăn uống chung, gọi là ngư tầm ngư mã tầm mã? Đúng là cảnh thật hoạt kê, ha ha...

- Đúng, nếu chẳng ngu si sao lại đội trên đầu mỗi người một chảo sắt? Tiêu nhân huynh thật đại lượng mới bảo là ngu và chỉ xem là trò cười, riêng phần Hoàng mỗ, thiết nghĩ cảnh này càng lúc càng khiến người mất tử húng, dù cao lương mỹ vị cũng nuốt không vô, lý ra nên tống khứ cả hai thì đúng hơn. Ha ha...

Những âm thanh đó vang dội khắp tửu lâu, hiển nhiên ai cũng đều nghe. Dù vậy, lão Phong Trần Cuồng Cái cũng tỏ ý ngạc nhiên nhìn và khẽ hỏi Giang Cửu Linh :

- Người mong bị cười, lẽ nào bây giờ vì toại nguyện nên người vẫn thản nhiên, thay vì có phản ứng do bị chê bai miệt thị? Người có công phu hàm dưỡng thâm hậu đến thế thật sao?

Giang Cửu Linh đáp với sắc mặt thủy chung vẫn bình thản :

- Lão tiền bối không nhận thấy sắp có người bộc lộ bất bình thay cho chúng ta sao? Nhưng họ lại chẳng hề vì tiểu bối, trái lại do họ cũng ăn mặc rách rưới, tiểu bối cả gan đoán ắt được hưởng vinh hạnh lây nhờ may mắn ngồi đồng bàn cùng lão tiền bối, ha ha...

Lão kinh ngạc vội quay đầu nhìn lại phía sau thật nhanh, để khi quay lại nguyên vị, lão xuất thủ thật nhanh và lập tức gập đúng một con ruồi. Lão nhìn con ruồi đang cố quạt đôi cánh mỏng manh để vùng vẫy, đoạn vừa chép miệng lão vừa thả con ruồi ra :

- Lũ ruồi nhặng này đâu đâu cũng có, dù phí lực đuổi chúng đi thì đâu vẫn hoàn đấy, không có lũ này ắt sẽ là lũ khác, không biết chừng lại tệ hại hơn. Thôi, tạm phóng sinh và tha cho lũ này một lần vậy.

Cử chỉ của lão Phong Trần Cuồng Cái hiển nhiên trong mắt ai ai cũng nhìn thấy, và nếu chỉ có một ít nhân vật chợt biến sắc thì Giang Cửu Linh cũng là một trong số ít những nhân vật này. Giang Cửu Linh hỏi lão thảo như trách lão :

- Ý lão tiên bối muốn gì? Sao lại ngấm ngầm ngăn cản, không cho những nhân vật ăn mặc rách rưới tiếp tục bộc lộ bất bình thay cho chúng ta? Nhưng họ là ai? Vì sao cứ ngoan ngoãn lùi lại, tội hồ đã hiểu và răm rắp tuân lệnh ngấm ngầm của lão tiên bối?

Lão cười cười, lại tiếp tục khề khà tợp từng ngụm rượu :

- Chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi, lão phu nào có ra lệnh hoặc ngấm ngầm chỉ thị như người nghĩ? Nhưng người yên tâm, lại có người sắp ra mặt hộ người kia, vì đó là một nữ nhân với dung mạo thập phần kiều diễm. Như vậy nhất định ả chẳng bao giờ vì một lão già sắp kề miệng lỗ như lão phu để ra mặt. Đây đừng quay lại, cứ để xem ả có thái độ như thế nào.

Nhưng sau đó lão chợt há hốc mồm và đến lượt Giang Cửu Linh cũng tỏ thái độ tốt cùng ngạc nhiên khi bỗng phát hiện có một giai nhân ung dung và tha thướt tiến đến và dừng bên cạnh bàn.

Tuy nhiên lúc phát thoại, giai nhân như chỉ nhìn và nói với lão Phong Trần Cuồng Cái :

- Những kẻ đằng kia nếu mắt không bị mù thì chỉ vì họ ấu trĩ không thể nhận ra núi Thái nên mới có những lời khẩu xuất ngông cuồng, tiểu nữ xin có lời thay họ thỉnh tội cùng lão tiên bối, mong được lượng thứ.

Giang Cửu Linh chỉ suýt nữa cười phá lên vì chưa hề thấy lão Phong Trần Cuồng Cái bối rối như lúc này bao giờ, và vì lão quá bối rối nhất thời thốt chẳng nên lời, Giang Cửu Linh đành nhin cười và lên tiếng đỡ lời hộ lão :

- Cô nương xin chớ khách sáo, vả lại nhờ nghe cô nương nói, tại hạ mới biết đã bị những lời vừa rồi cười chê, vì kỳ thực, cô nương tin chẳng, đối với lão tiên bối đây, kể cả với tại hạ cũng vậy, những lời cười chê đó nghe cứ như gió thoảng qua tai, thật chẳng đáng để một nhân vật như cô nương đây ngỏ lời thỉnh tội họ.

Và nếu không chê, tại hạ có thể mời cô nương cùng an tọa được chứ?

Thật bất ngờ giai nhân quay qua và khinh khỉnh bĩu môi với Giang Cửu Linh :

- Các hạ chớ thấy kẻ sang mà bắt quàng làm họ, bỗng cô nương vì thấy thuộc hạ sơ suất suýt nữa đắc tội với Cái bang nên mới có lời thỉnh tội với lão nhân gia đây. Phần các hạ thật chưa đủ tư cách để được bỗng cô nương nhìn vào mắt, nói gì mong bỗng cô nương thỉnh tội. Hừ.

Lão Phong Trần Cuồng Cái bật cười vang :

- Lão phu may thật, nhờ ăn mặc rách rưới giống hệt lũ Cái bang nên hưởng một vinh hạnh chưa từng có. Không như tiểu tử người, phen này hổ to rồi. Ha ha...

Giang Cửu Linh không giận chỉ ngượng ngùng vì không ngờ gặp phải phản ứng này từ một giai nhân cứ ngỡ chẳng bao giờ lại bộc lộ thái độ tương tự. Vì thế dù cười Giang Cửu Linh cười thật miễn cưỡng.

Chợt có hai nhân vật từ ngoài xăm xăm tiến vào, một người đồng dạng lên tiếng :

- Ai dám bảo Giang huynh đệ của ta chẳng đủ tư cách được nhận một lời thỉnh tội? Hử?

Giang Cửu Linh giật mình ngó lên thì thấy đó là hai huynh đệ từng gặp, một họ Khúc và một ở họ Hứa, với nguyên tình danh là Hứa Thần Chung.

Và lúc đó vì Hứa Thần Chung cũng đang hướng mắt nhìn lại vừa thấy Giang Cửu Linh, Hứa Thần Chung reo lên :

- Thật may được gặp lại Giang nhân huynh, lại còn có Phong Trần Cuồng Cái lão tiên bối nữa. Phải chăng vì giữa nhị vị vì một phen bất phân thắng bại nên toan diễn khai một trận đấu tửu khác? Vậy đừng lý gì đến lũ Diệp Bích trang vô dụng kia, cứ phó giao cho Khúc đại ca là xong. Có thể cho tiểu đệ ngồi chung bàn chẳng, Giang nhân huynh?

Hai huynh đệ họ không chỉ xuất hiện bất ngờ mà còn ung dung cười cười nói nói vừa tiến đến cạnh bàn Giang Cửu Linh thật nhanh, khiến giai nhân họ dù bất chợt lộ vẻ mặt giận dữ cũng vội thoái lui, sau đó mới dám ra oai, quát hỏi họ :

- Bọn ngươi là ai? Có biết lời miệt thị vừa rồi, cho bốn trang Diệp Bích là lũ vô dụng sẽ khiến cả hai người dù chết cũng chẳng có chỗ táng thân chăng?

Trong lúc Hứa Thần Chung ung dung tự tìm chỗ ngồi thì họ Khúc vừa cười khẩy vừa đáp lại giai nhân kia :

- Diệp Bích trang nếu một thời từng được Khúc mỗ trọng thị thì chỉ vì lòng ngưỡng mộ dành cho Đại trang chủ Phạm Uy Bá. Còn lúc này ư? Phạm Uy Bá Đại trang chủ không còn thì trong mắt Khúc mỗ, Diệp Bích trang chính là một lũ ô hợp vừa vô dụng vừa bất tài, kể cả cô nương cũng vậy, không tin thì hãy thử xem. Đừng ngỡ Khúc mỗ sợ hoặc chẳng hề biết cô nương vốn dĩ là kim chi ngọc diệp, ái nữ duy nhất của Trang chủ Diệp Bích trang hiện nay. Hừ...

Giai nhân họ thêm giận, lập tức vòng tay về phía sau rút thanh kiếm ra đánh choang :

- Hãy mau xưng rõ tính danh trước khi bốn cô nương phân thân thành muôn mảnh.

Chợt choang một tiếng nữa và từ tay Giang Cửu Linh lập tức xuất hiện một thanh kiếm, được Giang Cửu Linh cố ý đặt mạnh lên bàn và đồng dạng nói :

- Ngờ thế nào, nếu là Diệp Bích trang thì tất cả kể là bằng hữu. Khúc nhân huynh nếu nể mặt thì xin thỉnh cùng ngồi. Phần cô nương, tại hạ ngẫu nhiên đang sở hữu vật này, hy vọng cô nương cho là đủ tư cách để cũng xin thỉnh cô nương cùng ngồi, được chăng?

Giai nhân họ sững sờ nhìn thanh kiếm :

- Liều Diệp kiếm? Sao các hạ có vật này? Trừ phi các hạ đây là...

Giang Cửu Linh cười cười và chợt vẩy tay gọi tửu bảo :

- Hãy mau mang rượu ra càng nhiều càng tốt. Được hạnh ngộ cùng lúc nhiều bằng hữu thế này, thiết nghĩ không thể không cùng nhau vui say một phen.

Đoạn Giang Cửu Linh cất cao giọng cáo tri :

- Tại hạ gọi Phạm Uy Bá lão nhân gia là sư phụ, thật không ngờ lại được gặp chư huynh đệ đều là người của Diệp Bích trang ở đây, xin hãy cho tại hạ mạo muội thỉnh tất cả cùng vui say một phen và đừng ai khách sáo.

Những kẻ lúc nãy có lời miệt thị cười chê Giang Cửu Linh thì bây giờ lại cùng nhau hăm hở tiến lại gần :

- Có đúng không đó? Vì theo ta biết Phạm Đại trang chủ như chưa từng thu nhận truyền nhân.

- Nhưng Liều Diệp kiếm này là thật, nếu chẳng phải do Phạm Đại trang chủ trao truyền thì bất luận ai cũng đừng mong sở hữu.

- Hay là phiên huynh đệ đây thử phô diễn vài chiêu xem sao? Vạn nhất do bọn ta ngộ nhận, lúc này đã thất ngôn lỡ lời thì chỉ cần huynh đệ đây minh bạch rõ xuất thân võ học, bọn ta dù hạ mình xin thỉnh tội cũng chẳng có gì xấu hổ.

- Nhược bằng hần chỉ là kẻ giả mạo thì đừng trách bọn ta không thể không cho một bài học nhớ đời.

Mọi người đang nhao nhao thì Hứa Thần Chung bất chợt tự vỗ một chưởng lên mặt bàn, tạo thành một vết chưởng sâu hoắm với hình năm ngón tay như được in khắc :

- Chớ nói nhảm, Hứa Thần Chung ta dù tự phụ có bản lĩnh ngàn này thì vẫn tự lượng sức biết còn quá kém so với Giang nhân huynh đây. Đã vậy Giang nhân huynh còn tự nhận là truyền nhân của Phạm Đại trang chủ. Nếu chỉ với một thanh Liều Diệp kiếm vẫn được cho là chưa đủ để minh chứng thân phận thì há lẽ bọn vô dụng các ngươi đủ tư cách để bảo là cho một bài học sao? Thật chán thay lũ ếch từng quen nằm đáy giếng nên cứ luôn ngỡ trời chỉ to bằng vung. Hừ.

Thái độ của Hứa Thần Chung khiến lũ thuộc hạ Diệp Bích trang cùng biến sắc vì đâu phải ai cũng có thể phô diễn loại công phu tương tự.

Thấy vậy Giang Cửu Linh chợt áp bàn tay lên mặt bàn, ngay chỗ bị Hứa Thần Chung ấn xuống thành một lõm sâu hình bàn tay, Giang Cửu Linh bảo :

- Đôi khi vẫn xảy ra chuyện này, có đánh nhau vỡ đầu mới nhận ra bằng hữu, tại hạ đích thực là đệ tử của Phạm sư phụ. Dù vậy để nhận là bằng hữu thì tại hạ quyết không ngại nhưng bảo tại hạ toan đến để mong có được một thân phận nào đó ở Diệp Bích trang thì tại hạ tuyệt nhiên không hề có ý này. Vậy nên chẳng tất cả hãy vĩ hòa vi quý, tạm nể mặt tại hạ và cùng vui say với nhau, thay cho những lời khích bác dễ dẫn đến những hiềm khích chẳng cần thiết? Nào xin tất cả hãy rót rượu ra và cùng cạn, được chứ?

Chỉ là một động thái hững hờ nhưng sau một vài lượt xoa tay lên mặt bàn của Giang Cửu Linh, vết lõm sâu hình chưởng tay của Hứa Thần Chung bỗng nhiên liền lại, dĩ nhiên hãy còn lờ mờ hình một chưởng tay.

Mục kích thân thủ này ai ai cũng biến sắc, giai nhân nọ buột miệng kêu :

- Hảo công phu. Thật không ngờ hôm nay bỗng trang có vinh hạnh được cùng một lúc hội ngộ nhiều cao nhân, ai cũng có thân thủ bất phàm, nhưng xin lượng thứ, bọn tiểu nữ còn có việc phải đi, đành thất lễ vì không thể bồi tiếp. Dù vậy mọi phí tổn hôm nay bỗng trang xin được chiêu đãi, mong chư vị cứ tùy tiện, xin cáo biệt.

Nhìn giai nhân và lũ thuộc hạ lầm lét bỏ đi, Giang Cửu Linh nhẹ thở dài và hỏi họ Khúc :

- Theo lời Khúc huynh lúc nãy đã nói, phải chăng tại hạ nên hiểu Diệp Bích trang thời gian gần đây đã có nhiều thay đổi và đều là những thay đổi khiến Khúc huynh thất vọng?

Lão Phong Trần Cuồng Cái nhẹ tiếng hừ nhạt và nói trước khi họ Khúc mở miệng :

- Nếu không như thế lão phu đâu ra hiệu bảo bọn đồ tử đồ tôn bỗng bang bỏ đi? Chủ ý là người đầu gị cũng là đệ tử của Phạm lão đệ, ít nhiều cũng có can hệ với bọn chúng, để tự người xử lý lấy thì hơn.

Họ Khúc thoáng cau mày :

- Nói như vậy Giang huynh đệ đích thực là truyền nhân của Đại trang chủ Diệp Bích trang? Liệu có thể cho biết độ một năm trở lại đây vì nguyên do gì lệnh sư chợt thoái ẩn tuyệt tích, cũng chẳng lời nào cáo bạch cùng đồng đạo võ lâm? Vì có người đoán rất có thể mọi việc xảy ra là do nội tình Diệp Bích trang đã phát sinh nội biến.

Giang Cửu Linh ngập ngừng :

- Kỳ thực chỉ do sư phụ có ẩn tình khó thể giải bày nhưng mọi người đồn đoán thế nào? Sao lại bảo có thể do nội tình Diệp Bích trang phát sinh nội biến?

Hứa Thần Chung kinh ngạc :

- Giang nhân huynh từng hành tẩu giang hồ được bao lâu? Vì dường như Giang nhân huynh chẳng mấy may am hiểu về nội tình Diệp Bích trang suốt thời gian kể từ khi lệnh sư đột ngột tuyệt tích?

Giang Cửu Linh gượng cười :

- Tại hạ chỉ lần này là lần đầu tiên ly khai cố thổ, đến độ cũng chưa biết đây là địa phương nào, kể cả các đệ tử Cái bang lúc này toan xuất hiện, tại hạ cũng chẳng thể nhận ra ngay xuất thân của họ.

Họ Khúc cau mày :

- Vậy còn vật Giang nhân huynh và Phong Trần Cuồng Cái lão tiên bối đây cùng đặt trên đỉnh đầu là có ý gì? Hay là chủ ý làm trò cười cho thiên hạ?

Giang Cửu Linh thêm ngượng, đành hỏi :

- Nhị vị nghe bao giờ chưa về một tuyệt sát chiêu gọi là Ma Hoa Vô Ảnh Thủ? Vật này là thiết chỏm, do tại hạ tự nghĩ ra, thả làm trò cho thiên hạ hơn là chịu cảnh bắt đắc kỳ tử, tuyệt đối không thể biết trước sẽ do ai và vào thời điểm nào bất ngờ tung tuyệt sát chiêu ấy kết liễu sinh mạng bản thân.

Hứa Thần Chung giật mình :

- Nói sao? Ma Hoa Vô Ảnh Thủ lại tái xuất giang hồ ư?

Giang Cửu Linh gật đầu toan kể cho hai huynh đệ nghe về những cái chết đều có tử trạng được lão Phong Trần Cuồng Cái đề quyết là do tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ gây ra thì bất chợt từ ngoài xa bỗng có một vật xé gió lao vào.

Vù...

Giang Cửu Linh toan ra tay thì họ Khúc đã nhanh hơn, chợt quát :

- Lũ chuột nhất to gan, nhưng thủ đoạn này quá tầm thường chẳng thể giấu được ai. Hừ...

Và họ Khúc hươ tay toan chấn bay vật nọ, Giang Cửu Linh vội kêu :

- Ở phía đuôi có kèm một mảnh hoa tiên, là một cách đưa tin chẳng?

Lập tức họ Khúc thay đổi thủ pháp, chỉ xoa tay là chộp được vật nọ.

Lão Phong Trần Cuồng Cái bỗng kêu :

- Sao lại khinh suất chạm tay vào? Nếu có tẩm độc, một mạng người thế là hư hĩ. Hừ.

Ngờ đâu họ Khúc vẫn ung dung cười, vừa gỡ lấy mảnh hoa tiên quả nhiên được kẹp vào phần cuối của một mũi tên :

- Đa tạ lão tiên bối đã nhắc nhở nhưng dù có độc vẫn vô khả gây hại cho Khúc mỗ. Xem nào, hóa ra chỉ là một chiến thư, chủ ý gửi cho truyền nhân của Phạm Uy Bá đại trang chủ, phần thư danh thì ghi “phục hận nhân”, nơi hẹn gặp và thời gian là canh ba đêm mai ở một địa điểm gọi là Cổ Chung tự. Khúc mỗ chưa nghe nói về địa danh này bao giờ, cũng may, mãi canh ba đêm mai mới đến hạn kỳ, thừa đủ để chúng ta tìm ra địa điểm, nhân đó cũng nên dò xét trước, đề phòng đối phương giở quỷ kế.

Lão Phong Trần Cuồng Cái kinh ngạc hỏi họ Khúc :

- Họ Khúc người thật sự không ngại độc? Và theo lời nói phải chăng ý của người sẽ cùng Giang tiểu tử đêm mai đi phó ước?

Hứa Thần Chung cười cười :

- Gây bất bình cho Diệp Bích trang chính là bọn huynh đệ văn bối, hướng hồ chiến thư này xuất hiện ngay khi bọn vừa rời hạm hực bỏ đi. Qua đó cũng thừa đoán đây là hành vi của họ, vậy không đúng sao, điều hiển nhiên là bọn văn bối kể cũng có phần trách nhiệm.

Lão Phong Trần Cuồng Cái vẫn nhìn họ Khúc, sau vì thấy họ Khúc không nói gì, lão chuyển mục quang sang Giang Cửu Linh :

- Người chẳng có ý gì sao? Phục hận nhân là ai? Sư phụ đề cập thế nào?

Giang Cửu Linh thần nhiên bày tỏ :

- Tuy sư phụ từng đề cập bảo cũng có không ít thù nhân nhưng chẳng còn cách nào tỏ tường, vì vậy đối với chiến thư của kẻ thù danh là “phục hận nhân”, thiển nghĩ tiểu bối cũng chẳng cần y hẹn hội ước. Nếu đường đường chính chính muốn tầm thù thì cứ giáp mặt, Giang Cửu Linh này lúc nào cũng sẵn sàng.

Lão khen :

- Có khí phách, cũng chẳng có ai trách người khiếm nhược hay nhất đảm khi khước từ hoặc không dám đến nhận phó ước. Bởi nhận chiến thư là một chuyện còn ưng thuận hay không lại là chuyện của người.

Dứt lời lão đứng lên :

- Lão phu tự thoái ẩn đã lâu, cứ nghĩ sẽ không bao giờ quay lại giang hồ, ngờ đâu bây giờ lại để lũ đồ tử đồ tôn phát hiện, nếu không cho chúng gặp lại một lần thì sau này cứ mỗi nhất cử nhất động của lão phu e luôn bị chúng giám sát. Đó là một cảm giác nặng nề, chẳng dễ chịu chút nào. Tứ hải giai huynh đệ, nhất định đây là dịp cho người có thêm nhiều bằng hữu.

Giang Cửu Linh nhẹ lắc đầu :

- Tiểu bối cũng rất muốn chỉ tiếc với cảnh trạng hiện nay, bất luận ai can hệ đến tiểu bối không nhiều thì ít ắt cũng bị liên lụy. Xin cho tiểu bối khát lại lần khác và sớm hay muộn gì đều tùy thuộc vào đại lượng của lão tiền bối. Rất mong lão tiền bối lượng thứ.

Lão kinh ngạc, có phần ngần người trong một thoáng, sau đó miễn cưỡng gật đầu :

- Ý ngươi muốn nhắc lão phu những điều từng nhờ? Được, lão phu vẫn nhớ, chuyện đó không khó, đành phải làm phiền lũ đồ tử đồ tôn một phen. Và ngay khi có tin lão phu tự có cách hồi báo đến tận ngươi, và điều kiện miễn sao ngươi giữ được mạng để chờ lão phu. Nhớ đấy, hừ...

Lão giữ tay áo phần phật và cứ thế bỏ đi, một thái độ khiến họ Khúc vừa nhìn theo vừa cười :

- Lão có vẻ phật ý vì Giang thiếu hiệp khước từ, sao Giang thiếu hiệp không nể mặt lão?

Giang Cửu Linh lúc này cũng đứng lên :

- Vì tại hạ kỳ thực đang lâm cảnh ngộ tuy chưa tiện nói ra nhưng sẽ tốt hơn nếu dừng đi chung đường cùng ai, nhân đây xin đa tạ hảo ý của nhị vị, tại hạ tạm cáo biệt.

Hứa Thần Chung giật mình vội gọi lại :

- Giang nhân huynh có vẻ không ưa hai huynh đệ bọn đệ? Có thể cho biết tại sao chẳng?

Họ Khúc cũng nhanh nhẩu phụ họa theo :

- Phải đó, vì tuy chỉ là bình thủy tương phù, tình cờ hội ngộ nhưng một lần từng gặp, giờ lại còn biết Giang thiếu hiệp là truyền nhân của một nhân vật luôn được huynh đệ Khúc mỡ ngưỡng mộ, thiết nghĩ mọi cảnh ngộ nào Giang thiếu hiệp đang hứng chịu, hai huynh đệ Khúc mỡ sẽ thật vinh hạnh nếu được chia sẻ.

Giang Cửu Linh đành ngồi trở lại :

- Vậy nhị vị có biết tại hạ đang lâm cảnh ngộ nào chưa? Vì ngược lại, tại hạ hiện vẫn có cảm giác sẽ là khuất tất do chẳng biết một mảy may nào về chư vị kể cả tính danh cũng vậy. Nhưng đừng nghĩ tại hạ có ý lục vấn bởi tại hạ tự hiểu chẳng có tư cách để hỏi bất kỳ điều gì.

Hứa Thần Chung mỉm cười :

- Giang nhân huynh cũng đừng nghĩ bọn đệ cố tình làm ra vẻ bí ẩn, vì trước sau, tuy đã lần thứ hai hội diện nhưng như Giang nhân huynh thấy, lúc nào quanh chúng ta cũng có người, tạm gọi họ là ngoại nhân, thế nên dù muốn bọn đệ hầu như chẳng có cơ hội bày tỏ tường tận.

Giang Cửu Linh cũng cười :

- Vậy lúc này đã là thích hợp chưa?

Hứa Thần Chung gật đầu :

- Hoàn toàn thích hợp, nhưng để thuận tiện hơn sao chúng ta không tìm chỗ khác, kín đáo hơn hầu tránh những phiền toái chẳng cần thiết, giả như bị bọn Diệp Bích trang quấy rầy chẳng hạn?

Giang Cửu Linh lại đứng lên nhưng lần này thập phần miễn cưỡng :

- Hay lắm, tại hạ cũng có ý này. Đi nào.

Nhưng khi đi chỉ mới cách xa tửu lâu lúc này độ một quãng đủ xa, Giang Cửu Linh thành linh đổi ý :

- Nhị vị cứ đi trước và chọn sẵn địa điểm, tại hạ hứa nhất định sẽ đến nhưng phải chậm một ít vì có việc cần làm.

Họ Khúc cau mày :

- Giang thiếu hiệp có thể nói rõ hơn chẳng?

Họ vẫn chậm rãi đi cùng nhau, Giang Cửu Linh thì thần nhiên tỏ bày, thoạt nhìn qua cứ ngỡ họ đang đàm đạo thật tâm đắc :

- Hứa nhân huynh lúc này đoán cũng đúng, phục hận nhân quyết chẳng ai khác ngoài Diệp Bích trang, vì thế tại hạ sức nghĩ, họ không thể hạ chiến thư nhanh đến vậy nếu chẳng có tiềm phục sẵn trong tử lâu. Vừa rồi lời tại hạ khước từ quyết chẳng ưng thuận phó ước nhất định sẽ có người của tử lâu lập tức đi đưa tin cho bọn họ. Tại hạ thấy đây là cơ hội khó thể bỏ lỡ, nhị vị nghĩ sao?

Hứa Thần Chung gật đầu khen :

- Thật cao minh, vậy sao chúng ta không cùng thực hiện? Cần gì phải phân khai?

Miễn cường Giang Cửu Linh gật đầu :

- Nếu nhị vị không sợ phiền thì...

Họ Khúc hớn hở bảo :

- Hoàn toàn vô ngại. Nào, đi nhanh nào.

13. Chương 13: Theo Chiến Thư Suýt Chạm Thiếu Lâm - Bất Như Ý Quyết Chẳng Chung Đường

Với thái độ tuy không lắm lét nhưng luôn cẩn trọng nhìn trước nhìn sau, cùng với y phục thoát nhìn cứ ngỡ một thương nhân, đối tượng đang bị nhóm Giang Cửu Linh ba người ngấm ngầm giám sát dù đã khá cao niên, ít nhất cũng ngoại ngũ tuần, vẫn bất chợt để lộ một thân thủ chứng tỏ bản thân cũng là một nhân vật võ lâm. Lão di chuyển thật nhanh, rẽ theo vài chỗ ngoặt thật kín đáo, cuối cùng thì dừng lại và gõ vài tiếng vào cánh cửa vừa nhỏ vừa cũ kỹ. Nhưng khi cánh cửa hé mở thì để lộ một khuôn viên bên trong thật ngăn nắp gọn gàng, hoàn toàn trái ngược với vẻ cũ kỹ bề ngoài của cánh cửa.

Và cùng lúc với cánh cửa vừa hé mở, một nhân vật dáng dấp một viên quân gia cũng bước ra khẽ gật đầu với lão thương nhân :

- Thế nào?

Lão thương nhân hậm hực đáp :

- Tiểu tử quyết không hội ước, đã vậy còn vừa bỏ đi, ắt đành phải nhờ đến phủ nha, chỉ có họ mới đủ nhân số giúp chúng ta kịp ngăn chặn mọi nẻo thoát của tiểu tử.

Viên quân gia ngập ngừng :

- Việc của giới võ lâm chúng ta nếu để bọn phủ nha nhúng tay vào liệu có ổn chăng?

Lão thương nhân bảo :

- Nhưng không lẽ cứ thúc thủ nhìn tiểu tử thoát? Đâu phải lúc nào cũng có cơ hội này, bỗng dưng thấy tiểu tử xuất hiện ngay tại địa phương mà lâu nay đã do những huynh đệ chúng ta chiếm giữ hầu hết cương vị trọng yếu?

Viên quân gia vẫn lo lo :

- Hay cứ bẩm báo về sơn môn? Thà bị quở mắng nhưng cuối cùng cũng báo được thù?

Lão thương nhân thở dài :

- Nếu có thể bẩm báo được thì nói làm gì? Vì ta vừa nhận được tin, nghe đâu đã có một vài huynh đệ do quyết báo thù nên có lập trận đối phó. Ngờ đâu lại bị thảm bại và hậu quả là tất cả quyết thà giữ kín, chẳng dám nửa lời hé môi, vì ai ai cũng sợ Phương Trượng nếu hay ắt chẳng bó qua tội làm ô danh.

Viên quân gia giật mình :

- La Hán trận cũng bị hấn đánh bại? Nếu vậy thân thủ hấn quả lợi hại, một là đành phải nhờ tới quan phủ, hai là thà báo về sơn môn thì hơn. Nếu không càng kéo dài thì hậu quả càng khó lường.

- Không cần đâu.

Và cùng với câu nói đột ngột tự bật thốt này, Giang Cửu Linh cũng xuất hiện. Bên cạnh dĩ nhiên còn có thêm hai huynh đệ họ Khúc và họ Hứa.

Lão thương nhân vội quay lại và thật sự bị giật mình :

- Chao ôi, sao bọn người ở đây?

Viên quân gia nghi ngại nhìn nhóm người Giang Cửu Linh :

- Họ là ai?

Giang Cửu Linh nhẹ cười :

- Là nhân vật nhị vị tôn giá đang đề cập, tuy nhiên không như nhị vị nghĩ, Giang Cửu Linh tại hạ không hề là hung thủ sát hại mười bảy nhân mạng Khưu gia? Và sự thực là...

Lão thương gia và viên quân gia vùng bỏ chạy làm Giang Cửu Linh sửng sở ngừng nói.

Họ Khúc chợt tung mình đuổi theo :

- Sao lại chạy? Không phải bọn thất phu các người hạ chiến thư hay sao? Dù chạy vẫn chẳng thể thoát.

Vù...

Giang Cửu Linh vội quát gọi họ Khúc :

- Đừng đuổi họ vì nguyên ủy không xuất phát từ họ. Khúc nhân huynh dừng lại mau.

Nhưng họ Khúc đã mất dạng trong khuôn viên khiến Giang Cửu Linh động nộ chực quăng mình lao theo.

Hứa Thần Chung biến sắc vừa nhìn Giang Cửu Linh vừa khấn trương lên tiếng gọi họ Khúc :

- Khúc đại ca hãy mau dừng lại, có nghe không? Nhanh nào.

Họ Khúc đã tái xuất hiện, thoát tiên có vẻ mặt ngơ ngác, sau đó cũng dần biến sắc để mãi lo lắng nhìn Giang Cửu Linh :

- Mỗ cứ ngỡ phải giữ họ lại để tiếp tục nghe Giang thiếu hiệp nói, không phải như thế sao?

Giang Cửu Linh gượng cười và lập tức lấy lại trấn tĩnh qua một lượt thở hắt ra :

- Tại hạ cũng đâu có ngờ họ cũng là người của phái Thiếu Lâm, hướng hồ giữa tại hạ và phái Thiếu Lâm lại càng không thể ngờ đã xảy ra những ngộ nhận đáng tiếc, liên quan đến mười bảy nhân mạng hoàn toàn chẳng do tại hạ sát hại. Họ chẳng chịu nghe giải thích, có miễn cưỡng cũng không được, Khúc nhân huynh đuổi theo chỉ làm sự việc thêm tồi tệ. Nào chúng ta đi thôi.

Nhưng họ Khúc chợt bảo :

- Đi ư? E không thể vì họ không chạy để tẩu thoát. Trái lại, do họ có sẵn nhiều trợ thủ vì thế họ nhất định sắp quay ra.

Giang Cửu Linh biến sắc.

Vừa lúc đó, mãi sâu trong khuôn viên vốn là các dãy nhà ngang dọc, liền khi họ Khúc dứt lời thì từ các dãy nhà chợt ào ào xông ra có không dưới vài mươi cao thủ, và sở dĩ Giang Cửu Linh biến sắc vì trong các cao thủ cũng thấp thoáng một số quân binh.

Không dám chần chừ Giang Cửu Linh bật tung vọt ngay :

- Chạy.

Vút.

Thái độ của Giang Cửu Linh khiến họ Khúc và Hứa Thần Chung dù ngỡ ngàng tỏ ra không hiểu nhưng cũng vội chạy theo.

* * * * *

Đang thả dãn cước bộ, Giang Cửu Linh bỗng nghe gọi :

- Thiếu hiệp nhất định là Giang Cửu Linh?

Chợt nghe gọi, Giang Cửu Linh chợt dạ, toan bật người chạy tiếp. Thời may thanh âm nọ lại gọi lần nữa :

- Tiểu nhân tuân lệnh gia sư tổ là Phong Trần Cuồng Cái lão nhân gia, có tin khẩn cần báo ngay cho Giang thiếu hiệp.

Thở phào nhẹ nhõm, Giang Cửu Linh vội quay người qua phía tả và lập tức nhìn thấy một nhân vật cũng mặc y phục rách bươm, xem ra còn tệ hơn lão Phong Trần Cuồng Cái bội phần. Giang Cửu Linh tiến lại gần :

- Sao nhân huynh nhận biết tại hạ? Hay lúc nãy ở tửu lâu đứng lẫn trong nhóm đệ tử của quý bang cũng có nhân huynh?

Gã đệ tử Cái bang vừa lắc đầu vừa phì cười :

- Theo diêm chỉ của gia sư tổ, tiểu nhân và nhiều huynh đệ nữa được lệnh phân khai tỏa đi các hướng để tìm nhân vật nào duy nhất có đội thiết chõm trên đầu ắt là Giang thiếu hiệp quyết chẳng sai. Và chỉ có tiểu nhân là may mắn lần đầu đã gặp Giang thiếu hiệp.

Giang Cửu Linh vỡ lẽ và dù ngượng vẫn quyết chẳng chịu gỡ bỏ một chõm sắt nhỏ hiện còn đang đội chụp ngay giữa đỉnh đầu :

- Vậy có tin gì? Thật không ngờ lão nhân gia quá mau mắn và quý bang cũng thần thông quảng đại danh bất hư truyền, chỉ mới đó đã có tin, như chưa được nửa ngày.

Gã nọ chợt nhìn quanh :

- Sao Giang thiếu hiệp chỉ đi một mình? Vả lại như ý Giang thiếu hiệp đang chờ tin gì đó từng nhờ cậy bốn bang? Vậy thì e không phải, bởi ngay khi về đến tệ Phân đà, gia sư tổ đã lập tức sai phái bọn tiểu nhân tỏa đi các hướng tìm Giang thiếu hiệp ngay, chỉ có vài lời cần cáo giác về xuất thân lai lịch khả nghi của hai nhân vật lẽ ra vẫn cùng đồng hành của với Giang thiếu hiệp mới phải. Họ đâu?

Giang Cửu Linh thất vọng, đành nói :

- Họ có gì khả nghi? Mà này, họ cũng vừa vặn chạy đến kìa, nếu cảm thấy chẳng tiện nhân huynh hãy vờ nói một vài câu gì đó rồi bỏ đi cũng được.

Giang Cửu Linh vừa nói dứt thì từ xa xa phía sau đã có tiếng Hứa Thần Chung gọi :

- Họ tuy đông nhưng đều là những tục gia đệ tử hàng thứ tư, thứ năm của phái Thiếu Lâm, đâu có gì đáng ngại khiến Giang nhân huynh phải chạy quá nhanh như bị ma đuổi?

Toan đáp lại, Giang Cửu Linh chợt nghe gã đệ tử Cái bang vừa nói vừa nhét vật gì đó vào giữa lòng bàn tay Giang Cửu Linh :

- Gia sư tổ nhắn: rất mong gặp lại Giang thiếu hiệp và đây là phương thức lưu ám ký liên lạc với bốn bang, khi nào thuận tiện Giang thiếu hiệp chỉ cần lưu ám ký và lập tức sẽ được gặp gia sư tổ. Nhiệm vụ của tiểu nhân kể như đã xong, xin cáo biệt.

Gã bỏ đi cũng là lúc họ Khúc và Hứa Thần Chung tuân tự chạy đến. Đồng thời chính họ Khúc chợt hỏi :

- Lão Phong Trần Cuồng Cái như ngày càng có nhiều quan tâm đến Giang thiếu hiệp? Chớ quá tin lão vì vị tất Giang thiếu hiệp đủ mọi hiểu biết về lão.

Giang Cửu Linh phì cười, nhân đó tự xòe cho họ thấy cũng là cho bản thân lần đầu nhìn thấy có một vật được vo tròn, có vẻ là một mảnh hoa tiên :

- Phong Trần Cuồng Cái lão tiền bối bảo đây là cách lưu để khi cần liên lạc, người đã có lòng há lẽ tại hạ lại khước từ? Nhưng sao Khúc nhân huynh tỏ ra không thuận ý? Còn uẩn khúc gì chẳng và tại hạ chưa biết?

Hứa Thần Chung nhìn mãi vào mảnh giấy vo tròn, chợt bảo :

- Dù đây là cách lưu liên lạc, thiết tưởng Giang nhân huynh đừng dùng đến thì hơn, vì dĩ nhiên là phải có nguyên ủy ẩn tình, chỉ tiếc bọn đệ chưa tiện thổ lộ.

Giang Cửu Linh thần nhiên mở mảnh giấy ra và chỉ sau một thoáng nhìn lướt qua, Giang Cửu Linh cười lật vừa chấp mảnh giấy vào giữa hai lòng bàn tay, khẽ xoa nát vụn :

- Thật khó thể tin.

Họ Khúc cau mày và cứ nhìn mãi theo những mảnh giấy lả tả tuột rơi từ những kẽ tay của Giang Cửu Linh :

- Trong đó không phải cách lưu ám ký sao?

Giang Cửu Linh chợt thở hắt ra :

- Dĩ nhiên là cách lưu ám ký nhưng do quá đơn giản, chỉ vài nét gạch ngang xoắn dọc chẳng ra hình thù gì khiến tại hạ khó thể tin bằng cách ấy có thể thông tin liên lạc.

Hứa Thần Chung chợt bảo :

- Những nét ngang xoắn dọc như thế nào? Giang nhân huynh hãy thử vạch xem sao?

Giang Cửu Linh xua tay bảo :

- Chẳng phải Hứa nhân huynh có khuyên tại hạ đừng dùng đến? Vậy chớ đề cập lại làm gì, thay vào đó có thể cho tại hạ hỏi thẳng mấy câu, nhị vị mãi theo tại hạ là có dụng ý gì?

Họ Khúc chợt dạ :

- Có phải lão Phong Trần Cuồng Cái đã ngầm bảo điều gì đó có liên quan đến hai huynh đệ ở ngay bên trong mảnh giấy vừa rồi? Nếu vậy Khúc mỗ đành lập lại lần nữa, thật mong Giang thiếu hiệp chớ tin bất kỳ gì ở lão.

Giang Cửu Linh cười lật :

- Tại sao? Bởi nếu muốn khuyên và thật tâm mong tại hạ đừng làm điều đó, phải chăng điều tiên quyết là phải giải thích rõ nguyên nhân? Tại hạ xin chờ nghe.

Cả hai lộ vẻ khó xử, chợt nhìn nhau rồi ngậm tậm.

Thấy vậy Giang Cửu Linh nhún vai bảo :

- Phong Trần Cuồng Cái cũng khuyên tại hạ luôn đề cao cảnh giác với nhị vị, tuy nhiên như nhị vị đã thấy, tại hạ tự có chủ trương, quyết chẳng để lung lạc chỉ bằng vào những lời nói có thể xem là khẩu thuyết vô bằng, hiện vẫn đang xử sự nhất mực lễ độ với nhị vị, cho dù, nhân đây tại hạ cũng không ngại thổ lộ, tại hạ từng tận mắt mục kích và thập phần hoang mang tự hỏi chẳng biết nhị vị tìm gì ở chỗ tại hạ từng cùng Đoàn Đăng tam thúc phụ lưu ngụ với toàn bộ cảnh vật ở đây chỉ còn là đồng tro tàn. Đừng tỏ ra quá ngạc nhiên vì kỳ thực đúng là tại hạ tận mục sở thị.

Họ không chỉ ngạc nhiên mà còn dần chuyển qua biến sắc, sau cùng họ Khúc bảo :

- Nếu đã tận mục sở thị, Giang thiếu hiệp sao không tự nói ra vào đêm đó và cho đến tận lúc này bản thân có những suy nghĩ gì? Đồng thời cũng xin lượng thứ vì hai huynh đệ mỗ thật chưa tiện thổ lộ.

Giang Cửu Linh ung dung đáp :

- Hiện nay nếu tính luôn phái Thiếu Lâm thì trước sau gì đã có những năm thế lực đang nhắm vào tại hạ, giả thử có thêm nhị vị nữa, thành sáu, thì đối với tại hạ, thú thật, cũng chưa hẳn thêm khó khăn. Thế nên tại hạ quyết chẳng ngại tỏ bày, nhất là về bản thân, rằng tại hạ ngay đêm phát hiện nhị vị sục tìm từng chút một trong đồng tro tàn quả thật có tự hỏi, hành vi có phần kỳ bí của nhị vị là liên can đến thân thể

của tại hạ chẳng? Bởi cho đến nay, tại hạ quá bất hạnh, vẫn chưa biết rõ tính danh lẫn lai lịch xuất thân của song thân phụ mẫu, ngoại trừ một điều.

Hứa Thần Chung giật mình :

- Là điều gì?

Giang Cửu Linh phì cười :

- Sao cô nương lại tỏ ra quá khắt khe? Thật thất lễ vì tại hạ không biết chợt thay đổi cách xưng hô như vậy có làm cô nương phật ý chẳng?

Hứa Thần Chung lại giật mình, lần này còn kèm theo sự phẫn nộ thể hiện qua tiếng quát :

- Nhất định là do lão Phong Trần Cuồng Cái đa ngôn đa sự, há lẽ lão đã chán sống thật rồi và đang phiền muộn chẳng có ai hóa kiếp hộ lão?

Giang Cửu Linh vụt lạnh giọng :

- Xin chớ vội nghĩ quấy cho người, có trách là trách Hứa cô nương dù có lối cải trang cao minh nhưng với bàn tay thon nhỏ lại tuyệt đối vô khả làm cho biến thành bàn tay khác vừa thô vừa kệch cỡm. Cô nương ắt vẫn nhớ lúc tại hạ phô diễn công phu, áp bàn tay này vào vết chườm tay quá nhỏ của cô nương khi ấy hãy còn lõm sâu trên mặt bàn ở từ lâu? Đây là lúc tại hạ dù khờ khạo, kém kiến văn vẫn có thể phát hiện và dần minh bạch rõ về giới tính của cô nương. Không đúng sao?

Ả thở dài :

- Bất luận Giang nhân huynh nói thế nào, phần đệ, à không, tiểu nữ vẫn có ý nghi ngờ lão Phong Trần Cuồng Cái. Nhất là với mảnh giấy vừa rồi, Giang nhân huynh sao cứ vội hủy?

Họ Khúc bỗng lên tiếng :

- Cho dù vậy, Thiếu chủ nhân chợt bị bại lộ chân tướng cũng là điều hay bởi Khúc mỗ nghĩ, nhân Giang thiếu hiệp đề cập đến thân thế lai lịch, nên chẳng Thiếu chủ nhân chớ bỏ qua cơ hội này?

Ả gạt ngay :

- Tuyệt đối chưa được, kể cả về thân phận thật của Hứa Thần Chung này mong Khúc đại ca nhớ cho, cũng chưa được phép bộc lộ. Là lệnh đấy.

Họ Khúc lập tức cúi đầu :

- Khúc mỗ có lỗi, đành chờ sau này khi có cơ hội, xin nguyện thỉnh tội.

Giang Cửu Linh giật mình hỏi :

- Nói như vậy nhị vị đều tỏ tường thân thế lai lịch của tại hạ?

Hứa Thần Chung lắc đầu :

- Nhưng rất mơ hồ, vì thế Giang nhân huynh đã thấy, bọn đệ vẫn cất công sức tìm càng nhiều những bằng chứng thật thuyết phục càng tốt, cũng bởi thế Giang nhân huynh nhớ cho, một là đừng phí công dò hỏi gì thêm ở bọn đệ và hai là nên có thái độ thân thiện, càng hợp lực cùng tìm thì càng mau thu kết quả minh bạch. Vậy hãy tiếp đi, điều gì Giang nhân huynh định nói có liên quan đến thân thế?

Giang Cửu Linh nhẹ hít vào một hơi, vẻ cân nhắc :

- Được, với thân phận đã rõ là không hề bình thường của cô nương, tại hạ chỉ hứa sẽ tôn trọng, nhất là đối với lối cải dạng như thế này, tại hạ lại xưng hô như trước. Kỳ dư, muốn tại hạ thân thiện hay không, nhị vị xử sự thế nào tại hạ theo thế ấy. Còn về điều tại hạ đã biết ư? Đây chính là tính danh của tại hạ, được biết tại hạ chẳng phải ngẫu nhiên có tên là Giang Cửu Linh, liệu có hữu ích gì cho nhị vị đang tìm chẳng?

Hứa Thần Chung cau mày :

- Chỉ có thể thôi sao? Cửu Linh? Tính danh này ám chỉ điều gì? Không, có thể đệ chưa đủ am hiểu nên cảm thấy chẳng có gì liên quan. Nhưng sao Giang nhân huynh quá cẩn trọng, bảo chỉ xử sự thân thiện nếu cũng được bọn đệ đối xử tương tự?

Giang Cửu Linh cười cười :

- Vì đó là đạo lý công bằng, hướng hồ ngay từ nhỏ, tại hạ đã được giáo huấn là chẳng nên tin bất kỳ ai. Và như diễn tiến câu chuyện đến lúc này chẳng hạn, kể ra nhị vị biết khá nhiều về tại hạ, đổi lại, hãy thử tự vấn tại hạ đã biết gì về nhị vị? Liệu có công bằng chẳng? Nhưng nếu cho lời của tại hạ quá đáng thì thôi vậy.

Họ Khúc biến sắc :

- Nghĩa là thế nào? Phải chăng Giang thiếu hiệp muốn tách khai, cảm thấy chán và chỉ mong đừng bị hai huynh đệ mỗ quấy rầy nữa?

Giang Cửu Linh dừng gật đầu :

- Không sai, nhưng chẳng phải ngại quấy rầy, trái lại tại hạ không muốn gây hệ lụy cho bất luận ai. Xin cáo biệt.

Vút.

Chỉ chớp mắt Giang Cửu Linh đã biến mất, quá nhanh, khiến Hứa Thần Chung không sao ngăn kịp, đành lo lắng nói với họ Khúc :

- Bản lĩnh của hãn quá ư cao minh, hiển nhiên chẳng phải ngại bất luận ai có thể gây bất lợi cho hãn, nhưng dù vậy việc của chúng ta vẫn không thể không tiến hành. Mau đi nào.

Và cả hai lập tức thi triển khinh công bỏ đi, chẳng hề biết chỉ một lúc sau chính Giang Cửu Linh tự quay lại, xuất hiện và cười cười nhìn theo họ.

Nhưng đang cười Giang Cửu Linh chợt nghiêm mặt lại, tuy vẫn giữ thế đứng nguyên vị nhưng kỳ thực toàn bộ tai mắt đều được Giang Cửu Linh chú tâm dồn cả về phía sau lưng.

Ở sau lưng Giang Cửu Linh đích thực có ba nhân vật vừa xuất hiện, nhưng cả ba chỉ xuất hiện đứng cách Giang Cửu Linh năm trượng và cứ thế lẳng lặng nhìn chăm chăm vào lưng Giang Cửu Linh. Không ai lên tiếng dù chỉ một lời.

Giang Cửu Linh cũng mãi nguyên vị, thoát trông cứ như Giang Cửu Linh vẫn chú tâm nhìn đâu đó thật xa xăm trước mặt.

Tuy nhiên sau một lúc lâu chi trì, Giang Cửu Linh mất dần định lực, đành thở dài và dợm chân toan quay lại.

Ngờ đâu cũng lúc này, từ phía sau lưng Giang Cửu Linh liền vang lên một thanh âm nóng nảy :

- Người muốn tẩu ư? Quá muộn rồi.

Điểm một nụ cười hài lòng, Giang Cửu Linh dần quay lại :

- Nếu muốn bỏ đi, ngay lúc chư vị thoát đến, vì tại hạ đã phát hiện, liệu ngay lúc đó tại hạ tẩu đi thì chư vị kịp ngăn chẳng? Huống hồ...

Nói đến đây Giang Cửu Linh chợt đổi giọng, vừa hoang mang vừa phân vân khó xử :

- Ôi chao, tại hạ thật thất lễ vì không ngờ là chư vị đại sư. Dám hỏi chư vị đại sư có gì cần chỉ giáo?

Đối diện với Giang Cửu Linh lúc này không chỉ có đúng ba nhân vật mà cả ba đều là tăng nhân với một tăng nhân vẫn đang phùng phùng đỏ mặt và bị một tăng nhân đứng giữa quả trách :

- Sư đệ vẫn dễ bị xúc nộ đến vậy sao? Có biết là đã làm Giang thí chủ cười, thay vì điều đó phải thuộc về chúng ta? Bần tăng nói như vậy hy vọng Giang thí chủ không phản bác?

Giang Cửu Linh đành gật đầu :

- Không sai, và tại hạ thừa nhận định lực bản thân vì còn kém chỉ suýt nữa làm trò cười cho chư vị đại sư, nhưng xin hỏi lại, có phải chư vị đại sư chủ ý tìm tại hạ?

Tăng nhân thứ ba lúc này mới lên tiếng với giọng dù nhẹ thì vẫn bộc lộ tâm trạng hậm hực :

- Nếu thí chủ đúng là Giang Cửu Linh thì bọn bản tăng thật may đã tìm không nhầm người.

Giang Cửu Linh cười lạt :

- Tại hạ hành bất cải danh tọa bất cải tánh, xin được thỉnh giáo chư vị tìm Giang Cửu Linh tại hạ để làm gì?

Nhưng tăng nhân đứng giữa một lần nữa lại lên tiếng và trách tăng nhân thứ ba :

- Đã có sư huynh tác chủ sao sư đệ vội lên tiếng? Há lẽ quên những gì đã bàn liên quan đến dụng tâm của chúng ta lần này ư?

Trách xong, tăng nhân đứng giữa lại ngược nhìn Giang Cửu Linh :

- Những sư đệ của bản tăng nếu có gì thất thố, xin hãy tin sẽ có lúc bản tăng ngỏ lời tạ tội. Còn bây giờ, A di đà Phật, với cảm nhận Giang thí chủ luôn tỏ ra thẳng thắn, vậy cho hỏi, không lẽ Giang thí chủ chẳng chút đoán biết bọn bản tăng vì sao xuất hiện?

Giang Cửu Linh nhẹ thở dài :

- Nếu chư vị đến vì thẩm án Khuru gia thì mong sao hãy cho tại hạ lần đầu tỏ bày tường tận, là thế này...

Nhưng tăng nhân nóng nảy bỗng quát :

- Nào chỉ một thẩm án Khuru gia? Giang Cửu Linh người thật độc ác, ta...

Tăng nhân đứng giữa liền trừng mắt và cũng quát nhưng là quát át lời của tăng nhân vừa rồi :

- Mau ngậm miệng lại ngay, cũng cần nhớ thái độ luôn nóng nảy lần này của sư đệ phải chăng đã không ít lần gây nhiều hậu quả? Không ai được lên tiếng nữa, nhớ chưa?

Giang Cửu Linh không vì thế mà mẫn nguyện trái lại với diện mạo dần biến sắc, Giang Cửu Linh vội bảo ba tăng nhân :

- Cho hỏi đã xảy ra chuyện gì? Vì nếu chẳng phải như thế, kể cả tại hạ cũng quả quyết nhất định giữa bản thân và quý phái Thiếu Lâm, ắt chỉ có mỗi một ngộ nhận xuất phát từ thẩm án Khuru gia mà thôi. Nhưng thái độ của chư vị như muốn nói lên điều ngược lại, là điều gì?

Tăng nhân đứng giữa liền háng giọng :

- Với thẩm án Khuru gia, Giang thí chủ quả quyết chỉ là ngộ nhận thôi sao? Nếu vậy, A di đà Phật, sao vẫn dám cao ngạo không chỉ xem thường và phá tan một La Hán trận, mà còn thi triển tuyệt kỹ như là Tam Ma Thám Trảo thì phải, uy hiếp và suýt nữa kết liễu một đệ tử tục gia của bốn phái Thiếu Lâm? Giang thí chủ có thừa nhận chăng?

Giang Cửu Linh bối rối :

- Tại hạ chỉ mong được một cơ hội giải bày vì thế dù có phá La Hán trận, tuy có thi triển tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo nhưng chỉ dừng ở mức độ phải dừng, nào dám xem thường hay sát hại bất luận ai?

Tăng nhân đứng giữa dần lạnh giọng :

- Có tuyệt kỹ lợi hại nhưng định lực lại có phần kém như lời Giang thí chủ vừa thừa nhận. Vậy điều gì xảy ra một khi tự Giang thí chủ lâm phải cảnh ngộ khó thể kiềm chế? Nhân đây cũng xin thú thật tuy chưa nghe nói gì về tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo bao giờ nhưng bản tăng tự cảm thấy khó thể bỏ lỡ cơ hội, không tự lượng sức, quyết xin cùng Giang thí chủ lĩnh giáo. Xuất thủ đi.

Giang Cửu Linh giật mình :

- Ý đại sư không muốn nghe tại hạ giải bày? Vì sao vậy? Nhất định đã có chuyện gì vừa xảy ra, sao không cho tại hạ minh bạch, sau đó muốn lĩnh giáo thế nào cũng được?

Tăng nhân nọ chợt tiến lên :

- Chớ nhiều lời, thay vào đó hãy cho bản tăng tường lãm tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo lợi hại, chỉ như thế, khi bản tăng phần nào minh bạch hư thực, tự khắc sẽ cho Giang thí chủ biết nguyên ủy, hay nếu ngại, bản tăng đành thất lễ, xuất thủ trước. Giang thí chủ nên mau quyết định.

Giang Cửu Linh liền phá lên cười đồng thời cũng bắt chợt lắc vai bật lao đi nhưng chỉ là để thần tốc chộp một trảo cật lực vào một cội cây mọc ven đường :

- Tại hạ tự phụ bản thân chưa hề có bất kỳ hành vi nào sai trái, và sợ dĩ như vậy vì tại hạ cũng luôn tự phụ hiện đã đạt thân thủ thượng thừa chứng tỏ điều gì tự làm quyết chẳng vì ngại bất kỳ ai mà không dám nhận. Và đây là bằng chứng.

Khai.

Ầm.

Cội cây chấn động, tự rung chuyển và làm nhiều lá cây rơi xào xạc. Ngoài ra ở thân cây ngay chỗ vừa bị một trảo của Giang Cửu Linh chộp vào thì vẫn nguyên vẹn, là một điều diễn biến khiến tăng nhân đứng giữa nếu chỉ ngạc nhiên nhìn thì hai tăng nhân còn lại lập tức cùng nhau vừa cười khinh khỉnh vừa bật người lao vào Giang Cửu Linh :

- Người chỉ có thân thủ như vậy mà tự phụ là thượng thừa sao? Người quá huênh hoang đấy.

- Nếu biết trước thân thủ người chỉ có thế, bọn ta quyết chẳng để phí thời gian chỉ là vô ích với một kẻ tuy mới gần đây niên kỷ nhưng lại quá tàn độc, giết người chẳng gớm tay. Hãy mau nạp mạng.

Họ cùng xuất thủ.

Ầo...

Vù...

Nhưng Giang Cửu Linh lại lắc vai biến mất và lần này là đi luôn, chỉ văng vẳng ném lại cho họ một câu :

- Sao không đến tận nơi nhìn cho kỹ để tỏ tường hư thực? Hừ.

Vút.

Thân pháp của Giang Cửu Linh quá nhanh khiến hai tăng nhân nọ ngẩn người và chẳng ai bảo ai, cả hai cùng vội chạy về phía cội cây.

Cuối cùng họ kêu :

- Đâu có gì khác lạ?

- Chúng ta đã trúng kế, giúp hẩn thêm cơ hội cao bay xa chạy. Hừ.

Tăng nhân còn lại cũng nghi hoặc chạy đến và chỉ tăng nhân này mới phần nào nhận ra chỗ lợi hại được Giang Cửu Linh bảo phải xem :

- Hẩn đã chộp một trảo với chấn lực đã làm rung chuyển toàn bộ cội cây, lẽ ra ở chỗ chấn chạm phải có dấu vết, đằng này vì không thấy gì nên chẳng đây là chỗ lợi hại hẩn ám chỉ? Lẽ nào nhờ nội lực đã thực sự đạt cảnh giới thượng thừa trong cang có nhu, một kích của hẩn chỉ phá hủy bên trong, giữ được phần ngoài chẳng hề suy yếu?

Hai tăng nhân nọ phản bác :

- Hẩn nhiều lắm cũng chỉ mới đôi mươi, nội lực thượng thừa như sư huynh vừa nói lại là cảnh giới hầu như khắp vô lâm chỉ một vài cao nhân may ra đạt được. Hẩn mà đạt sao?

Tăng nhân bị phản bác đành gượng cười :

- Nhưng sự thật thì sư huynh tự nhận không thể lập lại y như hành động của hẩn, hoặc cội cây phải đổ ngang nếu lực đủ mạnh, hoặc chỗ chấn chạm phải giập nát nếu lực yếu hơn. Nhị sư đệ không thấy như thế sao?

Một tăng nhân nóng nảy bảo :

- Sao sư huynh quá đề cao hấn? Đệ nghĩ chỉ vì thái độ lúc nào cũng cẩn trọng quá mức của sư huynh đã là nguyên nhân tạo cơ hội cho hấn tẩu. Nếu để đệ tác chủ, nhất định hấn phải như thế này, đừng mong thoát, hừ.

Không chỗ phát tác tăng nhân nọ vừa kêu vừa quật tung một quyền vào cội cây.

Lập tức cội cây gãy ngang.

Rắc.

Và cội cây đổ ào xuống.

Ầm.

Dù vậy chính tăng nhân vừa tung quyền lại kêu thất kinh :

- Sao lạ vậy? Quyền của đệ chạm ở chỗ cao hơn sao cội cây bị gãy ở chỗ thấp hơn những vài thốn?

Và họ cũng vỡ lẽ, khi cả ba tăng nhân nhìn thấy phần cội cây còn lại lộ ra những thớ cây bên trong ngay chỗ gãy, đều bị chấn dập.

Không những vậy, khi có một tăng nhân vì quá ngạc nhiên nên tự chạm tay vào chỗ các thớ cây bị dập, chính tăng nhân này kêu :

- Nhìn này, tay đệ chạm đến đâu thớ cây đều mủn đến đứt tương tự bột, sao lạ vậy?

Hiểu càng thêm hiểu, cả ba tăng nhân đều biến sắc, có lẽ cũng thêm tâm trạng sợ, biểu hiện qua thái độ cùng đảo mục quang nhìn khắp nơi, cuối cùng họ len lén bỏ đi, quay lại nơi đã đưa họ đến đây.

Sau một quãng thời gian được tọa công với bao mệt mỏi đều tan biến, Giang Cửu Linh không cần mở mắt cũng nhận biết quả thật vừa có người xuất hiện đúng như khi nãy thính giác bị đánh động bởi một thanh âm khả nghi và có phần mơ hồ.

Ngược lại, có vẻ người vừa xuất hiện cũng bản lĩnh cao minh để nhận biết Giang Cửu Linh dù vẫn nguyên tư thế tọa công nhưng không phải không có nhận thức và mọi cảnh giác cần thiết, vì người đó tự lên tiếng :

- Chỉ khi đủ tự tin vào bản lĩnh, người mới đủ dõm lược một mình tìm đến đây. Đừng ngại, ta cũng thừa tự phụ bản lĩnh quyết chẳng cần ám toán người, như vẫn còn là một tội đồ, tính danh Giang Cửu Linh và đang có một dụng tâm nào đó khi chủ ý xuất hiện ở đây, đúng chẳng?

Giang Cửu Linh liền hé mở đôi mắt cũng xạ mục quang chói ngời để xuyên màn đêm đen ất đã buông phủ từ lâu và nhìn vào bóng nhân ảnh trước mặt, chỉ cách độ nửa trượng :

- Tôn giá đến Cổ Chung tự này với thời khắc cũng vừa đúng canh ba, thật phù hợp, ắt là Trang chủ Diệp Bích trang? Thật thán phục vì tôn giá đã kịp tìm hiểu khá nhiều về tại hạ, duy với một dụng tâm nào đó như tôn giá vừa nói lẽ ra nên để cho tại hạ đặt cho tôn giá thì đúng hơn. Vậy xin thỉnh giáo, có ước hội với tại hạ ở đây, tôn giá muốn chỉ giáo điều gì? Và tại hạ phải hiểu như thế nào về ba chữ “phục hận nhân”?

Bóng nhân ảnh nọ vẫn đứng sừng sững và đó là nguyên do để bóng nhân ảnh lập tức trách Giang Cửu Linh :

- Người không nhận thấy đã và đang vô lễ? Dù vậy hãy thử giải thích vì sao người quả quyết ta là Diệp Bích trang Trang chủ?

Giang Cửu Linh vẫn cứ ngồi :

- Nguyên nhân thứ nhất, về địa điểm với thời gian quá phù hợp, tại hạ đã nói rồi, nguyên nhân tiếp theo là qua lời tôn giá vừa mở miệng quở trách, chẳng phải chính tôn giá tự cáo giác thân phận, thì là tôn trưởng và cho là đủ tư cách trách mắng tại hạ đấy sao? Dù sao, cũng còn nguyên nhân nữa khiến tại hạ tin vào điều đang nhận định và thiện nghĩ chẳng cần giấu làm gì. Đây là tại hạ tự lấy làm lạ, tại sao theo chân một nhân vật có dáng dấp tương tự một chưởng quầy, cứ ngỡ nhân vật đó dẫn đến một nhân vật khác cao minh hơn, chỉ như thế mới tương xứng với chủ nhân của chiến thư, nhất là mới xứng hợp với phần thư danh mớ

hồ là “phục hận nhân”, thì ngờ đâu tại hạ chỉ toàn gặp những hạng vô dụng? Thế nên thoát tiên tại hạ không thể nào tự đoán hiểu nguyên ủy, đến mãi về sau, do phát giác một tình tiết mâu thuẫn, tại hạ vô lễ và nhờ đó bây giờ minh bạch, may thay đã không đến lỡ hẹn.

Bóng nhân ảnh vội tiếp :

- Là tình tiết nào mâu thuẫn? Nhưng lẽ ra khi vô lễ và quyết định đến đây theo thư ước hội, Giang Cửu Linh người nên đưa tin bằng cách nào đó. Người không ngại bị lỡ hẹn sao?

Giang Cửu Linh cười cười, bất kể có được bóng nhân ảnh nhìn thấy hay không :

- Tại sao cần phải đưa tin một khi tại hạ quả quyết thế nào cũng được hội diện cùng tôn giá ở đây, tại Cổ Chung tự này? Vả lại cũng nhờ đó, tại hạ thêm may mắn là có đủ thời gian được tự thân dò xét khắp nơi quanh đây vì không thể không đề phòng. Dù vậy cũng suýt nữa tại hạ bất phòng, để tôn giá đến quá gần mới phát hiện, tôn giá không thấy như thế sao? Còn về tình tiết mâu thuẫn ư? Những nhân vật vô dụng tại hạ đã gặp dù có là tục gia đệ tử phái Thiếu Lâm thì ở địa phương này họ vẫn vô khả tác chủ bất kỳ cái gì một khi chưa được sự ưng thuận nào đó hoặc ngấm ngầm hoặc không từ phía Diệp Bích trang. Đúng chẳng? Thế là tại hạ vô lễ, nhờ được tôn giá bỏ qua, vờ như không hay biết, họ tuy phát hạ chiến thư hiển nhiên là theo lệnh của tôn giá nhưng nhân đó họ tương kế tựu kế, chỉ vì muốn báo thù và nếu ngay hôm qua họ không bị tại hạ phát hiện hành tung thì ắt lúc này đây là họ ào ào xuất hiện, quyết chẳng đến lượt tôn giá, đúng không? Thật đáng khen cho kế mượn đao sát nhân quá cao minh của tôn giá, để khi tại hạ vạn nhất bị bất lợi ắt chẳng bao giờ nghĩ đây là hành vi của tôn giá cũng là của Diệp Bích trang. Thành thật ngưỡng phục.

Bóng nhân ảnh chợt bước lùi lại :

- Người lập luận cũng rất cao minh và ắt sẽ hoàn toàn đúng nếu đừng để sơ suất một điều dù là tiểu tiết nhưng lại hết sức hệ trọng, đó là người đã nhận định sai khi đề quyết ta là Trang chủ Diệp Bích trang.

Giang Cửu Linh đứng bật dậy :

- Sai ư? Hay tôn giá vì có nguyên do để lo ngại nên quyết phủ nhận thân phận thật?
- Người bảo ta lo ngại điều gì? Về thân thủ chẳng bằng người ư? Song phương vẫn chưa giao thủ người chớ quá ngạo mạn.
- Vậy sao tôn giá xuất hiện quá đúng nơi đúng lúc, như chiến thư đã ước hẹn?
- Vì ta là phục hận nhân, đã hạ chiến thư ta không thể không đến.
- Nhưng tư cách gì tôn giá trách tại hạ vô lễ?
- Hãy tự so về niên canh niên kỷ, người kém hơn lại đến đây trước, lý ra phải đứng lên để phần nào gọi là nghênh đón ta mới đúng, nhưng do người vẫn mãi ngồi, há không là thái độ vô lễ hay sao?

Giang Cửu Linh cười lạnh :

- Tôn giá đến sau lại chủ tâm đi không một tiếng động, là ý gì nếu không phải toan tìm cách hạ thủ ngay khi phát hiện có cơ hội? Đã vậy còn mong tại hạ đứng lên, là cử chỉ thế nào nhất định cũng bị tôn giá triệt để tận dụng, hầu xuất kỳ bất ý ra tay đắc thủ. Lầm rồi, tại hạ đâu phải là trẻ lên ba, cũng không còn là kẻ chỉ mới lần đầu bôn tẩu giang hồ, mọi thủ đoạn của tôn giá đừng mong dễ lừa tại hạ. Và nếu muốn phục hận thì cứ mau ra tay, Giang Cửu Linh tại hạ luôn sẵn sàng hầu giáo.

Bóng nhân ảnh bật cười vang như chẳng ngại đây là hành vi ắt gây kinh động do lúc này đã là nửa đêm :

- Người quá nôn nóng, đã vậy ta quyết cho người toại nguyện, chờ khi sắp kết liễu người, ta sẽ cho người biết đã có mối hận như thế nào giữa ta và lão thất phu Phạm Uy Bá. Hãy mau nạp mạng, ha ha...

Giang Cửu Linh lập tức ứng phó cũng tung chưởng khi thấy đối phương dụng chưởng :

- Đâu quá dễ như vậy, đỡ.

Vù...

Ầm.

Sau một kích có vẻ như đã biết đá biết vàng, bóng nhân ảnh vội lùi lại và không thể không bật kêu, tỏ hồ ngoài sự tự chủ :

- Chao ôi.

Giang Cửu Linh thì khác, mặt vẫn lạnh lùng và bất bám theo đối phương :

- Sao vậy? Há lẽ chỉ mới một chiêu đã cho là đủ? Đừng vội tẩu chớ, đỡ.

Ầo...

Bóng nhân ảnh vội tránh, một thái độ chỉ biểu lộ bằng tâm trạng duy nhất là đã biết sợ.

Vù...

Giang Cửu Linh bất kể có bị hụt chiêu hay không, vẫn quyết liệt bám theo :

- Dám mở miệng tự nhận là phục hận nhân, phải chăng tôn giá chờ tại hạ thi triển công phu sở học do sư phụ truyền thụ mới ưng thuận cùng tại hạ đối chiêu? Nếu vậy tại hạ cung kính bắt như tông mệnh. Hãy tiếp chiêu.

Ầo...

Có vẻ như Giang Cửu Linh đã nói đúng tâm trạng cũng là sở nguyện của đối phương thì phải, vì lần này, bóng nhân ảnh không tránh nữa, trái lại chột bật gầm vang :

- Người thật ngông cuồng, vậy là tự chuốc họa vào thân. Đỡ.

Vù...

Nhưng lần này lạ thay, không một tiếng chạm kinh nào vang lên. Sở dĩ như vậy là vì đối phương chột thu kinh và biến mất, để ngay sau đó có một tiếng quát phát ra đầy bất ngờ ở phía sau Giang Cửu Linh :

- Trúng này.

Ầo...

Giang Cửu Linh lúc phát hiện đối phương biến mất may mà cũng đã kịp tự cảnh tỉnh bản thân, thế nên khi nghe tiếng quát thật gần, toàn thân Giang Cửu Linh tỏ hồ chẳng cần chớp động vẫn tự dịch chuyển và bay bấn qua một bên cực nhanh.

Vù...

Nhưng vừa thoát, Giang Cửu Linh lại nghe tiếng đối phương quát ngay ở bên tai :

- Người chỉ thoát một, đừng mong thoát lần thứ hai. Trúng.

Ầo...

Một cảnh tượng lúc này lại tái diễn chỉ khác một điều là song phương chột hoán đổi vai trò cho nhau với lần này kẻ phải vội vàng tránh chiêu là Giang Cửu Linh.

Vù...

Và đối phương cũng quyết bám theo Giang Cửu Linh như hình với bóng :

- Khá đấy, vậy hãy thoát lần này nữa xem. Đỡ.

Ầo...

Nhất bất quá tam, Giang Cửu Linh tuy không chủ ý chờ bị uy hiếp đến lần thứ ba mới chịu ra tay đối phó nhưng là vì mãi đến chiêu này Giang Cửu Linh mới thực sự có cơ hội phản công hoàn chiêu. Và một trảo được Giang Cửu Linh bật ra trong một khoảng cách thật gần :

- Tại hạ cần gì phải lo tránh, mong thoát? Trái lại hãy đỡ này.

Àm.

Song phương đều bị kích lùi sau khi cùng để chiêu chạm chiêu, nhưng đến lúc đó Giang Cửu Linh chủ động bật lướt tới :

- Thử tránh lại xem. Đờ.

Ào...

Quả nhiên đối phương chẳng hề chậm cũng lập tức lắc người biến mất.

Vù...

Ngờ đâu lần này Giang Cửu Linh nhanh hơn chợt cười vang và cũng lắc mình biến mất :

- Hư Vô Thân Ảnh tuy lợi hại nhưng chỉ tiếc tôn giá như chưa đủ hỏa hầu khiến chỉ có thể tạm thủ đắc một lần, quyết chẳng có thêm lần thứ hai, xem chiêu. Ha ha...

Àm.

Song phương liền hiện thân, bóng nhân ảnh ảo ảo xuất hiện trước và vội kêu hoảng loạn khi thấy đến lượt Giang Cửu Linh xuất hiện liền sau đó với dáng vẻ chuẩn bị quật chiêu tối hậu :

- Chư vị đâu? Sao không mau xuất hiện? Định tâm để Đồng mỗ bị tiểu sát tinh hại thật sao?

Giang Cửu Linh tức thì dừng lại, cũng thẫn thẩn động khi thấy cùng lúc đó bất chợt hiển hiện nhiều ánh đuốc tỏa sáng, hầu như xua tan toàn bộ mọi bóng đêm bên trong tòa Cổ Chung tự này. Không những thế, chính những nhân vật xuất hiện cầm đuốc mới là nguyên nhân đích thực khiến Giang Cửu Linh thêm chấn động, dần biểu lộ ra ngoài nét mặt những tâm trạng hoang mang nghi hoặc...

14. Chương 14: Diễn Biến Bất Ngờ Cổ Chung Tự - Kháng Lệnh Công Môn Giết Địa Ma

Tuy chỉ vồn vện có sáu nhân vật với sáu ngọn đuốc cháy sáng được mỗi người cầm một ngọn trên tay nhưng do họ thủy chung vẫn chưa ai chịu mở miệng lên tiếng, lại còn lạnh lùng cứ nhìn vào một mình Giang Cửu Linh, khiến nhân vật họ Đồng là đối thủ vừa giao đấu cùng Giang Cửu Linh, không những có cơ hội dần trấn tĩnh mà còn bắt đầu buông những lời nói ngạo mạn, cười nhạo Giang Cửu Linh :

- Thái độ huênh hoang tự phụ của người đâu rồi? Kể cả lưỡi người cũng tự nuốt mất rồi ư? Không sai, ta chính là Trang chủ Diệp Bích trang cũng như người từng nhận định, nhưng nếu ta không dùng một ít kế mọn dĩ nhiên chẳng hợp lắm với thân phận của ta thì đâu dễ khiến người tự bộc lộ chân tướng, cũng là thân thủ đích thực quá cao minh, vượt ngoài niên kỷ của người, là điều mà dường như mãi lúc này chư vị bằng hữu các đại phái mới chịu tin lời ta. Ất người đã nhận ra họ, đều là đại cao thủ, nếu muốn thì từng người trong họ có thể mặc tình hùng cứ mỗi người một phương.

Giang Cửu Linh hiển nhiên đang xạ mục quang nhìn lần lượt cả sáu nhân vật vừa xuất hiện, đến khi họ Đồng dứt lời cũng là lúc Giang Cửu Linh chủ tâm dừng mục quang duy nhất ở một nhân vật, là một đại sư đã cao niên, thì thay vì tiếp tục hoang mang nghi hoặc, là tâm trạng Giang Cửu Linh vừa xảy đến, hoặc giả phải tỏ ra sợ hãi sau lời cơ hồ ngấm ngầm đe dọa của họ Đồng, bảo cả sáu nhân vật đều là cao thủ, Giang Cửu Linh lại đột ngột lên tiếng, nói với vị đại sư đang được Giang Cửu Linh chọn nhìn :

- Thiếu Lâm đại phái luôn được người người kính trọng, vì mặc nhiên vẫn là Thái Sơn Bắc Đẩu của khắp võ lâm, huống hồ may lại được một trong Thiếu Lâm tứ trấn cùng hiện diện ở đây, tại hạ Giang Cửu Linh có thể khẩn cầu, mong chư vị cùng Luận Trần đại sư tác chủ, giúp tại hạ chủ trì công đạo?

Nói xong Giang Cửu Linh không hề chờ xem phản ứng của sáu nhân vật đại cao thủ là thế nào, cứ bất chợt quay qua và hỏi họ Đồng, một câu thật đột ngột :

- Thúy Thúy là ai?

Họ Đồng lập tức động dung, tiếp đó càng thêm ngỡ ngàng khi nghe Giang Cửu Linh lại hỏi, câu sau liền câu trước thật dồn dập :

- Tại hạ hỏi tiếp, có phải Thúy Thúy cũng là cách gọi thân mật của phu nhân Đại trang chủ Diệp Bích trang, Diệp Kiếm Trung Nhất Chương Phạm Uy Bá, một nhân vật được tôn giá gọi là nghĩa huynh? Đã vậy lẽ ra tôn giá chẳng được tùy tiện gọi là Thúy Thúy, phải là nghĩa tẩu mới đúng nhưng sao tôn giá vẫn chủ tâm dùng cách gọi không đúng lễ? Có thể giải thích chăng? Hay để tại hạ tạm giải thích hộ, rằng...

Bỗng có một trong sáu nhân vật cầm đuốc cất tiếng nạt vang :

- Thật vô lễ. Người là Giang Cửu Linh? Có biết hành vi sát nhân hại quá nhiều sinh mạng của người gần đây sẽ dẫn đến hậu quả thế nào chăng? Ta chưa vấn tội, người tự cách gì tự lên tiếng? Thật không ngờ ngoài ác danh tiểu sát tinh thật xứng đáng cho người, như cách Đồng trang chủ Diệp Bích trang vừa gọi, người còn quá vô lễ, mực thị vô nhân chẳng xem ai ra gì. Hừ.

Giang Cửu Linh chuyển mục quang qua nhân vật đó, một người tuy mang dáng vẻ một văn nhân nho nhã nhưng với diện mạo giận dữ lúc này cùng một thanh kiếm có cả vỏ lúc nào cũng hờ cầm trong tay, dáng vẻ nho nhã của nhân vật này chợt trở nên hoạt kê lạ, có lẽ vì thế Giang Cửu Linh đáp lại bằng giọng hằn học, chẳng lễ độ cũng chẳng nề nang :

- Xin lượng thứ tại hạ ấu trĩ, chưa nhận biết tôn giá là nhân vật nào. Vậy cho hỏi, tôn giá tự cách gì toan vấn tội tại hạ, lại còn lớn tiếng chen ngang, như thể muốn bao che cho hành vi dâm ô đồi bại của họ Đồng, tiên gian dứ với nghĩa tẩu, hậu thì lập kế tiểu nhân, cáo quan hãm hại nghĩa huynh, chính là sự phụ của Giang Cửu Linh này?

Văn nhân nọ ngẩn người đoạn cười ầm lên :

- Người bảo sao? Đến ta là Chương môn đại phái Hoa Sơn người cũng không nhận biết? Người bảo đã được Phạm Đại trang chủ thu nhận làm đệ tử?

Từ lúc nào? Sao ta chẳng hay? Hoặc giả tất cả chỉ là bịa đặt? Kể cả lời cáo giác Đồng trang chủ là hạng đồi bại cũng vậy? Vì dụng ý của người toan khóa lấp, hầu ta và bao nhiêu đồng đạo vô lâm ở đây phải quên đi và không vấn tội người nữa? Kể ra người cũng có thủ đoạn, chỉ tiếc là quá ấu trĩ chẳng dễ lừa được ai. Ha ha...

Giang Cửu Linh một lần nữa lại chuyển mục quang lần này tìm và dừng lại ở nhân vật họ Đồng đang có sắc thái kỳ lạ, tựa hồ đang âm thầm mưu toan chuyện gì qua đôi mắt chợt lim dim nhắm hờ, thì thoảng lại để phát ra từ hai khóe mắt chẳng khép chặt những tia nhìn loang loáng, và Giang Cửu Linh đột ngột hỏi họ Đồng :

- Cách đây không lâu ở Phạm gia trang hoang phế từng bất ngờ xuất hiện một nhân vật tuy che kín diện mạo nhưng lại đột ngột cất tiếng gọi tên tộc của Phạm phu nhân là Thúy Thúy, lúc đó tại hạ nhờ ẩn thân trong mật thất luyện công nên phát hiện, là Đồng trang chủ phải chăng?

Họ Đồng giật mình mở choàng đôi mắt, trạng thái như người choàng tỉnh từ cơn mê, thế nên lúc đáp cũng tỏ ra ngỡ ngàng lạ :

- Người bảo gì? Không, ta đến Phạm gia trang làm gì? Và lại Thúy Thúy là cách gọi chỉ nghĩa huynh ta thì thoảng mới dùng để xưng hô với nghĩa tẩu, ta chưa từng tùy tiện gọi.

Giang Cửu Linh bật cười :

- Đồng trang chủ có cần cải chính chăng? Hay vì nghe chưa rõ? Bởi tại hạ vừa nói nhân vật nọ tuy che kín diện mạo nhưng lại sơ ý để lộ thân thủ, đã thi triển cùng một công phu Hư Vô Thân Ảnh tương tự Đồng trang chủ vừa vận dụng, kẻ đó không là Đồng trang chủ thật sao?

Họ Đồng quát vang :

- Chớ nói nhảm, Đồng Duy Khôi ta làm gì có may mắn am hiểu Hư Vô Thân Ảnh là sở học từ lâu đã thất truyền của Hư Vô cung? Người thật nhảm nhí, phải chăng toan khóa lấp hành vi sát hại quá nhiều nhân

mạng của người, đúng như Tư Mã Diêm, Chương môn phái Hoa Sơn đã nhận định? Nhưng người chớ mong toại nguyện.

Một nhân vật cũng cảm được chợt lên tiếng hỏi như chất vấn Giang Cửu Linh :

- Ở đây chắc người chẳng nhận biết bất luận ai ngoài Luận Trần đại sư phái Thiếu Lâm? Vậy ta là đại đệ tử phái Không Động ắt người cũng chưa được dịp biết? Nhưng người nghĩ sao nếu ta bảo đã nghe khá nhiều về người nhất là về tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo gần đây đã sát hại thêm hai mươi nhân mạng nữa cũng là tục gia đệ tử phái Thiếu Lâm? Người thừa nhận chăng?

Giang Cửu Linh thầm rung động, tuy nhiên thay vì biện bạch hoặc giải thích Giang Cửu Linh chợt chớp động toàn thân và lập tức biến mất.

Vút.

Những ánh đuốc cũng chập chờn chớp động theo, để một thoáng sau, khi Giang Cửu Linh xuất hiện cạnh Đồng Duy Khôi với tư thế đã chuẩn bị sẵn, chỉ một sát na nữa là ra tay hoặc hạ thủ hoặc chế ngự họ Đồng thì xung quanh đó, sáu nhân vật cũng thần tốc xuất hiện và vây kín Giang Cửu Linh, chỉ một điều thay đổi là họ không còn cầm đuốc nữa. Trái lại với thân pháp bất phàm và tâm ý liên thông một cách khó hiểu, chẳng biết từ lúc nào họ đều đã ném như cầm các ngọn đuốc vào các bức vách xung quanh để lúc này đây, sáu ngọn đuốc cùng phừng phừng cháy tỏa, chiếu tỏ cảnh quang đang diễn ra, cho thấy rõ Giang Cửu Linh bất chợt tự điểm một nụ cười lạnh :

- Chư vị thật chẳng hổ danh là đại cao thủ, tuy nhiên muốn đối phó tại hạ, tối thiểu chư vị cũng phải có bằng chứng và vì muốn giúp chư vị, tại hạ không ngại nói thật là đang định thi triển tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo cho chư vị cùng tường lãm, với duy nhất một chủ ý mà thôi, đây là tại hạ phạm điều gì đã quyết làm thì cũng quả quyết nhận, nhất định chẳng vì ngại bất luận ai mà phải giấu hoặc không dám nhận. Tương tự Phạm sư phụ vì làm kẻ tiểu nhân nên đã chết thảm, Đồng Duy Khôi là kẻ bất nghĩa, tại hạ tuyệt đối không thể tha.

Nhân vật vừa tự xưng là đại đệ tử phái Không Động lại lên tiếng kèm theo nụ cười khẩy :

- Người chớ quá tự đề cao, cho là bậc chính nhân quân tử và từng nhất cử nhất động đều quang minh lỗi lạc, lẽ ra trong tình huống này người nên ngoan ngoãn chờ chịu phát lạc sau khi bọn ta làm sáng rõ hư thực. Hay người quá tự phụ, cho ở đây chẳng ai có thể làm gì được người?

Giang Cửu Linh đảo mắt nhìn quanh và bất giác thở dài :

- Không ngờ để trở thành người có hành vi lỗi lạc quang minh lại gặp quá nhiều khó khăn thế mà lâu nay tại hạ cứ nghĩ để làm một ác nhân mới là khó và khó nhất chính là lần ra tay giết người đầu tiên. Phải chăng đó là điều chư vị đang muốn, quyết dồn ép tại hạ trở thành một ác nhân thực sự? Vậy ra tay đi thử xem chư vị có thể ngăn cản tại hạ kết liễu họ Đồng bất nghĩa này hay không? Nhưng có điều này tại hạ không thể không nhắc chư vị, ẩn tàng trong tay áo của tại hạ luôn là thanh Liễu Diệp kiếm và tại hạ tự phụ cách xuất kiếm của bản thân cơ hồ đã đạt mức lợi hại hơn sư phụ bội phần. Vậy hãy cân nhắc vì tại hạ chẳng hề muốn bất luận ai trong chư vị trở thành nạn nhân đầu tiên bị thanh Liễu Diệp kiếm vậy huyết. Thế nào?

Sáu nhân vật cùng biến sắc và hầu như đồng loạt liếc nhìn vào cả hai ống tay áo của Giang Cửu Linh. Và ắt hẳn tất cả đều phải tự hỏi kỳ thực đâu là ống tay áo đang được Giang Cửu Linh thu giấu thanh Liễu Diệp kiếm ở bên trong? Kể cả Đồng Duy Khôi cũng biến sắc vì thể lập tức chớp động thân hình :

- Chớ nói nhảm, Phạm Uy Bá phải mất cả nửa đời mới có được danh xưng Diệp Kiếm Trung Nhất Chương, người bất quá chỉ được gần gũi chịu giam chung với họ Phạm chẳng nhiều hơn một ngày vồn vẹn, người luyện được tuyệt kỹ ấy thật sao? Ta không tin.

Vút.

Với cảnh trạng đang bị Giang Cửu Linh đứng cận kề giám sát lại thêm vòng ngoài còn có những sáu nhân vật vây hãm và giám sát Giang Cửu Linh, thế mà họ Đồng khi chớp động tự hồ không nghĩ đến một hệ quả tất yếu là tất cả sẽ cùng chớp động.

Thế nhưng khi việc đó xảy ra, quả thật tất cả đã cùng chớp động thì sự thật lại minh chứng một điều hoàn toàn khác, là họ Đồng không phải không lường trước hệ quả này, trái lại dù có lường thì họ Đồng chẳng hề sợ hoặc lo ngại. Vì ngay khi chớp động, thân hình họ Đồng từ một vệt hóa thành hai ba và cùng với các ánh hỏa quang từ sáu ngọn đuốc đều cháy bập bùng thì hai ba bóng nhân ảnh của họ Đồng tạo ra càng trở nên lợi hại khác thường, bởi chẳng có một ai xác định được đâu là bóng và đâu là phương vị thật của Đồng Duy Khôi.

Vút.

Lập tức có nhân vật kêu khê sững sốt :

- Hư Vô Thân Ảnh!?

Cùng lúc này Giang Cửu Linh bật cười vang :

- Vậy là hồ ly đã tự lộ thân hình, còn về tuyệt kỹ xuất kiếm, ai bảo Giang Cửu Linh tại hạ chưa luyện được, xem đây. Ha ha...

Giang Cửu Linh vừa chớp động thân hình quyết bám theo một trong vài ba bóng nhân ảnh của Đồng Duy Khôi vừa bật xuất tả thủ để từ đó bay thoát ra một tia chớp bạc cực nhanh.

Vù...

Ngờ đâu từ vài ba bóng nhân ảnh mơ hồ ấy Đồng Duy Khôi cười đáp trả :

- Thật không ngờ tiểu tử ngươi cũng biết dùng kế, tuy nhiên để dồn ta phải thúc thủ, ngươi chưa đủ tư cách, ha ha...

Cục diện theo đó chuyển biến, tiên là có lợi cho Giang Cửu Linh bởi sáu nhân vật đại cao thủ lúc này đã chợt ngừng chớp động và lùi cả ra xa. Tiếp đó là một điều hoàn toàn không thể ngờ bỗng xảy đến, xuất phát từ chiêu xuất kiếm kể như bất thành của Giang Cửu Linh, do trượt mục tiêu và vì mục tiêu chỉ là hư ảnh. Tuy nhiên theo đà vãn xé gió lao đi, thanh Liễu Diệp kiếm của Giang Cửu Linh chợt chạm một vật gì đó phát ra tiếng động kỳ quặc, kéo theo một chuỗi tiếng động khác càng thập phần kỳ quặc hơn, khiến các ngọn đuốc chập chờn chỉ chực tắt.

Cạch.

Ào... ào...

Chuỗi tiếng động kéo theo sau như là tiếng gió đột ngột thổi ào lên làm ai cũng kinh nghi và lập tức cùng ngược nhìn lên cao, bởi đó là phương đang phát ra chuỗi tiếng động kỳ lạ.

Và rồi ai cũng thấy có một vật cực to đang từ trên cao ào xuống, thật nhanh và thật mạnh, đen thui đen thui tựa một quái vật.

Ào...

Cuối cùng thì vật nọ cũng rơi chạm nền, vì là nền đá nên tạo thành một tiếng chấn chạm thật to thật vang, cũng là lúc mọi ánh đuốc đều tắt.

Coong...

Chỉ khi tự thấp đuốc lên, mọi người mới nhận ra vật nọ là một quả chuông thật lớn với đường chu vi xung quanh phải bảy tám người ôm mới giáp, chính là nguyên nhân khiến nơi đây có danh xưng là Cổ Chung tự.

Nhưng cũng lúc này mọi người còn một phát hiện nữa là Giang Cửu Linh và Đồng Duy Khôi đã biến mất, chẳng ai rõ cả hai đã đi từ lúc nào hoặc giả cả hai lúc này hiện đều đã bị quả đại chung vừa đề vừa nhốt kín trong lòng?

Phải chờ khi mọi tiếng động đều im ắng trở lại, cộng thêm một lúc đủ lâu để ngưng thần nghe ngóng và không có bất kỳ phát hiện nào khả nghi, họ mới vỡ lẽ, Giang Cửu Linh và Đồng Duy Khôi quả thật đã bỏ đi ắt vào lúc mọi ánh đuốc bị tắt.

Chợt tất cả cùng bật lao đi vì cơ hồ ai cũng có bản lĩnh cao minh đủ để nghe từ xa xa như vừa vọng đến nhưng loạt thanh âm huyền ảo hầy còn rất mơ hồ.

* * * * *

Dù vạn vật xung quanh đều tối, Giang Cửu Linh vẫn vun vút lao đi và chỉ một thoáng khựng lại khi nghe có tiếng người khẽ gọi :

- Này, chờ lão phu với. Không ngờ thân pháp họ Đồng lại nhanh đến vậy.

Thật khiến lão phu hổ thẹn vì lâu nay cứ ngỡ chỉ bản thân mới là độc nhất vô nhị.

Và sau đó nhờ một thoáng tự khựng lại, cạnh Giang Cửu Linh từ khi ấy trở đi chợt có thêm một nhân vật đồng hành, cả hai cùng vun vút lao đi tạo cơ hội cho Giang Cửu Linh đến lượt lên tiếng :

- Lão tiền bối cũng đến ư? Từ lúc nào? Tiểu bối cũng đang dần vỡ lẽ võ học của bản thân quả thật vẫn chưa đủ để tự thỏa nguyện, bằng cớ là đêm nay tiểu bối đâu ngờ lại có quá nhiều cao thủ cùng xuất hiện.

Nhân vật lao vun vút cạnh Giang Cửu Linh liền phì cười :

- Lão phu chỉ may mắn là nhờ có lũ đồ tử đồ tôn ở Cái bang làm tai mắt, vì thế mới phát hiện những hành tung khá là kỳ lạ của họ Đồng, kéo theo những đại cao thủ của các phái bình thời chẳng mấy khi xuất đầu lộ diện thế mà đêm nay lại cùng nhau ủa đến. Tuy nhiên người chờ vội thất vọng có thể dẫn đến tự ti, vì qua mọi diễn biến vừa rồi lão phu nhờ ngắm ngàng quan sát mới biết, một là về người, thật chẳng ngờ đã đạt bản lĩnh cực cao, lại có cách xử sự đúng mực, không quá tự cao cũng không cần thiết phải tự hạ. Hai là về họ Đồng, thật đúng với câu “tri nhân tri diện bất tri tâm”, giờ mới rõ họ Đồng còn nhiều thân thủ chưa hề bộc lộ. Hạng như vậy nhất định đã luôn có nhiều mưu toan khó lường. Vậy là Phạm lão đệ đã uống mạng và hung thủ tức họ Đồng lại có xuất thân từ Hư Vô thần cung, ngộ lâu nay tuyệt tích và chẳng bao giờ còn tái xuất giang hồ. Người còn biết gì về họ Đồng cùng những dã tâm của hắn chẳng?

Nhưng thay vì đáp Giang Cửu Linh chợt kêu và dần chậm lại :

- Ở phía trước như có rất nhiều người mai phục? Lão tiền bối có nghĩ đã lầm kế dẫn dụ của họ Đồng chẳng?

Vừa lúc đó không chỉ ở phía trước mà cơ hồ ở khắp xung quanh, chiếm phạm vi rộng đến vài mươi trượng vuông chợt đồng loạt vang lên nhiều thanh âm huyền ảo pha lẫn những tràng cười ngạo nghễ :

- Thú đã tự sa lưới, không chỉ một mình Giang Cửu Linh tiểu tử mà may thay còn có thêm lão Phong Trần Cuồng Cái mãi không chịu chết. Tử kỳ đã điểm, đêm nay hai người đừng mong thoát. Ha ha...

Nhân vật vừa đồng hành cùng Giang Cửu Linh chính là lão Phong Trần Cuồng Cái. Lão rung động vội dừng lại cạnh Giang Cửu Linh :

- Giọng nói nghe quen quá? Ngông cuồng và ngạo mạn như thế này nhất định chẳng ai khác ngoài Thiên Địa nhị ma, Thiên Ma đã lên tiếng còn Địa Ma đâu? Lão Phong Trần Cuồng Cái này nguyện chạy tịnh ba mươi ngày nếu may biết được Địa Ma đã tạ thế chỉ còn một Thiên Ma mà thôi.

Theo tiếng huyền ảo, nhiều nhân vật xuất hiện từ tứ phía, dĩ nhiên chẳng thể nhìn rõ mặt ai, vào thời khắc hầy còn bóng đêm đen bao phủ như thế này và cùng với một vòng vây dần hình thành, một loạt cười the the bỗng vang lên :

- Cuồng Cái lão nhi người nếu vẫn chưa chết thì Thiên Địa nhị ma tội gì phải vội vã lìa đời, dù vậy cũng thật đáng khen cho Cuồng Cái lão nhi, sau ba mươi mấy năm xa cách vẫn nhận được thanh âm giọng nói của phu phụ ta. Ha ha...

Nhân lúc giọng the the mãi cười, lão Cuồng Cái khấn trương thì thảo vào tai Giang Cửu Linh :

- Gặp phải nhị ma chỉ có chạy là thượng sách, chờ lão phu nói thêm vài câu nếu phát hiện có cơ hội thoát tiểu tử người phải lập tức tẩu ngay.

Cẩn dặn xong, lão lập tức há miệng cười và nói thật to khác với lời căn dặn đầy lo sợ của lão :

- Dù đốt bọn người thành tro lão phu quyết cũng nhận ra, huống hồ khắp vô lâm lúc này nào phải bất luận ai cũng có tư cách gọi lão phu bằng giọng xách mé như bọn người. Nhưng thôi, chớ đông dài nữa, Thiên Địa nhị ma từ lâu đi đâu cũng có đôi, điều này ai cũng biết và còn biết Thiên Địa nhị ma chẳng bao giờ chịu hợp lực cùng nhiều người, chứng tỏ đêm nay là ngoại lệ. Vậy nói đi, nhân vật nào có bản lĩnh sai khiến bọn người? Đồng Duy Khôi? Lão phu thật chẳng thể tin.

Những bóng nhân ảnh xuất hiện ngày càng gần đến độ Giang Cửu Linh với mục lực tinh tường cơ hồ đã có thể nhìn rõ họ dần, và bất chợt Giang Cửu Linh khẽ kêu hoang mang :

- Đối phương là những ai? Y phục họ thật kỳ quái với những tấm áo choàng tuy phần nào tương tự trường bào nhưng vẫn có điểm khác biệt là áo của họ dài hơn ở phần trên, dùng phần thừa che kín cả khuôn mặt. Lối phục trang này tiểu bối chưa từng nhìn thấy.

Lão Phong Trần Cuồng Cái thoát nghe qua lập tức bật tung người bỏ chạy :

- Cha mẹ ôi, vậy thì tẩu mau tiểu tử. Chớ xuẩn động đối đầu với bọn Thiên Sơn cửu động.

Vù...

Nhưng loạt cười the thé đã vang lên :

- Quá muộn rồi, Cuồng Cái lão nhi. Vì một khi Thiên Sơn cửu động đã lập xong trận Thiên Sơn Vạn Sa Tuyết thì dù lão có vận dụng khinh công Cuồng Phong Tảo Bộ đến tột đỉnh cũng vô ích. Hãy ngoan ngoãn đón nhận số phận. Ha ha...

Những bóng nhân ảnh cũng đã bắt đầu dịch chuyển tạo thành những vệt mờ loang loáng khiến Giang Cửu Linh không còn cơ hội vừa nhìn vừa nhận định xem nhân số đối phương đông độ bao nhiêu.

Đã vậy không khí bao quanh Giang Cửu Linh chợt dần hóa lạnh, một biểu hiện thời tiết hoàn toàn bất thường và cũng là chỉ dấu cho Giang Cửu Linh tự mình bạch, hầu lần đầu tiên hiểu thế nào là trận Thiên Sơn Vạn Sa Tuyết.

Tin chắc không khí chợt lạnh phải là do Thiên Sơn Vạn Sa Tuyết trận, Giang Cửu Linh nào dám chần chừ lập tức chớp động thân hình đồng thời cũng bật ra tiếng gầm thật to :

- Lão Đồng bắt nghĩa đâu? Nếu là quân tử đại trượng phu thì mau ra đây cùng Giang Cửu Linh này công bằng quyết đấu, sao lại khiếp nhược nấp lánh đẩy những kẻ khác ra thế mạng? Còn chư vị Thiên Sơn cửu động xin hãy nghe tại hạ một lời, giữa chúng ta vô oán vô cừu, thật mong chư vị nhượng lối, đừng buộc tại hạ phải ra tay. Hãy tránh mau.

Vừa gầm Giang Cửu Linh vừa luân phiên dịch chuyển về tứ phía bất kể phương hướng miễn sao phát hiện ở phương nào đó có thể có cơ hội lao thoát ra là Giang Cửu Linh thần tốc lao đến ngay.

Vù...

Tuy nhiên trận Thiên Sơn Vạn Sa Tuyết dù chưa rõ do bao nhiêu nhân vật cao thủ trấn giữ và thành lập nhưng lúc này tác động của trận đã thể hiện sự lợi hại tột bậc tường thành băng giá thật kiên cố khiến Giang Cửu Linh thoát phát hiện chỗ trống có thể thoát thì lúc lao đến vì như bị vấp vào khối băng vô hình nên đành lùi lại để chuyển qua phương vị khác.

Cùng lúc này giữa màn đêm đen chợt vang phá lên một loạt gầm thịnh nộ, nhất định là chỉ do lão Phong Trần Cuồng Cái :

- Bọn Thiên Sơn cửu động các người có thái độ này há lẽ chẳng lường trước hậu quả? Hãy mau triệt thoái và cũng nên tự lượng sức, liệu có đủ lực đối đầu cùng bốn bang hay không? Tránh mau.

Một thanh âm khác lạnh lùng vang lên :

- Vậy chớ để đêm dài lắm mộng, hãy mau tận dụng sát chiêu kết liễu cả hai, nếu quý động thành sự và kịp triệt thoái thì mọi hậu quả sau này cứ để Thiên Địa nhị ma bọn ta đảm nhận.

Thế trận lập tức tăng thêm sát cơ, Giang Cửu Linh tự cảm nhận được điều đó qua biểu hiện bầu không khí xung quanh do chợt thêm giá lạnh nên cô động và khô khan lạ, tựa hồ bầu không khí dù vô hình vẫn có thể tan vỡ bất kỳ lúc nào nếu như chợt xuất hiện một lực đủ mạnh chạm vào.

Cùng với cảm nhận này Giang Cửu Linh vì hiểu sinh mạng đã ở lúc chỉ mảnh treo chuông nên sát cơ cũng chợt hiển hiện, bùng phát thành từng loạt các phản ứng liên tiếp như xâu chuỗi :

- A... sao Giang Cửu Linh ta luôn liên tiếp bị bức dồn vào tử địa? Tại hạ đã đắc tội thể nào đến nỗi dù một sinh lộ nhỏ nhoi Thiên Sơn cửu động chư vị cũng không thuận tình mở lối? Vậy thì đừng trách tại hạ thất lễ. Khai, xem chiêu. Đỡ.

Như thú sa cơ buộc phải vùng vẫy Giang Cửu Linh lần này tuy cũng lao bừa về mọi phương hướng nhưng mỗi khi phát hiện lại vấp phải bức tường băng giá lạnh lùng ngăn cản thì thay vì lùi hoặc chuyển phương, Giang Cửu Linh lại cuồng nộ tung chiêu xuất lực với chiêu sau mạnh hơn chiêu trước, phản ứng tiếp theo sau càng quyết liệt hơn phản ứng vừa rồi. Vì thế cũng tạo nên hàng loạt những tiếng chạm kinh liên tiếp nhau.

Ầm.

Nhưng trận Thiên Sơn Vạn Sa Tuyết đầu dễ tan vỡ vì thế tự điều đó trở thành nguyên do khiến có một lúc Giang Cửu Linh buộc phải dốc toàn lực vào một chiêu duy nhất với nhận định hễ thành sự thì thoát còn như bất thành thì cam chịu phó mặc sinh mạng cho trận Thiên Sơn Vạn Sa Tuyết tha hồ định đoạt. Giang Cửu Linh cả tiếng, quát một lần nữa :

- Khai.

Lập tức từ khắp thân Giang Cửu Linh chợt bật thoát ra cả một vùng kinh cương mãnh không chỉ hướng về phía trước là phương vị đang được Giang Cửu Linh dụng lực vào đôi chưởng tay quật hất ra mà uy kinh còn từ toàn thân Giang Cửu Linh phát tán về mọi phía.

Ầo...

Không một ai cảm nhận được điều này ngoại trừ bản thân Giang Cửu Linh, sở dĩ như thế vì chính Giang Cửu Linh tự phát hiện do bản thân chợt dốc toàn lực nên từ Đan Điền cũng bất chợt bật xuất ra luồng nhiệt khí tuôn trào và theo đó khí cùng uy kinh phát tán thì lạ thay ở khắp thân Giang Cửu Linh không còn bị những đợt giá lạnh vây phủ nữa.

Nhiệt khí khi xuất hiện phát tán liền va vào những bức tường giá lạnh vô hình.

Ầm... ầm...

Đó là những loạt chấn chạm nghe thật long trời lở đất khiến bất luận ai cũng bị choáng váng và ù tai.

Ầm...

Tương tự Giang Cửu Linh cũng bị ù tai đến nỗi cho dù nhất thời chẳng thể nghe được gì nhưng do phát hiện loạt chạm chiêu đã thu kết quả, tận mắt nhìn thể trận như đang bị hỗn loạn, nên Giang Cửu Linh càng thêm phần khích lại tiếp tục chiêu công vừa thực hiện.

- Khai.

Ầo...

Từ khắp thân Giang Cửu Linh lại toát ra và phát tán nhiệt kinh tỏa về tứ phía.

Ầo...

Trận Thiên Sơn Vạn Sa Tuyết qua danh xưng cũng rõ, chỉ chuyên lấy tuyết lạnh làm chủ công, gặp phải nhiệt kinh của Giang Cửu Linh thì khác nào chạm khắc tinh, vì thế Giang Cửu Linh đang mục kích bằng mắt, trận Thiên Sơn Vạn Sa Tuyết bất chợt tự tản khai giãn ra thật rộng, nhờ đó lần đầu tiên sau khi cùng bị hãm vào trận, Giang Cửu Linh lại có cơ hội nhìn thấy lại lão Phong Trần Cuồng Cái.

Lão lúc này trông thật bơ phờ, dù vậy vẫn hung hãn như thú cùng đường cần vùng vẫy mong tìm sinh lộ, và khi phát hiện thể trận chợt tản khai, nguy cơ trận sắp vỡ là điều chắc chắn phải đến, Giang Cửu Linh thấy

lão Phong Trần Cuồng Cái vừa nhe răng cười vừa bật người toan lao thoát ra. Thì bất chợt xuất hiện một bóng nhân ảnh vừa gầy vừa cao lêu nghêu đường đột chặn lối lão bằng một chiêu chớp nhanh đến không tưởng.

Lão Phong Trần Cuồng Cái có vẻ bị giật mình nhưng vẫn lập tức xuất lực ứng phó với một loạt găm mà lúc này tai của Giang Cửu Linh đã có thể phần nào nghe được trở lại :

- Ủy. Lại tái ngộ hén? Nhưng sao lần này chỉ có mỗi Thiên Ma? Vậy chỉ với Thiên Vồng Ma Trảo của người thì làm gì được lão phu? Đờ này ha ha...

Ào...

Và bất chợt có một bóng nhân ảnh từ đâu đến đột ngột xuất hiện để chớp vào Giang Cửu Linh :

- Tiểu nhai nhi giỏi thật, chỉ một mình ngươi lại có thể phá trận Thiên Sơn Vạn Sa Tuyết, ngươi thật sự cao minh hay chỉ nhờ may mắn? Cho dù vậy Địa La Ma Trảo của lão nương nhất định đủ để hóa kiếp ngươi. Nạp mạng.

Những bóng trảo chớp chớp xuất hiện đồng loạt chớp vào Giang Cửu Linh.

Ào...

Bên kia đang giao đấu với lão Phong Trần Cuồng Cái là Thiên Ma với Thiên Vồng Ma Trảo thì ở bên này Giang Cửu Linh ngẫm hiểu, phải là mộ Địa Ma với tuyệt kỹ mộ vừa tự phụ xưng ra, gọi là Địa La Ma Trảo gì đó. Vì thế Giang Cửu Linh bật cười :

- Địa La Thiên Vồng? Dù hợp lại vẫn là nhị trảo, vậy liệu sánh nổi với Tam Ma Thám Trảo của Giang Cửu Linh tại hạ chăng? Xem chiêu, đờ.

Bóng trảo của Giang Cửu Linh cũng chớp chớp ẩn hiện lập tức cùng quần thảo với muôn vàn bóng trảo chớp chớp của mộ Địa Ma.

Vù... bóp.

Ào... chát...

Mộ cao gầy với mặt mày nhăn nhó vụt lùi lại để the the kêu :

- Lão thiên mau lại đây, tiểu tử này nếu không có lão dùng bảo bối đối phó e chẳng dễ đắc thủ. Mau lại đây đổi chỗ cho ta.

Phát hiện mộ Địa Ma toan tẩu, Giang Cửu Linh với thân pháp từng vận dụng, khiến thân hình thoát thoát thoát tiến khó lường, chớp bật người lao vào mộ :

- Tại hạ vẫn chưa vận dụng tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo, tôn giá sao quá vội đi? Đờ.

Ào... mộ bất ngờ chẳng kịp lùi đành tận lực xuất trảo ứng phó qua những loạt nghiêng răng rít the the :

- Tiểu tử cũng chó vội ngông cuồng, có biết bọn ta đến đây là theo lệnh của ai chăng? Ngươi hãy mau dừng tay và nên nhớ, nếu dám mạo phạm vào bọn ta thì quốc pháp quyết chẳng dung tha. Hãy mau dừng tay nào. Ối... ào... iên... ặc...

Giang Cửu Linh đã dừng tay với chiêu Tam Ma Thám Trảo cũng vừa vận chớp giữ vào yết hầu của mộ, dù mộ Địa Ma muốn kêu lão Thiên Ma vẫn chỉ có thể thốt lên nhưng âm thanh tắt nghẹn thanh hai chữ “ào... iên...”.

Giang Cửu Linh vẫn bóp chặt vào yết hầu mộ :

- Tôn giá bảo sao? Tại hạ phạm vào tôn giá là phạm vào quốc pháp ư? Nói vậy tôn giá đến từ công môn? Có bằng chứng gì chăng?

Chợt có tiếng lão Phong Trần Cuồng Cái khản trương :

- Hảo tiểu tử, ngươi đã uy hiếp được mục Địa Ma thật sao? Vậy hãy mau kết liễu, nhanh lên. Đừng tin lũ ác ma này là người công môn, cũng đừng để lão Thiên Ma kịp đến, ngươi chớ mong đối phó nổi Thiên Vồng Địa La song trảo hợp bích của chúng. Mau giết mục đi.

Nhưng Giang Cửu Linh không vội kết liễu mục Địa Ma, trái lại lạnh giọng khi thấy lão Thiên Ma quả thật đang hung hăng lao đến :

- Mau đứng lại và đừng ngờ tại hạ đủ nhẫn nại chờ đợi.

Lão thiên lập tức khựng lại, nhân đó lão chột cho tay vào bọc áo :

- Lão phu tuân thủ Thiết Quân Lệnh do đích thân Tổng đốc đại nhân ủy thác, ngươi là tội đồ triều đình đang truy nã, vậy hãy mau...

Lão Phong Trần Cuồng Cái đã ào ào đến :

- Chớ nói nhảm, triều đình dù không còn người cũng chẳng bao giờ tin dùng lũ ác ma bọn ngươi. Tiểu tử hãy mau kết liễu Địa Ma, để lão thiên cho lão phu xử trí. Hãy tiếp chiêu.

Ào...

Chột Thiên Ma rút tay từ bọc áo ra và kịp nâng cao một vật đen sì, dù vuông vức nhưng chẳng ai nhận biết đó là vật gì, chỉ có thể tạm tin qua lời lão thiên bắt chột cất cao giọng cáo bạch :

- Đã có Thiết Quân Lệnh ở đây, đủ minh chứng bọn lão phu đến từ công môn. Lão Phong Trần Cuồng Cái nếu dám manh động thì phải chẳng muốn trở thành tội đồ tương tự tiểu tử Giang Cửu Linh? Còn không mau rút hử?

Như chạm phải bức tường vô hình, lão Phong Trần Cuồng Cái khựng lại và chỉ dám cất giọng bán tín bán nghi, hỏi lão Thiên Ma :

- Ngươi có thể cho lão phu xem qua? Đất trời ắt đã đảo lộn nếu lũ ác ma bọn ngươi thật sự được triều đình tin dùng.

Lão Thiên Ma nhe răng cười đắc ý :

- Lão phu đâu ngại, vì cho dù Cuồng Cái lão nhi có đến trăm mạng ắt cũng không dám trở mặt tự phạm vào quốc pháp. Đây, cho lão xem. Hi hi...

Giang Cửu Linh vẫn nhẫn nại chờ, trong khi đó mục Địa Ma vừa hào hển thở một cách khó khăn vừa lo âu nhìn lão Phong Trần Cuồng Cái sau khi nhận được thiết bài do lão Thiên Ma ném qua, cứ lật đi lật lại xem mãi.

Cuối cùng mục Địa Ma càng thêm lo cho dù thấy lão Phong Trần Cuồng Cái vừa hoàn trả thiết bài cho lão Thiên Ma vừa thở dài đầy thất vọng nói với Giang Cửu Linh :

- Vô phương cứu vãn rồi tiểu tử, chỉ hận lão phu vừa ngẫu nhiên tự quay lại với Cái bang. Nếu phạm vào quốc pháp nhất định sẽ hệ lụy toàn bang, ước chi lão phu cứ đi lại một mình như thuở trước, a... lão phu phen này dù chết quyết chẳng bỏ ngươi. A...

Giang Cửu Linh nhẹ gật đầu nhìn lão Phong Trần Cuồng Cái xuyên bóng đêm hiện vẫn còn dày đặc :

- Trở thành tội đồ luôn bị truy nã khắp nơi, đây là một cảm giác thật chẳng dễ chịu đựng, thế nên tiểu bối quyết không trách, chỉ xin thỉnh giáo một câu, vật lão tiên bối vừa xem xét có thật xuất xứ từ công môn và là từ phủ nha nào?

Lão Thiên Ma ngạo nghễ đáp :

- Hết việc rồi, xin cung tiễn Cuồng Cái lão nhi hãy mau rút đi cho, còn điều tiểu tử Giang Cửu Linh ngươi vừa hỏi, có biết cũng phạm thêm tội dò xét vào quân tình và quân cơ chẳng? Chớ nhiều lời, lệnh cho ngươi một là mau thả người, hai là nên ngoan ngoãn thủ, theo lão phu về quy án.

Lão Phong Trần Cuồng Cái thất vọng bỏ đi, ngờ đâu trước khi kịp đi xa, lão chột nghe Giang Cửu Linh bỗng cười :

- Qua lời tại hạ vừa nghe, có thể quả quyết chỉ một mình tôn giá mới thực sự đến từ cửa công, đã vậy, ha ha... tại hạ xin được cung tiễn quý phu nhân Địa Ma nhập Quỷ Môn Quan. Ha ha...

Liền có tiếng thét thật bi thảm vang lên :

- A...

Cũng ngay lúc đó có tiếng Thiên Ma gầm quát, chứng tỏ quá xúc nộ vì cái chết của Địa Ma :

- Tội đồ to gan, lão phu tuân lệnh Tổng đốc đại nhân, quyết chẳng dung tha ngươi. Đồ ngươi dám kháng lệnh, đồ.

Lão Phong Trần Cuồng Cái khựng lại, khe khẽ đầu và thở dài, tự hồ đang ngẫm hiểu Giang Cửu Linh hoặc phải ngoan ngoãn nạp mạng đền tội hoặc liều lĩnh hơn sẽ càng lấn sâu thêm vào tội trạng ngày càng nặng nếu dám sát hại Thiên Ma, lúc này bỗng đứng lại trở thành người của công môn.

Ngờ đâu lão lại nghe Giang Cửu Linh cười nữa :

- Sao vậy? Chẳng dám bắt tại hạ về quy án nữa ư? Vậy không tiễn nha, ha ha... cũng mong tôn giá đừng để tại hạ gặp lại lần nào nữa, ha ha...

Lão Phong Trần Cuồng Cái bàng hoàng, vội chạy bay trở lại, và ở hiện trường, lão chẳng còn thấy bất luận ai ngoại trừ một thi thể duy nhất của mục Địa Ma quả thật đã bị bóp vỡ yểu hèn.

Cùng lúc này có nhiều người chợt xuất hiện.

15. Chương 15: Kế Hiểm Độc Giá Họa Giang Đông - Mười Thâm Hiểm Quyết Hại Anh Hùng

Cảm nhận có sự xuất hiện này, lão Phong Trần Cuồng Cái lên tiếng nhưng chẳng hề quay lại :

- Chớ hỏi bất luận điều gì, vì theo lão phu ắt chừng vị đã thấy đủ, có chăng hãy cho lão phu cùng minh bạch tại sao Thiên Ma dù với Thiết Quân Lệnh trong tay, một điều thậm vô lý, nhưng vẫn không toại nguyện thậm chí để báo thù cho Địa Ma cũng không thể?

Những nhân vật vừa xuất hiện vội nhìn nhau, mãi sau đó mới có tiếng niệm Phật vang lên đáp lời lão Phong Trần Cuồng Cái :

- Đã lâu ngờ chẳng bao giờ còn may mắn gặp lại, tiền bối không những vẫn an khang tráng kiện mà ngược lại thân thủ vẫn cao minh như thuở nào. Nhưng A di đà Phật, bọn văn bối quả thật cũng chẳng hiểu biết gì hơn ngoài những gì vừa mục kích, thế nên cũng mong được tiền bối chỉ giáo, nhất là về xuất thân lai lịch của Giang Cửu Linh. Vì sao chỉ với một vật chợt đưa ra, Giang Cửu Linh đã khiến kẻ độc ác như Thiên Ma phải ngay lập tức co đầu thụt cổ, chạy như chưa bao giờ được chạy?

Lão Phong Trần Cuồng Cái thoáng giật mình.

Cũng trong lúc đó một trong những nhân vật vừa xuất hiện bỗng bật hỏa tập nhoang nhoáng, tiếp theo thì có lửa cháy thành ngọn, dù nhỏ và leo lét nhưng cũng đủ để mọi người đương diện không những nhìn rõ mặt nhau mà còn đồng loạt nhìn chú mục vào một chỗ, chính là phần yểu hèn bị bóp vỡ của mục Địa Ma. Và nhân vật bật hỏa tập chợt suất soa :

- Công phu này thật bá đạo, nhưng kẻ cũng tương xứng với bao tội ác của mục Địa Ma từng cùng lão Thiên Ma gây ra.

Lão Phong Trần Cuồng Cái bỗng cúi kính, chợt gắt :

- Lão phu cũng vô tình được biết, có hai tục gia đệ tử phái Thiếu Lâm gần đây bị mất mạng với tử trạng hèn như tương tự. Chính vì thế chừng vị nghi và dần đề quyết đây là do tiểu tử Giang Cửu Linh gây ra. Chớ

nghe lão phu toan bênh vực tiểu tử, trái lại, chứ vị nên mau tự xem xét lại, và nếu cần thì cũng nên tự hỏi, liệu chứ vị có phải đang dần đẩy tiểu tử hễ xa chính đạo thì ngày càng gần ma đạo chăng?

Nhờ có ánh hỏa quang dù nhỏ, vẫn hiển lộ có tất thấy bảy nhân vật đang cùng nhau đứng vây quanh thi thể mục Địa Ma, nghĩa là ngoài lão Phong Trần Cuồng Cái chỉ một mình tự quay lại thì số nhân vật vừa bắt gặp xuất hiện thêm gồm những sáu trong đó có một tăng nhân khá cao niên. Dù vậy khi một lần nữa phải lên tiếng, tăng nhân này vẫn cứ nhất mực lễ độ với lão Phong Trần Cuồng Cái :

- Ý muốn nói mọi việc vừa xảy ra ở Cổ Chung tự, tiền bối vì cũng ẩn quanh đây nên đã biết tất cả?

Lão Phong Trần Cuồng Cái vẫn cúi kính, chợt thở ra phì phì :

- Nay nếu Luận Trần tiểu tăng người cố ý ám chỉ lão phu vẫn quen thói dòm dỏ và xen vào chuyện của người thì lầm rồi, bất quá lão phu chỉ thấy tiếc, nhất là cho Luận Trần người, đường đường được liệt vào hàng đại cao thủ Thiếu Lâm, đã vang danh là một trong Thiếu Lâm tứ trần nhưng người có cái nhìn sao quá thiên cận. Và nếu cứ đà này mong người chớ trách lão phu lẫn thẩn, vậy già hoặc cậy vào việc từng là hảo bằng hữu của lão trọc sư phụ người, chớ thật ra, giả như sư phụ người có cơ hội sống lại và nhìn thấy cách hành xử của người lúc này, lão phu e sư phụ người cũng phải thất vọng.

Luận Trần đại sư thở dài :

- Văn bối nào dám thế, trái lại dù trước kia hay sau này cũng vậy, bản tăng vẫn luôn tôn trọng luôn xem lão thí chủ như thúc thúc.

Lão Phong Trần Cuồng Cái vụt nhảy căng lên :

- Nay có phải người muốn nói, ngay lúc này vì quanh người toàn là những nhân vật nhất môn chi chủ, kể cả người cũng vậy, nên người ngại, quyết không xem lão phu như thúc thúc? Và càng có thể hiểu hiện người chẳng thể tin lời lão phu hoặc giả cũng có ý khuyên lão phu chớ tiếp tục bênh vực Giang Cửu Linh tiểu tử. Có đúng như thế chăng?

Có một văn nhân luôn mang theo trường kiếm chợt lên tiếng :

- Dù có là nhất môn chi chủ hay không văn bối Tư Mã Diềm vẫn luôn ngưỡng phục và cũng xem tiền bối như thúc bá, nhưng chẳng thể vì thế tiền bối hễ bảo sao thì bọn văn bối phải nghe như vậy. Huống hồ quả tử trạng của mục Địa Ma, một kiệt tác từ tuyệt kỹ bá đạo Tam Ma Thám Trảo, hiện khắp võ lâm e chỉ có mỗi một tiểu tử Giang Cửu Linh vận dụng thì...

Lão Phong Trần Cuồng Cái bỗng có phản ứng kỳ lạ là chợt chộp vào thi thể của mục Địa Ma cho nằm sấp, chỉ để toàn bộ phần sau hướng ngửa lên trên, đoạn lão lên tiếng khi thấy thái độ của lão đã khiến Tư Mã Diềm dù đang nói vẫn tự ngừng lời :

- Bọn tiểu bối các người nên xem, nếu chưa có cơ hội xem xét kỹ tử trạng của mục Địa Ma, có phát hiện gì lạ chăng? Phần lão phu tuy cũng chưa có cơ hội xem và kỳ thực thì chẳng cần thiết nhưng do đã may mắn biết rõ bản lĩnh của tiểu tử Giang Cửu Linh cao minh và thâm hậu như thế nào nên có thể quả quyết không sợ lầm, rằng bất luận mọi tử trạng nào nếu đã do tiểu tử dùng tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo ra tay thì thấy thấy đều phải như nhau, bọn người có nhận ra chăng?

Luận Trần đại sư cau mặt, chợt khom người xuống và nhẹ dùng tay chạm vào phần gáy phía sau cổ đã giá lạnh của mục Địa Ma :

- Cách dụng dụng lực quả có hữu biệt, trong cương có nhu, tuy cương lực đã bóp vỡ yết hầu phía trước nhưng vì có thêm chấn động từ nhu lực nên phần gân cốt tiếp cận xung quanh thoát nhìn ngó vẫn nguyên vẹn nào ngờ tất cả đã bị chấn vụn. A di đà Phật, chân nguyên nội lực nếu đạt ngưỡng này có khác gì đã suýt soát cảnh giới thượng thừa? A di đà Phật...

Tư Mã Diềm chen bước đến :

- Có thật như thế chăng? Vì chưa bao giờ Tư Mã mỗ thấy đại sư tỏ ra chấn động, cứ lăm bằm niệm Phật mãi như lúc này.

Ngờ đâu khi đến lượt Tư Mã Diêm tự chạm tay vào gáy của thi thể mục Địa Ma, Tư Mã Diêm hốt hoảng vội rút tay về :

- Không thể nào, tiểu tử có niên kỷ chỉ độ đôi mươi, cho dù được luyện công từ khi còn là thai nhi cũng không thể nào đạt được bản lĩnh ngần này.

Lão Phong Trần Cuồng Cái bỗng ngẩng cao đầu và không cần giấu thái độ đang ngưng thần nghe ngóng.

Tương tự có hai nhân vật cũng tỏ thái độ như đã nghe điều gì đó, và hai nhân vật này bỗng nhìn nhau.

Lão Phong Trần Cuồng Cái phát hiện liền hỏi :

- Nghe bảo mười hai năm trước tuy có thân thủ và bối phận cao hơn, dù là đại sư huynh và nhị sư huynh đứng đầu Côn Luân Tam Yển nhưng cả hai đều khảng khái khước từ, cam đành phó giao trọng trách cho tam sư đệ đảm nhận cương vị Chủ môn, có lẽ mãi lúc này lão phu mới có cơ hội nhận chân sự thật, với bản lĩnh của hai cơ hồ xấp xỉ nhau. Vậy nói đi, phải chăng đó là sự thật và Nam Cung nhị huynh đệ chưa vị đã phát hiện điều gì?

Nhưng hai nhân vật này chẳng kịp đáp cũng có thể nói là chẳng cần đáp vì cùng lúc ấy do thánh lực mỗi người rồi cũng nghe vài thanh âm dù mơ hồ nhưng thật quái đản từ xa ở chân trời đằng đông vắng vắng đến nên tất cả cùng lao vọt đi.

Vút.

Vút.

Họ lao thật nhanh, hóa thành bảy vệt mờ ảo, và do cùng nhắm về phía trời đông nên bất luận ai thoát nhìn cũng có thể ngỡ họ đang vội lao đến để đón ánh dương quang cùng lúc chực lấp ló ở phía trời đông.

Do có cùng lao đi như vậy mới có cơ hội minh bạch ai có bản lĩnh khinh công cao minh hơn ai.

Lão Phong Trần Cuồng Cái đi trước, bám thật sát theo phía sau là hai nhân vật lúc nãy được lão Phong Trần Cuồng Cái gọi là Nam Cung nhị huynh đệ.

Vút.

Vút. Vút.

Cách xa xa vài ba trượng phía sau mới là bốn nhân vật còn lại cơ hồ cùng ngang tầm khinh công với nhau.

Và lão Phong Trần Cuồng Cái như dẫn đuôi sức chợt chậm lại mất một nhịp là cơ hội cho Nam Cung nhị huynh đệ theo kịp và từ đó luôn cùng lão Phong Trần Cuồng Cái đồng hành.

Chợt một trong hai nhân vật khẽ lên tiếng :

- Cuồng Cái lão tiên bối không cần nhân nhượng vì huynh đệ văn bối dù trước kia may mắn chia nhau mỗi người nửa nhánh thiên niên hà thủ ô, chân nguyên nội lực nhờ đó đồng loạt tăng tiến nhưng so ra bản lĩnh vẫn không qua nổi khinh thân pháp Cuồng Phong Tảo Bộ thượng thừa của tiên bối.

Lão Phong Trần Cuồng Cái vẫn tiếp tục lao đi chỉ khẽ lắc đầu :

- Sóng Trường Giang lớp sau đè lớp trước, lão phu già rồi chỉ một đêm nếu chẳng được nghỉ ngơi thì hậu quả luôn là chân chồn gối mỏi. Nam Cung nhị huynh đệ hai người không cần nhân nhượng, trái lại nên mau đi trước, thử xem đã xảy ra chuyện gì, e rằng cũng liên can đến Giang Cửu Linh tiểu tử.

Nhưng hai nhân vật này vẫn thủy chung cùng chạy ngang lão Phong Trần Cuồng Cái :

- Nhắc đến tiểu tử có vẻ tiên bối không chỉ tin mà còn nhất mực tán dương bản lĩnh cực cao của tiểu tử?

Lão Phong Trần Cuồng Cái cười cười :

- Cả một hồ hảo danh tửu Thiết Bố Sam vẫn không khiến tiểu tử suy suyển, hai người nghĩ nguyên nhân vì sao?

- Ý muốn nói nội lực tiểu tử đã đạt cảnh giới ý động thân tùy? Kể cả hảo danh tửu Thiết Bố Sam cực nồng cực mạnh vẫn bị nội nguyên gã tự hóa thành tam muội chân hỏa, do tự thiêu hủy nên chẳng hề quật gã?

Lão Phong Trần Cuồng Cái nhẹ gật đầu :

- Tửu lượng hiển nhiên có cao thâm hay không đều tùy thể trạng và tùy mức độ đã quen dùng hay chưa. Tuy nhiên, phàm là người luyện võ ắt ai cũng rõ, hễ có nội lực càng uyên thâm thì tửu lượng theo đó càng thêm cao. Giang Cửu Linh tiểu tử hẳn nhiên đã từng gặp kỳ tích bất phàm khiến ngày qua ngày lão phu càng phát hiện ở tiểu tử lại có công lực càng cao, có thể cả tiểu tử cũng chưa nhận ra.

- Vậy còn hành vi sát hại nhiều nhân mạng, đến độ gã bị triều đình truy nã thì sao?

Lão nhẹ lắc đầu :

- Lão phu cũng phát hiện gã luôn có những hành xử đúng mực, tự hồ nhờ nội lực uyên thâm nên công phu hàm dưỡng của gã cũng cao minh không kém. Hãy nhớ lời gã từng tự kêu than, sao gã cứ mãi bị dồn vào tử địa và hai người cứ tự vẫn xem, nếu là hai người lại luôn bị dồn ép và giả như hai người cũng có bản lĩnh cực cao thì diễn tiến phải như thế nào lúc ở Cổ Chung tự với cảnh ngộ bị nhiều cao thủ cùng lúc uy hiếp? Liệu hai người có đủ nhẫn nại như gã chăng? Hay cứ tung hô tất cả, chớ cùng cắn giậu rồi hậu quả muốn ra sao thì ra?

Hai nhân vật nọ vừa nghe đến đây thì cũng là lúc cả hai cùng chậm dần lại :

- Sao không còn nghe gì nữa? Chúng ta liệu đã chạy quá chăng?

Lão Phong Trần Cuồng Cái cũng dừng và đang lúc lão chợt chun mũi vừa ngó vừa hít hít khắp xung quanh thì Luận Trần đại sư ngay khi thoát lao đến bỗng kêu :

- Có mùi tanh của máu, không xa lắm. Đâu như ở khu rừng thưa phía tả.

Lão Phong Trần Cuồng Cái kinh ngạc nhìn Luận Trần đại sư, sau đó vừa đi về phía tả, nơi quả thật đang dần hiển lộ một khu rừng thưa nhờ bầu trời cũng đang chuyển dần về sáng và lão vừa gật đầu khen :

- Tiểu tăng người khá đấy, ắt là nhờ quen chạy tịnh, luôn tuân thủ giới sát nên khứu giác vừa nhạy cảm vừa thêm tinh tế chẳng.

Luận Trần đại sư không đáp chỉ gượng cười khiến lão Phong Trần Cuồng Cái vỡ lẽ và lại lên tiếng :

- Người hàm ý trách vì lão phu mãi quen miệng tỏ ra thiếu tôn trọng người? Nếu vậy hãy chờ lão phu sửa dần tập gọi người là đại sư cho quen.

Chợt có tiếng người khẩn trương gọi vọng ra từ khu rừng thưa :

- Vẫn là tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo, hãy mau vào đây xem, thật là một trận thăm sát tuyệt vô nhân hoàn.

Nhìn lại lão Phong Trần Cuồng Cái, phát hiện chỉ lão và Luận Trần đại sư là chưa tiến vào, kỳ dư các nhân vật còn lại đã nhanh chân vào khu rừng thưa từ lâu. Dù vậy chẳng hiểu sao chân của lão lúc này lại nặng như đeo chì và cơ hồ chỉ miễn cưỡng tiến vào trong, để càng vào sâu lão càng bàng hoàng phần nộ do phát hiện ngày càng nhiều các thi thể dù chưa thể nhìn rõ mặt nhưng hầu hết đều có chung một tử trạng, bị bóp vỡ vụn yểu hâu.

Tư Mã Diễm đang xem xét một thi thể, chợt nói :

- Chắc hẳn những nạn nhân chẳng ai khác ngoài Thiên Sơn cửu động cách đây vài canh giờ từng lập trận Thiên Sơn Vạn Sa Tuyệt vây khốn tiểu tử. Nhưng lối báo thù và phục hận này quả thực là không tưởng. Tiểu tử thật độc ác, chớ vị nghĩ sao? Nhất là lão Cuồng Cái tiền bối nghĩ sao về Giang Cửu Linh tiểu tử?

Lão ngâm cảm đủ hiểu lão chẳng còn biết nói như thế nào trước một sự thực quá độc ác và quá phũ phàng này.

Bất chợt lại có một tiếng kêu khác, đây nghi hoặc :

- Còn một loại tử trạng khác tuy ít hơn nhưng lại thập phần bá đạo hơn.

Lão Phong Trần Cuồng Cái như có lại sinh khí, vội chạy đến chỗ nhân vật vừa kêu :

- Hoắc Kim Luyện người phát hiện được gì? Sao không nói luôn đó là tử trạng do công phu tuyệt kỹ nào gây ra? Há lẽ lão Chuồng môn Không Động phái, sư phụ người, cũng ưu ái truyền cho người cách làm mọi người phải thêm nôn nóng khó chịu ư? Hãy mau nói xem.

Hoắc Kim Luyện là nhân vật từng tự nhận là đại đệ tử phái Không Động, dù đã ngoại ngũ tuần nhưng vẫn đỏ mặt khi nghe lão Phong Trần Cuồng Cái vừa gọi đích danh vừa mắng :

- Tử trạng này vẫn bối chưa từng thấy, cho dù có ngờ ngờ nghĩ đến một loại tuyệt kỹ nhưng do sợ lắm nên chưa dám hỏi.

Lão Phong Trần Cuồng Cái thì khác thoát nhìn thấy tử trạng liền bàng hoàng kêu :

- Ma Hoa Vô Ảnh Thủ.

Nam Cung nhị huynh đệ chấn động :

- Sao? Có thật là tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ?

Tư Mã Diêm kinh hoàng chạy đến nhìn :

- Chao ôi... nếu vậy há lẽ hậu nhân của Ma Hoa lão quỷ trăm năm trước vì vẫn tồn tại nên ẩn nhẫn chờ đến lúc này mới tái thế báo thù?

Luận Trần đại sư cau mày niệm Phật :

- Vết máu phun xuất tại đỉnh đầu tựa một đóa hoa, tử trạng này quyết chẳng ngoài tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ trăm năm trước từng gây kinh động khắp võ lâm. A di đà Phật... với một tiểu sát tinh Giang Cửu Linh còn chưa kịp định phương đối phó lại xuất hiện thêm một Ma Hoa Vô Ảnh Thủ tốt cùng khốc liệt, đại họa võ lâm lại đến nữa ư? A di đà Phật...

Bổng lão Phong Trần Cuồng Cái xua tay :

- Chờ đã, chờ vội kết luận điều gì. Hãy chờ sau khi xem tử trạng do Tam Ma Thám Trảo gây ra ắt sẽ rõ hư thực.

Ngờ đâu đáp lại thái độ của lão Phong Trần Cuồng Cái một nhân vật lập tức tỏ bày :

- Không cần phiền đến Cuồng Cái lão tiên bối. Hạ mỗi ngày lúc đầu vì cũng có ý nghi ngờ nên đã chủ tâm xem xét. Những tử trạng do Tam Ma Thám Trảo gây ra tuy không được dụng lực đủ cang nhu như đã thấy ở thi thể mục Địa Ma nhưng nếu chỉ có thế thì chưa đủ để mong loại bỏ Giang Cửu Linh tiểu tử khỏi diện nghi vấn.

Lão Phong Trần Cuồng Cái cau mày :

- Ở phái Không Động Hạ Đôn Hậu người luôn được mệnh danh là Kiến Văn Gia Cát, có phải người muốn ám chỉ kiệt tác này vẫn do Giang Cửu Linh gây ra và vì không cần dụng lực nhiều như đã kết liễu mục Địa Ma nên ở tử trạng bọn Thiên Sơn cửu động cũng chẳng có đủ các biểu hiện cần thiết?

Nhân vật được gọi là Kiến Văn Gia Cát Hạ Đôn Hậu liền gật đầu :

- Kể có bản lĩnh kém nếu muốn thì triển cùng một loại công phu và đạt mức lợi hại như nhân vật có thân thủ cao minh hơn thì đương nhiên không thể nhưng ngược lại, người đã đạt bản lĩnh thâm hậu thì muốn thì triển cùng một loại công phu và ở mức độ kém hơn ắt chẳng là điều khó khăn.

Luận Trần đại sư tán đồng :

- A di đà Phật, ngoài nhận định của Hạ lão huynh thí chủ, bản tăng còn thêm một ý này, là tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo há chẳng phải đã cùng lúc xuất hiện với Giang Cửu Linh trên giang hồ hay sao? Thế nên càng không thể tin hiện nay đang có những hai nhân vật cùng am hiểu và tinh thông tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo với một sự thật phi lý là người này chủ tâm dùng một loại tuyệt kỹ và để hại người còn lại. Hoặc giả Cuồng Cái lão tiên bối có thêm luận cứ nào khác xác đáng và thuyết phục hơn chẳng?

Lão Phong Trần Cuồng Cái thất vọng lắc đầu :

- Luận như vừa rồi thì quả thật lão phu chưa đủ lý lẽ để phản bác, tuy nhiên còn một sự thật nữa, hiện đang phơi bày ở đây và lão phu đang nghĩ không biết có nên nói ra lúc này hay chưa.

Hạ Đôn Hậu phì cười :

- Định tâm của lão tiền bối đang muốn gọi tò mò chờ được hỏi mới nói hay sao? Dù vậy không cần tiền bối nói hạ mỗ cũng có thể tự đoán biết điều đó là gì.

Lão Phong Trần Cuồng Cái bĩu môi :

- Người tuy ít nói, trước sau chỉ có lời vừa rồi là câu thứ hai nhưng với sự thật lão phu toan đề cập thì trong đó cũng có lão phu được tận mắt mục kích, người vị tất đoán biết.

Hạ Đôn Hậu vẫn cười :

- Dù đoán chỉ một phần cũng không thể ư? Vậy tiền bối có dám đánh cược chăng? Vạn nhất Hạ mỗ đoán đúng chỉ mong tiền bối hạ cố chấp thuận cho một đề xuất nho nhỏ, là từ nay đừng quá xem thường bọn mỗ, dường như trong mắt tiền bối vẫn luôn mãi là một lũ hậu bối vô dụng, được chứ?

Lão sững người :

- Theo cách người phàn nàn, lẽ nào từ lâu nay lão phu vẫn tỏ ra như vậy? Trong khi đó tận thâm tâm lão phu vẫn chưa bao giờ quên câu “hậu sinh khả úy”, thế nên lão phu cứ nghĩ bản thân đã luôn xử sự thật đúng mực. Há lẽ không hoàn toàn đúng như thế sao?

Hoắc Kim Luyện cười cười :

- Bọn văn bối đương nhiên là luôn tôn kính trưởng thượng nhưng vì tiền bối hỏi, văn bối không thể không hồi đáp, kỳ thực thái độ luôn xem thường của tiền bối đã phần nào khiến mọi người phiền muộn, nếu không muốn nói ắt đã có kẻ vào lúc nào đó cũng phải ngấm ngấm bất phục.

Lão giật mình đoạn cười gượng :

- Nếu vậy lão phu hứa sẽ dần tự thay đổi nhưng với điều kiện bọn người cũng phải tự chứng tỏ ở bản thân đừng có nữa những hành vi có thể khiến kẻ khác xem thường, được chứ?

Hạ Đôn Hậu ứng thuận :

- Văn bối đâu phải ngẫu nhiên được nhiều đồng đạo giang hồ gọi là Kiến Văn Gia Cát? Và văn bối xin minh chứng, như thế này. Thoạt tiên mọi người hãy nhìn lại toàn bộ cảnh quang nơi đây, để rồi có thừa nhận chăng, thứ nhất: có cả thấy hai loại tử trạng? Thứ hai: có phải với loại tử trạng đầu tiên đa phần xuất hiện ở nhiều thi thể cơ hồ đều tập trung một chỗ? Và thứ ba: đây là nghi vấn, tại sao ở đây chỉ thấy có đúng ba mươi thi thể? Còn ai may mắn sống sót chăng? Hay nhân số của Thiên Sơn cửu động chỉ là ba mươi hai và tất cả đều đã thảm tử?

Mọi người nhờ đó mới có cơ hội lần đầu được nhìn lại toàn cảnh quang, dù trông thật thê thảm với nhiều nhân mạng bị sát hại nhưng quả thật đã giúp mọi người có chung nhận định đúng như Hạ Đôn Hậu vừa nêu.

Lão Phong Trần Cuồng Cái gật đầu thán phục :

- Người thật tinh tường, nhất là về việc đa phần các thi thể đều bị sát hại chung một chỗ, phải chăng điều đó sở dĩ xảy ra vì những nạn nhân này đều bị bất ngờ sát hại, không kịp có bất kỳ phản ứng nào?

Tư Mã Diêm bật kêu :

- Không sai, chỉ có bất ngờ họ mới cùng chết như vậy. Nhưng sao bọn họ chẳng đề phòng? Hoặc do bản lĩnh tiểu tử Giang Cửu Linh quá đồi cao minh, lúc họ chưa kịp trở tay thì tiểu tử đã kịp sát hại như những ngoài hai mươi nhân mạng?

Nam Cung nhị huynh đệ phái Côn Luân lần lượt phản bác và nêu chủ ý :

- Cho dù diện đối diện nhưng nếu song phương đã có vị thế đồi đầu thì bất luận ai, thân thủ có cao minh đến đâu cũng vô khả cùng lúc đắc thủ kết liễu nhiều nhân mạng đến vậy.

- Không sai, có chăng song phương phải là bằng hữu nhưng đột ngột trở mặt và xuất kỳ bất ý ra tay. Tuy nhiên cho dù là thế kẻ xuất thủ phải có bản lĩnh thật cao minh mới khiến quá nhiều nạn nhân đều lâm cảnh chẳng kịp trở tay.

Hoắc Kim Luyện gật gù :

- Phải chăng ý của Nam Cung nhị lão huynh đang nghiêng dần về nhận định tiểu tử Giang Cửu Linh chẳng hề là hung thủ? Bởi ai trong chúng ta cũng nhìn thấy và cùng rõ giữa tiểu tử và Thiên Sơn cửu động quyết không thể đột ngột trở thành bằng hữu. Nói vậy, tự Nam Cung nhị lão huynh cùng thừa nhận chúng ta đã nghi ngờ sai cho Giang Cửu Linh?

Nam Cung nhị huynh đệ không bối rối trái lại một trong hai chợt nói :

- Khi này Cuồng Cái lão tiền bối có khuyên hai huynh đệ mỗi hãy tự vấn và tự đặt vào cương vị của Giang Cửu Linh lúc ở Cổ Chung tự để xem bản thân liệu đủ nhẫn nại như tiểu tử đã thể hiện hay không, thì đây là lời đáp, mỗi, Nam Cung Sách này, quả thật khó thể đủ kèm chế giả như mỗi thật sự có bản lĩnh cao minh như tiểu tử. Huống hồ đúng như những nhận định vừa rồi, mỗi thật không tin đây là hành vi tàn sát do tiểu tử gây ra.

Lão Phong Trần Cuồng Cái bật khen :

- Nói không sai vì với tử trạng thứ hai do Ma Hoa Vô Ảnh Thủ gây ra, lão phu có thể kể cho mọi người nghe một diễn biến mà trong đó lão phu không chỉ là người trong cuộc mà còn được tiểu tử Giang Cửu Linh cứu nguy như thế nào. Hãy nghe đây.

Và lão kể về lần bản thân lão suýt mất mạng vì Ma Hoa Vô Ảnh Thủ nhưng được Giang Cửu Linh kịp xuất hiện ứng cứu để sau đó cả hai cùng phải đội thiết chỏm ngay trên đỉnh đầu như thế nào.

Nghe xong Luận Trần đại sư giật mình :

- Dường như đó là sau lần Giang Cửu Linh đại phá La Hán trận dù chỉ do tục gia đệ tử tệ phái cùng lập?

Lão Phong Trần Cuồng Cái gật đầu :

- Nhưng tiểu tử vẫn đủ nhẫn nại để không sát hại bất kỳ tục gia đệ tử nào của quý phái.

Hạ Đôn Hậu vội kêu :

- Nếu vậy, mọi việc đang dần sáng tỏ. Như thế này, hãy giả thử như tiểu tử vì đến sau, lại phát hiện có hung thủ chủ tâm dùng tuyệt kỹ Tam Ma Thám Trảo để sát hại bọn Thiên Sơn cửu động, tiểu tử lập tức lao ra, cho dù không vì bọn Thiên Sơn cửu động thì chí ít cũng vì bản thân, mong vạch rõ chân tướng hung thủ là ai. Chính vì thế, trận tàn sát bị gián đoạn. Sau đó lại có thêm hung nhân khác xuất hiện dùng Ma Hoa Vô Ảnh Thủ ngẫu nhiên tiếp diễn trận tàn sát, hậu quả là thêm nhiều thi thể với vị thế nằm hầu như xa hẳn những thi thể đã chết vì Tam Ma Thám Trảo. Có thể như thế chăng?

Hoắc Kim Luyện chau mày :

- Ý tiểu sư thúc như cũng tin tiểu tử Giang Cửu Linh không là hung thủ?

Hạ Đôn Hậu gật đầu :

- Nhưng ta chỉ theo việc mà luận, chứ đừng nghĩ ta cũng có cách cư xử như Cuồng Cái tiền bối, thị có bối phận cao hơn để miễn cưỡng người thuận theo nhận định của ta. Huống hồ gì trước sau gì người cũng được sự phụ người phó giao trọng trách, dù ta là tiểu sư thúc thì vẫn phải nể trọng người. Mong hãy luôn nhớ như vậy.

Hoắc Kim Luyện thở dài :

- Dù biết như vậy nhưng thật khó xử nếu hai thúc diệt chúng ta vừa cùng chung môn phái vừa có hai nhận định trái ngược nhau, phải chăng đang là trò cười cho mọi người?

Lão Phong Trần Cuồng Cái chợt bảo :

- Bất luận thế nào mọi nhận định chỉ là phỏng đoán, điều cần thiết là phải tìm và hỏi Giang Cửu Linh tiểu tử cho mình bạch. Lão phu sẽ tự tìm tiểu tử. Cáo biệt.

Nhìn lão Phong Trần Cuồng Cái cứ đùng đùng bỏ đi, Nam Cung Sách áy náy, vội gọi người huynh đệ còn lại :

- Nhị đệ, chúng ta cũng đi thôi, và nếu may mắn tìm thấy một người trong Thiên Sơn cửu động còn sống, mọi hư thực sẽ nhanh chóng phơi bày. Hay Nam Cung Hợp đệ có chủ ý nào khác?

Nhân vật nọ gật đầu :

- Không, đệ cũng nghĩ như đại huynh, hướng hồ nếu muốn lập trận Thiên Sơn Vạn Sa Tuyết đệ nghĩ họ cần nhân số nhiều hơn. Vì nếu lấy chín (cửu) làm chủ thì chỉ có cửu tứ tam thập lục (36) là hợp lý. Ý đệ muốn nói chỉ ít phải còn bốn người sống sót, chúng ta nên tìm họ.

Hạ Đôn Hậu vội lên tiếng :

- Có thể cho Hạ mỗ cùng đi? Vì như Nam Cung Hợp huynh vừa nêu, Hạ mỗ cũng tin họ không thể chỉ lập trận với ba mươi hai phương vị, phải là ba mươi sáu mới đúng.

Tư Mã Diêm cũng đòi đi theo :

- Tư Mã mỗ cũng đồng hành, được chứ?

Cuối cùng vì Luận Trần đại sư cũng tỏ thái độ muốn cùng đi nên Hoắc Kim Luyện cũng miễn cưỡng ưng thuận :

- Đã vậy chúng ta cùng đi cả, và khi mọi hư thực được bày tỏ há lẽ mỗ cứ mãi cố chấp? Đi nào.

Rốt cuộc họ vẫn hợp nhau đủ cả sáu nhân vật như lúc đầu và quét làm sáng tỏ chân tướng cho dù trong lòng mỗi người hầu như đang nghĩ khác vị tất hoàn toàn hợp nhau.

* * * * *

Từ một chỗ ẩn thân kín đáo, chợt có hai nhân vật lên tiếng đối thoại nhau :

- Đồng trang chủ nghĩ thế nào về mọi điều vừa tận mắt mục kích?

- Tôn giá muốn nhắc nhở mỗ đừng quên đã thọ ân cứu nguy của tôn giá?

- Phàm là người giang hồ hễ thấy nguy thì bạt đao tương trợ, Đồng trang chủ há lẽ chỉ mãi chú tâm và áy náy vì mỗi việc này?

- Vậy ý tôn giá là gì? Định tâm dọa Đồng mỗ về tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ của tôn giá chăng?

- Đến như tiểu tử Giang Cửu Linh còn không ngại tuyệt sát chiêu này của mỗ, xin đừng nghĩ mỗ có ý dọa Đồng trang chủ.

- Nếu vậy chỉ vì hảo ý tôn giá quyết chẳng ngại thi triển Tam Ma Thám Trảo sát hại nhiều nhân mạng đến thế?

- Đồng trang chủ không phủ nhận bản thân đang là kẻ thù bị Giang tiểu tử truy sát.

- Tôn giá cũng vậy thôi, bằng không, sao tôn giá cứ mãi vu họa cho Giang tiểu tử, đầu tiên là từ hai cái chết của đệ tử tục gia Thiếu Lâm và vừa rồi, nếu nhanh tay hơn ắt đã loại bỏ toàn bộ Thiên Sơn cửu động.

- Không sai, tất cả đều do mỗ gây ra nhưng ngờ đâu mọi diễn tiến cứ đang dần trở nên bất lợi. Những nhân vật các phái đã không còn nghĩ cho Giang Cửu Linh tiểu tử. Tương tự họ cũng dần hết tin Đồng trang chủ. Lợi hại hơn, họ còn đoán đúng có bốn nhân vật Thiên Sơn cửu động được tiểu tử cứu thoát.

- Như tôn giá muốn hai chúng ta hợp lực?

- Không hẳn như thế, trái lại nếu được Đồng trang chủ thuận tình, mỗ nghĩ ắt có cách giúp Đồng trang chủ vĩnh viễn loại bỏ Giang tiểu tử.

- Sao lại chỉ giúp mỗi mình Đồng mõ? Vì người đầu tiên muốn mãi mãi loại trừ tiểu tử phải là tôn giá mới đúng?
- Nhưng nếu không vì Đồng trang chủ, mõ đâu phải phí công xuất hiện và chẳng ngại diệt trừ bọn Thiên Sơn cửu động?
- Đồng mõ hiểu rồi và chẳng ngại gì không nói thẳng. Thứ nhất, tôn giá hẳn đang có những mưu toan qua hành vi không chỉ lợi dụng Thiên Sơn cửu động mà còn sẵn sàng loại bỏ khi thấy họ hết giá trị. Thứ hai, với mưu toan như thế ắt tôn giá hẳn còn nhiều thế lực tiềm tàng, khắp võ lâm từ lâu nay chẳng ai hay, kể cả quỷ thần cũng không biết. Thứ ba, vì thấy Đồng mõ đang lâm tình thế nan giải, tôn giá nghĩ có thể lợi dụng được nên quyết định thí ân và đang mong có sự đáp trả từ Đồng mõ. Và điều thứ tư, điều sau cùng, giả như Đồng mõ bất thuận ắt tôn giá chẳng ngại ra tay kết liễu vì ngỡ rằng bản lĩnh của Đồng mõ chẳng là đối thủ so với tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ của tôn giá. Tất cả đúng chứ?
- Không hẳn tất cả đều đúng như vậy vì thứ nhất, chính Đồng trang chủ cũng có những mưu toan thầm kín qua việc luôn che giấu chỗ xuất thân là Hư Vô thân cung. Thứ hai, khi mưu hại nghĩa huynh Phạm Uy Bá, phải chăng Đồng trang chủ ngại dù có Hư Vô Thân Ảnh vẫn không thể đối phó nổi tuyệt sát kiếm Liễu Diệp kiếm của nhân vật từng mệnh danh Diệp Kiếm Trung Nhất Chương? Tóm lại có thể nói theo ý Đồng trang chủ cũng được, mõ vì có nguyên do nên cũng muốn khử trừ Giang tiểu tử. Vậy nếu có thêm Đồng trang chủ há chẳng phải hai chúng ta càng thêm cơ hội toại nguyện hay sao?
- Nếu Đồng mõ dù luôn mong có cơ hội diệt trừ tiểu tử nhưng vẫn không muốn hợp lực cùng tôn giá thì sao? Ắt sẽ bị tôn giá sát nhân diệt khẩu?
- Có thể cho biết nguyên do chẳng?
- Vì Đồng mõ không muốn kết minh với kẻ vẫn chưa rõ thân phận lai lịch như thế nào.
- Mõ họ Tôn, là hậu nhân đệ tam đại của nhân vật bị mọi người gọi là Ma Hoa Lão Quỷ. Như thế đã đủ chưa?
- Ý của tôn giá muốn nhuộm huyết võ lâm, báo thù cho tiền nhân?
- Dĩ nhiên trong đó không hề có Đồng trang chủ vì thù nhân của mõ chỉ bao gồm thất đại phái và Cái bang.
- Vậy sao tôn giá quyết trừ Giang tiểu tử? Có thể cho biết rõ nguyên ủy của cừu thù chẳng?
- Nói ra thật dài dòng, chỉ có thể vắn tắt thế này. Phụ thân của tiểu tử từng có mối thù sang đoạt thê nhi lúc mõ chỉ có bản lĩnh tầm thường. Mãi đến khi có thể phục hận thì một là phụ thân của tiểu tử đã chết, hai là bản thân của tiểu tử đã được thúc phụ mang đi mất. Phải mất nhiều công sức mõ mới tìm thấy và hoàn toàn bất ngờ khi mình bạch muốn diệt tiểu tử thật không dễ.
- Tiểu tử từng bị truy nã...
- Đây là thủ đoạn của mõ, chỉ vì vào thời điểm ấy, chẳng rõ bằng cách nào tiểu tử lại được một đại tướng quân đương triều xem trọng. Nếu mõ tháo thứ, cứ mạo hiểm kết liễu tiểu tử thì hậu quả càng không thể lường.
- Vì thế tôn giá cũng mượn thế lực triều đình, ngờ đâu vẫn bất thành do tiểu tử như đã có vật bảo mệnh lợi hại hơn?
- Cũng tương tự như Đồng trang chủ đối phó Phạm Uy Bá, nếu có cách để loại bỏ đối thủ mà không cần phí nhiều sức lực thì sao không tận dụng? Chỉ tiếc đã đến lúc không thể không dùng sức.
- Ý muốn nói giữa tôn giá và Đồng mõ từng có nhiều điều tương đồng? Kể cả về mưu toan thủ đoạn cũng vậy?
- Ý Đồng trang chủ đã tán đồng?
- Được vì Đồng mõ không thể không diệt trừ tiểu tử.
- Hay lắm, vậy mõ có kế này, chỉ vì một ẩn tình, thật ngại nếu phải lộ diện, mong được Đồng trang chủ giúp sức cho. Hãy tin, đây là kế quyết không thể nào thất bại. Như thế này...

Mẫu đối thoại gián đoạn do cả hai bắt đầu chuyển qua thì thảo với nhau.

Dù vậy họ không ngờ chỉ với mẫu đối thoại trên, do có kẻ lén nghe nên kế sách sau này của họ khó thể thực hiện như ý. Và vào lúc này, từ một chỗ nấu thân cách đây xa xa lần lượt có hai nhân vật lén thoát đi với thân thủ vừa lợi hại vừa thập phần thận trọng.

16. Chương 16: Cổ Chung Tự Bộc Lộ Hành Tung - Nặng Ân Tình Sá Gì Ngàn Dặm

Bóng chiều dần nhập nhoạng là nguyên nhân khiến hai kẻ đang đi đường như thêm phần khẩn trương.

Không những thế một trong hai kẻ ấy chợt chép miệng lên tiếng :

- Đã đến lúc nhờ Cái bang chẳng? Vì chỉ họ mới đủ thực lực giúp chúng ta tìm thấy hắc trước khi để hắc lọt vào kế của người.

Người còn lại cao to hơn, bỗng nói :

- Thiếu chủ nhân như ngày càng quan tâm hơn đối với tiểu tử? Phải chăng vì đã minh bạch rõ lai lịch của hắc đúng như chúng ta đang tìm?

Người kia có vóc dáng thấp bé hơn khẽ thở dài và cũng cất nhẹ giọng khi giải thích :

- Khúc đại ca sao để lộ thân phận của đệ? Về phần hắc, đệ quan tâm vì luôn có cảm nhận dù mơ hồ, hắc chính là người chúng ta cần tìm. Há lẽ Khúc đại ca không có những cảm nhận tương tự? Phải chăng vì đã tình cờ nghe lời giải thích về lai lịch hắc do nhân vật bí ẩn nói với Đồng Dục Khôi, Trang chủ Diệp Bích trang?

Họ Khúc thở dài :

- Muốn tìm tung tích một người thì bất luận thông tin nào miễn có liên quan đến người đó, chúng ta không thể không lưu tâm. Về tiểu tử, vậy là chúng ta ngày càng có các thông tin trái ngược nhau, thế nên Hứa đệ chớ vội trách nếu hảo đại ca này dần có các cảm nhận không tuyến theo ý đệ. Cho dù vậy, vì Hứa đệ vẫn quan tâm hắc, được, Khúc mỗ hứa vẫn giúp Hứa đệ lần này. Vậy hãy cho biết chủ ý của Hứa đệ là thế nào? Vẫn đến Cổ Chung tự để tìm vì đây là nơi duy nhất suốt ngày hôm nay chúng ta quên, chưa tìm đến? Hay đành muối mặt nhờ Cái bang?

Họ Hứa phân vân, sau cùng thì chép miệng bảo :

- Hắc cũng một lần đến Cổ Chung tự nhưng chẳng màng cho chúng ta hay. Theo đệ hãy thử đến đây một lần xem sao, vì không lẽ sau khi cứu người, một là hắc bỏ mặt, hai là hắc cứ thế đưa tất cả cùng đi theo hắc? Hai cách này nếu là người có tâm cơ, đệ tin, hắc chẳng bao giờ thực hiện. Vậy thì chỉ có cách tìm chỗ để tất cả tạm nấu thân và quanh đây chỉ có mỗi Cổ Chung tự là chúng ta chưa đặt chân đến. Đi nào.

Cả hai lại tiếp tục rảo bước và họ Khúc vừa đi vừa cân phân tử bày :

- Cũng sắp hết hạn kỳ, chúng ta cần phải quay về phục bả, vậy nếu lần này chúng ta cũng không tìm thấy hắc, nghĩa là mọi cơ hội cho chúng ta dò xét lai lịch của hắc cũng chẳng còn, Hứa đệ có ưng thuận cùng Khúc mỗ quay về chẳng?

Họ Hứa lại chép miệng, lần này vì miễn cưỡng :

- Được, về thì về. Nhưng đệ có cảm nhận lần này chúng ta sẽ chẳng về không.

Nhưng khi đã tìm thấy Cổ Chung tự, họ Khúc chợt bảo :

- Xung quanh đều vắng lặng, màn đêm cũng buông phủ, kể cả bên trong Cổ Chung tự vẫn không một động tĩnh nào cho thấy có người ẩn náu. Hứa đệ có cần vào xem tận nơi chẳng?

Họ Hứa ra chiều thất vọng :

- Có thể Khúc đại ca đoán đúng, bản thân đệ gần đây không hiểu sao luôn hoang mang, khiến mọi cảm nhận chẳng dẫn đến điều gì hữu ích. Vậy thì thôi, đại ca.

Họ Khúc lưỡng lự thế nên thay vì bỏ đi ngay, họ Khúc chợt bảo :

- Có điều này nếu Khúc mỗ nói không đúng mong Hứa đệ chớ trách, là dường như phong thái và bản lĩnh của hần mới là nguyên do đích thực khiến Hứa đệ lâm cảnh hoang mang lạ, đúng không?

Họ Hứa bỗng rùng mình, tương tự như bất ngờ bị sương khuya thấm lạnh :

- Khúc đại ca nhận thấy như thế thật sao? Bởi bản thân đệ cũng không thật rõ đang có tâm trạng như thế nào.

Họ Khúc thở dài :

- Cũng có thể là như vậy vì đoạn đường này bất luận ai đều vẫn phải trải qua, huống hồ sau lần đột ngột chia tay hần, Khúc mỗ nhận thấy rất rõ Hứa đệ đã trở nên ưu tư sầu muộn như thế nào. Hứa đệ sao không thử tự vấn bản thân đã lần nào bị như thế này chưa, là trái tim chợt rung động, cơ hồ mất hết tự chủ khi nhìn thấy hần? Cũng vì thế nếu vắng hần, Hứa đệ cảm thấy lòng trống trải và hoang mang. Để khi tìm nhưng không được toại nguyện, dù muốn dù không Hứa đệ vẫn có cảm giác hụt hẫng tựa như thất vọng nhưng không hoàn toàn là thất vọng. Có đúng như vậy chẳng?

Họ Hứa nhẹ lắc đầu và giọng nói chợt chùng xuống :

- Đệ không biết nữa nhưng nếu là vậy thì sao hở đại ca? Có phải đây là đoạn đường đại ca vì từng trải nên am hiểu, kể cả khi bản thân đệ cũng không thật biết có đang đúng tâm trạng như thế hay không?

Họ Khúc chợt bảo :

- Hãy đáp lại Khúc mỗ chỉ một câu thôi và phải thật tâm, sau đó Khúc mỗ sẽ cho Hứa đệ biết tận thâm tâm Hứa đệ đang có tâm trạng như thế nào. Là Hứa đệ nghĩ sao nếu Khúc mỗ bảo sẽ tiếp tục tìm hần cho Hứa đệ?

Họ Hứa khẽ kêu :

- Có thật chẳng đại ca? Vậy không cần phải vội quay về nữa ư, đại ca?

Họ Khúc khẽ cười :

- Rõ rồi, Hứa đệ như đang rất vui mừng? Điều này nói lên Hứa đệ đã lần đầu biết yêu rồi đó vì chỉ có tình yêu mới khiến mỗi người chúng ta ai cũng nếm trải cảm giác tương tự. Hứa đệ không biết thật sao?

Họ Hứa bối rối, chưa biết đáp thế nào thì họ Khúc bảo :

- Thôi đi nào, vì Hứa đệ, Khúc mỗ sẽ mãi áy náy nếu cứ để Hứa đệ thất vọng. Và khi đã đến đây chúng ta sẽ thật thiếu sót nếu không một lần vào tận nơi xem sao.

Dứt lời họ Khúc quả quyết bật người lao vào trong ngôi cổ tự âm u và hoang vắng.

Họ Hứa cũng lao theo và lo lắng gọi họ Khúc :

- Nhưng đừng đi quá nhanh kẻo chẳng kịp trở tay nếu bất đồ xảy ra sự biến.

Và thật bất ngờ họ Khúc chợt kêu :

- Hứa đệ mau cẩn trọng, tốt nhất là đừng tiếp tục vào đây.

Nhưng họ Hứa cũng đã lao vào :

- Có chuyện gì vậy? Đại ca đã phát hiện điều gì? Ôi...

Họ Khúc lúc bấy giờ tự bật hỏa tập đoạn chép miệng than :

- Chúng ta đã chậm một bước, họ đã bị sát hại cũng cùng một tử trạng do Ma Hoa Vô Ảnh Thủ gây ra. Nhưng sao chỉ có ba thi thể?

Dưới ánh hỏa quang vừa có, họ Hứa dù kinh tâm khiếp đảm khi cùng lúc nhìn thấy ba thi thể với tử trạng bi thảm nhưng vẫn kịp nêu một nhận định với giọng kinh hoàng :

- Chúng ta nên lui mau.

Họ Khúc không hiểu :

- Có gì bất ổn chẳng?

Lập tức có tiếng cười lạnh vang lên :

- Sao lại không? Phải chi bọn người đừng tiến vào, đằng này, hừ, đúng là bọn người tự tìm chết.

Họ Khúc bấy giờ mới hiểu, vì muện nên vội hô hoán bảo họ Hứa :

- Hứa đệ mau chạy đi, hóa ra ngay từ đầu chúng ta đều lầm kế. Vì chúng biết ta đã lên nghe nên họ tương kế tựu kế ngấm ngấm theo chân chúng ta và chính chúng ta đưa đường cho lão đến đây.

Một nhân vật xuất hiện với bộ dạng đầy thần bí do diện mạo cơ hồ bị một lớp lụa đen che khuất hoàn toàn :

- Người không đoán sai, thế nên với thân thủ như hai người, ta khuyên đừng nên xuẩn động bỏ chạy, vì dù có chấp cánh bay hai người cũng không thoát.

Họ Hứa cũng không có ý bỏ đi :

- Cho dù vậy tôn giá vẫn một phen thất bại, bởi không hề có thi thể Giang Cửu Linh ở đây. Tương tự cũng thiếu một thi thể nữa mới đủ bốn nhân vật tôn giá luôn muốn tìm để diệt tận gốc, không đúng sao?

Nhân vật thần bí xạ mục quang chói ngời nhìn họ Hứa :

- Tiểu liễu người có vẻ chẳng mấy may lo sợ hoặc hốt hoảng, vì sao vậy?

Họ Hứa vụt cười lạnh lãnh lộ rõ là giọng một nữ nhân :

- Vì khác với mọi người, bốn cô nương Hứa Thần Chung quyết không ngại Ma Hoa Vô Ảnh Thủ của tôn giá. Có phải như thế không Khúc đại ca? Ha ha...

Nhân vật bí ẩn dần dao động :

- Hai người luôn luôn tìm tiểu tử Giang Cửu Linh như có ý nghi ngờ về xuất thân lai lịch của tiểu tử? Vậy có thể cho biết hai người có xuất xứ như thế nào và từng nghĩ Giang Cửu Linh tiểu tử có lai lịch ra sao?

Hứa Thần Chung chợt lùi lại, thoạt nhìn cũng biết nàng muốn chuyển dần ra phía sau lưng họ Khúc :

- Vậy sao tôn giá không tự bộc lộ thân phận? Vì chẳng như Đồng Duy Khôi, bốn cô nương quyết không tin giữa tôn giá và phụ thân của Giang Cửu Linh thật sự có mối thù đoạt thê. Tôn giá chỉ bịa chuyện, chủ ý khiến họ Đồng tin và tự nguyện trở thành công cụ như tôn giá đã từng thuyết phục Thiên Địa nhị ma tương tự. Có đúng chẳng?

Nhân vật bí ẩn chợt chớp động.

Vù.

Lập tức ngọn hỏa tập trên tay họ Khúc cũng phụt tắt thay vào đó là tiếng hô hoán thật khẩn trương của họ Khúc bất chợt vang lên thật to :

- Mau, chạy.

Đêm đen chợt tràn về, phủ chụp toàn bộ quang cảnh và có tiếng gầm thét đầy cuồng nộ của nhân vật bí ẩn :

- Giỏi lắm, bọn người dám dùng độc? Họ Khúc người phải chăng chính là hậu nhân của Độc Vương Khúc Quân? Nếu vậy lời đồn đại về Cửu Linh Tinh Hồ Điệp là có thật? Bọn người đến từ Hồ Điệp Phong?

Nhưng xung quanh chẳng âm thanh nào vang lên hồi đáp, chỉ ngoại trừ tiếng gầm vang vọng của chính nhân vật thần bí tự phản hồi và phá tan mọi tĩnh lặng của bóng đêm cũng toát đầy vẻ huyền bí.

Sau đó thật lâu, lúc ngỡ sự tĩnh lặng một khi đã được vãn hồi ắt chẳng còn gì nữa để tái phục phá vỡ đêm đen thì ngờ đâu lại xuất hiện hai bóng nhân ảnh đang lần dò tiến vào Cổ Chung tự.

Nhưng bất chợt cả hai khựng lại và chỉ thoáng mắt không nhìn thấy đâu nữa.

Thay vào đó Cổ Chung tự đột ngột lao xé ra một vệt đen thật to, để không thể nào nhầm lẫn cho vệt đen chỉ là một loài diều vì chuyên ăn đêm nên lúc này mới lia tổ bay đi tìm mồi.

Trái lại vì vệt đen quá to và chỉ trong thoáng mắt đã bay đi mất hút nên khi hai bóng nhân ảnh nọ lại tái xuất hiện, cả hai cùng nhẹ thở ra và thì thào :

- Lão thật lợi hại, cứ ngỡ độc chất đã lấy mạng lão, không ngờ chỉ sau một canh giờ, nhìn lão vừa bỏ đi thì biết, ắt lão đã kịp trục hết chất độc, thân thủ chẳng mấy may suy suyển. Lão thật lợi hại.
- Nếu vậy đừng vào nữa, thà tìm chỗ khác tạm ẩn thân trị thương, dù chẳng kín đáo bằng nhưng vẫn hơn phải mạo hiểm.
- Khúc đại ca lo gì chứ? Lão đã đi há lẽ chột quay lại? Huống hồ như Khúc đại ca bảo, chí ít phải ba ngày liên tiếp trị thương, nội nguyên chân lực của Khúc đại ca sau khi tận lực phóng xuất độc khí mới mong khôi phục. Chỉ ẩn trong Cổ Chung tự là an toàn nhất.
- Nhưng đang lúc Khúc mỗ trị thương vạn nhất có biến Hứa đệ đối phó được chăng?
- Vì lầm kế lão quỷ và tự cứu cho cả hai, vừa nãy chính Khúc đại ca phải mạo hiểm dùng đến cạn nguồn chân lực, vậy nếu cần, đệ quyết không bỏ mặt Khúc đại ca.
- Theo Khúc mỗ chỉ sinh mạng của Hứa đệ mới quan trọng, hãy mau qui hồi sơn môn, một là tự bảo toàn tính mạng, hai là cấp báo đến chủ nhân, vì chân tướng xuất thân của chúng ta đã bại lộ, nếu không có mọi chuẩn bị ứng phó ắt sẽ sinh những náo loạn không cần thiết. Thiếu chủ nhân mau đi đi, phần Khúc mỗ có thể tự lo liệu được.
- Không được, huống hồ đã là sinh mạng thì bất luận của ai cũng đều đáng trân trọng như nhau, vả lại chỉ sau ba ngày là cùng, nếu yên ổn thì cả hai cùng qui hồi. Ngược lại giả như có biến, dù đệ có là Thiếu chủ nhân hay không thì vẫn quyết đồng sinh đồng tử cùng Khúc đại ca.

Chợt cả hai cùng giật mình khi nghe từ đâu đó thật gần đột ngột vang lên lời khen :

- Quả là câu nói đầy nghĩa khí, thật đáng khâm phục, vạn lần khâm phục.

Thất kinh Hứa Thần Chung vội quát lạnh lạnh :

- Ai? Phải chăng lại muốn ném mùi lợi hại lần này sẽ từ tay bốn cô nương?

Lập tức có tiếng kêu í ới :

- Đứng, đứng vội vàng như vậy. Là lão phu đây, người quen biết đây.

Và lão Phong Trần Cuồng Cái xuất hiện khiến Hứa Thần Chung một phen nữa cũng thất kinh kêu :

- Sao lại là lão tiên bối?

Lão Phong Trần Cuồng Cái chỉ xuất hiện ở xa xa, phân vân bảo :

- Lão phu cũng vì Giang Cửu Linh sự nhớ nơi này chưa đến tìm. May thật, nhờ có đến muộn lão phu mới có cơ hội mục kích tất cả nhưng này, lũ oa nhi bọn ngươi không nghĩ lão phu cũng như nhân vật lúc này chứ? Lão phu xuất hiện chỉ vì thiện ý, phần vì trọng nghĩa khí vừa thể hiện giữa hai người. Đừng nghi ngờ lão phu chứ?

Họ Khúc chợt đứng lên :

- Hứa đệ chớ tin lão, hãy mau đi đi. Để Khúc mỗ liệu mạng với lão một phen.

Lão Phong Trần Cuồng Cái vội lùi thêm :

- Này, nếu cần liều mạng, câu đó phải để lão phu nói với lão Độc Vương Khúc Quân. So về niên kỷ lão ắt là thân phụ hay nội tổ của ngươi, vì chỉ lão phu hận lão Độc thấu xương chứ nào phải ngược lại? Tuy nhiên,

như mới nói, lão phu vì thiện ý mới xuất hiện, nếu bọn người không thích thì thôi. Lão phu chỉ vào Cổ Chung tự một thoáng rồi ra ngay, cũng sẽ ly khai ngay và để mặc bọn người tha hồ đối phó vạn nhất gã mặt mốc lúc này chợt quay lại, thế nào?

Hứa Thần Chung kinh ngạc :

- Lão tiên bối đã nhận ra nhân vật thần bí vừa rồi? Đây là ai?

Lão Phong Trần Cuồng Cái cười cười :

- Chỉ tiểu nha đầu là biết lẽ, phải như thế chứ vì dù gì cũng đã cùng nhau ngồi chung bàn, uống chung một loại hảo danh tửu Thiết Bồ Sam. Nhưng gã lúc này lão phu vẫn tức là chưa thể biết rõ chân tướng. Chỉ biết gã cứ luôn thiên phương bách kế quyết hại Giang Cửu Linh. A, phải rồi, có phải người hỏi vì nghe lão phu gọi gã là mặt mốc chứ gì? Hì hì... đây là lần thứ hai lão phu chạm trán gã và lần nào gã cũng che kín diện mạo, vì không thấy nên lão phu đoán ắt do mặt gã bị mốc meo khó coi, đành luôn che kín như vậy. Thôi nào, để lão phu vào Cổ Chung tự xem sao. Dù biết bọn người đã vào, cũng vì muộn nên không gặp tiểu tử nhưng lão phu tin thế nào cũng tìm thấy một vài manh mối hữu ích. Lão phu đi nha, hì hì...

Chợt Hứa Thần Chung gọi lão :

- Tiểu bối có thể hỏi một câu không?

Lão Phong Trần Cuồng Cái khựng lại nhưng chợt nghe họ Khúc lên tiếng :

- Thiếu chủ nhân muốn hỏi gì? Định nhờ đến Cái bang ư? Không được vì nhất định chỉ càng thêm bất lợi nếu để Cái bang biết nhiều thêm về chúng ta.

Lão Phong Trần Cuồng Cái cười lạt :

- Nay sao người cũng quá đa nghi và luôn hồ đồ chẳng khác nào lão Độc năm xưa vậy? Người sợ lão phu biết nhiều hơn ư? Vậy thì sai rồi vì những gì lão phu vừa biết cũng kể đã quá đủ. Huống hồ câu chuyện về Cửu Linh Tinh Hồ Điệp từng một thời đồn đãi khắp giang hồ ba bốn mươi năm trước ai lại chẳng biết? Đã vậy giữa lão phu và Độc Vương cũng từng một thời là tử đối đầu, thế nên đừng nghĩ lão phu không biết chuyện lão Độc sau một chuyến quyết khám phá Hồ Điệp Phong đã một đi không trở lại. Đối với lão phu đó chỉ là một nghi án, do đó ngay khi thoát gặp người, biết người họ Khúc, lại thấy thái độ người dành cho lão phu, chỉ khi nào bị mù lão phu mới không nhận biết người là hậu nhân của lão Độc. Nhân đó lão phu cũng đã kịp đề tỉnh Giang Cửu Linh về người, không phải vì thế Giang tiểu tử bắt đầu xa lánh hai người hay sao? Yên tâm đi, những gì lão phu vừa biết đã quá đủ và dù vẫn căm hận lão Độc thấu xương, lão phu cũng chẳng dại vội chạy đến Hồ Điệp Phong. Đây là nơi không nên đến, có cho vàng lão phu cũng không đến. Vậy cũng đừng phí công toan nhờ đến Cái bang, vì phần lão phu tuy thế nào vẫn quyết tìm Giang tiểu tử nhưng để giúp bọn người một việc gì đó liên can đến tiểu tử thì lão phu quyết không nhận. Tóm lại giữa chúng ta chuyện ai nấy làm, nước sông nước giếng chẳng động chạm đến nhau, rõ chưa?

Có chăng chỉ cần lão Độc Vương may thay lại chợt tái xuất giang hồ nhất định lão phu thế nào cũng tìm lão. Hừ...

Hứa Thần Chung thế là chỉ biết thở dài dù đã mấy lần mấp máy môi toan nói nhưng rút cuộc cũng chẳng thốt thành lời, đành nhìn lão Phong Trần Cuồng Cái tự tìm cách đi vòng, không dám đi bèn mảng đến gần họ và chỉ chớp mắt đã mất hút trong Cổ Chung tự.

Ngờ đâu có tiếng của lão gọi :

- Ôi chao, là kiệt tác của bọn người chẳng? Vậy mau vào đây.

Hứa Thần Chung giật mình và nghi hoặc nhìn họ Khúc :

- Cách lão kêu như thế như lần phóng xuất độc khí lúc này của Khúc đại ca đã đắc thủ? Nhân vật thần bí ắt đã chịu độc phát nhân vong? Vậy bóng nhân ảnh vừa lao ra khi này là ai? Chúng ta có nên vào chẳng?

Họ Khúc dự dự chưa đáp, lại nghe lão Phong Trần Cuồng Cái gọi nghe khẩn trương hơn :

- Nhanh lên, có một nạn nhân không rõ vì sao chợt tự hồi sinh, nếu lão phu chẳng ngại độc nhất định không bỏ lỡ cơ hội hỏi về Giang Cửu Linh.

Hứa Thần Chung giật mình và nhẹ thở ra khi nghe họ Khúc lên tiếng :

- Công phu độc khắc độc không ngờ kể cả ở đây cũng bắt ngờ thu hiệu quả, hãy mau đưa Khúc mỡ cùng vào. Vì quả thật không thể bỏ lỡ cơ hội hầu may kịp tìm Giang Cửu Linh cho Hứa đệ.

Đúng như họ Khúc vừa bày tỏ, nếu không có Hứa Thần Chung dìu đi cùng, họ Khúc quá yếu như đã cạn kiệt toàn bộ chân nguyên, ắt chẳng thể tự đi.

Dù vậy thái độ chột tở ra hăm hở lạ của Hứa Thần Chung lại có tác động làm cho họ Khúc như tăng thêm sinh lực, bỗng thở hắt ra và lên tiếng gọi khá to :

- Thời gian không còn nhiều, nếu được, phiền Cuồng Cái lão mau điểm cách không, xạ một ít lực đạo vào huyết Khí Hải của nạn nhân. Nhớ không được tùy tiện chạm tay vào.

Lão Phong Trần Cuồng Cái nghe xong liền cười, vừa bật hỏa tập cho cháy sáng lên vừa hỏi :

- Toàn thân gã này đều xám xịt, thoát nhìn cũng biết bị trúng độc, lão phu đâu dại chạm tay vào. Nhưng sao phải điểm huyết Khí Hải? Đó là một đại huyết trọng yếu như tử huyết, liệu có gây phương hại gì chẳng? Mà thôi, thấy người gấp vậy, lão phu điểm thì điểm.

Cũng là lúc Hứa Thần Chung cùng họ Khúc tiến vào, nhờ đó thấy chẳng có gì thay đổi ngoài một trong ba thi thể đã có trước đó chột cựa mình kêu khẽ :

- A... lão thất phu người thật độc ác, nỡ trở mặt tuyệt tình đến thế sao? A...

Hứa Thần Chung tiến lại gần nạn nhân :

- Các hạ không cần hốt hoảng vì bọn ta không phải là lão thất phu nào đó đã nhẫn tâm tàn sát hầu như toàn bộ mọi huynh đệ của các hạ, và bọn ta vì chỉ quan tâm một mình Giang Cửu Linh, hảo bằng hữu của bọn ta, các hạ có thể cho biết hiện tình của Giang nhân huynh là thế nào chẳng?

Tầm choàng mắt của nạn nhân vì đã tự rơi chệch qua một bên nên lộ ra một diện mạo dù đã ngoại tam tuần nhưng vẫn có sắc thái vừa kinh hoàng vừa tốt cùng hoang mang :

- Bọn người là ai? Sao lại hỏi về họ Giang? A, chỉ lão này là ta nhận ra, vậy là lão đã cứu ta? Sao lão có thể giúp ta hóa giải chất độc kỳ thực không có thuốc giải?

Lão Phong Trần Cuồng Cái cười cười :

- Trần Thiên Sơn Vạn Sa Tuyết của bọn người thật lợi hại, đã suýt lấy mạng lão phu, nếu không nhận ra lão phu mới là lạ. Còn giải độc cho người ư? Hãy hỏi hai tiểu bằng hữu này của lão phu vì không phải lão phu giúp người tỉnh lại đâu.

Hứa Thần Chung lại lên tiếng :

- Bọn ta vì tìm Giang nhân huynh nên đến đây, không may lại chạm phải lão che mặt, ắt là hung thủ vừa bị các hạ gọi là lão thất phu? Bọn ta vô khả đối phó, kể cả phóng xuất chất độc cũng không làm gì được lão. Ngờ đâu, ắt do tính năng dĩ độc trị độc, giúp các hạ tự hóa giải phần nào độc chất đã bị ai đó hạ thủ trước.

Vậy nên chẳng hãy nhân cơ hội này các hạ cho bọn ta biết càng nhiều càng tốt về hạ lạc của Giang Cửu Linh lúc này?

Chỉ như thế nạn nhân mới chịu thổ lộ :

- Bọn ta đã lầm, không chỉ tự nguyện trở thành công cụ cho người sai xử mà sau đó còn bị lão thất phu độc ác giở thủ đoạn diệt khẩu. Nếu không có Giang Cửu Linh thiếu hiệp đại lượng mạo hiểm đến tiếp ứng ắt chẳng còn ai sống sót. Vậy chừ vị hãy mau lên, vì Giang thiếu hiệp đang khẩn trương đưa Chân Quân Thiếu động chủ bọn ta về Thiên Sơn, do ngại lão Chân Quân thế nào cũng bị lão thất phu tiếp tục tìm cách sát nhân diệt khẩu. Hãy mau đuổi theo kịp ứng viện cho Giang thiếu hiệp và Chân Quân Thiếu động chủ.

Lão Phong Trần Cuồng Cái giật mình :

- Muốn đến Thiên Sơn phải vượt qua cả ngàn dặm đường, đây chưa kể là Thiên Sơn rộng bao la, đuổi theo cũng vị tất tìm được bọn họ. Người không thể nói rõ hơn sao?

Nạn nhân vụt cất đầu lên một lượt đoạn bàng hoàng kêu :

- Chất độc lại phát tác như có phần nghiêm trọng hơn? Chuyện này là thế nào?

Lão Phong Trần Cuồng Cái lo sợ chỉ biết nhìn hai huynh đệ Khúc-Hứa.

Hứa Thần Chung miễn cưỡng giải thích :

- Loại độc bọn ta dùng vì là chân nguyên nội độc khí, một khi đã phóng xuất thì hậu quả chỉ là cùng tác hại đến song phương. Xin lượng thứ, quả thật bọn ta vô khả cứu vãn cho các hạ.

Ngỡ nạn nhân phát tác và phần uất ngờ đầu nạn nhân lại nở một nụ cười dĩ nhiên là có phần héo hắt :

- Nếu vậy đây là phần số ta tự chuốc lấy, vì khi được Giang thiếu hiệp đưa đến đây ẩn thân, do ngại đi đông ắt thế nào cũng bị tai mắt của lão thất phu hầu như đầu đầu cũng có phát hiện, bọn ta ba người đành cam nguyện lưu lại, chỉ tin cần và phó giao Chân Quân Thiếu động chủ cho Giang thiếu hiệp hộ tống hồi sơn. Nhờ đó khi bất ngờ chạm trán lão thất phu ngay tại đây, ngoài hai huynh đệ nữa trở thành nạn nhân bị lão thất phu diệt khẩu, ta không cam tâm cung xưng mọi tung tích của Giang thiếu hiệp và Chân Quân Thiếu động chủ đành tự phục độc, thà chết hơn bị nhục hình tra tấn. Vậy có cơ hội tỉnh lại một lúc như thế này thật khiến ta thập phần mãn nguyện, mong chư vị lượng thứ vì hành vi hồ đồ đã do bọn ta xuẩn động gây ra và đang chuốc hậu quả. Và cũng xin chư vị giúp bảo toàn sinh mệnh lão Chân Quân và Thiếu động chủ, đại ân này ta nguyện...

nguyện...

Nạn nhân lại nấc lên, cuối cùng thì nghèo đầu tắt lịm.

Hứa Thần Chung thở dài và lùi lại :

- Bọn họ dù lắm kế vẫn tỏ ra thật nghĩa khí và luôn trung thành, chỉ tiếc Thiên Sơn quá xa xôi, bọn ta khó thể giúp các hạ toại nguyện. A...

Lão Phong Trần Cuồng Cái bất chợt cũng thở dài :

- Lão phu chỉ nghĩ đến cảnh phải mang thân già lặn lội tìm người ở khắp vùng tuyết lở bao la cũng cảm thấy thập phần ái ngại. Thật e khó thể giúp gã này toại nguyện.

Sau một lúc lâu vì chẳng thấy ai lên tiếng, họ Khúc như đến lượt thở dài :

- Hay là thế này, Hứa đệ hãy mau theo chân Giang Cửu Linh, phần Khúc mõ, số chưa tận thì dù muốn cũng không thể chết, đành phó giao cho lão Cuồng Cái vậy.

Lão Phong Trần Cuồng Cái chợt chun mũi thở phì phì :

- Lão phu chỉ cảm hận lão Độc Vương, đâu can hệ đến hạng hậu sinh văn bối là người, được rồi, tiểu nha đầu còn chờ gì nữa chưa chịu đi? Hãy yên tâm, lão phu đường đường là lão Phong Trần Cuồng Cái, quyết không tiểu nhân, nở đi hại Khúc đại ca của người và nếu muốn nữa, bất quá chỉ ba ngày sau thì thương thế của họ Khúc cũng nguyên vẹn và lành lặn đuổi theo người ngay. Đừng nhìn lão phu như thế cũng đừng ngổ bướng kỳ lời nào cảm kích lão phu. Chỉ cần ghi nhớ một điều là đủ, rằng tiểu nha đầu người kể như nợ lão phu một ân tình, rõ chưa? Vậy thì đi đi. Hừ...

Hứa Thần Chung chợt tỏ ra dùng dằng như không nở đi.

Họ Khúc gượng cười và vội bảo :

- Hãy đi đi, nếu đó là điều trái tim Hứa đệ đang muốn và thôi thúc. Đừng lo cho Khúc mõ cũng đừng tỏ ra nghi ngờ kéo lão Cuồng Cái chợt đổi ý thì hỏng mất.

Hứa Thần Chung liền thở hắt ra :

- Được, đệ sẽ đi. Hy vọng sẽ được gặp Khúc đại ca ở Thiên Sơn. Hãy保重, cáo biệt.

Vút.

Đưa mắt nhìn theo Hứa Thần Chung, lão Cuồng Cái bỗng cười cười :

- Họ Khúc người cũng đại lượng thật đấy, đừng phủ nhận vì lão phu biết rõ người có nhiều tình ý như thế nào với ả, vậy mà vẫn thản nhiên, dù biết chắc trái tim ả dành cho ai. Người khá đấy, khá hơn lão Độc năm xưa bội phần, kể cũng đáng được lão phu hy sinh làm hộ pháp giúp người có đủ ba ngày tọa công tự trị thương điều nguyên như ý nguyện. Nào bắt đầu đi, lão phu cũng cần làm một giấc đây. A... già rồi, lão phu đã già thật rồi, chỉ mất ngủ một đêm mà gân cốt cơ hồ mệt rã rời. Không thể nào không ngủ. A... sáng khoái thật, được nằm ngủ thì có gì thích thú bằng. A...

Họ Khúc đành cười theo và hoàn toàn yên tâm tìm chỗ tọa công.

* * * * *

Không như mong đợi, đón tiếp và ngăn chặn Giang Cửu Linh là một viên võ tướng chưa quen mặt. Vì thế Giang Cửu Linh toan quay lui, nhất là lúc nghe viên võ tướng bảo :

- Trầm đại nhân còn bận nhiều công vụ hiển nhiên vì là quân cơ nên không thể tiết lộ nhưng nếu bảo đã từng quen biết đại nhân nên chẳng một là người hãy tự lưu danh lại, hai là bảo bằng hữu người hãy bỏ khăn che mặt ra, sau đó ta sẽ bẩm báo. Biết đâu đến chiều nhân lúc rỗi rãi, Trầm đại nhân cao hứng sẽ có lệnh gọi người? Và cũng để ta không phải khó xử vạn nhất cả hai người đều là gian tế thì sao?

Giang Cửu Linh nhoẻn cười dù vậy chỉ đáp ứng một nửa :

- Nếu đợi đến chiều e quá muộn. Tuy nhiên nếu không lưu danh thì e sau này sẽ bị Trầm tướng quân trách, bảo có dịp đến sao không ghé qua. Đành phiền đại nhân phục bẩm hộ có thảo dân là Giang Cửu Linh cùng bằng hữu tiện đường đến vấn an, còn bây giờ xin cáo biệt.

Viên võ tướng giật mình :

- Nói sao? Người là Giang Cửu Linh nhất quyền đả hổ, tửu vạn chung chẳng say?

Giang Cửu Linh cũng giật mình nhưng chỉ một thoáng là tan biến :

- Nhưng thảo dân cũng còn là phạm nhân tại đào, thật may chưa nghe đại nhân hô hoán gọi người đến vây bắt.

Thái độ của viên võ tướng liền thay đổi :

- Thật tiếc vì tiểu nhân chỉ nghe danh nhưng chưa thấy mặt nên nhất thời khó thể phân định thực hư. Nếu đích thực là Giang tráng sĩ liệu có cách tự chứng minh thân phận chẳng?

Giang Cửu Linh nhẹ cau mặt :

- Ý muốn nói chỉ cần phân định thực hư, rất có thể thảo dân sẽ được diện kiến Trầm tướng quân?

Viên võ tướng miễn cưỡng giải thích :

- Phận sự của ty chức là giữ cho Trầm tướng quân càng yên tĩnh lo liệu việc quân càng tốt, nếu không là việc hệ trọng, xin lượng thứ ty chức quyết chẳng dám quấy rầy Trầm tướng quân.

Giang Cửu Linh lại nhoẻn cười :

- Thảo dân cũng vậy, nếu không phải lúc khẩn tuyệt đối chẳng làm phiền Trầm tướng quân. Hay là thế này vậy, tự mình chứng bằng việc động tay động chân e chỉ sinh ngộ nhận nhưng nếu qua tửu lượng có thể khiến đại nhân tin thì thảo dân đành mạo muội hỏi xin đại nhân vài hồ rượu loại nào càng nồng càng tốt.

Viên võ tướng bảo :

- Cũng may, bọn ty chức vừa được ban thưởng cả ngàn cân mỹ tửu cũng đã thử uống, chỉ mỗi một vò là đủ say, để xem tửu lượng của Giang tráng sĩ ra sao.

Và sau khi ra lệnh cho quan binh hầu cận mang đến cùng lúc những mười vò rượu, mỗi vò ước lượng chứa gấp đôi số rượu có trong mỗi hồ được bán trong các tửu lâu, viên võ tướng cười cười và bảo Giang Cửu Linh :

- Giang tráng sĩ vang danh thần tửu, chỗ rượu này nếu chẳng thấm vào đâu thì cũng đủ ty chức tin Giang tráng sĩ chính là nhất quyền đả hổ, tửu vạn chung.

Không chú tâm đến bằng hữu thoát kỳ thủy đến giờ vẫn đứng yên bên cạnh, Giang Cửu Linh ung dung tiếp nhận vò rượu.

Nhưng trước khi Giang Cửu Linh kê vò rượu lên miệng, nhân vật bằng hữu bí ẩn chợt vươn tay nhúng nhanh vào vò rượu một vật màu trắng tợ mũi kim châm, sau đó chỉ gạt nhẹ đầu chẳng rõ với ai, đồng thời cũng chẳng thốt bất kỳ lời nào.

Thấy vậy Giang Cửu Linh phá lên cười, đoạn ung dung kê vò rượu lên, rót ồng ộc vào miệng và nuốt ừng ực đến khi cạn cả vò :

- Khà... ngon. Quả nhiên là hảo tửu, cho thảo dân thêm một vò nữa.

Quân binh thấy vậy cũng hò reo và ai nấy đều chú mục nhìn, nhất là khi thấy Giang Cửu Linh quả thật cứ thản nhiên nhận thêm một vò rượu khác kế tiếp.

Chợt có tiếng kêu kinh ngạc :

- Sao lại đột nhiên cùng nhau reo hò? Ủy, người đấy ư, Giang Cửu Linh?

Đang tư thế chuẩn bị uống tiếp vò rượu thứ hai, thanh âm của tiếng kêu làm Giang Cửu Linh khựng lại, sau đó vội bỏ bình rượu xuống và nghiêng đầu thì lễ :

- Thảo dân Giang Cửu Linh tham kiến Trầm tướng quân.

Vị tướng quân họ Trầm vụt cười xòa và xua tay ngăn chặn :

- Bồn tướng rõ cả rồi, người vì không đến một mình nên chẳng dám tiến nhập hổ trưởng một cách tùy tiện như lần trước. Còn người của bồn tướng vì đã được đổi thay, chẳng ai nhận biết người nên đây là cách để người tự mình chứng thân phận. Nào chớ đa lễ, đến là tốt. Nếu tiện thì người cứ lưu lại nghỉ ngơi, đêm nay bồn tướng sẽ cùng người tái đầu tửu, đầu thể uống lúc này.

Giang Cửu Linh nhẹ cúi đầu :

- Nhờ hồng phúc của tướng quân, thảo dân đang có việc khẩn hy vọng chỉ sau chuyến đi này, toàn bộ đều sẽ sáng tỏ, thế nên xin khát tướng quân vào lần gặp sau. Thật mong tướng quân chuẩn y cho thảo dân một đề xuất.

Trầm tướng quân gạt đầu :

- Nói đi, người có phong thái nhanh gọn thật hợp ý bồn tướng.

Giang Cửu Linh ngẩng đầu lên :

- Thảo dân muốn hỏi vài chiến mã đủ cho hai người dùng, để phải vượt chí ít là vài ngàn dặm bất kể đêm ngày.

Thoáng giật mình nhưng sau đó tướng quân họ Trầm chấp thuận ngay :

- Liệu có vượt quá biên giới chẳng, nhưng thôi, người có thừa bản lĩnh để tự lo liệu cho dù phải vượt ngoài trung thổ. Nếu đi hai người chỉ cần ba thiên lý mã là đủ, không cần chiến mã như người hỏi, cứ mỗi trăm dặm đổi một thiên lý mã cho một người. Như vậy mỗi thiên lý mã được một trăm dặm vừa chạy vừa nghỉ ngơi, người định lúc nào khởi hành?

Giang Cửu Linh thật sự cảm kích :

- Thảo dân nợ tướng quân quá nhiều ân tình, xin tướng quân cho phép đi ngay và hẹn một ngày không xa, nếu tướng quân không chê, Giang Cửu Linh nguyện dành toàn bộ quãng đời còn lại thuận phục và tuân theo mọi sai xử của tướng quân.

Trầm tướng quân gạt đầu :

- Bồn tướng đã lâu cũng chờ nghe lời này từ tận đáy lòng người, và vì người đã nói, được, đi đi, hãy nhớ tự bảo trọng tấm thân hữu dụng mai hậu rất cần cho bồn tướng. Mau đưa Giang tráng sĩ đi và hãy chọn cho Giang tráng sĩ những thiên lý mã tốt nhất. Mà này, người không cần mang theo ngân lượng sao? Đừng ngại, cần bao nhiêu người sẽ có bấy nhiêu.

Giang Cửu Linh toan khước từ nhưng không kịp, vì vừa dứt lời, ắt do đang bận việc quân, vị tướng quân họ Trầm đã xoay người đi ngay. Phần viên võ tướng lúc này cũng tỏ ra khấn trương, vội vã đưa Giang Cửu Linh và nhân vật bằng hữu bí ẩn đến thẳng chỗ tàu ngựa :

- Phòng khi quân tình có biến, mỗi đạo cơ binh đều đào luyện sẵn vài mươi thiên lý mã có thể chạy một mạch vài trăm dặm không ngừng nghỉ, để tỵ chức chọn cho Giang tráng sĩ ba thốt tốt nhất, gọi là tạ tội đã thất lễ với Giang tráng sĩ vừa rồi.

Giang Cửu Linh phì cười và nói khi thấy viên võ tướng quả thật cứ lằng xằng chọn ngựa :

- Đã có câu “thất tri giả bất tội”, đại nhân chỉ chu tất phận sự, thảo dân nào dám trách.

Chợt nhân vật bằng hữu bí ẩn của Giang Cửu Linh không những tùy ý tự chọn một thốt tuần mã mà còn thần nhiên nhảy tót lên ngồi, khiến viên võ tướng phải kêu lên :

- Đừng chọn ngựa đó, tướng nó tuy hay nhưng đôi khi tự nổi chứng chẳng biết đâu mà lường. Vả lại đã lâu không được dùng, nó vừa bồn vừa hồi. Có muốn dùng thì hãy chờ tỵ chức sai người đến tắm rửa cho sạch sẽ.

Giang Cửu Linh vội xua tay và nói vài lời trấn an viên võ tướng :

- Bằng hữu của thảo dân cũng có tính khí thất thường, không chỉ ít nói mà đôi khi cứ khư khư làm theo ý riêng. Đại nhân xin chớ để tâm, trái lại hãy cứ chọn thêm hai thiên lý mã nữa là đủ.

Viên võ tướng đành nhún vai :

- Cũng không hề chi, vì có câu, “ngựa hay chọn chủ tốt”, ngựa đó tên là Tuyết Mã, sắc lông tuyền trắng pha kim, thật lạ là này giờ vẫn chịu đứng yên. Chỉ mong nó đừng giở chứng bất tử, còn đây, hai thiên lý mã này thuộc loại thượng hạng, Giang tráng sĩ nhất định sẽ hài lòng. Nhưng đừng đi vội vì thế nào cũng có người mang ngân lượng đến. A, kia rồi, chính là Khổng đại nhân, một tùy tướng thật tâm phúc của Trầm đại nhân, để tỵ chức dẫn kiến cho cả hai.

Giang Cửu Linh cũng đã nhảy ngồi lên lưng một thiên lý mã và chợt cười khi thấy nhân vật đang đến là ai :

- Không cần đâu, vì giữa thảo dân và Khổng Du Phát đại nhân cũng đã một lần quen biết. Thật không ngờ phải phiền đến Khổng tôn giá tự thân mang thật nhiều ngân lượng cho tại hạ, Khổng tôn giá vẫn an khang?

Khổng Du Phát đến với một bọc khá nặng, chợt hỏi viên võ tướng :

- Không còn việc gì ở đây, người hãy đi đi vì Trầm đại nhân có vài lời phân phó nhờ ta đích thân truyền đạt cho Giang Cửu Linh tráng sĩ.

Và Khổng Du Phát chợt hỏi khi thấy viên võ tướng đã lui chân :

- Hung thủ sát hại Kha Tuệ, người đã có chút manh mối nào chưa?

Giang Cửu Linh gật đầu :

- Tuyệt sát chiêu đoạt mạng Kha Tuệ tiền bối chính là Ma Hoa Vô Ảnh Thủ, xuất xứ từ đại ác ma trăm năm trước, tại hạ tự tin chỉ sau chuyến đi này nhất định sẽ có phó giao tường tận cho Trầm tướng quân.

Khổng Du Phát gật đầu nhưng khi trao bọc ngân lượng cho Giang Cửu Linh thì bất chợt hỏi tiếp :

- Người có thể cho biết đang định đi về đâu chẳng?

Giang Cửu Linh vừa mỉm cười liếc nhìn nhân vật bằng hữu bí ẩn vừa đáp lời họ Khổng :

- Đa tạ Trầm tướng quân quan tâm, tuy nhiên bọn tại hạ quyết chẳng vượt quá biên ải vì nơi cần đến kỳ thực chỉ là Thiên Sơn với khoảng cách chỉ ngoài ngàn dặm.

Khổng Du Phát lại gật đầu :

- Vậy thì ta yên tâm, nhân đây Trầm tướng quân có nhờ ta hỏi mượn lại một vật cách đây không lâu chính người đã nhận ở đây, được chăng?

Giang Cửu Linh giật mình :

- Nhưng trong chuyến đi lần này rất có thể tại hạ lại phải cần đến, dù vậy... được rồi, nếu Trầm tướng quân đã hỏi, dĩ nhiên tại hạ chẳng dám bất tuân. Xin hãy nhận cho...

Vì Giang Cửu Linh lâm cảnh khó thể cự tuyệt nên đã tự lấy trong người ra một vật, nhưng khi Giang Cửu Linh đang nói và cũng là lúc Khổng Du Phát đưa tay toan tiếp nhận thì bất chợt ngay tại đó bỗng vang lên một giọng nữ nhân phát ra thật khẩn trương :

- Không được, mau dừng lại. Vì bất luận ai cũng không được tùy tiện hoặc nhận hoặc cho, nhất là đối với vật đó.

Khổng Du Phát giật mình vừa rút tay về vừa bất thần xạ mục quang nhìn thẳng vào đôi mắt là phần duy nhất được để lộ ra từ nhân vật bằng hữu bí ẩn của Giang Cửu Linh :

- Quý bằng hữu là nữ nhân? Vậy cho hỏi, cách xưng hô của cô nương là thế nào và vì sao ngăn, không cho Khổng mỗ tiếp nhận vật ấy?

Nhân vật bằng hữu bí ẩn của Giang Cửu Linh liền lên tiếng, cho thấy tiếng kêu ngăn lại vừa rồi là do nhân vật này, với giọng nữ nhân không hề che giấu :

- Khổng tôn giá là tùy tướng tâm phúc của Trầm tướng quân cũng có nghĩa là người đang ở chốn công môn? Vậy lẽ nào thoát nhìn qua, Khổng tôn giá lại không nhận biết vật đó là vật gì, có giá trị ra sao và chỉ duy nhất nhân vật nào mới đủ tư cách ban cho hoặc nhận lại?

Khổng Du Phát bối rối :

- Khổng mỗ thực sự không biết, sao cô nương không giải thích rõ hơn? Và cũng nên hiểu, Khổng mỗ hành sự chỉ vì tuân theo thượng lệnh.

Giang Cửu Linh lại hướng vật vuông vức đang cầm về phía Khổng Du Phát :

- Nếu đã có lệnh của Trầm tướng quân, Khổng tôn giá xin cứ nhận cho.

Nữ nhân không đáp chỉ nhún vai.

Thấy vậy Khổng Du Phát cũng thốt lời thoái thác :

- Nếu đây là vật chỉ có duy nhất một nhân vật đủ tư cách hoặc ban cho hoặc nhận lại thì với lời này thôi, Khổng mỗ cũng đã hiểu. Vậy xin Giang thiếu hiệp cứ đi đi, đừng để chậm trễ. Về chuyện này Khổng mỗ ắt có cách phục bầm Trầm tướng quân, bất quá chỉ độ vài mươi ngày là Giang thiếu hiệp cũng quay lại. Lúc đó nếu vẫn cần ắt tự Trầm tướng quân sẽ nói. Xin được tiễn chân.

Không khách sáo, Giang Cửu Linh lập tức thúc gót giật cương, cùng nữ nhân bằng hữu vì luôn tự choàng kín mặt nên bí ẩn, song hành lao đi. Bên cạnh là thiên lý mã duy nhất còn lại tuy không người cưỡi nhưng do dây cương được Giang Cửu Linh cầm theo, phần vì đã quen với cung cách đào luyện nên cũng tung vó phi theo chẳng mấy may ngại ngần hay bối rối.

Giang Cửu Linh thích chí, vừa cười vừa tự gật đầu lẩm nhẩm nói một mình :

- Được như thế này đối phương dù thủ đoạn tốt cùng cao minh cũng không thể ngờ.

Nữ bằng hữu bí ẩn thì vẫn vậy, chợt trở lại vẻ mãi im lặng cố hữu, tịnh không lên tiếng khiến Giang Cửu Linh dần mất hứng, đành im theo, vẻ miên cưỡng thấy rõ.

17. Chương 17: Kế Liên Thành Trùng Trùng Theo Bước - Độc Bất Xâm Hiếu Dân Bản Thân

Màn đêm chợt buông, Giang Cửu Linh lần đầu nhẹ buông tay và lên tiếng hỏi :

- Tại hạ vẫn tán thành, phải kiên trì bất kể ngày đêm nhưng thiết nghĩ cũng cần có lương khô và nước uống dự trữ. Thiếu động chủ có ý kiến gì chăng?

Tỏ vẻ hạ cố, nữ nhân bằng hữu bí ẩn mới lần đầu đưa mắt nhìn nhưng không nhìn Giang Cửu Linh, trái lại chỉ dành cho đôi thiên lý mã do Giang Cửu Linh vừa cười vừa dắt theo :

- Giang thiếu hiệp như đã đổi ngựa bốn lần. Kể cũng khá vì chưa đầy một ngày rong ruổi chúng ta đã vượt qua bốn trăm dặm nhưng xem ra đôi thiên lý mã ấy vẫn còn chi trì được lâu, vậy đừng phí phạm thời gian. Chỉ cần vượt thêm trăm dặm nữa thì bất luận từng nơi ăn chốn ở sẽ điều dễ như trở bàn tay. Hay thiếu hiệp đã thấm mệt? Nếu cần nghỉ thì...

Giang Cửu Linh lập tức xua tay :

- Thiếu động chủ như rất am tường về ngựa? Dĩ nhiên tại hạ chưa mệt, có phải chi trì vài ba ngày cũng chẳng hề gì, chỉ là đôi thiên lý mã này thì khác, tại hạ thấy chúng như đã bắt đầu thấm mệt. Không phải vì cũng nhận ra điều đó Thiếu động chủ mới quá chú mục nhìn chúng ư?

Nữ nhân bí ẩn chợt thở hắt ra :

- Tiểu nữ chỉ vì có ý ghi ngờ nên nhìn, nhưng thiếu hiệp nếu đã quả quyết đôi thiên lý mã có vẻ mệt, lẽ nào điều tiểu nữ nghĩ là đúng?

Giang Cửu Linh càng giữ cho đôi thiên lý mã phi chậm hơn :

- Thiếu động chủ nghi ngờ điều gì? Hoặc về ai? Nếu là Trầm tướng quân thì...

Nữ nhân bí ẩn chợt bảo :

- Túi ngân lượng, thiếu hiệp có thể chuyển túi ngân lượng qua cho tiểu nữ cũng là cách giúp cho đôi tuấn mã đỡ mang nặng?

Giang Cửu Linh động tâm :

- Thiếu động chủ nghi ngờ Khổng Du Phát? Vì túi ngân lượng là do Khổng Du Phát tự tay đưa đến, hãy để tại hạ tự xem lại.

Thấy Giang Cửu Linh toan mở túi ngân lượng, nữ nhân bí ẩn đành kêu :

- Đừng, vì nếu tiểu nữ đoán không lầm, vạn nhất mọi ngân lượng trong túi đều bị tẩm độc thì sao? Chớ vọng động, chỉ tiểu nữ vì có cách phòng độc nên sẽ tự tay mở. Mau đưa đây.

Giang Cửu Linh gượng cười :

- Cùng là thiên lý mã như nhau trong khi tại hạ phải bốn lần thay đổi, Thiếu động chủ thì thủy chung vẫn dùng mỗi một mình Tuyết Mã. Vậy nếu đoán đôi thiên lý mã này mệt vì độc thì lẽ nào tại hạ lại không? Đa tạ Thiếu động chủ lần đầu tiên tỏ ra quan tâm nhưng nếu sự thực có độc thà để một người chịu hơn là bị cả hai.

Nữ nhân bí ẩn liền động thủ :

- Vì thiếu hiệp chỉ biết một mà chẳng biết hai, đâu phải ngẫu nhiên tiểu nữ đã bắt chợt dùng trăm bạc nhúng vào vò rượu trước khi thiếu hiệp cứ vô tâm uống. Đây là cách vừa thử độc vừa giúp thiếu hiệp phục trước một ít giải được, có khi chính vì thế, chỉ có đôi thiên lý mã là trúng độc, phần thiếu hiệp thì không. Bỏ dù thế nào, tiểu nữ quyết chẳng để thiếu hiệp vì tiểu nữ mà bị hại.

Giang Cửu Linh không phản kháng cứ để nữ nhân bí ẩn tùy tiện đoạt và tự ý mở túi ngân lượng ra. Và Giang Cửu Linh giật nảy người khi nghe nữ nhân bí ẩn kêu bằng hoảng :

- Đúng là có độc, thiếu hiệp hãy ly khai đôi tuấn mã mau, đứng để bị sang độc.

Cùng lúc này nữ nhân bí ẩn cũng lập tức hất trọn túi ngân lượng, vất bỏ tất cả, sau đó vội vàng tự phục vào miệng một hoàn đan được vừa hồi hã ném cả lọ còn lại cho Giang Cửu Linh :

- Tuy chưa rõ đây là chất độc gì nhưng nhất định thiếu hiệp đã ngấm nặng.

Hãy mau tự phục được, càng nhiều càng tốt, chớ xem thường.

Với ít tia sáng nhọt nhọt còn miễn cưỡng chiếu hắt lên từ phía chân trời tây, những đỉnh bạc trắng xóa bị nữ nhân bí ẩn hắt bỏ vẫn lấp lóa vương vãi, thật lạnh lùng như đang trêu cười Giang Cửu Linh cùng bất luận sinh linh nào ngẫu nhiên liên đới. Và thật lạ, chính lúc này thiên lý mã đang do Giang Cửu Linh cưỡi chọt rung rẩy khắp thân, làm bốn vó cũng loạng choạng mất thăng bằng gục ngã.

Giang Cửu Linh lập tức chớp động, chuyển qua thiên lý mã còn lại và cũng vội vàng phục vào miệng ba hoàn đan được vừa được nữ nhân bí ẩn ném qua.

Khi đó thiên lý mã vừa bị Giang Cửu Linh lừa bỏ như không thể chi trì lâu hơn, vụt hí vang và bắt đầu nổi cơn cuồng loạn, chọt tự xoay vòng tròn, cuối cùng thì gục xuống với tư thế nằm nghiêng, bốn vó bập búng một cách bất lực vào không khí, là một cơn giãy chết không thể nào làm lẫn.

Chợt...

Huych...

Có tiếng ngã.

Giang Cửu Linh giật mình tự nhìn lại thiên lý mã đang cưỡi, nó vẫn vô sự, vẫn vừa chạy vừa đỉnh đạc chở theo Giang Cửu Linh. Chứng tỏ tiếng ngã phải từ chỗ khác.

Đó là lúc Giang Cửu Linh nghe tiếng kêu :

- Giang thiếu hiệp...

Lập tức Giang Cửu Linh cho thiên lý mã dừng lại, phần bản thân thì thi triển khinh công bật lao thật nhanh trở lại phía sau.

Vù...

Màn đêm đã buông, dù vậy Giang Cửu Linh vẫn thấy Tuyết Mã hoàn toàn cô độc đứng một mình, đầu thì cúi xuống cơ hồ chúi cả mũi vào một bóng đen nằm bất động trên nền đất.

Giang Cửu Linh vừa xuất hiện bên cạnh Tuyết Mã liền kêu :

- Tuyết nhi... người không ngại bị trúng độc ư? Mau lùi lại để đẩy cho ta.

Và Giang Cửu Linh đổi giọng, lo lắng gọi nữ nhân bí ẩn là thân hình đang nằm bất động ngay trước mặt Giang Cửu Linh :

- Thiếu động chủ.

Không âm thanh nào hồi đáp, nữ nhân vẫn bất động, đây là điều lập tức làm cho Giang Cửu Linh thập phần hoang mang.

Dù vậy với cử chỉ nhanh nhẹn, Giang Cửu Linh mở lọ đan dược trút cả ra, được ba hoàn và vội vàng vén mở tấm choàng mặt của nữ nhân, tìm miệng nàng để phục cả ba hoàn đan dược vào.

Đang lúc nôn nao chờ đợi, ở phía sau Giang Cửu Linh lại đột ngột vang lên tiếng khuỵu ngã.

Huych.

Giang Cửu Linh không cần ngoái đầu nhìn lại cũng đủ hiểu nếu Tuyết Mã vẫn còn đứng nguyên vị bên cạnh thì tiếng gieo ngã nặng nề vừa nghe chẳng gì khác ngoài một thiên lý mã nữa đã bị độc phát thân vong.

Trước hiểm cảnh không hề chờ đợi này, Giang Cửu Linh càng thêm nôn nao nhìn và mong sao nữ nhân mau chóng tỉnh lại.

Thật may nữ nhân bỗng cử động và rên :

- Hư... ư... ư...

Giang Cửu Linh mừng rỡ gọi :

- Thiếu động chủ sao rồi?

Nữ nhân chớp mắt và nhìn thật lâu vào Giang Cửu Linh :

- Tiểu nữ nhớ đã thấy Giang thiếu hiệp vẫn phi chạy phía trước, là Giang thiếu hiệp đã kịp quay lại giải độc cho tiểu nữ?

Giang Cửu Linh nhoen cười :

- Cũng nhờ giải được của Thiếu động chủ, còn ba hoàn cuối cùng tại hạ không thể không trút hết cho Thiếu động chủ. Nào, nếu chẳng còn gì nguy hiểm, Thiếu động chủ hãy mau đứng lên.

Ngờ đâu nữ nhân vẫn nằm, hai mắt chợt khép lại :

- Tiểu nữ không thể, chân nguyên nội lực chẳng hiểu sao đều cạn kiệt thất tán. Nếu không nghe lại âm thanh của thiếu hiệp, tiểu nữ thật chẳng dám tin hình ảnh lơ mờ trước mắt tiểu nữ chính là Giang thiếu hiệp.

Giang Cửu Linh thất kinh :

- Là hậu quả của chất độc ư? Vậy làm thế nào bây giờ? Tại hạ liệu có thể giúp được gì? Hoặc Thiếu động chủ có thể tọa công trục độc chăng?

Nữ nhân lại cửa động lần này dù miễn cưỡng cũng vẫn tự ngồi lên :

- Tiểu nữ cảm thấy đã khá hơn, tuy nhiên mắt vẫn chưa thể nhìn xa. Như chúng ta chỉ còn duy nhất một Tuyết Mã?

Giang Cửu Linh thở nhẹ ra và khẽ gật đầu :

- Cũng không biết đến lúc nào sẽ tới lượt Tuyết Mã bị ngấm độc ngã lăn, Thiếu động chủ định làm gì? Đi tiếp ư?

Nữ nhân gật đầu :

- Cánh tay của lão thất phu độc ác quả thật dài, dù ở đâu cũng với tới, ý tiểu nữ vẫn lo cho nội tổ, chỉ sợ không kịp về hầu cấp báo mối hiểm họa. Phiền thiếu hiệp giúp tiểu nữ cùng ngồi lên Tuyết Mã, đừng ngại Tuyết Mã không đủ lực. Trái lại, tiểu nữ sở dĩ chọn vì biết Tuyết Mã đích thực là báu vật, càng thêm thích hợp khi bắt đầu tiến vào vùng có địa hình toàn tuyết.

Giang Cửu Linh lẳng lặng thực hiện, không nói lời nào kể cả khi đã ngồi phía sau nữ nhân cùng được Tuyết Mã đưa lao đi vun vút giữa màn trời toàn màu đen.

Với khí lực như ngày càng thêm khôi phục, nữ nhân bắt chợt tự lên tiếng :

- Giang thiếu hiệp như chưa từng một lần thân cận nữ nhân? Nhưng đừng hiểu sai, sở dĩ tiểu nữ hỏi vì có cảm nhận thiếu hiệp như đang có trạng thái gò bó, không thật thoải mái?

Giang Cửu Linh đành đáp :

- Tại hạ từ lúc nhỏ chỉ biết một mình tam thúc phụ, đến khi tam thúc phụ bị người sát hại, Thiếu động chủ tin chẳng, từ đó đến nay dù thời gian trôi qua đã gần hai năm nhưng ngày nào tại hạ không đương đầu với hiểm cảnh? Và nhận định của Thiếu động chủ hoàn toàn đúng, chỉ hôm nay lần đầu tiên tại hạ phải lâm cảnh lúng túng này. Thế nên lúc này tại hạ tỏ ra ngại thì không hề ngại về sức lực của Tuyết nhi.

- Tuyết nhi? Thiếu hiệp muốn ám chỉ Tuyết Mã? Thiếu hiệp đã gọi Tuyết Mã là Tuyết nhi từ khi nào?

- Có gì không đúng chẳng? Đó là lúc vì Thiếu động chủ đã ngã nằm bất động, Tuyết Mã thì cứ chúi đầu chúi mũi vào Thiếu động chủ, tại hạ sợ Tuyết Mã có thể bị nhiễm độc, đành gọi bừa là Tuyết nhi. Xin đừng cười vì kỳ thực tại hạ nào đủ am tường về các loại chiến mã hoặc thiên lý mã.

- Điều đó tiểu nữ đã thấy nhưng về Trầm tướng quân hoặc về Không Du Phát thì sao?

- Thiếu động chủ nghĩ ai đã hạ độc?

- Tiểu nữ đang hỏi thiếu hiệp.

- Nếu phải nghi tại hạ chỉ có thể nghi cho Không Du Phát.

- Có bằng chứng nào nữa chẳng ngoài túi ngân lượng bị tẩm độc?
 - Thiếu động chủ vừa nói một câu, cho rằng cánh tay của hung thủ quá dài, ở đâu cũng với tới. Điều đó đã khiến tại hạ phải suy nghĩ và sức nhớ chỉ khi Kha Tuệ, một tùy tướng thân cận của Trầm tướng quân bị thảm tử cũng vì tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ thì Khổng Du Phát mới xuất hiện, tợ hồ được Trầm tướng quân chọn thay vào vị trí khuyết của Kha Tuệ tiền bối.
 - Thiếu hiệp có cừu thù gì với lão thất phu độc ác?
 - Tại hạ không biết, chỉ có thể nói một cách quả quyết là kể từ cái chết của tam thúc phụ cũng do Ma Hoa Vô Ảnh Thủ thì hầu như sau này, luôn luôn là vậy, hễ tại hạ đi đến đâu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ cũng bám theo sau đến đấy. Cũng có thể nói cách khác, phạm bất luận ai dấy vào tại hạ đều lần lượt bị tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ lấy mạng.
 - May may không có một manh mối nào suy đoán?
 - Không hề, cũng vì thế như đã tỏ bày, tại hạ hy vọng chuyến đi này sẽ được toại nguyện, nhất định sẽ được lệnh tổ, Chân Quân lão nhân gia cho biết đấy là ai, vì sao luôn tìm cách đẩy tại hạ vào tử lộ.
 - Thiếu hiệp quyết không gây một bất lợi nào dù nhỏ cho Thiên Sơn cửu động chứ?
 - Có nguyên do gì để Thiếu động chủ hỏi như thế chẳng? Đừng quên, lúc tại hạ buộc phải đối đầu với Thiên Sơn Vạn Sa Tuyết, chỉ như thế thôi cũng quá đủ để tại hạ phát tác và gây thật nhiều bất lợi cho quý động nếu muốn. Tuy nhiên với cảm nhận ngày càng minh bạch rằng hung thủ ngoài ý đồ luôn tìm cách sát hại tại hạ thì hầu như cũng có ác ý, muốn tại hạ dần trở thành cừu nhân của nhiều người. Vì thế thủy chung tại hạ luôn tránh, quyết chẳng vô cớ sát hại ai, bất kể đã từng quen hay mới chỉ lần đầu.
 - Rõ rồi, vậy mong thiếu hiệp không phiền sau những thái độ kỳ thực đã cố tình tỏ ra lãnh đạm với thiếu hiệp mấy ngày qua.
 - Không hề chi vì bất luận ai đâu dễ thay đổi thái độ, mới hôm trước bị người xúc xiểm và nói thế nào đó khiến quý động xem tại hạ như cừu thù thì đâu thể qua hôm sau, lại tin ngay tại hạ cũng chỉ là nạn nhân như quý động.
- Bất chợt nữ nhân phì cười :
- Thiếu hiệp đã thấy đỡ lúng túng chưa?
- Vì không hiểu nên Giang Cửu Linh có một thoáng ngó người và sau đó, Giang Cửu Linh cũng phải cười theo :
- Hóa ra Thiếu động chủ cố ý huyền thuyên giúp tại hạ mất dần những ngần ngại? Thủ đoạn thật đáng phục, đa tạ.
- Nữ nhân lại bảo :
- Thiếu hiệp đoán hiểu mọi việc cũng rất nhanh, chứng tỏ cũng có tâm cơ thủ đoạn chẳng kém ai, chỉ vì chưa thực sự được trải nghiệm nhiều, nếu không tiểu nữ nói thật, nhất định sau này đồ ai qua được thiếu hiệp, cả về thân thủ bản lĩnh lẫn thủ đoạn tâm cơ. Nhưng đó là chuyện sau này còn bây giờ nếu muốn, chúng ta có thể tạm dừng nghỉ chân được rồi. Vì phía trước đã là địa hình bắt đầu hiểm trở, qua khỏi đó thì kể như đã đến Thiên Sơn. Dĩ nhiên còn phải vượt qua vài trăm dặm với xung quanh toàn là tuyết trắng, thiếu hiệp không muốn nghỉ ngơi chẳng?
- Giang Cửu Linh giữ Tuyết Mã chậm lại, vừa nhảy xuống vừa nhìn quanh :
- Nếu muốn tìm nước uống, Thiếu động chủ vì am hiểu địa hình có thể chỉ tại hạ cách tìm chẳng?
- Chợt nữ nhân tự lão đảo vài lượt nhưng vẫn thản nhiên bảo :
- Chất độc này thật không dễ hóa giải, nhưng không sao, tiểu nữ chỉ cần tọa công giúp giải được mau phát tán là ổn. Xa xa ở mé tả có một dòng suối, hy vọng địa hình ở đấy dù hiểm trở vẫn chẳng thể làm khó một cao thủ có bản lĩnh thượng thừa là thiếu hiệp.
- Giang Cửu Linh gật đầu và nhoẻn cười :

- Tại hạ còn hy vọng tìm thấy một ít vật thực để mang về, hãy yên tâm tại hạ ắt quay lại ngay.

Một sau một lượt lắc vai Giang Cửu Linh biến mất, không hề hay biết cũng lúc đó nữ nhân Thiếu động chủ chợt ngã lăn qua một bên, lại nằm bất động cạnh Tuyết Mã như đã một lần xảy ra.

Phần Giang Cửu Linh khi tìm được khe suối liền khom người vốc nước vào miệng, uống đến kỳ no.

Chợt Giang Cửu Linh nghe :

- Ngã này, ngã, ngã xuống này.

Lập tức với tư thế khom người, Giang Cửu Linh liền ngã lăn ùm xuống khe suối.

Có ba bóng đen thật linh hoạt xuất hiện :

- Cứ ngỡ bọn chúng lại tiếp tục gặp may nữa chứ. Hừ!

- Hạ độc vào ngân lượng ngỡ như thế là đủ, nào dè tiểu liễu đầu kia lại may mắn mang sẵn giải dược. Nhưng không sao bao nhiêu giải dược đã được chúng dùng sạch. Bây giờ phần tiểu tử thế là xong, chất độc phục trong nước suối đã biến tiểu tử thành oan hồn uống tử. Chỉ còn kết liễu thêm ả kia là ổn. Hà hà...

- Không cần cho tiểu tử thêm một nhát ư?

- Người chớ lo hão, không thấy tiểu tử uống hẳn một bụng đầy sao? Nước suối đó chỉ một ngụm là đủ nghèo, hẳn uống những một bụng nếu vẫn vô sự thì cứ chặt đầu ta thế vào. Thôi đi nào.

Ba bóng đen cứ linh hoạt và di chuyển thoăn thoắt, chỉ một thoáng là đi đến chỗ nữ nhân nọ.

Cảnh nữ nhân nằm bất động cạnh Tuyết Mã làm cả ba bóng đen nghi ngại :

- Sao lại thế này?

- Hay đã có kẻ ra tay trước? Nếu là vậy há lẽ chúng ta bỗng dưng để vượt khỏi tay, mất hẳn cả vạn lượng ư?

- Vậy mau quay lại chỗ tiểu tử, kéo lại mất thêm vạn lượng nữa, hóa ra công dã tràng ư?

- Đừng vội, cứ bật hỏa tập lên, xem lại đã. Vạn nhất nha đầu chỉ chết vì chất độc vẫn chưa hóa giải hoàn toàn thì sao?

- Nói cũng phải, và nếu vậy, toàn bộ hai vạn lượng đều của bọn ta. Nào hãy bật hỏa tập lên nào.

Có tiếng bật hỏa tập.

Xoạch.

Và khi có đốm hỏa quang xuất hiện, cả ba cùng cười :

- May thật.

- Quả nhiên tiểu liễu đầu chết vì độc.

- Hai vạn lượng là của bọn ta, ha ha...

Chợt có âm thanh lạnh lùng vang lên :

- Nhưng liệu bọn người có phúc phận thụ hưởng hai vạn lượng đó chẳng?

Cả ba giật mình cùng quay lại :

- Ai?

- Ủy ma!?

- Tiểu tử người chưa chết?

Nhận định rõ Giang Cửu Linh vẫn vô sự xuất hiện, ngọn hỏa tập trên tay bọn chúng lập tức phụt tắt, chỉ còn những tiếng chân chạy giữa màn đêm đen dày đặc.

Vù...

Tuy nhiên.

Huych.

Nhưng không chỉ vang lên một tiếng kêu bi thảm duy nhất vì còn nữa :

- A...

Huych.

Mới chỉ hai và vốn vẹn đúng hai, vì âm thanh thứ ba là tiếng van nài :

- Xin tha mạng, ặc ặc... xin đại hiệp... tha mạng...

Giang Cửu Linh đã xuất hiện cạnh Tuyết Mã với một tay đang bóp vào cổ của một ác nhân duy nhất còn lại :

- Giải được? Mau.

Ác nhân tái xám mặt mày :

- Tiểu nhân không có... ặc... ặc... không có...

Giang Cửu Linh nghiêng rằng :

- Người muốn đùa với sinh mạng bản thân ư? Nói mau, hoặc giao giải được hoặc mất mạng vì Tam Ma Thảm Trảo?

Ác nhân vùng sa lụy :

- Khi được phân phó tiểu nhân chỉ nhận chất độc hoàn toàn không hề có giải được. Dừng... dừng vội hạ thủ. Chẳng phải thiếu hiệp vẫn vô sự đó ư? Chúng tở thiếu hiệp đã có giải được, cần gì hỏi khi tiểu nhân chẳng hề có?

Giang Cửu Linh bối rối :

- Nhưng ta chưa hề dùng giải được, cũng chẳng hề có mà dùng.

Ác nhân biến sắc :

- Thiếu hiệp chẳng thể vô sự nếu thực sự chẳng có giải được, xin đừng làm khó tiểu nhân.

Giang Cửu Linh động tâm :

- Theo người ta nhất định phải chết sau khi uống quá nhiều nước suối đã bị phục độc? Vậy giải thích như thế nào về chuyện này, khi ta chẳng cần dùng giải được vẫn vô sự?

Ác nhân cũng động tâm :

- Nếu vậy chỉ còn một lý giải duy nhất, hãy tự nhớ lại, bản thân thiếu hiệp có từng dùng một loại linh dược hãn thế bao giờ chưa? Hoặc đại loại từng đắc ngộ một kỳ tích nào đó?

Giang Cửu Linh vỡ lẽ :

- Có, thì sao?

Ác nhân len lén thở ra :

- Hãy tự trích huyết, dùng máu bản thân cho ả kia uống. Nhanh lên kéo quá muộn đấy.

Tĩnh ngộ, Giang Cửu Linh vận lực ném ác nhân qua một bên :

- Tạm thời hãy nằm yên đấy, ta chưa dễ bỏ qua đâu. Hừ.

Và theo lời chỉ điểm của ác nhân, Giang Cửu Linh dùng Liễu Diệp kiếm tự trích vào tay cho chảy máu, đoạn nhều ngay vào miệng nữ nhân.

Ác nhân chợt dặn :

- Nếu ả bị cứng miệng thiếu hiệp phải nghĩ cách cho ả dễ dàng phục huyết được.

Giang Cửu Linh gật đầu :

- Người sợ sẽ bị mất mạng nếu ta thất bại? Hãy yên tâm, ta không phải hạ người thích lạm sát, chỉ cần thành sự sau đó hỏi người thêm vài câu, nếu được người ngoan ngoãn đáp ứng, ta hứa sẽ tha mạng.

Nhưng để cạy miệng quả thật đã cứng của nữ nhân cho huyết chảy thấm vào đối với Giang Cửu Linh lại là điều không dễ, bất đắc dĩ Giang Cửu Linh đành lên tiếng hỏi ác nhân :

- Ta không làm được, người ắt có cách?

Ngờ đâu ác nhân chẳng chịu lên tiếng, Giang Cửu Linh bèn hừ nhạt :

- Người không nói cũng không sao. Ta sẽ trích huyết nhiều hơn lẽ nào chẳng có lấy một giọt lọt được qua kẽ răng để chảy vào.

Giang Cửu Linh cứa mạnh và sâu hơn vào tay, hài lòng nhìn máu đã bắt đầu tuôn xối xả cơ hồ nhuộm ướt khắp mặt nữ nhân.

Được một lúc, nữ nhân liệu có tỉnh lại hay không thì Giang Cửu Linh không biết chỉ biết bản thân chợt choáng váng sau đó tự gục ngã và không còn bất kỳ nhận thức nào.

* * * * *

Toàn thân cứ luân phiên bị nảy lên xóc xuống khiến Giang Cửu Linh ngỡ ngàng choàng tỉnh, cũng là lúc tai Giang Cửu Linh nghe tiếng thét đầy phần nộ của nữ nhân vang lên thật gần :

- Bọn người thật to gan, hãy nói mau, là bọn người thực hiện theo mệnh lệnh Thánh Mẫu Thiên Sơn ngũ hồ hay do nguyên nhân nào khác? Chớ quên giữa Thiên Sơn cửu động và Ngũ hồ bọn người thủy chung chưa từng bất hòa, có sao chợt trở mặt quyết liệt truy sát ta?

Nhờ đó với nhận thức quay lại nhanh và ngày càng sáng tỏ, Giang Cửu Linh bắt đầu nghe nhiều thật nhiều những nhịp vó ngựa đuổi bám theo phía sau. Giang Cửu Linh chợt tựa mình ngồi lên và cũng bắt ngờ tự nhảy phốc xuống :

- Thiếu động chủ không cần lo lắng nữa, mau chạy đi cứ để cho tại hạ đối phó.

Với vó ngựa vẫn rộn ràng và vì Giang Cửu Linh đã tự nhảy xuống khiến không những nữ nhân nọ và Tuyết Mã chợt vùng vút phi nhanh hơn mà lập tức còn xuất hiện nhiều thật nhiều những vó câu cũng bắt đầu vun vút lao ngay đến chỗ Giang Cửu Linh đang đứng, vô tình trở thành vật chướng ngại xuất hiện giữa một Tuyết Mã đang bị truy đuổi và một tốp kỵ mã ngoài hai mươi người vẫn hăm hở bám theo.

Và lập tức có một bộ mặt lạnh lùng vừa nhe răng vừa giục ngựa phi thẳng vào Giang Cửu Linh :

- Phường cầu trệ đáng chết.

Ào...

Giang Cửu Linh vẫn tư thế đứng dù thấp hơn cũng thần nhiên và lạnh lùng tung một quyền :

- Có thật chẳng? Ất người chưa biết ta từng vang danh là nhất quyền đả hổ? Ngã này.

Bùng...

Giang Cửu Linh quật một quyền đúng vào đầu tuần mã khiến nó ngay lập tức khựng lại và còn hất bay bộ mặt lạnh lùng ngồi trên lưng.

Vù...

Thật nhanh Giang Cửu Linh bám theo và lập tức chế ngự bộ mặt lạnh lùng, đồng thời cũng bật quát thật to :

- Tất cả mau dừng lại nếu không muốn ta lập tức kết liễu ngay kẻ này. Dừng mau.

Tốp kỵ mã phía sau chỉ một ít là kịp dừng, kỳ dư số còn lại vì quá bất ngờ nên cứ liên tiếp tông thẳng vào thi thể của tuần mã vừa bị Giang Cửu Linh tung quyền đả tử, lúc ngã vô tình trở thành vật cản khiến những thớt tuần mã phía sau một khi va vào đều ngã lăn quay, hết lượt này đến lượt khác và ngã chồng lên nhau.

Huych...

Những kỵ mã cũng bị ngã dúm dui :

- Hự...

Mục kích cảnh này Giang Cửu Linh có cảm giác hoang mang lạ. Vừa lúc đó nữ nhân nọ cũng kịp phi ngựa ngược lại, vội kêu Giang Cửu Linh :

- Đừng gây tổn hại đến họ, cũng xin thiếu hiệp mau thả người.

Giang Cửu Linh lập tức đáp ứng và vẫn hoang mang nhìn cảnh nữ nhân nọ cùng những kỵ sĩ đối thoại. Nữ nhân có vẻ quan tâm hỏi đại hán vừa bị Giang Cửu Linh buông tha :

- Tứ kha kha không sao chứ?

Đại hán không đáp chỉ bức dọc hỏi ngược lại nữ nhân :

- Sao nàng lại cận kề hần? Phải chăng hần là người trung thổ, giỏi hơn ta nên nàng thay tâm đổi dạ?

Nữ nhân ngượng ngừng lắc đầu :

- Giang thiếu hiệp chỉ là ân nhân cứu mạng, lại cam nguyện cùng ta đồng hành quay về đây để giúp bảo toàn tính mạng cho gia gia. Câu chuyện dài lắm, Tứ kha kha nếu chịu nhẫn nại nghe ắt sẽ minh bạch.

Đại hán không tin :

- Nhưng ta thấy hần luôn được nàng bảo vệ, đâu thể tin hần từng là ân nhân cứu mạng nàng?

Nữ nhân thở dài :

- Cùng xuống trung thổ với ta vừa rồi toàn bộ Thiên Sơn cử động ba mươi sáu người hiện chỉ còn sống sót bốn, và nếu không có Giang thiếu hiệp kịp cứu nguy e ta không còn cơ hội quay về.

Đại hán chuyển mục quang nhìn xuống Tuyết Mã vẫn đang do nữ nhân sử dụng :

- Ngựa rất tốt, cũng do hần tặng nàng ư?

Nữ nhân nhìn xuống ngựa :

- Giang thiếu hiệp chỉ tạm mượn làm chân, của một tướng quân to lắm ở trung thổ. Tứ kha kha sao không thử cưỡi một vòng?

Đại hán lắc đầu :

- Ta không cưỡi khi chưa thật tin những gì nàng vừa nói.

Nữ nhân ngồi xuống ngay thảm cỏ bên cạnh :

- Ta cũng muốn mọi người tin, nào ngồi xuống đi. Có vàng thái dương trên cao làm chứng, ta quyết chẳng nói dối một lời. Là thế này...

Nữ nhân thuật lại mọi chuyện, nhờ đó Giang Cửu Linh cũng dần vỡ lẽ và khi cần thiết Giang Cửu Linh cũng lên tiếng hoặc hỏi xen kẽ vào :

- Thiếu động chủ bảo lúc tỉnh lại ngoài tại hạ tự hôn mê còn có ba thi thể nằm rải rác xung quanh?

Nữ nhân gật đầu :

- Không sai, hai bị bóp vỡ yết hầu ắt là do thiếu hiệp dùng Tam Ma Thám Trảo hạ thủ. Một còn lại thì chết vì độc, mọi chuyện xảy ra như thế nào? Có vẻ như thi thể thứ ba tự phục độc thì phải?

Giang Cửu Linh kể :

- Thiếu động chủ hần còn nhớ có chỉ cách tại hạ tìm khe suối? Ngờ đâu nước suối cũng bị phục độc, là do bọn ấy ba người cùng ra tay. Phát hiện chúng hí hửng khi thấy tại hạ vốc nước vào đầy bụng, tại hạ tương kế tựu kế giả vờ bị trúng độc. Nhưng khi ngấm ngấm theo chân chúng quay trở lại, tại hạ ngỡ ngàng cũng tương tự chúng, vì lại phát hiện Thiếu động chủ vì độc phát hôn mê. Chỉ khi hạ thủ hai còn lại một, tại hạ hỏi về giải được thì nhờ đó mới minh bạch hóa ra từ lâu nay tại hạ ngẫu nhiên có tám thân bách độc bất xâm, dù vậy vẫn không ngờ gã đó vì sợ quá tự sát.

Nữ nhân vỗ lẽ :

- Lúc tiểu nữ tỉnh lại thấy cạnh thiếu hiệp có thanh kiếm này, cổ tay của thiếu hiệp thì nhuộm đầy máu, là thiếu hiệp trích huyết và tìm cách giúp tiểu nữ hóa giải chất độc?

Giang Cửu Linh gật đầu :

- Cũng do tên ác nhân còn lại chỉ điểm nhưng vì khắp miệng của Thiếu động chủ lúc đó cứ ngậm cứng, tại hạ thì chẳng nghĩ được cách nào khả dĩ, đành tự cứa vào tay sâu hơn. Quả nhiên huyết được từ bản thân tại hạ nhờ chảy nhiều cũng lọt được qua kẽ răng giúp Thiếu động chủ hóa giải độc chất.

Nữ nhân chột thở dài :

- Giang thiếu hiệp thật kém hiểu biết, lẽ ra chỉ cần điểm vài huyết đạo như Phúc Kiết, Trung Linh và Khí Hải hoặc dùng thuật khẩu áp khẩu là ổn, sao lại tự cứa sâu vào tay? Vạn nhất tiểu nữ không kịp tỉnh lại và điểm huyết chỉ huyết thì còn gì sinh mạng do máu huyết chảy ngày càng cạn kiệt.

Giang Cửu Linh gượng cười :

- Tại hạ vẫn cần được chỉ giáo nhiều nhưng cũng may, vì chưa am hiểu nên tại hạ cũng chưa đến nỗi dùng thủ pháp khẩu áp khẩu, phải chăng Tứ kha kha nhân huynh đây và Thiếu động chủ đã là phu phụ?

Nữ nhân bảo :

- Bọn tiểu nữ từ nhỏ đã được chỉ phúc kết giao nhưng phải một năm nữa mới danh chính ngôn thuận trở thành phu phụ. Tứ kha kha có tính danh là Tiêu San, là một trong nhiều hậu nhân do Thánh Mẫu Thiên Sơn ngũ hồ sinh hạ. Có thể do ngộ nhận mới xảy ra cơ sự này, cũng một phần lỗi là do tiểu nữ, vì lúc quá cấp bách, ngộ biến phải tung quyền, ngồi cùng thiếu hiệp chung một Tuyết Mã mới khiến cho Tứ kha kha ngộ nhận. Thật mong Giang thiếu hiệp lượng dung.

Giang Cửu Linh cười xòa :

- Tại hạ cũng phần nào tự hiểu và phát hiện bản lĩnh họ nhất định chẳng do hung thủ bí ẩn phái sai. Và tại hạ cũng có lỗi đã hồ đồ hại chết tuấn mã của Tiêu San nhân huynh. Xin lượng thứ và đừng khước từ lời đề xuất này, là Tuyết Mã từ nay xin được phó giao cho Tiêu San nhân huynh tùy nghi sử dụng, được chứ?

Gã đại hán Tiêu San đã minh bạch, cũng cười cười và sau một lúc ngại ngần mới dám nhận quà tặng của Giang Cửu Linh :

- Nhưng Giang huynh đệ sẽ phải khó khăn nếu vẫn tiếp tục hành trình về Thiên Sơn cửu động vì không còn ngựa làm chân.

Nữ nhân chột đứng lên :

- Cũng không đến nỗi vì Tứ kha kha nên biết bản lĩnh của Giang thiếu hiệp thật sự cao minh hơn ta ước độ vài trăm lần. Tuy nhiên ta vẫn cần cùng Giang thiếu hiệp đồng hành, liệu Tứ kha kha có phiền muộn chăng?

Tiêu San gượng cười và xua tay :

- Mọi chuyện ta đều rõ, huống hồ sinh mạng của gia gia nàng đang lâm nguy, nếu ta mãi phiền muộn hóa ra chỉ là hạng cố chấp và quá hẹp hòi sao? Nàng đi đi và hãy nhớ bảo trọng.

Nữ nhân hài lòng vừa giao hoàn Liễu Diệp kiếm cho Giang Cửu Linh vừa bảo :

- Không còn ngựa, chúng ta đành thi triển khinh công. Mau đi nào Giang thiếu hiệp.

Giang Cửu Linh gật đầu và nhẹ nhàng chạy bám theo nữ nhân với một phát hiện mới, là nữ nhân tuy chưa đủ hỏa hầu nhưng thuật khinh thân pháp lại thập phần ảo diệu.

Được một lúc Giang Cửu Linh chợt đề xuất :

- Tại hạ vẫn còn thừa chân lực, Thiếu động chủ thì có thuật khinh công cao minh, có thể cùng tại hạ tiến hành trao đổi chăng?

Nữ nhân quay mặt nhìn Giang Cửu Linh :

- Tiểu nữ đã thọ ân cứu mạng, rất sẵn lòng trao truyền thiếu hiệp thuật khinh công Thượng Tuyết Phi, còn chân lực của thiếu hiệp thì không cần, bởi một khi có đường lối sở học khác biệt, tiểu nữ có nhận chân nguyên nội lực cũng vô khả giữ lại cho bản thân.

Giang Cửu Linh vỡ lẽ :

- Vậy còn cách khác, là nếu Thiếu động chủ vô ngại, sao không để tại hạ cùng đưa đi vừa nhanh vừa giúp Thiếu động chủ chẳng hao phí chân lực?

Nữ nhân ưng thuận :

- Tiểu nữ từ nhỏ luôn được giáo huấn theo cách hành xử của người trung thổ, rất hiểu thế nào là ngộ biến từng quyền, khắc hẳn những người như Tiêu San. Cũng may y lúc này vô khả nhìn thấy, xin phiền thiếu hiệp giúp cho. Bởi tiểu nữ vẫn nôn nóng rất lo lắng cho sinh mạng của nội tổ.

Giang Cửu Linh cũng hết mọi ngần ngại, thản nhiên cầm tay nữ nhân và bắt đầu tăng dần cước lực, phi thân lao đi mỗi lúc mỗi thêm nhanh...

Vù...

Nữ nhân phấn khích chợt bảo :

- Thiếu hiệp có bản lĩnh thật cao minh, nếu được vận dụng thi triển theo khinh thân pháp Thượng Tuyết Phi ắt cước lực chẳng khác gì thiên lý mã, để tiểu nữ chỉ cho thiếu hiệp khẩu quyết công phu Thượng Tuyết Phi. Là thế này...

Ngẫu nhiên Giang Cửu Linh sở hữu thêm một công phu thượng thừa và điều đó càng làm Giang Cửu Linh thêm bản khoăn :

- Sao khác với Thiên Sơn cửu động, những nhân vật Thiên Sơn ngũ hồ như chẳng có bản lĩnh cao minh bằng?

Nữ nhân giải thích :

- Đứng đầu Thiên Sơn cửu động là Chân Quân và do cách nghĩ của Chân Quân nên lâu nay bất luận ai ở Thiên Sơn cửu động cũng đều được chỉ điểm võ học. Phần Thánh Mẫu Thiên Sơn ngũ hồ thì khác, chỉ ưu ái trao truyền võ học cho nữ nhân, có lẽ chưa bao giờ xem trọng nam nhân.

- Nếu so sánh về võ học thì Thiên Sơn cửu động và Thiên Sơn ngũ hồ bên nào lợi hại hơn?

- Ngang nhau, và đó là những nhận định đã có vài trăm năm qua. Hãy hiểu, tiền nhân của song phương ắt đã có nhiều phen động thủ, có lẽ vì phát hiện không thể nào phân biệt thắng phụ nên cũng từ lâu rồi song phương luôn ước định, một là mãi mãi luôn giữ hòa khí và hai là ưng thuận cho nam nữ song phương tùy chọn kết hôn.

- Song phương không lo ngại sở học của bên này sẽ bị bên kia lén sở hữu dù qua hình thức tùy chọn kết hôn ư?

- Không hề vì như đã nói, đường lối sở học một khi thoát kỳ thủy đã có sự hữu biệt thì dù có lén luyện cũng không có tâm pháp nội công thích hợp để vận dụng.

- Nhưng nếu có người cam tâm trao truyền luôn nội công tâm pháp thì sao?

- Chuyện đó chưa hề xảy ra, một là nam nữ song phương ngay khi tùy chọn kết hôn đều phải lập trọng thệ, không được bội phản hoặc sai lời. Và hai nữa, như tiểu nữ chẳng hạn, nếu một ngày vẫn trở thành thê nhi

của Tiêu San thì ngay lúc xuất giá nhất định sẽ chấp nhận chịu cho Chân Quân thu hồi toàn bộ võ học, nghĩa là bị phế bỏ toàn bộ võ công.

Giang Cửu Linh giật mình :

- Với cách này song phương đã giữ được hòa khí bao lâu rồi?

Nữ nhân ngạc nhiên :

- Cũng đã suýt soát cả trăm năm rồi, có gì chẳng?

Giang Cửu Linh chợt thở ra, khiến cước lực có phần chậm lại :

- Nếu đã giữ được ngàn ấy thời gian ắt mọi sự sẽ mãi ổn, có lẽ nhờ tính khí luôn thuần hậu chất phát của mọi người ở đây đã không có lắm mưu mô thủ đoạn như ở Trung Nguyên. Nhưng tại sao hung thủ bí ẩn lại xuất hiện dần quen biết và đã có thể khiến được lão Chân Quân tin, cho người của Thiên Sơn cử động tiến xuống bình nguyên và suýt nữa kết liễu tại hạ?

Nữ nhân lắc đầu :

- Như đã kể, lão thất phu sở dĩ có quen biết vì có lần nhờ gia tổ kịp cứu nên chẳng đến nỗi mất mạng ở một nơi gọi là Thiên Băng Mãn Địa, nghe nói cũng là nguyên ủy không chỉ xuất phát Băng Tuyết Vạn Niên mà còn là phát tích nguồn gốc võ học của Thiên Sơn cửu động và Thiên Sơn ngũ hồ. Bọn tiểu nữ vì thế quen dần luôn gọi là lão tiên sinh, không hề nghĩ lão đền ân bằng cách dùng thủ đoạn này, biến Thiên Sơn cửu động thành công cụ cho lão mặc tình sai xử.

- Ất vì thấy Thiên Sơn Vạn Sa Tuyết trận thật quá lợi hại, thật bỏ công nếu hung thủ có thể lợi dụng chẳng?

Nữ nhân cười cười và lắc đầu :

- Dẫu sao cũng chẳng làm gì được thiếu hiệp, mà cũng phải thôi, vì Thiên Sơn Vạn Sa Tuyết trận chỉ lợi hại nhờ mỗi người có mang theo một túi sa tuyết.

Nếu không thật chẳng dễ uy hiếp bất luận ai.

- Sa tuyết? Là cát hay chỉ là tuyết?

- Cả hai, vì với mắt nhìn thì là cát (sa) nhưng do có tính lạnh tự tuyết nên được gọi là sa tuyết. Kỳ thực chỉ là lớp cát tồn đọng cả ngàn năm dưới lớp băng vạn niên bao phủ ở Thiên Băng Mãn Địa. Cũng may công phu của thiếu hiệp luyện lại là nhiệt công thuần dương, khắc tinh với lãnh khí, thật dễ dàng phá vỡ trận Thiên Sơn Vạn Sa Tuyết.

Nói đến đây chợt nữ nhân kêu hơn hở :

- Thiếu hiệp có thấy ở xa xa dần xuất hiện những vùng lấp lánh chói mắt tự ánh dương quang bị phản chiếu chẳng? Chính là do tuyết dày bao phủ. Thiên Sơn đây, vậy là chỉ hơn một ngày nữa chúng ta cũng về đến nơi.

Giang Cửu Linh buông tay nữ nhân ra :

- Thiếu động chủ có muốn nghỉ ngơi?

Nữ nhân vì thế chỉ theo đà chạy thêm một vài bước là tự dừng lại, và quay lại ngạc nhiên nhìn Giang Cửu Linh :

- Thiếu hiệp cần nghỉ ngơi thì có, vì tiểu nữ là người đã được đưa đi đâu phải mệt mỏi cần nghỉ ngơi?

Giang Cửu Linh nhẹ gật đầu và dần nở nụ cười lạnh lẽo :

- Nếu Thiếu động chủ không mệt thì hay lắm vì đã đến lúc tại hạ cần Thiếu động chủ tự lo cho bản thân. Phần tại hạ không thể không nghênh đón những thượng khách tuy chẳng mời nhưng vẫn đến.

Và Giang Cửu Linh vụt cất cao giọng gọi to :

- Chư vị sao chưa hiện thân? Ha ha...

18. Chương 18: Chạm Hắc Phong Trên Vùng Tuyết Băng - Cứu Tuyết Mã Tiên Nhập Thiên Băng

Dung diện của nữ nhân chợt biến sắc và nỗi sợ hãi còn thể hiện rõ qua giọng nói tuy ào ào, như sợ bọn người kỳ lạ vừa xuất hiện có thể nghe thấy, nhưng ít nhiều cũng bị lạc đi :

- Ngụy rồi, là bọn Hắc Phong Phi.

Giang Cửu Linh đang nhìn những nhân vật tự chỉ xuất đầu lộ diện khi bị gọi, rất đông có đến gần năm mươi nhân vật thì phải, lại cùng khoác y phục tuyết đen, cũng có tấm choàng được kéo che kín cả diện mạo, chỉ khác biệt so với những nhân vật của Thiên Sơn cửu động là những nhân vật này có đội thêm mũ lông thú - ắt là lông cừu - và khi nghe nữ nhân kêu đầy sợ hãi, Giang Cửu Linh có phần dè dặt hỏi lại nữ nhân :

- Hắc Phong Phi là thế nào?

Nữ nhân lùi dần, không những thế còn lo lắng ngoái đầu nhìn ngược về phía sau nhiều lượt tự hồ như chỉ muốn sớm tìm phương đào tẩu, vì thế khi phải đáp lời Giang Cửu Linh, nữ nhân cũng lộ vẻ khẩn trương :

- Họ cũng như bọn thủy khấu Trung Nguyên nhưng vì phạm vi hành sự của họ là khắp vùng tuyết phủ bao la, ở đâu họ cũng đến được và thoát ẩn thoát hiện tự phong ba nên mới gán cho họ ác danh là Hắc Phong Phi.

Động thái của nữ nhân cũng khiến Giang Cửu Linh chùn dậm, bất chợt lùi theo nữ nhân :

- Có thể hiểu thân pháp của bọn Hắc Phong Phi này rất lợi hại? Vậy về bản lĩnh thì thế nào? Há lẽ quý động dù có Thiên Sơn Vạn Sa Tuyết trận bấy lâu nay vì vô khả đối phó nên luôn khiếp sợ họ?

Nữ nhân bất chợt thở nhẹ một hơi, đồng thời kịp trấn định và dần nở nụ cười :

- Bọn này hầu như chưa thực sự cùng bốn động hoặc Thiên Sơn ngũ hồ đối đầu. Chỉ một nhóm người vừa nhỏ vừa thế cô mới mới ngẫu nhiên trở thành đối tượng của họ, nhưng nghe thiếu hiệp nhắc tiểu nữ mới nhận ra lo hãi. Vì về bản lĩnh nhất định Giang thiếu hiệp thừa năng lực giúp muôn vạn sinh linh từ nay không còn bị bọn Hắc Phong Phi gây tổn hại và khiếp đảm nữa. Cũng có thể họ đến đây là do lão thất phu độc ác sai xử chăng?

Giang Cửu Linh gật nhẹ đầu :

- Ngay khi phát hiện có họ mai phục xa xa phía trước, tại hạ đã nghĩ đến điều này. Đã vậy Thiếu động chủ nếu cần thì có thể tạm lánh mặt, tại hạ tự tin một mình vẫn đủ lực đối phó.

Nói thì chậm nhưng kỳ thực mọi diễn biến xảy ra khá nhanh, nghĩa là Giang Cửu Linh và nữ nhân dù lùi thì những nhân vật Hắc Phong Phi vẫn tiến đến và chỉ một thoáng đã có ít nhất ba nhân vật cơ hồ lướt đến đối diện với Giang Cửu Linh. Dù vậy cả ba nhân vật này không hề nhìn Giang Cửu Linh, mọi mục quang cả ba đều đổ dồn cho nữ nhân hiện đang ẩn ngay phía sau Giang Cửu Linh, một nhân vật chợt lên tiếng :

- Có phải Mộc Lê Chân đó không? Là ta đây, là phụ thân Mộc Lê Quan của hài tử đây.

Giang Cửu Linh hoang mang lập tức quay người và kịp nhìn thấy tuy nữ nhân bất chợt có thần tình rúng động nhưng lại sợ hãi, kêu thất thanh :

- Chớ nói nhảm, Giang thiếu hiệp đừng tin họ vì tiểu nữ tuyệt vô can hệ với Hắc Phong Phi. Đừng để họ qua mặt bắt giữ tiểu nữ.

Cùng lúc đó vì nghe nhiều tiếng xao động thật gần, Giang Cửu Linh lập tức quay trở lại và đành xuất thủ ngăn cản do phát hiện quả thật cả ba nhân vật đang tìm cách vượt qua để lao về phía nữ nhân được gọi là Mộc Lê Chân.

- Chờ đã và hãy mau dừng lại nào.

Vù...

Lực đạo do Giang Cửu Linh bật xuất vừa uy mãnh vừa bất ngờ. Ba nhân vật nọ lập tức bật nhảy lùi lại cũng thật nhanh và họ quát :

- Người là ai? Liên can gì với Thiên Sơn cửu động? Sao vô cớ ra tay xuất thủ?

Giang Cửu Linh nhẹ thở ra và đáp :

- Tại hạ là Giang Cửu Lin, tuy vô can nhưng hiện thời vì là bằng hữu của Thiếu động chủ Thiên Sơn cửu động nên quyết không để chư vị hành sự tháo thủ, chưa gì đã hành động mà chẳng chờ mọi hư thực được tỏ tường.

Ba nhân vật vội lùi lại một lần nữa :

- Giang Cửu Linh? Là tội đồ tại đào đang bị lũ quan quân triều đình truy nã? Có thật là người chăng?

Giang Cửu Linh chấn động nhưng chưa kịp tỏ lộ bất kỳ phản ứng gì thì nghe thật nhiều những loạt hô hoán loạn xạ của mấy mươi nhân vật Hắc Phong Phi còn lại cơ hồ cùng gào lên :

- Người là Giang Cửu Linh?

- Hắc đấy, chính là tiểu tử đấy Phong chủ.

- Phát tài rồi. Đừng bỏ lỡ cơ hội Phong chủ.

- Cứ ngỡ xa tận chân trời ngờ đâu lại gần ngay trước mắt, huynh đệ ơi mau ra tay thôi. Quả là một phen phát tài ha ha...

Và Giang Cửu Linh càng thêm chấn động khi đột ngột tất cả ba nhân vật đứng trước mặt bỗng đồng loạt chớp động.

Theo phản ứng Giang Cửu Linh thoát tiên cứ vội nhảy lùi qua một bên và nạt to :

- Không sai, Giang Cửu Linh đây, nhưng cho hỏi chư vị thực hiện theo mệnh lệnh của ai? Và tại sao quyết đối phó tại hạ?

Nhưng chợt xảy ra một đột ngột khó ngờ là lúc Giang Cửu Linh nhảy lùi qua một bên, nếu chỉ có hai trong ba nhân vật lập tức chuyển dịch theo để xuất thủ tấn công Giang Cửu Linh thì nhân vật còn lại vẫn tiếp tục lao thẳng, thoạt nhìn cũng hiểu chủ ý của nhân vật ấy là nhắm vào nữ nhân Mộc Lê Chân.

Vù...

Giang Cửu Linh động nộ, tự giận thân nhiều hơn, lập tức liên tiếp mấy quyền đối phó thật nhanh hai đối thủ đang tấn công trước mặt, miệng thì gọi Mộc Lê Chân :

- Thiếu động chủ mau chạy đi, nhanh. Còn nhị vị nếu vẫn muốn sống thì hãy lùi lại ngay. Đỡ.

Ào...

Đây là lúc hầu như toàn bộ cao thủ Hắc Phong Phi cũng nhất loạt lao ủa đến với những tiếng gào phẫn khích :

- Xông lên.

- Quyết bắt Giang Cửu Linh tiểu tử.

- Đừng để tiểu tử tẩu thoát, sẽ để lỡ mất cơ hội phát tài.

- Xông lên.

Cũng lúc ấy do chợt nghe tiếng vó ngựa dập dồn phi rất mau, Giang Cửu Linh lập tức lia mắt nhìn thật nhanh, nhờ đó nhẹ thở ra khi thấy Mộc Lê Chân chỉ chớp mắt đã được an vị cùng ngồi chung với một nhân vật trên lưng một thớt ngựa nhất định là Tuyết Mã chẳng thể nào nhìn lầm.

Chợt hiểu chính Tiêu San kịp lao đến để giải thoát Mộc Lê Chân đúng lúc, Giang Cửu Linh thập phần an tâm và bây giờ chỉ lo về phần bản thân nữa là xong. Cũng là lúc quyền kinh của Giang Cửu Linh chạm vào hai nhân vật nọ.

Bình! Bình!

Hai nhân vật này bị quyền kinh kích lùi, là cơ hội cho bao cao thủ Hắc Phong Phi khác cùng ừn đến :

- Người chó vợi đắc ý. Đỡ.

Ào...

- Đã nghe nói người có bản lĩnh cực cao nhưng đừng nghĩ Hắc Phong Phi bọn ta sợ, hãy xem đây.

Ào...

Giang Cửu Linh bị vây áp tứ bề dù vậy vẫn ngang nhiên đối phó với toàn bộ mọi sở học lúc này mới có cơ hội vận dụng đạt mức độ linh hoạt và biến ảo đến tột cùng.

- Nếu không cho chư vị nếm mùi lợi hại lẽ nào khắp vùng tuyết phủ bao la mãi là nơi cho Hắc Phong Phi chư vị mặc tình thao túng. Xem chiêu, ha ha... đỡ này. Chư vị nhận định thế nào về Bách Thủ Quyền do tại hạ tự lĩnh hội? Đỡ, ha ha... lui này, nếu không lui thì chết ha ha...

Ào... bùng...

Vù... bình...

Sau một lúc loạn đả loạn đấu nhưng chỉ chuốc toàn bất lợi, bọn Hắc Phong Phi bất chợt đồng loạt lui ra và mỗi người tự ý rút ra một khí giới đều có hình dạng y hệt nhau, vừa cong quắp vừa được cắt khía tạo nhiều răng nhọn.

Choang.

Và họ xông lên nhưng lần này không chút hỗn loạn trái lại vừa chạy vòng quanh Giang Cửu Linh vừa tuân tự bật ra những loạt hú nghe thật man rợ :

- Mau thi triển Hắc Phong trận. Hú...ú...

- Loan đao Tử Hắc Phong, không thể bắt tiểu tử thì giết. Hú... ú...

- Đệ nhất chiêu Loan Phi Đao đánh. Hú... ú...

Ào...

Vù...

Giang Cửu Linh lúc thấy họ rút khí giới đã tự cảm nhận tình thế ắt đột biến, sau lại thấy họ lập Loan Đao Hắc Phong trận có quy củ tiến thoái nghiêm ngặt, vừa thi triển kinh thân pháp chạy xoay thành những vòng bất tận vừa tạo áp lực tởm những xoáy kinh cùng cuộn ập vào trung tâm, Giang Cửu Linh hiểu ngay Hắc Phong Phi không phải ngẫu nhiên được ung dung hùng cứ khắp một vùng bao la phủ tuyết. Chính vì thế với đệ nhất chiêu Phi Loan đao của họ đã bất chợt xuất hiện nhiều thanh Loan đao đảo lộn vun vút giữa không trung để chực lao vào hạ sát thủ, Giang Cửu Linh chấn động vội quát :

- Trận pháp thật lợi hại nhưng chư vị nếu không mau mau tự triệt thoái thì chó trách Giang Cửu Linh tại hạ vạn bất đắc dĩ phải dùng đến sát thủ. Không tin thì hãy xem đây. Khai.

Giang Cửu Linh bật người lao vút lên cao, nhân đó từ tả thủ của Giang Cửu Linh liền bật xuất một tia chớp bạc tiến thật nhanh và sau đó cũng thu hồi thật nhanh.

Coong.

Cùng hai thanh âm chấn chạm chát chúa là hai thanh Loan đao bị chấn dội phải xoay tít và bay ngược trở lại.

Vù...

Nhưng Loan Đao Hắc Phong trận vẫn tiếp diễn, chẳng mấy may hoặc bị ngưng hoặc bị náo loạn, cũng có nghĩa là các thanh Loan đao khác vẫn tiếp tục được bọn Hắc Phong Phi tuân tự ném ra, xoay xoay và đảo lộn, chờ cơ hội tiến nhập tung sát thủ hầu gây phương hại cho Giang Cửu Linh :

- Loan Phi Dao nhị chiêu loạn kích. Đánh.

Ào...

Vù...

Khắp xung quanh Giang Cửu Linh vì thế càng bị nhiều thanh Loan đao vẫn vũ chực uy hiếp khiến Giang Cửu Linh lần nữa lúc chân vừa chạm đất liền bật phi lên cao trở lại :

- Khai kiếm.

Ào...

Tia chớp bạc lại từ tả thủ Giang Cửu Linh đột ngột bật xuất tiến nhanh và thu nhanh, cứ liên tu bất tận, mới thấy đó chợt biến mất đó. Chỉ có tiếng chấn chạm liên hồi vang lên là cho biết Giang Cửu Linh hay Loan Đao Hắc Phong trận chiếm lợi thế.

Coong.

Loan Đao Hắc Phong trận chợt có dấu hiệu phải khựng lại trong một thoáng vì đột ngột vang lên vài ba loạt gào đau đớn :

- A... tay của ta, ôi...

- Lực Loan đao bị chấn bay rất mạnh, ta không thể chộp giữ lại. A...

Ngờ đâu đây lại là nguyên do khiến Loan Đao Hắc Phong trận bỗng dừng tăng uy lực đến tột cùng, các nhân vật Hắc Phong Phỉ càng hú to hơn thật man rợ và thật cuồng dại :

- Đệ tam chiêu Loan Phi Dao quyết tử đánh.

- Hú... ú...

- Hú... ú...

Và mọi thanh Loan đao đều được bọn Hắc Phong Phỉ đồng loạt ném ra.

Ào...

Vù...

Chúng đảo lộn và vẫn vũ tạo hàng loạt tiếng rú rít khiếp người.

Viu...

Và do phạm vi được mọi thanh Loan đao nhắm đến ngày càng hẹp nên cũng đến lúc chúng chạm nhau.

Choang...

Đó là những chuỗi âm thanh tiếng động thật kinh hoàng trong tiếng hú hoang dại có cả tiếng rú rít vẫn vũ và tự chấn chạm của thật nhiều những thanh Loan đao được ném đi.

Ào...

Vù...

Giang Cửu Linh kinh hoàng vội bật người lên một lần nữa và toan bật xuất tia chớp bạc để đối phó.

Chợt có một tiếng gầm thật to :

- Mau dừng tay, Loan Đao Hắc Phong trận mau đình lại. Nhanh.

Lập tức mọi tiếng hú hoang dại vụt tắt ngấm chỉ còn lại chuỗi tiếng vẫn vũ và chấn chạm của những thanh Loan đao vẫn đang đảo lộn chực lao cả vào Giang Cửu Linh.

Viu...

Nhưng Giang Cửu Linh vì cảm nhận cục diện có chiều hướng biến chuyển nên thay vì bật xuất tia chớp bạc thì lại tự hú vang khiến thân hình đang đà lao lên chợt khựng lại trong một thoáng, sau đó thì bay vút lên thật cao.

- Lên, hú... ú...

Vút.

Mục kích cách Giang Cửu Linh tự thoát các mũi Loan đao vùn vù uy hiếp là chợt thi triển khinh công thật lợi hại, có một tiếng gầm thật to vang lên để tán dương :

- Hảo, Thượng Tuyết Phi cũng chỉ được thi triển đạt mức này là tận cùng, Giang Cửu Linh quả chẳng hổ danh là Giang Cửu Linh ha ha...

Những thanh Loan đao mất mục tiêu tự chạm nhau và dần rơi lả tả vương vãi khắp nền đất, thật lạ là bọn Hắc Phong Phi sau khi ngừng những chuỗi tiếng hú man dại cũng bất chợt nhảy lùi ra, chẳng ai màng lao vào để nhặt lại các thanh Loan đao.

Quá ngạc nhiên, Giang Cửu Linh khi hạ thân xuống cũng tìm cách lảng không đảo người hạ ở bên ngoài phạm vi Loan Đao Hắc Phong trận và kinh ngạc nhìn nhân vật dù vẫn choàng kín mặt nhưng hãy còn cười :

- Như tôn giá là nhân vật Phong chủ vừa nãy quyết gây bất lợi cho Thiếu động chủ Thiên Sơn cửu động? Vậy sao bỗng dừng dừng trận Loan Đao Hắc Phong? Phong chủ có ý gì?

Nhân vật ấy tự kéo bỏ tấm choàng che mặt, để lộ diện mạo đầy những vết sẹo :

- Không sai, ta còn là Mộc Lê Quan suốt hai mươi năm qua luôn tìm cách có lại ái nữ Mộc Lê Chân vừa đề cập, còn dừng trận ư? Vì ta còn một điều chưa minh bạch nên không nỡ để người vong mạng với đệ tam chiêu Loan Phi Đao Quyết Tử, kỳ thực là chiêu ta chỉ biệt dành cho kẻ được ta xem là đệ nhất tử đối đầu, người không tin ư? Nếu vậy, ta thật tâm mong người dừng bao giờ thử. Nhưng dù vậy ha ha... chỉ cần điều ta minh bạch hoàn toàn không như ta nghĩ thì người vì còn là Giang Cửu Linh ắt sẽ được diễm phúc trở thành nạn nhân đầu tiên của đệ tam chiêu này. Bất luận người thân thủ lợi hại như thế nào cũng vô khả thoát. Ha ha...

Giang Cửu Linh vẫn thản nhiên vừa nhún vai vừa hỏi ngược lại :

- Với những gì chưa xảy đến tại hạ quyết chẳng bận lòng bình phẩm, vậy nói đi Phong chủ muốn minh bạch điều gì? Và để đối lại, có thể để tại hạ minh bạch vì sao Hắc Phong Phi đối phó Giang Cửu Linh tại hạ chẳng?

Mộc Lê Quan Phong chủ Hắc Phong Phi chợt cười lạnh :

- Đổi một mạng người để được đền đáp những năm vạn lượng vàng ròng, cũng khiến huynh đệ Hắc Phong Phi đổi đời, chẳng còn ngày ngày lo sợ vì luôn bị quan quân truy đuổi, đây là giao dịch hiếm có khiến Mộc Lê Quan ta đâu dễ bỏ qua. Tuy nhiên giao dịch với quan phủ như là một trò đùa với lửa cũng rất dễ bị thiêu hủy, thế nên người có thể sẽ vô sự nếu thành tâm tỏ thật một điều mà ta đang rất cần minh bạch. Vậy nói đi, người có biết một nhân vật họ Phạm cũng thường dùng thanh Liễu Diệp kiếm như người?

Giang Cửu Linh thăm chấn động vừa nhấc vừa hỏi trả lại :

- Có phải Phong chủ đang đề cập Diệp Kiếm Trung Nhất Chương Phạm Uy Bá, từng một thời là Đại trang chủ Diệp Bích trang?

Phong chủ Mộc Lê Quan lắc đầu :

- Đừng hỏi ta bất kỳ điều gì trái lại hãy nói càng rõ càng tốt về nhân vật người vừa đề cập.

Nhưng Giang Cửu Linh vẫn hỏi :

- Nếu nhân vật Phong chủ vừa đề cập cũng chính là Phạm Uy Bá tại hạ vừa nói đến thì trước khi cho Phong chủ toại nguyện tại hạ thực sự cần minh bạch một điều, là Phong chủ có ân hoặc có oán cừu như thế nào với họ Phạm.

Phong chủ cười lạt :

- Đừng tỏ ra quá ngạo thị đối với ta nhưng nếu có ân thì sao, còn có oán cừu thì sao?

Giang Cửu Linh liền buông tràng cười cuồng ngạo :

- Vì nếu là ân thì chẳng nói làm gì nhưng nếu là oán ha ha... Giang Cửu Linh tại hạ chính là truyền nhân đệ tử của Phạm sư phụ - Phạm Uy Bá. Hãy mau phát động Loan Đào Hắc Phong trận và đừng chần chừ thi triển quyết tử đệ tam chiêu. Bởi tại hạ sẽ minh chứng cho Phong chủ thấy, Liễu Diệp kiếm khi được ân sư truyền đến tay tại hạ đã đạt cảnh giới tốt cùng lợi hại như thế nào. Mau động thủ đi ha ha...

Thật lạ thái độ cuồng ngạo của Giang Cửu Linh lần này chỉ làm Phong chủ Mộc Lê Quan ngỡ ngàng không thể không tỏ lộ :

- Nhân vật họ Phạm từng là ân nhân cứu mạng ta và điều ta cần biết là liệu ân công của ta với sư phụ của người có phải một hay không?

Giang Cửu Linh vì thế cũng ngỡ ngàng :

- Nói sao? Nhưng nếu là ân công sao Phong chủ chẳng tỏ tường danh tính?

Mộc Lê Quan cau mày :

- Người hỏi nhiều quá, sao không đủ nhẫn nại chờ thuật hết cho ta nghe về sư phụ của người, sau đó tự khắc ắt minh bạch?

Giang Cửu Linh ngăn người đành nói :

- Khắp võ lâm Trung Nguyên duy chỉ có mỗi một thanh Liễu Diệp kiếm này vì ngần nên thật thuận tiện tàng giấu trong tay áo. Sư phụ của tại hạ nhờ đó có một tuyệt kỹ sau trở thành ngoại hiệu uy chấn giang hồ đứng đầu Diệp Bích trang là Diệp Kiếm Trung Nhất Chương Phạm Uy Bá, trong chương có tàng kiếm, dù chẳng quang minh nhưng thủy chung vẫn là độc nhất vô nhị. Vậy ân công của Phong chủ cũng từng sử dụng thanh Liễu Diệp kiếm này thì nhất định hai chỉ là một, Phong chủ không nhận thấy như thế sao?

Mộc Lê Quan âm ừ :

- Lời người nói tuy khá thuyết phục nhưng tiếc gì không thuật kể hết về Phạm Uy Bá cho ta nghe?

Giang Cửu Linh chợt đảo mắt nhìn quanh, Mộc Lê Quan hiểu ý liền đáp thỏa đáng :

- Người đang ngại ta kéo dài thời gian? Yên tâm đi, Mộc Lê Chân đã có Tuyết Mã đưa đi dù là người có khinh thân pháp bất phạm cũng vô khả đuổi kịp hướng chi ta. Còn nếu như ngại ta đang chờ viện binh thì một là Mộc Lê Quan này chỉ cần một Loan Đào Hắc Phong trận là đủ, bất luận đại cao thủ nào cũng đừng mong thoát và hai là Mộc Lê Quan ta bình sinh chỉ có kẻ thù và kẻ thù, quyết chẳng có ai là bằng hữu để trông chờ vào sự ứng viện. Dĩ nhiên phải loại trừ Phạm ân công là nhân vật duy nhất có thể khiến ta và toàn thể bao huynh đệ đây, dù chỉ một lời nói thôi, hễ bảo ta ngựa cổ ra chịu chết là lập tức tuân theo quyết chẳng mảy may cau mày, dù tỏ ý phản kháng.

* * * * *

Nghe thế Giang Cửu Linh đành nói những gì đã biết về sư phụ cho Phong chủ Hắc Phong Phủ Mộc Lê Quan nghe :

- Kỳ thực tại hạ chỉ được bá sư và gần gũi sư phụ vốn vẹn một ngày. Là như thế này...

Đúng như lời Giang Cửu Linh báo trước vì những gì bản thân được biết về sư phụ là quá ít nên câu chuyện kể của Giang Cửu Linh cũng chẳng nhiều, chỉ mất một lúc là xong. Dù vậy phản ứng của Mộc Lê Quan tuy khác thường nhưng thật thuận lợi cho Giang Cửu Linh. Mộc Lê Quan chợt phóng thỏ một bãi nước bọt rồi nhún nhó bảo :

- Theo ta vì đa phần bất luận kẻ nào từng bị dây dưa vào quốc pháp triều đình, sau đó bị quan quân truy đuổi và tình cờ ta gặp đều là kẻ tốt thế nên sư phụ của người cũng vậy. Và qua đó ta quả quyết suy thêm, sư phụ của người chính là ân công của ta. Đã vậy ân công dù thừa bản lĩnh vẫn cam tâm thọ án, chỉ vì nghĩ đã là nguyên do hại chết phụ nhân. Phạm ân công thật đáng mặt tu mi nam tử hán, cũng thật khôn khéo cho gã họ Đồng, là nghĩa đệ nhưng bất nghĩa bất trung. Người bảo gã họ Đồng đã thừa nhận hành

vi phi nhân phi nghĩa của gã và hiện đang đào tẩu? Được lắm cứ để Đồng Duy Khôi cho ta, phen này ta xuôi Trung Nguyên tiện thể sẽ thay ân công báo thù, phần người có thể đi. Riêng về kẻ đã từng dùng ngân lượng mê hoặc bọn ta đối phó người, thú thật ta chẳng rõ hắn là ai. Chỉ biết sau khi tạm giao cho ta một vạn lượng và lý giải cho thấy bọn ta sẽ được những thuận lợi gì nếu bắt giữ và hạ sát người, hắn lập tức bỏ đi. À, còn một điều nữa, hắn có ước hẹn với bọn ta một hạn kỳ và dặn nếu trong vòng một tuần trăng trở lại, bất luận lúc nào thành sự, bọn ta chỉ cần đến thôn Tam Xá, đưa thi thể người ra, hắn sẽ giao ngân lượng ra cho đủ số năm vạn lượng như đã hứa. Nhưng nếu ta đoán không lầm thể nào chờ sẵn bọn ta ở thôn Tam Xá cũng là một thông lộng toàn là phục binh triều đình. Nếu muốn nhìn biết hắn là ai, người cứ đến đấy khắc rõ, thôi người đi đi cũng đừng trông chờ ta tiễn chân vì bọn ta cũng đã đến lúc phải đi. Mau triệt thoái nào.

Theo thủ hiệu vừa đưa tay vẫy của Mộc Lê Quan, cử động thật linh hoạt, nhanh nhưng quy củ của các nhân vật Hắc Phong Phỉ khiến Giang Cửu Linh ngẫm thán phục và thừa nhận sự lợi hại của họ.

Bởi chỉ trong thoáng mắt họ tuần tự lao đi, chỉ cần thuận tay nhặt lại mỗi người một thanh Loan đao là sau đó tất cả mất hút, cũng xóa sạch mọi dấu vết và cũng chẳng còn lưu lại một chứng tích gì cho thấy họ vừa xuất hiện và vừa cùng Giang Cửu Linh diễn khai một trận tử chiến ngỡ đã có một hậu quả tột cùng thảm khốc. Một diễn biến khiến Giang Cửu Linh lúc còn lại một mình chỉ có thể tự thốt một câu :

- Hắc Phong Phỉ quả danh bất hư truyền.

Và đến lượt Giang Cửu Linh cũng mất hút, thật nhanh. Vút.

* * * * *

Phát hiện có một chỏm đen ắt chẳng bao lâu sẽ bị tuyết phủ trắng, Giang Cửu Linh dừng lại để dò xét.

Một lúc sau từ một chỏm đen nhỏ Giang Cửu Linh làm cho xuất hiện dần thành một thi thể.

- Tiêu San.

Tiêu San là vị hôn phu của Mộc Lê Chân luôn được quen gọi là Tứ kha kha. Giang Cửu Linh vì thế thêm quan tâm, dần dò xét ra tử trạng thật kỳ lạ nhờ có tuyết phủ nên vẫn còn giữ được hầu như nguyên vẹn trên thi thể Tiêu San.

- Dùng băng lạnh làm vũ khí nhất định trước đó phải có thêm một ít thời gian để mài mòn đầu băng cho nhọn mới mong xuyên thủng từng lớp y phục rồi cắm ngập vào tâm thất. Hung thủ là người quen thậm chí còn là bằng hữu mới có thể khiến Tiêu San hoàn toàn bất phòng, ai? Còn Mộc Lê Chân đâu? Há lẽ Mộc Lê Chân cũng đã mất mạng?

Thanh băng tròn và dài do Giang Cửu Linh vừa thu lại từ thi thể của Tiêu San, dù vậy, nhờ nhìn cảnh thanh băng tan dần Giang Cửu Linh chợt nảy một ý, vội xem xét lại thi thể Tiêu San một lần nữa rồi vỡ lẽ :

- Không cần là người quen, Tiêu San đã bị hung thủ khống chế huyết đạo, vậy là tha hồ thừa thời gian cho hung thủ muốn mài nhọn bao nhiêu thanh băng mà chẳng được. Nếu vậy Mộc Lê Chân e khó thoát.

Giang Cửu Linh bắt đầu tìm quanh, đâu đâu cũng có tuyết phủ trắng, chỉ riêng mọi dấu vết có liên quan đến tung tích và số phận của Mộc Lê Chân là vô khả phát hiện.

Chợt cảm nhận khắp thân thấm lạnh, Giang Cửu Linh không thể không nghĩ đến một ý tưởng táo tợn, vì thể Giang Cửu Linh quay trở lại với thi thể Tiêu San, sau một lúc ngần ngừ đành quyết định thực hiện, tạm mượn bộ y phục của Tiêu San :

- Giang Cửu Linh tại hạ chỉ là vạn bất đắc dĩ nhưng Tiêu San huynh yên tâm, tại hạ hứa sẽ sớm tìm ra hung thủ và báo thù hộ huynh.

Sau đó Giang Cửu Linh mới hiểu vì sao mọi người ở đây lại thích dùng y phục có tấm choàng dài để khi cần thì tha hồ choàng kín cả mặt. Vì với khí hậu luôn lạnh giá ở đây khi toàn thân được choàng kín thì thật dễ chịu :

- À... thật chẳng gì dễ chịu bằng. Nhưng ước chi đừng là màu sậm vì sẽ dễ bị phát hiện từ xa, sao ở đây chẳng ai nghĩ tới điều này kể cả Hắc Phong Phỉ cũng vậy?

Chợt có tiếng động nghe tựa tiếng quấy đập từ xa xa đưa tới.

Giang Cửu Linh nửa mừng nửa lo lập tức bật người lao đi hóa ra một vệt đen trên nền tuyết lúc nào cũng trắng :

- Thiếu động chủ.

Vù...

Nhưng nguyên nhân xuất phát tiếng động không như Giang Cửu Linh trông chờ bởi vì thay tìm thấy Mộc Lê Chân thì Giang Cửu Linh phải khó khăn lắm mới nhận ra thân hình Tuyết Mã cũng suýt nữa bị vùi dưới tuyết trắng :

- Tuyết nhi ngươi còn chi trì được chẳng? Có nghe ta gọi chẳng, Tuyết nhi?

Sắc lông của Tuyết Mã nếu trước đó có bị bắn đen thì lúc này đây ắt nhờ được tuyết rơi gột nên tuyết trắng, thật khó phân biệt với tuyết luôn trắng. Dù vậy nhờ nghe Giang Cửu Linh gọi, Tuyết Mã quấy đập dần mạnh hơn cuối cùng cho Giang Cửu Linh trông thấy nó bị sa chân vào một hố tuy không sâu nhưng cũng đủ bó chẹt bốn vó khiến bản thân nó vô khả tự thoát.

Giang Cửu Linh lại gọi :

- Được rồi Tuyết nhi, đừng quấy động nữa, hãy chờ ta xuống giúp ngươi.

Giang Cửu Linh dùng Liễu Diệp kiếm phá vỡ miệng hố cho rộng dần cũng gột bỏ thật nhiều băng tuyết mới tạo được một dốc thoải thoải cho Tuyết Mã run rẩy tự bước lên. Và nó tiến lại gần Giang Cửu Linh vừa cọ đầu vừa rên rĩ hí.

Giang Cửu Linh vỗ chạm khe khẽ khắp đầu và thân Tuyết Mã :

- Ổn rồi nhưng sao Tuyết nhi khinh suất để tự sa vào hố? Phải chăng nhờ vậy Tiêu San và Mộc Lê Chân bỏ rơi ngươi nên ngươi có cơ may thoát nạn không bị hung thủ đâm cho một thanh băng nhọn mất mạng? Nào sao ngươi vẫn còn run lấy bầy? Chưa thật ổn sao?

Vừa thăm thì hỏi Giang Cửu Linh vừa chú mục quan sát khắp thân Tuyết Mã cho đến khi có một phát hiện :

- Mắt của ngươi bị sao vậy? Không thấy có vết thương nhưng vẫn xuất hiện những quầng thâm khiến ngươi dường như dù nhìn vẫn không thấy? Vì sao vậy Tuyết nhi?

Tuyết Mã vẫn tiếp tục run rẩy kể cả những loạt hí khe khẽ như có vẻ bị thương lạ, bất chợt Giang Cửu Linh khẽ kêu :

- Phải rồi, ngươi cũng trúng độc? Túi ngân lượng có tẩm độc lúc Mộc Lê Chân mở ra lẽ nào không là cơ hội sang độc cho ngươi? Ta hiểu rồi, sở dĩ ngươi có thể chi trì lâu, một là vì bản thân ngươi là thần mã, hai là luôn có Mộc Lê Chân ngồi ở trên. Mộc Lê Chân đã nhờ ta nên cũng có tẩm thân bách độc bất xâm, vô tình giúp ngươi phần nào kháng độc, tương tự hôm đó hễ có ta bên cạnh là Mộc Lê Chân tạm thời chưa bị chất độc công phạt, nhưng vì ngươi sa hố Mộc Lê Chân bỏ đi độc chất lập tức hoành hành phát tác đúng không? Được rồi đã có ta đừng lo ta sẽ giúp ngươi vô sự, ai lại nỡ để Tuyết nhi của ta chết? Đây, huyết của ta đây, là huyết được đẩy, tốt rồi, chỉ một lúc nữa ngươi sẽ thấy khá hơn. Hà hà...

Nhờ đã một lần được hiểu biết, Giang Cửu Linh lần này chỉ cần trích huyết ở bắp tay với một vệt tự cửa nhỏ, rỉ máu đủ để áp vào miệng Tuyết Mã nên chẳng ngại bị choáng váng vì bị mất nhiều máu.

Có vẻ mọi nhận định của Giang Cửu Linh đến lúc này đều đúng.

Tuyết Mã giảm hẳn mọi run rẩy, dần khá hơn và dần hí to hơn.

Cuối cùng như quá cao hứng Tuyết Mã bất chợt bật hí vang :

- Hi... í...

Giang Cửu Linh lo lắng nhìn theo, sau thì tự nhorn cười vì thấy Tuyết Mã chỉ phi thành một đường vòng tuy rộng nhưng không phải bỏ đi hẳn như Giang Cửu Linh đang thăm lo.

Khi quay lại Tuyết Mã một lần nữa lại hí vang và tự vung vẩy khắp thân chứng tỏ đã hồi phục trọn vẹn cũng làm cho bao tuyết phủ rơi cả ra, hiển nhiên trả lại cho Tuyết Mã toàn sắc lông tuyết trắng vì giống hệt nên dễ dàng hòa nhập vào nền tuyết trắng. Giang Cửu Linh hiểu vì thế lập tức phóng lên lưng Tuyết Mã và phần chân bảo :

- Tuyết nhi mau giúp ta chạy đuổi theo Mộc Lê Chân, với sắc lông của ngươi nhất định chẳng lo bị ai phát hiện. Có chăng họ chỉ nghĩ ta là thần nhân, một vệt đen luôn lơ lửng bay trên không, đi nào Tuyết nhi. Ha ha...

Tuyết Mã phóng vó phi ngay chứng tỏ nó cũng đang trong tâm trạng phấn khích tột độ.

* * * * *

Khắp Thiên Sơn đâu đâu cũng thấy tuyết trắng, tuyền một màu tinh khôi và thật bao la, khiến Giang Cửu Linh tự hỏi chẳng biết bao lần là liệu bản thân có thể đang lạc đường chẳng.

Tuy nhiên khi tự mình bạch, dù biết đang lạc đường thì cũng không thể nào tự bản thân chọn con đường khác, với niềm tin đây là con đường đúng để đi trở lại, Giang Cửu Linh đành chếp miệng tự nhủ :

- Ngươi là thần mã đúng không Tuyết nhi? Vì khác với ta dường như cước trình của ngươi chưa lần nào có dấu hiệu ngập ngừng hoặc ngần ngại, ta đành phó giao cho ngươi. Hãy liệu đây đừng để ta với ngươi cùng sa vào một hố nào đó nhất định phải có ở đâu đấy dưới lớp tuyết thoát nhìn ngó bằng phẳng và vô sự.

Quả thật Tuyết Mã thủy chung vẫn ung dung nện vó không một lần ngần ngại dù mỗi lần nện vó chân của nó đều ngập khá sâu vào tuyết sau đó hất bắn về phía sau thành những bụi tuyết bay tung toé nhìn thật rõ giữa trời đêm.

Và dần dần Giang Cửu Linh cảm nhận có Tuyết Mã đồng hành quả tột cùng thuận lợi vì ngoài cước lực hiện vẫn tỏ ra ung dung vô sự thì cách Tuyết Mã bật bắn lại phía sau những màn bụi trắng xóa bay tung toé còn là phương sách hữu hiệu giúp xóa bỏ mọi dấu vết do chính Tuyết Mã lưu lại từ những lần chọc ngập sâu từng chân vào tuyết.

Và Giang Cửu Linh cứ mỗi lần ngoái đầu nhìn lại phía sau đều không thể không thán phục vì bất luận ai dù mục lực tinh tường cũng chẳng thể phát hiện gì ngoài một mặt tuyết trắng xóa như chưa hề có dấu chân của Tuyết Mã vừa phi qua.

Nhưng cũng chính vì điều này Giang Cửu Linh dần cảm thấy lo, đến độ đã chực ghìm giữ Tuyết Mã lại :

- Tuyết nhi, sao bảo ngươi giúp ta đuổi theo Mộc Lê Chân? Nhưng ở phía trước lại chẳng hề thấy có dấu chân người? Người đang đưa ta đi đâu?

Tuyết Mã vẫn tiếp tục nện vó vì Giang Cửu Linh tuy hỏi do lo ngại nhưng kỳ thực cũng chẳng dám ghìm Tuyết Mã lại :

- Được rồi, đã bảo phó mặc thì cứ tùy ngươi. Vì ta chực nhớ, đâu phải ngẫu nhiên Mộc Lê Chân chọn ngươi? Chỉ hy vọng đây là một sự chọn lựa không hề nhầm, chạy tiếp đi Tuyết nhi.

Mãi lúc bầu trời đặng đông có dấu hiệu hửng sáng, Giang Cửu Linh mới phát hiện lần đầu tiên ở Tuyết Mã có một thoáng để lộ tâm trạng dự dự, nhưng vì điều đó xảy ra rất ngắn, khiến Giang Cửu Linh đến cả tổ lộ phản ứng cũng không kịp thì Tuyết Mã bắt chợt bật hí vang, đoạn cất vó lao đi thật nhanh :

- Hí... í...

Phát hiện Tuyết Mã không chỉ chạy mà còn bật lao đi như bay, ngày càng nhanh tựa hồ phi như bay, Giang Cửu Linh thâm lo, vội cúi rạp xuống và hồi như thét vào tai Tuyết Mã :

- Ngươi như đang rất khẩn trương? Vì sao vậy? Có phải ngươi đã phát hiện điều gì? Mà này ở phía trước như địa hình có trũng xuống, phải chẳng sắp đến Thiên Sơn cửu động? Thôi nào hãy chạy chậm lại, vì cũng như ngươi, ta chưa đến Thiên Sơn cửu động bao giờ, vậy thì đâu thể cứ thế này xông bừa vào mà không cẩn trọng dò xét trước sau? Hãy chậm lại nào Tuyết nhi.

Tuy nhiên đúng như Khổng Du Phát từng cảnh báo, cho biết Tuyết nhi sở dĩ ít khi được sử dụng vì thường trở chứng bất tử, đột ngột Tuyết Mã chợt lỏng lên, để rồi vừa hí vang vừa bật phi nhanh hơn :

- Hí... í...

Tuyết Mã như đang trở cước lực đến độ chót thì phải, Giang Cửu Linh tự hỏi với tâm trạng dần bằng hoàng vì phát hiện chưa bao giờ bản thân hoặc tự chạy hoặc được đưa đi với cước trình nhanh như lần này.

Ào...

Gió ào ạt thổi qua tai, sự lạnh giá theo đó cũng thâm nhập qua y phục và xuyên cắm vào từng mẩu da thớ thịt của Giang Cửu Linh. Đã vậy địa hình do Tuyết Mã đưa Giang Cửu Linh tiến nhập lại dần hiện rõ là vùng cơ hồ chỉ toàn đá và tuyết. Những màu xám xịt của đá cứ luôn đan xen với màu tuyết trắng chỉ phủ thành từng bệt và từng bệt ngày càng xuất hiện thật nhiều, khiến Giang Cửu Linh đôi lần chực ly khai, toan nhảy thoát khỏi lưng Tuyết Mã nhưng vẫn chẳng dám mạo hiểm, ngộ nhờ bị va vào đá thì sao? Vì thế Giang Cửu Linh ngoài việc vẫn cúi rạp và ôm cả hai tay vào cổ Tuyết Mã thì để chống chọi giá lạnh Giang Cửu Linh chỉ còn mỗi một việc duy nhất nữa phải làm là tự vận dụng chân nguyên nội lực tạo nhiệt khí toát ra từ Đan Điền hầu giữ ấm cơ thể.

Trong khi đó Tuyết Mã vẫn ào ào nện vó chưa một lần lỗi nhịp.

Ào...

Cuối cùng điều làm Giang Cửu Linh chột vớ lẽ :

- Người đã từng nhiều lần đến đây phải không Tuyết nhi?

Tuyết Mã không đáp - đấy là điều dĩ nhiên vì Tuyết Mã dù linh thông cũng đâu phải là người hoặc có thể nói được tiếng loài người.

Nhưng lời đáp của Tuyết Mã lại hiển hiện ngay trong phản ứng của nó, vẫn phi nhanh và thật khẩn trương.

Ào...

Và Giang Cửu Linh thêm hiểu :

- Mộc Lê Chân từng là chủ nhân của người? Vậy Mộc Lê Chân đang lâm nguy? Chỉ như vậy mới khiến người thập phần lo lắng như thế này, đúng không Tuyết nhi? Vậy thì nhanh lên.

Đó là lúc Tuyết Mã phi như bay vào một huyết khẩu thật to và bên trong huyết khẩu là một cảnh quang cực kỳ quái lạ chợt mở ra ngay trước mắt Giang Cửu Linh. Đó là một nơi thật bằng phẳng, dù thật cứng nhưng lại trong vắt tựa một mặt hồ không chút gợn sóng.

Tuyết Mã vẫn nện vó phi như bay trên mặt hồ, và có tiếng một ai đó gọi Giang Cửu Linh vừa to vừa đầy lo lắng, kỳ thực là tiếng kêu khiếp đảm...

19. Chương 19: Hư Vô Thần Cung Chạm Hắc Phong - Chiêu TỐI HẬU HỌ ĐỒNG ĐỀN TỘI

- Sao lại lao vào Thiên Băng Mãn Địa tự tìm chết? Đây là nơi vô khả xuất nhập, hãy mau quay lại đây. Ôi, muộn rồi.

Cùng một lúc với tiếng kêu khiếp đảm mà tai Giang Cửu Linh đã nghe thì vùng mặt hồ trong vắt và thật cứng trước mắt Giang Cửu Linh cũng bất chợt bị trũng xuống, khiến bốn vó của Tuyết Mã ngay khi chạm gồ xuống vì bất ngờ gặp chỗ trũng dốc nên lập tức chao đảo và trượt dài dĩ nhiên vẫn với vị thế đang chao đảo và ngã nghiêng cùng với tốc độ cứ lao đi ào ào như sẵn có.

Ào...

Giang Cửu Linh kinh tâm động phách nhưng lúc này dù muốn tự tách khai với Tuyết Mã quả thật đã muộn.

Không những thế, tự hồ với bản năng tự có Giang Cửu Linh ngay lúc này mới hoàn toàn không vì bản thân trái lại do đã có chung cảm nhận với Tuyết Mã, thế nên Giang Cửu Linh chỉ lo nghĩ cách sao cho cùng thoát nguy với Tuyết Mã. Và trong một chừng mực nào đó phản ứng tự gượng lại hầu kháng lại trạng thái đang trượt cùng Tuyết Mã thì việc nghiêng qua đảo lại của Giang Cửu Linh cũng phát sinh hiệu quả.

Tuyết Mã đã gượng lại được và đang cố gượng lại bốn vó xuống mặt hồ trong vắt và cứng, lúc này thì Giang Cửu Linh cũng đã biết đây là nơi được gọi là Thiên Bằng Mãn Địa, mặt hồ cứng và trong vắt chỉ là mặt băng, với niềm hy vọng mỗi lúc mỗi giảm dần là có thể tìm hãm lại phần nào đã đang bị trượt ngày càng nhanh trên mặt băng vừa cứng vừa dốc chúi xuống một trũng mông mênh trong vắt.

Ào...

Tuy vậy Tuyết Mã vẫn hí :

- Hi... í...

Điều đó làm Giang Cửu Linh như tự tìm lại dũng lực lúc này đã phần nào tan biến do lâm hiểm cảnh quá bất ngờ, vì thế Giang Cửu Linh chợt quát :

- Đừng lo lắng, ta đã có cách giữ lại không cho trượt nữa. Xem đây.

Giang Cửu Linh vận lực vào chưởng tay và giáng một kinh thật uy mãnh xuống vùng băng cứng trước mặt.

Ầm.

Chấn kinh phá vỡ mặt băng cũng tạo một phản kinh làm Tuyết Mã khựng lại.

Ngờ đâu ngay khi được khựng lại, Tuyết Mã chợt chum bốn vó lại lấy đà và vù một tiếng, đã bất thần bật bay toàn thân mang theo cả Giang Cửu Linh lướt qua hố băng vừa do Giang Cửu Linh tung kinh tạo ra.

Ào...

Giang Cửu Linh hốt hoảng toan quát mắng Tuyết Mã thì lại một phen bất ngờ khi thấy Tuyết Mã lúc hạ thân xuống lại tiếp tục lấy đà và cứ thế vùn vụt phi như bay.

Ào...

Đến khi Giang Cửu Linh vỡ lẽ tất cả đều là chủ ý của Tuyết Mã thì đột ngột vùng băng trước mặt Giang Cửu Linh chợt xuất lộ nhiều vết rạn nứt thật kỳ quái và xa hơn một chút cũng xuất hiện một hố băng thật to, đây cũng là lúc Tuyết Mã chợt hí vang lên một chuỗi tiếng kêu thật bi thương :

- Hi... í...

Đồng thời Tuyết Mã cũng tự phi như bay vào vùng băng rạn, lao thẳng vào hố băng thật to Giang Cửu Linh vừa nhìn thấy.

Lớp băng vỡ rã rắc rắc dưới chân Tuyết Mã, cuối cùng thì nứt khai, sau đó nuốt chửng cả Tuyết Mã và Giang Cửu Linh vào một vùng nước băng sâu thăm thẳm ngổ không có đáy.

Vù...

Thế là hết.

Thiên Bằng Mãn Địa quả là nơi vô khả xuất nhập, Tuyết Mã và Giang Cửu Linh kể từ đó hoàn toàn biệt dạng.

* * * * *

Tuyết vẫn tiếp tục rơi, đã vậy còn thêm các đợt gió kéo ào ào xuống từ phía Bắc khiến những bông tuyết vốn nhẹ cũng dần trở thành các vật cản ngại liên tiếp quật xối xả vào một nhân vật đang cố chống chọi để khăn trương tiến vào vùng tuyết mênh mông trắng.

Vì vậy nhân vật này thoáng mừng khi phát hiện có bóng người vùn vụt lao ngược qua :

- Các hạ như từ Thiên Sơn ngược xuống? Tại hạ họ Khúc có thể cho hỏi thăm...

Người đi ngược chiều liền dừng lại :

- Người muốn đến Thiên Sơn? Như chỉ mới đi lần đầu đúng không? Vậy muốn tìm ai, ở chỗ nào trong vùng Thiên Sơn rộng lớn này?

Họ Khúc tỏ vẻ cẩn trọng :

- Sao các hạ biết Khúc mỗ chỉ mới đến đây lần đầu? Đâu thể vì đột ngột ngỏ lời thăm hỏi, các hạ lập tức quả quyết như thế?

Nhân vật nọ ước trạc ngũ tuần chợt cười theo vẻ kẻ cả :

- Người không đáp cũng chẳng sao, cũng đừng hỏi han ta điều gì. Dù vậy hãy nghe ta khuyên một câu, mau tự tìm một tấm choàng mặt kéo chưa đến Thiên Sơn người đã trở thành một thi thể vô danh và chết một cách vô vọng như bao thi thể khác từng vùi lấp dưới tuyết vì dấn thân vào vùng gió tuyết như người. Ha ha Họ Khúc vỡ lẽ vội cất tiếng gọi khi thấy nhân vật nọ chực bỏ đi :

- Chờ đã và cũng xin lượng thứ nếu vừa rồi Khúc mỗ tỏ ra đa nghi không cần thiết, nơi Khúc mỗ muốn tìm đến là Thiên Sơn cửu động mong được các hạ chỉ giáo.

Nhân vật nọ khựng lại :

- Người tìm ai? Lão Chân Quân, Động chủ Thiên Sơn cửu động ư?

Họ Khúc hớn hở gạt đầu :

- Nhưng nhân vật Khúc mỗ thật sự quan tâm muốn tìm chính là Chân Quân Thiếu động chủ, như các hạ am hiểu khá nhiều về Thiên Sơn cửu động?

Nhân vật nọ cười cười :

- Người cũng đến tiếp trợ cho ả Mộc Lê Chân ư? Nếu vậy người có thể quay về được rồi, vì ả đã thành sự. Huống hồ nếu muốn người có thể quay về cùng ta.

Họ Khúc giật mình :

- Thành sự? Là ý gì? Không lẽ Chân Quân Thiếu động chủ Khúc mỗ đang tìm lại là một nữ nhân?

Nhân vật nọ cũng giật mình :

- Sao? Người chưa hề biết Chân Quân Thiếu động chủ là Mộc Lê Chân? Vậy nói mau người là ai? Tìm ả để làm gì?

Họ Khúc vội thu bộ hồi cước :

- Các hạ cũng vậy, hãy mau xưng danh và lập tức cho Khúc mỗ tỏ tường hư thực giữa ả Thiếu động chủ Thiên Sơn cửu động và các hạ từng có mưu toan gì? Phải chăng là mưu toan bất lợi cho Giang Cửu Linh? Nói mau.

Nhân vật nọ vùng cười ha hả :

- Người ở họ Khúc? Lại quan tâm Giang Cửu Linh tiểu tử, ta nhớ rồi và cũng hoàn toàn minh bạch rồi, cùng đi với người còn một tiểu tử nữa, như ở họ Hứa thì phải. Bọn người thật đáng chết, và đúng là ma đưa lối quỷ dẫn đường khiến ta ngẫu nhiên gặp người ở đây. Ha ha... hãy mau nạp mạng đi thôi, ha ha...

Họ Khúc cũng cười vang sau một thoáng ngỡ ngàng :

- Thật thất lễ vì nếu Khúc mỗ đoán không lầm và có phần muộn thì các hạ đây ở họ Đồng, là Trang chủ Diệp Bích trang, một Đồng Duy Khôi vừa bất tài vô dụng vừa khiếp nhược, phải lụy theo mưu ma chước quỷ của nhân vật nhiều tâm cơ thủ đoạn cho dù tự phụ đã luyện qua tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ, đúng không? Ha ha... nếu vậy kẻ may mắn nào phải họ Đồng người, là Khúc Thụy này mới đúng ha ha...

Nhân vật nọ động dung chợt để lộ sát cơ và bật lao vào họ Khúc :

- Giang tiểu tử đã tiêu mạng, nếu người quan tâm bổn Trang chủ sẵn sàng tiễn người vào Quỷ Môn Quan gặp gã. Mau nạp mạng.

Ào...

Khúc Thụy cũng xuất thủ :

- Giang Cửu Linh sống hoặc chết kỳ thực ta chẳng quan tâm nhưng ả Mộc Lê Chân dám giở trò, họ Đồng người lại đồng mưu cùng ả, cả hai đều đáng chết. Xem chừng.

Vù...

Giữa vùng gió tuyết vốn dĩ đã có nhiều bông tuyết pháp phối bay, nay lại có thêm một trận giao chiến động thủ càng khiến chúng bay tán loạn.

Ầm.

Tiếng chạm kinh vang dội cũng chẳng làm song phương quan tâm vì sau một kích có phần bình thủ, cả Khúc Thụy và Đồng Duy Khôi như càng thêm khích nộ, lập tức cùng lao ập trở lại vào nhau :

- Họ Khúc người khá lắm nhưng bất luận thế nào vì người và Giang tiểu tử làm bao mưu sự Đồng mỗ dùng bao tâm huyết vun đắp đều bị hỏng, hôm nay người phải chết, ha ha...

Và lập tức Đồng Duy Khôi vụt hóa thành hai ba bóng nhân ảnh vừa hữu biệt vừa cùng lúc lao vào vây đánh Khúc Thụy.

Ào...

Khúc Thụy động tâm cũng lập tức thay đổi đấu pháp mong kịp đối phó với công phu quái lạ của họ Đồng vừa thi triển :

- Hảo công phu nhưng họ Đồng người chó vội đắc ý trái lại hãy xem đây.

Thân hình Khúc Thụy chợt tự cất lên cao khỏi mặt đất độ một tấc và đôi tay đưa ra cũng thần tốc quật ra liên tiếp nhiều loạt kinh xuất phát từ cả hai tay và phân khai thành hai phương vị.

Ầm. Ầm.

Chân không chạm đất nghĩa là không thể trụ bộ vì thế hai loạt chấn kinh đã lập tức đã đẩy thân hình của Khúc Thụy vụt bay bắn về phía sau.

Vù...

Tuy nhiên tự hồ vẫn vô sự Khúc Thụy bật cười và ngang nhiên lác vai lao ngược trở lại tiến đánh Đồng Duy Khôi :

- Họ Đồng người đã biết thế nào là lợi hại chưa? Vậy hãy mau nạp mạng ha ha...

Đồng Duy Khôi biến sắc nhất là vì tiên cơ chiếm chủ động đã bất ngờ bị Khúc Thụy dành quá dễ dàng, chợt gầm vang :

- Khúc Thụy người có xuất xứ từ môn phái nào? Hãy mau cung xưng vì Đồng Duy Khôi ta không muốn kết liễu hạng vô danh. Huống hồ nếu hận bị ả Mộc Lê Chân lừa thì như chưa phải nguyên do đích thực để người tỏ ra quá quyết liệt đối phó ta, hãy dừng tay lại nào.

Tuy gầm quát nhưng Đồng Duy Khôi nào dám không đối phó vì thế bóng nhân ảnh này càng tỏ ra mờ mịt và biến ảo hơn, nhờ nhanh nên kịp cùng Khúc Thụy chạm kinh.

Vù... ầm...

Ào... ầm...

Khúc Thụy vẫn cười thái độ thật ngạo nghễ :

- Dừng nhiều lời vì người là Đồng Duy Khôi, đã đủ nguyên do để Khúc Thụy ta khó thể bỏ qua, xem chừng ha ha...

Công phu của Khúc Thụy thật lạ dù toàn thân luôn cất cao khỏi mặt đất nhưng dường như chính vì thế nên thêm lợi hại.

Ào...

Đồng Duy Khôi động nộ chợt lao cất lên cao và từ trên đó hóa thành hai ba bóng nhân ảnh cùng lúc lao xuống Khúc Thụy thật thần tốc :

- Ta đã tạo cơ hội ngươi lại cố ý bỏ qua, vậy là Khúc Thụy ngươi muốn chết.

Tiếp chiêu.

Vù...

Đúng lúc này chợt xa xa có tiếng nữ nhân lo lắng gọi đến :

- Khúc đại ca.

Có lẽ vì thế Khúc Thụy bị phân thần, toàn thân bỗng khựng lại làm chân cũng chạm đất khiến công phu đang lợi hại chợt mất linh hoạt, là cơ hội Đồng Duy Khôi lần đầu chiếm ưu thế.

Ầm...

Bùng.

Khúc Thụy bị chấn bay, toàn thân chao đảo với sắc diện phùng đở lạng và vệt trở thành nhọt nhọt khi Khúc Thụy chợt nghiêng người há miệng thổ huyết :

- Oẹ...

Từ xa có bóng một nữ nhân bật lao đến, đồng thời nữ nhân cũng cất tiếng gọi giọng hoảng hốt ngẫu nhiên cho biết nữ nhân này vì vừa nãy đã gọi nên làm Khúc Thụy quá mau chóng chuốc bại :

- Khúc đại ca mau lùi lại vì nếu lão là Đồng Duy Khôi, Khúc đại ca không phải là đối thủ. Lão thất phu mau nạp mạng cho Hứa Thần Chung ta.

Hứa Thần Chung nhờ cật lực lao vào nên xuất hiện và kịp tung kinh đúng lúc trước khi để Khúc Thụy đại ca bị Đồng Duy Khôi tung sát thủ kết liễu.

Ào...

Đồng Duy Khôi cười ngạo mạn, lại hóa thành hai ba bóng nhân ảnh đối phó Hứa Thần Chung :

- Nói như vậy liễu đầu ngươi có thân thủ lợi hại hơn Khúc Thụy? Nhưng liệu ngươi qua được mấy chiêu của Đồng Duy Khôi ta, ha ha...

Bùng...

Không như Khúc Thụy lúc nãy, Hứa Thần Chung chỉ sau loạt chiêu đầu chấn chạm cùng họ Đồng bỗng để lộ hỏa hầu còn quá kém, nhưng dù bị chấn lùi Hứa Thần Chung vẫn liều lĩnh tự tìm cách xông trước vào họ Đồng :

- Đỡ chiêu.

Ào...

Đồng Duy Khôi vẫn ung dung thi triển tuyệt kỹ Hư Vô Thân Ảnh một hóa hai ba cùng Hứa Thần Chung chạm kình.

Ầm...

Hứa Thần Chung lại bị kích lùi lần này còn xuất hiện hai vệt máu rỉ ở cả hai khóe miệng. Dù vậy người bật xông vào trước để tiến chiêu công vẫn lại là Hứa Thần Chung :

- Mau đỡ.

Ào...

Cung cách của Hứa Thần Chung khiến kẻ tạm đứng ngoài là Khúc Thụy dần bàng hoàng :

- Thiếu chủ nhân như đang muốn cùng Đồng Duy Khôi liều mạng? Vì sao vậy?

Hứa Thần Chung đáp lại bằng tiếng thét đầy bi thảm :

- Khúc đại ca không thấy lão từ Thiên Sơn quay về sao? Giang Cửu Linh đã chết, Hứa Thần Chung này không thể không liều chết báo thù, a...

Chợt nàng kêu lên vì bị Đồng Duy Khôi quật cho một kinh cơ hồ chí mạng.

Ầm.

Hứa Thần Chung bị chấn bay về phía sau.

Vù...

Khúc Thụy kinh hãi vội lao đến để đưa tay đón đỡ nàng :

- Thiếu chủ nhân.

Ngờ đâu Đồng Duy Khôi vẫn lừng lững lao ào đến với nụ cười thật độc ác :

- Cả hai mau nạp mạng ha ha...

Ầo...

Chưởng lực của họ Đồng vừa nhanh vừa lợi hại, chỉ thoáng mắt là đã cuốn ập vào Khúc Thụy khiến Khúc Thụy có một sát na bối rối, như thể chẳng biết đối phó thế nào với hiện trạng là vẫn còn Hứa Thần Chung vừa đón đỡ vào tay và đang cần Khúc Thụy bảo vệ.

Tuy nhiên chỉ một sát na sau đó, toàn thân Khúc Thụy kể cả Hứa Thần Chung ở trong tay vẫn bắt chợt tự cất lên khỏi mặt đất một ít. Chứng tỏ Khúc Thụy lại thi triển công phu kỳ quặc lúc này, đương nhiên phải vận toàn lực sau lần bị kích một chưởng thổ huyết. Và điều này thể hiện rõ qua đôi hàm răng chợt nghiến chặt của Khúc Thụy, không những thế đôi mắt của Khúc Thụy cũng bật tóe hung quang, như thể rất phần nộ chỉ chờ chờ phát tác.

Ngờ đâu cũng cùng lúc này bắt chợt từ giữa thình không vang lên một loạt tiếng chấn động :

- Dừng tay.

Tiếng quát hiển hiện quá đột ngột lại tràn đầy uy lực là nguyên nhân khiến có những hai nhân vật cùng lúc giật mình.

Đồng Duy Khôi là một, vì nếu vì giật mình khiến họ Đồng không thể không có phần nào chùn nhẹ chiêu công thì tương tự phản ứng giật mình cũng làm cho Khúc Thụy đang vận công toàn lực tự cất bổng thân hình lên lại bất ngờ bị hạ xuống như người lâm cảnh trạng tự thoát lực.

Vì thế cả Khúc Thụy và Hứa Thần Chung đành hứng chịu thêm kinh này nữa của Đồng Duy Khôi.

Ầm.

Cả hai bị chấn dội thoái hậu và chỉ suýt chút nữa Khúc Thụy đã tụt tay và để rơi Hứa Thần Chung nếu như không có một nhân vật kịp thời xuất hiện từ phía sau dụng lực chạm vào giúp Khúc Thụy mau chóng ổn định cước bộ, không còn lảo đảo lùi nữa. Đồng thời nhân vật vừa giúp Khúc Thụy cũng bắt chợt lên tiếng hỏi Khúc Thụy :

- Người và ả trong tay cùng là bằng hữu của Giang Cửu Linh? Và nếu lúc này ta nghe không lầm đối phương của bọn người là Đồng Duy Khôi? Nhưng đừng tự hao phí thêm chân nguyên chỉ cần gạt hoặc lắc đầu là đủ, thế nào?

Khúc Thụy hoang mang quay lại nhìn và khi chỉ vừa vận kịp nhìn thấy đấy là một nhân vật hoàn toàn vô khả nhận ra ai là ai, do đã có tấm choàng kéo lên che kín toàn bộ diện mạo thì Khúc Thụy đã nghe họ Đồng quát :

- Các hạ là ai? Hà phương hà xứ? Há tánh hà danh? Nếu muốn tìm Đồng Duy Khôi thì ta đây, cũng hãy nói mau tìm ta là có ý gì?

Nhân vật choàng kín mặt liền buông Khúc Thụy ra và thản nhiên tiến về phía họ Đồng :

- Bình sinh ta chỉ quen sống và lưu ngụ quanh vùng tuyết trắng bao phủ chưa một lần du hạ Trung Nguyên. Thế nên thiết nghĩ dù có hài rõ tính danh chỉ e họ Đồng người thật chẳng thể nào biết nhưng ngược lại, qua Giang Cửu Linh ta lại am hiểu khá rõ về người, đừng vội phủ nhận. Huống hồ ta đâu đã hài tội người lúc này, vậy hãy nhân khi còn cơ hội người hãy cho ta hỏi thăm về một nhân vật được chẳng?

Đồng Duy Khôi bật cười :

- Hỏi tội ta? Người bảo đã từng gặp tiểu tử Giang Cửu Linh? Vậy ta hỏi đúng chứ, người toan thay tiểu tử họ Giang muốn ta trả lại công bằng cho Phạm Uy Bá, sư phụ hắn? Nhưng người đủ tư cách chẳng? Người tự phụ có thừa bản lĩnh đối đầu với Đồng Duy Khôi ta chẳng? Hay lại thêm người nữa tương tự Khúc Thụy và ả họ Hứa kia, toàn là những kẻ luôn có những giấc mơ hảo huyền? Ha ha...

Thái độ ngạo mạn của Đồng Duy Khôi cơ hồ vô tác dụng vì để đáp lại, nhân vật choàng kín mặt chỉ khe khàng nêu câu hỏi :

- Như đã nói ta đâu vội hài tội Đồng Duy Khôi người lúc này, vậy sao không đáp lời ta? Vì nhân vật ta toan hỏi là kẻ có tính danh là Công Tôn Toại, người biết chứ?

Khúc Thụy đang tìm chỗ đặt Hứa Thần Chung ngồi xuống, nàng tuy chưa mê man bất tỉnh nhưng thương thể thật nghiêm trọng, và khi nghe nhân vật choàng kín mặt chợt hỏi về Công Tôn Toại, Khúc Thụy chưa kịp căn dặn hoặc hỏi han Hứa Thần Chung điều gì thì vì giật mình nên tự bật đứng lên ngay :

- Sao tôn giá hỏi về Đại Tài Chủ Công Tôn Toại, một nhân vật từ lâu cơ hồ được mọi người xưng tụng là Mạnh Thường Quân tái sinh?

Đồng Duy Khôi cũng tỏ ra kinh ngạc :

- Người vì sao quan tâm Đại Tài Chủ Công Tôn Toại? Do từng có ân oán gì chẳng? Vạn nhất nếu là có oán ha ha... Đồng Duy Khôi ta dù có mất gì cũng nghe theo, bởi Công Tôn Toại từng tự phụ tuyên cáo: bản thân chưa hề gây bất cứ oán cừu gì với bất luận ai, và ngược lại đối với những nhân vật nào từng lỡ gây hiềm khích thì Đại Tài Chủ Công Tôn Toại nhờ có nhiều đại lượng nên hứa mãi mãi bỏ qua, chẳng bao giờ truy cứu. Tóm lại Công Tôn Toại hầu hết chỉ có ân và vô oán đối với mọi người. Hay người cũng từng thọ ân nên hỏi để mong tìm cơ hội báo đáp? Ha ha...

Nhân vật choàng kín mặt chợt đưa tay lên tự kéo bỏ phần chéo của tấm choàng, để lộ một diện mạo thật khủng khiếp :

- Ba mươi năm trước nhờ thọ ân của Công Tôn Toại nên ta mãi mãi mang diện mạo này, nhưng đó là một Công Tôn Toại vừa tham lam vừa hẹp hòi đồ kị, lại luôn sẵn sàng hành sự bất chấp thủ đoạn miễn sao đạt mục đích. Thật khó tin cũng Công Tôn Toại đó lại?trở thành nhân vật đại từ đại lượng như người vừa nói, liệu có cách nào để minh bạch chẳng?

Đồng Duy Khôi tái mặt và dần nhần nhó, là thái độ tỏ ra quá gớm tởm khi bất chợt mục kích một diện mạo không gì khủng khiếp bằng :

- Nếu vậy người nên tự đi tìm hiểu, sao lại bảo ta phải nghĩ cách giúp người minh bạch?

Nhân vật nọ lại choàng kín mặt như cũ và chợt cười vang :

- Vì nếu người giúp ta, ha ha... ta hứa sẽ không để người chết thê thảm, ngược lại hãy xem đây, ha ha...

Bằng tràng cười thập phần ngạo mạn, tự hồ tự tin hoàn toàn đủ năng lực để định đoạt bất kỳ sinh mạng của bất luận ai, phong thái của nhân vật choàng kín mặt tương tự tử thần, và để minh chứng cho điều đó, dù chỉ một phần, ngay khi nhân vật choàng kín mặt bảo “hãy xem đây” thì lập tức từ khắp xung quanh chợt xuất hiện lỗ chỗ nhiều đụn tuyết cứ tự nhô lên cao mãi, để rồi đột ngột khi các đụn tuyết tự rã ra thì thay thế cho các đụn tuyết trắng là nhiều thật nhiều những nhân vật mặt y phục tuyền đen, có tấm choàng che kín mặt cùng màu đen, kể cả những mũ lông đội chụp trên đầu cũng có cùng màu đen.

Đồng Duy Khôi giật mình :

- Khoan đã, sao chưa gì đã vội hăm kìn chung quanh ta? Kỳ thực bọn người là ai?

Cũng nhân vật choàng kín mặt khi này lên tiếng :

- Người có nghe đến Hắc Phong Phi bao giờ chưa? Tuy nhiên chớ vội lo, vì ta vẫn chưa hỏi xong về Công Tôn Toại, thật mong Đồng Duy Khôi người bây giờ đừng để ta thất vọng. Trái lại như người đã nói, tự ta nên tìm hiểu kỹ về hai nhân vật có thể vì trùng tính danh Công Tôn Toại nên cũng là một chẳng? Vậy hãy nghe ta hỏi, giữa Công Tôn Toại được người đề cập và nhân vật Phạm Uy Bá từng sử thanh Liễu Diệp kiếm liệu đã lần nào xảy ra giao thủ vì hiềm khích chưa?

Đồng Duy Khôi động tâm :

- Sao người lại hỏi chuyện này? Phải chăng sự việc từng xảy đến cho diện mạo của người không chỉ liên can Công Tôn Toại mà còn có cả Phạm Uy Bá?

Nhân vật nọ đáp :

- Lẽ ra ta đã mất mạng nếu đúng lúc đó không có người kịp xuất hiện, cũng nhờ đó, ta chỉ biết nhân vật xuất hiện ở họ Phạm thì ngược lại, may thay ta lại nghe nhân vật họ Phạm gọi rõ tính danh của kẻ thù là Công Tôn Toại. Người nghĩ sao?

Điều Đồng Duy Khôi đang nghĩ sẽ chẳng ai biết ngoài bản thân, riêng ở ngoài miệng thì họ Đồng chỉ tìm cách dò hỏi :

- Ta không thể phủ nhận giữa Công Tôn Toại và Phạm Uy Bá quả thật từng xảy ra vài trận chiến sinh tử, nhưng đó là điều bình thường luôn xảy ra đối với các nhân vật võ lâm và những lần giao thủ này khắp giang hồ đều hay biết. Tuy nhiên giữa hai nhân vật người nói và hai nhân vật ta đề cập vị tất phải là một. Vì nhân vật Đại Tài Chủ Công Tôn Toại có bản lĩnh rất xuất phàm luôn bỏ qua cho Phạm Uy Bá, cho rằng Phạm Uy Bá chỉ do một ngộ nhận nào đó mới khiến cứ mấy phen docks toàn lực toan kết liễu Công Tôn Toại nhưng thực lực vẫn luôn bất tòng tâm. Thử hỏi nếu là Công Tôn Toại người nói thì thời điểm đó đâu dễ gì Phạm Uy Bá cứu được người? Nhất định ở người đã có sự nhầm lẫn, trừ phi người hãy cho ta biết đâu là nguyên nhân khiến Công Tôn Toại lần đó toan giết người và ngẫu nhiên để một nhân vật họ Phạm vị tất là Phạm Uy Bá phát hiện?

Ngờ đâu mọi lời nói của Đồng Duy Khôi lại khiến nhân vật choàng kín mặt cười toại nguyện :

- Người bảo Công Tôn Toại hiện nay đã có thân thủ bất phàm? Vậy thì đúng rồi, hay lắm, còn Phạm Uy Bá người nói có phải cũng là nhân vật họ Phạm từng sử thanh Liễu Diệp kiếm chẳng? Khắp võ lâm có mấy thanh Liễu Diệp kiếm tương tự? Phải chăng chỉ có một và hiện nay đang do Giang Cửu Linh sở hữu vì được Phạm Uy Bá trao truyền? Cho người hay ha ha... sở dĩ Công Tôn Toại sớm có thành tựu về võ học vì đã từng chiếm đoạt một bí kíp kỳ thực từng do ta phát hiện. Còn Phạm Uy Bá người nói lại chính là ân công của ta. Người đã bất nghĩa bất trung vu hại nghĩa huynh vào vòng lao lý, cũng chính người mượn tay triều đình, hại chết ân công của ta. Như đã hứa với Giang Cửu Linh, ta sẽ cho người chết chẳng toàn thây, mau lập trận Loan Dao Hắc Phong. Ha ha...

Vừa cười nhân vật choàng kín mặt vừa thần tốc lùi xa, thay vào đó là các nhân vật choàng kín mặt khác - chính là bọn Hắc Phong Phi - lập tức khai diễn thế trận, vây kín Đồng Duy Khôi.

Ào...

Đồng Duy Khôi cũng bật cười và bất thần bật tung người lên cao :

- Nếu muốn báo thù cho Giang tiểu tử thì cứ tùy tiện, sao lại nhầm lẫn bịa chuyện ta từng mưu hại ân công nào đó của bọn người mong khóa lấp hành vi thị chúng hiếp cô chẳng quang minh lỗi lạc và chỉ là thủ đoạn hèn nhát khiếp nhược này? Nhưng không dễ đâu ha ha...

Vù...

Thân pháp của Đồng Duy Khôi thật lợi hại, chỉ trong chớp mắt suýt vượt thoát phạm vi uy lực trận Hắc Phong Loan đao chỉ vừa mới triển khai. Tuy nhiên từ tay nhân vật choàng kín mặt nọ chợt xé gió lao ra một vật cũng thần tốc xạ ập vào thân hình Đồng Duy Khôi đang tận lực lảng tránh không lao thoát :

- Chỉ người mới không dễ thoát thì có. Đỡ.

Vù...

Ngờ đâu dù đang lửng không, thân hình Đồng Duy Khôi vẫn bất thần tự hóa thành hai ba bóng nhân ảnh hoàn toàn hữu biệt nhưng lại cùng nhau ngang nhiên hợp lực đối phó một vật được đối phương ném đến :

- Khai! Xuất!

Ầm.

Vật nọ bị một kích chấn bay.

Choang.

Nhân vật choàng kín mặt động nộ quát đồng thời cũng bật lao người vào họ Đồng :

- Hư Vô Thân Ảnh, khá khen cho người lại ngẫu nhiên là kẻ tiếp nhận chân truyền sở học từ lão Cung chủ Hư Vô thần cung, đại thù nhân truyền đời của bốn Phong chủ Lãnh Thiên phong. Tội người càng đáng chết, đỡ.

Nhân vật Phong chủ không những lao đến nhanh mà còn xuất lực cũng cực nhanh, lập tức quật ra một chiêu kinh cuộn thốc ào ào toàn lãnh khí lạnh giá.

Ầo...

Đồng Duy Khôi thất kinh vội hạ xuống :

- Lãnh Thiên phong? Mau dừng tay vì ta chỉ tình cờ phát hiện võ học Hư Vô, tuyệt đối không cùng xuất thân Hư Vô thần cung. Mau dừng lại.

Nhưng Đồng Duy Khôi khi buông người hạ xuống là tự hãm thân vào trận Loan Dao Hắc Phong luôn chờ sẵn.

Bọn Hắc Phong Phi lập tức tự xoay chuyển phương vị vừa chạy vừa hú lên những loạt thanh âm man rợ :

- Loan đao Tử Hắc Phong, khai trận.

- Hú... ú...

- Đệ nhất chiêu Loan Phi Dao, giết.

- Hú... ú...

Trên tay các nhân vật Hắc Phong Phi cùng nhất loạt xuất hiện những lợi khí giống hệt nhau vừa cong quắp vừa cắt khía tạo nên các răng nhọn lởm chởm. Và có vài vật như vậy bắt đầu xạ bay vào nhưng tạm thời chỉ vùn vủ loạn đảo quanh Đồng Duy Khôi.

Vù...

Vù...

Đồng Duy Khôi biến sắc lập tức tự dịch chuyển bộ vị biến thành những bóng nhân ảnh hữu biệt hầu hợp nhau cùng lo đối phó các thanh Loan đao đang vùn vủ chực chờ :

- Mau lùi lại, đỡ. Bay này.

Vù... ầm...

Ầo... bùng...

Những thanh Loan đao bị chấn bay.

Viu.

Và vì trận Loan Dao Hắc Phong vẫn còn nên xuất hiện thêm vài thanh Loan đao khác tiếp tục vùn vủ lao vào :

- Hú... ú...

- Loan Phi Dao nhị chiêu loạn kích, đánh.

- Hú... ú...

Vù...

Ào...

Đồng Duy Khôi dần trấn tĩnh nhờ đó bóng nhân ảnh dù vẫn phân khai nhưng dịch chuyển linh hoạt và lợi hại hơn :

- Nếu chỉ dựa vào những thanh Loan đao vô dụng này, bọn người chờ mong toại nguyện. Trái lại ta sẽ cho bọn người biết thế nào là công phu Hư Vô thần cung lợi hại, xem chiêu. Đỡ.

Ào...

Cách ứng phó của Đồng Duy Khôi lần này lại làm cho các thanh Loan đao phải bị chấn bay.

Àm.

Choang... vù...

Không những thế với công phu xuất xứ từ Hư Vô thần cung lợi hại, Đồng Duy Khôi càng dụng lực thì càng khiến các bóng nhân ảnh thêm biến ảo mờ mịt, làm cho bọn Hắc Phong Phỉ dù vẫn lập trận vây kín xung quanh nhưng tuyệt nhiên không thể đoán biết đâu là phương vị thật và phương vị nào chỉ là hư ảnh của họ Đồng.

Tuy nhiên Hắc Phong Loan đao trận đâu dễ bị phá, bọn Hắc Phong Phỉ vẫn vừa dịch chuyển vừa hú vang :

- Đúng lúc rồi, đệ tam chiêu Loan Phi Đao quyết tử, đánh.

- Hú... ú...

- Quyết tử Loan Phi Đao khai.

- Hu... ú...

Toàn bộ mọi thanh đao đều được bọn Hắc Phong Phỉ nhất loạt ném cả ra.

Viu.

Chúng tha hồ vùn vù vừa đảo lượn vừa tìm cách thu hẹp dần phạm vi uy hiếp.

Ào...

Nhiều thanh Loan đao cùng chen nhau trong một phạm vi hẹp thì không thể tránh việc tự chạm nhau.

Choang...

Tuy nhiên chạm thì chạm những thanh Loan đao cơ hồ càng vì thế nên càng đảo lượn vùn vù nhanh hơn, chỉ chực chờ một sơ hở dù thật nhỏ của đối phương cũng sẽ là cơ hội cho các thanh Loan đao đắc thủ.

Vù...

Đồng Duy Khôi vẫn tự hóa thành vài ba bóng nhân ảnh tự phân khai để cùng lúc đối phó với quá nhiều các thanh Loan đao.

Tuy nhiên như đã nói ở đệ tam chiêu quyết tử Loan Phi Đao lần này tự hồ các thanh Loan đao càng bị chấn chạm thì như càng tăng thêm uy lực khiến Đồng Duy Khôi lần đầu tiên phải bật kêu khiếp đảm :

- Trận thế quả lợi hại, nhưng tất cả chỉ do nhầm lẫn. Phong chủ các hạ nếu muốn vang danh võ lâm, muốn đủ thực lực đối phó và báo thù Công Tôn Toại thì hãy mau triệt thoái Hắc Phong trận, hợp lực cùng ta, cần thiết thì kết nghĩa huynh đệ, hai ta sẽ là bá chủ võ lâm. Hãy mau thu trận ngay.

Vừa kêu Đồng Duy Khôi vừa bất thần tự cất người lên cao, cũng thu hồi công phu Hư Vô Thân Ảnh chỉ để hiển hiện còn lại một bóng nhân ảnh duy nhất chính là hình thật bóng thật.

Vút.

Với cách đó Đồng Duy Khôi dù mạo hiểm vẫn kịp lao thoát và vượt hẳn trên phạm vi uy lực của Loan Phi Dao quyết tử, khiến các thanh Loan đao buộc phải chạm vào nhau vì mất đối tượng và tự hóa giải lẫn nhau, để rồi cùng thi nhau lần lượt rơi xuống lá tả.

Choang...

Thở trút ra một hơi nhẹ nhõm, Đồng Duy Khôi để toàn thân rơi xuống.

Vù...

Ngờ đâu bọn Hắc Phong Phi vẫn còn ào ào tự dịch chuyển và luôn phát ra những tiếng hú man rợ nên chính lúc này họ cũng nhất loạt gầm lên :

- Đối phương đã tự tìm chết.
- Đây mới là chiêu tối hậu.
- Mau nạp mạng.
- Báo thù cho Phạm ân công của Phong chủ.
- Đánh. Hu... ú...
- Hú... ú...

Trên hai mươi nhân vật cao thủ cùng đồng loạt lao vào và hợp lực tấn kích, quả là một áp lực không gì sánh nổi.

Ào...

Vù...

Tiếng họ hú cũng hợp nhau tạo nên cung bậc chói vọt như thể tiếng gào thét đòi mạng của bao lũ ngựa quỷ chợt đội mồ sống dậy từ khu mộ trắng.

- Hu... ú...

Đồng Duy Khôi đang nhẹ thở ra, hoàn toàn không thể nào kịp đổi hơi hoặc hít vào để lấy đà, vì thế khi phát hiện tử cảnh, Đồng Duy Khôi chỉ còn mỗi một phản ứng duy nhất là hoàn toàn biến sắc, hai mắt trợn to, miệng cũng há ra nhưng không thể thốt ra bất kỳ âm thanh nào.

Khi đó toàn bộ các đạo chưởng kinh hợp lực cũng đến lúc vỡ ập vào cùng chấn chạm thật mạnh vào Đồng Duy Khôi.

Ầm.

Thân hình Đồng Duy Khôi cứ thế đứng sựng lại nhưng chỉ một thoáng sau tự vỡ vụn ra hóa thành từng lớp nhục thể và máu huyết lũng nhùng đổ vào nhau, rùn dần xuống cuối cùng thì chỉ còn là đồng nhầy nhụa nằm trên mặt tuyết trắng và ngự trị ngay trên đồng nhầy nhụa là thủ cấp của họ Đồng vẫn còn nguyên vẹn.

Rào...

Toàn trường theo đó vụt tĩnh lặng như trân trọng một sự xuất hiện dù chỉ là thoáng qua của tử thần, để tất cả vụt vỡ ra khi có tràng cười của nhân vật Phong chủ Lãnh Thiên phong bắt thần vang cất lên :

- Vong linh của Phạm ân công xin toại nguyện yên nghỉ nhưng cũng phù hộ để Mộc Lê Quan này dùng trận Hắc Phong đối phó thù nhân sao cho Công Tôn Toại cũng phải nhận hậu quả tột cùng thảm hại hơn bội phần, ha ha...

Cùng lúc đó Mộc Lê Quan Phong chủ Hắc Phong Phi - cũng là Phong chủ Lãnh Thiên phong - chợt vẫy tay và toàn bộ các nhân vật Hắc Phong Phi lập tức triệt thoái, họ lui thật nhanh chằng khác nào lúc họ xuất hiện cũng nhanh tương tự.

Vút! Vút!...

20. Chương 20: Nhận Ai Tín Tâm Cơ Võ Vận - Phúc Chí Tâm Linh Luyện Thiên Bằng

Ngay khi cảm nhận Hứa Thần Chung đã phần nào hồi phục, Khúc Thụy nhẹ thở ra :

- Chúng ta nên về thôi, Thiếu chủ nhân.

Hứa Thần Chung đang tọa công, chợt rung mình và hé mở đôi mắt :

- Khúc đại ca không muốn giúp muội báo thù cho Giang nhân huynh sao? Nếu muội nghe không lầm chính họ Đồng từng thổ lộ Mộc Lê Chân cũng có phần trong cái chết oan uổng của Giang nhân huynh.

Khúc Thụy buông người ngồi xuống cạnh Hứa Thần Chung :

- Không sai, đây là điều họ Đồng từng thổ lộ nhưng theo Thiếu chủ nhân Giang Cửu Linh đã bị hại như thế nào?

Nàng chợt sa lệ thầm :

- Muội tuy đến Thiên Sơn trước Khúc đại ca ba ngày nhưng so ra vẫn muộn, không sao kịp để cảnh báo Giang nhân huynh về một mưu toan bất lợi nào đó chúng ta đã nghe hung thủ bí ẩn mật đàm cùng họ Đồng. Thế nên khi gặp Mộc Lê Chân chính là Chân Quân Thiếu động chủ Thiên Sơn cửu động, muội tuyệt đối chẳng nghi ngờ lúc nghe ả nói, tận mắt thấy Giang nhân huynh vì sử dụng nhầm một thiên lý mã luôn giở chúng đã bắt thần đưa Giang nhân huynh cùng sa vào một nơi ngàn đời nay luôn gọi là Thiên Bằng Mãn Địa, một chốn vô khả xuất nhập.

Khúc Thụy cũng buồn thầm gật đầu :

- Tuy Khúc mỗ chưa từng nghe biết về Thiên Bằng Mãn Địa cùng bao hiểm họa kèm theo nhưng qua thái độ thập phần mãn nguyện của họ Đồng có thể quả quyết hai điều. Thứ nhất, Giang huynh đệ nếu sa vào đây ắt là do lầm mưu và đó là âm mưu không ai khác ngoài họ Đồng và ả Mộc Lê Chân sắp đặt. Và thứ hai, sinh mạng của Giang huynh đệ vậy là chẳng còn. Nếu không thì đâu dễ gì họ Đồng yên tâm vội ly khai Thiên Sơn và tình cờ chạm trán Khúc mỗ ngay tại đây? Tuy nhiên Thiếu chủ nhân ơi, liệu với bản lĩnh hai chúng ta dù muốn có thể báo thù được chăng? Huống hồ đây là điều Khúc mỗ vừa tự mình bạch, nhân vật Phong chủ Lãnh Thiên phong lại mang tính danh Mộc Lê Quan, liệu có liên can chẳng khi ả Chân Quân Thiếu động chủ chúng ta muốn đối phó ngẫu nhiên cũng có tính danh Mộc Lê Chân? Nếu họ có can hệ, nếu họ cùng một phe, liệu chúng ta đối phó được chẳng với một trận Loan Đào Hắc Phong vừa tận mục sở thị uy lực cực kỳ lợi hại. Hãy nghe Khúc mỗ khuyên một câu “quân tử báo thù mười năm chẳng muộn”. Thiếu chủ nhân nên quay về, hãy chờ khi chính thức tiếp nhận toàn bộ chân truyền của lệnh tổ, chỉ khi đó mới đủ lực báo thù.

Hứa Thần Chung lại rung mình một lượt nữa, và lần này thì mắt nàng nhắm lại để từ đó lặn ra thành vài giọt lệ tròn :

- Khúc đại ca nói đúng, khi chưa tiếp nhận tổ truyền, dù có thêm Khúc đại ca muội cũng vô khả báo thù. Tuy nhiên Khúc đại ca ơi, nếu Giang nhân huynh chẳng còn nghĩa là những liên can đến Giang nhân huynh đều phải khép lại và như thế muội không thể tiếp nhận chân truyền mà không ưng thuận trở thành phụ phụ cùng Khúc đại ca. Muội cũng thừa biết Khúc đại ca từ lâu nay luôn nặng tình với muội, liệu khi trở thành phụ phụ, Khúc đại ca có thể chấp nhận hoặc thậm chí cùng muội báo thù cho Giang nhân huynh chăng? Hay sẽ chẳng quan tâm nữa vì đối với Khúc đại ca, Giang Cửu Linh không đơn thuần chỉ là kẻ vô can mà có thể còn là nguyên do khiến trong thâm tâm muội chẳng bao giờ dành trọn vẹn cho Khúc đại ca như bao nương tử khác luôn dành tất cả cho trượng phu của họ.

Khúc Thụy cũng bất chợt tự nhắm mắt lại sau đó quả quyết mở mắt ra và cho phép bản thân được chạm vào tay nàng :

- Thiếu chủ nhân yên tâm, Khúc mỗ không phủ nhận đã từ lâu chỉ luôn yêu một mình Thiếu chủ nhân nhưng dù vậy, dù yêu nên luôn trân trọng, Khúc mỗ chấp nhận tất cả, tương tự thời gian vừa qua cũng đã chưa xót chấp nhận và đau đớn nhìn Thiếu chủ nhân chỉ dành trọn vẹn tình yêu cho Giang Cửu Linh. Nay Giang Cửu Linh vắng số tuyệt mệnh, Khúc mỗ tuy không đau lòng nhưng vì cảm kích sẽ hứa giúp Thiếu chủ nhân toại nguyện.

Hứa Thần Chung mở mắt ra hoang mang nhìn Khúc Thụy :

- Khúc đại ca bảo cảm kích? Là ý gì?

Khúc Thụy thở dài và miễn cưỡng thổ lộ :

- Không phải sao? Vì nhờ Giang Cửu Linh chẳng còn nên Khúc mỗ mới có cơ hội này, nhưng đừng nghĩ Khúc mỗ hẹp lượng hoặc vị kỷ, chỉ nghĩ đến bản thân bởi ai cũng sẽ như thế, đâu riêng gì Khúc mỗ.

Hứa Thần Chung gượng cười và gật nhẹ đầu, nói bằng giọng áy náy :

- Không, mọi người đều và càng không thể trách Khúc đại ca. Trái lại, đại ca càng thật tâm càng khiến mọi người thêm áy náy. Huống hồ đại ca quá đại lượng, mọi cảm kích khôn lường. Được, chúng ta về thôi Khúc đại ca.

Chợt vang lên một âm thanh :

- Xin đừng vội vì nếu đúng là hảo bằng hữu của Giang Cửu Linh thiếu hiệp, xin hãy nghe tiểu nữ giải thích đôi lời.

Khúc Thụy giật mình nhìn quanh :

- Cô nương là ai? Sao đã lên tiếng nhưng không hiện thân?

Hứa Thần Chung cũng nhìn quanh nhưng đôi mắt vụt tóe hung quang :

- Chính ả là Mộc Lê Chân, nếu chỉ có mình ả thì chẳng còn cơ hội nào bằng.

Khúc Thụy lại nhìn và tìm, lần này hỏi có phần quả quyết hơn :

- Thiếu động chủ Thiên Sơn cửu động phải chăng? Muốn nói gì thì hiện thân ra trước đã.

Thật trùng hợp cùng với hướng Khúc Thụy đang dò tìm, từ sau một mô tuyết không lấy gì làm lớn lắm chợt xuất hiện dấu hiệu của sự chuyển động, kẻ đó là một nữ nhân bạch y từ đó vụt thẳng đứng lên :

- Không sai nhưng Mộc Lê Chân tiểu nữ quyết chẳng thể là hung thủ đồng mưu hãm hại Giang Cửu Linh thiếu hiệp. Khúc Thụy các hạ nếu quả thật là nhân vật đại lượng có thể nhẫn nại chờ nghe tiểu nữ đôi lời?

Khúc Thụy nhẹ kéo Hứa Thần Chung về phía sau, đôi mục quang thì tiếp tục loang loáng đảo nhìn khắp nơi :

- Thiếu động chủ có thân thủ thật lợi hại ắt hẳn đã lên đến gần từ lâu? Nhưng nếu không nhân lúc Thiếu chủ nhân của Khúc mỗ thương thế chưa hồi phục để tìm cách gây bất lợi thì đổi lại Khúc mỗ cam nguyện rửa tai nghe Thiếu động chủ giải thích.

Mộc Lê Chân mỉm cười :

- Tiểu nữ chỉ đến một mình và đang ngại bản thân bị Khúc các hạ gây bất lợi thì có, nào dám nghĩ điều ngược lại. Tuy nhiên nếu tiểu nữ không vội xuất hiện để giải thích tỏ tường thì e mọi ngộ nhận sẽ ngày càng thêm sâu, khó mong có cơ hội giải tỏa. Khúc các hạ ứng thuận nghe tiểu nữ giải thích chứ?

Khúc Thụy vội thì thào nói với Hứa Thần Chung :

- Thiếu chủ nhân nghĩ sao? Vì cảnh ngộ lúc này đều bất lợi cho song phương, cũng nên nghe ả nói thế nào, được chứ?

Hứa Thần Chung chẳng kịp đáp đã nghe Mộc Lê Chân tuần tự thuật kể mọi chuyện từng xảy ra. Và Mộc Lê Chân còn bảo sau khi thuật xong :

- Tiểu nữ nào chỉ thọ ân cứu mạng của Giang thiếu hiệp những đôi ba lần nhưng nếu thật sự hại Giang thiếu hiệp thì tiểu nữ cũng có không ít hơn vài ba cơ hội để ra tay. Tuy nhiên, chuyện Tuyết Mã đôi khi gỡ chứng là điều hoàn toàn có thực. Nhị vị nếu chẳng tin thì có thể tìm và hỏi Khổng Du Phát ắt rõ. Và chủ ý của tiểu nữ là thật mong nhị vị đừng làm kẻ họ Đổng. Thật chẳng hiểu sao lão lại nói như thế, trong khi giữa lão và tiểu nữ chưa lần nào gặp nhau. Cũng đừng bảo tiểu nữ mưu hại Giang Cửu Linh vì tuân theo sắp đặt hoặc sai sử của lão thất phu độc ác, bởi lão còn nợ Thiên Sơn cứu động những ba mươi mấy nhân mạng, kể cả tiểu nữ cũng suýt chết nếu như không được Giang thiếu hiệp xuất hiện cứu mạng. Đại ân của Giang thiếu hiệp tiểu nữ còn chưa có cơ hội báo đáp, đâu nỡ có dạ bất nhân lấy ân báo oán và mưu hại Giang thiếu hiệp như lời họ Đổng đang làm nhị vị nghi nan.

Hứa Thần Chung quá đổi hoang mang hỏi :

- Những điều Thiếu động chủ nói đều là sự thật?

Khúc Thụy thì trái lại tin hoàn toàn vào Mộc Lê Chân :

- Được, dù Thiếu động chủ không bảo, Khúc mỗ vẫn quyết tâm tìm Khổng Du Phát. Dĩ nhiên khi đã minh bạch Khúc mỗ cũng hỏi họ Khổng về thủ đoạn dám hạ độc vào túi ngân lượng suýt nữa đã hại được Giang Cửu Linh.

Mộc Lê Chân nhẹ thở ra :

- Đa tạ nhị vị đã tin lời, phần tiểu nữ nguyện từ nay về sau xuân thu nhị kỳ sẽ mãi mãi lo tể bái cho vong linh Giang thiếu hiệp được yên nghỉ.

Tương tự Hứa Thần Chung cũng nhẹ thở ra và chủ tâm liếc nhìn lại chỗ từng là đồng nhầy nhựa từ thi thể Đổng Duy Khôi hiện đã bị tuyết rơi phủ lấp kín.

- Kể mưu hại Giang Cửu Linh là Đổng Duy Khôi nay đã đền tội. Tiểu nữ cũng xin đa tạ Thiếu động chủ đã đại lượng chỉ điểm, vì chỉ cần vãn tội họ Khổng xong, có thể bảo kể từ nay tiểu nữ hoàn toàn yên tâm và tin Giang nhân huynh sẽ mãi mãi yên nghỉ. Xin cáo biệt.

Khúc Thụy vội cáo từ, nhẹ nhõm cùng Hứa Thần Chung ly khai Thiên Sơn, tương tự Mộc Lê Chân cũng đang nhẹ nhàng trở bước.

Có thể tất cả đã an tâm về Giang Cửu Linh, tự hồ ai ai cũng đều đã tận lực và vì đã hết lòng nên chẳng còn gì vương vấn nữa ngoài một ít hoài niệm mà theo thời gian ắt sẽ dần phai. Trong khi đó Giang Cửu Linh họ nghĩ đã chết thì lại đang trong thời khắc chuyển từ nguy sang an, từ tử lộ chợt tìm thấy sinh lộ.

* * * * *

Đó là lúc băng xung quanh bắt đầu tan, trả lại độ ẩm làm Giang Cửu Linh giật mình tự lại tỉnh và nhận thức được ngay đâu là nỗi hiểm nguy cận kề để nếu không nghĩ ngay được cách ứng phó thích hợp thì sinh mạng của Giang Cửu Linh hử hử là điều chắc chắn.

Vì thế chẳng cần biết tại sao lớp băng phủ kín xung quanh tự tan, Giang Cửu Linh lập tức vận lực lên toàn thân, hai chân thì trụ bộ ngập vào nước để tựa toàn bộ trọng lượng vào khối băng ngay dưới chân, miệng thì mím lại và nghiêng chặt, Giang Cửu Linh quật tung về khối băng phía trước nhiều chiêu quyền liên tục.

Bùng...

Lớp băng dù rắn chắc vẫn vỡ vụn kêu lanh canh loảng xoảng và thi nhau rơi ào ào xuống nước vẫn ngập ngang thắt lưng Giang Cửu Linh.

Rào.

Tuy nhiên ngay lúc đó cùng với nhiều mảnh băng rơi vỡ là những đợt thanh khí mỏng manh xuất hiện, tuy ít nhưng cũng tạm đủ cho Giang Cửu Linh thở trút toàn bộ trọc khí ra để đổi hơi hít vào là thứ Giang Cửu Linh đang rất cần, nhưng xảy đến một điều bất cập là băng rơi càng nhiều thì tự hồ Giang Cửu Linh tự gây cho bản thân cảnh tiếp tục bị giam hãm như đã từng xảy ra cùng Tuyết Mã khi đột ngột rơi vào đồng băng vỡ để sau đó lớp băng dần đông cứng bó chặt khắp thân thể lẫn tứ chi của Giang Cửu Linh. Đã vậy lớp băng rơi vỡ lần này lại xuất lộ nhiều cạnh sắc nhọn, đã cứa vào khắp y phục Giang Cửu Linh.

Càng nghĩ càng thêm sợ Giang Cửu Linh vội hít lấy hít để vài hơi thanh khí hiếm hoi nữa và đành bật xuất thanh Liễu Diệp kiếm ra cầm tay, đoạn cố kềm lòng nhẫn nại dùng kiếm khoét sâu dần vào khối băng vừa cứng vừa trong suốt trước mặt.

Keng...

Và đang khi dụng lực vào thanh kiếm để khoét sâu vào băng, Giang Cửu Linh chợt phát hiện lớp băng vỡ ở quanh thân đã tự tan dần thành nước.

Mục kích điều kỳ lạ này Giang Cửu Linh ngay lập tức và không hề khó khăn tìm ra lời giải thích, hướng hồ nước tan từ băng lại có độ ẩm khác thường nhất định không thể do băng tự tan. Vì nếu vậy nước tự tan cũng phải lạnh mới đúng, đằng này nước lại ấm khiến Giang Cửu Linh lần đầu tự mỉm cười và tiếp tục dùng kiếm khoét sâu mãi vào lớp băng, dần tạo thành một thông đạo vừa đủ để thân hình Giang Cửu Linh theo đó từ từ chui và chui đến tận đầu thì cứ lấy kiếm khoét mãi đến đấy.

Bao mảnh băng vụn được thanh Liễu Diệp kiếm khoét cho rơi ra lại tiếp tục tự tan ra quanh thân Giang Cửu Linh, làm Giang Cửu Linh càng dễ dàng thực hiện thành công một thông đạo mong dẫn đến một nơi Giang Cửu Linh biết là phải cần di chuyển đến.

Và cuối cùng Giang Cửu Linh cũng đạt mục đích, trước mắt Giang Cửu Linh lúc này, chỉ bị ngăn cách bởi một lớp băng mỏng nữa thôi quả nhiên là cảnh tượng Giang Cửu Linh từng nhìn thấy trước khi bị hôn mê và dần dần bị băng đông kín khắp xung quanh, chẳng biết đã bao lâu thời gian mới tự tỉnh lại như vừa nói.

Đó là cảnh không dễ gì tìm ngay lời giải thích phù hợp ngoại trừ một sự thật hiển nhiên là Tuyết Mã dù đang nằm bất động giữa những lớp băng trong suốt thì đôi mắt nó vẫn nhìn một cách tuyệt vọng vào một thực cảnh khác cũng cách nó một lớp băng mỏng. Ở đấy, cũng bị một lớp băng cứng và trong suốt phủ vây tương tự Tuyết Mã là một lão nhân có lẽ đã chết vì mắt nhắm nghiền với một ít huyết hồng nhuộm đỏ trước ngực tạo thành một hồng tâm ngay tâm thất. Tuy nhiên tay của lão nhân vẫn cố nâng cao một vật tự phát sáng cũng chính là đích nhắm cho Giang Cửu Linh thoát khi tỉnh lại đã quyết mở thông đạo di chuyển dần đến đây, nhờ có vật phát sáng này.

Giang Cửu Linh tiếp tục dùng kiếm khoét tiếp thông đạo xuyên phá lượt băng mỏng cuối cùng để được thực sự chạm tay vào Tuyết Mã.

Nó đã chết.

Giang Cửu Linh minh bạch điều này ngay khi đã thử trút truyền nội khí vào Tuyết Mã và cam thúc thủ vì thân hình cứng lạnh của Tuyết Mã đã khước từ không để bất kỳ chân nguyên nội lực nào của Giang Cửu Linh có lối truyền vào.

Xót đau cho Tuyết Mã, Giang Cửu Linh lại phá thêm một lượt băng mỏng nữa để đến gần và tiếp cận thi thể của lão nhân hoàn toàn xa lạ nọ.

Toàn thân của lão nhân nọ cũng cứng lạnh chẳng khác nào Tuyết Mã, tuy nhiên ngay khi đã phá bỏ lớp băng mỏng ngăn cách, Giang Cửu Linh không khỏi chấn động và cũng có phần khiếp đảm đến nỗi tay đang thử chạm vào thân thể lão nhân, ngay lập tức khựng lại tựa như hóa đá, đồng thời mắt thì nhìn thẳng vào mặt lão nhân.

Và chỉ sau một lúc thật ngắn, mọi cảm giác chấn động hoặc khiếp đảm của Giang Cửu Linh liền tan biến, thay vào đó Giang Cửu Linh có các cử chỉ linh hoạt và khẩn trương khác thường, là tay tuy vẫn chạm vào lão nhân nhưng lại được Giang Cửu Linh bắt đầu truyền lực. Đồng thời mắt của Giang Cửu Linh lập tức xạ thẳng và nhìn vào đôi mắt đang nhắm nghiền của lão nhân, miệng thì gấp rút gọi :

- Lão tiên bối, văn bối biết lão tiên bối chưa chết hoặc chí ít thì sinh khí vẫn còn. Vậy nếu nghe văn bối gọi thì hãy gắng lên, đừng để tia sinh khí nhỏ nhoi bị tan biến. Lão tiên bối hãy mau tự thở nạp như vừa rồi đã tự thở hắt ra vì đột ngột tìm thấy sinh khí. Lão tiên bối cũng hãy cố hết sức mở mắt ra vì vừa rồi đã để cơ mặt tự máy động. Hãy cố chỉ trì, hãy mau lại tỉnh lão tiên bối.

Nhờ được trút lực và nghe có tiếng người gọi, nếu cơ mặt của lão nhân tịnh không có máy động nữa thì lạ thay môi của lão nhân dù tím tái vẫn đột ngột hé mở :

- Thật tội cho Tuyết nhi vì quá trung thành nên tự chuốc họa.

Giang Cửu Linh giật mình và lại chấn động, vì thế càng khẩn trương gọi, càng khẩn trương trút truyền nội lực sang lão nhân :

- Xin đừng vội lão tiền bối, văn bối hiểu rồi vì lão tiền bối từng là chủ nhân nên Tuyết nhi mới tỏ ra lo lắng, không ngờ cũng đưa văn bối cùng lâm cảnh trạng này nhưng Thiên Bằng Mãn Địa lẽ nào thực sự lại là nơi vô khả xuất nhập? Lẽ nào không hề có lối thoát? Lão tiền bối nói đi, chí ít cũng chỉ điểm cho văn bối biết nếu muốn an táng cho Tuyết nhi thì phải làm thế nào? Ồi... không... lão tiền bối đừng chết, hãy cố gắng lên, chết mà không báo được thù, lão tiền bối nhắm mắt được sao? Hay là...

Bất chợt môi của lão nhân lại mấp máy và lần này thở hắt ra thành chuỗi thanh âm có lẽ là điều Giang Cửu Linh đang cần :

- Thiên Bằng chỉ... khai thông mạch sa tuyết... tiến nhập Băng cung... sau nữa là... là...

Giang Cửu Linh hoang mang đành buông thông tay xuống, ngậm ngùi nhìn lão nhân đích thực đã chết, mọi sinh khí chẳng còn và toàn thân vẫn hoàn toàn cứng lạnh như lúc đầu được Giang Cửu Linh phát hiện.

Trong khi đó từng lớp băng mỏng lại xuất hiện bao quanh Giang Cửu Linh, đến khi cảm nhận việc thổ nạp dần khó khăn Giang Cửu Linh mới bừng tỉnh, vội vận dụng chân nguyên nội lực cho xuất phát nhiệt khí từ Đan Điền lên lan dần khắp nội thể, làm lớp băng mỏng vừa xuất hiện lại tan trở thành nước.

Sa tuyết là vật như thế nào thì Giang Cửu Linh đã biết, vậy mạch sa tuyết ắt là chỗ chỉ có toàn là cát lạnh tạo thành nguyên một mạch vừa liền kề nhau vừa có thể xấp chứ không tuyền cứng như băng. Và mạch sa tuyết sẽ dẫn đi đến đâu nếu không là nơi được lão nhân hé môi gọi là Băng cung?

Với cảm nghĩ có thể tìm thấy lối thoát, Giang Cửu Linh càng dốc truyền nhiệt khí từ Đan Điền phát tỏa ra ngoài nhiều hơn, lâu hơn, dần biến mọi lớp băng xung quanh tan hóa thành nước và khiến toàn thân Giang Cửu Linh cũng dần ngập nước, chỉ chừa phần đầu là loi ngoi tự nhô lên.

Nước không lạnh như băng, làm cho mọi lớp băng tiếp giáp với nước nếu không tiếp tục tan chảy thì cũng mỏng manh dần.

Đó là nguyên do khiến xung quanh Giang Cửu Linh bắt đầu xuất hiện các thanh âm nghe như tiếng vỡ rã rắc.

Qua vật tự phát sáng vẫn ở trên tay lão nhân, Giang Cửu Linh phát hiện lớp băng ở đỉnh đầu đang rạn vỡ tạo thành một vết nứt hiểm hoai nhưng không đủ để làm rơi xuống dù chỉ một mảng băng nhỏ.

Tuy vậy tiếng vỡ rã rắc vẫn còn, vẫn đang tiếp tục phát ra do Giang Cửu Linh vẫn chưa ngừng phát nhiệt khí từ Đan Điền.

Vì thế chỉ sau một lúc ngẫm tìm và dò xét, Giang Cửu Linh lần này phát hiện, tuy băng ở xung quanh cũng rạn vỡ như lớp băng ngay trên đỉnh đầu nhưng chỗ xuất hiện những vết nứt nhiều nhất chính là lớp băng bên dưới đáy.

Lối thoát ở bên dưới lớp băng?

Giang Cửu Linh thăm kêu và cũng thăm tự hỏi. Nhưng rồi vì không dễ tìm thấy lời đáp Giang Cửu Linh đành tự trầm xuống tận đáy, lộn ngược người lại, dùng quyền thử đánh vào lớp băng phía dưới.

Boong...

Theo tiếng động phản hồi Giang Cửu Linh vội ngoi lên và lần này thực hiện nhiều việc kỳ quái. Thoạt tiên Giang Cửu Linh dùng dây thắt lưng của lão nhân cột nổi vào một cẳng chân của Tuyết Mã. Sau đó khi đã nối kết đủ cả ba vào nhau Giang Cửu Linh tự đoạt vật phát sáng của lão nhân và một lần nữa tự trầm mình xuống đáy.

Ở đây ngay khi đưa vật phát sáng đến gần lớp băng có nhiều vết rạn nứt dưới đáy, Giang Cửu Linh không thể không nhìn thấy xuyên qua lớp băng trong suốt như đang có một màn xám đen luôn chuyển dịch.

Mạch sa tuyết chẳng?

Giang Cửu Linh cảm vật tự phát sáng bên tay tả, tung hữu quyền cật lực vào lớp băng dưới đáy.

Bung...

Lớp nước xung quanh Giang Cửu Linh càng thêm xao động khi băng ở dưới đáy cứ vỡ dần theo từng quyền được Giang Cửu Linh chấn vào.

Và cho đến khi Giang Cửu Linh đã nhìn rõ qua lớp băng mỏng ngăn cách cuối cùng là một lớp màn xám đen bên kia quả thật đang thâm lặng chuyển dịch, chỉ chạy hoặc chảy về duy nhất mỗi một phía.

Cảm nhận đây chính là mạch sa tuyết sẽ dẫn đến Băng cung cũng là lối thoát duy nhất cho bản thân, Giang Cửu Linh lại ngoi lên, nhô cao đầu khỏi mặt nước và hít vào người mấy hơi dài liên tục.

Sau đó Giang Cửu Linh lại trầm xuống, lần này thật khẩn trương tung một quyền toàn lực vào lớp băng mỏng cuối cùng.

Bung...

Băng vỡ vụn kêu rảng rặc và quả thật có từng đụn cát màu xám đen dần trôi lên, Giang Cửu Linh không chần chừ trái lại quyết mạo hiểm, vội phốc người chui qua mặt băng vỡ hòa vào khối cát màu xám đen thật nhiều và thật to rộng, đoạn dụng lực đạp mạnh hai chân về phía sau để toàn thân lao bắn về phía trước thuận theo chiều của dòng cát đang di chuyển.

Ào...

Kéo theo Giang Cửu Linh lần lượt là lão nhân kế đó là Tuyết Mã được kết nối với nhau bằng một đoạn dây thắt lưng đủ dài.

Và kể từ đó do Giang Cửu Linh buộc phải nhắm tịt hai mắt lại cũng bế kín toàn bộ hô hấp thế nên cứ phó mặc cho dòng cát chảy cuốn đi với một lực hoặc nhanh hoặc chậm đều tùy vào Giang Cửu Linh đạp nhẹ hay mạnh cả hai chân về phía sau.

Ào...

Giang Cửu Linh dần kiệt lực với một nguyên do dễ hiểu là không thể nào tìm được cơ hội để đổi hơi, vì thế lực đạp của hai chân Giang Cửu Linh giảm dần, sau cùng thì không đạp chân được nữa, Giang Cửu Linh đành phó mặc sinh mạng cho số phận, phó cho dòng sa tuyết vẫn lặng thâm dịch chuyển và cuốn đi...

* * * * *

Trời chưa tuyết đường ta.

Giang Cửu Linh vùng tỉnh lại và không thể không kêu thầm như thế khi thấy xung quanh tuy dòng cát chảy vẫn còn nhưng vì địa hình đột ngột trở nên hẹp hơn nên thân của Giang Cửu Linh bị giữ lại và vô tình từ phần ngực trở lên chợt được nhô cao khỏi mặt cát chảy, là nguyên do xuất hiện nhiều lần thanh khí ủa vào giúp Giang Cửu Linh bình tỉnh kịp lúc.

Đưa vật tự phát sáng lên cao, Giang Cửu Linh càng thêm mừng khi phát hiện những cảnh quang ở bên trên đang nhìn thấy dù chỉ là một băng động nhưng không hề liền thành một khối mà trái lại có cả một khoảng trống to rộng, là chỗ cho Giang Cửu Linh tha hồ tạm dung thân.

Giang Cửu Linh leo lên bờ - nếu xem dòng cát chảy là suối thì phần trống bên trên tạo thành một băng động có thể được ví như bờ - và cũng kéo theo hai thi thể giá lạnh là lão nhân và một thần mã có tên là Tuyết Mã.

Để cả hai tạm nằm lại, Giang Cửu Linh nhờ vật tự phát sáng dẫn đường bắt đầu tự tiến hành dò xét khắp băng động.

Cuối cùng khi đành phải quay lại và dừng chân ở một vách băng động Giang Cửu Linh tuyệt vọng kêu lên :

- Điều duy nhất Giang Cửu Linh này cần tìm là một lối thoát, có sao ở Băng cung này chẳng hề có điều đó mà chỉ là những đồ hình võ học, điều hoàn toàn không cần thiết.

Quả vậy ở vách động trước mặt Giang Cửu Linh, nhờ ánh sáng tự phát từ vật đang cầm, Giang Cửu Linh nhìn thấy xuyên qua lớp băng mỏng phủ suốt là những đồ hình võ học đã được ai đó khắc thật rõ ràng thật sâu vào vách động sau lớp băng.

Tuy bảo võ học là thứ hiện nay không cần nhưng sở dĩ Giang Cửu Linh quay lại và vẫn nhìn từ này giờ vì có vài vật khắc ở một số hình họa làm Giang Cửu Linh quan tâm.

Và Giang Cửu Linh lúc này đang nhìn là một bức đồ họa vẽ hai nhân vật, trong đó có một nhân vật vươn hữu thủ ra với phần nối dài từ lòng bàn tay hữu của nhân vật này tựa một thanh kiếm được phát thành một chiêu gồm sáu thức biến, phân khai làm sáu phương vị uy hiếp nhân vật đối diện. Nhìn chiêu kiếm này Giang Cửu Linh khẽ kêu :

- Sao giống Phổ Quang kiếm với chiêu Lục Phân Quang Tỏa? Còn nhân vật họa đối diện sao có thể tạo duy nhất một ngón tay dài đến vậy? Là một loại vũ khí ư? Nhưng sao không cầm vũ khí ở bàn tay trái lại chỉ được nối dài từ một ngón tay duy nhất chỉ ra? Hay đây là một loại công phu chỉ pháp? Thiên Bằng chỉ ư? Một tia kinh được xuất phát từ đầu ngón tay?

Đến đây Giang Cửu Linh chợt động tâm vội chạy trở lại với thi thể của lão nhân.

Nhờ có vật tự phát sáng, Giang Cửu Linh lần này nhìn thật chú mục vào đốm huyết hồng trên y phục lão nhân, qua đó phát hiện tử trạng của lão nhân chẳng khác gì Tiêu San hôn phu của Mộc Lê Chân.

Giang Cửu Linh tìm cách và cuối cùng rút ra từ tâm thất của lão nhân một thanh băng vừa dài vừa tròn cũng là hung khí kỳ quái từng được Giang Cửu Linh phát hiện từ thi thể của Tiêu San. Và lần này Giang Cửu Linh lại kêu :

- Lời cuối cùng của lão nhân là: “Thiên Bằng chỉ... khai thông mạch sa tuyết... tiến nhập Băng cung...” mạch sa tuyết vẫn còn chảy ở cạnh đây, công phu này nếu là Thiên Bằng chỉ thì có nghĩa ta vẫn chưa tiến nhập Băng cung?

Hóa ra nơi đây chỉ là một băng động, cũng là chỗ có di lưu công phu Thiên Bằng chỉ. Ta muốn thoát khỏi Băng cung nhưng trước hết phải luyện Thiên Bằng chỉ.

Do tự hiểu thời gian không hề chờ đợi bất kỳ ai nhất là với Giang Cửu Linh lúc này vừa không có lối thoát vừa không thể nào trông mong tìm thấy vật thực hoặc nước uống để sử dụng, vì thế dựa theo các đồ hình Giang Cửu Linh lần đầu tiên gấp rút luyện công.

Thiên Bằng chỉ là công phu mang tính lạnh cần luyện theo Lãnh Công hoàn toàn khác với Nhiệt Công. Do đó Giang Cửu Linh sau khi dựa theo các đồ hình võ học tạm cho là đã lĩnh hội trọn vẹn cách để luyện Thiên Bằng chỉ thì vì chẳng còn cách nào khác khả dĩ hơn nên Giang Cửu Linh đành lao xuống trầm mình vào mạch sa tuyết, dòng cát chảy thật lạnh, để thử khởi luyện công phu chỉ với mỗi một tia hy vọng là có thể mượn sức lạnh của sa tuyết hầu nhất thời luyện được Thiên Bằng chỉ và sau đó chỉ cần thoát là đủ.

Ngờ đâu điều Giang Cửu Linh đạt được lại quá mức mong đợi.

Trong một lần đang nhắm mắt và chuyên chú toàn bộ nguyên thần để luyện công thì Giang Cửu Linh cảm nhận thật rõ đã có một lực đạo xuất phát ra từ đầu một ngón tay theo đúng yếu quyết luyện công phu Thiên Bằng chỉ.

Ngỡ đã tự thành, Giang Cửu Linh vội mở mắt ra để nhìn cũng là lúc chợt nghe tiếng chấn chạm thật trong vang vào tai.

Choang...

Nhìn vào tay và không thấy có bất kỳ gì khác lạ Giang Cửu Linh đành chuyển mục quang nhìn theo hướng vừa vang lên tiếng chấn chạm thật trong tựa pha lê.

Và điều Giang Cửu Linh nhìn thấy hóa ra chỉ là một mảng băng vừa vỡ từ vách băng động có khắc các đồ hình võ học.

Vách băng động vốn có phủ một lớp băng, điều này Giang Cửu Linh đã biết nhưng sau chỗ băng vừa vỡ lại mơ hồ xuất hiện một vài tự dạng, đây là điều thực sự gây ngạc nhiên cho Giang Cửu Linh.

Giang Cửu Linh leo lên và vội chạy đến vách băng động.

Có tự dạng thực.

Giang Cửu Linh vừa thầm reo và phấn khích tự phá vỡ toàn bộ lớp băng phủ vách động.

Choang...

Từng lớp băng ngay khi vỡ rơi để lộ từng dòng tự dạng, cuối cùng lúc đã đọc đủ các tự dạng Giang Cửu Linh hớn hờ reo :

- May thật, tuy chỉ là tình cờ nhưng ta lại hành động đúng. Không trầm mình vào mạch sa tuyết thì không thể nào luyện được Thiên Băng chỉ. Bây giờ lại ngẫu nhiên phát hiện thêm tâm pháp luyện Thiên Băng công phu, ta đã có sẵn nội lực Thập Bát Chu Quả, nguồn xuất phát Mê Tâm tuyền, nhất định phen này ta càng thêm mau chóng luyện thành Thiên Băng chỉ công phu.

Và còn một điều may nữa có thể Giang Cửu Linh đã quên, đấy là khi lớp băng phủ vách động bị hủy, các đồ hình võ học cũng tự biến mất, chỉ còn lại các tự dạng Giang Cửu Linh vừa đọc. Vậy điều may của Giang Cửu Linh là đã kịp lãnh hội yếu quyết luyện Thiên Băng chỉ, nếu không cho dù lúc này Giang Cửu Linh ngẫu nhiên phát hiện tâm pháp Thiên Băng công phu thì giả như không có yếu quyết Thiên Băng chỉ để vận dụng, tâm pháp Thiên Băng đối với Giang Cửu Linh chỉ là vô dụng, tương tự người có học nhưng vô khả thực hành.

Đồng thời Giang Cửu Linh cũng đúng khi bảo sẽ nhanh chóng luyện thành Thiên Băng chỉ, vì với nội lực sẵn có và tâm pháp Thiên Băng công phu giúp phát tỏa ra lãnh khí ngùn ngụt, quả thật Giang Cửu Linh chẳng mấy chốc đã luyện xong.

Giang Cửu Linh quay lại sắp đặt chỗ táng thân vĩnh viễn cho lão nhân và Tuyết Mã ngay tại băng động, sau khi vái chào từ biệt, Giang Cửu Linh lại lao xuống dòng chảy của mạch sa tuyết.

Ào...

Nhưng lần này thay vì để mạch sa tuyết cuốn đi Giang Cửu Linh vừa nương theo địa hình uốn lượn của dòng chảy vừa thông thả phát xạ từng tia Thiên Băng chỉ.

Véo... véo...

Với mỗi lần phát xạ chỉ kinh thì từ đầu ngón tay bật ra thành một thanh băng vừa dài vừa thẳng tương tự hình đã khắc họa ở vách băng động. Và công dụng của Thiên Băng chỉ đối với Giang Cửu Linh là tạo một khoảng trống luôn hiện hữu trước những bước chân dịch chuyển của Giang Cửu Linh giúp Giang Cửu Linh có thanh khí để thổ nạp như không hề đang đi trong một dòng chảy toàn là cát với cát.

Nhờ đó nương theo mạch sa tuyết cuối cùng Giang Cửu Linh cũng đến được Băng cung, một nơi dù luôn giá lạnh nhưng có nhiều kiến tạo khó thể ngờ là có.

Và điều trọng yếu hơn khiến Giang Cửu Linh quan tâm, đó là từ Băng cung quả thật vẫn có chỗ để ly khai...

21. Chương 21: Mưu Kế Khôn Lường Diệt Thánh Mẫu - Diệt Cửu Động Diệt Cả Cửu Linh

Có một hắc y nhân chạy vào bẩm báo :

- Thiếu phong chủ tiên liệu chẳng sai, Thiên Sơn Thánh Mẫu Ngũ Hồ đã đến và đang nâng nặc đòi tiền vào.

Mộc Lê Chân gật đầu :

- Lão Chân Quân chợt tuyệt tích, tiểu nữ nghĩ thể nào cũng liên can đến những hành động của Đồng Dục Khôi trước khi bị các huynh đệ Hắc Phong Phi do gia phụ thống lĩnh dùng trận Loan Dao Hắc Phong kết

liều. Nay chợt mù Thánh Mẫu đến đúng như tiểu nữ tiên đoán, vậy có thể hiểu giữa mù và Đồng Duy Khôi ắt hẳn từng dùng âm mưu thâm độc và đê tiện, đã gây bất lợi cho lão Chân Quân chăng? Thật tiếc là gia phụ mãi đến lúc này vẫn chưa về, một mình tiểu nữ e chẳng đủ lực đối phó và bắt mù cung xưng về hạ lạc cũng như mệnh hệ hiện nay của lão Chân Quân.

Hắc y nhân nghi ngại :

- Phong chủ chẳng mấy khi tùy tiện ly khai mà chẳng cho các huynh đệ hay biết, thật mong Thiếu phong chủ cố nhớ lại có phải Phong chủ bảo có việc khẩn phải đi và trước khi đi cũng chẳng nói cho Thiếu phong chủ biết đó là việc khẩn cấp gì.

Mộc Lê Chân ngao ngán vừa thở dài vừa lắc đầu :

- Tiểu nữ cũng tự lấy làm lạ vì khác với tiểu nữ chỉ mới lần đầu tập làm quen với ý nghĩ là bản thân thật sự còn một thân phụ để nương nhờ, gia phụ lẽ ra phải rất mừng và nên lưu lại cạnh tiểu nữ càng nhiều càng tốt, do phải vất vả gần hai mươi năm mới tìm lại được cốt nhục, mới được cùng tiểu nữ trùng phùng. Đàng này lại khẩn trương ly khai, thật không sao hiểu nổi.

Hắc y nhân cũng đành thở dài :

- Cũng có thể vì lần đầu gặp cảnh phụ tử được đoàn viên khiến cách xử sự của Phong chủ có thay đổi, nhưng dù sao chuyện trước mắt vẫn là lo đối phó mù Thánh Mẫu Thiên Sơn ngũ hồ, cho dù có hay không có mặt Phong chủ. Thiếu phong chủ nghĩ sao? Có cần các huynh đệ Hắc Phong Phỉ lập trận sẵn hầu kịp ứng phó ngay khi mù Thánh Mẫu dám giở trò?

Mộc Lê Chân miễn cưỡng gật đầu :

- Thiên Sơn cử động hiện chẳng còn ai, thật may lại có bao huynh đệ Hắc Phong Phỉ cùng theo gia phụ đến đây, vậy xin giúp tiểu nữ một phen.

Vừa lúc đó có tiếng khào khào vang cất lên từ phía ngoài :

- Mộc Lê Chân người đâu rồi? Thiên Sơn cử động hoang vắng lạ, nhưng đừng bảo lão nương chẳng hay biết người đã quay về? Lão Chân Quân đâu? Không thích đón tiếp bằng hữu cố cựu là lão nương đây sao?

Vừa thoát nghe thanh âm này Mộc Lê Chân lập tức động dung và vội lấy mắt ra hiệu cho hắc y nhân. Vì thế lúc âm thanh dứt cũng là lúc có một lão bà xuất hiện cùng nhiều tùy tùng thì hắc y nhân đã kịp biến đi theo hiệu lệnh của Mộc Lê Chân.

Nhờ đó tuy còn lại một mình, Mộc Lê Chân vẫn phần nào thản nhiên chào đón lão bà vừa xuất hiện :

- Không kịp nghênh đón đại giá Thánh Mẫu quang lâm, tội tiểu nữ thật đáng chết, mong được lượng thứ.

Lão bà vội lướt mắt nhìn quanh, đoạn vẫy tay ra hiệu cho bọn tùy tùng tản khai :

- Muốn lão thân không trách phạt, người cũng đã nghe rồi, vậy hãy mau đáp hoặc giải thích vì sao chẳng thấy lão Chân Quân?

Mộc Lê Chân vội nhìn theo những tùy tùng của lão bà kỳ thực đang hồi hă phân khai sục tìm điều gì đó, nàng bảo :

- Thánh Mẫu nên bảo họ chớ phí công vô ích, vì từ lúc tiểu nữ buộc phải tự qui hồi bổn động, quả thật chẳng thấy lão Chân Quân đâu. Hoặc giả Thánh Mẫu đã biết tin, vậy có thể cho tiểu nữ đôi lời phân phó mình bạch hầu phần nào đỡ hoang mang chăng?

Lão bà tủm tỉm cười móm mém, dù vậy vẫn không hề ngăn cản bọn tùy tùng, thay vào đó lão bà còn nói với Mộc Lê Chân :

- Người đã gặp Tiêu San chưa? Lão thân nghe bảo cùng về với người lần này là một gã có tướng mạo tài hoa vừa có thân thủ lợi hại. Hy vọng người đừng vì thế nỡ để Tiêu San uống giấm chua, hê hê...

Mộc Lê Chân vẫn thản nhiên đáp :

- Tiêu San là hôn phu do Thánh Mẫu sắp đặt, tiểu nữ dù lớn mật to gan cũng nào dám làm hổ mặt Thánh Mẫu. Có chăng chỉ khi Tiêu San bất ngờ gặp phải mệnh hệ nào ngoài ý muốn, phần tiểu nữ thì chưa danh chính ngôn thuận trở thành người của Tiêu gia thì khi đó mới xảy đến những việc như Thánh Mẫu đề cập.

Bỗng thái độ của lão bà thay đổi, tỏ ra nôn nóng và gay gắt lạ :

- Bỏ đi, không nói những điều vô bổ nữa, phần việc lão nương từng phân phó cho người đã được thực hiện như thế nào rồi?

Mộc Lê Chân ngơ ngác :

- Thánh Mẫu bảo gì? Và sao Thánh Mẫu tỏ ra nôn nóng? Có phải vì tiểu nữ chẳng?

Nghe vậy, lão bà càng thêm biến đổi và trở nên nóng nảy đúng như Mộc Lê Chân vừa bảo :

- Hai tai người để đâu? Vả lại bọn vô dụng kia sao mãi đến lúc này chẳng thấy gã nào quay lại bẩm báo? Không lẽ tất cả đều vô dụng, kể cả người cũng vậy?

Ngờ đâu vừa nói xong lão bà lại tùm tùm và móm mém cười :

- Có thể chứ, vậy mà lão nương cứ ngỡ sẽ chẳng bao giờ quay lại, hề hề...

Thính lực của lão bà thật lợi hại vì đến lúc này Mộc Lê Chân mới tỏ lộ vẻ nghi nan ngay trên nét mặt do bắt đầu nghe nhiều tiếng bước chân đang dần rộn rã vang đến gần.

Và cũng vì thế khi Mộc Lê Chân có thể nhìn thấy bóng người xuất hiện thì lão bà cũng nhìn thấy.

Tuy nhiên, với cùng một bóng người xuất hiện nếu có làm Mộc Lê Chân chợt nhẹ nhõm thở hắt ra thì lại thay lại làm lão bà giật mình phải buột miệng kêu và hỏi ngay :

- Người là ai? Không đúng, lão nương phải hỏi tất cả bọn người là những ai? Còn bao tùy tùng của lão nương thì sao? Há lẽ...

Đúng như lão bà vừa kịp chữa lại lời dùng để hỏi, đã có nhiều hắc y nhân cùng xuất hiện và họ lập tức mở miệng cười gây huyền não hẳn lên :

- Mụ không nhận ra bọn ta qua những trang phục hoàn toàn giống nhau này sao? Ha ha...

- Hay mụ lâu nay vì mãi ru rú xớ xĩnh Ngũ hồ nên đến cả Hắc Phong Phỉ bọn ta mụ cũng không biết? Ha ha...

- Mụ hỏi bọn ta tùy tùng nào vậy? Có phải lũ vô dụng vừa băng nhắng chạy sục tìm khắp mọi chỗ phải không? Mụ yên tâm, chẳng ai trong chúng có thể còn băng nhắng được nữa, có như vậy bọn ta mới cùng xuất hiện được như thế này, ha ha...

- Hay mụ ấy lo vì không còn người hầu kẻ hạ? Cũng tội cho mụ thật ha ha...

- Nếu vậy thì chờ gì nữa mà chưa tiễn mụ cho kịp, lũ ấy chỉ mới chưa đi lâu.

Mụ thấy thế nào? Ha ha...

Lão bà biến sắc nhìn quanh và cũng phát hiện Mộc Lê Chân đang lén lui dần :

- Thế này là thế nào hử, Mộc Lê Chân? Có phải đây là cách đối phó người sắp đặt dành cho lão nương? Đừng chạy, mau đứng lại.

Ngờ đâu lão bà vừa chớm động thì những hắc y nhân cũng động theo :

- Loan đao Tử Hắc Phong, mau khai trận.

Ào...

Mộc Lê Chân nhờ vậy kịp lùi ra đến chỗ an toàn và ung dung quan chiến khi nghe lão bà bật quát :

- Loan Đao Hắc Phong trận? Quả nhiên bọn người là lũ thổ phỉ Hắc Phong, được lắm, hôm nay lão nương quyết diệt hết lũ người để trừ hại cho sinh linh. Xem chừng.

Ào...

Lão bà xuất thủ trước, hoàn toàn khác với Giang Cửu Linh hoặc Đồng Duy Khôi luôn để trận Loan Đào Hắc Phong chiếm tiên cơ.

Dù vậy trận Loan Đào Hắc Phong như không hề ngại cũng chẳng cần phân biệt ai xuất thủ trước hoặc sau. Họ vẫn diễn khai thế trận theo từng chiêu đã lập sẵn :

- Đệ nhất chiêu Loan Phi Dao, sát.

Những thanh Loan đao vừa cong quắp vừa có nhiều khía răng nhọn được họ lấy ra và có một vài thanh được ném đi bắt đầu vùn vù đảo lượn nhằm tìm cơ hội tấn công đối thủ của trận Loan Đào Hắc Phong.

Vù...

Vù...

Ngờ đâu lão bà tuy cao niên nhưng không hề chậm, vừa phát hiện đấu pháp của Hắc Phong Phỉ lão bà bật cười ngạo nghễ :

- Chỉ như thế ư? Vậy bọn người cũng là lũ vô dụng. Xem đây ha ha...

Lão hươ tay xuất thủ và bất ngờ tạo thành một màn sa vụ mờ mờ lập tức phủ chụp và vây hãm các ngọn Loan đao đang vùn vù.

Ào...

Cách của lão bà tuy không chắn chạp hoặc đẩy bật các thanh Loan đao nhưng lạ thay lại có uy lực làm chúng dần chậm lại, chậm lại...

Những hắc y nhân biến sắc cùng quát :

- Lê nào đây là tiên thiên khí công được mục điều động hóa giải trận Hắc Phong của chúng ta?

- Nhưng e không đúng vì hãy nhìn kia, dường như trong sa vụ có tuyết mờ xuất hiện?

- Bất luận thế nào cứ đánh.

- Loan Phi Dao nhị chiêu loạn kích, đánh.

- Thử xem nội lực mục đủ hóa giải cùng lúc nhiều vũ khí của bọn ta chăng? Hu... ú...

Họ chợt hú vang dùng âm thanh man rợ hỗ trợ cho các thanh Loan đao, lần này được ném nhiều hơn và dường như nhờ đó giúp các thanh Loan đao vùn vù đảo lượn linh hoạt và nguy hiểm hơn thì phải.

Vù...

Vù...

Lão bà lại cười với khắp thân đang dần phát tỏa màn sa vụ mờ mờ về phía trước :

- Bọn người quả là lũ ếch nằm đáy giếng ắt hẳn chưa từng biết thế nào là Thiên Bạng công phu tốt cùng lợi hại của Thiên Sơn ngũ hồ. Hãy xem đây ha ha...

Màn sa vụ càng phát tỏa càng làm không khí xung quanh giá lạnh, có lẽ vì thế khiến các thanh Loan đao dù vùn đảo lượn vùn vù nhưng uy lực chợt giảm đi, như muốn nói lên vì bị hóa lạnh nên không khí cũng bị cô đọng làm các thanh Loan đao dần gặp khó khăn.

Ào... ào...

Bọn Hắc Phong Phỉ thêm biến sắc vụt quát và hú vang :

- Quyết tử Loan Phi Dao, nhanh lên, đánh.

- Không sai, phải càng nhanh càng tốt. Hú... ú...

- Quyết liều chết cùng mục một phen, đánh.

- Hú... ú...

Mọi thanh Loan đao được ném cả lên.

Vù...

Vù...

Chúng vùn vù và thu hẹp dần phạm vi uy lực như chực chờ lẫn xả và sẵn sàng loạn đao phân thây lão bà.

Vù...

Vù...

Lão bà cũng biến sắc chột long mắt lên thật to, thật sáng và quát :

- Muốn lều sinh tử cùng lão nương ư? Bọn ngươi liệu đủ tư cách chăng? Trái lại chỉ là tử kỳ của bọn ngươi đã điểm, để lão nương một phen hóa kiếp tất cả lũ ngươi. Khai.

Bằng tư thức đứng trụ bộ thật vững như cả một khối băng lão bà vì quyết vận dụng toàn lực nên làm màn sa vụ mờ mờ ở quanh thân càng phát tỏa nhiều hơn, dày hơn.

Ào...

Không khí chung quanh đó tợ hồ cũng lạnh cóng đến đặc quánh, khiến các thanh Loan đao đang vây áp và vùn vù như cũng bắt chột khựng lại tợ hóa đá hay hóa băng gì đó. Và lão bà liên tiếp phát ra những tiếng “khai... khai...” thì vùng không khí đang sánh đặc chột tự vỡ toang sau đó bị bật tung về mọi phía.

Ầm.

Choang...

Vùng không khí vỡ tung cũng làm các thanh Loan đao cũng bị chấn bật về mọi phía.

Ào...

Và đó là lúc các hắc y nhân Hắc Phong Phi đang ào ào cùng lao vào thi triển chiêu tối hậu cuối cùng mới đích thực là sát chiêu của trận Loan Đao Hắc Phong.

- Đúng lúc rồi, sát.

- Hu... ú...

- Đây mới là chiêu tối hậu, đánh.

Ào...

Loan đao thì từ trong bị chất bật ra.

Vù...

Và điều hiển nhiên là người phải chạm Loan đao để rồi Loan đao vì có nhiều khía răng sắc nhọn và quá cứng nên cứ lạnh lùng cửa phạm vào phần nhục thể của từng người.

Phập...

Từng nhân mạng vậy là bị kết liễu.

- A... a...

- Ối...

- Hự...

Phập...

- Hự!

Vùng không khí không còn lạnh nữa, cảnh quang chỉ bị tĩnh lặng với khắp đương trường nằm vương vãi quá nhiều thi thể đầm huyết.

Phần lão bà thì tuy đắc thắng đứng yên nhưng thần sắc thì hoàn toàn nhợt nhạt kiệt lực, vì thế lão bà chợt chấn động khi thấy Mộc Lê Chân đang từ từ tiến lại gần :

- Thiên Bằng công phu của Thánh Mẫu quả lợi hại bất phàm, có thể cho tiểu nữ thỉnh giáo đầu là cách luyện để mau chóng thành tựu tương tự? Và yếu huyết để luyện có phải cùng là yếu quyết đã do Thánh Mẫu ưu ái từng ngấm ngấm điểm hóa cho tiểu nữ?

Lão bà cố nường to đôi mục quang vừa già vừa mệt mỏi để nhìn Mộc Lê Chân :

- Người nói không sai bởi duy chỉ có mình người ở Thiên Sơn cửu động là được lão nương ưu ái từng chỉ điểm tâm pháp Thiên Bằng công phu. Còn muốn tựu thành thì không gì ngoài tuần tự nhi tiến, chỉ cần người nhẫn nại khổ luyện, với tư chất của người thì không lo gì không có ngày thu thành quả vượt cả lão nương. Tuy nhiên...

Mộc Lê Chân chớp mắt :

- Sao ạ?

Lão bà nhẹ thở ra :

- Công phu thượng thừa và lợi hại nhất vẫn là Thiên Bằng chỉ, mặc dù yếu quyết để luyện từ lâu nay chỉ do lão Chân Quân am hiểu nhưng gần đây tự lão nương cũng có những linh hội thấu triệt. Nếu muốn, lão nương không những chỉ điểm cho người mà còn hứa giúp người đảm đương trọng trách sau khi đã hợp nhất Ngũ hồ và Cửu động trở thành một phái Thiên Bằng duy nhất như thuở nào.

Chợt Mộc Lê Chân nhẹ lắc đầu :

- Về điều đó thì tiểu nữ chẳng cần, vì để hợp nhất Cửu động và Ngũ hồ thì với hoàn cảnh hiện nay tự tiểu nữ vẫn dễ dàng thực hiện như trở bàn tay. Riêng về Thiên Bằng chỉ thì nào phải chỉ một mình Thánh Mẫu là có tư chất linh hội để tự thấu triệt cho bản thân? Tuyệt Mã có muốn xem chẳng? Hãy nhìn đây, nhìn vào tay tiểu nữ này.

Lão bà khiếp đảm chỉ muốn nhìn thẳng vào mắt Mộc Lê Chân nhưng khi cảm nhận có một vật nhọn và lạnh toát đang cắm sâu qua y phục, ngay tâm thất thì dù muốn dù không lão bà cũng phải chuyển mục quang nhìn xuống, nơi có một ngón tay của Mộc Lê Chân chỉ ra và từ đó dần xuất phát một thanh băng có hình dạng tròn và dài, tựa ngón tay của Mộc Lê Chân chợt mọc dài ra, chậm nhưng vẫn mọc dài mãi, đang xuyên thủng y phục và cắm xuyên dần vào tâm thất lão bà :

- Thiên Bằng chỉ? Người đã luyện được Thiên Bằng chỉ? Chính vì thế người đang tâm phản bội lão nương? Dùng bọn Hắc Phong Phi làm tiêu hao nội lực lão nương để bây giờ... người... thật độc ác... nữ kết liễu lão nương như thế sao? A...

a...

Thanh băng tròn và dài cứ cắm sâu mãi cho đến khi lão bà cảm nhận sinh khí đang dần lìa xa thể xác.

Chỉ khi đó Mộc Lê Chân mới thu tay về, nói đúng hơn là vì Mộc Lê Chân đột ngột ngừng phát chân khí khiến thanh băng bị ngưng ngang không mọc dài ra nữa và hoàn toàn giấu kín phần thanh băng đã được chọc sâu nằm ngay bên trong thân thể lão bà tại tâm thất. Và Mộc Lê Chân cười cười :

- Mụ sai rồi, ta là gì của mụ để mụ cho là phản bội? Hãy nghe đây ta là Mộc Lê Chân ái nữ cốt nhục Mộc Lê Quan Phong chủ Lãnh Thiên phong. Cái chết của mụ là để báo thù cho toàn bộ huynh đệ Hắc Phong Phi vừa bị mụ tiêu diệt, phần nữa là để ta có cơ hội hoàn thành tâm nguyện hợp nhất và phát dương quang đại phái Thiên Bằng, là điều bao lâu nay cả mụ lẫn lão Chân Quân vẫn không thể nào thực hiện được. Vĩnh biệt mụ.

Lão bà không thể chi trì được nữa chợt gục xuống và hoàn toàn nằm yên bất động.

Huych.

Mộc Lê Chân nhẹ thở ra và lần đầu nở một nụ cười thật tươi tỉnh.

Chợt nụ cười của nàng vụt tan biến đi cùng với một bóng nhân ảnh cũng bất chợt xuất hiện đến :

- Thiếu động chủ! Thiếu động chủ có nghe tại hạ Giang Cửu Linh gọi chẳng?

Và Giang Cửu Linh xuất hiện không chỉ một mình, trên tay Giang Cửu Linh còn một hình hài nữa ắt hẳn đã chết vì hoàn toàn bất động nằm yên thành một vị thể cứng đờ.

Mộc Lê Chân sau một thoáng biến sắc chợt mau chóng trấn tĩnh và gượng cười :

- Giang thiếu hiệp vẫn vô sự quay lại? Đa tạ trời Phật đã thương tưởng chưa nở tuyệt số kết liễu thiếu hiệp, còn ai đây? Sao giống một trong những Hắc Phong Phi?

Giang Cửu Linh tìm quanh sau cùng thì đặt hình hài bất động trên tay xuống cho nằm giữa những thi thể Hắc Phong Phi chỉ vừa mới chết và vô tình nằm gần thi thể lão bà nọ :

- Thiếu động chủ ắt hẳn khó nhận biết nhân vật này, chính là Mộc Lê Chân từng làm Thiếu động chủ khiếp đảm vì cứ nhìn nhận Thiếu động chủ là cốt nhục. Nhưng ở đây đã xảy ra chuyện gì? Sao toàn bộ Hắc Phong Phi đều thảm tử? Còn lão bà này là ai?

Mộc Lê Chân tiến lại gần hình hài bất động vừa do Giang Cửu Linh mang đến, nàng mở tám choàng che mặt của thi thể ra và chợt òa khóc :

- Phụ thân, hóa ra phụ thân đã thảm tử, vậy mà bao huynh đệ Hắc Phong Phi của phụ thân, kể cả hai nhi cũng chẳng hề hay biết. Sao phụ thân nở vội xa lìa hai nhi chỉ sau vồn vẹn có hai ngày đoàn viên trùng phùng? Tại sao vậy phụ thân?

Giang Cửu Linh cứ để Mộc Lê Chân khóc trong khi đó bản thân thì bắt đầu đi dò xét xem từng tử trạng của từng thi thể.

Và đến khi Mộc Lê Chân tạm phần nào nguôi ngoai thì cũng là lúc Giang Cửu Linh tình cờ dừng chân và đến lượt xem xét tử trạng của lão bà xa lạ nọ :

- Lão bà này là ai? Xem cung cách tại hạ đoán phải chăng Hắc Phong Phi đều chết thảm vì lão bà này? Công phu của lão bà lại lợi hại đến thế sao? Thiếu động chủ không biết lão bà là nhân vật như thế nào sao?

Mộc Lê Chân vừa sụt sịt khóc vừa đáp lời :

- Mụ là Thánh Mẫu Thiên Sơn ngũ hồ, đột ngột tìm đến đây toan uy hiếp tiểu nữ, may sao hai ngày trước tiểu nữ và thân phụ nhận ra nhau, nhờ phụ tử đoàn viên trùng phùng nên trước khi gia phụ không từ mà biệt, các huynh đệ Hắc Phong Phi đều lưu ngụ quanh đây. Nhờ họ mụ Thánh Mẫu chưa thể uy hiếp tiểu nữ ngay, tuy nhiên bản lĩnh mụ thật lợi hại, kể cả trận Loan Đào Hắc Phong cũng không ngăn được mụ. Tất cả đều bị tiêu diệt và cuối cùng... cuối cùng...

Giang Cửu Linh gật đầu vì đã hiểu :

- Cuối cùng thì Thiếu động chủ cũng có cơ hội kết liễu đối phó báo thù cho huynh đệ Hắc Phong Phi? Có thể đoán lệnh tôn Mộc Lê Quan lâm thảm tử cũng là do Thánh Mẫu Thiên Sơn ngũ hồ gây ra?

Mộc Lê Chân ngập ngừng :

- Tiểu nữ không thể biết vì mãi lúc này mới nhìn thấy lại gia phụ, ngờ đâu chỉ còn là một thi thể giá lạnh. Ôi... phụ thân...

Giang Cửu Linh một lần nữa đành để Mộc Lê Chân tha hồ rơi lệ và chỉ lên tiếng khi thấy nàng phần nào tạm nguôi ngoai :

- Hung thủ sát hại lệnh tôn ắt hẳn là một nhân vật có tính khí kỳ lạ quái đản.

Mộc Lê Chân giật mình :

- Sao thiếu hiệp lại bảo như thế?

Giang Cửu Linh thở dài :

- Vì tương tự thi thể Tiêu San tại hạ từng nhìn thấy, hung thủ đã dùng một thanh băng dài làm khí giới sau khi mài nhọn một đầu mới dùng lực và từ từ cắm xuyên vào tâm thất Tiêu San. Ở thi thể lệnh tôn cũng vậy, rất tiếc tại hạ lúc này đã rút thanh băng đó ra và vứt đi. Nếu không Thiếu động chủ hãy nhìn đây, có phải ở tâm thất của lệnh tôn vẫn còn nguyên vẹn một lỗ thủng thật sâu, đây là dấu vết do thanh băng làm hung khí lưu lại, thật tiếc là chẳng còn để Thiếu động chủ có thể nhìn thấy loại khí giới lạ lùng và quái đản nọ. Nhưng nào đã hết...

Mộc Lê Chân giật mình :

- Sao? Hiang thiếu hiệp bảo sao? Có phải còn những phát hiện nào nữa?

Giang Cửu Linh gật đầu :

- Còn một lão nhân nữa, tại hạ đoán là lão Chân Quân của quý động cũng đã chết cùng một tử trạng tương tự.

Mộc Lê Chân động tâm :

- Giang thiếu hiệp đã nhìn thấy lão Chân Quân? Ở đâu? Vì từ khi tiểu nữ về đây vẫn không thấy lão Chân Quân ở đâu, cơ hồ đã tự biệt tăm vậy.

Giang Cửu Linh bảo :

- Đúng là như vậy, lão Chân Quân vì đã bị sát hại thì có khác nào tự biệt tăm? Tại hạ tình cờ nhìn thấy ở một nơi gọi là Băng cung và sờ dĩ tại hạ dám đoán đây là lão Chân Quân của quý động là vì nhờ có Tuyết Mã. Thiếu động chủ còn nhớ có hỏi tại hạ vì sao gọi Tuyết Mã là Tuyết nhi? Tại hạ chỉ thuận miệng gọi bữa nào ngờ lại đúng với tên của Tuyết nhi do chủ nhân trước đó đã đặt và đã gọi. Và chủ nhân của Tuyết nhi chính là lão nhân tại hạ vừa đề cập bởi thoát nhìn thấy thi thể lão nhân, Tuyết nhi lập tức nằm phục xuống và cứ thế kêu mãi những loạt hí thê thiết thảm thương. Chứng tỏ lão nhân là chủ nhân của Tuyết nhi.

Mộc Lê Chân vội hỏi :

- Băng cung? Thiếu hiệp đã đến được Băng cung thật sao? Nhưng lão nhân nọ nếu đã chết thì sao thiếu hiệp nhận biết đây chính là lão Chân Quân của bốn động?

Giang Cửu Linh đáp :

- Thiên Băng Mãn Địa vốn giá lạnh, Băng cung càng lạnh hơn bội phần và điều hung thủ sát hại lão nhân không thể nào ngờ là khi y ném thi thể của lão nhân vào Thiên Băng Mãn Địa thì cũng là cách giúp lão nhân còn cơ hội chi trì và giữ lại một ít sinh khí cuối cùng. Tại hạ đã trút lực cho lão nhân và may thay được nghe lão nhân gắng gượng thốt lên lời tận ngôn cuối cùng.

- Như thế nào?

Giang Cửu Linh mỉm cười trước dáng vẻ quá nôn nóng của Mộc Lê Chân :

- Thiếu động chủ đang mong lão nhân nói ra tính danh của hung thủ ư? Vậy thì không phải vì lão nhân chỉ kêu như thế này “cuối cùng thì cũng tìm thấy Băng cung, vậy là có cơ hội thu hồi Thiên Băng công phu cho Thiên Sơn cửu động”, chỉ vậy thôi và nhờ đó tại hạ đề quyết lão nhân phải là lão Chân Quân của quý động. Đúng chẳng?

Mộc Lê Chân chợt tiến lại gần Giang Cửu Linh :

- Vậy thiếu hiệp có tìm thấy điều gì gọi là Thiên Băng công phu?

Giang Cửu Linh cũng đứng lên và vì chủ tâm chờ đoán Mộc Lê Chân đang tiến lại gần nên vô tình yự lùi xa thi thể mụ thánh mẫu :

- Tại hạ khi đó chẳng có chú tâm gì ngoài tìm sinh lộ mong thoát Băng cung, dù vậy tại hạ cũng loáng thoáng nhìn thấy nhiều tự dạng cùng nhiều đồ hình võ học được khắc họa ở Băng cung. Nếu Thiếu động chủ quan tâm, tại hạ nghĩ cũng có thể liên cùng Thiếu động chủ quay trở lại Băng cung.

Mộc Lê Chân tiến quá chỗ Giang Cửu Linh đang đứng và khi dừng nàng chợt nhắm mắt rồi cất giọng ai oán kêu than :

- Vậy là bao nhiêu người thân đều lần lượt bỏ rơi tiểu nữ, phụ thân chẳng còn, Hắc Phong Phi bị tiêu diệt, hôn phu Tiêu San cũng chết đến như lão Chân Quân thân thủ cao minh cũng bị sát hại. Hung thủ là ai? Sao nữ tạo cảnh cô độc lẻ loi cho Mộc Lê Chân này? Hung thủ phải là nhân vật có bản lĩnh cực cao? Là ai đây? Hay là mẹ Thánh Mẫu độc ác này? Nhất định chính là mẹ, tội mẹ thật đáng chết trăm lần, ta phan thanh thân mẹ, ta hủy hoại thi thể mẹ.

Và Mộc Lê Chân như phát cuồng chợt quật liên tiếp nhiều loạt kinh vào thi thể lão bà, dần biến lão bà thành một đồng nhầy nhụa bất thành nhân dạng.

Ầm...

Chỉ khi một Mộc Lê Chân mới dừng tay và đó là lúc Giang Cửu Linh cảm khái lên tiếng :

- Nếu hung thủ là mẹ, tại hạ thành tâm hy vọng bao nạn nhân do mẹ độc ác sát hại đều ngậm cười nơi chín suối và thập phần mãn nguyện vì hành vi này của Thiếu động chủ. Nhưng thôi đã đến lúc nên an táng cho họ. An táng tất cả dù là thân hay thù, vì chết là hết, mọi oán hận nên để tự tiêu tan thì hơn, Thiếu động chủ nghĩ sao?

Mộc Lê Chân chưa xót gật đầu.

Vậy là đủ Giang Cửu Linh sau đó cùng nàng tiến hành đào huyệt an táng cho tất cả.

* * * * *

Như đoán biết Giang Cửu Linh sắp nói điều gì Mộc Lê Chân bảo :

- Xin đừng vội nói lời từ biệt trái lại Giang thiếu hiệp nghĩ sao nếu tiểu nữ đề xuất mong được cùng thiếu hiệp du hạ Trung Nguyên?

Giang Cửu Linh không giật mình chỉ ngạc nhiên hỏi :

- Thiếu động chủ không muốn lưu lại Thiên Sơn? Phải chăng vì muốn báo thù cho bao sinh mạng đã bị lão thất phu độc ác trở mặt sát hại, một nhân vật chỉ được Thiếu động chủ biết mặt nhưng chẳng hề biết lai lịch xuất thân?

Nàng gật đầu :

- Cũng một phần tiểu nữ muốn bù đắp cho thiếu hiệp từng phí thời gian vô ích dù đã đến Thiên Sơn nhưng chẳng toại nguyện vì không cách nào được lão Chân Quân cho biết tính danh kẻ thiếu hiệp muốn tìm là ai. Vả lại Giang thiếu hiệp đừng gọi tiểu nữ là Thiếu động chủ, Thiên Sơn cử động chẳng còn, Thiên Sơn ngũ hồ cũng chung số phận. Quả thật sau cái chết của gia phụ Mộc Lê Quan tiểu nữ cảm thấy không thể tiếp tục lưu ngụ lại Thiên Sơn này dù chỉ một ngày.

Giang Cửu Linh cảm g :
:

- Xung quanh không còn ai, Thiếu động chủ lưu lại một mình dù chẳng ngại cô độc lẻ loi thì cuộc sống cũng có phần nhàm chán vô nghĩa. Riêng về tính danh của hung thủ bí ẩn Mộc cô nương tin chẳng tại hạ dù bất thành trong chuyến đi này nhưng không phải không còn một vài phương cách khác dự phòng.

Mộc Lê Chân kinh ngạc :

- Nếu thực sự vẫn còn một vài phương cách thiện nghĩ thiếu hiệp hà tất cất công đi một chuyến xa đầy mạo hiểm và nhất là suýt mất mạng? Nhưng dù sao thiếu hiệp tìm được hung thủ để báo thù thì cũng trùng với tâm nguyện của tiểu nữ, vậy có thể cho biết thiếu hiệp toan thực hiện thế nào?

Giang Cửu Linh mỉm cười :

- Đương nhiên tại hạ phải tỏ bày vì kỳ thực cần Mộc cô nương giúp cho. Quanh đây có một thôn gọi là Tam Xá ất Mộc cô nương biết?

Mộc Lê Chân cau mày đầy lo ngại :

- Sao thiếu hiệp muốn đến đây, một nơi có địa hình khá hiểm trở cơ hồ bị vây bọc tứ bề thế nên đã từ lâu chẳng còn ai lưu ngụ dù vẫn gọi là?

Giang Cửu Linh gật đầu hài lòng :

- Nghĩa là Mộc cô nương đáp ứng lời đề xuất sẽ đưa tại hạ đến thôn Tam Xá?

Mộc Lê Chân gật đầu :

- Nhờ thiếu hiệp giúp tiểu nữ mới an toàn rời Trung Nguyên qui hồi Thiên Sơn, nay có thể giúp lại tiểu nữ nào dám khước từ. Nhưng thiếu hiệp vẫn chưa cho tiểu nữ biết vì sao?

Giang Cửu Linh chợt bảo :

- Mộc cô nương còn nhớ Khổng Du Phát?

Mel nhớ ngay :

- Một tùy tùng của Trầm tướng quân từng trao cho chúng ta một túi ngân lượng tẩm đầy chất độc? Ý thiếu hiệp muốn qua họ Khổng hỏi hoặc ta khảo buộc họ Khổng phải cung xưng tính danh kẻ thù? Nhưng chuyện này liên can gì đến ý định thiếu hiệp muốn đến Tam Xá thôn?

Giang Cửu Linh đáp :

- Lệnh tôn Mộc Lê Quan cũng được một nhân vật bí ẩn nhờ giết tại hạ, nếu thành sự thì thôn Tam Xá chính là địa điểm lệnh tôn nhận thêm bốn vạn lượng hoàng kim nữa từ nhân vật bí ẩn kia, nhưng khi được Mộc cô nương cho biết thôn Tam Xá có địa hình hiểm trở tại hạ còn nhớ lệnh tôn từng tiên đoán điều chờ đợi lệnh tôn ở thôn Tam Xá ắt chỉ là trùng trùng điệp điệp các quân binh triều đình. Kết hợp cả hai lại với nhau tại hạ nghĩ Khổng Du Phát có thể cũng là nhân vật bí ẩn kia.

Mộc Lê Chân chợt để lộ thoáng ngập ngừng :

- Còn một nhân vật nữa vì cũng muốn giết thiếu hiệp nên đã tìm đến Thiên Sơn thiếu hiệp biết chưa?

Giang Cửu Linh giật mình :

- Có không ít nhân vật thuộc nhiều thế lực đều muốn giết tại hạ không biết Mộc cô nương đang ám chỉ ai?

Nàng đáp :

- Đồng Duy Khôi.

Giang Cửu Linh bị bất ngờ :

- Lão đang ở đây? Nhưng tại sao Mộc cô nương bỗng dưng đề cập đến lão họ Đồng?

Nàng cười buồn :

- Vì thiếu hiệp vừa đề cập đến gia phụ, nhân tiện tiểu nữ chợt nhớ lại họ Đồng, không ngờ lại khiến thiếu hiệp quan tâm.

Giang Cửu Linh cũng lộ sắc mặt buồn buồn :

- Sau lần tại hạ ngẫu nhiên cùng Hắc Phong Phỉ đối đầu mới biết lệnh tôn từng có một ân công và thật trùng hợp vị ân công ấy lại là Phạm sư phụ của tại hạ. Qua đó tại hạ cho lệnh tôn tổ tông, Đồng Duy Khôi chính là hung thủ từng hãm hại khiến Phạm ân công của lệnh tôn thảm tử vì thế lệnh tôn từng hứa sẽ giúp Phạm ân công đòi lại công bằng. Nhưng không may lệnh tôn đã bị sát hại, điều lệnh tôn hứa sẽ chẳng bao giờ còn cơ hội thực hiện.

Nàng lắc đầu :

- Lẽ ra thiếu hiệp có thể đoán được vì sao nhân câu chuyện về gia phụ tiểu nữ bỗng nhắc về họ Đồng. Chứng tỏ Giang thiếu hiệp chẳng thật thông minh.

Giang Cửu Linh gượng cười :

- Kỳ thực tại hạ chưa bao giờ tự nhận bản thân là người thông tuệ nhưng dù vậy, qua lời của Mộc cô nương, tại hạ có thể đoán, phải chăng họ Đồng vì cùng đến Thiên Sơn nên đã ngẫu nhiên chạm trán lệnh tôn? Hay tại hạ đoán sai?

Mộc Lê Chân chợt cười thích thú :

- Không thiếu hiệp lần này đoán không sai, nhân đây cũng có lời mừng cho thiếu hiệp, Loan Dao Hắc Phong trận đã giúp thiếu hiệp kết liễu được họ Đồng, kể như mối sư thù của thiếu hiệp đã được gia phụ thay thế hoàn thành. Tuy nhiên gia phụ còn dò hỏi họ Đồng về một nhân vật, thiếu hiệp đã nghe bao giờ chưa, Đại Tài Chủ Công Tôn Toại, một nhân vật đang được quần hùng khắp Trung Nguyên ngưỡng mộ xưng tụng là mệnh Thường Quân tái sinh?

Giang Cửu Linh lắc đầu :

- Chưa, tại hạ chưa bao giờ nghe. Nhưng phải chăng theo ý Mộc cô nương tại hạ như có nguyên do để cần biết về nhân vật này?

Mộc Lê Chân gật đầu :

- Vì theo cách gia phụ dò xét họ Đồng, tiểu nữ lập tức đoán được ngay Phạm Uy Bá lúc cứu mạng gia phụ khỏi chết từ tay Công Tôn Toại thì kể từ đó về sau giữa Phạm Uy Bá và Đại Tài Chủ Công Tôn Toại từng một đôi lần động thủ giao phong. Nhưng điều đáng ngạc nhiên là Đại Tài Chủ Công Tôn Toại dù bản lĩnh cao minh hơn nhưng chưa một lần lần chủ tâm gây bất lợi cho Phạm Uy Bá. Với một nguyên do duy nhất là Đại Tài Chủ Công Tôn Toại vì chưa bao giờ thừa nhận bản thân là Công Tôn Toại từng toan lấy mạng gia phụ nên cho rằng Phạm Uy Bá chỉ bởi nhầm lẫn mà ra. Và Đại Tài Chủ không hề chấp nhận chuyện nhầm lẫn ấy.

Có lẽ nhờ cách hành xử luôn phân minh như vậy nên Đại Tài Chủ Công Tôn Toại mới được người người ngưỡng mộ?

Giang Cửu Linh thoáng cau mày :

- Tóm lại chỉ là tính danh trùng tính danh? Vậy tại hạ có nên lưu tâm đến nhân vật Đại Tài Chủ này chăng?

Nàng nhún vai :

- Thiếu hiệp có một sư phụ họ Phạm cũng có một mối sư thù với Đồng Duy Khôi, hai nhân vật này đều đã chết kể cả gia phụ Mộc Lê Quan cũng vậy. Nhưng điều can hệ duy nhất giữa ba nhân vật này với nhau lại là hai nhân vật có cùng tính danh là Công Tôn Toại. Thiếu hiệp cần lưu tâm hay không thì tùy.

Giang Cửu Linh đành gật đầu :

- Mộc cô nương ngày càng chứng tỏ là nhân vật thông tuệ, được, tại hạ hứa không bỏ qua chuyện này nhưng đó là chuyện về sau. Vì trước mắt tại hạ vẫn cần đến thôn Tam Xá, chúng ta đi chứ?

Mộc Lê Chân gật đầu đáp ứng ngay :

- Vậy thì xin theo tiểu nữ.

Cả hai thi triển khinh công lao đi ly khai dần vùng Thiên Sơn tuyết phủ trắng bạt ngàn.

Vút Vút * * * * *

Phát hiện Mộc Lê Chân có thái độ khác lạ, Giang Cửu Linh tủm tỉm cười :

- Phải chăng địa hình của thôn Tam Xá thập phần hiểm trở nhất là lúc này trời đã vào đêm, Mộc cô nương dù am hiểu địa hình cũng có phần ngần ngại không muốn tiếp tục mạo hiểm?

Mộc Lê Chân vẫn đi song hành cùng Giang Cửu Linh, nghe nói vậy liền quay qua và hỏi ngược lại :

- Thiếu hiệp không nhận thấy chính bản thân đã bắt chợt tăng nhanh cước lực, tiểu nữ không theo kịp chớ nào phải ngại, toan trở lui? Hãy nói đi điều gì khiến thiếu hiệp khẩn trương?

Giang Cửu Linh thán phục :

- Tâm cốt của Mộc cô nương thật lợi hại, hầu như đã đoán biết mọi điều tại hạ nghĩ. Không sai, tại hạ khẩn trương vì phát hiện xa xa như đang có tiếng giao phong vọng đến. Há lẽ Mộc cô nương không nghe?

Đến lượt Mộc Lê Chân cũng thán phục ngược lại khen Giang Cửu Linh :

- Tiểu nữ thì ngày càng phát hiện bản lĩnh của thiếu hiệp nhất là về nội lực hỏa hầu thật cao thâm khó lường, có thể cho biết thiếu hiệp đã từng ngộ kỳ tích gì? Hoặc ở Băng cung thiếu hiệp lại bất ngờ có thêm một ít thành tựu và vì ngại nên chẳng dám tỏ bày chăng?

Thay vì đáp Giang Cửu Linh đột ngột tăng cước lực phi thân nhanh hơn nữa :

- Nguy rồi tại hạ nghe có tiếng y như thanh âm của hai huynh đệ Khúc-Hứa, họ sao cũng đến đây?

Thấy vậy Mộc Lê Chân cũng cật lực bám theo Giang Cửu Linh dù khó thực hiện :

- Tiểu nữ chưa cho thiếu hiệp biết chuyện đã gặp Khúc Thụy và Hứa Thần Chung ở Thiên Sơn ư? Ắt họ Hứa có vẻ rất nặng tình với thiếu hiệp khiến họ Khúc như chẳng hài lòng, mà sao họ quyết tìm thiếu hiệp?

Giang Cửu Linh khựng lại :

- Mộc cô nương đã gặp bọn họ? Thật lạ là sao Mộc cô nương lại nhận biết ngay Hứa Thần Chung là nữ cái nam trang?

Mộc Lê Chân nhờ đó vẫn bám theo kịp Giang Cửu Linh :

- Lúc tiểu nữ gặp, ả chẳng hề cái nam trang nhưng thiếu hiệp nói vậy đủ hiểu dụng tâm của ả lần này chẳng gì khác ngoài sự tỏ bày chân thật, cho thiếu hiệp biết tâm ý của ả là thế nào. Thiếu hiệp có thừa nhận chăng?

Giang Cửu Linh vội lắc đầu :

- Hứa cô nương có tình ý hay không điều đó tại hạ không cần biết. Chỉ không hiểu sao họ biết tại hạ đang ở Thiên Sơn để vội tìm và hiện lúc này họ đang giao phong với ai?

Mộc Lê Chân thoáng cười :

- Nhìn thiếu hiệp kia, sao lại quá khẩn trương lo lắng cho họ? Nhưng theo tiểu nữ ở Thiên Sơn này, bất luận ai muốn gây khó khăn cho Khúc Thụy là điều chẳng dễ dàng vì họ Khúc có bản lĩnh e chẳng kém thiếu hiệp bao nhiêu.

Giang Cửu Linh hoài nghi :

- Mộc cô nương nói như thế đã từng mục kích họ cùng địch nhân giao chiến, có chuyện đó thật sao? Huống hồ theo tại hạ họ Khúc e chẳng có bản lĩnh gì ngoài thuật dụng độc do nội tổ của họ Khúc từng là Độc Vương Khúc Quân.

Mộc Lê Chân giật mình :

- Có chuyện này ư? Vậy sao lúc đối phó Đồng Duy Khôi tiểu nữ chỉ vận dụng công phu sở học, lẽ ra nên vận dụng độc là sở trường tiếp nhận từ Độc Vương được kể là đại cao thủ dụng độc?

Giang Cửu Linh bảo :

- Lại lịch họ Khúc tại hạ biết nhờ được Phong Trần Cuồng Cái lão tiên bối ngấm ngấm cảnh giác nhưng nếu Mộc cô nương quả quyết sở học của họ Khúc chẳng tầm thường, được, tại hạ hứa sẽ lưu tâm vì đây là điều tại hạ chẳng ngờ đến.

Mộc Lê Chân chợt cười :

- Vậy ý thiếu hiệp là thế nào? Không cần khẩn trương và lo cho bọn họ nữa ư?

Giang Cửu Linh phân vân :

- Muốn dò xét đành nhờ Mộc cô nương đưa đường đến càng gần càng tốt, dĩ nhiên là đừng để ai có thể phát hiện.

Mộc Lê Chân vui vẻ gật đầu :

- Nghĩa là thiếu hiệp vẫn lo cho họ? Muốn lên đến thật gần để khi cần có thể khả dĩ kịp ứng cứu? Vậy thì đi. Cứ theo chân tiểu nữ thì chẳng gì không toại nguyện.

Vù...

Nàng vụt chuyển hướng khiến Giang Cửu Linh ngay khi ngoặt theo cũng phải khen :

- Công phu khinh thân Thượng Tuyết Phi của Mộc cô nương thật lợi hại, tại hạ tuy nội lực thâm hậu hơn nhưng quả thật chẳng thể cao minh bằng.

Chợt nàng khẽ sụt :

- Muốn lên đến gần cần phải đi theo nhiều sơn đạo hiểm trở. Thật khó đoán biết xung quanh có người lén mai phục không, tạm thời xin đừng gây tiếng động, đi nào.

Mộc Lê Chân quả là người g thạo địa hình cứ đưa Giang Cửu Linh đi như đang tiến vào những mê đạo khó bề nhận ra phương hướng.

Vì thế để không khiến cho Mộc Lê Chân phật ý hoặc phân thần Giang Cửu Linh đành lẳng lặng bám theo với mục quang lúc nào cũng cố nhìn xuyên màn đêm, dò xét khắp mọi nơi có thể xạ mục lực đến.

Vù... vù...

Nhưng vẫn có một thoáng Giang Cửu Linh đã để mất Mộc Lê Chân.

Lo lắng Giang Cửu Linh đành dừng lại và không dám tùy tiện đi loạn :

- Mộc cô nương.

Sau vài lượt gọi khe khẽ không có bất kỳ thanh âm nào hồi đáp Giang Cửu Linh tự cho tay vào bọc áo lấy ra một vật.

Tuy nhiên thay vì có những tia lửa được bật lên nhoang nhoáng nếu ngờ Giang Cửu Linh vừa lấy ra hỏa tập, ngờ đâu chỉ sau vài tiếng mở loạt xoạt tợ như tiếng vải lụa cuộn gói vào nhau thì bất thần vụt giữa màn đêm tối chợt xuất hiện cả một vùng sáng huyền nhiệm cho thấy trên tay Giang Cửu Linh có một vật tự phát sáng.

Và cùng với vùng tự phát sáng vừa có Giang Cửu Linh còn thêm giật mình khi bất chợt để mục quang chạm vào một vật gì đó tợ một hình nhân chẳng rõ đã có tự bao giờ nhưng đang diện đối diện với đôi mắt tợ hai hòn than đỏ rực cứ nhìn vào mắt Giang Cửu Linh :

- Ai? Tôn giá là ai? Đến từ lúc nào? Và xin thôi ngay trò giả thần giả quỷ làm ra vẻ chỉ là một hình nhân hay pho tượng.

Nhưng hình nhân không đáp thậm chí một dấu hiệu nhỏ cho thấy có sự nhích động cũng không thấy, duy chỉ có đôi mắt đỏ tựa than hồng là vẫn mãi nhìn Giang Cửu Linh.

Cảm thấy lạ và có phần hoang mang Giang Cửu Linh cũng đứng yên bất động nhìn trả lại hình nhân bằng ánh mắt dò xét.

Cứ như thế được một lúc khá lâu, xung quanh vẫn tĩnh lặng, Mộc Lê Chân thì không một lần quay lại, chỉ có vùng sáng huyền nhiệm là đang hiện hữu lung linh do tay cầm của Giang Cửu Linh phải nhấp nhô theo nhịp thổ nạp, thì bất đồ từ đâu đó cũng có thể là từ miệng của hình nhân, cho dù Giang Cửu Linh không hề nhìn thấy miệng hình nhân nhép động - chợt vang lên chuỗi thanh âm nghe mơ hồ và lạnh tợ tiếng nói xuất phát từ cõi âm :

- Được rồi, hãy hỏi gã những gì cần hỏi.

Lập tức có giọng nữ nhân vang lên :

- Sao hai mắt gã vẫn mở thao láo không mấy may giống cảnh đã bị công phu thu hết hồn phách?

Thanh âm lạnh lại mơ hồ cất lên đáp :

- Đừng quá đa nghi, không thấy gã vẫn mãi bất động sao? Hãy mau hỏi chứ để phí thời gian.

Giọng nữ nhân thở dài và chỉ lên tiếng gọi đích danh Giang Cửu Linh sau một lượt chép miệng thành tiếng :

- Hồn kia có phải người từng là Giang Cửu Linh?

Thật lạ Giang Cửu Linh cứ mãi đứng trơ trơ như phỗng, đồng thời lời đáp cũng phát ra hoàn toàn không do tự chủ :

- Không sai, hồn từng là Giang Cửu Linh.

Lập tức Mộc Lê Chân từ một chỗ thật khuất chột xuất hiện với nét mặt tươi hơn hẳn :

- Vậy hãy mau đáp lời ta, người đã biết hoặc đã thấy thế nào là Thiên Bằng chỉ chưa?

Thể xác Giang Cửu Linh vẫn trơ trơ, chỉ có hồn là lên tiếng hồi đáp :

- Hồn đã biết cũng đã thấy.

Mộc Lê Chân mỉm cười :

- Người đã từng may mắn tiến nhập Bằng cung, có phải đấy là nơi người thấy và biết về Thiên Bằng chỉ?

- Nhưng hồn không thấy ở Bằng cung trái lại ở một nơi khác.

Mộc Lê Chân sửng sốt :

- Người quả quyết ở Bằng cung không có di lưu võ học Thiên Bằng? Vậy người thấy Thiên Bằng chỉ ở đâu?

- Trong Bằng cung lúc này đều phủ kín toàn là băng với băng, còn Thiên Bằng chỉ thì hồn thấy do một nữ nhân thi triển.

Mộc Lê Chân giật mình :

- Người thấy lúc nào?

- Đó là lúc hồn thấy nữ nhân nọ đắc ý vừa thi triển vừa gọi đó là công phu Thiên Bằng chỉ để hạ sát một nữ nhân khác, rất cao niên.

Mộc Lê Chân tái mặt :

- Vậy sao sau đó khi người xuất hiện ta thấy người không có vẻ gì nhận ra đâu là công phu dùng để kết liễu mục Thánh Mẫu Thiên Sơn ngũ hồ? Là người giả vờ ư?

- Không sai, vì nếu không giả vờ, một là hồn sợ nữ nhân đó sát hại và hai là khó thể tiếp tục ngấm ngầm dò xét, xem nữ nhân nọ còn có những mưu toan gì.

Mộc Lê Chân vùng biến sắc :

- Ý muốn nói trước đó người đã nghi ngờ nữ nhân nọ? Từ lúc nào? Vì ta ngỡ chưa bao giờ để lộ sơ hở nào cho người nghi ngờ ta.

- Vẫn có một sơ hở cho dù thoát đầu hồn chẳng mấy may ngờ vực nhưng sau này từ sơ hở ấy hồn mình bạch tất cả.

Mộc Lê Chân nhẹ thở ra :

- Là sơ hở gì?

- Tuyệt nhi, nữ nhân nọ đã khẳng khái chọn Tuyệt nhi.

- Nhưng đâu là nguyên do khiến sau này người nghi ngờ?

- Tuyệt nhi từng có chủ nhân, phần vì là thần mã nên Tuyệt nhi không những rất trung thành mà còn biết cách tự tìm ra phương hướng để khẩn trương chạy đến nơi mà Tuyệt nhi tin rằng chủ nhân nó đang bị lâm nguy.

- Người muốn ám chỉ lão Chân Quân?

- Không sai, chính vì thế hồn cũng bị hệ lụy do lúc đó đang sử dụng Tuyết nhi và bị Tuyết nhi quá khẩn trương đưa luôn vào Thiên Bằng Mãn Địa, là nơi khi hồn bị sa vào lập tức nghe có tiếng nữ nhân nọ cất lên, cho hồn biết một điều quá muộn là Thiên Bằng Mãn Địa vô khả xuất nhập.

- Há lẽ chỉ vì thế người nghi ngờ nữ nhân nọ? Sao không nghi ví quá lo cho người nữ nhân nọ phải buộc kêu một lời cảnh báo mặc dù đã muộn?

- Hồn có nguyên nhân để nghi ngờ và càng ngẫm nghĩ thì càng quả quyết đã chẳng nghi ngờ sai.

- Nguyên nhân nào?

Thoạt tiên lúc tình cờ tìm lại được Tuyết nhi vì bị độc chất thấm nhập và phát tác khiến Tuyết nhi mất linh hoạt, bị sa chân xuống hố thì cùng với Tuyết nhi hồn còn phát hiện thi thể Tiêu San, là hôn phu và còn là nhân vật nữ nhân nọ từng dùng chung Tuyết nhi chạy thoát Hắc Phong Phi. Tử trạng của Tiêu San sau đó hồn phát hiện thấy giống với tử trạng của liên quan, cùng bị một thanh băng tròn đâm xuyên tâm thất. Từ đó hồn liền nghi nữ nhân và nghĩ: lưu Tuyết nhi lại, cố tình để cho hồn tìm thấy giải độc, sau đó là sử dụng đều là âm mưu thủ đoạn của nữ nhân nọ. Bởi nữ nhân nọ không chỉ biết rõ Tuyết nhi từng là vật sở hữu của ai, phản ứng của nó phải như thế nào một khi nhờ linh cảm phát hiện chủ sở hữu gặp nguy và tại đâu, mà nữ nhân nọ còn tỏ tường và biết thế nào hồn cũng giải độc cho Tuyết nhi sau đó cũng sử dụng nó. Tóm lại thủ đoạn của nữ nhân nọ là một kế liên hoàn, lưu Tuyết nhi lại cùng với thi thể Tiêu San, ngấm ngầm cho hồn ngộ nhận nghĩ nữ nhân nọ đang lâm nguy, buộc hồn phải dùng Tuyết nhi để truy tìm. Trong khi đó nữ nhân sau khi đã một lần thần nhiên kết liễu Tiêu San lại lạnh lùng kết liễu thêm lão Chân Quân, đoạn ném thi thể lão Chân Quân vào Thiên Bằng Mãn Địa, là cách duy nhất khiến Tuyết nhi cứ thế lao thẳng luôn vào đó, kéo theo hồn cũng bị hại. Nhưng may thay hồn vẫn thoát hiểm để khi tái xuất hiện điều nhìn thấy đầu tiên lại là thi thể Mộc Lê Quan, cũng cùng một tử thương tương tự Tiêu San và lão Chân Quân. Không thể hiểu vì sao nữ nhân nọ lại nhẫn tâm tuần tự kết liễu từng người thân, hồn đành lẳng lặng dò xét và mau được mục kích cảnh cuối cùng, nữ nhân nọ lại thi triển Thiên Bằng chỉ sát hại Thánh Mẫu, đủ minh chứng cho hồn minh bạch cả bốn tử trạng y hệt nhau đều do một hung thủ duy nhất chính là nữ nhân nọ.

- Vậy sao người không ra tay đối phó ngay nữ nhân nọ? À ta nhớ rồi, như người vừa nói vì chỉ sợ công phu Thiên Bằng chỉ phần vì muốn dò xét nữ nhân nọ nên người vẫn giả vờ như không biết gì?

- Không sai. Vì hồn vẫn chưa hiểu tại sao nữ nhân nọ lại muốn sát hại hồn cho dù việc giả vờ cho hồn cùng đồng hành về Thiên Sơn thủy chung chỉ luôn tạo thuận lợi cho nữ nhân nọ?

- Người muốn nhắc lại đã có lần giải độc cứu tử cho nữ nhân nọ?

- Không chỉ có thế vì theo suy đoán, suốt chặng đường qui hồi Thiên Sơn, giả như xuất hiện bất kỳ nguy hiểm nào thì nữ nhân nọ tự rõ ắt vẫn vô sự một khi luôn có hồn bên cạnh.

- Người ám chỉ Hắc Phong Phi?

- Hắc Phong Phi lại khứ bất thường, chỉ là điều nữ nhân nọ không lường trước và kỳ thực điều làm cho nữ nhân nọ lo lắng, cần có hồn bên cạnh để bảo vệ ắt là vì ngại sự xuất hiện của Thánh Mẫu Thiên Sơn ngũ hồ. Ngờ đâu lại có Hắc Phong Phi xuất hiện, thâm tình phụ tử của Mộc Lê Quan thể hiện quá rõ, khiến nữ nhân nọ cuối cùng nghĩ được kế lưỡng toàn, dùng thi thể của Tiêu San và lão Chân Quân để cùng lúc kết liễu hồn và Tuyết nhi. Đồng thời nữ nhân nọ cũng kết liễu phụ thân Mộc Lê Quan để mượn uy lực của trận Loạn Đạo Hắc Phong đối phó Thánh Mẫu, thập phần mãn nguyện về mọi thành tựu. Chỉ một điều đáng tiếc và không may là hồn vẫn chưa chết vì thế để diệt trừ mọi hậu họa, mới xảy ra diễn biến này toan kết liễu Giang Cửu Linh tại hạ thêm một lần nữa, có đúng không Mộc Lê Chân cô nương?

Mộc Lê Chân giật bắn thân mình thất thanh kêu :

- Người không bị Băng Quang Thu Phách là công phu nhiếp hồn do mẫu thân ta thi triển?

Hình nhân bất động nọ với hai mắt đỏ tợn than hồng cũng kêu oái lên một tiếng và vụt biến mất.

Vù...

Giang Cửu Linh cũng chớp động thật nhanh chợt biến mất cùng vật tự phát sáng được Giang Cửu Linh thu cất lại :

- Tôn giá chớ mong tẩu, đỡ.

Vật phát sáng không còn màn đêm đen lập tức tái hiện ngự trị, chẳng còn ai nhìn thấy gì ngoại trừ một tiếng động chất chứa do vật gì đó vô tình tạo ra một đốm kim quang cũng chỉ tồn tại chưa đầy một sát na.

Choang...

Sau đó tất cả đều tĩnh lặng như thể chẳng còn ai lưu lại đây một nơi chưa rõ địa hình như thế nào ngoại trừ điều đã biết là xung quanh có nhiều vách đá lô nhô rất dễ tạo chỗ ẩn kín cho bất luận ai muốn có chỗ nấu thân.

Chợt sự tĩnh lặng bí phá vỡ bằng một thanh âm vừa lạnh vừa mơ hồ chẳng rõ từ phương vị nào phát ra :

- Những gì Giang Cửu Linh người đoán đều đúng chứng tỏ khá thông tuệ khác với Mộc Lê Chân từng chủ quan nhận định nhầm lẫn về người, cho rằng ở người không có bất kỳ tâm cơ nào lợi hại. Vậy hãy vận dụng tất cả sự thông tuệ của người để nghe và cùng lão thân thương lượng về một đề xuất nhất định đều có lợi cho cả hai.

Giang Cửu Linh liền lên tiếng với thanh âm thủy chung vẫn xuất phát từ duy nhất mỗi một phương vị :

- Qua cách xưng hô của Mộc cô nương tại hạ đã rõ tôn giá chính là thân mẫu của Mộc Lê Chân. Vậy cũng có thể hiểu là tôn giá cũng chính là gương phôi của Mộc Lê Quan tiền bối?

- Không sai nhưng nếu người muốn trách Mộc Lê Chân bất hiếu sát phụ thì hoàn toàn nhầm lẫn vì còn nhiều uẩn khúc người chưa hiểu.

- Xin cho nghe được chăng?

- Sao lại không? Bởi Mộc Lê Quan không chỉ sau này mà thoát kỳ thủy xuất thân của y vẫn là phỉ, và hai mươi năm trước trong một lần hành sự sau khi sát nhân đoạt vật, y còn cưỡng bức lão thân. Nói đúng hơn Mộc Lê Chân tuy là cốt nhục của y nhưng được lão thân cứu mang sinh hạ và dưỡng dục trong mối thù bất cộng đái thiên. Vì toàn gia của lão thân đã bị Mộc Lê Quan sát hại.

- Có thật chẳng? Vì đối với tại hạ lúc này Mộc Lê Quan tiền bối đã chết, tử vô đối chứng, tại hạ khó thể tin bất kỳ gì ngoại trừ một điều dù vô can vẫn bị lệnh ái, có thể cũng thêm tôn giá nữa, đã chủ ý dụng mưu sát hại.

- Sai, giết người tuy vô can với lão thân nhưng là do kẻ khác sai xử, lão thân không thể không thực hiện. Riêng về cái chết còn lại lão thân không phủ nhận đã cùng mưu định kế để Chân nhi lần lượt hạ thủ, tất cả họ đều đáng chết.

- Tiêu San chết vì tội gì?

- Người có ý trách Chân nhi sát hại thân phụ? Sai nữa, vì lỡ mang thân phải nuốt nhục sống dưới sự cưu mang bảo bọc của Thiên Sơn cửu động hiển nhiên Chân nhi không thể không tuân theo sự sắp đặt của lão Chân Quân và mẹ Thánh Mẫu, và sau khi được hứa hôn, cũng mấy lần vì ghen tuông Tiêu San suýt nữa làm nhục Chân nhi. Gã chết là đúng.

- Nhưng Thiên Sơn cửu động đã có ân cưu mang giáo dưỡng lệnh ái sao lại nỡ đối phó với lão Chân Quân như vậy?

- Bởi lão cũng có mưu đồ và nếu không có lão thân đứng sau chỉ điểm nhất định Chân nhi chẳng thể toàn mạng cho đến tận đêm nay.

- Mưu đồ gì?

- Lão muốn qua Chân nhi lên chiếm đoạt công phu Thiên Băng của mẹ Thánh Mẫu và ngược lại, lúc mẹ Thánh Mẫu vờ ưu ái lên truyền công phu Thiên Băng cho Chân nhi lại toại nguyện vì được Chân nhi trao lại toàn bộ sở học Thiên Sơn cửu động cho mẹ. Dụng tâm của mẹ cũng tương tự lão Chân Quân, quyết diệt trừ đối phương chỉ còn lại một mình sáp nhập Thiên Sơn cửu động Ngũ hồ làm một.

- Vì nguy thủy trước đó cả hai vốn là một gọi là Thiên Bằng phái?
- Khá lắm, chứng tỏ việc người tận mục sở thị cảnh Chân nhi kết liễu mục Thánh Mẫu là điều có thật, bằng không người đâu thể nghe về Thiên Bằng phái do Chân nhi tự miệng nói ra lúc sắp kết liễu mục tham tâm?
- Bạng duật tương trì ngư ông đắc lợi, Cửu động Ngũ hồ vì tranh đua cùng lợi dụng một mình lệnh ái nhưng rút cuộc chỉ hai mẫu tử tôn giá là đắc lợi, vừa thu được công phu của cả hai vừa ung dung loại bỏ lần lượt cả Ngũ hồ lẫn Cửu động. Một thủ đoạn thật đáng khâm phục.
- Người chớ mĩa mai, phải chăng người không muốn biết kẻ sát nhân lâu nay người truy tìm kỳ thực là ai và có xuất thân lai lịch như thế nào?
- Thương lượng chẳng?
- Không sai, vì cũng như người lão thân chán lắm rồi cảnh bị người khuất phục sai khiến. Lão thân sẽ giúp người báo thù cũng là cách tự giúp lão thân không mãi bị người ước thúc.
- Nếu tại hạ không ưng thuận?
- Dĩ nhiên người sẽ có hai à không, có những ba hậu quả. Có cần nghe chẳng?
- Xin cho nghe.
- Một là người phải tự cứu bản thân thoát khỏi chỗ này cũng không dễ lắm đâu vì thân người đang bị hãm trong một trận đồ.
- Trận đồ? Là thế nào?
- Rồi người sẽ khắc tự rõ, sau khi nghe hết và vẫn dám nói không với lão thân.
- Hai hậu quả tiếp theo là gì?
- Hậu quả thứ hai là dù người may mắn thoát trận đồ này vẫn thủy chung không biết hung thủ người cần tìm là ai.
- Điều này thì vị tất vì tại hạ ngoài chuyện đi Thiên Sơn vẫn còn một vài cách dự phòng.
- Người muốn ám chỉ sẽ tra khảo Khổng Du Phát? Vậy thì mất cơ hội rồi vì mới lúc này đây, nhờ có sự ngấm ngầm ám trợ của lão thân Khúc Thụy và Hứa Thần Chung tuy ngẫu nhiên lọt vào trận mai phục sẵn của quân triều đình do Khổng Du Phát lãnh suất thì Khúc Thụy vẫn hạ sát thủ và kết liễu được họ Khổng. Người đừng mong qua họ Khổng hỏi biết về kẻ người cần tìm.
- Có thể hiểu sinh mạng của Khúc - Hứa cả hai đang bị lâm nguy? Vì sát hại mệnh quan triều đình là một tử tội.
- Chớ lo cho chúng trái lại người hãy tự lo cho mình thì hơn.
- Rõ rồi, hậu quả thứ ba tôn giá định cho hay là nếu tại hạ vẫn nói không thì kể từ nay ngoài hung thủ tại hạ cần tìm, bản thân tại hạ nhất định có thêm đối thủ nữa chính là hai mẫu tử tôn giá?
- Không sai, người thật thông tuệ. Và có một sự thật nữa lão thân đành phải nhắc để người không quên, đây là ngoài công phu tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ của kẻ người cần tìm thì nếu có thêm lão thân với công phu Thiên Bằng chỉ e người vô khả đối phó. Há không phải người đã bảo rất sợ Thiên Bằng chỉ công phu ư?
- Có một cao thủ từng là ân công cứu mạng Mộc Lê Quan tiền bối...
- Người muốn đề cập Diệp Kiếm Trung Nhất Chương Phạm Uy Bá, kẻ đã bị Đồng Duy Khôi mưu hại bằng cách cáo quan khiến họ Phạm thọ án tử? Để làm gì?
- Vì cao thủ ấy cũng chính là Phạm sư phụ của tại hạ thế nên tại hạ dù lo sợ vẫn tự tin có thể dùng tuyệt sát kiếm Diệp Kiếm Trung Nhất Chương đối phó và xin được lĩnh giáo tuyệt học Thiên Bằng chỉ của tôn giá ngay lúc này.

Giọng nọ càng thêm lạnh :

- Người quả quyết nói không?

Giọng của Giang Cửu Linh cũng lạnh lùng quyết chẳng kém :

- Không sai, tại hạ quyết không thương lượng không thỏa hiệp với hạng sát nhân đã bắt cận nhân tình tàn sát toàn bộ ba mươi mấy nhân mạng Thiên Sơn cửu động từng lập trận Thiên Sơn Vạn Sa Tuyết. Họ nào có tội lỗi gì và vị tất lão Chân Quân Thiên Sơn cửu động cũng phạm tội đáng chết.

Lập tức có tiếng quát :

- Vậy hãy ném Thiên Bằng chỉ của lão thân.

Và trong màn đêm Giang Cửu Linh không lần nào lên tiếng nữa ắt vì mãi lo đợi chờ và sẵn sàng đối phó Thiên Bằng chỉ.

Nhưng sau đó giọng của Giang Cửu Linh vang lên đầy kinh ngạc :

- Sao tôn giá chưa xuất thủ?

- ...

Không có âm thanh hồi đáp, Giang Cửu Linh vỡ lẽ kêu lên :

- Nguy tai! Ta đã lầm kế để mụ kịp tẩu phần ta ắt đang thực sự bị hãm trong trận.

Liền sau đó với vật tự phát sáng vừa lấy ra Giang Cửu Linh ngơ ngác nhìn quanh và minh bạch sự thực.

22. Chương 22: Thoát Mê Động Vội Cửu Bằng Hữu - Vạch Chân Tướng Cáo Giác Gian Nhân

Với ước lượng đã vừa chạy vừa đi loanh quanh khắp các mê động suốt một thời gian quá dài, hai mắt đang hoa, hai tai bị ù và bụng thì bắt đầu đói, Giang Cửu Linh ngao ngán dừng lại và tự hỏi :

- Ta đang ở trong lòng một quả núi mãi tận dưới sâu nhất? Vì sao đã quá lâu vẫn chẳng phát hiện một ánh dương quang dù nhỏ? Và nếu vậy biết theo lối nào để thoát ra đây? A...

Sau đó sau một thoáng đứng yên như để chờ tiếng tự vấn dụi lắng xuống Giang Cửu Linh chợt nhoẻn cười và lại bắt đầu những lần di chuyển đi loanh quanh bất tận.

Có khác chăng là lần này Giang Cửu Linh di chuyển chậm vừa đi vừa cầm theo vật tự phát sáng bên tay tả với tay hữu chợt để xuất lộ thanh Liễu Diệp kiếm.

Giang Cửu Linh lúc này khi truy hỏi thành tiếng phải chăng sau đó vì phát hiện có người ngấm ngầm dò xét nên toan dùng kiếm hạ thủ?

Không phải trái lại Giang Cửu Linh vừa đi vừa dùng đốc kiếm khê gõ vào cách vách đá hai bên, và mỗi khi gặp chỗ rẽ trước lúc rẽ Giang Cửu Linh còn cẩn thận dùng mũi kiếm sắc bén vạch vào đá để làm dấu.

Cứ như thế dù mê động to rộng và có quá nhiều góc ngách liên thông với nhau như thế nào thì lần di chuyển này của Giang Cửu Linh không phải bỏ công rẽ vào chỗ nào đẩy những hai lần.

Còn dùng đốc kiếm gõ vào vách đá ư? Giang Cửu Linh tuy chưa bao giờ tự nhận bản thân thông tuệ nhưng dù lâm hiểm cảnh gì cũng chẳng dễ bị thúc thủ và không nghĩ ra cách tự cứu.

Và có một lần sau khi gõ đốc kiếm vào vách đá Giang Cửu Linh đón nhận tiếng thanh âm phản hồi thật lạ.

Bung...

Giang Cửu Linh toại nguyện gật đầu và vừa lùi lại vừa cùng lúc thu cất cả hai vật là Liễu Diệp kiếm và vật tự phát sáng.

Kế đó trong màn đêm đen dày đặc bao phủ, Giang Cửu Linh tự nạt to một tiếng :

- Khai.

Liền sau tiếng nạt một thanh âm chấn chạm lập tức vang phá lên.

Ầm.

Tiếp đó là tiếng vỡ vụn, văng tán loạn khắp mọi nơi.

Rào...

Kèm theo là một đợt âm thanh sôi trào khác nghe thật lạ tai cũng bất chợt xuất hiện.

Ào...

Đợt thanh âm này cứ sôi động mãi, khá dài cứ ngỡ chẳng bao giờ kết thúc.

Tuy nhiên khi đợt thanh âm sôi động có phần dịu lại cũng không dễ nhận ra điều này thì chỗ vách đá lúc này Giang Cửu Linh từng gõ và được nhận lại thanh âm phản hồi thật lạchcột mơ hồ hiển hiện những đợt ánh sáng vừa nhợt nhạt vừa lung linh thể hiện những sinh khí sống động.

Qua đó, nhờ những đợt sáng dù nhợt nhạt vẫn nhận thấy từ vách đá lúc này đang ào ào tuôn trào ra không biết cơ man nào toàn nước và nước.

Thảo nào tiếng nước tuôn đổ nghe cứ như những đợt thanh âm sôi trào.

Ào...

Và nước theo đó chảy tràn vào mọi góc ngách của mê động Giang Cửu Linh đã một thời gian dài khốn khổ di chuyển loanh quanh mong phát hiện lối thoát.

Nước cứ tiếp tục tuôn đổ tự hồ chỗ vách đá Giang Cửu Linh từng gõ chỉ là phần ngăn cách cuối cùng giữa mê động và phần đáy của một hồ nước nào đấy thì phải.

Cũng may mê động thật to rộng còn có nhiều thật nhiều những góc ngách liên thông với nhau nên dù phần vách đá ngăn cách có bị Giang Cửu Linh phá vỡ khiến cả hồ nước dù to chảy cạn vào vẫn khó mong làm ngập mê động.

Không những vậy hồ nước trên kia hoặc ở bên kia hẳn là một hồ lộ thiên như bao hồ nước khác nên khi nước trút chảy dần vơi nên cũng đưa theo ánh sáng từ ngoài tràn vào thoát đầu còn mờ nhạt thì càng về sau càng rõ do nước cạn dần.

Và đến một lúc khi nước tuôn chảy từ vách đá chỉ còn là một dòng suối nhỏ đổ nước xuống róc rách thực hiện từ một chỗ cao trong Thạch động Giang Cửu Linh chợt buông thân rơi xuống và lập tức phi thân lao thoát ra theo chỗ vách đá bị phá vỡ.

Vù...

Bên kia vách đá lúc này chỉ còn là một vùng trũng với lớp bùn nhầy nhụa màu nâu đen được soi tỏ dưới ánh dương quang tỏa sáng mãi trên cao. Và trên chỗ khô ráo mọc đầy những cây cỏ mọc hoang dại màu xanh ngay bên bờ của vùng trũng là một Giang Cửu Linh đang ung dung đứng tận hưởng không chỉ ánh dương quang mà còn có cả những đợt thanh khí mát mẻ theo gió thổi cuộn đến từ khắp phía.

Giang Cửu Linh đã thoát và theo chiều cuộn đến của một đợt gió vừa thổi ào đến, Giang Cửu Linh chợt biến đi như thể đã bị gió thổi cuốn bay mất dạng.

Vù...

* * * * *

Giang Cửu Linh xuất hiện trong bộ dạng thật phong trần, chợt quỵ phục xuống :

- Thảo dân Giang Cửu Linh xin mạo muội tham kiến Trầm tướng quân.

Đang ngồi trước án thư, Trầm tướng quân giật mình ngẩn mặt lên :

- Người lai vô ảnh khư vô hình thể này, nếu là gian tế được phái đến thì còn gì tính mạng bốn tướng. Mau đứng lên và đừng khách sáo.

Giang Cửu Linh vẫn quỳ :

- Thảo dân có một chuyện cần bẩm trình, chưa phục bẩm xong thảo dân quyết chẳng dám đứng lên.

Trầm tướng quân cau mày lại :

- Nghĩa là chuyến đi thiên lý của người đã thu kết quả? Và kẻ bấy lâu nay dùng thủ đoạn ném đá giấu tay luôn hãm hại người phải chăng đã phát hiện là người của chốn công môn nên người cần bốn tướng hỗ trợ đối phó?

Giang Cửu Linh miễn cưỡng ngẩng đầu lên :

- Nơi thảo dân vừa vất vả đi về chính là Thiên Sơn, gần đó có một thôn nhỏ gọi là thôn Tam Xá, Trầm tướng quân ắt chưa bao giờ nghe qua?

Trầm tướng quân mỉm cười :

- Sao lại chưa nghe? Bốn tướng từ bao lâu nay luôn lĩnh mệnh triều đình, cất quân chinh nam phạt bắc chỉ một nhiệm vụ duy nhất là tảo trừ mọi thảo khấu thổ phỉ vừa gây khốn hại cho muôn dân vừa là mầm mống mọi đại loạn sau này nếu cứ để chúng ung dung tồn tại. Thiên Sơn cũng có một nhóm gọi là Hắc Phong Phỉ, gần đây bốn tướng có chuẩn y cho Khổng Du Phát thống lĩnh ngàn tinh binh và nơi đến chẳng đâu khác ngoài thôn Tam Xá người vừa đề cập. Ắt chỉ vài ba ngày nữa là đại công cáo thành thu quân về đây. Nhưng có gì chẳng?

Giang Cửu Linh thay vì đáp, chợt hỏi qua một chuyện khác :

- Có một vật, trước đây ngay ở hủ trưởng này, có một vị quý nhân từng ban tặng cho thảo dân. Ý thảo dân muốn hỏi phải chăng đã có lần theo lệnh Trầm tướng quân Khổng Du Phát chợt hỏi lại vật đó, bảo là Trầm tướng quân đang cần?

Trầm tướng quân giật mình :

- Nói nhảm, vậy người còn giữ vật đó chẳng?

Giang Cửu Linh nhẹ thở ra và gật đầu :

- Lần vừa rồi, do thảo dân từng đến đây cùng một hảo bằng hữu, nhờ bằng hữu ấy kịp ngăn lại nên thảo dân dù thập phần áy náy vẫn chưa phó giáo vật ấy cho Khổng Du Phát.

Trầm tướng quân lập tức nhẹ thở phào :

- Nhưng sao Khổng Du Phát dám mạo lệnh bốn tướng tùy tiện hỏi lại vật ấy? Lạ thật.

Giang Cửu Linh phụ họa theo :

- Còn lạ hơn nếu Trầm tướng quân biết rằng, toàn bộ túi ngân lượng đã ưu ái ban cho thảo dân dùng làm lộ phí kể từ khi chuyển từ tay Khổng Du Phát qua thảo dân đều bị tẩm độc. Vì thế kể cả bằng hữu của thảo dân cũng suýt mất mạng, chung số phận với ba thiên lý mã đã do Trầm tướng quân ưng thuận cho thảo dân mượn.

Trầm tướng quân thất kinh :

- Ý người muốn nói Khổng Du Phát chính là hung thủ mưu hại người?

Giang Cửu Linh lắc đầu :

- Họ Khổng chỉ là thủ hạ của kẻ đó, rất tiếc thảo dân vẫn chưa biết kẻ đó là ai. Tuy nhiên hãy tin thảo dân và nhân đây xin nghe thảo dân thuật bẩm tường tận.

Và vẫn quỳ phục Giang Cửu Linh thuật lại chuyến đi Thiên Sơn chủ yếu cho Trầm tướng quân nghe về Mộc Lê Quan Phong chủ Hắc Phong Phỉ. Cuối cùng Giang Cửu Linh bẩm :

Dùng vạn ngân lượng mua chuộc mong mượn tay Hắc Phong Phi đối phó và kết liễu thảo dân, kế sâu Khổng Du Phát sau đó là dùng ngàn tinh binh được Trầm tướng quân ủy thác, diệt sạch Hắc Phong Phi, vừa hoàn thành sứ mệnh đã được phân phó vừa có công với Trầm tướng quân là đã báo thù hộ cho thảo dân, kể đó họ Khổng cũng ung dung thụ hưởng cả bốn vạn ngân lượng còn lại là phần thưởng có từ kẻ bí ẩn đã cùng họ Khổng giao dịch. Mong Trầm tướng quân suy xét.

Trầm tướng quân chợt gật đầu :

- Hiểu rồi, người muốn bốn tướng nhân lúc này, Khổng Du Phát chưa thu quân về cần tra xét gấp mọi ngọn ngành hầu khi định tội chẳng lo họ Khổng phủ nhận?

Giang Cửu Linh cũng gật đầu :

- Thảo dân cũng nghi cái chết của Kha Tuệ tiền bối ắt phần nào đó có liên quan đến họ Khổng, mong Trầm tướng quân gia ân làm sáng tỏ.

Trầm tướng quân liền đứng lên :

- Người cũng nên có mặt vì bốn tướng không muốn bị bắt luận lời đàm tiếu nào, cho họ Khổng sợ dẫm dẫm hành ngay tại hồ trưởng này là do bốn tướng che chở. Người đâu? Mau theo bốn tướng tới chỗ lưu ngục của Khổng Du Phát.

Lập tức có bốn viên tùy tướng xuất hiện, tất cả đều ngạc nhiên nhìn Giang Cửu Linh như muốn hỏi Giang Cửu Linh đã xuất hiện bằng phương cách nào sao chẳng ai hay.

Trầm tướng quân xua tay ra lệnh :

- Đây là Giang Cửu Linh tráng sĩ bốn tướng từng đề cập, thế nên đừng ngạc nhiên hay tự trách vì đã không phát hiện có người ung dung xuất nhập hồ trưởng tự chốn không người. Đi nào.

Sau dinh phủ của Trầm tướng quân là nhiều tòa ngang dãy dọc, Giang Cửu Linh lần đầu theo Trầm tướng quân đến tận phủ đệ của Khổng Du Phát.

Bảo vệ phủ đệ họ Khổng đa phần là quân binh dưới trướng nên biết quá rõ Trầm tướng quân, tất cả vội đứng yên và còn rậm rập tuân lệnh khi nghe Trầm tướng quân bảo :

- Không ai được tùy tiện xuất nhập trong khi bốn tướng còn lưu lại đây, rõ chưa? Bất luận ai bất tuân, trảm.

Vào sâu trong phủ đệ là lác đác gặp vài phản ứng từ số gia nhân được Khổng Du Phát mang theo để phục dịch, nhưng do họ cũng biết quá rõ uy quyền lẫn thế lực của Trầm tướng quân nên chỉ phản ứng chiếu lệ.

Chỉ khi Trầm tướng quân gọi người bảo mở cửa thư phòng lẫn tịnh phòng dành riêng cho Khổng Du Phát thì có hai gã khăng khăng phản kháng :

- Bọn nô tài chẳng tuân lệnh ai ngoài chủ nhân, hướng hồ gia chủ nhân ắt chỉ vài ngày nữa là quay về mong Trầm tướng quân lượng thứ và muốn gì xin gặp gia chủ nhân.

Trầm tướng quân cười nhẹ :

- Bốn tướng chỉ muốn xem qua chỗ ăn ở của chủ nhân bọn người, nào có gì khuất tất khiến bọn người ngăn trở? Hãy mở cửa ra hay chờ bốn tướng ra lệnh cho người phá cửa?

Hai gã nhìn nhau đoạn nhất loạt dịch chuyển dùng thân thể cả hai đã đứng sát vào nhau tạo thành tấm chắn che kín cửa tịnh phòng của Khổng Du Phát :

- Bọn nô tài chẳng cần biết chủ nhân có gì khuất tất muốn che giấu hay không, chỉ biết chưa có lệnh chủ nhân thì bất luận ai cũng không thể vào.

Tổ sắc giận tam tướng quân khế nạt :

- Dưới trướng của bốn tướng chưa có một ai dám kháng lệnh kể cả Khổng Du Phát chủ nhân của bọn người cũng vậy, bọn người muốn mất thủ cấp chăng?

Hãy tránh mau.

Lập tức cả hai cùng rút khí giới, đã vậy chúng còn đưa một vật lên miệng, thổi nhanh thành một chuỗi tiếng kêu kỳ lạ.

Toe... toe...

Thoạt nhìn thấy khí giới của hai đại hán, Giang Cửu Linh biến sắc lập tức kéo Trầm tướng quân lùi về phía sau đồng thời vội quát :

- Mọi người mau hộ tống Trầm tướng quân lùi nhanh, bọn chúng là người xuất xứ từ Thanh Hải, có ám khí Thanh Mao châm luôn tẩm độc rất lợi hại từng suýt lấy mạng Giang Cửu Linh tại hạ một lần.

Hai đại hán vùng biến sắc :

- Người là Giang Cửu Linh?

- Sao người nhận biết bọn ta đến từ Thanh Hải?

Cùng lúc đó vì có nhiều nhân vật tương tự hai đại hán xuất hiện khiến các tùy tướng của Trầm tướng quân lo lắng kêu :

- Khổng Du Phát nếu không có dạ bất trung sao ẩn tàng dưới trướng có quá nhiều kẻ lạ mặt, giả làm gia nhân nhưng kỳ thực đều là hạng vũ dũng tay lăm lăm vũ khí?

Giang Cửu Linh càng thêm biến sắc lập tức cử động thật nhanh, cùng lúc xuất thủ song quyền, nện cật lực vào hai đại hán trước mặt :

- Sẽ khó giữ an toàn cho mọi người nếu không tiên hạ thủ viên cường, thảo dân đành đắc tội, xin tiền trăm hậu tấu. Trúng.

Hai đại hán cũng hất vũ khí có nhiều gai nhọn mà Giang Cửu Linh quả thật đã một lần nhìn thấy.

Tuy nhiên chúng quá chậm với Giang Cửu Linh từ lâu đã là đại cao thủ thượng thừa.

Bùng... bùng...

Hai đại hán đều bị kích một quyền vỡ tung lồng ngực.

- Oa...

- Hự...

Giang Cửu Linh không chờ cả hai gục ngã cứ tung tiếp một quyền nện vỡ bụng cánh cửa.

Ầm.

Cửa vừa vỡ thì Giang Cửu Linh kêu lên :

- Mau đưa Trầm tướng quân tiến vào, đừng lo bọn sắp kéo đến, cứ để tại hạ đối phó. Vào mau.

Nhưng bọn đại hán nọ kéo đến khá nhanh và đã có một vài mũi ám khí xé gió từ xa lao đến.

- Bất luận là ai, cứ giết.

- Hãy ném mùi độc châm Thanh Mao.

Viu... viu...

Giang Cửu Linh lập tức dịch chuyển tự lao thẳng vào những mũi ám khí nhưng để phát kinh quyết đẩy bật đi.

- Đừng chần chờ nữa, vào trong ấy mau. Đỡ.

Ào...

Nhưng vẫn có một tùy tướng của Trầm tướng quân chột kêu thất thanh :

- Ối...

Lúc đó Trầm tướng quân cùng ba tùy tướng còn lại đã chạy lao vào phòng vừa bị phá vỡ cửa, phần Giang Cửu Linh cũng lập tức lao theo và không quên mang cả viên tùy tướng chỉ lúc này vừa mới kêu nhưng bây giờ đã mê man bất tỉnh.

Vù...

Và khi đã lao vào Giang Cửu Linh lập tức đứng án ngữ ngay cửa, một tay thì đưa thẳng ra một bên, gọi một viên tùy tướng :

- Độc chất của Thanh Mao châm rất lợi hại, mau trích huyết lấy một ít máu từ tay tại hạ nhỏ ngay vào miệng của nạn nhân nhanh lên.

Bọn đại hán nọ không những được thấy bản lĩnh của Giang Cửu Linh mà còn thêm nghe Giang Cửu Linh vừa nói gì, chúng kinh hoảng cùng lùi lại :

- Tiểu tử ngươi như vốn có tấm thân bách độc bất xâm? Làm gì bây giờ?

- Bản lĩnh của tiểu tử quá lợi hại, tạm thời nên lùi mau chờ gặp lại Khổng thủ lãnh ắt sẽ có hướng đối phó.

Nhìn bọn đại hán quả thật đang vội tháo lui Giang Cửu Linh nhẹ thở ra và quay lại :

- Mỗi hiểm nguy đã trôi qua, đối phó với thủ đoạn dùng độc dù là thiên binh vạn mã e cũng khó đắc thủ. Trầm tướng quân đã một phen hốt hoảng thảo dân cam chịu trừng phạt.

Trầm tướng quân gượng cười :

- Nhưng càng nghĩ bốn tướng càng thêm giận, không ngờ đã để Khổng Du Phát dùng hổ trưởng này làm sào huyết dung chứa bọn sát nhân sẵn sàng sát hại bất luận ai dám nghịch ý chúng.

Giang Cửu Linh sau khi tự cứu tay, lấy máu huyết bản thân nhỏ vào miệng nạn nhân liền tự điểm huyết chỉ huyết và bảo :

- Chỉ một lúc nữa thảo dân sẽ trả cho Trầm tướng quân một tùy tùng nguyên vẹn, còn bây giờ, thiết nghĩ cũng nên mau lung sục và soát xét khắp mọi nơi quanh đây, Trầm tướng quân nghĩ sao?

Và theo lệnh của Trầm tướng quân chỉ một lúc sau cả bốn viên tùy tướng đều lần lượt phát hiện và tìm thấy nhiều điểm khả nghi :

- Cùng với nhiều ngân lượng vừa phát hiện bầm tướng quân, còn một vật này không biết muốn ám chỉ điều gì?

Nhận một mảnh hoa tiên có ghi vài tự dạng, Trầm tướng quân cau mày trao cho Giang Cửu Linh :

- Chính là bút tích của hoàn toàn quá cổ nhưng bốn tướng không hiểu Kha Tuệ muốn ám chỉ điều gì?

Giang Cửu Linh nhận mảnh hoa tiên và đọc :

- Sao mệnh Thường Quân quá quan tâm đến hạn kỳ thọ nhận án tử của họ Phạm? Ta chỉ tiện tay ghi nhận lại nghi vấn này không phải để phòng vạn nhất mà là vì...

Và Giang Cửu Linh ngẩng đầu lên nhìn vị tướng họ Trầm :

- Ấn ý của Kha tiên bối thảo dân sẽ dò xét sau, chỉ muốn hỏi Trầm tướng quân nghĩ thế nào về hành vi của họ Khổng? Nhất là tại sao họ Khổng có được vật này, được kể là di thư của Kha tiên bối lẽ ra đã đến tay của Trầm tướng quân từ lâu?

Trầm tướng quân thở dài :

- Tuy chưa thể quy kết Khổng Du Phát về tội phản loạn hoặc cấu kết gian nhân hoặc tư thông với ngoại địch nhưng đã rõ y có liên đới tới cái chết của Kha Tuệ, sát hại mệnh quan triều đình là một tử tội.

Giang Cửu Linh thở hắt ra :

- Vậy mong tướng quân lượng thứ vì đã có người cũng là bằng hữu của thảo dân do ngẫu nhiên sa vòng quân binh mai phục tại thôn Tam Xá nên đã lỡ tay sát hại họ Khổng.

Trầm tướng quân giật mình :

- Có chuyện này ư? Hóa ra mọi điều này giờ người làm là có hậu ý, muốn xin tha tội cho bằng hữu?

Giang Cửu Linh lại phục người xuống :

- Có thể kể cả thảo dân cũng không mong thoát nếu lúc đó kịp chạy đến thôn Tam Xá và lọt vào vòng vây mai phục của họ Khổng nhưng cho dù thảo dân chết cũng không nuối tiếc, chỉ tiếc cho bằng hữu ắt thể nào cũng lâm cảnh bị triều đình tróc nã như tội phạm, tương tự thảo dân độ nào, mong được Trầm tướng quân minh xét.

Tam tướng quân trầm ngâm :

- Bằng hữu của người hiện ở đâu? Ắt cũng đến đây cùng người?

Giang Cửu Linh lắc đầu :

- Thảo dân không biết cũng có thể ngay lúc đó Khúc Thụy đã bị ngàn tinh binh vây hãm sát hại hoặc đã bị bắt và đang bị giải về hoặc giả đã kịp tẩu, dù sao thảo dân cũng xin trông chờ vào lượng minh xét của Trầm tướng quân.

Trầm tướng quân vẫy tay :

- Đứng lên đi, cứ chờ binh mã triệt thoái quay về, sao khi hồi lại thực hư bốn tướng sẽ có chủ định. Nào, lui cả nào.

Họ quay ra ngoài thì gặp ngay một quân binh đang hối hả chạy đến bẩm báo :

- Có một nhóm cao thủ võ lâm đã từ trong này xông ra, quân binh cản lại đã bị bọn chúng sát hại không ít, bọn ty chức đang chờ tướng quân đại nhân phát lệnh tập nã.

Giang Cửu Linh hỏi ngay :

- Chúng chạy theo hướng nào?

Tên quân binh ngập ngừng chưa đáp, Trầm tướng quân hiểu ý liền bảo :

- Giang Cửu Linh tráng sĩ đã hỏi, sao người không mau đáp?

Tên quân binh giật mình :

- Oai danh của Giang tráng sĩ “nhất quyền đả hổ - tửu phục vạn chung” chẳng ai lại không nghe, bẩm chúng chạy ngược lên hướng bắc.

Giang Cửu Linh cau mặt vội quay lại với Trầm tướng quân :

- Chúng vì chưa biết hung tin nên toan đón đầu họ Khổng, thảo dân cam nguyện đuổi theo mong được Trầm tướng quân ban lệnh.

Trầm tướng quân sau một thoáng ngẫm nghĩ chợt gật đầu :

- Nhưng để dễ dàng, tạm thời ban cho người Thiết Quân Lệnh của bốn tướng, chớ để bốn tướng thất vọng đấy.

Giang Cửu Linh cúi đầu cảm kích :

- Ân tri ngộ từ lâu nay luôn được Trầm tướng quân tin tưởng dành cho thảo dân nguyện có ngày xả thân đền đáp, xin tuân lệnh Trầm tướng quân.

Và khi tiếp nhận xong Thiết Quân Lệnh Giang Cửu Linh lập tức tung người bật lao đi, nhanh như thể trường tiên xé gió chỉ trong chớp mắt đã mất hút khiến những quân binh thoát mục kích đều lắc đầu khiếp hãi.

* * * * *

Đoàn tinh binh cả người lẫn ngựa đều phải dừng lại khiến một viên võ tướng giật dứ quát thị oai :

- Bọn ngươi là ai sao lại to gan? Há lẽ trên hiệu kỳ không ghi rõ cho bọn ngươi biết bốn nhân đang thống xuất tinh binh thì hành quân lệnh, có sao bọn ngươi dám xuất hiện ngăn đường?

Nhóm xuất hiện ngăn đường đoàn tinh binh tuy chỉ xấp xỉ mười nhân vật nhưng vẫn có nguyên do để không ngại phạm phải tội can dự và gây cản ngại việc quân, một nhân vật bảo :

- Bọn ta đều là gia nhân dưới trướng Khổng Du Phát đại nhân, cho hỏi Khổng đại nhân đâu? Sao không thấy cùng đi như lần cùng xuất phát cũng dưới hiệu kỳ này?

Viên võ tướng giật mình :

- Làm thế nào để ta tin bọn ngươi là lũ nô tài dưới trướng Khổng đại nhân?

Nhân vật nọ cười ngạo mạn :

- Từ lâu nay bọn ta chỉ quanh quẩn trong phủ đệ Khổng đại nhân tuy chẳng ai trong chư vị biết mặt nhưng ngược lại bọn ta vẫn tỏ tường hầu như từng người trong chư vị. Có cần bọn ta hỏi rõ tình danh cùng thói quen của mỗi người ở đây chẳng? Nhưng thôi hãy cho bọn ta biết Khổng đại nhân hiện ở đâu và lúc nào mới quay về?

Viên võ tướng chột thở dài :

- Khổng đại nhân không thể nào quay về được nữa, vì Khổng đại nhân đã... a...

Nhân vật nọ thất kinh vội hỏi khi thấy những đồng bọn còn lại vì cũng thất kinh nên chực phát tác :

- Ý muốn nói Khổng đại nhân đã tử trận? Hay đã bị kẻ nào sát hại? Xin nói mau.

Viên võ tướng cũng thấy phản ứng của các nhân vật này, vì cảm nhận có sự bất an nên vội hất ngược đầu về phía sau :

- Có hai cao thủ võ lâm vì bị Khổng đại nhân nghi ngờ chặn hỏi nên xảy ra giao chiến, chỉ tiếc sau đó bọn ta đã xổng mất một hung thủ, còn lại một hiện đang áp giải ở phía sau.

Những nhân vật nọ liền hung hãn gào quát :

- Hắn là ai?

- Mau giao hung thủ cho bọn ta.

- Phải báo thù cho Khổng thủ lãnh.

Đang lúc những nhân vật này vừa gào quát vừa tìm cách xông bừa ra phía sau đoàn tinh binh thì từ xa xa chợt vọng đến tiếng quát khác nghe rõ mồn một :

- Có Thiết Quân Lệnh của Trầm tướng quân ở đây, mau bắt giữ tất cả bọn chúng, vừa gây náo loạn, sát hại không ít quân binh. Cũng không được giao hung thủ đã giết chết Khổng Du Phát cho chúng.

Viên võ tướng càng nghe rõ càng phân vân vì thế chỉ với thái độ chần chừ dù trong một thoáng của viên võ tướng là đủ cho những nhân vật nọ mặc tình hành sự.

Một nhân vật bất thần bật người lao vào viên võ tướng và chỉ chớp mắt đã chế ngự, uy hiếp sinh mạng của viên võ tướng vào tay :

- Các huynh đệ đừng lo lắng, hãy mau tìm bắt kẻ đã sát hại Khổng thủ lãnh và tẩu nhanh. Phần ta đã có gã bị thịt này làm bùa hộ mệnh, ha ha...

Những nhân vật còn lại càng mặc tình xông tràn về phía sau và càng thêm phấn khích khi thấy đoàn tinh binh dù cả ngàn người vẫn chẳng ai dám ngăn cản bọn chúng.

Được áp giải đâu đó giữa đoàn tinh binh là một tội nhân dù có vóc dáng nhỏ thó dù có vẻ ngoài lam lũ bẩn thỉu nhưng thần thái vẫn linh hoạt và nhất là có thanh âm tiếng gọi rõ to. Y chợt kêu toáng lên :

- Giang nhân huynh?! Có phải thanh âm vừa rồi là của Giang nhân huynh? Đệ ở đây, Hứa Thần Chung ở đây, mau đến cứu đệ.

Những nhân vật nọ nhờ nghe nên cùng lúc xông ào đến :

- Hắn đây rồi.
- May quá, hắn đã bị trói sẵn chân tay. Mau đưa hắn đi.
- Xông lên nào.

Giang Cửu Linh xuất hiện lúc ngỡ đã muộn, vội quát vang với một lệnh bài được nâng lên thật cao :

- Thiết Quân Lệnh ở đây, mau ngăn cản bọn phản loạn. Kẻ nào bất tuân kháng lệnh, phải giết ngay không tha.

Chỉ như thế cả ngàn tinh binh mới bắt đầu xôn xao chuyển dịch, ngỡ sẽ gây nhiều đợt hỗn loạn chỉ có lợi cho những nhân vật kia, ngờ đâu mọi chuyển dịch đều tuân theo quân kỷ nhất định và trong thoáng mắt đã hình thành một vòng vây toàn người với người, hăm kín xung quanh bọn gây náo loạn.

Nhưng nhân vật đang uy hiếp sinh mạng viên võ tướng vẫn ngạo nghễ gào quát :

- Nếu không muốn gã bị thịt này mất mạng, bất luận ai cũng không được manh động kể cả Giang Cửu Linh người cũng vậy.

Giang Cửu Linh sừng sững xuất hiện ngay trước mặt nhân vật nọ chỉ với khoảng cách chưa đầy nửa trượng.

Và Giang Cửu Linh vẫn nâng cao Thiết Quân Lệnh bằng tả thủ, vừa hạ dần xuống cho tới ngang tầm nhìn của nhân vật đang uy hiếp sinh mạng của viên võ tướng, Giang Cửu Linh vừa cười lạt :

- Khổng Du Phát có dạ bất trung, bọn người lẽ ra vô can nếu lúc này đừng sính cường tự ý sát hại nhiều quân binh, Giang Cửu Linh tại hạ tuân lệnh Trảm tướng quân thật khó thể dung tha, nhất là vớ hành vi của người lúc này, càng khó mong toàn mạng. Hãy đền tội mau.

Thanh âm vừa dứt, tả thủ của Giang Cửu Linh chợt xạ ra một tia kim quang cực nhanh tọt tia chớp loé chiếu ngay vào giữa mặt nhân vật nọ thật thần tốc.

Vù...

Đối phương thất kinh, chực há miệng gặm quát thì vừa vặn đón nhận tia kim quang xạ ngay vào giữa miệng.

Phập.

Mục kích cảnh này, thân thủ của Giang Cửu Linh làm toàn trường khiếp đảm. Và nếu đó là tâm trạng khiến cả ngàn tinh binh đều sững sờ thì lại là nguyên do khiến bọn hung hãn còn lại đều cuống nộ quát vang, xông loạn tứ phía :

- Mau giết tất cả, xông lên.
- Dù phải chết cũng liều tử chiến một phen. Giết.
- Giết... giết... ha ha...

Giang Cửu Linh cũng hành động cực mau thoát tiên là ấn Thiết Quân Lệnh vào tay viên võ tướng vừa may thoát chết nhưng vẫn sững sờ không tin là còn sống :

- Bọn chúng có ám khí tẩm độc, mau hạ lệnh triệt thoái. Cứ để chúng cho tại hạ đối phó, nhanh lên.

Vừa dứt lời thân hình của Giang Cửu Linh đã như cơn lốc xoáy luôn ào ào dịch chuyển tìm đến bất kỳ chỗ nào đang có những kẻ hung hăng toan gây tổn thất cho quân binh càng nhiều càng tốt.

Vù...

Và khi tiếp cận bất kỳ kẻ nào, một trong những hung đồ Giang Cửu Linh lần đầu tiên mặc tình thi triển hoặc Diệt Kiếm Trung Nhất Chương tuyệt sát kiếm nếu ở khoảng cách xa, hoặc Tam Ma Thảm Trảo nếu may mắn tiếp cận thật gần với những loạt quát luôn thay phiên nhau vang phát ra :

- Lại toan vận dụng Thanh Mao châm ư? Người phải chết.

Ầm...

- Oa!

- Không được ngông cuồng toan buông lung dã tính, mau nạp mạng cho ta.

Viu... pháp.

- Hự!

Thân pháp Thượng Tuyệt Phi được Giang Cửu Linh vận dụng đến tột độ thoát đông thoát tây, thoát tả thoát hữu khiến bọn hung đồ ngoài việc nhân số cứ giảm dần, chúng ngày càng tăng thêm khiếp đảm.

Và đó là lúc thay vì vận dụng tuyệt sát kiếm hay Tam Ma Thám Trảo thì Giang Cửu Linh tự giảm nhẹ đi, chỉ vươn tay điểm huyết và lần lượt chế ngự số còn lại.

Ngờ đâu chợt có tiếng Hứa Thần Chung kêu thất thanh :

- Ôi...

Giang Cửu Linh rúng động lập tức ngoác người lao đến do phát hiện Hứa Thần Chung dù đang ôm ngực tự lão đảo vẫn bị một tên hung đồ quyết liệt tung thêm một chiêu tối hậu :

- Mau đền mạng cho Khổng thủ lãnh bọn ta.

Ào...

Chưa bao giờ Giang Cửu Linh vận dụng khinh công tột độ như lúc này, dù thế phát hiện vẫn còn một khoảng cách đủ xa, vị tất kịp cứu nguy cho Hứa Thần Chung theo chủ định, từ tả thủ của Giang Cửu Linh lại bật xuất một tia kim quang chói sáng :

- Người thật đáng chết.

Viu...

Nhưng tên hung đồ như đã hóa cuồng hoặc giả đã tự biết bản thân khó thoát nên chẳng lý gì cả ngoài mỗi một việc là quyết toại nguyện báo thù cho Khổng Du Phát đã bị Hứa Thần Chung hạ thủ. Y không còn lưu tâm đến sinh mạng của bản thân cứ tiếp tục quật kinh tối hậu vào Hứa Thần Chung vẫn đang ôm ngực bằng hai tay đang bị trói và mãi lão đảo trên đôi chân cũng bị trói chặt.

Vù...

Vì thế lúc tia kim quang do Giang Cửu Linh bật xuất chiếu xạ vào và kết liễu thật nhanh sinh mạng kẻ hung đồ thì ngọn kinh tối hậu của y cũng thừa cơ hội đắc thủ, quật vào Hứa Thần Chung.

Phập! Soạt!

Ầm!

Tên hung đồ gục ngã :

- Oa!

Hứa Thần Chung cũng kêu thê thảm khi bị dư kinh chấn bay :

- A...

Giang Cửu Linh dù thất kinh vẫn theo đà đang lao tới vội dẫn lực lướt theo nhưng chỉ kịp đón đỡ thân hình hoàn toàn bất động của Hứa Thần Chung vào tay mà thôi :

- Hứa cô nương.

Khi hạ thân xuống phát hiện Hứa Thần Chung đã mê man với hai mắt nhắm nghiền và từ cửa miệng luôn thổ huyết lai láng. Giang Cửu Linh vội gọi ngay viên võ tướng may mắn thoát chết lúc này :

- Ở đây ai có mang theo rượu? Mau trao cho tại hạ một vò nhân tiện, tại hạ cần mượn một chiến mã chạy thật nhanh.

Có một quân binh mang một vò rượu đến cho Giang Cửu Linh :

- Giang tráng sĩ đây là nhất quyền đả hổ - tửu phục vạn chung? Nhưng sao cần rượu vào lúc này?

Giang Cửu Linh không vội đáp chỉ giải thích sau khi vội trích nhiều huyết từ cửa tay cho chảy vào vò rượu :

- Có không ít quân binh ắt đã bị trúng độc châm lúc này, mau cho mỗi người dùng nhanh một hớp rượu, chất độc sẽ được hóa giải, sinh mạng vẫn vô sự. Phần tại hạ cần phải quay lại chỗ Trầm tướng quân trước, cáo biệt.

Lập tức Giang Cửu Linh lao phốc lên lưng một chiến mã mang theo Hứa Thần Chung vẫn mê man và giục chiến mã phi nhanh.

* * * * *

Vừa gặp Trầm tướng quân Giang Cửu Linh lo lắng hỏi ngay :

- Thảo dân đã hoàn thành sứ mạng, toàn bộ tinh binh ắt chẳng bao lâu nữa sẽ quay về cùng lũ phản loạn đã bị khống chế, nhưng hảo bằng hữu của thảo dân lại bị trọng thương. Trong trường của tướng quân ắt có y sư?

Trầm tướng quân gật đầu :

- Nhưng chỉ với ngoại thương thì còn khả dĩ. Lệnh hữu như không có ngoại thương mà thôi?

Giang Cửu Linh bàng hoàng :

- Không sai, đây là nội thương. Há lẽ với y sư quý trưởng phải cam thúc thủ?

Một viên văn nhân vội chạy đến mang theo một chiếc tráp có lẽ chỉ chứa toàn y cụ và sau khi xem qua mạch tượng cho Hứa Thần Chung viên văn nhân khẩn trương bảo :

- Toàn bộ kinh mạch đa phần đã ngừng trệ, lệnh hữu còn là nữ nhân và vừa rồi lại trúng chất độc? Tuy độc đã được hóa giải nhưng cùng với nội thương này lại thêm một mũi châm cắm suýt chạm tâm thất, đã có một ít tác động khiến bộ vị đầu tiên bị ngưng trệ đầu tiên chính là tâm thất. Xin lượng thứ, tiểu nhân thúc thủ vô phương cứu giải. Nhưng nếu nội thương do cao thủ võ lâm gây ra Giang tráng sĩ muốn cứu mạng lệnh hữu phải mau mau tìm Ấn Sơn Bất Kiến Âu Dương Thần Y, nghe nói đây là nhân vật có y tài chẳng khác nào Biển Thước thuở xưa.

Giang Cửu Linh tuyệt vọng :

- Đất trời mệnh mông tại hạ chưa từng hành tẩu giang hồ làm sao biết Âu Dương Thần Y Ấn Sơn Bất Kiến để tìm nhất là lúc quá ư khẩn cấp này?

Viên văn nhân mở tráp lúi húi lấy ra một lọ đan dược :

- Tiểu nhân chỉ có ngần này e tạm đủ giúp lệnh hữu chi trì độ bảy tám ngày, điều khó khăn nhất vẫn là tìm cho được Âu Dương Thần Y, chỉ tiếc chẳng ai biết thần y có rõ tính danh là gì, mọi người chỉ quen gọi là Âu Dương Thần Y mà thôi.

Chợt Giang Cửu Linh buột miệng kêu :

- Ấn Sơn Bất Kiến thần y vậy là ở họ Âu Dương? Không lẽ là nhân vật này?

Và với vẻ phấn khích Giang Cửu Linh chợt hỏi :

- Liệu bảy hoặc tám ngày tại hạ kịp đi đến Trường Bạch sơn?

Trầm tướng quân kinh ngạc :

- Sao? Thiên Sơn ở phía bắc xa cả ngàn dặm, Trường Bạch sơn thì cũng xa tương tự nhưng ở mãi phương trời tây, Giang tráng sĩ vừa mới vất vả xong, liệu có thể tiếp tục một hành trình dài không kém chăng?

Giang Cửu Linh vội bảo :

- Thảo dân cần mượn thêm thiên lý mã.

Trầm tướng quân lập tức xua tay :

- Cần phải dùng cổ xa mã nếu không đủ kịp đến Trường Bạch sơn thì e sinh mạng lệnh hữu cũng chẳng còn. Hãy để bốn tướng thu xếp cho, đành để lũ thiên lý mã lần đầu kéo theo cổ xe vậy.

Vừa lúc đó đoàn tinh binh cũng đến lúc quay về và viên võ tướng lúc này vội giao hoàn Thiết Quân Lệnh cho Giang Cửu Linh :

- Thần lực của Giang tráng sĩ quả danh bất hư truyền, cũng đa tạ vì được Giang tráng sĩ ra tay cứu mạng.

Giang Cửu Linh giao hoàn Thiết Quân Lệnh cho Trầm tướng quân :

- Đúng như đã hứa thảo dân đã không nhục mệnh, xin giao lại vật này và đa tạ Trầm tướng quân đã tin dùng.

Hiểu ý Trầm tướng quân không chỉ khấn trương sai thuộc hạ mau chuẩn bị một cổ xa mã mà còn nói với Giang Cửu Linh :

- Mọi tội của quý hữu đã được xoá, Giang tráng sĩ cũng nên mau chóng lên đường, lần này đừng ngại vì kèm theo vẫn có một ít ngân lượng làm lộ phí nhưng nhất định không còn chuyện bị hạ độc.

Giang Cửu Linh cảm kích đáp tạ và lập tức vội đưa Hứa Thần Chung đến đặt trên một cổ xa mã vừa được mang tới.

Nhưng vì chợt nhớ đến một việc Giang Cửu Linh trước khi đi còn vội bẩm cáo với vị tướng quân họ Trầm :

- Theo bút tích của Kha Tuệ tiên bối lưu lại, tử tội họ Phạm tuy đã thọ án tử nhưng vẫn còn nhiều điều uẩn khúc, cho thấy quan phủ đại nhân nếu không bị người mua chuộc thì cũng chịu tác động từ bên ngoài, nếu có thời gian mong Trầm tướng quân vì thảo dân, chớ bỏ qua việc này. Biết đâu nhân đó sẽ khám phá ra và thay triều đình trừ hại bớt một ít tham quan ô lại, đỡ khổ cho bá tính sinh linh? Thảo dân xin cáo biệt.

Trầm tướng quân gật đầu không nói gì chỉ trầm ngâm nhìn theo cổ xa mã do một thuộc tướng điều động đang đưa Giang Cửu Linh và Hứa Thần Chung đi xa dần.

23. Chương 23: Đột Ngột Chạm Trán Minh Nguyệt Giáo - Thêm Cừ Nhân Giấu Mặt Ẩn Danh

Đang thiu thiu chợp mắt dù một mỗi Giang Cửu Linh vẫn choàng tỉnh thật nhanh :

- Sao bỗng dưng dừng lại? Há lẽ chỉ mới đó lại đến lượt phải thay phiên?

Viên thuộc tướng điều động cổ xe ở bên ngoài liền lên tiếng :

- Phía trước như đang có biến cần phải dừng xe và lui lại một đoạn mới mong tìm được chỗ vòng tránh.

Giang Cửu Linh vén rèm xe và đưa đầu nhìn ra ngoài :

- Lại sắp chiều tối nữa rồi nếu phải vòng tránh liệu có kịp quay trở lại với quan đạo rộng rãi hay phải lò mò trong đêm ở chốn hoang vu, càng thêm chậm trễ trình?

Viên thuộc tướng nhoẻn cười hờn hờ :

- Vậy phiền Giang tráng sĩ lần nữa ra oai thần lực, tiểu nhân vẫn mong cơ hội mục kích thần uy oai dũng của Giang tráng sĩ nhất quyền đả hổ.

Giang Cửu Linh xuống xe và dặn :

- Nhìn cổ xe bị ngã ngang phía trước đủ hiểu đã có lũ cường sơn thảo khấu xuất hiện hoành hành, việc đối phó và trừ hại cho dân cứ để tại hạ lo. Chỉ phiền nhân huynh chớ lơ là tạo cơ hội chúng bọn chạy đến đây gây bất lợi thì khôn.

Viên thuộc tướng tiu nghỉu than :

- Có nghĩa là tiểu nhân phải ở lại trông xe không được nhìn Giang tại sao ra tay?

Chợt Giang Cửu Linh ngoảnh mặt đi thật nhanh, còn vội thì thảo với viên thuộc tướng :

- Không phải thảo khẩu, tại hạ đã nhận ra cả hai, người bị uy hiếp là nhân vật từng được Trầm tướng quân tiếp đãi trọng thị, ắt cũng là đại nhân đương triều còn kẻ uy hiếp phía sau, hừ, chính là một trong những hung thủ từng gây thảm án và phóng hỏa thiêu hủy am Thiên Phật tự. Y đang đi đến đây, ắt toan cướp cổ xa mã này. Tại hạ sẽ xuất kỳ bất ý ra tay, nếu cần nhân huynh cứ giao cổ xa mã cho y.

Và đúng như Giang Cửu Linh đoán có tiếng quát vang đến với khoảng cách ước ngoài mười trượng :

- Bọn kia mau rút khỏi đây, kể cả cổ xe lẫn mọi tư trang vật dụng thì đều lưu lại. Nhanh.

Viên thuộc tướng vì nghe Giang Cửu Linh dặn nên riu ríu xuống xe.

Phần Giang Cửu Linh thì đánh liều quay mặt lại.

- Nhưng trong xe có một bệnh nhân.

Ngờ đâu vừa nhìn thấy Giang Cửu Linh chính nhân vật bị uy hiếp chợt kêu lên :

- Phải chăng là Giang Cửu Linh tráng sĩ? Hỡi mau mau cứu...

Đứng sát phía sau nhân vật này là một cao thủ võ lâm không chỉ có vẻ mặt đanh ác mà ngẫu nhiên mang một nụ cười rõ to ngay trên mặt với một cọng lông cũng rõ dài omọc từ giữa nốt ruồi nọ. Hắn cười khàn khặc ngắt ngang lời đang kêu gọi tiếp cứu của nhân vật đang bị hắn uy hiếp :

- Nói sao? Tiểu tử ngươi là Giang Cửu Linh? Nếu vậy ta quả may mắn, và còn may hơn cả là cả hai quen biết nhau. Thật là điều may mắn không thể ngờ. Ha ha...

Giang Cửu Linh thất vọng vì chưa gì đã sớm bị lộ diện :

- Không sai nhưng Giang Cửu Linh tại hạ như chưa vinh hạnh hội diện tôn giá lần nào. Sao lại bảo gặp tại hạ là may cho tôn giá?

Hung đồ có nốt ruồi trên mặt chợt đổi giọng quát :

- Ngươi không cần biết ta là ai trái lại chỉ cần ngươi ngoan ngoãn phó giao sinh mạng cấu trệ của ngươi cho ta là đủ. Nếu không trước khi mạng ta bị cướp đi chỉ ít cũng phải có vài mạng nữa cũng chết theo ta.

Nghe xong Giang Cửu Linh chợt giận dữ quát trả lại :

- Rõ rồi, và tại hạ nghe tôn giá quát tháo bao nhiêu đó ừng đủ rồi. Đừng ngờ tại hạ không nhận biết tôn giá trái lại trong đêm đó, một đêm tôn giá đã cùng đồng bọn là lũ thủy khấu Trường Giang gây thảm trạng cho Thiên Phật tự am, tại hạ nhờ kịp ẩn ngay bên trong lòng rồng của pho tượng Thiên Thủ Phật nên không những may sống sót mà còn ngẫu nhiên nhìn thấy tôn giá lần duy nhất tự lột bỏ khăn che mặt ra. Nhưng sao tôn giá sau đêm đó vẫn chưa mất mạng? Sao tất cả đồng bọn của tôn giá đều bị kẻ chủ mưu sát nhân diệt khẩu, còn tôn giá thì không? Vậy nói đi, giả như lúc này tôn giá toại nguyện có được sinh mạng Giang Cửu Linh tại hạ vào tay, liệu sau đó mãi mãi không gặp phải cảnh lại bị sát nhân diệt khẩu chăng? Đừng ngu xuẩn quá tin vào kẻ từng sai sử tôn giá, một nhân vật chỉ mong hành sự đạt mục đích và bất chấp thủ đoạn. Tôn giá đừng quá mê muội nữa, đừng mãi tự dấn sâu vào mê lộ.

Phản ứng của Giang Cửu Linh nếu có khiến nhân vật bị uy hiếp phải sợ hãi đến tái nhợt sắc diện thì lại làm hung đồ ngỡ ngàng và bàng hoàng :

- Ngươi đã nhìn thấy ư? Ngươi đã biết tất cả ư? Và như vậy chẳng hóa ra bao huynh đệ của ta đều chết một cách uổng phí cả sao?

Giang Cửu Linh lập tức gằn giọng bảo :

- Sẽ không ai chết uổng nếu ngay lúc này, một là tôn giá mau hồi đầu hướng thiện, hai là nên cho tại hạ biết kẻ chủ mưu đứng sau tôn giá là ai? Tại hạ hứa sẽ truy tìm kẻ đó quyết không gây bất lợi cho tôn giá.

Hung đồ bị thuyết phục có phần dao động và chợt nhìn vào nhân vật đang chịu uy hiếp :

- Nhưng lão tử này có chấp thuận dung tha cho ta chăng? Nếu không chắc chắn ta phải chết.

Giang Cửu Linh chợt lấy ra một vật chủ ý cho hung đồ thấy :

- Tại hạ có vật này nhất định có thể giúp tôn giá toại nguyện.

Thoạt nhìn thấy vật đó hung đồ thêm dao động :

- Mau ném qua đây vì nếu đó là vật thực ta hứa tuân theo mọi sắp đặt của người nhưng nhớ đừng giở thủ đoạn với ta.

Nhân vật bị uy hiếp cũng chần động khi nhìn thấy vật vừa được Giang Cửu Linh lấy ra. Tuy nhiên chẳng hiểu sao nhân vật đó chẳng thể lên tiếng - thảo nào từ nãy giờ vẫn im miệng thay vào đó chỉ biết trợn trừng hai mắt nhìn Giang Cửu Linh đang tỏ ra quá ung dung, thản nhiên ném vật nọ cho hung đồ :

- Tại hạ quyết không dùng thủ đoạn, ngược lại nếu tôn giá dám giở trò thì hãy nên tin hậu quả sẽ đến với tôn giá không thể lường. Nào nhận lấy.

Nắm giữ vật nọ sau khi nhìn thoáng qua, hung đồ lập tức vừa bỏ chạy vừa kêu ầm ĩ rất hoan hỉ :

- Ta được cứu rồi ha ha... có miễn tử bài này là ta được cứu rồi.

Giang Cửu Linh thì phần nộ nhưng chỉ có thể bật quát cho hả giận vì còn lo chạy đến đón đỡ và vội giải khai huyết đạo cho nhân vật vừa bị uy hiếp nhưng được hung đồ chủ tâm đẩy ngược lại cho Giang Cửu Linh :

- Đại nhân không sao chứ? Thật đáng hận là hung đồ thực ngôn nuốt lời không cho thảo dân biết kẻ chủ mưu là ai. Tức thật.

Vừa được giải khai huyết đạo nhân vật nọ vội nạt Giang Cửu Linh với sắc mặt hầm hầm :

- Miễn tử bài là vật hệ trọng sao ngươi to gan muốn tùy tiện trao ai cũng được? Hãy lập tức thu hồi nếu không tội ngươi thật khó dung.

Giang Cửu Linh cười cười :

- Thảo dân dù để mất miễn tử bài nhưng lại có công cứu giá, đại nhân nữ nào bắt tội thảo dân?

Viên thuộc tướng thất kinh kêu :

- Sao lại là cứu giá? Trừ phi Giang tráng sĩ ám chỉ đây là đương kim Hoàng thượng, Vạn tuế gia?

Nhân vật nọ không đáp chẳng thừa nhận cũng chẳng màn phủ nhận vẫn mãi giận dữ nhìn Giang Cửu Linh.

Thấy vậy Giang Cửu Linh vẫn cười cười :

- Đại nhân không nói cũng tốt thôi, đỡ cho thảo dân phải mắc tội khi quân nhưng cũng đừng nghĩ đây là do bất luận ai thổ lộ cho thảo dân biết trái lại sở dĩ thảo dân đoán được, một là qua phóng thái bất phàm của đại nhân, không giận vẫn uy. Hai là qua miễn tử bài được thảo dân ngày càng minh bạch có uy lực khiến bất luận nhân vật nào từng am hiểu chỉ cần nhìn qua là tỏ ra úy kỵ kiêng dè. Và thêm nữa là qua cung cách hành xử của hung đồ vừa rồi nếu không vì đã cùng đường tuyệt lộ thì sao dám táo to gan nghĩ ra cách uy hiếp đại nhân để mong tìm nẻo đào sinh? Thôi nào nếu đại nhân vẫn giận và quyết giữ kín hành tung thì nhân đây, cổ xa mã này là do Trầm tướng quân ban cho, xin đại nhân cứ dùng và tạm thời quay lại chỗ Trầm tướng quân. Phần thảo dân thì cần tìm thân y cứu tử cho bằng hữu thật thất lễ vì không thể hầu hạ đại nhân. Xin cáo biệt.

Nhưng đang khi Giang Cửu Linh toan vén rèm xe để đưa Hứa Thần Chung ra thì bất đồ từ xa xa có tiếng gào thảm thiết vang đến mỗi lúc thêm gần :

- A...

Giang Cửu Linh giật mình vội lắc vai và lập tức xuất hiện cạnh nhân vật nãy giờ Giang Cửu Linh vẫn tôn kính gọi là đại nhân :

- Mau mau hộ giá, đây là tiếng gào thét của hung đồ vừa nãy, không khéo vẫn bị kẻ chú mưu bí ẩn lại ra tay diệt khẩu.

Viên thuộc tướng dù chưa minh bạch tỏ tường về thân phận đích thực của vị đại nhân nọ nhưng qua thái độ của Giang Cửu Linh vẫn vội chạy đến cùng với vẻ tôn kính tương tự.

Vừa lúc đó hung đồ lúc nãy chỉ một mình xuất hiện và sau một vài bước lảo đảo cuối cùng cũng tự gục ngã :

- Tiểu tử ngươi thật... ác độc... hự!

Viên thuộc tướng toan chạy đến, chợt nghe Giang Cửu Linh quát :

- Chớ manh động, nhân vật đó chết vì trúng độc, hãy đề phòng vì thế nào cũng có kẻ không mời mà đến.

Ngờ đâu sau một lúc vẫn thấy xung quanh vắng lặng với bóng trời chiều dần về đêm, Giang Cửu Linh nghi hoặc tự bước đến thi thể hung đồ và tự vỡ lẽ :

- A... hiểu rồi, trên miến tử bài có độc ắt là từ độc châm Thanh Mao từng do bọn Thanh Hải ném vào thảo dân, nếu vậy thật đúng với câu “thiện ác đáo đầu chung hữu báo” , hung đồ từng tạo nhiều sát nghiệp kể cả miến tử bài cũng trở thành vật bắt hung đồ đền tội. Hừ.

Và nhờ đó Giang Cửu Linh có cơ hội thu hồi miến tử bài nhưng trước khi giao hoàn cho vị đại nhân nọ, Giang Cửu Linh còn làm một cử chỉ kỳ lạ là tự chích huyết, dùng chính máu huyết bản thân xoa cho ướm đều khắp cả hai mặt miến tử bài :

- Nhờ một lần kỳ ngộ may mắn máu huyết của thảo dân có tính khử độc. Bây giờ miến tử bài kể như vô sự, xin cho thảo dân cung kính giao hoàn và chỉ mong đại nhân xá tội.

Đại nhân nọ chỉ khi nhận lại miến tử bài mới mỉm cười lần đầu :

- Nhưng quả nhân vẫn nợ Giang tráng sĩ một lần hộ giá cứu tử, riêng về trọng tội trước đây, tự tai quả nhân cũng vừa nghe hung đồ tự xưng, dĩ nhiên mọi tội được miễn xá và từ nay quả thật Giang tráng sĩ chẳng cần miến tử bài nữa.

Lập tức viên thuộc tướng thất kinh quỳ phục xuống tung hô :

- Đức kim thượng vạn tuế, vạn vạn tuế.

Giang Cửu Linh cũng phục theo :

- Đa tạ long ân, xin cung nghinh vạn tuế giá đáo mã hồi cung.

Đại nhân nọ xoa tay :

- Miến lệ nhưng quả nhân chỉ cần tìm lại đôi tuần mã lúc nãy là đủ, một cho quả nhân và một cho ai đó chấp nhận theo hộ giá đưa quả nhân đến chỗ Trầm tướng quân. Phần Giang tráng sĩ cứu nhân như cứu hỏa, quả nhân quyết không để Giang tráng sĩ chậm cuộc trình.

Giang Cửu Linh đứng lên và hướng mắt nhìn về phía trước, nơi vẫn có một cỗ xa mã ngã ngang đường :

- Những hầu cận của Vạn tuế gia lẽ nào đều bị thảm tử? Nếu vậy e khó thể tìm lại đôi tuần mã ắt trong cơn hoảng loạn đã chạy thật xa. Xin cứ dùng cặp thiên lý mã này, sinh mạng của Vạn tuế gia là trọng liên can đến sơn hà xã tắc. Phần thảo dân dù phải dùng đôi chân này vẫn quyết không thua kém bất kỳ thiên lý mã nào.

Và để thực thi đúng như lời, Giang Cửu Linh lập tức đưa Hứa Thần Chung ra, tự đặt lên phía sau lưng đoạn vội cấn dặn viên thuộc tướng :

- Không còn kéo theo cỗ xe đôi thiên lý mã thừa năng lực giúp cho nhân huynh chỉ trong một hai ngày là an toàn hộ giá quay trở lại chỗ Trầm tướng quân. Mong nhân huynh chớ khinh suất trái lại hãy hứa dù phải chết vẫn luôn bảo toàn sinh mạng cho Vạn tuế gia, được chứ?

Đại nhân nọ ung dung cười cười :

- So về võ công quả nhân tuy kém xa Giang tráng sĩ nhưng hí ít cũng có đôi chút thành tựu để tự lo thân thì thừa đủ, Giang tráng sĩ chớ quá lo, nào mau đi đi. Hãy bảo trọng và hẹn gặp lại.

Tuy vậy chỉ khi Giang Cửu Linh tận mắt nhìn thấy đôi thiên lý mã phi xa dần mang theo hai kỵ sĩ trên lưng thì Giang Cửu Linh mới thực sự yên tâm, đến lượt Giang Cửu Linh toan đưa Hứa Thần Chung cùng đi.

Ngờ đâu chưa kịp bước đi, Giang Cửu Linh đã phải bất động đứng yên và ngưng thần nghe ngóng sau đó tự lên tiếng :

- Không ngờ vẫn có cao nhân thật sự đại giá quang lâm, nếu vì tìm Giang Cửu Linh thì tại hạ đây.

Nhưng xung quanh vẫn tĩnh lặng chứng tỏ một lần nữa Giang Cửu Linh quá đa nghi nên nghe lầm chăng?

Tuy nhiên sau một lúc tiếp tục ngưng thần và nghe ngóng thêm, Giang Cửu Linh vẫn quả quyết lên tiếng một lần nữa :

- Tây Môn Nghi cô nương chăng? May thật, mau ra đây nào và đừng ngỡ tại hạ không phát hiện nơi cô nương đang ẩn.

Lập tức có tiếng Tây Môn Nghi ứng thình đáp lại :

- Thật khâm phục! Đã lâu không gặp, bản lĩnh của Giang thiếu hiệp chẳng những ngày càng tinh tiến mà nhận định cũng thật lợi hại khôn lường. Nhưng sao thiếu hiệp quả quyết ta chính là Tây Môn Nghi?

Giang Cửu Linh không khỏi nôn nóng vì thế vừa nhìn thấy đích thực là Tây Môn Nghi từ từ xuất hiện, Giang Cửu Linh vội bảo :

- Ở Phạm gia trang nào phải hai chúng ta không có quãng thời gian ngoài nửa năm sống cạnh nhau? Thân thủ của cô nương cũng tăng tiến khó ngờ và nếu chẳng nhờ một luồng gió nhẹ vừa thổi qua, tình cờ đưa mùi hương quen thuộc từ phía cô nương đến mũi tại hạ, thật khó tin tại hạ may mắn được gặp cô nương một cách tình cờ thế này.

Tây Môn Nghi có một thoáng khựng lại, sau đó mới tiếp tục tiến lại gần hơn :

- Giang thiếu hiệp định lấy lòng Tây Môn Nghi này ư? Có dụng ý gì và sao bảo đang muốn tìm ta?

Giang Cửu Linh hất hàm về phía sau :

- Hẳn cô nương cũng thấy tại hạ đang mang theo một người? Tại hạ cần tìm một thần y thế nên nếu có Tây Môn Nghi cô nương cùng đồng hành tại hạ tự tin chuyển đi đến Trường Bạch sơn - Thạch Phiến Sơn lần này không vô ích?

Tây Môn Nghi giật mình :

- Thần y nào? Vì sao thiếu hiệp mong muốn có ta cùng đồng hành đến tận Trường Bạch xa xôi?

Giang Cửu Linh cau mặt :

- Cô nương có tính mau quên thế sao? Còn nhớ cô nương từng nói có ba nhân vật đã bị quý giáo Minh Nguyệt sinh cầm, gồm hai ngoại diệt tiểu Âu Dương và một nữ đệ tử phái Điểm Thương tính danh là Hoa Tiểu Vân? Trừ phi trước kia cô nương chủ tâm lừa tại hạ mới không nhớ đã thổ lộ bảo tổng đàn của quý giáo Minh Nguyệt là ở Thạch Phiến Sơn, tận Trường Bạch. Không đúng ư?

Võ lễ Tây Môn Nghi cười gượng :

- Thật không ngờ Giang thiếu hiệp còn được thiên phú một trí nhớ cực kỳ mẫn tiệp nhưng xin cảm thông, vì ta chẳng hề muốn trở thành kẻ bội giáo nên hạ lạc của tổng đàn dĩ nhiên chẳng dám tỏ thật. Tuy nhiên theo thời gian ở bốn giáo cũng có nhiều thay đổi, việc thiếu hiệp muốn tìm Ẩn Sơn Bất Kiến Âu Dương Thần Y, ta hứa sẽ đáp ứng nếu như thiếu hiệp cũng sẵn lòng đáp ứng một điều tương tự.

Giang Cửu Linh ngỡ ngàng sau đó dè dặt lên tiếng bảo :

- Sinh mạng tệ bằng hữu Hứa Thần Chung chỉ còn vòn vẹn ba ngày, cô nương liệu có thể đáp ứng và dựa vào đâu quả quyết người của quý giáo ưng thuận cho tại hạ gặp Âu Dương Thần Y hầu khẩn cầu cứu mạng cho tệ hữu?

Tây Môn Nghi bảo :

- Vì nhớ có một lần thiếu hiệp đã hạ cố gia ân, kể từ khi Tây Môn Nghi này sở hữu Phổ Quang kiếm bí kíp cũng là lúc toại nguyện, được đảm nhiệm trọng trách Giáo chủ bốn giáo Minh Nguyệt. Liệu đã đủ cho thiếu hiệp tin chưa?

Giang Cửu Linh giật nảy người :

- Hóa ra mọi lời của cô nương trước đây đều không có đến nửa phần sự thực? Kể cả việc bị quý giáo truy sát khắp nơi cũng là giả kỹ thực chỉ là ngụy kế giúp cô nương tiếp cận lung lạc dần tại hạ? Và giả như từng có cơ hội ắt cô nương không ngại chuyện kết liễu sau khi đã thuyết phục được tại hạ tự nguyện phó giao Phổ Quang sở học?

Tây Môn Nghi cười cười :

- Chuyện đã qua đừng nhắc lại làm gì, trái lại chỉ nên biết hiện lúc này, giữa ta và thiếu hiệp vì cùng cần lẫn nhau, hãy thành tâm thương lượng sao cho song phương cùng có lợi.

Giang Cửu Linh đành gật đầu :

- Nếu vậy điều tại hạ cần là Âu Dương Thần Y, Tây Môn giáo chủ đã biết, có thể giải thích đâu là cách để Giáo chủ đáp ứng kịp thời?

Tây Môn Nghi bảo :

- Thật may chuyến đi này cũng vừa khéo ta có mang lão Âu Dương cùng theo, hay nói đúng hơn ắt nhờ thiếu hiệp quá thật thà trung hậu nên hoàng thiên không nỡ phụ lòng, thiếu hiệp tin chăng?

Giang Cửu Linh trầm chấn động :

- Liệu có đáng tin chăng vì quá ư ngẫu nhiên và trùng hợp? Vậy có thể hiểu Tây Môn giáo chủ vì cũng có ý tìm tại hạ nên sự xuất hiện cùng mọi sắp đặt quyết không hề do ngẫu nhiên? Nhưng sao chỉ mang theo mỗi Âu Dương Thần Y? Còn tiểu Âu Dương và Hoa Tiểu Vân tỷ tỷ thì sao?

Tây Môn Nghi nhún vai :

- Tất cả vẫn vô sự về nếu cần, t hứa ngay sau khi được thiếu hiệp thuận tình đáp ứng, ba người bọn họ sẽ lập tức được phóng thích, quyết chẳng lưu giữ lâu hơn dù chỉ một hay nửa canh giờ.

Giang Cửu Linh vỡ lẽ liền cười :

- Rõ rồi vì ngại tại hạ không đáp ứng điều gì đó Giáo chủ lần này mang theo Âu Dương Thần Y là toan uy hiếp thiếu hiệp tại hạ? Vạn nhất tại hạ vẫn khước từ thì lần lượt rồi sẽ đến tiểu Âu Dương và Hoa Tiểu Vân tỷ chung số phận đúng không? Vậy quý giáo không ngại mọi phản ứng tất yếu có từ phái Điểm Thương một khi Hoa Tiểu Vân tỷ vong mạng ư?

Tây Môn Nghi lại nhún vai :

- Mọi chuyện chưa xảy đến hà tất vội đoán trước làm gì, hướng hồ dùng ba người bọn họ để uy hiếp thiếu hiệp vào lúc này chợt trở nên lỗi thời. Vậy càng không nên đề cập mãi làm chi, tóm lại nếu muốn ta phóng thích tất cả nếu muốn ả họ Hứa kia kịp được Âu Dương Thần Y dùng diệu thủ cứu nguy, thiếu hiệp chẳng còn cách nào khác ngoài việc nên cùng chúng ta thương lượng, thế nào?

Giang Cửu Linh miễn cưỡng đáp :

- Giáo chủ có thủ đoạn khá lắm, vậy nói, đi. Giáo chủ muốn tại hạ đáp ứng điều gì?

Tây Môn Nghi bảo :

- Ta chỉ mới sở hữu Phổ Quang công phu, rất cần vật nữa là Phổ Quang kiếm, hy vọng được thiếu hiệp đáp ứng, cho dù không vì Tây Môn Nghi nhiều thủ đoạn này thì cũng xin vì sinh mạng của ý trung nhân Hứa Thần Chung.

Giang Cửu Linh lại giật mình :

- Sao Giáo chủ muốn duy một mình tại hạ giúp truy tìm thanh Phổ Quang kiếm? Hay chỗ cất giấu vật đó chỉ tại hạ là đủ bản lĩnh thu hồi?

Tây Môn Nghi cười cười :

- Trước chân nhân dừng hồng dung vải thưa che mắt thánh, vì hạ lạc của thanh Phổ Quang kiếm chỉ ai may mắn phát hiện di học Phổ Quan mới đủ tư cách tổ tường nơi cất giấu. Tóm lại hãy cho ta biết Phổ Quang kiếm được cất giấu ở đâu, đáp lại mọi đề xuất của thiếu hiệp cũng ngay lập tức được toại nguyện.

Giang Cửu Linh chợt bảo :

- Tại hạ muốn gặp Âu Dương Thần Y trước vì chỉ cần một lời minh bạch về mệnh hệ của Hứa Thần Chung cô nương chỉ là bằng hữu không hề là ý trung nhân như Giáo chủ nghĩ.

Tây Môn Nghi quả quyết lắc đầu :

- Không phải ta ngại thiếu hiệp đột ngột giở trò vì ngoài một lão Âu Dương trong tay ta hãy còn hai sinh mạng khác, tuy nhiên bình sinh ta luôn cẩn trọng, một khi chưa được đáp ứng thì dù thế nào cũng không thể để thiếu hiệp toại nguyện.

Giang Cửu Linh liền lùi lại :

- Vậy thì thôi, vì như đã nói kể cả Hứa cô nương cũng vô can với tại hạ, mệnh hệ của họ thế nào, bất quá tại hạ chỉ áy náy một ít rồi cũng qua. Phần Giáo chủ thì mãi mãi vô vọng vì đừng mong tìm thấy Phổ Quang kiếm quả thật chỉ mỗi một mình tại hạ là biết rõ chỗ cất giấu. Xin cáo từ.

Tây Môn Nghi đành nhượng bộ :

- Chờ đã vì ta còn ý này.

Giang Cửu Linh thăm dắc ý :

- Xin cho nghe.

Ngờ đâu chỉ có Giang Cửu Linh là giật mình khi nghe Tây Môn Nghi bảo :

- Hung đồ lúc này là do bốn Giáo chủ hạ độc thủ, tuyệt nhiên không phải do trùng độc như thiếu hiệp vì luôn kém hiểu biết nên mới nghĩ sai. Vậy thiếu hiệp nghĩ sao nếu ta thổ lộ hiện đã có nhân vật quyết đuổi theo toan lấy mạng cầu Hoàng đế? Hãy tin ta và phi thiếu hiệp e chẳng ai kịp đuổi theo để lại tiếp tục cứu giá. Đồng thời ta sẵn sàng nhận giữ ả họ Hứa thay thiếu hiệp, nhưng sau đó thiếu hiệp phải nhanh nhanh quay lại, một là sẽ thấy lần này ta thật tâm với thiếu hiệp như thế nào và điều thứ hai ta hứa, lúc quay lại thiếu hiệp sẽ thấy bệnh tình ả họ Hứa nhất định phải có dấu hiệu thuyên giảm. Nào mau quyết định đi, nếu vẫn chưa tin thì nghe đây, kẻ đuổi theo cầu Hoàng đế là một nhân vật gọi là Thiên Ma, thế nào?

Không dám không tin, Giang Cửu Linh lập tức có quyết định :

- Được tại hạ thử tin Giáo chủ chỉ thêm lần này, nhưng nhớ, bất kỳ ai trong họ nếu có mệnh hệ nào, hừ, thì chính tại hạ sẽ tự tay dùng Phổ Quang kiếm pháp tận sát Minh Nguyệt giáo. Có cần tại hạ thử phô diễn dù chỉ là bằng thanh Liễu Diệp kiếm này chẳng? Dù không thể bằng thanh Phổ Quang kiếm nhưng Giáo chủ hãy tin uy lực cũng vào loại không thể lường, cần chẳng?

Tây Môn Nghi vội lắc đầu :

- Nào, đi mau đi. Kéo không kịp lại trách ta.

Giang Cửu Linh đành đặt Hứa Thần Chung nằm lại và chỉ như thế mới có thể khẩn trương thi triển khinh thân pháp Thượng Tuyết Phi đến tột đỉnh, lao vút đi thật nhanh và nhẹ như bóng u linh.

Vù...

Nhìn theo Tây Môn Nghi giật mình đến bàng hoàng đành nhẹ nhàng tiến đến nhắc Hứa Thần Chung lên, quyết chẳng dám sơ suất gây thê tổn hại nghiêm trọng hơn cho Hứa Thần Chung.

* * * * *

Với một thi thể bị vỡ toang lồng ngực, nằm cách đó không xa là một thiên lý mã cũng đã chết với thủ cấp đã vỡ nát, đều là các tử trạng mà không ai nhìn mà không kinh hoàng, Giang Cửu Linh lo lắng nhìn và tìm quanh vì đã biết hung thủ là ai nhưng với một nhân vật cùng một thiên lý mã nữa nếu không kịp tìm thấy để ứng cứu thì thời gian càng kéo dài tạo cơ hội cho hung thủ gây nhiều hậu quả không lường.

Nhưng màn đêm đen từ lâu đã buông phủ khắp vạn vật, xung quanh đều tĩnh lặng, đất trời thì rộng mênh mông, Giang Cửu Linh dù đang nôn nóng, lòng tự như lửa đốt cũng tự rõ chẳng thể trong nhất thời để có nhận định chuẩn xác đâu là phương hướng cần tìm đuổi.

Do vậy Giang Cửu Linh vẫn chỉ dám lẳng lặng dò tìm, vừa phi thân di chuyển vừa ngưng thần lắng nghe quyết chẳng bỏ sót dù một động tĩnh cực nhỏ nhưng thủy chung không dám mở miệng hoặc lên tiếng gọi.

Và hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm, bất chợt Giang Cửu Linh nghe từ xa xa mơ hồ vọng đến một chuỗi tiếng hí thê thảm.

Thần tình chấn động, Giang Cửu Linh lập tức bật người lao đi nhanh đến độ không thể nào nhanh hơn.

Vù...

Đã vậy lúc Giang Cửu Linh bắt đầu có thể nghe một chuỗi cười ngạo mạn, xuất phát đúng từ phía đang lao lao đến thì toàn bộ tâm tưởng của Giang Cửu Linh hầu như chỉ chăm chăm hướng về phía đang lao đến.

Vù...

Khoảng cách cứ dần thu ngắn và với cước lực chẳng mấy may suy giảm, cuối cùng Giang Cửu Linh cũng đến được nơi cần đến và bắt đầu nhìn rõ dần cảnh có một lão nhân vừa cười vừa vươn dần cánh tay với năm ngón tay khoằm lại, khum thành chiêu trảo chục chộp vào đỉnh đầu của một nhân vật thứ hai chẳng hiểu sao có tư thế quỳ, đầu cúi xuống có thể hiểu cảm đã chạm ngực và đành phải chìa đỉnh đầu ra sẵn sàng đón nhận chiêu trảo tiễn biệt của lão nhân nọ.

Lão nhân vẫn cười dù không lớn thì vẫn là tràng cười đắc ý vì sắp mãn nguyện với chiêu trảo cũng vừa vặn bật xuất chạm vào đỉnh đầu nạn nhân :

- Ha ha...

Ào...

Không thể chần chừ và Giang Cửu Linh cũng không thể gây kinh động bằng cách lên tiếng để nạt hoặc phát thoại can ngăn, chỉ với khinh thân pháp vẫn tiếp tục thần tốc lao đến, từ tả thủ của Giang Cửu Linh cũng bất thần bật xuất ra một tia chớp loé, cực nhanh nhắm thẳng đến và chiếu xạ ngay vào cửa miệng đang há ra cười của lão nhân độc ác nọ.

Vù...

Một tia chớp bật loé xé màn đêm chính là nguyên do khiến lão nhân nọ không thể không phát hiện, vì thể với phản ứng cũng đáng được kể là tốt cùng lợi hại, chiêu trảo đang giáng hạ xuống của lão nhân đã bất thần được hất ngược lên và chộp chéo ra, vừa nhanh tốc chộp vào tia chớp vừa găm quất :

- Ai? Muốn phóng xạ ám khí toan ám toán lão phu ư, chỉ vô ích, lui.

Và chiêu trảo cũng lập tức chấn chạm vào tia chớp.

Choang...

Với tiếng chấn chạm như thể kim thiết bật va vào kim thiết nếu có làm toàn thân lão nhân bị chấn động phải thoái hậu từng bước dài thì khi Giang Cửu Linh xuất hiện kịp lúc để kéo nạn nhân đang trong tư thế quỳ cùng nhảy bật qua một bên, chính Giang Cửu Linh phải kinh hoàng kêu lên :

- Không phải nhân vật ta muốn giải cứu? Đây là ai? Sao đối với một người đã chết lão Thiên Ma vẫn độc ác dùng tay như thể được bọc bằng sắt quyết thủy nát thủ cấp nạn nhân?

Đến lúc này lão nhân cũng nhận ra Giang Cửu Linh :

- Là người? Hay lắm, để xem với Liễu Diệp kiếm chẳng còn người làm cách nào thoát khỏi Thiên Vồng thiết Trảo của lão phu quyết luyện để báo thù cho mộ Địa Ma đã bị tiểu tử người sát hại. Đỡ.

Thiên Ma lao đến với cả song trảo cùng chập chờn lao vào Giang Cửu Linh.

Vù...

Giang Cửu Linh kiên trì lùi bước :

- Gọi là Thiết trảo, lão bọc sắt kín ở hai tay ư? Và để luyện lão đã thảm sát bao nhiêu nạn nhân rồi? Ở đây kia có một thi thể nằm cạnh một tuần mã, phải chăng cũng là kiệt tác của lão?

Vù...

Phần lão Thiên Ma thì chẳng hề úy kỵ Giang Cửu Linh lùi bao nhiêu lão lần lượt đến bấy nhiêu :

- Chớ nói nhiều lời vì đối với lão phu dù có hạ sát thủ cả ngàn nạn nhân vẫn vô khả bù lại tổn thất kể từ khi mộ Địa Ma bị tiểu tử người độc ác sát hại. Hãy mau nạp mạng.

Ào...

Giang Cửu Linh lùi lại nữa :

- Kể cả tử mộ Địa Ma là Giang Cửu Linh này, nếu muốn báo thù lão cứ tìm ta hà cơ mãi sát hại những nạn nhân vô tội. Còn một kỵ sĩ nữa cũng cười tuần mã tương tự thi thể ta vừa nói phải chăng lão đã để tẩu mất vì chẳng đuổi kịp?

Lão Thiên Ma bật cười sảng sặc :

- Hóa ra đây là điều người quan tâm? Vậy đừng dò hỏi vô ích vì lão phu chẳng biết gì cũng chẳng trông thấy gì ngoài sự ngẫu nhiên bỗng dưng tìm thấy một vài đối tượng để tiến hành diễn luyện Thiết Trảo công. Hy vọng người đã an tâm và nạp mạng cho lão phu, đỡ. Ha ha...

Ào...

Nhưng với thân pháp có thể bật thoát bất tiến vô thường, thân hình Giang Cửu Linh chợt bật lùi xa ra và tiếp đó cứ linh hoạt thoát tả thoát hữu chẳng ra bỏ chạy cũng chẳng thể hiện sự tránh chiêu cho dù Giang Cửu Linh chợt bảo :

- Ta có việc khẩn đành hẹn lần sau sẽ lĩnh giáo Thiên Vồng Thiết Trảo của lão. Hừ.

Lão Thiên Ma động nộ gầm vang bởi thủy chung lão tuy thấy Giang Cửu Linh thoát tả thoát hữu là thể nhưng để dịch chuyển bám theo hầu có cơ hội sử dụng công phu Thiết Trảo thì lão vô khả :

- Người nhất đảm và khiếp nhược thế sao? Không được đi nấu chưa nạp mạng cho lão phu. A...

Đang quát lão chợt kêu vì đó là lúc đột nhiên Giang Cửu Linh dừng thân và xuất hiện ngay trước mặt lão với gương mặt thật lạnh lùng :

- Nói mau, sao ta tìm nhưng không thấy thanh Liễu Diệp kiếm? Lão xuất hiện cùng ai? Và sao phải dùng thủ đoạn này tước đoạt vũ khí tùy thân của ta? Nói.

Qua cơn chấn động bởi nhận thức bản lĩnh của Giang Cửu Linh là vô lường, lão Thiên Ma lại gầm quát và phát tác :

- Chớ nói nhảm. Hạ thủ người để báo thù cho mộ Địa Ma chỉ một mình lão phu là đủ, người hãy mau nạp mạng.

Ào...

Song phương đứng cách nhau thật gần, chiêu trảo của lão Thiên Ma lại được vận dụng toàn lực cứ ngỡ thế nào cũng đắc thủ ngờ đâu thân hình của Giang Cửu Linh lại đột ngột bật thoát cho dù chẳng một dấu hiệu nào cho thấy ở Giang Cửu Linh có sự thể hiện dụng lực.

Vù...

Đã vậy, sau lần thoái đó Giang Cửu Linh lại đột ngột bật tiến với một chiêu quyền thật nhanh xuyên lọt qua một chỗ hở cứ ngỡ không hề có giữa hai chiêu trảo luôn được lão Thiên Ma chồm vờn chực xuất, và chạm luôn vào giữa ngực lão. Cùng lúc đó lão mới nghe tiếng của Giang Cửu Linh nạt thật to :

- Mau nằm xuống, trúng này.

Trúng thật.

Bình.

Lão Thiên Ma lão đảo thối lùi huyết khí toàn thân cũng theo đó nhộn nhạo khiến hai mắt bị hoa lên.

Nhưng chưa hẳn do hai mắt lão tự hoa mà do thân ảnh của Giang Cửu Linh cùng lúc đó chọt tiến đến thật nhanh, đến khi mắt lão đã có thể nhìn thấy rõ trở lại thì ở huyết hầu lộ của lão đã bị một tay của Giang Cửu Linh vấu chặt :

- Người... ặc... ặc...

Giang Cửu Linh lạnh lùng nhìn lão đôi mắt thực hiện phát tỏa sát khí ngùn ngụt :

- Lão thấy Tam Ma Thám Trảo của ta như thế nào? Đừng ngỡ khi ta không còn Liễu Diệp kiếm thì vô khả đối phó và hạ sát thủ một đại ác ma như lão, tuy nhiên, ta cho lão một cơ hội. Nói mau, có một kỳ sĩ và một thiên lý mã ta đang tìm, lão thấy hay không thấy, nói.

Lão không thể nói có chăng chỉ có thể phát thành những tiếng kêu ằng ặc từ sâu trong cổ họng.

Vì thế khi thấy lão rung rẩy hươ tay như muốn đưa tay gỡ tay Giang Cửu Linh ra khỏi cổ lão nhưng không dám, Giang Cửu Linh đành lơ nhẹ tay và hắt hàm bảo :

- Nói đi vì đây là cơ hội cuối cùng cho lão.

Được nói nhẹ tay lão Thiên Ma há miệng hớp lấy hớp để những làn thanh khí nhìn cứ như các loài thủy ngư sắp chết ngộp vì bị quăng lên bờ, cũng nhờ đó lão mới có thể bắt đầu phát thoại :

- A... kỳ thực thì...

Bất chợt cả hai chiêu trảo từ hai tay được bọc sắt của lão cùng vồ cả vào Giang Cửu Linh thật nhanh :

- ... thì người phải chết.

Nhưng lão quên một điều tay của Giang Cửu Linh ở quá gần cổ lão thế nên lão dù nhanh vẫn không sao nhanh bằng Giang Cửu Linh :

- Kể chẳng nề bất ngộ phải chết.

Và toàn thân Giang Cửu Linh chợt xoay ngang sang bên tả, không chỉ vừa vặn kịp thoát hai chiêu trảo của lão cùng một lúc chộp vào mà từ cổ của lão Thiên Ma cũng vang lên một tiếng gậy khô khan.

Rắc.

Lập tức thân lão khựng lại từ từ khuyu chúi xuống, vô tình tự tạo thành tư thế chọt phục người quỳ xuống cạnh Giang Cửu Linh, giống cảnh vừa lúc này Giang Cửu Linh nhìn thấy lão đứng bên cạnh nạn nhân đang quỳ. Duy chỉ khác một điều là nạn nhân lúc này cúi gục đầu cảm tỳ ngực, thì lúc này lão Thiên Ma lại ngược mặt và đầu ra phía sau do cổ bị gãy vụn với đôi mắt đã trở nên vô hồn nhưng cứ ngược nhìn Giang Cửu Linh.

Huych.

Giang Cửu Linh bấy giờ mới ngoảnh mặt lại nhìn lão lần cuối :

- Lão đến chết vẫn không từ bỏ mọi thủ đoạn nham hiểm thâm độc nhưng lão quên một điều, mắt lão chọt lộ sát khí tự cáo giác mưu đồ của lão, khiến lão chẳng thể nào nhanh hơn ta. Vĩnh biệt lão, hừ.

Và Giang Cửu Linh xoay người bước đi.

Chợt.

Hí... i...

Thoạt nghe tiếng ngựa hí thân hình Giang Cửu Linh liền biến mất.

Vù...

Để khi xuất hiện Giang Cửu Linh đang ở một địa điểm khác với cảnh quang trước mặt là một người một ngựa đều bị cột chung vào nhau và còn một đoạn dây nữa cột chung tất cả vào một cội cây mọc giữa cả một rừng cây.

Lập tức Giang Cửu Linh khựng lại đứng cách xa mười trượng và khẽ gọi :

- Vạn tuế gia.

Nghe gọi người bị trói chặt và được đặt ngồi trên tuấn mã liền mừng rỡ kêu đáp lại :

- Giang tráng sĩ, sao không mau đến cứu quả nhân.

Giang Cửu Linh vẫn đứng yên :

- Khắp xung quanh đều sắc mùi hùng hoàng, Vạn tuế gia có thể cho biết đã thấy hung thủ tỏ lộ những hành động gì trước đó chăng?

Kỵ sĩ nọ liền thở dài :

- Họ là cừu nhân của Giang tráng sĩ thì phải, bởi họ báo trước thế nào cũng có Giang tráng sĩ xuất hiện cứu quả nhân và còn nói quả nhân đừng quá trông chờ, vì vị tất Giang tráng sĩ dám xả thân nếu đã biết quanh đây đều được chôn sẵn nhiều hỏa dược. Giang tráng sĩ mau đi đi, dù quả nhân có mệnh hệ nào quyết cũng không thể trách Giang tráng sĩ.

Giang Cửu Linh chậm chậm lược mắt nhìn quanh xuyên bóng đêm đen sao mãi còn dày đặc vô tình gây cản ngại rất nhiều cho bất luận ai dù mục lực tinh tường đến đâu :

- Họ gồm những ai? Vả họ có bảo là cừu nhân như thế nào với thảo dân chăng?

Kỵ sĩ lại thở dài :

- Họ không nói gì thêm bất quá quả nhân chỉ có thể nêu thêm một nhận định, họ gồm hai người và đều là nữ nhân.

Giang Cửu Linh vẫn tiếp tục nhìn dò xét khắp xung quanh :

- Há lẽ họ không tỏ lộ vì sao họ dám mạo phạm đến long thể Vạn tuế gia? Hay họ không nhận biết dù có đoạt được miễn tử bài thì tội của họ vẫn bị xử tru di tam tộc?

Kỵ sĩ lần nữa lại thở dài :

- Họ chẳng xem trọng quốc pháp, đâu ngại chuyện tru di tam tộc hay cửu tộc? Kể cả miễn tử bài họ cũng không màng hỏi đến hay tự ý chiếm đoạt. Thôi, Giang tráng sĩ mau đi đi, vì dù có liều thân e vẫn chết thảm cả hai.

Thật bất ngờ, Giang Cửu Linh lại cười vang và thay vì bỏ đi thì chợt thần tốc lao từ xa ào vào nhanh không thể tưởng :

- Đa tạ Vạn tuế gia quan tâm nhưng thảo dân không thể nào không cứu giá, mau đi nào ha ha...

Vù...

Mười trượng vượt qua để khi tiếp cận kỵ sĩ, Giang Cửu Linh thần tốc tung xuất cả song thủ, một trảo vầu chop vào và dụng lực quật bứt đứt toàn bộ mọi dây trói quanh thân kỵ sĩ, tay còn lại thì Giang Cửu Linh quật tung một quyền vào cội cây thật mạnh, tạo nên một tiếng chấn chạm cực to.

Bung Và với chấn lực phản hồi, Giang Cửu Linh lập tức nương theo và bật tung toàn thân quay trở lại chỗ xuất phát với một tay đã kịp mang theo kỵ sĩ, khi đó miệng vẫn cười vang :

- Ha ha...

Vù...

Tiếp đó Giang Cửu Linh liên tục điểm chân lao lướt đi mỗi lúc mỗi xa thì từ chỗ cội cây còn cột giữ lại mỗi một thiên lý mã mới bắt đầu vang phát lên vài loạt chấn nổ xé toang màn đêm.

Ầm.

Ầm.

* * * * *

Giang Cửu Linh áy náy phục người xuống và tâu :

- Vạn lần mong Vạn tuế gia khai ân, thảo dân còn bằng hữu đang lâm nguy cần giải cứu cũng còn nhiều kẻ thù thủy chung vẫn mãi giấu mặt ẩn mình, thật khó truy tìm nếu chỉ cậy dựa vào quốc pháp công môn, có chăng thảo dân xin hứa, khi tự sự hoàn thành, nguyện đem thân này toàn tâm toàn ý thuận phục Vạn tuế gia.

Trầm tướng quân khi đó mới thêm lời, nói hộ vài câu giúp Giang Cửu Linh :

- Giang tráng sĩ nói cũng đúng hướng hồ qua vài hiểm cảnh Vạn tuế gia vừa trải hẳn đã thấu cung cách hành sự của bọn võ lâm quả khác thường. Không phải bất luận ai cũng không tôn trọng quốc pháp nhưng cách họ thể hiện chẳng như mọi người nghĩ, cũng mong Vạn tuế gia khai ân, thành toàn cho Giang tráng sĩ.

Với sắc diện dù không giận vẫn uy, vị đại nhân có khí khái bất phạm nọ chột bảo :

- Được rồi và quả nhân hoàn toàn hiểu vì sao giới võ lâm chỉ muốn tự mình báo thù, thay vì cáo quan. Bởi mỗi bước chân hành tẩu giang hồ đều luôn cận kề nguy hiểm nhất là chẳng thể đoán biết trước hiểm cảnh từ đâu đến và do ai gây ra, thế nên có cơ hội đối diện, đa phần đều lâm phải tình thế chẳngặng đứng, nếu không giết địch ắt tự nạp mạng cho địch nhân. Và phần thắng chỉ thuộc về những ai có bản lĩnh cao hơn, nhất là luôn biết cẩn trọng từng bước chân. Thôi Giang tráng sĩ mau đi đi, nhưng đừng quên lời vừa hứa, quả nhân nhất định ngày ngày luôn trông chờ Giang tráng sĩ quay trở lại.

Giang Cửu Linh chỉ khi đó mới dám đứng lên :

- Tạ long ân, thảo dân xin cáo biệt.

Chợt Trầm tướng quân bảo :

- Nhờ nhận được tin cấp báo từ đệ tử Cái bang bốn tướng tuy lập tức kiêm trình đưa quân binh kịp đến cứu viện và hầu giá nhưng thời gian trôi qua cũng đã mất một ngày, tức là chậm thêm một ngày cho Giang tráng sĩ lo vãn hồi sinh mạng lệnh hữu. Vậy để lấy lại thời gian đã mất cũng là quãng thời gian cho Giang tráng sĩ có cơ hội tạm nghỉ ngơi, hãy lấy thiên lý mã của bốn tướng đây mà dùng, khi không cần dùng nữa, tự nó biết chạy trở lại cùng bốn tướng.

Giang Cửu Linh không thể không tiếp nhận :

- Thảo dân phần thì nhờ đệ tử Cái bang khẩn cấp đưa tin, phần thì vẫn khẩn trương thi triển khinh công đưa vg đi mãi không ngừng, về thời gian đã mất tuy không đáng kể nhưng quả thật nếu lại phải tiếp tục thi triển khinh công thì quả là vạn phần khó khăn. Dù sao vẫn mong đoạn đường từ đây Trầm tướng quân hầu giá đưa Vạn tuế gia về đại bản doanh sẽ được an toàn. Nếu không tộ của thảo dân dù có muôn thác cũng chẳng thể bù đắp tội.

Trầm tướng quân cả cười :

- Giang tráng sĩ yên tâm vì cùng lúc xuất phát với bốn tướng cũng có nhiều đạo tinh binh khác từ mọi hướng ắt sắp kéo đến, nhất định sẽ chẳng còn gì nguy hiểm nữa, dù toàn thể giới võ lâm bất chợt cùng xuất hiện vẫn chẳng sánh gì cả vạn tinh binh chỉ mỗi nhân vật hầu giá. Thôi, Giang tráng sĩ hãy mau đi đi, và nhớ thật bảo trọng đấy ha ha...

Hoàn toàn yên tâm Giang Cửu Linh nhân thiên lý mã và vung roi phi đi, vừa đỡ chân vừa có thêm nhiều cơ hội ngơi nghỉ tịnh dưỡng và vừa chẳng lo bị mất thêm thời gian do cước lực của thiên lý mã cũng đủ nhanh so với người tự dụng lực thi triển khinh công.

24. Chương 24: Mười Đồi Mười Kề Đối Lại Kề - Anh Hùng Nan Quá Mỹ Nhân Quan

Tây Môn Nghi vẫn nhẩn nại cười :

- Giang thiếu hiệp sao quá chậm? Có nghĩ để mất đi hai ngày là ả họ Hứa cũng thêm hai ngày càng cận kề tử cảnh?

Giang Cửu Linh đáp với thần sắc thập phần tươi tỉnh :

- Do tại hạ gặp chuyện ngoài ý muốn ngỡ đã vong mạng, dù sao tại hạ cũng tin Tây Môn giáo chủ quyết không thể để Hứa Thần Chung cô nương lâm nguy một khi đã nói có tình cờ đưa Âu Dương Thần Y cùng đi trong chuyến đi này.

Tây Môn Nghi mỉm cười :

- Nhưng nhìn sắc diện Giang thiếu hiệp thật khó tin đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn sắp nguy đến tính mạng. Liệu có thể giải thích chăng?

Giang Cửu Linh ung dung đáp :

- Tương tự qua sắc diện lúc này của Giáo chủ tại hạ tin Hứa cô nương ắt vẫn vẹn toàn nên đầu ngai cho Tây Môn giáo chủ tỏ tường, là thế này...

Và Giang Cửu Linh thuật lại toàn bộ câu chuyện cứu giá, cũng là lời giải thích vì sao bản thân phải chậm quay lại với Tây Môn Nghi những hai ngày so với đã hẹn. Cuối cùng Giang Cửu Linh thổ lộ :

- Nếu không có một ngày dù chỉ là được nghỉ ngơi trên lưng ngựa e Giáo chủ khó thể nhận ra tại hạ qua dáng vẻ thật bơ phờ, thật mong điều này không làm Giáo chủ thất vọng.

Tây Môn Nghi bật cười :

- Ý Giang thiếu hiệp nghĩ ta cần chế ngự một kẻ đã mệt mỏi hầu như kiệt lực vì đường xa ư? Đừng quá đa nghi trái lại Giang thiếu hiệp càng tươi tỉnh càng đủ đầy chân nguyên nội lực như thế này mới là nhân vật ta đang cần hầu giúp ta toại nguyện, thu hồi lại Phổ Quang kiếm. Nhân tiện cho ta hỏi, vì sao Giang thiếu hiệp quá mạo hiểm dám xả thân cứu giá dù biết trước sẽ có hỏa dược phát nổ phá hủy tất cả?

Giang Cửu Linh cũng cười theo :

- Tại hạ vốn ngại Giáo chủ chẳng muốn nghe vì đó là chuyện chỉ liên quan đến một môn phái đã lâu lắm không xuất hiện trên giang hồ, tương tự quý giáo Minh Nguyệt.

Tăng nhân cau mày :

- Là môn phái nào?

Giang Cửu Linh đáp :

- Là Thiên Băng phái.

Tây Môn Nghi ngơ ngác :

- Ta chưa nghe bao giờ nhưng sao Giang thiếu hiệp có thể đề quyết hai nữ nhân từng dùng hỏa dược đối phó suýt kết liễu được thiếu hiệp lại là người của Thiên Băng phái nào đó?

Giang Cửu Linh ung dung giải thích :

- Thiên Băng phái vốn có một công phu thượng thừa là Thiên Băng chỉ, hai nữ nhân tại hạ đề cập dĩ nhiên cũng đã luyện qua. Tuy nhiên họ luyện được đều nhờ tự linh hội, kỳ dư họ vẫn chưa đủ bản lĩnh lẫn tư cách phát hiện nơi ẩn giấu công phu Thiên Băng chỉ đích thực. Trái lại tại hạ nhờ một lần gặp nguy tình cờ đến được nơi ẩn giấu công phu Thiên Băng chỉ thế là...

Tây Môn Nghi cướp lời :

- Ta hiểu rồi, cũng như lần thiếu hiệp nhờ lâm nguy nên tình cờ đắc thủ sở học Phổ Quang kiếm, vậy công phu Thiên Bằng chỉ quả thật đã lọt vào tay thiếu hiệp?

Giang Cửu Linh quả quyết lắc đầu :

- Bằng cung là nơi họ nghĩ có thể đã ẩn giấu công phu ấy và Bằng cung cũng là nơi tại hạ ngẫu nhiên có cơ hội đặt chân đến. Tuy nhiên sẽ chẳng một ai tin, ở Bằng cung không hề tàng chứa Thiên Bằng chỉ công phu, tại hạ xin quả quyết điều đó vì thế xin nói tiếp, hai nữ nhân nọ thủy chung không tin lời tại hạ thế nên...

Một lần nữa Tây Môn Nghi lại đột ngột ngắt lời Giang Cửu Linh :

- Này chờ đã, theo câu chuyện vừa thuật, hai nữ nhân nọ kể cả cầu Hoàng đế cũng chẳng nghe họ nửa lời thổ lộ lai lịch, thiếu hiệp càng không gặp vậy sao đề quyết họ là hai nhân vật thiếu hiệp từng biết, là người của phái Thiên Bằng?

Giang Cửu Linh mỉm cười :

- Họ tự nhận là cừu nhân còn là hai nữ nhân, cũng có hai nữ nhân từng trước sau hai lần lập mưu giết tại hạ. Thêm lần này nữa chẳng phải họ thì ai? Huống hồ cũng phần nào giống như Giáo chủ, họ không tôn trọng quốc pháp, Hoàng thượng dù chết hay sống họ vẫn đứng vững. Thế nên tương tự khi họ dẫn dụ tại hạ đến gặp và phải chạm trán lão Thiên Ma, họ cũng dùng Hoàng thượng như là một công cụ để mong mình bạch hù thực về việc tại hạ có biết và có từng luyện qua Thiên Bằng chỉ hay chưa. Đối với lão Thiên Ma thì họ đã có phần toại nguyện là làm tại hạ không còn khí giới, vì thế họ tăng thêm hy vọng ắt sẽ thấy tại hạ thi triển công phu Thiên Bằng chỉ là cách duy nhất để cứu nguy cho Hoàng thượng. Tuy nhiên họ đã lầm, tại hạ vì không am hiểu cũng không cần Thiên Bằng chỉ vẫn đủ bản lĩnh thực hiện điều họ cứ ngỡ là không thể.

Tây Môn Nghi dần hiểu :

- Ý thiếu hiệp đoán nếu có công phu Thiên Bằng chỉ để thi triển thì hỏa dược dù chôn giấu sẵn vẫn không phát nổ?

Giang Cửu Linh lắc đầu :

- Tuy tại hạ chẳng thể đoán biết họ có những sắp đặt thế nào nhưng vẫn có thể quả quyết, nếu đừng có thêm tại hạ đặt chân vào phạm vi có chôn hỏa dược, giả như tại hạ có cách cởi bỏ dây trói cho Hoàng thượng từ xa thì hỏa dược có phát nổ cũng chậm hơn, tạm cho là đủ thời gian cho Hoàng thượng phi mã vượt thoát. Đằng này tại hạ buộc phải lao vào tuy mạo hiểm nhưng kỳ thực chẳng còn cách nào khác. Tóm lại càng ngẫm nghĩ tại hạ càng cảm thấy lạ sao lại cứ mãi gặp những cừu nhân nhưng chẳng thể nào hiểu nổi từng có oán thù như thế nào cùng họ.

Tây Môn Nghi cười cười :

- Sao lúc nêu điều tự nghi vấn tại hạ mãi nhìn ta? Phải chăng cũng đang muốn hỏi vì sao ta mãi luôn gây khó khăn cho thiếu hiệp? Vậy nghe đây, ta chỉ cần vì Minh Nguyệt giáo thu hồi những gì từng là sở hữu của bốn giáo. Nếu thiếu hiệp đáp ứng, hãy nên tin, ta sẽ không bao giờ xem thiếu hiệp như cừu nhân.

Được chứ?

Giang Cửu Linh thở hắt ra và chột bảo :

- Hứa cô nương như thế nào?

Tây Môn Nghi cũng chột hỏi ngược lại :

- Thiếu hiệp luôn quan tâm tới ả? Vì sao? Không vì ả là ý trung nhân ư? Và giả như xảy ra điều ngược lại, ả đã động lòng vì thiếu hiệp liệu có thể cho biết cảm nhận của thiếu hiệp là thế nào?

Giang Cửu Linh vụt cười nhạt :

- Trong hai nữ nhân vừa đề cập, có một từng nói với tại hạ điều tương tự luôn đề quyết Hứa cô nương đã để mắt tới tại hạ. Thật lạ là Giáo chủ cũng hỏi câu này.

Tây Môn Nghi cười cười :

- Thiếu hiệp nghi ta có biết và nhất là có cùng mưu toan với bọn họ? Sai rồi vì điều ta hỏi là vì nghe ả họ Hứa tự miệng thốt ra.

Giang Cửu Linh sức hiểu :

- Hứa Thần Chung đã lai tỉnh? Âu Dương Thần Y đã cứu mạng? Chỉ trong hai ngày thôi ư? Thật không thể tin, chứng tỏ Âu Dương Thần Y quả danh bất hư truyền.

Lập tức có tiếng cười lục khục từ xa vọng đến :

- Tiểu thiếu hiệp quá khen, có chăng, lão quê mùa này chỉ xin nhận nửa phần công lao. Nửa phần còn lại nếu không nhờ linh đan diệu dược kịp thời dùng bảo hộ tâm mạch thì dù là Hoa đà tái thế cũng không thể cứu vãn cho lệnh hữu.

Nhân vật tự nhận là lão quê mùa quả thật đang khệnh khạng xuất hiện tợ một lão nông, điều đó không làm Giang Cửu Linh kinh ngạc bằng vẻ mặt lẫn thái độ ung dung thư thái của lão nhân Giang Cửu Linh đoán biết chắc là Âu Dương Thần Y :

- Tiểu bối Giang Cửu Linh mãi hôm nay mới may mắn diện kiến thần y lão tiền bối, nhất là thấy lão tiền bối tợ hồ vẫn an khang như thuở nào, tiểu bối đây rất vui mừng.

Âu Dương Thần Y vẫn tiếp tục tiến tới và lại lục khục cười :

- Sao lão đây lại không an khang tráng kiện? Chẳng những vậy cả tiểu Âu Dương lẫn Hoa cô nương phía Điểm Thương cũng tương tự. Có chăng chỉ lúc đầu mới thực sợ hãi và lo lắng cứ ngỡ e sinh mạng chẳng còn. Tuy nhiên, khi đột ngột tợ Minh Nguyệt giáo thay ngôi đổi chủ đến lượt Tây Môn giáo chủ đảm đương trọng trách, bọn lão cũng lập tức hồi sinh chỉ thoát một cái bồng trở thành thượng khách luôn được Minh Nguyệt giáo trọng đãi. Nếu cứ mãi được ăn ngon ngủ yên thì lo gì không an khang tráng kiện. À, ắt tiểu thiếu hiệp đang trông gặp lại lệnh hữu? Hãy tin lão, lệnh hữu chỉ sau vài ngày an dưỡng nhất định sẽ khôi phục nguyên vẹn như thuở nào. Và nếu muốn gặp sao thiếu hiệp không tự nêu lên đề xuất? Lão phu tin Tây Môn giáo chủ đại nhân đại lượng quyết không thể tiểu thiếu hiệp thất vọng.

Giang Cửu Linh thở phào nhẹ nhõm và nở nụ cười thật tươi dành cho Tây Môn Nghi :

- Giáo chủ sao không nói sớm? Khiến tại hạ mãi nghĩ mọi người thế nào cũng bị Giáo chủ bạc đãi hóa ra tất cả chỉ là ngộ nhận, mong Giáo chủ lượng thứ.

Tây Môn Nghi cười cười :

- Trước đây cũng có phần lỗi thuộc về ta đã dùng kế đối phó thiếu hiệp, nhưng với thời gian hơn nửa năm cận kề lại thọ ân thiếu hiệp cứu nguy một lần lẽ nào ta ngu xuẩn chẳng nhận ra thiếu hiệp là người như thế nào ư? Do vậy khi có cơ hội nhờ thu hồi được sở học Phổ Quang kiếm, ngay khi tiếp nhận trọng trách Giáo chủ bốn giáo, việc trọng đãi những nhân vật như Âu Dương lão thần y đây dù không để lấy lòng thiếu hiệp thì cũng có lợi cho bốn giáo sau này. Qua đó ta hiểu, dùng uy phục người vẫn không sao bằng dùng đức, đã vậy dù thiếu hiệp ắt vì ngại nên không tiện nói ra, ta vẫn xin thỉnh thiếu hiệp cùng ta đến gặp lệnh hữu kéo lại tiếp tục nghị thủy chung ta vẫn dùng kế đối phó thiếu hiệp. Xin mời.

Tây Môn Nghi đi trước Giang Cửu Linh và Âu Dương Thần Y theo sau, và vì giữa Giang Cửu Linh và Âu Dương Thần Y chưa từng hội diện nên dù đi bên cạnh Giang Cửu Linh cũng chẳng biết mở lời như thế nào hầu phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng chợt xuất hiện làm cho bản thân Giang Cửu Linh tự cảm thấy phần nào nặng nề.

May thay lão Âu Dương chợt kêu lên :

- Mê Tâm tuyền là một nơi rất lạ ngẫu nhiên do trời đất sinh ra, là nguyên do khiến lão từ khi xuất hiện lập tức chọn làm nơi ẩn cư, vô tình được gán ngoại hiệu Ấn Sơn Bất Kiến nhưng nhờ đó, lão nói thật, bình sinh chỉ mới thấy duy nhất mỗi một nhân vật dù chẳng được lão phục vụ vẫn tự thoát được độc chất tự có trong Mê Tâm tuyền. Tiểu thiếu hiệp có thể cho lão phu nghe một lời giải thích chăng?

Giang Cửu Linh vui vẻ đáp ứng :

- Thật vinh hạnh được lão tiền bối xem là nhân vật duy nhất ngẫu nhiên rơi vào trường hợp biệt lệ, kỳ thực tất cả đều do may hoặc đúng hơn là do phúc phận. Có một loại kỳ thảo điều lạ lùng là cùng lúc kết thành mười tám quả nho nhỏ có màu đỏ mà sau khi tự phục xong nếu thoát đầu có gây nóng bức và tột cùng khó chịu thì mãi sau này, nhờ Phong Trần Cuồng Cái lão tiền bối dùng kiến văn uyên bác giải thích, tiểu bối mới biết đây là Thập Bát Chu Hán Quả có công năng diệu dụng tự Thiên Niên Hà Thủ Ô, vì thế độc chất Mê Tâm tuyền cũng tự hóa giải, không gây tổn hại cho tiểu bối. Và còn lạ hơn khi kỳ thảo đó chẳng còn, Mê Tâm tuyền cũng dần tan biến chất độc và từ lâu nay đã trở lại một dòng suối bình thường. Âu Dương lão tiền bối lý giải như thế nào về hiện trạng khác thường này?

Âu Dương Thần Y chợt trở nên hoang mang ngơ ngẩn lạ :

- Thập Bát Chu Hán Quả? Thật là từ cổ chí kim lão chưa nghe loại kỳ thảo nào tương tự, Thập Bát Chu Hán Quả... ừm...

Vì thế kể như lão không nghe nên không hề đáp lại lời Giang Cửu Linh vừa hỏi, dù vậy Giang Cửu Linh cũng không để tâm hướng hồ vừa vịn lúc đó Tây Môn Nghi chợt hắng giọng gọi :

- Đến nơi rồi, Hứa cô nương có nhận ra đây là ai chăng? Và hãy nhớ bốn Giáo chủ chưa bao giờ thất hứa.

Nơi đặt chân đến là một ngôi miếu hoang và từ bên trong lập tức có bóng người loạng choạng tiến ra :

- Giang nhân huynh, vậy mà muội nghĩ Giáo chủ chỉ muốn trấn an nên lừa muội.

Giang Cửu Linh vội lướt đến và xuất hiện cạnh nàng :

- Tại hạ có lỗi đã không kịp quay lại đúng hẹn, thật mừng vì thấy Hứa cô nương tai qua nạn khỏi, nghe Âu Dương Thần Y lão tiền bối bảo cô nương chỉ cần an dưỡng đôi ba ngày thì hoàn toàn phục nguyên. Vậy xin đừng gắng sức.

Tây Môn Nghi phì cười :

- Thiếu hiệp không thể mãi giấu lòng hướng hồ ai lại không như vậy, kể ta cũng phần nào đổ kỵ vì chưa có cơ hội được thiếu hiệp quan tâm và lo lắng như thế này.

Hứa Thần Chung đỏ mặt vội liếc nhìn Giang Cửu Linh :

- Có một sự thật lẽ ra từ lâu muội phải cho nhân huynh biết, là nếu lai lịch của Giang Cửu Linh huynh đúng như muội nghĩ thì giữa hai chúng ta từ nhỏ đã được các trưởng bối chỉ phúc giao hôn, không phải ngẫu nhiên muội cho Tây Môn giáo chủ tỏ tường muội từng có tình ý với Cửu Linh huynh như thế nào.

Giang Cửu Linh chấn động nhưng kịp trấn tĩnh và bảo :

- Xin hãy tạm gác lại những gì định nói liên can đến thân thể tại hạ.

Và chợt đổi giọng Giang Cửu Linh ngược nhìn Tây Môn Nghi :

- Đúng như đã hứa tại hạ xin tỏ thật cho Giáo chủ biết nơi đang cất giấu bảo kiếm Phổ Quang, đó là...

Tây Môn Nghi giật mình :

- Sao? Thiếu hiệp như muốn ly khai ngay? Lẽ ra nên nán lại chờ cho lệnh hữu hoàn toàn khôi phục mới phải?

Giang Cửu Linh lắc đầu :

- Đa tạ Giáo chủ quan tâm vì ngoài Hứa cô nương kể như an toàn, tại hạ còn một bằng hữu nữa hiện vẫn chưa rõ mệnh ra sao. Dù vậy để thực hiện điều đã hứa Giáo chủ nghe đây, bên trong phần rỗng của pho tượng Thiên Thủ Phật kỳ thực còn lưu hai câu nữa, nhất định chỉ ám thị chỗ cất giấu Phổ Quang kiếm là: “kiếm giấu trong tự - xuyên đỉnh Phổ Quang” và tại hạ đoán, ắt nói đến Phổ Quang tự, một nơi thực sự hiện hữu và tồn tại thì Giáo chủ phải nên tìm ngay. Phần tại hạ xin cáo biệt cũng lần nữa xin đa tạ.

Dứt lời Giang Cửu Linh quả quyết đưa Hứa Thần Chung đi trước ánh mắt ngày càng ngỡ ngàng của Tây Môn Nghi cùng lão Âu Dương Thần Y.

Chỉ khi Giang Cửu Linh đi sắp khuất Tây Môn Nghi nghĩ sao không biết vội kêu :

- Sao thiếu hiệp không quan tâm cũng không lời nào hỏi thăm tiểu Âu Dương và Hoa Tiểu Vân?

Giang Cửu Linh chợt thi triển khinh công ung dung đưa Hứa Thần Chung đi ngày càng nhanh, chỉ còn một câu nói là ném lại, một lời đáp dành cho Tây Môn Nghi vừa hỏi :

- Quý giáo luôn đối đãi họ như thượng khách, tại hạ đã hoàn toàn yên tâm thì dù không hỏi cũng chẳng có gì lo ngại. Nhân tiện xin cho gửi đến họ một lời vãn an, hậu hội hữu kỳ nếu có duyên thì ắt có ngày gặp lại. Cáo biệt.

Vút * * * * *

Hứa Thần Chung vẫn không nói gì và chỉ lo lắng lên tiếng khi thấy Giang Cửu Linh cứ mỗi lúc mỗi thêm tỏ ra khẩn trương :

- Đã xảy ra hoặc sắp xảy ra sự biến gì sao?

Giang Cửu Linh vội đặt một tay lên miệng và có phần hài lòng nhìn lại những gì vừa sắp đặt :

- Đừng gây kinh động vì cho dù chưa xảy ra, tại hạ cũng không muốn trong vòng vài ba ngày tới lại bất ngờ xảy ra sự biến ngoài ý muốn. Tóm lại tại hạ chỉ thực sự yên tâm khi cô nương hoàn toàn hồi phục.

Hứa Thần Chung kinh ngạc đành lên tiếng hỏi thật khê :

- Ý muốn nói, muội và huynh phải tạm lưu lại đây một thời gian? Vậy sao lúc này vội bỏ đi, lẽ ra có thể lưu lại theo đề xuất của Tây Môn giáo chủ?

Giang Cửu Linh cười lạt :

- Hai ngày qua hãy thử nhớ lại, kể từ khi cô nương lai tỉnh, họ đã đối xử như thế nào liệu có dấu hiệu nào nhỏ cho thấy thái độ họ tiền hậu bất nhất chăng? Hãy cứ đáp sau đó tại hạ sẽ giải thích.

Hứa Thần Chung cau mày vẽ cổ nhớ lại :

- Cũng có, đấy là đột nhiên Tây Môn Nghi giáo chủ tỏ ra quan tâm cứ gặng hỏi mãi về tình ý đã có hay chưa từ phía Giang Cửu Linh huynh dành cho muội.

Giang Cửu Linh nhẹ thở dài, vội ngồi xuống cạnh nàng :

- Nghe đây, tại hạ không chủ ý gây tổn thương đối với tấm chân tình rất có thể cô nương đang dành cho tại hạ nhưng lời đáp này không là điều tại hạ đang chờ. Xin hỏi lại, nhất là về thái độ của lão Âu Dương Thần Y có gì khiến cô nương nghi ngờ chăng? Cũng xin chớ xem nhẹ điều này vì vừa lúc gặp lại, tại hạ phát hiện cô nương đã lộ một thoáng sững sờ có vẻ như không hề ngờ tại hạ gọi lão nhân đó là Âu Dương Thần Y. Có hay không?

Nàng nhẹ gật đầu :

- Có, vì từ khi tỉnh lại, quả thật muội chẳng thấy lão có biểu hiện gì hoặc là chăm sóc hoặc là mừng hay lo cho bệnh tình của muội, thế nên không ngạc nhiên sao được khi nghe nhân huynh gọi lão là thần y.

Giang Cửu Linh nhẹ chạm vào tay nàng :

- Đừng vội thay đổi lối xưng hô vì quả thật tại hạ, à... huynh cũng thích khi được muội, người đầu tiên gọi Cửu Linh huynh. Bây giờ thì muội nói đi, huynh xin nghe thật sự lai lịch và thân thế của huynh như thế nào?

Đang khi nói, Giang Cửu Linh vừa tiến hành thực hiện một điều mà thoạt phát hiện Hứa Thần Chung phải kêu, suýt nữa là trở thành tiếng hét thét thốt :

- Huynh sao vậy? Sao lại tự làm máu huyết bản thân tuôn chảy nhiều đến vậy? Hãy mau ngăn lại, đừng làm muội thêm hoảng hốt.

Giang Cửu Linh vỗ nhẹ lên tay nàng :

- Yên tâm, huynh sẽ tự điểm huyết chỉ huyết khi nào cảm thấy đủ vãn lại, điều này cũng liên quan đến lời lão thần y giả mạo từng thất ngôn thổ lộ, lão bảo, chỉ dám nhận nửa phần công lao, bởi nửa phần còn lại theo

lão, muội nhờ kịp phục diệu được linh đan, tâm mạch được bảo hộ nên tính mạng được bảo toàn. Nhưng kỳ thực theo huynh nhớ ngày qua ngày muội chỉ được huynh phục cho một hoàn linh đan chủ ý chỉ trì sinh mạng làm gì có diệu được nào khác, có chăng muội còn nhớ lúc giữa ngàn tinh binh đột nhiên bị lũ hung nhân xông ào đến quyết đoạt mạng muội? Khi đó muội trúng không ít độc châm, nghiêm trọng nhất là có một mũi suýt cắm phạm vào tâm thất muội, sau đó vì máu huyết bản thân huynh có công năng khắc độc, khi đã tự trích huyết cho chảy vào một vỏ rượu dùng để giải độc cho không ít quân binh bị trúng độc châm, huynh còn để máu huyết chảy tràn vào miệng muội không ít. Bây giờ ngẫm lại mới rõ, huynh từng có phúc phận dùng đủ mười tám quả cây gọi là Thập Bát Chu Hán Quả, thế nên không chỉ bỗng dưng có nội lực ngày càng tinh tiến mà máu huyết bản thân huynh còn là linh đan diệu được, có thể nói là công năng cải tử hoàn sinh. Muội minh bạch chưa? Vậy nếu mỗi ngày huynh cho muội dùng lưng một bát máu huyết này, phần huynh thì chỉ cần yên tĩnh nghỉ ngơi là đủ, riêng muội thì mới mau chóng hồi phục cho dù có hay không có thần y.

Hoàn toàn vỡ lẽ và càng đỡ lo khi thấy Giang Cửu Linh quả thực đã tự ngăn lại với máu huyết đã chảy vào lưng lưng một bát :

- Lai lịch của huynh liên quan đến hai chữ Cửu Linh và Cửu Linh huynh đích thực mang họ Thích cũng là hôn phu của muội được chỉ phúc giao hôn từ nhỏ. Như vậy với máu huyết của Cửu Linh huynh đã và đang sinh tồn cùng máu huyết của muội, đây quả là thiên duyên tiền định thêm một nguyên do nữa giúp muội sớm tìm phu quân lẽ ra phải chờ khi về đến Cửu Linh Hồ Điệp Phong muội mới được phép thổ lộ.

Giang Cửu Linh cau mày :

- Huynh cũng nhớ muội từng phân vân thế nào và cuối cùng cũng khẳng khái không thể tiết lộ, vậy đâu là nguyên nhân khiến muội thay đổi chủ ý, quyết định nói rõ lai lịch của huynh?

Hứa Thần Chung vùng thở dài :

- Khúc đại ca đã làm muội thất vọng vì thế muội nghĩ, chẳng thà sớm nói ra biết đâu nhờ có Cửu Linh huynh điều muội đang lo lắng dù thật sự xảy ra vẫn còn hy vọng được cứu vãn.

Giang Cửu Linh gật mình :

- Khúc Thụy ư?

Nàng gật đầu :

- Động Cửu Linh ngoài một sự thật từng là nơi ám tàng nhiều chất độc tự cổ chí kim chẳng đâu sánh bằng thì còn một bí ẩn nữa là có tàng chứa một pho võ học tuyệt thế kinh nhân, gọi là Cửu Linh Hồ Điệp chương. Đồng thời từ trước đến nay công phu này chỉ những ai trở thành chủ nhân Cửu Linh động mới đủ tư cách luyện, muội chỉ là Thiếu chủ nhân, theo nghiêm luật chỉ khi kết hôn thì hoặc muội hoặc phu quân muội mới danh chính ngôn thuận trở thành chủ nhân. Bấy lâu nay Khúc đại ca luôn theo đuổi muội, thiết nghĩ đây là chuyện bình thường và thủy chung nếu muội chẳng tìm thấy Cửu Linh huynh thì điều hiển nhiên diễn ra tiếp đó, ắt muội phải cùng Khúc đại ca nên danh phu phụ. Ngờ đâu gần đây muội phát hiện Khúc đại ca đã lên luyện Cửu Linh Hồ Điệp chương. Điều đó làm muội vỡ lẽ, Khúc đại ca theo đuổi muội chẳng gì khác ngoài dụng tâm sớm danh chánh ngôn thuận được vận dụng công phu đã lỡ luyện. Y không những không thành tâm với muội mà còn tự phạm phải trọng tội muôn ngàn lần khó thể dung tha, thế nên điều muội lo là có thể y lúc này đã tự ý hồi sơn, và điều lập tức y có thể thực hiện là lập tức gây náo loạn, tạo hậu quả khó lường cho Cửu Linh Hồ Điệp Phong, thậm chí sau đó với thuật dụng độc cao minh, y sẽ khiến vô lâm chao đảo. Cửu Linh huynh, chỉ có Cửu Linh huynh mới đủ bản lĩnh và tư cách cứu vãn tất cả không riêng cho Cửu Linh Hồ Điệp Phong mà cho toàn thể vô lâm.

Giang Cửu Linh lại cau mày :

- Công phu Cửu Linh Hồ Điệp chương kỳ thực lợi hại như thế nào? Thế lực hiện nay của Cửu Linh động ra sao? Vì lúc ở Thiên Sơn, theo Mộc Lê Chân kể thì bản lĩnh của Khúc Thụy không lợi hại lắm dù sao đó chính Mộc Lê Chân lại nêu một nhận định ngược lại, tự hồ ngấm ngấm cảnh báo huynh, rằng Khúc Thụy còn nhiều công phu sở học chưa bộc lộ.

Hứa Thần Chung giải thích :

- Cửu Linh động trước kia chỉ có vài ba người, đều là những nhân vật hoặc vì tuyệt vọng nên tự ý tìm chết hoặc vô phúc bị sẩy chân rơi vào Cửu Linh Hồ Diệp Phong. Nội tổ mẫu của muội là một trong số đó, và vì không ai chết, lại ngày càng có thêm nhiều người lần lượt rơi xuống, tăng nhân số lên, nội tổ mẫu nhờ thân thủ cao minh nhất nên tự ý trở thành chủ nhân, có phận sự, một là bảo toàn cho tất cả và hai là liệu cách sao cho tất cả phải có ngày được cơ hội tái xuất giang hồ.

Giang Cửu Linh nghi hoặc :

- Điều gì ngăn cấm họ không được tùy ý tái xuất?

Nàng đáp :

- Độc chất tự có ở đó, nếu độc chất không tự phát tác nhờ địa hình và linh khí ở Cửu Linh Hồ Diệp Phong thì bất luận ai tự ý ly khai chỉ cần rời xa nơi có linh khí tất phải thăm tử độc phát thân vong.

Giang Cửu Linh hoang mang :

- Nhưng muội và Khúc Thụy vẫn vô sự dù đã ly khai Cửu Linh động khá lâu?

Nàng trả lời :

- Toàn là nhờ đại công của Độc Vương Khúc Quân nội tổ của Khúc Thụy, Độc Vương là nhân vật duy nhất xuất hiện ở Cửu Linh Hồ Diệp Phong không phải vì sơ ý hoặc muốn tìm chết, trái lại, thị vào bản lĩnh dùng độc, nội tổ Khúc Thụy đến và quyết khám phá bí ẩn của Cửu Linh Hồ Diệp Phong, và Độc Vương đã toại nguyện. Vì nhớ có tài dụng độc của Độc Vương, nếu bất luận ai có lệnh xuất sơn, đều không ngại nữa chuyện bị thân vong do độc phát. Tuy nhiên chỉ hân hữu mới có người xuất sơn và đều tùy vào định đoạt của chủ nhân, như muội và Khúc Thụy nhận lệnh xuất sơn vì để tìm Cửu Linh huynh.

Giang Cửu Linh đã hiểu :

- Rõ rồi và nếu Khúc Thụy đã dám tự ý lên luyện Cửu Linh Hồ Diệp chứng tỏ đã sẵn có mưu đồ, vạn nhất y đủ bản lĩnh và tùy tiện tự phong là chủ nhân Cửu Linh động liệu với thực lực tự có trong tay, muội nghĩ Khúc Thụy sẽ bắt đầu từ đâu?

Nàng lắc đầu :

- Có thể từ Cái bang nếu xét đến mối cừu thù từng tồn tại giữa Độc Vương Khúc Quân và Phong Trần Cuồng Cái. Cũng có thể bắt đầu từ đám quân binh do Khổng Du Phát thống lĩnh từng khiến y, một là phải cách chia muội và hai là phải bộc lộ thân thủ nhờ công phu Cửu Linh Hồ Diệp chứng mới thoát thân.

Giang Cửu Linh vội trao bát máu huyết cho nàng :

- Muội uống đi, chờ khi muội hoàn toàn hồi phục chúng ta sẽ liệu tính.

Nàng uống nhưng chờ sau này liệu tính thì nàng không ưng thuận :

- Cửu Linh huynh chưa cho muội biết đã nghi ngờ Tây Môn Nghi giáo chủ như thế nào?

Giang Cửu Linh nghiêm mặt lại :

- Nơi này không đủ kín đáo sẽ rất nguy hiểm nếu chúng ta dùng để nấu thân lâu dài, thế nên muội cần yên tâm tịnh dưỡng, càng sớm hồi phục thì càng thuận lợi, nhớ chưa? Vậy huynh chỉ đáp ứng thêm một nghi vấn này của muội, có hai nguyên do khiến huynh nghi ngờ. Thứ nhất Tây Môn Nghi là người từ lần đầu gặp mặt huynh quả quyết, chỉ luôn thích dùng mưu kế thủ đoạn, không cần biết đến ai miễn sao có lợi cho bản thân là đủ. Huống hồ chỉ mới hai ngày trước, lúc huynh đề xuất cần tìm Âu Dương Thần Y chữa trị cho muội, chính Tây Môn Nghi từng bộc lộ cũng có ý dùng Âu Dương Thần Y cùng hai nhân vật nữa từ lâu luôn bị Minh Nguyệt giáo sinh cầm để uy hiếp và buộc huynh phải tiết lộ nơi cất giấu bảo kiếm Phổ Quang, thế nên huynh thật không tin Tây Môn Nghi chợt thay đổi thái độ và bằng cách này cách khác chủ ý cho huynh biết những nhân vật đang bị Minh Nguyệt giáo sinh cầm đang được đãi như thượng khách. Bản tính khó đổi giang sơn dễ dời. Còn nguyên do thứ hai, rất có thể cùng đi với Tây Môn Nghi lần này từng có một Âu Dương Thần Y đích thực, phải như thế Tây Môn Nghi mới dám cùng huynh tiến hành thương lượng vì thế huynh tin, mới chẳng ngại tạm phó giao muội cho Tây Môn Nghi. Tuy nhiên với lão Âu Dương vừa rồi, huynh quả quyết là không phải, Tây Môn Nghi đã biết huynh chưa từng gặp Âu Dương Thần Y bao giờ,

huống hồ đột ngột lại có những hai ngày để tha hồ bàn mưu định kế và có mọi sắp đặt cần thiết và chính lão Âu Dương lúc này đã tự cáo giác thân phận giả mạo. Vì mệnh danh là thần y lẽ ra lão phải tỏ tường về những kỳ hoa dị thảo hơn mọi người. Đằng này Phong Trần Cuồng Cái lão tiền bối còn biết về Thập Bát Chu Hán Quả một thần y như lão lại không mấy may am hiểu. Tóm lại lần này cũng là kế của Tây Môn Nghi, vì lo cho muội, huynh đành giả ngây giả ngô kể cả khi Tây Môn Nghi gọi với theo, chủ ý nhắc huynh nhớ về các nhân vật đang bị Minh Nguyệt giáo sinh cầm, huynh cũng giả vờ không quan tâm chỉ tương kế tựu kế có ý cho Tây Môn Nghi biết huynh tin lão Âu Dương đó là thật. Và đành hy vọng, nhờ đó có thể giúp Âu Dương Thần Y đích thực cùng tiểu Âu Dương và Hoa Tiểu Vân vẫn tạm vô sự bình yên.

Hứa Thần Chung dù chỉ mơ hồ hiểu vẫn thực sự cảm kích :

- Được Cửu Linh huynh quan tâm lo lắng bất chấp mọi gian nguy, muội thêm tin giữa chúng ta thật sự có duyên phận tiền định, nhưng theo cung cách hành động vừa rồi của Cửu Linh huynh, có thể quả quyết chẳng hề để Tây Môn giáo chủ nghi ngờ. Vậy có gì Cửu Linh huynh vẫn mãi lo, như sợ Minh Nguyệt giáo có thể bất chợt xuất hiện và gây bất lợi?

Giang Cửu Linh cười lạt :

- Huynh bồn tẩu giang hồ tuy chưa được bao lâu nhưng so ra đã trải qua quá nhiều gian nguy hơn muội thập bội phần, nhờ đó cũng tự thu thập không ít lịch duyệt để có thể nhận định, muội quá ngây thơ, làm sao lường hết mọi âm mưu thủ đoạn nhất là của hạng người như Tây Môn Nghi. Tuy nhiên phần đối phó đã có huynh chỉ cần muội cứ nghỉ ngơi là đủ. Nào hãy ngủ đi.

Và Giang Cửu Linh điểm luôn vào thủy huyệt của nàng khiến nàng lập tức chìm vào giấc ngủ chẳng hề do mong muốn.

* * * * *

Thoạt tỉnh lại vì được giải khai huyết đạo, Hứa Thần Chung vẫn hỏi :

- Mọi sự vẫn ổn chứ Cửu Linh huynh?

Giang Cửu Linh cười cười :

- Cũng may tuy có dấu hiệu bị truy tìm nhưng chẳng hiểu sao vẫn chưa ai phát hiện ra chúng ta, thể trạng của muội hiện thế nào?

Hứa Thần Chung hoan hỉ đáp :

- Nhờ huyết được của Cửu Linh huynh, nếu sau ba lần phục được vẫn không có kết quả thì chẳng hóa ra muội phụ lòng kỳ vọng của Cửu Linh huynh ư? Muội đã hoàn toàn phục nguyên rồi.

Giang Cửu Linh lập tức đứng lên :

- Chúng ta đi thôi vì càng nghĩ đến Khúc Thụy huynh càng thêm lo cho Trầm tướng quân.

Hứa Thần Chung hoang mang :

- Sao? Đi ngay ư? Nhưng sắc diện của Cửu Linh huynh hãy còn nhợt nhạt, đã giảm mất ba bốn máu huyết chứ ít gì? Thậm chí Cửu Linh huynh cũng không cho muội có cơ hội thuật rõ về lai lịch thân thể của Cửu Linh huynh. Ba ngày qua cứ giải huyết cho muội tỉnh chỉ phục xong một bát huyết được là Cửu Linh huynh lại bắt muội ngủ, thật không công bằng nhất là đối với chính bản thân Cửu Linh huynh.

Giang Cửu Linh vẫn khẳng khái :

- Huynh biết tự lo liệu huống hồ bản thân cảm thấy vẫn ổn, còn về lai lịch thân thể đã có muội kể từ nay vẫn bên cạnh huynh việc gì phải vội? Đi nào.

Hứa Thần Chung đành miễn cưỡng theo chân cùng Giang Cửu Linh từ chỗ ẩn mấy ngày qua đi ra và lập tức nàng nghe Giang Cửu Linh quát :

- Ai?

Thoảng chấn động Hứa Thần Chung vội hườm sẵn chân lực ngờ đâu chỉ nghe có tiếng người hô hoán gọi từ xa :

- Giang thiếu hiệp? Đúng không?

Giang Cửu Linh lập tức lắc người biến mất chỉ ném lại cho nàng mỗi một câu ngắn gọn :

- Là người của Cái bang.

Tuy nhiên bấy nhiêu đó cũng quá đủ cho Hứa Thần Chung hiểu, nàng vội thi phân theo.

Vút.

Nhưng lúc vừa nhìn thấy Giang Cửu Linh quả đang thẳm thì đối thoại cùng một đệ tử Cái bang nàng chạy đến chưa kịp hỏi thì bất chợt bị Giang Cửu Linh chụp vào tay và đưa đi ngay :

- Mọi đoán đúng, Khúc Thụy bắt đầu từ Cái bang, đi nào.

25. Chương 25: Anh Hùng Kiệt Sức Lâm Hiểm Cảnh - Cửu Linh Hồ Điệp Chưởng Cứu Nguy

Sau vài lần hỏi thử khơi chuyện và không nghe Giang Cửu Linh đáp trái lại chỉ thấy Giang Cửu Linh tiếp tục vận dụng khinh công tột đỉnh để lao đi, Hứa Thần Chung chợt hiểu vì thế cứ dần thêm lo lắng chẳng thể đoán biết Khúc Thụy đang và sau này sẽ còn gây thêm nhiều hậu quả như thế nào.

Và kể từ đó cũng đến lượt nàng rơi vào trạng thái trầm tư không còn nghĩ gì nữa ngoài điều mong muốn duy nhất là sớm đến được nơi cần đến ắt cũng là trạng thái lúc này của Giang Cửu Linh.

Giang Cửu Linh vẫn tận lực lao đi tự hồ biết rõ phương hướng là điều nhất định nhân vật đệ tử Cái bang lúc này xuất hiện chỉ báo bấy nhiêu đó là đủ.

Vù...

Cuối cùng thì cũng đến, Hứa Thần Chung thẳm kêu như vậy khi phát hiện Giang Cửu Linh quả thật đang lơ lửng cước lục.

Tuy nhiên thay vì ngay lập tức xuất hiện bởi theo Hứa Thần Chung nhìn thấy thì xa xa ở phía trước quả nhiên có dấu hiệu của những trận giao phong thì Giang Cửu Linh đột ngột lòi nàng cùng phi ẩn ngay vào giữa một tàng cây thật cao.

Vút.

Và ở đây Giang Cửu Linh cũng không mở miệng phát thoại bất kỳ lời nào chỉ đau đáu dán mắt nhìn về phía trước xuyên qua từng tán lá, là dấu hiệu cho Hứa Thần Chung hiểu, một là dừng vội gây bất kỳ tiếng động nào và hai là cứ nên nhìn ra phía trước, mọi hư thực ắt tự tỏ bày.

Hứa Thần Chung đành lẳng lặng giương mắt nhìn và tuy chưa thể nghe gì vì khoảng cách còn khá xa nhưng nàng vẫn đủ mục lực thấy ở đó giữa một khoảng trống tọa lạc trước một ngôi cổ tự cơ hồ sắp đổ nát vì quá cũ kỹ rêu phong là một vòng người gồm các đệ tử Cái bang đều lặng lẽ ngồi kín xung quanh, chỉ giữa họ là hai nhân vật đang đứng hoàn toàn đối lập nhau về mọi phương diện.

Hai nhân vật đó gồm một trẻ một già, một y phục tươm tất với một y phục rách bươm và còn một sự đối lập nữa, nếu nhân vật trẻ tuổi mặc y phục tươm tất đang giữ thái độ lạnh lùng và điềm tĩnh lạ thì lão nhân ăn mặc rách rưới đối diện lại có vẻ lo lắng đầy xúc nộ.

Cả hai đang còn gườm gườm nhìn nhau là cơ hội cực tốt cho Hứa Thần Chung lập tức thì thào vào tai Giang Cửu Linh :

- Như Khúc Thụy còn mãi đấu khẩu với lão Cuồng Cái, họ nói những gì?

Thân thủ của muội dĩ nhiên không thể sánh với Cửu Linh huynh, mau cho muội biết họ đang đấu khẩu điều gì?

Thật lạ Giang Cửu Linh không màng đáp dù chỉ nửa lời.

Hứa Thần Chung hiểu lại thì thào nữa :

- Theo muội đoán những đệ tử Cái bang không phải ngẫu nhiên ngồi kín xung quanh, vì nếu sắp xảy ra động thủ giữa Khúc Thụy và lão Phong Trần Cuồng Cái thì chỉ an toàn nhất cho họ là phải mau giãn ra, còn nếu toan lập trận chỉ đối phó một mình Khúc Thụy, cách họ ngồi vừa không thành trận vừa bất lợi cho họ. Giống như họ đã bị trúng độc thì đúng hơn nghĩa là Khúc Thụy đã ra tay chủ ý là sớm loại bỏ họ khỏi vòng chiến, muội muốn lên đến gần hơn, để vạn nhất sinh mạng họ lâm nguy, chỉ muội cứu họ mới mong giảm thiểu hậu quả dù do Khúc Thụy gây ra nhưng hệ lụy nhiều nhất vẫn là Cửu Linh động của muội.

Cửu Linh huynh thấy thế nào?

Giang Cửu Linh chợt nhắm mắt lại đồng thời nhờ kém theo một lượt gập đầu dù nhẹ vẫn đủ cho Hứa Thần Chung hiểu Giang Cửu Linh ưng thuận tán đồng.

Nàng liền nhẹ nhàng ly khai và nhờ nội lực đã phục nguyên lại thêm không phải phí lực dù đã trải qua chặng đường dài - do đã có Giang Cửu Linh quan tâm đưa nàng cùng đi - thế nên trong thoáng chốc nàng đã có thể tiến lại gần hơn tha hồ ẩn thân nghe ngóng và không ngại bị Khúc Thụy cùng lão Phong Trần Cuồng Cái hoặc bất luận ai ngẫu nhiên phát hiện.

Cả hai quả thật vẫn còn đối thoại và in Khúc Thụy đang lạnh lùng lên tiếng :

- Như đã nói Khúc mỗ chỉ muốn cùng Cuồng Cái lão công bằng quyết đấu thanh toán mọi cừ thù từng có trước kia giữa lão và gia nội tổ Khúc Quân, chứ nếu chẳng phải thế và sự thật đúng như lão nghĩ về Khúc mỗ, cho Khúc mỗ khi đã tiếp nhận hết chân truyền của gia tổ, chủ ý xuất hiện là để mưu đồ độc xưng bá võ lâm thì liệu những đệ tử quý bang quanh đây liệu có toàn mạng mãi đến lúc này chăng? Nhân thể cũng cho lão hay bởi Khúc mỗ không muốn nhọc bằng khi đã muốn thì chuyện Khúc mỗ độc bá võ lâm chỉ dễ như trở bàn tay, lão tin chăng?

Lão Phong Trần Cuồng Cái vẫn xúc nộ :

- Đừng nghĩ lão phu dễ dàng tin người là hạng người biết hành động quang minh lỗi lạc, thôi chẳng nhiều lời nữa, nếu hôm nay là ngày đại bất hạnh của bốn bang thoát tiên là hiểm họa xảy đến cho Phân đà này thì lão phu dù mất mạng vẫn quyết ngăn không để điều đó xảy ra. Nếu muốn tận diệt trước hết người phải bước qua xác của lão phu, xuất thủ đi để xem sau bốn mươi năm tự thoái ẩn tuyệt tích, lão Độc Vương có thêm bản lĩnh gì lợi hại và đã chân truyền y bát cho người được bao nhiêu phần.

Khúc Thụy vẫn chẳng vội xuất thủ :

- Sao lão vẫn quả quyết Khúc mỗ đến là có ý gây cảnh tàn sát? Được lắm, để lão tin, đây, hãy nhận lấy lọ giải dược này ắt sẽ giúp đệ tử quý bang tạm chi trì thêm ít nhất là hai canh giờ hoàn toàn đủ để lão có thời gian tận dụng toàn bộ sở học trước khi cam nhận bại vì không là đối thủ của Khúc Thụy này.

Đưa tay như thể toan đón lấy lọ giải dược được Khúc Thụy ném qua lão Phong Trần Cuồng Cái chợt cười và hất kinh đẩy về một bên tợ hồ xem đó là phế vật :

- Từ xưa nay hễ là hảo ý của lão Độc Vương lão phu chỉ luôn tâm lĩnh và chẳng một lần dám động tay đến. Người là hậu sinh của lão ấy, hảo ý của người càng nên đề phòng, nào hãy ra tay đi chớ nhiều lời nữa, ha ha...

Khúc Thụy cũng cười :

- Khúc mỗ đã cạn lời tin hay không tùy lão, còn việc động thủ là điều vô khả tránh. Mau tiếp chiêu, ha ha...

Ào...

Lão Phong Trần Cuồng Cái lập tức xuất thủ đối phó ngờ đâu phát hiện Khúc Thụy đột ngột thu kinh lại còn giẫm chân bất chợt nhảy vọt lên cao, lão giận dữ lao theo :

- Người thật độc ác, muốn từ trên cao chỉ vãi tung một lượt độc phấn là tiêu diệt tất cả ư? Đừng mong toại nguyện, đỡ.

Ào...

Khúc Thụy vẫn cười và ung dung từ giữa không trung tưng một kinh đồ thẳng vào chưởng lực của lão Phong Trần Cuồng Cái :

- Cứ để xem rồi Khúc mỗ có được toại nguyện hay không, đỡ này ha ha...

Ầm.

Dư kinh chấn chạm làm Khúc Thụy dù lơ lửng vẫn bị đẩy bay.

Lão Phong Trần Cuồng Cái cũng bị dao động chực rơi xuống, nhưng thật không hổ danh Phong Trần Cuồng Cái, bằng khinh công Cuồng Phong Tảo Bộ tốt cùng ảo diệu, lão bất chợt lảng không đảo bộ và lập tức tự uốn người lao vút theo Khúc Thụy :

- Hay lắm, ra được chỗ thoáng đảng thế này lão phu chẳng còn gì úy kỵ nữa. Mau tiếp chiêu.

Ào...

Khúc Thụy hạ thân xuống và lập tức bật xuất một đợt kinh uy mãnh :

- Đây cũng là chủ ý của Khúc mỗ, kéo lão thảm bại lại bảo vì úy kỵ sợ hệ lụy đồ tử đồ tôn nên chẳng thể tận lực. Xem chiêu.

Vù... ầm...

Vù... ầm...

Lão Phong Trần Cuồng Cái bật cười một lần nữa nhờ Cuồng Phong Tảo Bộ nên chủ động xuất chiêu chiếm lấy tiên cơ :

- Thật chẳng ở người cũng có hảo ý? Vậy đa tạ nha nhất là vì người đã để mất lợi thế lá điều ắt khiến người hối hận. Đỡ này ha ha...

Ào...

Cùng lúc này Hứa Thần Chung vì thấy có cơ hội lập tức lao vọt ra thoát tiên là nhặt lọ giải dược vừa rồi đã bị lão Phong Trần Cuồng Cái vì không tin Khúc Thụy nên quyết không nhận.

Nàng vừa đưa lọ giải dược lên mũi ngửi, chợt có tiếng thét lạnh lạnh cơ hồ xuất phát ngay cạnh tai nàng :

- Mau đưa đây cho ta.

Và có một luồng gió kinh vụt phốt qua người nàng.

Vù...

Kinh tâm Hứa Thần Chung vì quyết thu giữ lọ giải dược nên bật người thoái bộ thật nhanh :

- Thật to gan toan cướp giải dược ư? Đỡ.

Ầm.

Hứa Thần Chung đang hồi bộ nhờ kịp xuất lực và chạm kinh, khiến dư kinh tác động giúp nàng lùi nhanh hơn.

Nhưng tiếng chạm kinh và sự xuất hiện của Hứa Thần Chung làm lão Phong Trần Cuồng Cái ngay khi phát giác lập tức nghĩ khác, lão quát giận dữ :

- Bọn người thủ đoạn khá lắm, dùng Khúc Thụy cầm chân lão phu để tiểu liễu đầu Hứa Thần Chung và đồng đảng mặc tình gây thảm sát ư? Lão phu tuy trúng kế nhưng quyết bọn người để chuộc lại, đỡ.

Ào...

Ào...

Khúc Thụy cũng nhìn thấy Hứa Thần Chung :

- Đa tạ trời Phật, Thiếu chủ nhân vẫn vô sự lại đến rất đúng lúc. Nhưng còn ai vừa vào cổ tự? Nếu không là bằng hữu Thiếu chủ nhân mau mau giúp Khúc mỗ ngăn lại chớ để kẻ đó lạm sát Cái bang là điều lão Phong Trần Cuồng Cái cứ nhất mực ngờ oan cho Khúc mỗ. Lão cũng nên mau dừng tay, không khéo tất cả cùng bị trúng kế của đệ tam nhận thì khôn. Mau dừng tay nào.

Ầm! Ầm!

Lão Phong Trần Cuồng Cái đang cuồng nộ Khúc Thụy thì mãi nói thiếu mọi ứng phó cần thiết khiến hậu quả đưa đến là Khúc Thụy bị kích lùi :

- Hự.

Hứa Thần Chung lo lắng vội hỏi :

- Khúc đại ca không sao chứ?

Hỏi xong với cảm nhận không cần chờ nghe Khúc Thụy đáp lời, Hứa Thần Chung lập tức bật người lao ngay vào cổ tự, là nơi quả thật vừa có một bóng nhân ảnh đã lao vào, cũng là nhân vật vừa cùng Hứa Thần Chung bất thần chạm kinh :

- Được, để muội vào xem.

Vút.

Hành vi của Hứa Thần Chung càng khiến lão Phong Trần Cuồng Cái thêm cuồng nộ, lão giao chiêu bất tận tấn công vào Khúc Thụy :

- Đỡ chiêu, xử lý người xong, lão phu sẽ tính đến ả kia, đỡ.

Ào... ào...

Khúc Thụy quyết lần này không thất thế liên quát :

- Lão thật đa nghi quá đáng, nhưng e lão chưa đủ tư cách như vừa nói. Đỡ này.

Vù... ầm...

Ào... ầm...

Chợt có bóng Hứa Thần Chung xuất hiện trở lại :

- Bên trong không có ai ngoại trừ một ít đệ tử Cái bang vẫn đang tự điều trị chữa thương, Khúc đại ca đã hạ độc đệ tử Cái bang ngồi quanh đây thật sao?

Khúc Thụy chợt cười :

- Kể cả Thiếu chủ nhân cũng nghi như thế sao? Nếu vậy, được, do Khúc mỗ thực hiện đầy miễn sao có cơ hội thay gia tổ báo phục mối hận xưa cùng lão Phong Trần Cuồng Cái là đủ. Đỡ chiêu, ha ha...

Ào... ào...

Lão Phong Trần Cuồng Cái vẫn luôn nghi ngờ dù đối với Hứa Thần Chung cũng vậy :

- Hay lắm bọn người kẻ tung người hứng ngờ qua mắt được lão phu sao? Đã vậy để xem người có tư cách báo hận chăng? Xem chừng.

Vù... ầm...

Ào... ầm...

Trận giao đấu giữa Khúc Thụy và lão Phong Trần Cuồng Cái cứ diễn khai đến chiêu thứ mười nhưng kỳ thực chưa hề trọn vẹn, bởi vẫn luôn có tiếng Hứa Thần Chung xen vào dù diễn tiến ngày càng tăng nghi ngờ cơ hội cả hai thì sát khí vẫn chưa tăng đến đỉnh điểm vì cả hai cùng bị phân thần. Như lúc này chẳng hạn, Hứa Thần Chung lại lên tiếng sau khi xem xét kỹ lo giải được của Khúc Thụy từng hảo ý phó giao cho lão Phong Trần Cuồng Cái. Nàng kinh ngạc kêu :

- Đây thật là giải được? Không ai tiên hạ độc sau đó tự ý trao tặng giải được, Khúc đại ca mau nói đi các đệ tử Cái bang bị ai hạ độc và tại sao?

Khúc Thụy vụt gắt :

- Khúc mỗ không biết hướng hồ dù nói ra chẳng ai tin. Vậy hà tất hỏi mãi Khúc mỗ làm gì, có chăng Khúc mỗ chỉ biết mỗi một chuyện là đòi lão Phong Trần Cuồng Cái phải trả mỗi hận đã vay. Đỡ.

Vù... vù...

Lão Phong Trần Cuồng Cái dù sao cũng bắt đầu mơ hồ hiểu phần nào sự thật, vì thế thay vì gầm quát nữa, lão vừa chuyên tâm chuyên chú giao đấu với Khúc Thụy vừa thi thoảng liếc nhìn để xem Hứa Thần Chung đang làm gì mà cứ mãi loay hoay cạnh các đệ tử Cái bang mãi ngồi như trước. Và lão nghe Hứa Thần Chung lại kêu, dĩ nhiên chỉ để hỏi Khúc Thụy :

- Kể hạ độc không là Khúc đại ca, vì đây là loại độc tuy không phát tác tức thời nhưng dường như càng để kéo dài càng tăng thêm độc tính, muội chưa thấy bao giờ. Vậy liệu lộ giải được của Khúc đại ca có thu hiệu quả chăng một khi đây là cách hạ độc hoàn toàn hữu biệt? Muội thật không thể mạo hiểm, ý Khúc đại ca thế nào?

Lần này Khúc Thụy không đáp chỉ chăm chăm vào mỗi việc chỉ ít phải đả bại lão Phong Trần Cuồng Cái thì mới nghe :

- Đỡ chiêu, một chiêu nữa này.

Ào...

Vù...

Phần lão Phong Trần Cuồng Cái thì càng lúc càng khó thể bỏ qua từng câu nói và từng cử chỉ động thái của Hứa Thần Chung, lão bị phân thần bắt đầu bị Khúc Thụy dồn ép đến lúc dần nóng mặt. Lão quát :

- Lão phu sợ ngươi sao? Đỡ thì đỡ, xem đây.

Ào... âm...

Vù... âm...

Chợt nghe Hứa Thần Chung reo :

- Cửu Linh huynh đến là tốt rồi, muội đang ngại lại có địch nhân xuất hiện, làm muội này giờ không dám chuyên chú nghĩ cách giải độc cho họ.

Lão Phong Trần Cuồng Cái thầm nhẹ thở phào vì quả nhiên thấy có Giang Cửu Linh vừa đến, và thêm phần khích lão cũng reo :

- Hảo tiểu tử, hãy chịu khó để tâm đến lũ đồ tử đồ tôn họ lão phu, có thể lão phu mới rảnh tay cho gã họ Khúc này ném mùi lợi hại. Mau tiếp chiêu.

Ào... ào...

Khúc Thụy thì càng thêm lăm lè vì thế càng thêm dốc lực quyết phân thắng phụ cùng lão Phong Trần Cuồng Cái :

- Chưa biết ai sẽ ném mùi lợi hại ả ai, đỡ.

Vù... âm...

Ào... âm...

Phần Giang Cửu Linh thoát xuất hiện thay vì để Hứa Thần Chung lo việc nhận định cũng như nghĩ cách giải độc cho các đệ tử Cái bang thì lại vẫy tay gọi Hứa Thần Chung cùng đứng qua một bên :

- Có một sự thật huynh khuyên muội nên cân nhắc, thứ nhất Khúc Thụy quả nhiên chẳng phải kẻ hạ độc, thứ hai vì mỗi hận đời trước, Khúc Thụy không thể không tìm đến Cái bang quyết cùng Phong Trần Cuồng Cái lão tiên bối phân cao hạ. Thứ ba tuy huynh chưa biết công phu Cửu Linh Hồ Điệp chừng như thế

nào nhưng dường như Khúc Thụy thủy chung chưa từng dùng đến. Tóm lại ý huynh muốn nói, Khúc Thụy chưa phải hạng nhân vật đáng cho chúng ta đề phòng như muội từng nghĩ. Tuy nhiên, Khúc Thụy như là hạng người bản tính, rất dễ bị khích nộ khi gặp điều bất như ý thế nên điều huynh khuyên muội cân nhắc, chính là tính khí này của Khúc Thụy. Đừng vì nghi ngờ mà đề quyết bất kỳ điều gì cho Khúc Thụy nhất là khi chẳng hề có bằng chứng. Do vậy điều tốt nhất lúc này là cứ để cả hai mặc tình giao phong, muội cũng chớ nên tỏ ra quá thân mật với huynh. Có thấy không vừa có thêm huynh xuất hiện, Khúc Thụy như mất hẳn kềm chế tuy vẫn tiếp tục giao đấu nhưng cách xuất chiêu tự hồ như chỉ muốn mạng đổi mạng.

Nói xong Giang Cửu Linh không chờ Hứa Thần Chung hoặc nói hoặc tỏ lộ bất kỳ phản ứng gì, Giang Cửu Linh tự ý tách khai tìm một chỗ trống gần đó và ngồi xuống thật ung dung như thể bản thân chẳng có gì lo toan ngoài mỗi một việc được một phen quan chiến mãn nhãn.

Hứa Thần Chung đương nhiên lắng nghe không sót bất kỳ lời nào của Giang Cửu Linh và có thêm một sự thật mà nàng không thể không thừa nhận, đó là khi Giang Cửu Linh tự ý tách khai ngồi ra một chỗ hữu biệt so với nàng thì lạ thay đấu pháp của Khúc Thụy cũng thay đổi, xuất chiêu ổn định hơn và tự hồ không dùng đến nữa những chiêu được Giang Cửu Linh nhận định là mạng đổi mạng.

Sự thật này làm nàng hoang mang chột đứng yên, mắt nhìn vào trận chiến và chẳng ai rõ nàng có nhìn thấy gì hay không, hoặc giả vì nàng mãi ngẫm nghĩ mọi lời của Giang Cửu Linh vừa nhận định nên dù nhìn vẫn như không nhìn.

Phần Khúc Thụy và lão Phong Trần Cuồng Cái lúc này mới thực sự toàn tâm toàn ý xuất lực giao chiêu với nhau, vận dụng hết mọi biến ảo cũng như mọi sở trường trong toàn bộ mọi sở học của mỗi người.

Được một lúc lão Phong Trần Cuồng Cái dù ngạc nhiên nhưng vẫn kềm thán phục.

- Khá đấy, quả là hậu sinh khả úy người hơn hẳn lão Độc Vương khi xưa khiến lão phu không thể không nghi xuất xứ võ học của người chẳng hoàn toàn do lão Độc Vương chỉ điểm, có đúng như thế chẳng Khúc tiểu tử? Đỡ này.

Ào...

Khúc Thụy càng trấn tĩnh thì càng thêm có vẻ lạnh lùng lúc đầu :

- Cho dù thế nào từng chiêu từng thức được Khúc mỗ vận dụng vẫn là sở học tổ truyền của Khúc gia. Lão sợ thảm bại toan tìm cách biện minh ư? Vậy sao không nhận bại ngay đỡ phí thời gian cơ hội cả hai? Tiếp chiêu này.

Vù... ầm...

Lão Phong Trần Cuồng Cái bật cười :

- Lão phu phát hiện ngoài toàn bộ sở học người đã đạt toàn bộ chân truyền của lão Độc thì cả về miệng lưỡi cay độc người cũng tiếp nhận đầy đủ chẳng kém. Rất tiếc cũng như nội tổ người trước kia, nếu muốn tìm cách khích nộ lão phu thì chỉ hoàn toàn vô dụng. Và nhờ đó ha ha... năm xưa lão phu mới hơn nội tổ người, ắt bây giờ người cũng vậy thôi. Đỡ ha ha...

Ào...

Ngờ đâu họ Khúc cũng cười :

- Ý lão toan khích nộ lại Khúc mỗ thì phải? Vậy thì lầm rồi, bởi gia tổ năm xưa chỉ vì trúng kế khích nộ của lão nên nhất thời cam nhận bại. Phần Khúc mỗ lão tin chẳng nếu không vì một cầm kỵ vô khả vượt qua thì chẳng quá ba chiêu lão ắt đã thảm bại. Tuy nhiên có kéo dài trận đấu thế này cũng thuận lợi vì nhờ đó nỗi nhục bại tất phải đến sẽ ngày càng ngấm sâu khiến lão đau hơn là chết. Hầy đỡ ha ha...

Vù... ầm...

Ào... ầm...

Rốt cuộc lão Phong Trần Cuồng Cái là người bị khích nộ, lão giận dữ quát vang :

- Bình sinh chẳng một ai dám quả quyết chỉ ba chiêu là đã bại lão phu, người tư cách gì? Thật ngông cuồng tự phụ, muốn đã bại lão phu hử? Đỡ này, muốn lão phu đau hơn là chết ư? La người thì có, đỡ này.

Ào... âm...

Vù... âm...

Nhưng thân thủ bản lĩnh của Khúc Thụy hầu như chưa lần nào hiển lộ hết thực lực, và nếu trước kia ở Thiên Sơn, Khúc Thụy vì sự xuất hiện đột ngột của Hứa Thần Chung phân thần và suýt bị Đồng Duy Khôi đoạt mạng thì lúc này đây bất luận lão Phong Trần Cuồng Cái với bản lĩnh cao minh hơn họ Đồng, dù tận lực thể mấy vẫn chưa thể chiếm thượng phong bất kỳ một may mắn nào dù nhỏ đối với Khúc Thụy.

Bản lĩnh của Khúc Thụy khiến Giang Cửu Linh lần đầu bật quát đồng thời cũng tự đứng lên can ngăn họ :

- Đủ rồi nhị vị nên mau dừng tay nếu không e chẳng kịp thời gian giải độc cứu nguy cho các đệ tử Cái bang đã do kẻ khác hạ thủ.

Ngờ đâu Khúc Thụy vẫn mãi giao chiến :

- Chưa phân thắng phụ chớ mong Khúc mỗ dừng. Hãy đỡ.

Ào...

Lão Phong Trần Cuồng Cái không thể không đối phó :

- Nếu muốn lão phu sẵn sàng hầu chiến nhưng trước tiên không thể không lo giải độc cứu người. Người quyết không dừng ư, vậy hãy đỡ.

Âm.

Song phương cùng lão đảo.

Vừa lúc đó chợt có một bóng nhân ảnh từ xa lao vút vào thật nhanh.

Vù...

Giang Cửu Linh phát hiện càng quát to hơn :

- Mau đề phòng Ma Hoa Vô Ảnh Thủ.

Cùng lúc này bỗng vang lên tiếng Hứa Thần Chung kêu thất thanh :

- A! Ối...

Giang Cửu Linh quay phắt lại vừa vịn thấy lại thêm một bóng nhân ảnh nữa đã bất thần lao vào Hứa Thần Chung và phần Hứa Thần Chung có vẻ vì mãi ngăn ngừa ngăn ngừa nên khi phát giác thì quá muộn chẳng hề có phản ứng nào khác ngoài tiếng kêu thất thanh.

Lập tức Giang Cửu Linh tung người bật lao đến mong kịp tiếp ứng và cứu nguy cho Hứa Thần Chung :

- Kẻ nào to gan?

Nhưng nhanh hơn Giang Cửu Linh Khúc Thụy như bóng một con chim cắt vút lao đến và bật lên tiếng gầm kinh thiên động địa :

- Thiếu chủ nhân chớ lo, Khúc mỗ đến đây, khai xuất.

Ào... ào...

Hai lực đạo giang rộng từ hai tay của Khúc Thụy liên ào đến khiến Giang Cửu Linh không thể không bị hệ lụy đành bất thần tự bật thoát thật nhanh về phía sau.

Khi đó lão Phong Trần Cuồng Cái chợt gầm quát :

- Sao chưa chiến đã tẩu? Không xong rồi, Giang tiểu tử người nên cẩn trọng.

Giang Cửu Linh ngoảnh mặt nhìn lại thì thấy bóng nhân ảnh xuất hiện đầu tiên cứ ngỡ là lao đến là để đối phó hoặc hạ thủ lão Phong Trần Cuồng Cái thì lúc này lại đột ngột bật lao vù vù vào Giang Cửu Linh, còn phía sau thì có lão Phong Trần Cuồng Cái đang cố sức lao theo bèn gót.

Vù...

Nói thì lâu kỳ thực mọi việc xảy ra thì như một cái chớp mắt, đến độ Giang Cửu Linh vừa ngoảnh mặt lại chỉ kịp nhìn có thể là đã bị một lực đạo nặng tựa núi Thái quật áp xuống ngay ở đỉnh đầu.

Ào...

Giang Cửu Linh thất kinh vội dốc toàn lực hất ngược cả hai tay lên không, tung xuất cùng lúc cả hai lực đạo cả thể :

- Đỡ.

Ầm! Ầm!

Giang Cửu Linh lão đảo mặt tái nhợt, chột khụy xuống với miệng thì bất giác để thổ huyết ra ồng ộc.

Dù vậy Giang Cửu Linh vẫn nghe dư âm cực to của một loạt chạm kinh nữa.

Ầm.

Liền sau đó là tiếng Hứa Thần Chung gào thét :

- Ôi... Cửu Linh huynh, Khúc đại ca xin mau ứng cứu giải nguy không thôi Cửu Linh huynh e nguy mất.

Chỉ nghe đến thế là ngay sát cạnh Giang Cửu Linh liền vang động lên một tiếng chạm kinh thật kinh hoàng.

Ầm.

Dư kinh hất Giang Cửu Linh ngã lăn quay và đó là lúc toàn bộ mọi nhận thức đều lìa xa, Giang Cửu Linh bất tỉnh nhân sự, hồn bất phụ thể chẳng còn hay biết gì cả.

* * * * *

Có tiếng quát nạt làm Giang Cửu Linh mơ hồ lại tỉnh :

- Sao không mau nhượng lối? Bốn Giáo chủ đến là có thành ý quyết cứu Giang Cửu Linh, nếu chư vị mãi hồ đồ liệu đối phó được chẳng với nhiều giáo đồ bốn giáo đã vây hãm khắp nơi? Mau tránh.

Giang Cửu Linh mơ hồ nhìn thấy Hứa Thần Chung đang khăng khăng cản lối Tây Môn Nghi :

- Như đã nói tiểu nữ từng thọ ân quyết không nghi ngờ nếu Tây Môn Nghi giáo chủ thành ý chỉ đến một mình, đằng này chỉ sau một giờ Giang huynh bị nội thương nghiêm trọng, lập tức Giáo chủ và đầy đủ các giáo đồ quý giáo xuất hiện. Tin tức quá nhanh của Giáo chủ khiến tiểu nữ không thể không nghi ngờ.

Nhận thức dần trở lại giúp Giang Cửu Linh càng nghe rõ hơn và ngẫu nhiên bắt gặp thanh âm của lão Phong Trần Cuồng Cái tựa như đang ào ào nửa hỏi nửa thúc hỏi Khúc Thụy :

- Người là y bát truyền nhân của lão Độc Vương há lẽ mãi bó tay với chất độc đang càng lúc càng hành hạ lũ đồ tử đồ tôn của lão phu? Mau lên, hay là phiên người giúp lần nữa, cùng lão phu giải cứu Giang tiểu tử?

Giang Cửu Linh đành lên tiếng và thất sắc vì phát hiện thanh âm giọng nói của bản thân sao thật khó nghe :

- Xin đừng ngăn cản Tây Môn Nghi giáo chủ.

Hứa Thần Chung giật mình quay phắt lại :

- Cửu Linh huynh đã tỉnh? Nhưng sao bảo đừng ngăn một khi chính Cửu Linh huynh từng không tin họ?

Tây Môn Nghi giật mình vội xạ mục quang nhìn Giang Cửu Linh :

- Thiếu hiệp lại nghi ngờ ta? Vì sao?

Giang Cửu Linh lắc đầu và nhăn mặt vì kể cả một cử chỉ nhỏ là lắc đầu cũng có cảm giác đau thật đau :

- Bỏ đi và tại hạ nguyện tiếp nhận mọi thành ý nếu có của Giáo chủ, giả như được Giáo chủ chấp thuận giải độc cho đệ tử Cái bang.

Tây Môn Nghi lại giật mình :

- Sao? Giải độc? Nhưng sao lại nhờ ta?

Hứa Thần Chung cũng bán tín bán nghi :

- Minh Nguyệt giáo cũng tinh thông thuật dụng độc ư? Sao muội chưa nghe Cửu Linh huynh đề cập bao giờ?

Dù vẫn khó khăn Giang Cửu Linh cũng phải nói :

- Có một bóng nhân ảnh từng lao vào cổ tự này và toan đoạt lo giải được ngay trên tay Hứa Thần Chung, tại hạ mạo muội đoán đấy là Tây Môn giáo chủ và có vẻ vì Giáo chủ chưa thỏa nguyện điều gì đó nên dù ly khai nhưng vẫn chưa thực sự bỏ đi. Là nguyên do khiến Giáo chủ xuất hiện trở lại quá nhanh, như nghi vấn Hứa cô nương vừa nêu. Vậy tại hạ đoán tiếp Giáo chủ đến đây lần này đích thực là vì thành ý và thêm nữa là vì cần tại hạ nghĩa là lại thương lượng thỏa mãn và đáp ứng lẫn nhau, đúng không Giáo chủ?

Tây Môn Nghi thoáng ngập ngừng rồi đành gượng cười :

- Ta thừa nhận ngoài thành ý cũng có chuyện cần nhờ đến thiếu hiệp, và để thương lượng đáp ứng đúng như thiếu hiệp vừa đoán, ta cũng sắp đặt xong chỗ cho thiếu hiệp dưỡng thương, thiếu hiệp có ưng thuận cùng ta đi chăng?

Giang Cửu Linh vẫn với sắc diện tốt cùng một mối tự hồ kiệt quệ chợt thở hắt ra và nhẹ hỏi một câu hàm ý khẳng định hơn là hỏi :

- Giáo chủ nhất quyết không giúp đệ tử Cái bang giải độc?

Tây Môn Nghi lập tức cau mày hỏi gặng lại :

- Sao lại là ta?

Không để phí thời gian Giang Cửu Linh nhắm mắt lại hỏi như không hề hỏi ai :

- Có thể cho biết ngôi cổ tự này vốn dĩ có danh xưng là như thế nào chăng?

Do nhắm mắt nên Giang Cửu Linh dĩ nhiên không thấy phản ứng của Tây Môn Nghi là thế nào dù đang nghe lão Phong Trần Cuồng Cái là nhân vật duy nhất ứng tiếng đáp ngay câu Giang Cửu Linh vừa hỏi :

- Sao người quan tâm đến điều này? Chuyện quái quỷ gì liên can đến Phổ Quang cổ tự?

Hứa Thần Chung bỗng kêu :

- Sao? Đây là cổ tự Phổ Quang? Có nghĩa là...

Giang Cửu Linh bỗng mở bừng đôi mắt :

- Đủ rồi. Tại hạ nói đủ, Tây Môn Nghi giáo chủ có tán thành chăng? Hay muốn tại hạ nói rõ hơn độc chất chậm phát tác đang công phạt đệ tử Cái bang nhất định là có liên quan đến Mê Tâm tuyền?

Nhờ mở mắt nên Giang Cửu Linh thấy Tây Môn Nghi đang có sắc diện thay đổi liên tục từ ngỡ ngàng sang hoang mang, sao chuyển thành nét nghi hoặc và dần hóa giận chực phát tác.

Tuy nhiên mọi biến chuyển trên gương mặt Tây Môn Nghi cũng lập tức tiêu tan khi nghe Giang Cửu Linh chợt đề xuất :

- Giáo chủ xin chớ đa nghi, tất cả đều do tại hạ tự đoán ra và biết rõ điều Giáo chủ đang cần là thế nào. Hãy nhớ, tại hạ bình sinh nói lời quyết không nuốt lời, được xin hứa sẽ thành toàn theo đúng ý nguyện của Giáo chủ, miễn được chấp thuận hai đề xuất nho nhỏ này thôi. Một là xin ban cho một ít giải dược và hai là hãy cho tại hạ một thời gian tạm ấn định là năm ngày. Trong thời gian đó hiển nhiên là toàn bộ người của quý giáo phải triệt thoái tất cả nhược bằng không chấp thuận dù chỉ là một đề xuất nào bất kỳ, mọi thương lượng kể như hủy bỏ, Giáo chủ muốn định đoạt thế nào tùy ý. Phần tại hạ dù chết quyết không thay đổi.

Nói xong Giang Cửu Linh nhắm mắt lại và sau đó bắt luận Tây Môn Nghi hoặc nói gì hoặc có phản ứng nào, vì không thấy Giang Cửu Linh có lời nào ừ hử, mọi người kể cả Tây Môn Nghi cùng vỡ lẽ, Giang Cửu Linh đã lại hôn mê, vì không còn nhận thức nên đầu thế hay biết hay dõi theo những gì vẫn tiếp diễn.

Tây Môn Nghi chồm ào đến :

- Giang thiếu hiệp.

Hứa Thần Chung cũng biến sắc lo cho Giang Cửu Linh thì có lo nhưng vẫn sợ mọi phản ứng bất lợi có thể có từ Tây Môn Nghi thế nào cũng dành cho Giang Cửu Linh. Nàng lại ngăn cản Tây Môn Nghi :

- Đứng lại, há lẽ chỉ mới đó Giáo chủ đã quên những gì Giang huynh vừa đề xuất? Vậy nếu chấp thuận hãy mau mau triệt thoái, không có Giáo chủ bọn tiểu nữ vẫn thừa năng lực lo cho Cửu Linh huynh vẹn toàn.

Tây Môn Nghi đành miễn cưỡng tự lấy ra một lọ giải được sau một thoáng ngẫm nghĩ :

- Được nhưng trong đề xuất của Giang Cửu Linh không ám chỉ cả ta cũng phải triệt thoái. Vậy nếu ta nguyện ý lưu lại thì sao?

Hứa Thần Chung giật mình :

- Sao lại thế? Điều này... tiểu nữ không có tư cách tác chủ, hay là Giáo chủ nên tạm lui nhược bằng vẫn muốn toại nguyện lưu lại Giáo chủ có dám để tiểu nữ khống chế huyết đạo không?

Lúc này Khúc Thụy mới lên tiếng :

- Xem ra Tây Môn Nghi giáo chủ ngoài thành ý như còn tâm ý nào khác với Giang Cửu Linh? Nếu vậy sao Thiếu chủ nhân không an tâm phó giao Giang Cửu Linh và cứ tin Tây Môn Nghi giáo chủ quyết chẳng nỡ gây bất lợi nào dù nhỏ?

Tây Môn Nghi chợt đổi ý vội đặt lọ giải được xuống đất và bỏ đi ngay :

- Được ta chấp nhận chủ ý của Hứa cô nương nhưng xin nhắc Giang Cửu Linh luôn giữ đúng lời nếu không năm ngày nữa sẽ có hậu quả khó lường mà kể cả Giang Cửu Linh dù thần công cái thế vẫn đừng mong xoay chuyển cục diện.

Vút.

Và chỉ một thoáng có tiếng lão Phong Trần Cuồng Cái nhẹ thở phào :

- Minh Nguyệt giáo thoát ần thoát hiện thật lợi hại khó lường, dù tất cả đã triệt thoái nhưng cũng chớ xem thường lời ả vừa hăm dọa, phần lão phu chỉ cần có cách bảo toàn cho lũ đồ tử đồ tôn đừng bị độc chất hoành hành nữa là đủ. Sau đó dù Giang tiểu tử chưa phục nguyên lão phu cứ đưa gã cùng đi là xong, hà...

Phần Hứa Thần Chung sau khi nhặt lọ giải được do Tây Môn Nghi lưu lại, nàng ngửi qua và đành đưa cho Khúc Thụy :

- Khúc đại ca am tường hơn muội, vậy hãy nhận định xem sao.

Khúc Thụy không đưa tay đón nhận chỉ đứng dừng bảo :

- Đối phương đã chứng tỏ có thành ý, định đoạt như thế nào phục hay không phục được là tùy vào lão Phong Trần Cuồng Cái. Liên can gì đến Khúc mỗ chứ?

Hứa Thần Chung gượng cười :

- Cũng vì định kiến khiến Phong Trần Cuồng Cái lão tiên bối không thể không ngộ nhận, chuyện qua rồi há lẽ Khúc đại ca mãi để tâm?

Khúc Thụy vẫn dăm dẳng, chợt quay mặt chỗ khác :

- Gia tổ thành danh là nhờ độc thì sao nào? Chỉ là nhờ độc môn công phu, đâu phải độc là độc ác? Huống hồ dù bất luận ai có định kiến cũng không sao, kể cả Thiếu chủ nhân cũng không tin Khúc mỗ, bất chấp đã cùng nhau cật lực nào phải chỉ vài ba năm. Vậy hà tất hỏi gì ở Khúc mỗ.

Hứa Thần Chung càng bối rối, may sao lúc nàng chưa biết phải giải thích như thế nào thì chợt nghe từ phía Giang Cửu Linh phát ra tiếng kêu rên.

Nàng lập tức quay lại.

- Cửu Linh huynh không sao chứ?

Ngờ đâu thay vì đáp lời nàng Giang Cửu Linh thoát lại tỉnh chỉ nhìn và nói với Khúc Thụy :

- Như tại hạ chưa có cơ hội nói lời đáp tạ vì đã được Khúc nhân huynh tiếp ứng cứu mạng kịp lúc?

Khúc Thụy quay lại nhìn Giang Cửu Linh :

- Đừng khách sáo vì Khúc mỗ chỉ muốn đáp lại ân tri ngộ thuở nào dù chỉ là bình thủy tương phùng, lần đầu gặp nhau nhưng lại được Giang thiếu hiệp ân cần tiếp đãi. Huống hồ Khúc mỗ ra tay chỉ nhờ may, bởi đâu dễ gặp lúc Giang thiếu hiệp với bản lĩnh thần thông chợt mang nội thương, tạo cơ hội hân hữu cho Khúc mỗ kỳ thực có bản lĩnh chẳng thể so bì.

Giang Cửu Linh gật đầu :

- Nhưng ân cứu mạng là điều có thật, tại hạ đáp tạ cũng thật tâm, tuyệt nhiên không hề khách sáo. Tuy nhiên nếu Khúc nhân huynh đã nói vậy tại hạ cũng không miễn cưỡng cho dù bản lĩnh của Khúc nhân huynh như chẳng hề kém tại hạ.

Khúc Thụy chợt cười lạt :

- Nếu muốn nhờ Khúc mỗ dùng mọi am hiểu về chất độc để nhận định sự giả chân của lọ giải dược này thì cứ nói, hà tất hết người này đến người khác cứ liên tục cho Khúc mỗ ăn bánh vẽ hoặc nuốt những lời mặt ngọt thuận tai.

Giang Cửu Linh chợt lắc đầu :

- Tại hạ đâu cần nhờ Khúc nhân huynh thực hiện bất kỳ lời gì thế nên cũng không hề có những lời đầu môi chót lưỡi càng không là bánh vẽ như Khúc nhân huynh hoài nghi.

Khúc Thụy tái mặt :

- Hay cho những lời không hề thốt từ đầu môi chót lưỡi, vậy Giang thiếu hiệp đã có cách giải độc cho những đệ tử Cái bang vì thế tuyệt nhiên không cần nhờ đến Khúc mỗ?

Giang Cửu Linh gật đầu :

- Tại hạ chỉ nghĩ thế nào nói thế ấy, xin chớ ngộ nhận cho tại hạ xem thường Khúc nhân huynh với bản lĩnh dụng độc kỳ thực đã đạt mức độc nhất vô nhị. Nói cách khác, tại hạ vì chưa thể tin vào thành ý của Tây Môn Nghi thế nên cũng không dám tin vào lọ giải dược. Tại hạ sẽ dùng chính máu huyết bản thân giải độc cho đệ tử Cái bang. Nào Phong Trần Cuồng Cái lão tiên bối xin mau tìm đến đây một vò rượu.

Hứa Thần Chung biến sắc :

- Nhưng với thể trạng của Cửu Linh huynh lúc này việc trích huyết là điều không thể.

Giang Cửu Linh cười cười và nào biết đó là nụ cười quá nhợt nhạt :

- Tây Môn Nghi đã ưng thuận cho hạn kỳ những năm ngày, nhất định đủ cho Giang Cửu Linh này tự khôi phục công phu, nào nhanh lên. Chỉ một ít máu huyết nữa thì có sá gì.

Lão Phong Trần Cuồng Cái đưa đến một vò rượu :

- Theo lũ đệ tử đưa tin, lão phu biết máu huyết của ngươi còn là huyết dược từng giúp bọn quân binh hóa giải chất độc tẩm trên Thanh Mao châm của Thanh Hải hội. Vậy lão phu tin vào huyết dược của ngươi hơn là tin vào lọ giải dược kia thật chẳng biết sẽ đưa đến những hậu quả khó lường nào nữa.

Tiếp đó bất luận Hứa Thần Chung ngăn cản thế nào lão Phong Trần Cuồng Cái vẫn cứ giúp Giang Cửu Linh tự trích huyết cho chảy vào vò rượu, lập tức Giang Cửu Linh ngã vật ra hôn mê.

26. Chương 26: Thật Không Thể Thấu Tình Nhi Nữ - Vạn Nan Sở Hữu Mỹ Nhân Tâm

Khi lai tỉnh Giang Cửu Linh chỉ biết cười gượng khi nghe lão Phong Trần Cường Cái cứ gặng dữ mắng :

- Người không thiết sống nữa ư? Máu huyết chớ nào phải nước lã hoặc rượu? Nếu lão phu biết đã mấy ngày qua người từng tự trích huyết liên tục hết bát này đến bát khác không một ngày nào ngừng nghỉ hoặc gián đoạn cho máu huyết có cơ hội tái sinh, thì bằng mọi giá thà lão phu mạo hiểm cứ dùng lo giải được của Tây Môn Nghi hơn là lấy máu huyết người, chỉ suýt nữa la tiễn người về trời.

Người đã chán sống thực ư? Hử?

Giang Cửu Linh chợt nhìn quanh :

- Mọi người đâu cả rồi? Có thể hiểu tất cả đã vô sự đúng không? Kể cả mạng của tiền bối cũng chưa tận đúng không? Vậy hà tất lão tiền bối mãi trách mắng làm gì chỉ hao hơi tổn tiếng phí sức một cách vô ích. Trái lại hãy cho tiểu bối tỏ tường so với hạn kỳ năm ngày tiểu bối hiện còn bao nhiêu lâu? Và trong lúc tiểu bối hôn mê bất tỉnh đã xảy ra những chuyện gì? Nào nói gì đi chứ? Sao lại bỗng dưng ngồi yên?

Quả thật với trạng thái chợt tỏ ra thần thờ lão thở ra :

- Vì hạn kỳ của người tuy còn dài những bốn ngày nữa nhưng xem ra điều người muốn giúp Tây Môn Nghi toại nguyện e vô khả thực hiện. Thế nên kể từ sáng nay ngoài Khúc Thụy tự hồ chẳng quan tâm đến bất kỳ điều gì cứ mãi thần thờ như kẻ mất hồn thì tất cả đang chuẩn bị chờ người tỉnh lại để chọn một trong hai quyết định, hoặc mau ly khai hoặc chấp nhận cùng Minh Nguyệt giáo một phen liều sinh tử. Và để người yên tâm hơn lão phu đang chuẩn bị cho Phi Cấp Truyền Thư, sau đó chỉ ba ngày là cùng, Bang chủ bốn bang và mọi bang đồ nhất định từ nhiều phía ắt sẽ đổ dồn đến, người định lẽ nào? Lui hay đánh?

Giang Cửu Linh không vội đáp chỉ nhỏ nhẹ hỏi vặn lại từng câu :

- Về điều tiểu bối hứa giúp Tây Môn Nghi phải chăng do Hứa Thần Chung cho lão tiền bối biết?

Lão gật đầu :

- “Kiếm giấu trong tự - xuyên đỉnh Phổ Quang”, là một nội tình kể như bí ẩn của riêng Minh Nguyệt giáo Hứa Thần Chung lẽ ra không nên tùy tiện thổ lộ điều này dù với bất luận ai. Nhưng dù sao lão tiền bối cũng đã biết, hãy cho hỏi, đâu là nguyên ủy dẫn đến chuyện đệ tử quý bang bị người hạ độc sau đó xảy ra ngộ nạn đáng tiếc giữa Khúc Thụy và lão tiền bối?

Lão thở dài :

- Ai bảo vừa xảy ra sự cố trúng độc gã họ Khúc lại lù lù xuất hiện? Với xuất thân của gã lão phu từng đoán biết là từ Độc Vương Khúc Quân, lão phu đâu thể không nghi cho gã?

- Lão tiền bối chưa đáp đúng vào điều tiểu bối muốn hỏi.

Lão cười cười :

- Có gì đâu, từ khi bắt chợt nhận được tin của người, tuy bốn bang lập tức thực hiện theo lời người đề xuất, là cấp báo cho quan quân triều đình phải khẩn trương đưa quân cứu giá, nhưng đối với lão phu chuyện tìm kiếm người mới hệ trọng. Vì thế ngay sau đó lão phu sai phái bọn đồ tử đồ tôn ráo riết truy tìm nơi hạ lạc của người, nhờ đó phát hiện giữa người và Minh Nguyệt giáo như đang có những sự qua lại vừa mờ ám vừa khó hiểu, lão phu cảm thấy nghi liên tìm đến thuận tiện biến Phổ Quang cốc tự thành đại bản doanh tạm thời nào ngờ hà hà... giờ lão phu mới hiểu, vì tình cờ chọn đúng chỗ này, cũng là nơi Minh Nguyệt giáo cũng cần thế là bọn chúng thay vì ra mặt đánh đuổi lại dùng thủ đoạn hạ độc. Và nếu không có người kịp xuất hiện ắt bao đệ tử bốn bang nếu chẳng uống mạng thì cũng tự bỏ đi, vậy là đúng ý bọn Minh Nguyệt giáo. Tóm lại sống ở đời quả thật chẳng biết đâu là may rủi, đâu ngờ chỉ vì chọn Phổ Quang cốc tự lại xảy ra bao chuyện, hà hà...

Giang Cửu Linh nhẹ gật đầu :

- Và hệ trọng hơn hành vi của quý bang cùng sự xuất hiện của lão tiền bối ở đây lại khiến hung thủ bí ẩn với tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ cũng tìm đến, thật lạ là lần này hung thủ lại có thêm đồng sự.

Lão Phong Trần Cuồng Cái chợt hỏi :

- Ý người nói, chỉ vì vẫn muốn kết liễu lão phu nên mới xó xuất hiện hai kẻ khả nghi? Vậy sao đó sao người lại bị chọn làm đối tượng?

Giang Cửu Linh miễn cưỡng giải thích :

- Lỗi do tiểu bối, vì sau ba ngày giúp Hứa Thần Chung phục nguyên, tiểu bối do vội nên nào chỉ cho nàng phục có ba bát huyết được? Kỳ thực đến những sáu, mỗi ngày hai lần tự trích huyết và tiểu bối quả thực không lường hết hậu quả, chỉ khi nhận tin cấp báo của đệ tử quý bang lúc tận lực thi triển khinh công, tiểu bối mới phát hiện bản thân đang lâm dần tình trạng bị thoát lực. Đã vậy lúc còn ẩn thân giữa một tàng cây tiểu bối nhờ điều nguyên phục khí nên cũng thu được một ít thành quả ngò đâu, lúc buộc phải xuất đầu lộ diện do tai mất hết linh mẫn nên tiểu bối đâu biết có người ẩn thân mai phục, lại sơ ý bật tiếng quát, khiến hung thủ bí ẩn thoát nghe ắt phải biết ngay tình trạng lúc đó của tiểu bối là thế nào. Vì vậy cho là có cơ hội loại bỏ tiểu bối trước tiên, hung thủ bí ẩn mới bỏ qua lão tiền bối và lao vào tiểu bối, cũng may nhờ có Khúc Thụy với bản lĩnh thượng thừa, tiểu bối thực sự cảm kích quyết không khách sáo cũng chẳng xem thường Khúc Thụy.

Chợt Khúc Thụy lù lù xuất hiện :

- Giang thiếu hiệp chủ ý nói mấy lời sau cùng cho Khúc mỗ nghe?

Lão Phong Trần Cuồng Cái giật mình đến nhảy nhồm :

- Sao người đến mà không báo trước? Các hạ me ôi, suýt nữa người làm lão phu chết vì võ tim, mà này sao không thấy người thần thờ đăm chiêu nữa? Người quan tâm trở lại với mọi diễn biến xung quanh từ lúc nào vậy?

Giang Cửu Linh cũng bị sự xuất hiện của Khúc Thụy làm giật mình nhưng vẫn nói :

- Nếu Khúc nhân huynh đã nghe thì tốt vì chẳng phải trước mặt Khúc nhân huynh tại hạ cũng từng nói những lời này hay sao? Nhưng Khúc nhân huynh đến thế này cũng đúng lúc, tại hạ có thể thỉnh giáo chăng?

Khúc Thụy không đáp ứng chỉ đột ngột bảo :

- Nếu Khúc mỗ có cách hóa giải mọi hiểm nguy đang làm ai cũng lo nhất là lão Phong Trần Cuồng Cái cùng với thương thể khó lòng kịp hồi phục của Giang thiếu hiệp và sau đó sẽ cùng Khúc mỗ ly khai là Thiếu chủ nhân, Giang thiếu hiệp có phản bác gì chăng?

Lão Phong Trần Cuồng Cái sững sờ :

- Người hóa giải như thế nào? Phải chăng muốn ám chỉ dựa vào bản lĩnh, người có cách hoặc đẩy lui hoặc cổ cầm chân, tạo cơ hội cho bọn lão phu an toàn triệt thoái?

Khúc Thụy không đáp chỉ nhìn Giang Cửu Linh vì đúng lúc đó Giang Cửu Linh cũng lên tiếng :

- Nói hai chữ hóa giải có thể hiểu cần loại trừ hai chữ động thủ, và muốn vậy, ý Khúc huynh muốn ám chỉ đã có cách giúp tại hạ thực hiện điều đã hứa cùng Tây Môn Nghi? Nếu vậy việc Khúc nhân huynh cùng ai đó ly khai đều tùy ý hà cố hỏi tại hạ có phản bác hay không. Tuy nhiên cũng do Khúc nhân huynh tự nêu điều này thật phù hợp với nghi vấn tại hạ toan nêu, gọi là thỉnh giáo, sao Khúc nhân huynh không đáp ứng?

Khúc Thụy hoài nghi :

- Giang thiếu hiệp đoán hay lắm khác xa lão Phong Trần Cuồng Cái chứng tỏ có tâm cơ và thông tuệ, há lẽ còn đoán biết cả những điều Khúc mỗ chưa nói?

Giang Cửu Linh mỉm cười :

- Đoán về sự hạ lạc của vật Minh Nguyệt giáo đang cần tại hạ tin chắc kể cả Tây Môn Nghi lúc này cũng đã đoán ra, hướng hồ câu nói “kiếm giấu trong tự - xuyên đỉnh Phổ Quang” đâu phải ám chỉ mỗi một đỉnh của pho tượng Phổ Quang Nghi Văn Phật? Và sở dĩ Tây Môn Nghi chậm phát hiện chỉ vì không có đủ thời gian vì ở đây không hề có một pho tượng Phật nào, Tây Môn Nghi lại chỉ lao vọt vào sau đó phải thoát đi ngay, đâu dễ toại nguyện cứ ngỡ chỉ lao vào thò tay đoạt kiếm là xong? A... dường như Phong Trần Cuồng Cái lão tiền bối cũng vừa đoán biết ra thì phải?

Lão Phong Trần Cuồng Cái vỗ vào đầu mấy lượt :

- Cứ mãi lo chuyện đối phó lão phu dù chẳng lúc cũng bị lẫn, vậy là bảo kiếm Phổ Quang giấu ngay trong đỉnh cổ tự hoặc đâu đó dưới mái ngói vì thế mới có câu xuyên đỉnh Phổ Quang?

Giang Cửu Linh lắc đầu ngay :

- Vật đối sao đời, mọi kiến tạo dù nguy nga vẫn có ngày chịu cảnh hoang tàn đổ nát chỉ ít cũng vì gánh nặng thời gian. Nếu ẩn giấu bảo kiếm ở những chỗ lão tiền bối vừa nói thì đâu thể bảo lưu mãi cùng thời gian. Trái lại phải được chôn giấu dưới nền tự chiếu từ đỉnh Phổ Quang cổ tự xuống.

Lão Phong Trần Cuồng Cái lập tức xoắn cao tay áo :

- Vậy thì tìm mau để xem vì sao Minh Nguyệt giáo quá lưu tâm đến mỗi bảo kiếm này.

Lập tức cả Khúc Thụy và Giang Cửu Linh đều bật kêu ngăn lại :

- Không được.

- Phải dừng vội tìm kiếm lúc này.

Chợt có thêm thanh âm thứ ba xuất hiện :

- Không sai, dù chư vị vội vẫn không dễ dàng thực hiện.

Khúc Thụy giật mình :

- Tây Môn giáo chủ?

Quả nhiên là Tây Môn Nghi xuất hiện và đang cười cười :

- Đừng nghi ngại vì nếu không nhân lúc chư vị mãi chú tâm vào nơi ẩn giấu bảo kiếm bốn Giáo chủ cũng chẳng dám chắc hành tung sẽ không bị phát hiện, nhất là đối với bản lĩnh khá cao minh của Khúc các hạ.

Giang Cửu Linh thoáng chau mày :

- Tại hạ chưa muốn vội thu hồi bảo kiếm vì cần có thời gian chờ võ công khôi phục trọn vẹn, vậy hạn kỳ chưa đến Giáo chủ vội xuất hiện làm gì? Và sao lại bảo bọn tại hạ dù vội vẫn không dễ toại nguyện?

Tây Môn Nghi chuyển nụ cười qua Giang Cửu Linh và lạ thay, chợt trở thành vẻ cười gượng gạo mất tự nhiên :

- Cho dù Giang thiếu hiệp có vẻ chẳng hoan nghinh thì chỉ ít cũng nên tin ta xuất hiện chỉ là muốn tăng thêm thuận lợi cho thiếu hiệp.

Khúc Thụy cười lạt :

- Khúc mỗ không thích chỉ mãi nghe lời đe dọa, vì chẳng đủ làm Khúc mỗ sợ.

Tây Môn Nghi cũng cười lạt :

- Việc chưa đến đừng quả đoán các hạ rồi có sợ hay không, tuy nhiên bốn Giáo chủ cũng nói thẳng một câu, bất luận thân thủ các hạ cao minh như thế nào thì điều duy nhất khiến bốn Giáo chủ có phần úy kỵ chẳng là thân thủ bản lĩnh của các hạ kể cả thuật dụng độc cũng vậy. Nếu không tin, hãy cứ chờ hạn kỳ đến ắt tự rõ. Hừ.

Giang Cửu Linh vội gọi :

- Giáo chủ xin chờ vội vì nếu tại hạ hiểu không sai thì nơi đang giấu bảo kiếm Phổ Quang Giáo chủ ngay từ đầu đã biết?

Tây Môn Nghi tỏ ý chỉ miễn cưỡng lưu lại :

- Đoán được chỗ giấu đâu cần phải nhiều thông tuệ gì cho cam? Nhưng thiếu hiệp hỏi làm gì?

Giang Cửu Linh gượng cười :

- Đủ hiểu kể cả Giáo chủ dù thoát kỳ thủy đã đoán và phát hiện chỗ ẩn giấu bảo kiếm nhưng vẫn chưa toại nguyện, là điều không hề do chủ ý mà ra? Vậy tất có sự khó khăn? Và vì là khó khăn nên mới bảo là cần tại hạ? Dám hỏi điều khó khăn ấy là gì?

Tây Môn Nghi nhẹ gật đầu nhưng chợt hỏi :

- Nếu được hoàn toàn yên tĩnh để tọa công phải mất mấy ngày hoặc bao nhiêu lâu thì thiếu hiệp phục nguyên? Phải là thập phần phục nguyên ấy?

Giang Cửu Linh lo lắng :

- Há lẽ chỉ còn bốn ngày là chưa đủ cho tại hạ? Nghĩa là để thu hồi bảo kiếm cũng phí không ít thời gian?

Tây Môn Nghi lập tức ném cho Giang Cửu Linh một vật tợ hồ bằng sáp, to bằng quả trứng :

- Không thể không thu hồi bảo kiếm nếu không từng luyện đủ thập thành sở học Phổ Quang, đó là sự khó khăn duy nhất mà ta vô khả, duy chỉ thiếu hiệp là đủ tư cách... dù vậy theo ta đoán, với bốn ngày vừa tọa công lại vừa vận dụng toàn lực vào công phu sở học Phổ Quang để thu hồi bảo kiếm e đang là điều vô khả đối với Giang thiếu hiệp. Xin hãy mau dừng Đại bảo đan phục nguyên này nếu muốn tránh cảnh cùng bốn Giáo chủ đối đầu vì việc thiếu hiệp không thể hoàn thành điều đã hứa. Cũng xin bảo trọng, cáo biệt.

Khúc Thụy nhìn theo và lẩm bẩm :

- Khúc mỗ không tin chẳng đủ bản lĩnh đối phó, hừ.

Giang Cửu Linh chợt gọi họ Khúc :

- Nếu tránh được cảnh phải đối phó thì hà tất Khúc nhân huynh mãi để tâm, có chăng tại hạ chỉ an tâm tọa công nếu được Khúc nhân huynh hạ cố cho thỉnh giáo một lời.

Khúc Thụy quay lại :

- Khúc mỗ bảo sẽ cùng Thiếu chủ nhân ly khai và nhớ thiếu hiệp ngay sau đó cũng bảo trùng với điều đang nghi vấn. Là thế nào?

Giang Cửu Linh giải thích :

- Tại hạ phát hiện Hứa Thần Chung cơ hồ chẳng tỏ thái độ gì cho dù đột ngột thấy bản lĩnh của Khúc nhân huynh cao minh hơn trước bội phần, là điều lẽ ra Hứa cô nương vì là Thiếu chủ nhân nên phải biết từ lâu, vậy cho hỏi phải chăng đã có sự biến chuyển khiến Khúc nhân huynh kể từ đó trở đi không ngại và cũng chẳng cần che giấu thân thủ bản lĩnh?

Khúc Thụy giật mình :

- Có vẻ Thiếu chủ nhân đã cho thiếu hiệp biết khá nhiều chuyện liên quan đến nơi có quan hệ với thân thế lai lịch của thiếu hiệp?

Giang Cửu Linh gật đầu :

- Cũng là vạn bất đắc dĩ, sinh mạng của Hứa cô nương cũng đã hai lần lâm cảnh thập tử nhất sinh, thật miễn cưỡng khi Hứa cô nương buộc phải thổ lộ.

Khúc Thụy lại hỏi :

- Vậy Thiếu chủ nhân có đề cập đến chỉ phúc giao hôn?

Giang Cửu Linh lại gật :

- Dĩ nhiên vì nếu không thế tại hạ đâu thể am hiểu để vừa rồi hỏi phải chăng đã có sự biến khiến Khúc nhân huynh không cần che giấu công phu thực thụ học như trước kia luôn che giấu?

Khúc Thụy thở dài :

- Nhưng Khúc mỗ muốn nghe một câu thật minh bạch từ thiếu hiệp, là đối với tình ý của Thiếu chủ nhân dành cho, thiếu hiệp đón nhận như thế nào?

Giang Cửu Linh gượng cười :

- Thật khó nói dù là lời thật tâm, tuy nhiên, tại hạ chỉ có thể đón nhận bằng sự cảm kích vì từ thuở ấu thơ đến giờ nào có ai đối xử với tại hạ thành tâm tương tự? Còn nếu Khúc nhân huynh muốn biết tại hạ có đáp lại tình ý ấy hay không thì xin nói thật, tại hạ mới chỉ xem Hứa cô nương như là một hảo muội muội không hơn và cũng không kém.

Khúc Thụy vụt thở hắt ra :

- Người không hề có một lời chót lưỡi đầu môi như thiếu hiệp ắt chỉ nói lời thật tâm? Đã vậy Khúc mỗ cũng không ngại thổ lộ quả thật đã có những biến chuyển ngoài mong đợi nhất định không như ý Thiếu chủ nhân mong muốn.

Nhưng đó là những biến chuyển gì hãy tin, ắt sẽ có lúc tự Thiếu chủ nhân tỏ bày cùng thiếu hiệp.

Giang Cửu Linh thoáng ngẩn người sau đó vừa cười vừa bảo :

- Nhưng không như ý cũng đừng là nhưng bất lợi khiến Hứa cô nương đau lòng bởi như đã nói, tại hạ vẫn xem và luôn muốn xem Hứa cô nương như là một hảo muội muội, vậy với trách nhiệm tự xem như một hảo ca ca, tại hạ e khó giữ tự chủ và không dám chắc sẽ không phát tác nếu phát hiện hảo muội muội bị đau lòng đến tuyệt vọng.

Khúc Thụy gật gù vẻ tâm đắc :

- Ất Khúc mỗ cũng phải phát tác tương tự và cùng q nguyên nhân tương tự, mong Giang thiếu hiệp hiểu.

Giang Cửu Linh gật đầu :

- Tại hạ luôn hiểu và sẽ luôn tri ân vì biết Khúc huynh chẳng bao giờ khiến tại hạ thất vọng. Nhân đây tại hạ cần thật an tâm tọa công thật mong được Khúc nhân huynh tiếp trợ.

Khúc Thụy bảo :

- Hạn kỳ chưa điểm, Giang thiếu hiệp hãy cứ khoan tâm tọa công, Khúc mỗ tự biết phải làm gì.

Dứt lời Khúc Thụy tự bỏ đi và không ai ngăn cản hoặc khuyên giữ lại, bởi lão Phong Trần Cuồng Cái chỉ mong chờ mỗi một điều đó, lập tức lên tiếng khi thấy Khúc Thụy đã thực sự khuất bóng :

- Hai người vừa nói với nhau những gì khiến lão phu dù nghe vẫn mơ mơ hồ hồ không hiểu?

Giang Cửu Linh bảo :

- Chỉ Khúc Thụy thật tinh tế mới đủ hiểu. Và vì quá tinh tế đến mức dễ bị tổn thương, những gì tiểu bối nói chỉ muốn Khúc Thụy hoàn toàn bình tâm, không phải thần thờ hoặc tỏ ra bàng quan vô tâm nữa. Có như vậy được thêm Khúc Thụy hứa tự lo liệu tiểu bối mới thực sự yên tâm tọa công điều thương nhưng chủ yếu vẫn phải cậy nhờ nhiều vào lão tiền bối và quý bang.

Lão gật đầu đầy tự tin :

- Người cứu mạng lão phu một lần, đây là cơ hội cho lão phu đền đáp. Người cứ yên tâm.

Giang Cửu Linh cười hài lòng và bắt đầu tiến hành tọa công.

* * * * *

Một khối sa Thạch không dễ nhận ra do có cùng một màu như bao hạt cát bụi luôn hiện hữu và tồn tại vì được vương vãi theo từng bước chân của quá nhiều lượt người hằng đi ra đi vào nhất là kể từ lúc được Cái bang chiếm ngụ và chọn làm Phân đà.

Đã vậy được ấn chìm hoàn toàn vào giữa khối sa Thạch lại càng không dễ nhận ra ngoài mỗi một vết mờ sáng là dấu tích duy nhất cho biết đây là phần chót cùng của đốc kiếm và do vết sáng không hề nhô cao hơn nền sa Thạch dù một mảy may.

Khúc Thụy lắc đầu :

- Có thể dùng lực ấn ngập cả thanh kiếm vào như thế này thì còn khả dĩ hiểu nhưng để thu hồi thanh kiếm và không cần đập vỡ hoặc phá hủy cả khối sa Thạch quả là điều tuyệt đối không thể hiểu, liệu Giang thiếu hiệp có đủ chân nguyên nội lực để thực hiện việc thu hồi chăng?

Hứa Thần Chung thì háo hức bảo :

- Chỉ cần có chân nguyên nội lực đạt mức thượng thừa như đã có người dùng lực ấn ngập thanh kiếm vào khối sa Thạch thì Cửu Linh huynh cũng có thể dụng lực thu hồi ngược trở lên. Muội tin như vậy.

Lão Phong Trần Cuồng Cái chột hừ lạt :

- Chí ít cũng phải phá vỡ một phần ở bề mặt khối sa Thạch để có thể nắm vào đốc kiếm và dụng lực kéo lên. Nhưng nếu là vậy sao không nhân đó phá vỡ cả khối? Chẳng dễ hơn là phải kéo lên sao?

Giang Cửu Linh thì thở dài :

- Muốn phá vỡ điều tiên quyết là phải đưa cả khối sa thạch lên hẫng trên này, nhưng ai dám chắc khối sa Thạch này to và nặng bao nhiêu? Nhất là với vốn vẹn một ngày còn lại là đến hạn kỳ, liệu có đủ cho chúng ta nghĩ cách đưa cả khối sa thạch lên hay không? Quả là điều không dễ toại nguyện đúng như Tây Môn giáo chủ từng nhắc nhở, có phải như thế chăng Giáo chủ?

Khúc Thụy giật mình vội nhìn quanh :

- Sao? Có Tây Môn giáo chủ đến thật sao?

Lập tức có bóng dáng của Tây Môn Nghi chỉ thấp thoáng xuất hiện với một câu nói chỉ ném vội vào :

- Không vận dụng công phu sở học Phổ Quang là vô khả thu hồi, hãy mau lên nhất là qua bản lĩnh của Giang thiếu hiệp quả nhiên đã khôi phục nguyên vẹn, ta không tiện lộ diện đành hy vọng sẽ sớm nhận được hỉ tin.

Vù...

Lão Phong Trần Cuồng Cái cũng giật mình vội băng lao theo bóng nhân ảnh của Tây Môn Nghi và đến lượt lão cũng vội ném lại một câu :

- Lão phu không tin Minh Nguyệt giáo có bản lĩnh xuất thần nhập quỷ, muốn đến muốn đi tùy ý. Cứ an tâm chờ lão phu thể nào cũng quay lại.

Vút.

Khúc Thụy cũng lao theo :

- Minh Nguyệt giáo nếu có bất luận âm mưu thủ đoạn nào nhất định không thể qua được mắt Khúc mỗ, cần phải đi dò xét khắp lượt xem sao.

Vù...

Hứa Thần Chung thấy vậy toan lao theo thì nghe Giang Cửu Linh gọi lại :

- Cứ để họ đi vì kỳ thực họ muốn lánh mặt để huynh thuận tiện thi triển điều họ tin là tuyệt thế thần công nhưng nếu muội cũng muốn đi như vậy thì huynh không miễn cưỡng.

Hứa Thần Chung kinh ngạc :

- Há lẽ Cửu Linh huynh không định thi triển công phu tuyệt thế à? Nghĩa là đã có cách khác để vẫn có thể thu hồi bảo kiếm?

Giang Cửu Linh gật đầu :

- Nhưng huynh chẳng cần vội thay vào đó, huynh đang cần nghe về thân thế lai lịch.

Hứa Thần Chung ngờ ngàng :

- Sao lại là lúc này? Hay Khúc đại ca đã nói gì với Cửu Linh huynh rồi?

Giang Cửu Linh bảo :

- Vì huynh có cảm nhận sau khi giúp Minh Nguyệt giáo toại nguyện nhất định sẽ có nhiều sự biến xảy ra, nhất là qua thái độ dù hối thúc nhưng vẫn là quá khẩn trương của Tây Môn Nghi. Vậy nếu chẳng hỏi muội lúc này thì còn lúc nào?

Hứa Thần Chung ngập ngừng đáp :

- Đã có một ngộ nhận, tất cả chỉ xuất phát từ tình danh của Cửu Linh huynh, kỳ thực một ấu nhi họ Thích tuy từng bị thất tung nhưng chẳng bao lâu sau đó chính nội tổ của Khúc đại ca đã phát hiện thi thể.

Giang Cửu Linh giật mình :

- Ai lại nỡ sát hại một ấu nhi?

Nàng lắc đầu :

- Không ai sát hại, chỉ vì ngã xuống nước, ở một nơi quyết chẳng có bất kỳ ngoại nhân nào đủ tư cách đặt chân vào ngoại trừ song thân của ấu nhi. Dù vậy vì một trùng hợp ngẫu nhiên cũng lúc đó ở ngoại vi Cửu Linh động chợt có biến, là một nguyên nhân tất yếu khiến song thân của ấu nhi đành vội ly khai, khiến ấu nhi sau đó tự quấy đạp ngã xuống nước. Phát hiện thảm biến đầu tiên cho ấu nhi thật may không là thân mẫu, nếu không ắt lại có thêm cái chết thứ hai chính là bậc từ mẫu vì không thể không quá đau lòng. Lo sợ hậu quả này, thân phụ của ấu nhi là người phát hiện nên vội nghĩ cách giấu nhẹm, điều đó cũng chẳng mấy khó, một là nhờ có nội tổ của Khúc đại ca hỗ trợ, hai là phát sinh sự biến ở ngoại vi Cửu Linh động lại có liên can đến một đôi phu phụ, tình cờ sao cũng có một ấu nhi do họ sinh ra. Vì thế...

Giang Cửu Linh nói ngay :

- Huynh hiểu rồi, và chỉ có kẻ đó là vẹn toàn, thà để người bất hạnh nghĩ cốt nhục bị thất tung do có người lên cướp đoạt hơn là để bất hạnh chồng thêm bất hạnh. Vậy là mọi việc đều giữ kín mãi đến gần đây muội mới phát hiện? Nhờ ai?

Àt là nhờ Khúc nhân huynh?

Nàng gật đầu :

- Khúc đại ca không mấy may vì phạm môn quy, sở dĩ được ngấm ngầm luyện công phu Cửu Linh Hồ Điệp chưởng là trước khi gia mẫu thất lạc do đã biết chuyện ấu nhi bị thất tung chỉ là giả nên có âm thầm chấp thuận cũng là ngầm ủy thác mọi trọng trách ở Cửu Linh động cho Khúc đại ca. Phần Khúc đại ca cũng luôn tuân thủ điều đã hứa chỉ khi thật nguy cấp mới được vận dụng thần công và sau khi tự thoát trận mai phục của Khổng Du Phát, biết rõ có thể giải nguy cho muội bằng cách cần thêm viện binh, khúc đại ca vội kiêm trình ngày đêm toan chuyện hồi sơn, ngờ đâu lại có tin từ Cửu Linh động đưa đến, hạ lệnh cho muội và Khúc đại ca cấp tốc quay về, chẳng là ở Cửu Linh động đã có người phát hiện di thư của nội tổ Khúc đại ca lưu lại. Vậy là ai ai cũng biết và minh bạch chuyện muội truy tìm tung tích lẫn hạ lạc của ấu nhi là điều không cần nữa. Và trên đường quay lại tìm muội, một là Khúc đại ca may được tin muội đã thoát hiểm, nhờ có Cửu Linh huynh, hai là nhân thể tìm thấy lão Phong Trần Cuồng Cái, Khúc đại ca đành mượn cơ hội thà một lần giải quyết mọi ân oán cừu thù hơn là mãi mang trong lòng niềm nuối tiếc.

Giang Cửu Linh kinh ngạc :

- Ý muốn nói muội và Khúc đại ca lần này hồi sơn sẽ không hành tẩu giang hồ nữa? Liệu có thể mãi ẩn tích được chăng?

Nàng đáp :

- Khúc đại ca nhất định sẽ là chủ nhân Cửu Linh động, hơn nữa vì tự biết nhược điểm là rất dễ bị khích nộ khi bị tổn thương, từ lâu Khúc đại ca luôn có chủ trương quyết an phận thủ thường, chỉ cần không bon

chen sa vào vòng danh lợi, Khúc đại ca bảo, lo gì chuyện bị người khác tổn thương. Vậy thì chuyện mãi mãi ẩn tích là điều không hề khó đối với Khúc đại ca nhưng Cửu Linh huynh ôi, điều đó lại quá khó với muội vì từ lâu muội đã... đã...

Giang Cửu Linh vội ngăn nàng :

- Huynh hiểu rồi và càng hiểu Khúc nhân huynh dễ bị tổn thương như thế nào. Hãy nghe huynh nói, nếu không thể vì huynh thì muội cũng nên vì sự an nguy của bao nhiêu người khác, huynh không dám lạm bàn về cục diện võ lâm với muội, một là vì quá to tát không hợp với tính cách của muội, hai là huynh cũng chẳng đủ tư cách để bàn. Chỉ cần nghĩ vạn nhất vì một nguyên nhân nào đó liên can đến muội khiến Khúc nhân huynh bị tổn thương hãy nói đi, điều gì sẽ xảy ra nếu Khúc nhân huynh vì thế chột đưa toàn bộ Cửu Linh động lộ diện trên giang hồ? Với sở học của Cửu Linh động lại thêm bản lĩnh dụng độc tốt cùng cao minh của Khúc nhân huynh hậu quả sẽ như thế nào, cho cả Cửu Linh động với bao sinh linh khác? Nào đừng để nhận thức mê muội trái lại có một sự thật huynh nghĩ muội nên biết, là huynh chỉ mến muội, sẽ thật xót xa nếu huynh thấy muội mãi đau lòng. Và nếu muội thật là hảo muội muội của huynh, sao không cho huynh biết ngay song thân phụ mẫu huynh độ đó đã từng gây sự biến gì cho Cửu Linh động? Có thêm tổn hại nào nữa chẳng ngoài cái chết của một ấu nhi nếu còn tại thế ắt là hôn phu của muội? Nào mau nói đi. Cũng thú thật huynh cũng nóng lòng muốn biết đâu là hung thủ đích thực từng sát hại phụ mẫu huynh, hãy nói đi hảo muội muội.

Nàng vội gạt lệ quả thật đã tràn khoé mi và chực trào :

- Muội chỉ nghe kể lại, họ gồm ba người hai nam một nữ bằng cách nào chẳng biết đã toan tiến nhập Cửu Linh động theo một lối không ai ngờ là có. Cũng may họ kịp dừng đúng lúc nếu không ắt họ cũng đành chung số phận và từ lâu đã trở thành người của Cửu Linh động, đâu dễ tự thoát ra.

Giang Cửu Linh bật hỏi ngay :

- Trong ba nhân vật một nam một nữ là song thân của huynh, nhưng sao chỉ còn một nhân vật nữa đồng hành? Phải là hai mới đúng chứ? Huống hồ lúc đó huynh ở đâu? Vì không nghe muội đề cập đến để biết họ có mang huynh theo hay không? Và nếu không có thì từ đâu người của Cửu Linh động lại biết đôi phu phụ toan tiến nhập cũng tình cờ có một ấu nhi cơ hồ cùng trạc tuổi ấu nhi họ Thích bất hạnh đã chết?

Nàng thần thờ đáp :

- Đã có thảm biến xảy ra, họ cùng tìm được một di cảo võ học lúc tranh nhau, người của Cửu Linh động dĩ nhiên không can thiệp nhưng vẫn nghe, để biết họ là huynh tẩu đệ kết nghĩa và họ còn đề cập đến một ấu nhi cho dù không thấy họ mang đi cùng. Vì lẽ đó thật thuận lợi khi nội tổ Khúc đại ca đã giúp giấu nhẹm việc bất hạnh đã xảy đến cho ấu nhi họ Thích khiến ai cũng ngộ nhận cứ ngỡ là ấu nhi do những nhân vật tranh dành di cảo đề cập.

Giang Cửu Linh thoáng cau mày :

- Vậy huynh có thể hiểu kỳ thực song thân huynh có những hai bá đệ kết nghĩa ắt còn một ở ngoài để giữ và chăm sóc huynh khi đó chỉ là một ấu nhi. Nhưng điều hệ trọng huynh cần minh bạch là vị bá đệ nào đứng hàng thứ mấy đã vì di cảo võ học sát hại phụ mẫu huynh, cũng là nghĩa huynh nghĩa tẩu y? Nhị hay tam nghĩa đệ?

Chợt có bóng dáng Khúc Thụy xuất hiện :

- Đã có kết quả chưa? Thật lạ Minh Nguyệt giáo một lần nữa tự triệt thoái, sao? Điều gì đã xảy ra khiến khối sa thạch vẫn nguyên vẹn? Thậm chí Giang thiếu hiệp cơ hồ vẫn chưa thử tay?

Hứa Thần Chung bỗng dưng tỏ ý muốn ra ngoài :

- Hôm nay là đến hạn kỳ lễ nào Minh Nguyệt giáo đột nhiên thay đổi chủ ý nữa? Để muội ra ngoài xem sao.

Cầm thấy lạ Khúc Thụy liền hỏi Giang Cửu Linh khi thấy Hứa Thần Chung đã đi :

- Không phải giữa chúng ta đã ngầm ngầm thỏa thuận, chẳng để Thiếu chủ nhân đau lòng sao? Điều gì đã xảy ra? Trừ phi Giang thiếu hiệp vì được Thiếu chủ nhân tỏ tường thân thế lai lịch do bất như ý nên có những phản ứng khác những gì đã hứa?

Giang Cửu Linh vội lắc đầu :

- Trái lại, Khúc nhân huynh tin hay không là tùy vì tại hạ được Hứa cô nương cho tỏ tường lai lịch nên càng thuận lợi tỏ bày tâm can, nhưng dường như nàng chưa cam tâm nếu chỉ là hảo muội muội của tại hạ, chứng tỏ việc này cần được Khúc nhân huynh tận lực nhiều hơn, tại hạ chỉ có vai trò thứ yếu. Hy vọng Khúc nhân huynh hiểu.

Khúc Thụy chú mục nhìn thật lâu vào Giang Cửu Linh cuối cùng tự thu mắt lại và bảo :

- Nhưng Khúc mỗ thủy chung vẫn luôn tận lực, ngờ đâu xem ra hy vọng ngày càng tiêu tan.

Giang Cửu Linh cau mày :

- Khúc nhân huynh chớ vội nản lòng nếu không tại hạ may mắn chưa am tường tâm tính nữ nhân nhưng cũng có thể đoán Khúc nhân huynh khó thể mong khiến nàng hồi tâm chuyển ý.

Khúc Thụy chợt đề xuất :

- Đã có lệnh Khúc mỗ chỉ mong cùng Thiếu chủ nhân lập tức hồi sơn, Giang thiếu hiệp ắt chẳng có gì ngăn cản?

Giang Cửu Linh cười gượng :

- Đó cũng là một cách hay nhưng xin cho tại hạ nói thẳng, nếu Khúc nhân huynh chưa thể khiến nàng hoàn toàn thuận phục thì với cách vừa nêu chỉ e Khúc nhân huynh chưa thể sở hữu trái tim nàng.

Khúc Thụy cười lạt :

- Có thể hiểu Giang thiếu hiệp thay đổi chẳng nở chia lìa Thiếu chủ nhân?

Giang Cửu Linh cũng cười lạt :

- Tại hạ chỉ thật tâm nói những lời xuất phát từ phế phủ và kỳ thực nào có tư cách gì mong giữ chân Khúc nhân huynh và Hứa cô nương lâu hơn, nhân đây cũng xin có lời đáp tạ được nhị vị hỗ trợ trong mấy ngày vừa qua, riêng ân cứu mạng đã tiếp nhận từ Khúc nhân huynh thiết nghĩ, tại hạ bất tất mãi đa tạ vì bù lại, cũng đã từng cứu mạng Hứa cô nương. Không thể tiền đành thất lễ vậy.

Họ Khúc giật mình :

- Có phải Khúc mỗ đã nghĩ sai? Và quả thật Giang thiếu hiệp chẳng hề có bất kỳ tình ý gì với Thiếu chủ nhân của Khúc mỗ?

Giang Cửu Linh cũng hòa hoãn trở lại, chợt thở dài :

- Nói đúng hơn tại hạ thành tâm mong chờ ngày được no say cung hỉ cho đôi tân nhân là huynh và Hứa muội muội. Tóm lại tại hạ chỉ muốn là bằng hữu của nhị vị, luôn là một thượng khách của phu phụ chủ nhân Cửu Linh động.

Khúc Thụy thở hắt ra và mỉm cười :

- Nếu có một ngày như thế, được, Giang Cửu Linh huynh đệ sẽ là quan khách đầu tiên sẽ được bọn mỗ cung thỉnh đến dự điển lễ thành thân, xin cáo biệt.

Giang Cửu Linh mỉm cười và gọi với theo, hy vọng họ Khúc vẫn có thể nghe :

- Vậy sao không nhận trước lời này của tại hạ, chúc nhị vị bách niên giai lão sắt cầm hòa hợp? Hãy保重.

Tất cả đã đi xa xung quanh không còn ai, Giang Cửu Linh lập tức ngưng đọng thần sắc dồn tụ toàn bộ chân nguyên nội lực vào đan điền, sau đó dần xuất phát vào hữu thủ dồn duy nhất vào một ngón tay và bất thần ấn mạnh và nhanh đầu ngón tay ấy vào khối sa thạch đúng sáu lượt, điểm trụ xung quanh vết mờ sáng chính là chỗ chót cùng thuộc phần đốc của bảo kiếm Phổ Quang thành sáu điểm hình lăng trụ.

Bụp...

Và Giang Cửu Linh tự mỉm cười một mình :

- Có ai ngờ công phu Thiên Bằng chỉ nếu vận dụng theo chiêu Lục Phân Quang Tỏa từ sở học Phổ Quang lại là cách duy nhất rất dễ dàng thu hồi Phổ Quang kiếm? Chúng ta đoán đúng, giữa Thiên Bằng phái và công phu sở học Phổ Quang có liên quan. Và nếu Minh Nguyệt giáo thực sự từng là chủ nhân của sở học Phổ Quang và Phổ Quang kiếm thì điều hiển nhiên phải chăng đang có sự liên minh hoặc câu kết giữa hai mẫu tử Mộc Lê Chân và Tây Môn Nghi, Giáo chủ Minh Nguyệt giáo? Bọn họ còn những âm mưu gì? Dù vậy họ đừng mong qua mặt ta hà hà...

Vừa lúc đó Giang Cửu Linh chợt nghe tiếng lão Phong Trần Cuồng Cái quát từ xa :

- Tiểu liễu đầu đi đâu? Mau đứng lại.

Giang Cửu Linh giật mình lập tức vỗ đánh chát vào khối sa thạch khiến từ giữa khối sa thạch vọt nhô vọt lên một thanh cổ kiếm.

Vù...

Giang Cửu Linh chớp giữ cổ kiếm và bật lao thật nhanh ra ngoài Phổ Quang cổ tự :

- Lão tiên bối đừng ngăn cản Hứa cô nương, hãy cứ để nàng đi tùy ý.

Vút.

27. Chương 27: Tẩu Diễn Bất Thành Kế Khổ Nhục - Công Phu Hồ Điệp Lui Dịch Nhân

Nhưng lão Phong Trần Cuồng Cái không phải đang ngăn cản Hứa Thần Chung.

Trái lại vừa thoát nhìn thấy một nữ nhân thân đầm huyết y, dù tóc tai rũ rượi, Giang Cửu Linh cũng nhận được ngay :

- Mộc Lê Chân? Sao cô nương lại đến đây? Và ai đã gây nông nổi này cho cô nương?

Lão Phong Trần Cuồng Cái khựng lại hoang mang nhìn Giang Cửu Linh :

- Người biết ả? Vậy sao lão phu quát hỏi, ả thủy chung không đáp thậm chí cũng không nửa lời đề cập đến tính danh tiểu tử ngươi?

Với dáng vẻ kiệt lực Mộc Lê Chân chợt khụy xuống dù vậy vẫn gắng gượng lấy từ trong người ra một vật, cố ném cho Giang Cửu Linh nhưng bất thành và đánh thất vọng nhìn vật đó đang nằm chổng chơ chỉ cách nàng vừa quá một tầm tay với.

Keng.

Giang Cửu Linh cũng dễ dàng nhận ra vật đó ngay :

- Vì sao cô nương đổi ý bỗng đem Liễu Diệp kiếm trả lại cho tại hạ? Nhưng thôi cô nương đang kiệt lực đừng quá miễn cưỡng kéo thương thế thêm nặng. Vì tại hạ hiểu giữa cô nương và lệnh đường ắt đã xảy ra mâu thuẫn? Thế là trong một lúc nhất thời chính lệnh đường ra tay? Phần cô nương thì cố chạy tìm tại hạ đúng không? Nếu vậy hảo ý và sự tận lực của cô nương lẽ nào tại hạ không tiếp nhận để cô nương chẳng phải thất vọng, xin đa tạ.

Cùng lúc đó với thân pháp bất tiến bất thoái vô khả lường ở Giang Cửu Linh chẳng có một dấu hiệu nào cho thấy có sự chớp động toàn thân vẫn bất thần dịch ào đến và vì khoảng cách không hề xa, chỉ non một trượng mà thôi, nên cũng lập tức Giang Cửu Linh thoái lùi lại đúng như phương vị lúc đầu với thanh Liễu Diệp kiếm hiển nhiên đã được thu hồi thật nhanh.

Vù...

Cảm thấy lạ lão Phong Trần Cuồng Cái hỏi :

- Tiểu liễu đầu bắt chấp thương thế chủ ý tìm để giao hoàn nguyên vật cho chủ sở hữu, có cần người quá cần trọng như thế chăng?

Giang Cửu Linh vụt cười lạt :

- Lão tiên bối không thấy tiểu bối cũng đã điểm huyết chế ngự ả sao? Tiểu bối chưa kết liễu ả là may vì cũng nhờ kế này tiểu bối đoán, ả nhờ đó ung dung hạ sát thủ không chỉ với hôn phu ả là Tiêu San mà còn bội nghĩa vong ân kết liễu cả lão Chân Quân Động chủ Thiên Sơn cửu động từng cửu mang giáo đường ả.

Lần này ắt cũng vậy nhưng kế của ả đâu dễ mãi qua mắt tiểu bối. Hừ.

Lão võ lễ :

- Khổ nhục kế? Hóa ra Liễu Diệp kiếm chỉ là kế để ả tiếp cận? Thảo nào ả chỉ ném kiếm cho người chỉ với khoảng cách vừa đủ tầm tay nhưng sao người chưa xử trí ả?

Giang Cửu Linh chợt thu cất Liễu Diệp kiếm vào người giấu đầu đó trong ống tay áo bên tả và vừa cầm thanh cổ kiếm bên hữu thủ, Giang Cửu Linh vừa đáp :

- Vì lúc này đang có người đến, tiểu bối đang chờ cần ứng phó Giáo chủ Minh Nguyệt giáo Tây Môn Nghi.

Lão Phong Trần Cuồng Cái nhẹ gật đầu :

- Với bản lĩnh của người nếu bảo có người đến thì nhất định phải có người đến vậy. Lão phu tạm lánh mặt được chứ? Nhân tiện cũng nên đưa ả vào, tạm an trí trong cổ tự.

Thính lực tinh tường của Giang Cửu Linh cùng cách ứng phó của một nhân vật có quá nhiều kinh nghiệm lịch duyệt giang hồ như lão Phong Trần Cuồng Cái sắp đặt mọi chuyện thật nhanh hóa ra lần này lại sai.

Vì nhân vật đang từ xa xuất hiện và chạy đến là một đệ tử Cái bang theo sau nữa là một nhân vật khác tuy có vẻ ngoài giống đệ tử Cái bang nhưng qua thái độ và thần sắc có chiều úy kỵ kỳ lạ tự hồ tự cáo giác bản thân không phải là đệ tử Cái bang.

Giang Cửu Linh vội lên tiếng trước hỏi khá to, chủ ý là cho lão Phong Trần Cuồng Cái đã đi khuất vào trong Phổ Quang cổ tự vẫn có thể nghe :

- Nhị vị ắt đang tìm Phong Trần Cuồng Cái lão tiên bối? Xin thứ lỗi, Giang Cửu Linh tại hạ kiến văn ấu trĩ, hành tẩu giang hồ chẳng được bao nhiêu thời gian vì chưa thấy nhị vị bao giờ nên không biết cách xưng hô như thế nào.

Lão Phong Trần Cuồng Cái dĩ nhiên nghe lập tức xuất hiện trở lại nhờ khinh công Cuồng Phong Tảo Bộ cơ hồ độc nhất vô nhị của lão. Và vì lão cũng nhìn thấy hai nhân vật đang đến hướng hồ họ cũng đến quá gần nên lão sừng sờ lên tiếng :

- Chấp chương trưởng lão có việc gì phải vội thân hành tìm đến đây? Sao không phát hiệu lệnh lão phu dù luôn tự thị cáo niên cũng chẳng dám chẳng đủ lễ tiếp nghinh.

Cả hai nhân vật vừa đến đều cùng độ tuổi trung niên nhưng vì chỉ có một là chấp pháp trưởng lão Cái bang nên hiển nhiên chỉ có một là vội lên tiếng vừa nói vừa thi lễ với lão Phong Trần Cuồng Cái :

- Lão nhân gia chớ quá lời vì từ lâu tuy lão nhân gia đã thoái ẩn nhưng đối với bản bang và khắp võ lâm hình ảnh lão nhân gia mặc nhiên vẫn là biểu tượng của Cái bang và lệnh của lão nhân gia cũng chính là thượng lệnh, xin phục bầm lão nhân gia, đây là Tô Vinh Đàm nhân vật được lão nhân gia hạ lệnh tìm và thỉnh mời.

Nhân vật trung niên thứ hai lúc này mới lên tiếng, rất rụt rè ngần ngại :

- Văn bối Tô Vinh Đàm tự biết lỗi đã có cung cách hành sự tự đệ tử quý bang nhưng may được biết Phong Trần Cuồng Cái lão tiên bối cho lệnh đòi không vì bất lỗi về cách hành xử của văn bối vừa nói, vậy xin nghe chỉ giáo.

Giang Cửu Linh ngờ ngợ hỏi lão Phong Trần Cuồng Cái :

- Có phải đây là nhân vật từ lâu tiểu bối đã từng nhờ lão tiền bối tìm hộ? Một tục gia đệ tử phái Thiếu Lâm có quan hệ đồng môn sư huynh đệ với Khuru gia từng bị uổng từ hai mươi mấy nhân mạng?

Nhân vật chấp pháp trưởng lão Cái bang xạ nhìn Giang Cửu Linh :

- Gần đây không chỉ riêng mỗi khắp võ lâm hầu như ai ai cũng nghe đại danh Giang Cửu Linh thiếu hiệp nhất là hành vi luôn được Phong Trần Cuồng Cái lão nhân gia ưu ái có biệt nhân dành cho thiếu hiệp, như vậy tìm Tô Vĩnh Đàm huynh đây là chủ ý của Giang thiếu hiệp? Hy vọng không là dụng tâm gây bất lợi như đã xảy ra cho toàn bộ Khuru gia?

Tô Vĩnh Đàm lên tiếng :

- Mỗi cũng đã nghe nhiều điều về Giang thiếu hiệp và phần nào tin tưởng án Khuru gia vô can với thiếu hiệp, hay mỗi đoán sai?

Lão Phong Trần Cuồng Cái bảo :

- Muốn biết có đoán sai hay không hư thực như thế nào đều tùy thuộc vào Tô Vĩnh Đàm các hạ, nhưng dù thế nào đi nữa, lão phu hiểu vì sao tự thân chấp pháp trưởng lão bốn bang phải cùng đưa các hạ đến đây, vậy hãy yên tâm vì uy danh mấy trăm năm tồn tại của bốn bang lão phu hứa sẽ chẳng ai dám gây bất lợi cho các hạ. Nếu không người bị xử trị đầu tiên theo bang quy chính là lão phu.

Giang Cửu Linh gật đầu :

- Tại hạ không là hung thủ tận diệt Khuru gia nhưng để minh chứng và nhất là để vạch rõ chân tướng của hung thủ bí ẩn đã luôn dùng thủ đoạn ném đá giấu tay, nhờ một vài lời kể như là sau cùng của Khuru Vân Lâu thiếu gia tại hạ mới biết và đành nhờ Cái bang giúp tìm Tô Vĩnh Đàm tiền bối. Hiển nhiên kết quả dù ra sao tại hạ vẫn hứa quyết không gây bất lợi cho tiền bối, huống hồ còn có Cái bang như đang hậu thuẫn, tại hạ dù ba đầu sáu tay cũng không dám.

Hài lòng vị chấp pháp trưởng lão Cái bang chột bảo :

- Trước lúc đến đây đương nhiên mỗi cũng đã cẩn trọng dò hỏi nhiều điều về thiếu hiệp chủ yếu là quan hệ với bốn bang, và trăm nghe không bằng một thấy Giang thiếu hiệp quả không khiến mỗi thất vọng. Nhân đây cho hỏi, thiếu hiệp thân thiết như thế nào với hai nhân vật một nữ một nam với nữ nhân như ở họ Hứa thì phải?

Giang Cửu Linh lo ngại :

- Cả hai đều là bằng hữu, có phải ý của trưởng lão có ý trách Khúc nhân huynh đã có xử sự không đúng mực từng gây phật ý cũng như nhiều bất bình cho đệ tử Cái bang tại Phân đà nay? Nếu vậy hãy cho tại hạ ngàn lần có lỗi tạ lỗi thay nhị vị bằng hữu Khúc-Hứa.

Chấp pháp trưởng lão cười nhạt :

- Gieo nhân khắc nhận quả dù quả đó chẳng do người của bốn bang gây ra, tuy nhiên nề lời thiếu hiệp mỗi chỉ xin đưa tin. Như cả hai cũng vừa mới ly khai?

Họ đã chạm địch nữ nhân họ Hứa dù đã được họ Khúc tận lực bảo vệ vẫn bị tổn hại nghiêm trọng và hiện giờ đệ tử bốn bang dù không tiện ra mặt, dĩ nhiên càng không thể nhúng tay vào nhưng nhờ nghĩ đến ân giải độc của thiếu hiệp tất cả vẫn ngầm ngầm tạo kế nghị binh, chủ tâm kéo dài thời gian nếu thiếu hiệp đi ngay lúc này nhất định vẫn còn kịp.

Giang Cửu Linh giật mình :

- Họ đang ở đâu? Nhân tiện trưởng lão có biết đại địch của họ là ai chẳng?

Đối phương chỉ một hay thật nhiều?

Chấp pháp trưởng lão lắc đầu :

- Tin về những hành vi ngang ngược của Minh Nguyệt giáo đối với Phân đà này gần đây mỗi cũng đã nghe. Chỉ tiếc người của chúng gồm những ai có lai lịch thế nào vì đệ tử bốn bang chưa có cơ hội am hiểu nên nói thật, đại địch của quý hữu Khúc-Hứa có phải là Minh Nguyệt giáo hay không mỗi cũng không dám chắc.

Nhưng dù sao thiếu hiệp cũng nên đi ngay thì hơn, ở phía bắc cách đây quãng năm dặm.

Giang Cửu Linh nôn nóng vội trao thanh cổ kiếm cho lão Phong Trần Cuồng Cái :

- Vạn nhất Tây Môn Nghi đến hỏi, lão tiên bối có thể tùy ý giao vật này ra miễn sao có kết quả thật vẹn toàn cho quý bang là ổn.

Ngờ đâu lão lắc đầu :

- Lão phu cùng đi với người, có thêm người dĩ nhiên người và lão phu càng sớm quay lại, còn hỏi Tô Vĩnh Đàm và ả Mộc Lê Chân nữa? Vả lại mãi đến khi chiều tối mới đến hạn kỳ lễ nào chẳng đủ thời gian?

Nói xong không chờ Giang Cửu Linh tỏ lộ phản ứng lão vội căn dặn với chấp pháp trưởng lão về Mộc Lê Chân đang an trí trong cổ tự :

- Phiên trưởng lão lưu tâm hộ bọn lão phu sẽ lập tức quay về. Đi nhanh nào tiểu tử.

Vút. Vút.

Tô Vĩnh Đàm nhìn theo :

- Hảo thân pháp, thật không hổ danh Phong Trần Cuồng Cái.

Chấp pháp trưởng lão thì kêu :

- Nhưng thân pháp của Giang Cửu Linh tự hồ cao minh hơn, thật không thể ngờ.

* * * * *

Cả hai không dám gây kinh động dù một mảy may chỉ lảng lạng tìm cách tiến nhập càng lúc càng gần và khi có cơ hội chính lão Phong Trần Cuồng Cái dùng thủ hiệu ra lệnh cho các đệ tử Cái bang cũng triệt thoái dần.

Sau đó khi đến đủ gần Giang Cửu Linh lập tức ra hiệu cho lão Phong Trần Cuồng Cái dừng lại và tìm cách phụ nhĩ vào tai lão :

- Vẫn chưa thấy Hứa Thần Chung ở đâu, riêng nhân vật đang cùng Khúc Thụy giao đấu lão tiên bối có nhận ra chăng?

Lão Phong Trần Cuồng Cái cũng chú tâm nhìn vào cục diện đang diễn khai giữa một chỗ trống chỉ cách chỗ cả hai đang ẩn thân độ mấy trượng :

- Có vẻ giống như kẻ luôn dùng tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ nhưng nếu chỉ nhận định qua dáng vẻ bên ngoài, riêng diện mạo vẫn che kín thể này thì e chẳng đúng lắm. Người nên mau lo tìm ả họ Hứa, đã có lão phu ở đây lực trận nhất định không để gã họ Khúc nguy đến tính mạng đâu.

Giang Cửu Linh gật đầu :

- Nếu được tiểu bối mong đây là cơ hội để hóa giải mọi hiềm khích cừ thù giữa lão tiên bối và tiền nhân của Khúc Thụy. Xin phó giao cho lão tiên bối, tiểu bối đi đây.

Chờ Giang Cửu Linh bỏ đi lão Phong Trần Cuồng Cái lần đầu tự lẩm bẩm thổ lộ dĩ nhiên chỉ với bản thân :

- Bản lĩnh họ Khúc lợi hại thể này lão phu liệu dám giữ mãi hiềm khích cùng gã chẳng? Thật chẳng hiểu sao lúc cùng lão già này giao đấu sao gã không thi triển những công phu thượng thừa tương tự? Là gã chẳng nở ư? Thật xấu hổ, được gã nương tay mà ta vì không biết nên vẫn cứ tự cao tự đại. A... lão đây già thật rồi. Hà...

Sở dĩ lão tự nhận như thế vì với cục diện đang diễn khai quả thực Khúc Thụy đang tận lực thi triển thân oai không chỉ bằng công phu thượng thừa mà còn bằng sự cuồng nộ không thể nào kiềm chế. Và lúc này Khúc Thụy bật quát :

- Bất luận thế nào nếu tôn giá quyết chẳng xưng danh thì điều duy nhất Khúc mỗ đáp ứng chỉ là sinh mạng bản thân cùng sự an nguy của Hứa thiếu chủ nhân, tuyệt vô can hệ với bất kỳ ai khác. Chiêu thứ mười hai đỡ.

Với hai tay giang rộng về hai phía lúc bật quát cũng là lúc Khúc Thụy tự giật chéo cả hai tay vào nhau tạo thành hai đạo chưởng kinh một tả một hữu chọt đan nguyên vào nhau thật lạ và càng kỳ lạ hơn là lập tức tạo ra thành duy nhất một đợt xoáy kinh cuộn ào ào vào nhân vật luôn che kín diện mạo ở phía trước mặt.

Ào...

Nhân vật che kín diện mạo bật cười vẻ rất tự tin và đầy tự phụ :

- Bốn nhân lại đang dần tiếc cho tiểu nhân huynh ngày càng lộ rõ là đóa kỳ hoa tuyệt thế cơ hồ chưa có cơ hội tung hoành ngang dọc lưu danh hậu thế, nhất là với công phu này gọi là Cửu Linh Hồ Điệp chưởng đúng không? Hảo công phu. Vậy chớ nên chối từ lời đề xuất của bốn nhân, không lẽ tiểu nhân huynh không thích chuyện song phương cùng có lợi? Đừng tự đánh mất cơ hội vì sau chiêu này chỉ còn lại tám lần nữa thôi, cho tiểu nhân huynh suy nghĩ. Hãy xem bốn nhân hóa giải đây ha ha...

Dứt lời với thân thủ bản lĩnh tự hồ ngang bằng thái độ tự phụ, nhân vật che kín diện mạo cứ ung dung tung thẳng toàn thân vào đợt sóng kinh đồng thời cũng tung xé ra một đạo chỉ lực mang theo lớp vân vụ mờ trắng.

Vù...

Bung.

Một đạo chỉ lực mỏng mảnh lại có sự lợi hại vô khả lường không những hóa giải được đợt xoáy kinh của Khúc Thụy mà còn khiến bản thân họ Khúc phải lão đảo.

Vù...

Dù vậy cách bị lùi của Khúc Thụy lại khác thường không vì thế mà gặp bất lợi trái lại với cách lùi có hai chân nhắc cao lên khỏi mặt đất một ít, toàn thân Khúc Thụy nhờ đó chột lơ lửng bật lao ngược trở lại, quyết cùng nhân vật che kín diện mạo giao đấu tiếp :

- Nhưng với tám chiêu còn lại, chỉ e tôn giá khó thể đắc ý lâu, Nhất Linh Hồ Điệp chưởng, đỡ.

Ào...

Nhân vật nọ cũng lập tức xuất kinh chứng tỏ chẳng dám xem thường Khúc Thụy :

- Hóa ra công phu Cửu Linh Hồ Điệp chưởng còn có những tuyệt kỹ nhưng liệu có thực sự lợi hại chăng? Đỡ.

Vù... âm...

Vù... bùng! Bùng!

Song phương ngỡ vẫn mãi giao đấu quân bình cho đến tận chiêu cuối cùng của Khúc Thụy gọi là Bát Linh Hồ Điệp chưởng, ngờ đâu sau đệ Lục Linh, thay vì Thất Linh Khúc Thụy đột ngột tự thu ngắn giai đoạn tung luôn chiêu đệ Bát linh :

- Đỡ.

Ào...

Điều đó khiến nhân vật nọ bất ngờ :

- Do kiệt lực do tự lượng sức hay đây là nguy kế của tiểu nhân huynh để tiếp theo sẽ là chiêu đệ Cửu Linh tối hậu lẽ ra như đã nói là chưa luyện được? Dám dùng thủ đoạn với bốn nhân ư? Vậy đừng trách bốn nhân độc ác, xem đây ha ha...

Toàn thân nhân vật nọ vụt cất cao và bất thần lao vút qua cơ hồ muốn vọt ngang qua đầu Khúc Thụy một thái độ ngỡ đang muốn tránh chiêu đệ Bát Linh và để tẩu.

Vút.

Tuy nhiên lão Phong Trần Cuồng Cái thì quá rõ tư thức này có ý nghĩa thế nào nên lập tức cất cao giọng hô hoán âm ỉ, cũng chẳng ngại bị cáo lộ hành tung đang ẩn thân :

- Ma Hoa Vô Ảnh Thủ, Khúc Thụy người mau lui hoặc chí ít phải đề phòng tự bảo vệ đỉnh đầu của chính người. Mau.

Khúc Thụy chấn động nhưng vì đã lỡ phát chiêu không những khó thể thu hồi mà dù muốn lùi tránh cũng chẳng kịp vì thế theo bản năng Khúc Thụy chỉ kịp vội lách nghiêng đầu và cố sức quật chéo chiêu Bát Linh Hồ Điệp chưởng ngược lên không trung.

Ào...

Lúc đó bóng nhân ảnh của nhân vật nọ quả thật đang tự hạ trầm xuống gần sát đầu Khúc Thụy.

Vù...

Tiếng hô hoán của lão Phong Trần Cuồng Cái làm nhân vật nọ bật tiếng hừ lạt và lập tức lẳng không đảo người lao ngược lên cao, đoạn thân tốc lao về phía lão Phong Trần Cuồng Cái đang từ chỗ ẩn phóng mình ra.

- Lão bắt tử quả là oan gia, để xem lần này lão làm sao thoát. Hừ.

Vù...

Cùng lúc đó từ hướng Khúc Thụy vẫn nghe vang lên tiếng chạm kinh.

Ầm.

Khúc Thụy lão đảo với một bờ vai chột bật toé màu :

- Ối...

Phần lão Phong Trần Cuồng Cái thì thật nhanh đặt vội một vật lên đỉnh đầu đồng thời nhân đó vì thuận tay nên lập tức quật xô vào đối phương đang cuộn ào đến một kích :

- Đỡ.

Ào...

Một lượt chạm kinh vang lên kèm theo một tiếng động kỳ quái.

Ầm.

Choang...

Lão Phong Trần Cuồng Cái lão đảo chấn động dù vậy vẫn cười vang :

- Giang tiểu tử đoán chẳng sai, tuyệt sát chiêu của người nên đổi lại là Ma Hoa Hữu Khí Giới ha ha...

Đồng thời lão còn vận dụng khinh thân pháp độc bộ cổ lao theo và xuất lực tấn công nhân vật che kín diện mạo :

- Lão phu đã có thiết chỏm, kể như vô ngại với tuyệt sát chiêu của người.

Giờ là lúc người phải trả những gì đã vay từ lão phu. Đỡ.

Ào...

Nhân vật nọ hung hãn lao ập vào lão :

- Lão có tư cách đòi được nợ chăng? Hay hôm nay sẽ là tử kỳ của lão? Mau nạp mạng.

Vù... bùng...

Lão Phong Trần Cuồng Cái lập tức bị chấn dội dần khiếp đảm trước thân thủ quả thật quá lợi hại của đối phương :

- Lão phu thọ mạng đã lâu nếu được người giúp hóa kiếp thì chẳng còn gì bằng nhưng e lão phu khó được toại nguyện vì đâu thể cam tâm khi chưa biết người kỳ thực là ai và liệu có đủ tư cách hóa kiếp lão phu chăng? Đỡ chiêu, một chiêu nữa, một chiêu nữa này.

Ào...

Ào...

Với thân pháp bất phàm nhân vật nọ cơ hồ nhanh hơn khi bất ngờ lao ập vào lão Phong Trần Cuồng Cái trước :

- Bảo chết thì lão cứ thế tuân theo hà tất mãi trùng trình chậm trễ. Vĩnh biệt lão!

Mắt lão Phong Trần Cuồng Cái chợt hoa lên cùng lúc với cảm nhận có một tia lực đạo xoáy thẳng vào tâm thất lão.

Viu...

Lão thất kinh vội hoảng loạn vừa nhảy lùi vừa gọi ầm ĩ :

- Cha mẹ ôi, tuyệt sát chiêu của người hạ thủ vào chỗ nào cũng được sao? Mau cứu, họ Khúc đâu? Há lẽ người lấy mất làm ngơ được sao?

Vù...

Và khi kêu cứu lão đương nhiên cũng đảo mắt nhìn quanh nhưng điều đang đập vào mục quang càng làm lão vừa sợ vừa giận lại vừa thương, vì thế lão lại gọi :

- Người không nghe lão phu kêu cứu viện sao? Người đang tìm gì? Nếu là ả họ Hứa thì mau yên tâm, đã có Giang Cửu Linh tiểu tử tiến hành thay người rồi. Phần người nếu không tiếp lực phen này e lão phu khó thoát án tử. Mau, ối...

Khúc Thụy quả đang đảo tìm nhưng vừa nghe lão Phong Trần Cuồng Cái nói như thế Khúc Thụy lập tức tung người bật lao đến :

- Nói sao? Giang thiếu hiệp cùng đến với lão? Vậy thì được Khúc mỗ còn chiêu tối hậu chưa thể thi triển thì chưa cam tâm. Đỡ.

Vút Ào...

Bất ngờ nhân vật vọt lao đi chẳng một lời từ biệt.

Vút Lão Phong Trần Cuồng Cái nhẹ thở phào ngờ đâu nhịp hô hấp của lão cứ ồ ồ thở dốc khó thể kèm chế :

- Hắn... hắn quả thật... lợi hại. May nhờ người...

Khúc Thụy cũng đảo bộ mắt lại loang loáng tìm quanh :

- Giang thiếu hiệp đâu?

Nghe thế lão Phong Trần Cuồng Cái giật thót người :

- Quái lạ, lẽ ra tiểu tử đã quay lại rồi mới phải? Mà này người biết ả họ Hứa đang ở chỗ nào? Mau chạy đến xem.

Họ Khúc thất kinh :

- Nhân vật lúc này còn một đồng bọn như là nữ nhân thì phải, chính mục đó đã bắt Thiếu động chủ uy hiếp và buộc Khúc mỗ phải thuận phục chúng, mục đang giữ Thiếu chủ nhân nhưng ở chỗ nào thì Khúc mỗ chẳng rõ.

Lão Phong Trần Cuồng Cái giậm chân thành thịch :

- Mau phân khai tìm nhanh, thảo nào vừa rồi đối phương vội bỏ đi ắt là ngại Giang tiểu tử đang gây bất lợi cho đồng bọn mới vội như vậy, rất có thể cả hai đang hợp lực đối phó vậy càng nguy cho ả họ Hứa. Sao người chưa đi?

Khúc Thụy đang phân vân lo lắng tuy khẩn trương nhưng dự dự :

- Vì phân khai chỉ vô ích, sao không đuổi theo nhân vật lúc này nếu lão quả quyết họ có thể hợp lực?

Lão càng nghe càng bối rối :

- Lão phu già rồi suy nghĩ cũng chẳng được thấu đáo như lúc xưa, thôi thì tùy người miễn sao phải thật nhanh mới kịp.

Chợt hai mắt Khúc Thụy sáng quắc :

- Có rồi, mau.

Khúc Thụy lao đi khiến lão Phong Trần Cuồng Cái cũng vội lao theo dù đầy nghi vấn :

- Sao đột nhiên người chọn hướng này? Đâu phải hướng đối phương lúc này bỏ đi?

Khúc Thụy vẫn khẩn trương chạy :

- Vì Khúc mỗ vừa nghe phía này có tiếng động, không thể không nghĩ hướng lúc này đối phương bỏ chạy chỉ là kế dẫn dụ.

Lão Phong Trần Cuồng Cái dĩ nhiên vẫn lao theo Khúc Thụy cho dù nghi nan vẫn cứ hoàn nghi nan :

- Vạn nhất tiếng động người nghe lá kế dẫn dụ thì sao? Xem ra người chẳng cao minh so với lão phu?

Nghe vậy Khúc Thụy suýt nữa khựng lại ngờ đâu chợt phát hiện một chỗ có dấu hiệu khả nghi :

- Có người đang chui ẩn ở trong kia sau lùm cây, lão định thế nào?

Lão Phong Trần Cuồng Cái nhờ đó cũng phát hiện quả thật có dấu chân giẫm xéo lên cỏ cạnh một lối mòn và sâu bên trong lá một lùm cây to rậm, lão vội hạ thấp giọng và đề xuất :

- Định gì nữa mau phân khai tả hữu, lão phu và người hai phía cùng lao ập vào.

Khúc Thụy gật đầu :

- Khúc mỗ cũng nghĩ như thế. Nhưng lão phía tả, một hai ba đi.

Cả hai lập tức xông vào đến lùm cây phân khai mỗi người một hướng cùng nhảy vòng về phía giữa sau lùm cây.

Vút vút.

Nhưng lập tức cả hai ngó người dừng phắt lại.

- Giang tiểu tử.

- Thiếu chủ nhân.

Nghe động Giang Cửu Linh đang tư thế ngồi tọa công trút lực cho Hứa Thần Chung liền kinh hoảng mở mắt, nhìn thấy họ, Giang Cửu Linh nhẹ thở ra nhưng vừa há miệng gọi thì lập tức oản người thổ huyết ra :

- Oẹ...

Lão Phong Trần Cuồng Cái và Khúc Thụy thất kinh bước tới, người thì lo Giang Cửu Linh kẻ thì bối rối vì Hứa Thần Chung vẫn bất động :

- Người sao vậy? Có phải bọn lão phu sơ suất gây kinh động, người bị tẩu hỏa nhập ma?

- Thiếu chủ nhân sao vẫn mê man thế này?

Giang Cửu Linh tuy thổ huyết nhưng vẫn chưa đến nỗi bất tỉnh, vội hít vào một hơi và bảo :

- Khúc nhân huynh chớ lo lắng cũng đừng vội làm Hứa cô nương kinh động. Mọi nguy hiểm đã qua, bây giờ là lúc cần đưa Hứa cô nương tìm chỗ yên tĩnh nghỉ ngơi. Phần tại hạ đa tạ nhị vị kịp thời hỗ trợ chỉ suýt nữa tại hạ bị chân khí nghịch hành thật rồi. Hừ! Một kích do mụ mẫu thân của Mộc Lê Chân lên ám toán, tuy lợi hại nhưng thật hèn hạ, lần sau tại hạ quyết không dung tha mụ.

Vừa nói Giang Cửu Linh vừa loạng choạng đứng lên, lão Phong Trần Cuồng Cái lo lắng vội đưa tay đỡ :

- Cần trọng kéo lại ngã, người bảo mụ mẫu thân của Mộc Lê Chân ra tay? Vậy không phải bọn lão phu bắt thần cùng nhảy ập vào làm người kinh động thổ huyết? Sao còn bảo bọn lão phu hỗ trợ? Hồi nào?

Giang Cửu Linh giật mình tìm quanh và rồi nhẹ thở phào dù vẫn nghi hoặc :

- Nếu chẳng phải nhị vị thì ai đã ngăn cản khiến mụ chỉ kích một lượt rồi vội bỏ đi? Cũng may kẻ nào đó không thừa cơ hội đoạt mất bảo kiếm Phổ Quang vì nếu mất, liệu lấy gì phó giao cùng Minh Nguyệt giáo?

Khúc Thụy vì vẫn lo cho Hứa Thần Chung nên chốt bảo :

- Nhân vật sử dụng tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ còn một đồng bọn, chính là kẻ bắt giữ lúc Thiếu chủ nhân đã bị trọng thương và dùng uy hiếp ngược lại Khúc mỗ. Giang thiếu hiệp bảo đây là mẫu thân của Mộc Lê Chân? Không phải Khúc mỗ chẳng tin, vì chính Giang thiếu hiệp cướp lại Thiếu chủ nhân từ tay mụ. Nhưng nếu vậy sao thiếu hiệp không sớm đề phòng để mụ lên ra tay như nhắm lúc thiếu hiệp đang vận công giúp Thiếu chủ nhân trị thương thì phải?

Giang Cửu Linh gật đầu tuy nhiên lại bảo :

- Chuyện dài lắm, chúng ta lại đang vội quay lại cho kịp kỳ hạn với Minh Nguyệt giáo. Do đó tại hạ tạm sắp đặt như thế này mong Khúc nhân huynh và lão tiên bối giúp cho, sao cho càng mỹ mãn càng tốt. Là thế này...

Sau khi nghe Giang Cửu Linh giải thích tuy thật sự lo nhưng lão Phong Trần Cuồng Cái cũng phải chấp thuận :

- Được với tình thế này e chẳng còn cách nào khác. Đi nào.

Thế là Khúc Thụy bỗng theo Hứa Thần Chung chạy trước mở đường, quay lại Phổ Quang cổ tự.

Vút.

Phần lão Phong Trần Cuồng Cái và Giang Cửu Linh thì tay trong tay, ung dung chạy phía sau tợ hồ đang hộ tống Khúc Thụy cùng về.

28. Chương 28: Lòng Nhi Nữ Đâu Dễ Thấu Suy - Trong Hiểm Cảnh Mới Lộ Chân Tình

Vẫn tay nắm tay đi song hành cùng Giang Cửu Linh, lão Phong Trần Cuồng Cái chốt bảo :

- Người đoán đúng, ả Tây Môn Nghi quả nhiên đã đến và đang chờ người thực hiện lời hứa. Vấn hội diện như người đã định chẳng?

Đang đi phía trước Khúc Thụy chợt chậm lại và chờ khi lão Phong Trần Cuồng Cái cùng Giang Cửu Linh theo đà tiến lại gần liền thì thảo nhận định :

- Nhìn sắc diện Giáo chủ Minh Nguyệt giáo có vẻ khác lạ, không khéo còn nhiều mưu mô khó lường. Nên chẳng trước khi giao bảo kiếm Phổ Quang, Giang thiếu hiệp cần cẩn trọng đề phòng.

Giang Cửu Linh nhẽ gật đầu :

- Miễn sao tất cả được an toàn nhất là đừng để hệ lụy đến Cái bang. Sau đó bất luận Minh Nguyệt giáo có mưu đồ gì tại hạ tự tin có đủ lực đối phó. Cũng may Tây Môn Nghi vẫn đến một mình, cứ hội diện vì với tình thế này Tây Môn Nghi vị tất dám giở thủ đoạn.

Đang đi lại trước Phổ Quang cổ tự dĩ nhiên Tây Môn Nghi cũng thấy Giang Cửu Linh đang cùng những ai quay về vì thế Tây Môn Nghi lập tức lên tiếng cơ hồ không thể giấu thái độ nóng nộ :

- Hạn kỳ sắp mãn thật khó đoán hậu quả sẽ như thế nào nếu ta chậm thu hồi bảo kiếm Phổ Quang, Giang thiếu hiệp quả nhiên thân thủ thần thông, đã giúp bốn giáo thu hồi cổ vật, hy vọng vẫn tuân thủ điều đã hứa sớm giao hoàn bảo kiếm.

Giang Cửu Linh cùng lão Phong Trần Cuồng Cái đều nhất loạt đứng lại chỉ cách Tây Môn Nghi một trượng, và Giang Cửu Linh từ từ nâng cao cho Tây Môn Nghi nhìn rõ cổ kiếm :

- Như đã hứa tại hạ hy vọng quý giáo Minh Nguyệt giáo đừng bao giờ toan dùng thủ đoạn gây bất lợi cho Cái bang chỉ vì tình cờ chọn đúng Phổ Quang cổ tự lập Phân đà. Còn thanh kiếm này Giáo chủ ắt cũng thấy ngoài võ có khắc bốn chữ “Phật pháp vô biên” riêng trên thân kiếm, xin hãy xem đây, ở cả hai mặt đều khắc tự dạng, một bên là “phổ độ chúng sinh” mặt còn lại là “quang minh vô lượng” ghép hai chữ đầu thành Phổ Quang, chứng tỏ đây đúng là bảo kiếm Phổ Quang quý giáo đang cần. Tại hạ quyết không ngại phó giao xin nhận lấy và mau ly khai cho đồng thời xin hẹn sớm có ngày gặp lại.

Giang Cửu Linh nhẹ tung thanh cổ kiếm cho Tây Môn Nghi.

Nào ngờ vừa nhận được kiếm Tây Môn Nghi vùng biến sắc khiến Khúc Thụy lẫn lão Phong Trần Cuồng Cái cũng biến sắc theo, chỉ Giang Cửu Linh là vẫn giữ được điềm tĩnh :

- Sao? Có gì không đúng ư Giáo chủ?

Chợt Tây Môn Nghi thở dài với vẻ buồn bã rồi lại đột ngột cười lạt :

- Đúng như tiên đoán muốn thu hồi bảo kiếm không thể không vận dụng sở học Phổ Quang, thiếu hiệp tuy thành sự nhưng quá đa nghi, dường như không màng dùng đến Đại bảo đan phục nguyên ta đã trao? Nếu vậy có thể cho nhận lại? Yên tâm khi nhận xong ta lập tức đi ngay.

Giang Cửu Linh thoáng bối rối đành lấy trong người ra một vật, lại ném cho Tây Môn Nghi.

- Không phải tại hạ đa nghi nhưng thực sự không cần, mong lượng thứ và dù sao cũng cho tại hạ có lời đáp tạ về hảo ý của Giáo chủ. Xin không tiến mời.

Tây Môn Nghi đón nhận vật nọ, bẻ ra vì vật đó vốn dĩ là hoàn sáp và do chỉ có lớp sáp bọc ngoài nên lập tức hiển lộ một hoàn đan được đồ như chu sa ẩn bên trong. Chợt Tây Môn Nghi tung hoàn linh đan về phía Khúc Thụy :

- Được biết các hạ là hậu nhân của Độc Vương, xin nhận lấy và nếu quả quyết không có độc thì hoàn linh đan này nhất định là thứ ý trung nhân Hứa Thần Chung đang rất cần. Xin tùy các hạ sử dụng. Cáo biệt.

Vút.

Không ai chú ý đến cách ly khai của Tây Môn Nghi chỉ vì mùi thơm ngát phát ra từ hoàn đan được đã thu hút toàn bộ những ánh mắt cùng nhận thức của tất cả mọi người.

Vì thế tất cả thêm hoang mang kinh ngạc khi nghe Khúc Thụy chợt kêu sau một lúc sẫm soi kỹ hoàn đan được :

- Bảo đan này cực kỳ trân quý, Tây Môn Nghi giáo chủ thật sự có thành ý, không may mắn dù một chút mưu đồ ở đây. Giang thiếu hiệp đừng ngần ngại vì người cần phục đan lúc này chính là thiếu hiệp.

Giang Cửu Linh cũng hoang mang nhưng đành thở dài và lắc đầu :

- Nhưng tại hạ đã khước từ, đã giao hoàn chủ sở hữu và chủ nhân lại vừa trao tặng cho Khúc nhân huynh, tốt nhất xin cứ để Hứa cô nương phục đan.

Bộng Khúc Thụy kêu :

- Quái lạ, sao Tây Môn Nghi giáo chủ quả quyết Hứa Thần Chung thiếu chủ nhân là ý trung nhân của Khúc mẫu?

Lão Phong Trần Cuồng Cái trợn mắt :

- Ngờ điều gì khiến người kêu làm lão phu một phen lo lắng hão, về điều đó thì ả đâu có mù, chỉ cần nhìn thấy người khư khư giữa ả họ Hứa trong tay bắt; luận ai cũng đoán biết. Như vậy cũng kêu, hừ.

Nhưng Khúc Thụy lắc đầu và chợt liếc nhìn Giang Cửu Linh :

- Nếu bất luận ai cũng thấy thì tình ý của Thiếu chủ nhân luôn dành cho Giang thiếu hiệp mới là điều quá rõ, đằng này chỉ một lần duy nhất Khúc mỡ nhìn nhận Thiếu chủ nhân là ý trung nhân khi đã bị hung thủ bí ẩn dùng sinh mạng Thiếu chủ nhân uy hiếp buộc Khúc mỡ phải trở mặt đối phó Giang thiếu hiệp. Điều cần lưu tâm ở đây, Tây Môn giáo chủ không thể nói như thế nếu chẳng từng nghe Khúc mỡ nhìn nhận điều này. Giang thiếu hiệp có hiểu ý Khúc muốn nói những gì chẳng?

Người đoán hiểu ý tứ của Khúc Thụy lại là lão Phong Trần Cuồng Cái :

- Cái gì? Bọn chúng muốn ly gián giữa người và Giang tiểu tử? Vì sao? Nhưng thôi lão phu hiểu rồi, thủ đoạn của chúng là quyết lợi dụng sự đố kỵ của hai người cùng vì một nữ nhân là ả họ Hứa? Vậy là chúng lầm, vì theo lão phu nhận định, tiểu tử họ Giang tự hồ có trái tim bằng giá, chưa một bóng hồng nào đủ bản lĩnh khiến tiểu tử rung động, vậy ả Tây Môn Nghi đã nghe? Chúng tỏ ít nhiều cũng có sự cầu kết giữa Minh Nguyệt giáo và hai kẻ ác nhân hạ tiện chẳng dám chường mặt thật bao giờ? Vậy sự cầu kết này nhất định phải có một sự mưu toan to tát hơn và nghiêm trọng hơn, đó là mưu toan gì? Thật khó hiểu, vì dù có cầu kết ả Tây Môn Nghi vẫn sẵn lòng trao ban đan dược trận quý. Đúng là không thể hiểu, a...

Giang Cửu Linh chợt tìm chỗ ngồi xuống :

- Tại hạ đang cần tọa công, một kích của mục dê tiện quả lợi hại, đã vậy tại hạ còn cố chi trì chỉ khi nhị vị đồng loạt xuất hiện biết đã ổn, tại hạ mới dám để thở huyết. Bây giờ nếu không tự trị thương tại hạ e sẽ đến lúc tự chuốc hậu quả khôn lường.

Khúc Thụy vội tìm chỗ đặt Hứa Thần Chung nằm xuống và lo lắng gọi Giang Cửu Linh :

- Chờ đã Khúc mỡ đoán được rồi, nhất định Tây Môn Nghi tuy có mặt nhưng chưa hẳn đồng mưu cùng hai hung thủ lúc này. Không những vậy Khúc mỡ còn đoán chính Tây Môn Nghi, quyết chẳng ai khác giúp thiếu hiệp đối phó và đẩy lui mục dê tiện. Thảo nào nàng tỏ ra buồn bã và thất vọng khi biết thiếu hiệp vẫn khẳng khái khước từ thành ý của nàng, và lúc thiếu hiệp ném giao hoàn kiếm cho nàng, Khúc mỡ hiểu kế của thiếu hiệp - nhờ lão Phong Trần Cuồng Cái vừa song hành vừa giúp thiếu hiệp cùng đi, tuy tạm qua được mắt mọi người nhưng lại không thể giấu Tây Môn Nghi - vẫn bị nàng phát hiện. Vì thế nàng mới quả quyết thiếu hiệp vẫn chưa phục đan, đúng không? Vậy hoàn Đại bảo đan phục nguyên này, còn câu nàng nói tùy Khúc mỡ sử dụng nhất định vẫn còn một ẩn ý là mong thiếu hiệp nhận và phục đan, không đúng sao?

Giang Cửu Linh giật mình vì thế vẫn chưa thể tiến hành tọa công.

Chợt Hứa Thần Chung tựa mình tỉnh dậy :

- Khúc đại ca nên giao Bảo Đan cho Cửu Linh huynh thì hơn.

Khúc Thụy ngơ ngàng :

- Thiếu chủ nhân đã tỉnh lại?

Hứa Thần Chung nhột nhật cười :

- Muội tỉnh từ lâu, nhờ đó minh bạch sự thực. Một là khối tình chung mà Khúc đại ca luôn dành cho kẻ quá vô tình và hững hờ là muội. Và tương tự sự thực thứ hai là còn có kẻ vô tâm hơn cả muội, một nhân vật có trái tim bằng giá đúng như Phong Trần Cuồng Cái lão tiền bối vừa nói, thế nên đã không nhận ra đã bao lần Tây Môn Nghi dù cách này hay cách khác luôn tỏ ra thật sự quan tâm, muội nói Cửu Linh huynh đấy.

Giang Cửu Linh chấn động nhưng lại bảo :

- Tây Môn Nghi nào phải ít phen dụng kế gây tổn hại cho huynh? Hứa muội không biết thì đừng nói.

Hứa Thần Chung lại nhột nhật cười :

- Có thể những điều đó muội chưa biết nhưng vì cùng là nữ nhân, muội biết nếu không quan tâm, không vì có tình ý thì Tây Môn Nghi đâu phải tìm đủ cách hết lần này đến lần khác đều một mình tới đây và còn muốn lưu lại cạnh Cửu Linh huynh? Còn về những kế mưu của nàng tuy muội không biết nhưng chợt cảm thấy lạ, dường như ở nàng đang cùng lúc có hai thái cực, giúp Cửu Linh huynh thì nàng vẫn ngấm ngấm

thực hiện nhưng lập kế để ngày càng thêm thuận lợi cho Minh Nguyệt giáo thì vì là Giáo chủ nàng vẫn phải tiến hành. Mâu thuẫn quá đúng không? Đến nỗi có thể nghĩ hoặc nghi, tự hồ những gì nàng thực hiện vì Minh Nguyệt giáo nhưng chỉ do miễn cưỡng.

Chợt có tiếng người lên tiếng từ trong cổ tự :

- Không sai và không chỉ mình Tây Môn Nghi Giáo chủ Minh Nguyệt giáo mà còn một nữ nhân nữa.

Có ba nhân vật từ trong cổ tự Phổ Quang bước ra, một là chấp pháp trưởng lão Cái bang, hai còn lại thì đi cùng nhau, Tô Vĩnh Đàm đang phải dìu Mộc Lê Chân tiến ra từ từ. Và Tô Vĩnh Đàm bảo :

- Xin lượng thứ nếu mỗ đã tùy tiện giải khai huyết đạo cho Mộc cô nương. Chỉ vì Mộc cô nương đã bị nội thương quá nghiêm trọng, nếu các huyết đạo vẫn tiếp tục bị chế ngự thì sinh mạng khó được bảo toàn. Huống hồ xin mọi người hãy nhẫn nại lắng nghe Mộc cô nương thuật chuyện ắt sẽ minh bạch và nhất là phần nào đó toại nguyện vì có thể đoán biết hung thủ gây thảm trạng cho Khuru gia là ai.

Chẳng ai nói xen vào chấp pháp trưởng lão Cái bang chợt cáo từ :

- Phần mỗ dù nhất thời tự đoán biết âm mưu của Minh Nguyệt giáo vẫn thà tin để lập kế đối phó, hơn là lâm cảnh quá muộn có trở tay cũng không kịp. Xin cáo từ, tạm biệt Phong Trần Cuồng Cái lão nhân gia.

Vút.

Lão Phong Trần Cuồng Cái phân vân :

- Đây sao tỏ ra quá vội?

Nhưng vì chấp pháp trưởng lão Cái bang vẫn thực sự bỏ đi đầy khẩn trương, lão Phong Trần Cuồng Cái ngao ngán thở dài :

- Lão phu đã quá già nên đã trở nên lạc hậu lỗi thời chắc? Đến người của bốn bang như cũng chẳng xem trọng lão phu, làm gì thì làm không màng vấn kế hỏi han. Hà...

Tô Vĩnh Đàm vội giải thích :

- Xin tiên bối chớ ngộ nhận vì kỳ thực, mọi trách nhiệm giải thích đều được phó giao cho văn bối và Mộc cô nương huống hồ theo câu chuyện kể của Mộc cô nương chấp pháp trưởng lão quý bang không thể không vội, chỉ vì mưu đồ của Minh Nguyệt giáo có thể là...

Lão Phong Trần Cuồng Cái chợt xua tay :

- Lão phu chỉ tự bản thân đã già kỳ dư luôn biết nếu chưa cân nhắc và xem xét lợi hại trước sau thì chẳng ai nỡ đối xử với lão phu tương tự, đã vậy khẩn trương thì tính theo khẩn, điều thiết yếu trước tiên là Giang tiểu tử cần yên tĩnh tọa công. Nếu không với thương thế của tiểu tử lúc này dù một đứa trẻ lên ba cũng có thể gây tổn hại nguy cho tính mạng tiểu tử.

Mộc Lê Chân gạt mình dù kiệt lực vẫn hốt hoảng lo âu :

- Xảy ra chuyện đó thật sao? Nhưng do ai gây ra?

Giang Cửu Linh thở ra :

- Là lệnh đường...

Mộc Lê Chân bàng hoàng chực khuỵu xuống nếu như không có Tô Vĩnh Đàm luôn đứng bên cạnh nên kịp giữ lại. Và Tô Vĩnh Đàm bảo kỳ thực là nóng này ngắt lời Giang Cửu Linh :

- Kể luôn được Mộc cô nương ngộ nhận ngỡ là thân mẫu cốt nhục hóa ra chỉ là thù nhân đồng mưu sát hại phụ thân, Giang thiếu hiệp lại chạm vào nỗi đau cũng là niềm hối hận khôn tỏ, ấy vậy vì đã bị thù nhân lợi dụng suốt thời gian qua, há lẽ Giang thiếu hiệp không nhận ra chân sự thực này? Vì mạo hiểm quyết đoạt là vũ khí lợi hại cho thiếu hiệp Mộc cô nương hiện đang cận kề tử cảnh ư?

Giang Cửu Linh nghi vấn hoàn nghi :

- Nhưng dù thế nào Mộc Lê Chân cũng đã hai lần làm tại hạ lâm tử lộ nếu không do may ắt tại hạ đã vĩnh viễn ly cõi trần.

Tô Vĩnh Đàm cau mày :

- Mỗ có nghe Mộc cô nương thuật kể nhưng lại nói cũng hai lần quyết cứu mạng thiếu hiệp bất chấp mệnh lệnh của mẹ ác độc được Mộc ngờ là mẫu thân.

Lời nào mới là thật đáng tin?

Giang Cửu Linh nhẹ lắc đầu :

- Lập kế hoàn mỹ lợi dụng sự trung thành của Tuyết Mã, Mộc Lê Chân hầu khi toại nguyện khi thấy Tuyết Mã thực sự đưa tại hạ lọt vào Thiên Bằng Mãn Địa một địa điểm hiểm tuyệt, vô khả xuất nhập. Mộc cô nương cứu mạng tại hạ như thế sao?

Mộc Lê Chân quá kiệt lực không thể đáp may sao vẫn có Tô Vĩnh Đàm giải thích thay :

- Mộc cô nương lập kế là theo sắp đặt của mẹ độc ác, sau đó lại trái lệnh lên lưu lại và bảo có gọi thật to mong cảnh báo thiếu hiệp mỗi nguy cận kề, không có sao?

Giang Cửu Linh giật mình :

- Có, tại hạ có nghe chỉ tiếc lúc đó đã quá muộn, vậy là cách cứu mạng sao?

Tô Vĩnh Đàm vỡ lẽ :

- Được biết Tuyết nhi vốn là thần mã, chỉ trách cước lực của nó quá nhanh khiến Mộc cô nương dù kêu nhưng vẫn quá muộn, nhưng còn một lần nữa ở Mê động cạnh thôn Tam Xá nào đó không phải Mộc cô nương thêm lần nữa tự ý kháng lệnh để cứu nguy cho thiếu hiệp sao?

Giang Cửu Linh cười cười :

- Đây là lần thứ hai nhưng tại hạ nghĩ chỉ nhờ may mắn nên tự thoát hiểm.

Tô Vĩnh Đàm cau mày :

- Thế mà Mộc cô nương nói đã lên đặt hỏa dược phá hủy phần đáy của hồ nước, tin chắc thiếu hiệp sẽ theo đó thoát. Nhân nói về hỏa dược Mộc cô nương còn bảo đã có lần, nếu chủ tâm châm hỏa dược đúng lúc nghĩa là phải sớm hơn so với điều đã xảy ra ắt thiếu hiệp vô khả thoát. Chuyện này là thế nào?

Giang Cửu Linh lần này giật nảy người :

- Cũng rất có thể, nhưng tại hạ không nghĩ đây là có người chủ tâm châm hỏa dược chặn lại, là sự thực chẳng Mộc cô nương?

Mộc Lê Chân chỉ có thể lảo đảo đáp :

- Tiểu nữ dù kháng lệnh vẫn mẫn nguyện nếu không giả như thiếu hiệp có mệnh hệ gì, kẻ bất hiếu tử như tiểu nữ càng khó mong gặp lại tiên phụ ở chốn cửu tuyền. Ôi... phụ thân chết quá thảm, đều do một tay tiểu nữ gây ra. Sao hoàng thiên cứ mãi đẩy tiểu nữ vào các nghịch cảnh khó lường lường? A...

Và Mộc Lê Chân gục xuống khiến Giang Cửu Linh thất kinh vội chồm đến.

Ngờ đâu do tùy tiện hành động lại quá đột ngột khiến Giang Cửu Linh thoát lực, đến lượt cũng gục xuống hôn mê.

- A...

Huych.

* * * * *

Tỉnh lại vì nghe nhiều tiếng lao xao Giang Cửu Linh sau đó vỡ lẽ là những thanh âm huyền ảo thì đúng hơn. Sinh nghi Giang Cửu Linh chợt lên tiếng :

- Đã xảy ra chuyện gì?

Mọi âm thanh huyền não vụt im bất và chỉ một mình lão Phong Trần Cuồng Cái là kịp trấn định, lên tiếng trấn an Giang Cửu Linh :

- Không có gì, người đã lai tỉnh thì tốt. Vậy hãy mau tọa công điều thương, chớ để mọi người cứ lo mãi.

Giang Cửu Linh nhìn quanh :

- Mộc Lê Chân...

Cũng lão Phong Trần Cuồng Cái lên tiếng rất nhanh có lẽ vì không muốn Giang Cửu Linh phí lực phải hỏi câu dài :

- Ắ cũng như người hiện đang điều thương, có thể sẽ hồi phục trước nếu người không mau thực hiện như ả.

Giang Cửu Linh nhẹ gật đầu nhưng đã bất ngờ nhìn và hỏi Hứa Thần Chung :

- Huynh vô tình nghe mọi người đang bàn tán về các mưu toan của Minh Nguyệt giáo, là thế nào? Đừng giấu huynh vì chỉ có muội là luôn thật tâm với huynh.

Hứa Thần Chung thở dài và cúi đầu, lời đáp nghe thật miễn cưỡng :

- Quả thật không có gì nhưng nếu Cửu Linh huynh sớm lo tự khôi phục chân nguyên thì hiển nhiên kết quả thêm thuận lợi hơn về nhiều phương diện.

Bất phục Giang Cửu Linh lại đột ngột chuyển mục quang sang Khúc Thụy :

- Là nam tử hán đại trượng phu Khúc nhân huynh còn chắc chắn sẽ là chủ nhân Cửu Linh động, có thể cho tại hạ nghe một lời thật tâm chăng?

Khúc Thụy chỉ bối rối trong một thoáng đoạn gay gắt bảo :

- Giang thiếu hiệp nếu muốn tỏ tường thì nghe đây, hy vọng lúc nghe xong tự thiếu hiệp phải có những xử sự đúng mực, Minh Nguyệt giáo hiện đang gây loạn khắp giang hồ. Và tệ hơn nữa, bằng cách nào đó họ quả quyết Giang thiếu hiệp đang giữ của họ một vật, đã có tin, họ ấn định cho thiếu hiệp một hạn kỳ là năm ngày, giờ chỉ còn ba nếu thiếu hiệp không phó giao vật đó thì sẽ có ba nhân mạng bị họ kết liễu. Vậy nếu muốn cứu các nạn nhân và ngăn chặn các thái độ quá lộng hành ngang ngược của Minh Nguyệt giáo phần thiếu hiệp thì mau mau tìm cách khôi phục trọn vẹn chân nguyên nội lực, riêng Khúc mỗ cũng đang nôn nóng muốn hồi sơn tiếp nhận cương vị, sau đó tung toàn bộ lực lượng quyết cho Minh Nguyệt giáo biết thế nào là lợi hại, rõ chưa?

Giang Cửu Linh động dung :

- Lại là thủ đoạn nữa của Tây Môn Nghi? Vậy đừng ai bảo nữa Tây Môn Nghi chỉ miễn cưỡng nhưng là dùng thế lực Minh Nguyệt giáo thực hiện cho kỳ được mọi dã tâm hầu như lúc nào cũng có ở bản thân nàng. Hừ. Địa điểm họ ước hẹn là nơi nào? Mà thôi không cần cho tại hạ biết vội. Ba ngày? Được, tại hạ sẽ lập tức tọa công, đành phiên chư vị thay phiên làm hộ pháp vậy.

Lão Phong Trần Cuồng Cái đáp ứng ngay :

- Nhưng kỳ thực chỉ còn hai ngày vì phải mất một ngày đường đi đến chỗ ước hẹn, liệu kịp chăng?

Giang Cửu Linh ngờ ngợ :

- Như lão tiên bối có ý gì thì phải?

Hứa Thần Chung tiến lại gần lấy ra cho Giang Cửu Linh thấy một hoàn đan được có màu đỏ tợ chu sa :

- Bất luận có phải thủ đoạn lần này là do Tây Môn Nghi hay không, thiết nghĩ...

Giang Cửu Linh gạt ngay :

- Đừng bảo huynh phải phục đan được này vì dù còn hai ngày cũng không sao, huynh tự tin có thể phục nguyên và chẳng cần nhờ đến bất kỳ đan được nào nhất là của Tây Môn Nghi.

Tô Vĩnh Đàm từ đâu đó chợt xuất hiện :

- Nếu vậy mỗ có thể chuyển đan được ấy cho Mộc Lê Chân cô nương chăng?

Khúc Thụy cau mày :

- Không được vì người duy nhất cần có đan được hỗ trợ lúc này chính là Giang thiếu hiệp.

Tô Vĩnh Đàm nhún vai :

- Nhưng ai cũng thấy Giang thiếu hiệp mãi cố chấp quyết không dùng, phần mỗ thì nghĩ tăng thêm một thêm một người là tăng thêm phần thuận lợi. Đó là sự thật nhưng nếu chư vị quyết không thuận thì thôi, cứ chờ xem hậu quả sẽ như thế nào.

Ngờ đâu Giang Cửu Linh tự ý quyết định :

- Vậy phiền Tô tiên bối chuyển ngay cho Mộc cô nương, quả thật tại hạ chẳng cần.

Phong Trần Cuồng Cái nhăn nhó :

- Người thật cố chấp há lẽ không biết...

Thấy lão bỗng dưng bỏ lửng, Giang Cửu Linh hoài nghi :

- Biết chuyện gì? Sao lão tiên bối không nói tiếp?

Lão phì cười dù trái khoáy nhưng lại làm bầu không khí phần nào nhẹ nhõm :

- Lão phu quên người đã hai ngày hôn mê, dĩ nhiên không sao biết những gì ai ai cũng biết, vậy tốt nhất người nên tọa công đừng để xảy ra cảnh tương tự ắt không lo vì sao chẳng biết như mọi người đã biết. Rõ chưa? Hử? Hà hà...

Ngờ đâu lão có hành vi trái khoáy lại khiến Giang Cửu Linh thuận phục :

- Được rồi tiểu bối hứa sẽ hành công ngay nhưng việc phục được do Tây Môn Nghi trao, tiểu bối quả thật không thể, xin đừng miễn cưỡng.

Lão chép miệng than :

- Nếu biết vậy lẽ ra lúc người còn hôn mê lão phu cứ phục được cho xong, được rồi, không miễn cưỡng thì không miễn cưỡng. Nhưng nhớ người chỉ có hai ngày, nào bắt đầu đi. Thật chưa thấy ai cố chấp như người, hừ!

Giang Cửu Linh mỉm cười và bắt đầu tiến hành tọa công tự trị thương, thế là chẳng có cơ hội thấy mọi người liền sau đó nhìn nhau len lén cười.

* * * * *

Muốn tọa công cho hoàn toàn phục nguyên chỉ trong vòng hai ngày nào phải hễ muốn là được nếu như người tọa công không có được sự yên tĩnh cần thiết và nhất là cần phải có định lực hầu nhập định đạt cõi hư vô.

Giang Cửu Linh khi khăng khăng khước từ quyết không ưng thuận phục Đại bảo đan phục nguyên chỉ vì đó là vật của Tây Môn Nghi thì bản thân cũng minh bạch, đã nghĩ đến cách thực hiện lời quả quyết có thể phục nguyên trong hai ngày. Vì thế khi tiến hành tọa công để không làm mọi người thất vọng Giang Cửu Linh nhờ dùng định lực gạt bỏ tất cả tạp niệm chỉ chuyên tâm chuyên chú vào mỗi một việc là tọa công nên thật mau chóng đạt cảnh giới tâm khí - thần hợp nhất, nhập định cõi vô thức, bất biết mọi diễn biến xung quanh.

Có thể nói đây là lần đầu tiên Giang Cửu Linh có cơ hội này mặc dù là do hoàn cảnh đưa đẩy đến buộc phải như vậy nhưng kỳ thực cũng nhờ định lực ngày càng có tăng theo thời gian và nhất là qua bao gian nguy từng trải, thế nên ngẫu nhiên khiến Giang Cửu Linh có một cơ hội tốt cùng hân hữu được nhập định đạt cõi vô thức là điều hầu như chỉ xảy đến với một vài cao nhân hiếm hoi để sau đó họ trở thành bậc đại tôn sư khai sáng một phái.

Tự thân Giang Cửu Linh hiển nhiên chẳng đủ kiến văn để có những hiểu biết này, nhưng các nhân vật như lão Phong Trần Cuồng Cái và kể cả Tô Vĩnh Đàm thì biết. Vì thế ai cũng lấy làm lạ, chờ hoài không thấy Giang Cửu Linh xả công nghỉ ngơi thậm chí để uống nước hoặc dùng chút ít vật thực cũng không thấy.

Họ hiểu và thế là tự bảo nhau ngày cũng như đêm luân phiên cảnh giới quyết chẳng để xảy ra bất kỳ thanh âm tiếng động nào có thể gây cản ngại và tệ nhất là gây tổn hại cho sinh mạng Giang Cửu Linh.

Sự tận tâm của mọi người Giang Cửu Linh do mãi tọa công nên hiển nhiên cũng không hay biết, chỉ khi khắp thân chợt có những chấn động nhẹ nhàng khiến nhận thức dần trở lại với Giang Cửu Linh, dù vậy việc tọa công vì chưa thể gián đoạn nên kể từ lúc này tuy khó mong đạt lại cảnh giới vô thức nhưng Giang Cửu Linh vẫn phải tiếp tục và bắt đầu nôn nóng chờ thời khắc hành công viên mãn.

Sở dĩ Giang Cửu Linh có trạng thái nôn nóng vì cùng với nhận thức dần trở lại, thính lực tinh tường đã giúp Giang Cửu Linh bắt đầu tiếp nhận những thanh âm dù chỉ vang đến từ xa.

Có tiếng giao phong.

Không chỉ một mà là n.

Đối phương là những ai? Giang Cửu Linh chẳng thể đoán biết, bất quá chỉ có thể nhận biết một điều, những tiếng giao phong đang ngày càng khốc liệt hơn và hầu như vì đang càng lúc càng tự dịch dời đến gần nên Giang Cửu Linh hiểu lợi thế đang nghiêng dần về phía đối phương.

Vậy bên cạnh Giang Cửu Linh còn lại những ai đang đứng gần để cảnh giới chẳng?

Lại thêm một điều nữa Giang Cửu Linh chỉ có thể tự hỏi nhưng ngay lúc này thì chớ mong có lời đáp.

Bởi đó với trạng thái nôn nóng Giang Cửu Linh đang cố kết thúc và mong đạt sự viên mãn cần có của lần hành công này.

Chợt có tiếng ai như Mộc Lê Chân thét thất thanh :

- Tô tiên bối mau đưa chàng tẩu mau, tiểu nữ và Hứa muội e khó ngăn mụ lâu hơn.

Tô Vĩnh Đàm lớn tiếng đáp lại :

- Phải cố chi trì vì đây là lúc bất kỳ ai cũng không được chạm vào y, chớ lo, ta dù bất tài vẫn có thể tiếp ứng.

Kế đó xung quanh lại tĩnh lặng chỉ trừ những tiếng giao phong quả thật đang ngày càng tiến lại gần.

Và đột ngột có tiếng Khúc Thụy hô hoán thật thản thốt :

- Lão chớ liều mạng, chúng ta nếu vẫn hợp lực thì cũng có thể tiếp tục chi trì, lão liều mạng là làm kẻ đối phương. Đừng, ôi... không.

Lập tức có tiếng kêu hôc lên thật to nhất định là của lão Phong Trần Cuồng Cái :

- Hự.

Vang tiếp theo sau đó là một loạt cười ngạo nghễ :

- May cho lão, vì ta chỉ cần mau chóng thu thập tiểu tử Giang Cửu Linh nên vẫn tạm dung cho mạng già vô dụng của lão lần này. Nhớ đừng để ta gặp lại lần nào nữa. Ha ha...

Và có tiếng không khí xao động báo hiệu có người đang tận lực thi triển khinh công lao về phía Giang Cửu Linh.

Vù...

Giang Cửu Linh liền mở bừng hai mắt và chẳng cần một cử động nào vẫn khiến toàn thân với vị thế tiếp tục ngồi xếp bằng chợt dịch chuyển và lao vọt đi :

- Ai muốn thu thập Giang Cửu Linh tại hạ? Đừng vội xem tại hạ như cá nằm trên thớt chứ?

Vút.

Bên trong cổ tự Phổ Quang tuy đã tối nhưng kỳ thực ở phía ngoài vẫn sáng mờ mờ, vì thế ai cũng thấy cung cách Giang Cửu Linh vừa ngồi vừa lao vọt ra, dù ngoạn mục kỳ lạ nhưng thập phần hung hiểm khi việc chạm phải đối phương đang từ ngoài lao vọt vào là điều tất yếu, không thể tránh.

Tuy nhiên chính bóng nhân ảnh đang lao vào lại là nhân vật tự tránh trước và còn kinh hoàng kêu :

- Liên Đài Ngự Khí? Tiểu tử ngươi thật lợi hại, hừ!

Bng tự lảng không đảo người lao chệch qua một bên.

Vù...

Cùng lúc đó vị thế ngồi xếp bằng lao vọt ra của Giang Cửu Linh tuy không đổi nhưng đột nhiên tự lao chệch lên cao sau đó mới dần hạ thấp cuối cùng thì an toàn hạ thân trên một thảm cỏ hiểm hoi còn lại phía trước ngôi cổ tự.

Và động thái tiếp theo của Giang Cửu Linh vì mãi ngồi yên theo tư thế tọa công, lão Phong Trần Cuồng Cái và Khúc Thụy lập tức lao lướt đến để rồi cùng hạ thân đứng hai bên Giang Cửu Linh.

Vút! Vút!

Trong lúc này hãy còn một trận giao phong nữa đang diễn khai giữa một phụ nhân mặt hoa da phấn khó nhìn rõ diện mạo vì trời đã mờ tối với hai nữ nhân là Hứa Thần Chung và Mộc Lê Chân cùng Tô Vĩnh Đàm.

Hứa Thần Chung chợt kêu :

- Đủ rồi, hãy cùng hồi chiêu quay lại mau.

Dứt lời không chỉ Hứa Thần Chung mà kể cả Mộc Lê Chân cùng Tô Vĩnh Đàm vì đoán hiểu ý tứ của Hứa Thần Chung muốn ám chỉ điều gì nên tất cả cùng lúc thu chiêu để rồi đều đồng loạt nhảy lùi về phía Giang Cửu Linh tương tự lão Phong Trần Cuồng Cái và Khúc Thụy vừa thực hiện.

Vút! Vút! Vút!

Như họ hiểu Giang Cửu Linh chỉ miễn cưỡng xuất hiện kỳ thực vẫn cần tiếp tục tọa công thế nên họ muốn hình thành một vòng vây nghiêm mật để bảo vệ an toàn cho Giang Cửu Linh.

Nhưng cứ như âm hồn bất tán phụ nhân mặt hoa da phấn cũng động thân lao theo với thân pháp Thượng Tuyết Phi và giận dữ phát xạ vào đối tượng duy nhất đã chọn là Mộc Lê Chân một tia chỉ kinh cơ hồ vận toàn lực :

- Tiện tỳ phản bội, ta chẳng giết được ngươi thì sao cam tâm, mau nạp mạng.

Vù...

Mộc Lê Chân đang lao vội về phía Giang Cửu Linh dù phát hiện vẫn chỉ thể hiện một phản ứng duy nhất là kêu kinh hoàng :

- Thiên Bạng chỉ.

Hứa Thần Chung vội quay lại nhưng cũng chỉ có thể thập phần bàng hoàng nhìn một thanh băng cứng vừa tròn vừa dài tự mọc thêm ra từ một ngón tay của phụ nhân đang thần tốc lao cắm vào Mộc Lê Chân :

- Ôi... không.

Cả Phong Trần Cuồng Cái và Khúc Thụy cũng lâm cảnh phân vân và hoang mang lạ, rất muốn bật lao đến tiếp ứng Mộc Lê Chân nhưng một là không kịp, hai là e sẽ tạo cơ hội cho ai đó bất thần gây thương hại cho Giang Cửu Linh mà cả hai đang có nhiệm vụ bảo vệ và ba là chính họ cũng thất thần mục kích một công phu quái lạ bình sinh chưa từng thấy cũng chưa hề nghe ai nói đến.

Chợt.

Choang...

Thang băng dài và thập phần lợi hại của phụ nhân chợt gãy ngang và vỡ vụn kèm theo đó là vì một tiếng, có một bóng nhân ảnh như một khối tròn màu sậm đen, chợt lao vào phụ nhân nhanh hơn cả lúc phụ nhân dụng lực lao vào Mộc Lê Chân.

Vù...

Chẳng ai kịp nhận ra có sự chuyển biến gì chỉ nghe phụ nhân nọ vụt kêu vài tiếng ằng ặc từ cổ họng như bị nghẹn :

- Ấc... ặc...

Và họ chỉ vỡ lẽ khi thấy phụ nhân từ từ gục xuống, cổ vẫn bị một bàn tay vấu chặt và chủ nhân của bàn tay chẳng ai khác ngoài Giang Cửu Linh vẫn tư thế ngồi xếp bằng và khục khặc cười toại nguyện :

- Mụ ngớ ta chẳng còn Liễu Diệp kiếm thì vô khả đối phó Thiên Băng chỉ ư? Mụ lắm, tuyệt sát chiêu lợi hại nhất của ta từ thuở nào vẫn là Tam Ma Thảm Trảo hầu như chưa lần nào xuất thủ bất thành. Vĩnh biệt mụ hà hà...

Màn đêm buông dày khiến chẳng ai đủ mục lực nhìn rõ toàn bộ mọi cảnh quang nhưng cách Giang Cửu Linh một tay vấu chặt yết hầu kéo đối phương nằm gục ở bên cạnh lại thêm tràng cười lục khục của Giang Cửu Linh, quả thật một thảm cảnh tột cùng quái đản làm bất luận ai cũng khiếp đảm ngớ Giang Cửu Linh nghiêm nhiên đã là hiện thân của tử thần được lệnh Diêm Vương thu hồn nhiếp phách từng đối thủ bằng tuyệt sát chiêu Tam Ma Thảm Trảo, quả nhiên chưa một lần xuất thủ bất thành.

Vì thế ai cũng lặng người đứng yên kể cả nhận thức như cũng vụt hóa băng, tạo cho cảnh quang càng tăng thêm sự quái đản hoàn toàn hợp với màn đêm mỗi lúc mỗi buông dày.

Không gian ngớ mãi ngưng đọng chợt bị phá vỡ bằng tiếng nói run rẩy tuy vẫn còn khiếp đảm nhưng lại ẩn chứa một nỗi niềm hối tiếc do Mộc Lê Chân chợt lao ào cất lên :

- Lẽ ra đừng vội kết liễu mụ vì không có mụ e chẳng ai biết đồng bọn cũng là nhân vật luôn đứng sau mụ là ai. Tiếc thật.

Giang Cửu Linh không đáp cứ mãi ngồi yên chỉ sau đó khá lâu mới chợt thở dài :

- Lão đi rồi, đúng là tiếc thật vì tại hạ cứ ngỡ và cứ định tâm dành sự kết thúc này cho lão, a... nhưng cũng may cho chúng ta vì mụ nào đã chết. Đây xin giao cho Mộc cô nương, hãy bắt mụ đền tội theo ý cô nương.

Chỉ như thế bầu không khí mới vỡ oà, ai ai cũng ngạc nhiên cũng mừng đồng thời cũng lo. Vì thế chỉ thoáng chốc đã có vài ngọn đuốc được thắp sáng lên, mọi người ngồi xung quanh kể cả Giang Cửu Linh cũng ngồi tương tự chỉ ở giữa mọi người là phụ nhân mặt hoa da phấn nhờ lúc này đã có ánh hỏa quang nên ai ai cũng nhận thấy phụ nhân thật xinh đẹp, cạnh mụ là Mộc Lê Chân đang lục vắn mụ :

- Lão là ai? Sao lại có hạng phu quân như lão sẵn sàng đem nhan sắc và thân xác mụ là thê tử của lão, dâng cho phụ thân ta, tạo cơ hội cho mụ dùng mỹ nhân kế gây điều đứng và phá vỡ gia trang của ta?

Mụ không màng đáp chỉ trợn mắt nhìn bất luận chỗ nào mụ có thể nhìn.

Mộc Lê Chân vả đánh chát vào mặt mụ :

- Mụ cũng vậy chỉ là hạng lẳng lơan trác nết mới chấp nhận theo mọi sắp đặt của phu quân, mụ làm điểm nhục lây bọn nữ nhân dù chẳng ai như mụ, dùng thân xác để thỏa nhục dục. Mụ không nói ư, Kim Yết Liễu? Há lẽ mụ không thể cho ta biết vì sao mụ nhẫn tâm hãm hại Phụ thân ta là Mộc Lê Quan? Phụ thân ta đã đắc tội với mụ thế nào? Hay là đã đắc tội với phu quân mụ, kẻ đã nhất đảm bỏ thoát đi một mình chẳng màng quay lại đây giải cứu mụ? Mụ nói đi.

Giang Cửu Linh chợt háng giọng :

- Mộc cô nương vừa gọi mụ là gì? Kim Yết Liễu? Rõ rồi, mụ không muốn nói cũng chẳng hề cơ hội, Hãy kết liễu mụ sau đó những gì liên quan đến mụ tại hạ vì đã đoán biết tất cả sẽ cho mọi người cùng tổ tường chân tướng lẫn thực hư.

Hãy kết liễu mụ đi.

Mụ rúng động.

Tương tự Mộc Lê Chân cũng chấn động :

- Thiếu hiệp bảo sao? Đã tổ tường mọi chân tướng của mụ ư? Như thế nào?

Giang Cửu Linh thản nhiên nhìn :

- Liễu Liễu! Phải chăng có không ít nam nhân từng gọi mụ tương tự? Thậm chí tại hạ biết chó những bốn, một là Mộc Lê Quan Phong chủ Hắc Phong Phi.

Hai là Đồng Duy Khôi bá đệ bất nghĩa của nam nhân thứ ba là Phạm Uy Bá, Đại trang chủ Diệp Bích trang. Và nam nhân thứ bốn tại hạ quả quyết chính là Đại Tài Chủ Mạnh Thường Quân tái thế Công Tôn Toại, hiện vẫn là phu quân của mụ.

Phụ nhân biến sắc và lập tức há miệng nhưng không phải để phát thoại mà là thè lưỡi ra với một dụng tâm không phải ai cũng biết.

Lão Phong Trần Cuồng Cái bật chồm đến chộp vào miệng phụ nhân :

- Tiện nhân ngươi toan tự sát? Đâu dễ như vậy? Hừ!

Giang Cửu Linh cười lạt bỗng cất giọng khinh khỉnh bảo :

- Lão tiên bối hà tất ngăn cản mụ, thật may nếu mụ vẫn có thái độ dừng dừng có thể tiểu bối còn phần nào mơ hồ chưa dám tin quyết vào điều vào đoán, đằng này phản ứng của mụ là lời thừa nhận chẳng sai chạy một mảy may. Cứ để mụ chết nếu đây là mong muốn duy nhất cuối cùng của mụ.

Lão ngạc nhiên :

- Ý ngươi nghĩ khi toàn bộ chân tướng phơi bày kẻ hạ tiện lằng lằng này chấp thuận giúp ngươi chắc?

Giang Cửu Linh lắc đầu và cười :

- Tiểu bối không hề cần mụ giúp, tuy nhiên tại hạ biết mụ chưa thể cam tâm chịu chết. Không tin, lão tiên bối cứ bỏ tay ra thì rõ.

Lão hoang mang bỏ tay ra.

Ngờ đâu ngay khi có thể mụ quả nhiên không tự cắn lưỡi tìm chết nữa. Trái lại mụ bắt đầu mở miệng phát thoại cùng Giang Cửu Linh :

- Ngươi đoán không sai, thật ta chẳng dễ cam tâm tìm chết. Tuy nhiên ta vẫn không hiểu vì sao ngươi có thể dễ quyết ta là hạng nữ nhân từng có lần lượt nhiều phu quân?

Giang Cửu Linh chợt vươn vai lần đầu tự bỏ đi tư thế ngồi xếp bằng và bật cười sảng khoái :

- Mụ trúng kế rồi kể cả lão lúc nãy hiện được mụ xem là phu quân cũng vậy, vì chỉ lúc này ta mới thực sự khôi phục trọn vẹn công phu cũng có nghĩa ngay lúc này mụ muốn tự tìm đến cái chết vẫn vô khả, ha ha...

Mụ lại biến sắc :

- Nhưng lúc nãy ngươi vẫn phá được Thiên Băng chỉ của ta? Lại còn thuật Liên Đài Ngự Khí thượng thừa? Há lẽ...

Giang Cửu Linh vẫn cười đắc ý :

- Đây là do lão tự gọi, có thể vì thế khiến lão hoảng hốt thần hồn nát thần tính và vội tẩu, kỳ thực ta đâu biết gì thuật Liên Đài Ngự Khí, chỉ là túng cùng làm cần chẳng ngờ được mụ và lão đánh giá quá cao, ha ha... còn Thiên Băng chỉ của mụ ư? Một là công phu mụ luyện chưa đủ hỏa hầu, hai là mụ sẵn dạ úy kỵ đối với ta nên khi phát hiện ra kẻ ra tay ứng cứu Mộc Lê Chân chính là ta, mụ quá hoảng hốt, thế là chẳng nhận ra ta dùng Diệp Kiếm Trung Nhất Chương dù miễn cưỡng vẫn phá được Thiên Băng chỉ của mụ. Đã vậy ha ha... đúng là mụ bị thần hồn nát thần tính, thế là bần rùn tứ chi vừa ngoan ngoãn để ta ung dung chộp trảo chế ngự mụ quá dễ. Giờ thì mụ hối tiếc cũng đã quá muộn ha ha...

Mụ động nộ chực phát tác chợt vừa liếc quanh vừa thở dài :

- Suốt một đời ta bình sinh chỉ dùng thủ đoạn đối phó người ngờ đâu lại có ngày ta gặp người thủ đoạn cao mình hơn.

Giang Cửu Linh lạnh giọng :

- Xin đừng bảo ta dùng thủ đoạn, phải nói là gây ông đập lưng ông chính là thủ đoạn của mụ gây hại ngược cho mụ, nhưng có vẻ mụ bất phục vì xung quanh chỉ mụ là đơn độc? Vậy ta cho mụ cơ hội hoặc nói cách khác ta muốn tự tay báo thù cho Phạm sư phụ hẳn điều này mụ từng biết? Vì mụ từng có lời cay nghiệt khi đề cập đến cái chết của sư phụ ta và bảo là do Đồng Duy Khôi vu hại. Ta sẽ giải khai huyết đạo cho mụ nếu sau ba chiêu mà vẫn toàn mạng đương nhiên mụ cứ tùy tiện ly khai và ta không ngại cho mụ biết trước sẽ xử ba chiêu nào, một là Tam Ma Thám Trảo. Ta muốn hủy nát nhân sắc mụ, hai là tuyệt sát kiếm của sư phụ ta chỉ vì ta muốn xem tận tâm can mụ có phải cũng nhuốm hồng như bao người hay từ lâu đã đen thẳm, khiến mụ có lòng dạ tối đen, tâm địa độc ác và sau cùng sẽ là chiêu...

Mụ khiếp đảm thét lên :

- Đừng nói nữa ta thừa nhận thân thủ chẳng bằng người, lỗi ở lão Công Tôn Toại năm xưa quá khinh suất chẳng kết liễu người khiến bây giờ tự chuốc họa, hãy hứa để ta chết toàn thây đừng quá ác độc hủy hoại ta, đổi lại ta chấp thuận cho người biết tất cả.

Giang Cửu Linh chợt lắc đầu :

- Những gì mụ định nói ta đều biết nhưng đừng nghĩ ta độc ác, trái lại dù ta hứa với mụ thế nào đi nữa mụ chớ quên còn Mộc Lê Chân không thể không báo phục phụ thù, ta e không thể giúp mụ toại nguyện.

Mụ quay nhìn Mộc Lê Chân :

- Chính ta đã cứu mang giáo dưỡng người...

Mộc Lê Chân vùng thở dài náo ruột :

- Nhưng mụ cứu mang để lợi dụng và cách mụ giáo dưỡng là hướng ta đi vào ma đạo, mụ lợi dụng ta để lần lượt thủ đắc sở học của cả Thiên Sơn cửu động lẫn Thiên Sơn ngũ hồ. Và đổi lại, khi mụ bảo đã lĩnh hội để bắt đầu truyền thụ công phu Thiên Bằng chỉ cho ta, mụ nào thực sự chân truyền bằng chứng là công phu Thiên Bằng chỉ của mụ lợi hại hơn. Phần ta lĩnh hội chỉ đủ để theo ý mụ dùng mỹ nhân kế thừa lúc thân cận bất ngờ chế ngự và lần lượt hạ sát thủ Tiêu San và lão Chân Quân. Hạng vô nhân tính và độc ác như mụ lại mong ta nhẹ tay sao?

Mụ giận dữ :

- Nhưng ta chưa hại người cũng chưa từng một lần có ác ý với người có sao người phản ta?

Mộc Lê Chân vẫn thở dài :

- Có gần gũi và thân cận Giang thiếu hiệp ta mới biết mọi người sống với nhau không hoàn toàn nhờ thủ đoạn, vì thế nếu lương tri của ta ngày càng thức tỉnh thì ngược lại ta ngày càng tự hỏi về bản chất con người thật của mụ, không phải ta nghi chỉ là muốn minh bạch thôi. Ngờ đâu ta tình cờ lên nghe mụ và lão tình lang bí mật của mụ đàm thoại vượt quá mức thân mật cần thiết. Ta vỡ lẽ, mụ không phải là thân mẫu của ta ngược lại mụ tuy là kẻ thất nhưng cũng chính là hung thủ từng phá hủy gia cang gây khốn đốn trăm bề cho phụ thân ta. Mụ là hạng lăng loàn trác nết ngoài sứ tưởng tượng của ta.

Mụ giật mình :

- Chính vì thế người quyết phản lên lấy Liễu Diệp kiếm trao trả cho Giang tiểu tử chỉ vì người quá ngưỡng mộ nên đã xem y là ý trung nhân?

Nàng đỏ mặt nhưng bất chợt bỗng thừa nhận tất cả :

Cũng không khó hiểu vì từ lâu nay máu huyết chàng chẳng chẳng những từng cứu mạng mà vẫn lưu chảy trong ta. Nhân tiện cho mụ hay cứu choàng thoát khỏi Mê động ở thôn Tam Xá là ta, chậm chậm hỏa dược giúp chàng toại nguyện cứu giá cũng là ta. Việc đoạt kiếm giao hoàn cho chàng chỉ là hành vi cuối cùng vì ta thấy đã quá đủ không thể không ly khai mụ.

Mụ ngỡ ngàng tuyệt vọng :

- Quả báo, gieo nhân gặt quả thật nhân tiền. Được ta cam bại không những lúc này mà hầu như suốt đời ta cam bại.

Chợt mặt chuyển qua nhìn Giang Cửu Linh :

- Tuy người nói đã tự đoán biết tất cả nhưng theo ta vị tất người đã biết đầy đủ, phụ thân người là người đầu tiên khiến ta cam bại. Kẻ thắng trong tình trường lúc đó là mẫu thân người, một tiên nhân kỳ thực thì tầm thường nhưng lại diễm phúc lọt vào mắt xanh của một thiếu gia công tử là phụ thân người sau này.

Giang Cửu Linh cau mày :

- Mụ có ý gì khi toan tổ bày toàn bộ nguyên ủy? Ta thừa nhận về lai lịch vẫn đang mong minh bạch nhưng dù mụ nói hay không ta vẫn quả quyết kẻ thù hại chết phụ mẫu ta chính là Công Tôn Toại. Nếu mụ định tâm làm ta nghĩ khác đi thì e mụ mãi mãi thất vọng.

Mụ bĩu môi :

- Sao người đoán là Công Tôn Toại? Nên nhớ Công Tôn Toại hiện có thân phận như thế nào? Một khi người chẳng có bằng chứng chỉ có lời khẩu thuyết vô bằng thì kể như vô khả kết tội bất luận ai hưởng hồ lao lại là Đại Tài Chủ mạnh Thường Quân tái thế.

Giang Cửu Linh cười nhạt :

- Ta chỉ biết có một Công Tôn Toại từng gây bất lợi cho Mộc Lê Quan nhưng tình cờ được Phạm Uy Bá cứu nguy, sau đó lại một Công Tôn Toại nữa dù thành danh vang rền nhưng vẫn vài ba phen bị Phạm Uy Bá đối đầu giao chiến. Dù sao cũng khá khen cho Công Tôn Toại này, thủy chung vẫn xử sự ôn nhu khiến ai Công Tôn Toại là hai nhanh chóng hữu biệt. Tuy nhiên có một sơ hở khiến ta quả quyết cả hai chỉ là một.

Mụ bảo :

- Nói thử nghe.

Giang Cửu Linh vẫn cười lật đật tự tin :

- Đồng Duy Khôi đổ kị lại bị phu nhân của Phạm Uy Bá chủ tâm dùng nhan sắc lung lạc, chính là mụ. Và nhờ mụ tạo cơ hội qua hành vi trá tử thật cao minh khiến Đồng Duy Khôi hăm hở cáo quan quyết một phen nhổ cái gai trước mắt và cơ hồ toại nguyện sau ngày Phạm Uy Bá cam tâm thọ nhận án tử. Tuy nhiên chỗ sơ hở ta vừa nói chính là Công Tôn Toại thời điểm đó cũng vì quan tâm đến tử kỳ của Phạm Uy Bá nên đã sơ suất xuất hiện. Người phát giác hành tung và mối quan tâm kỳ lạ của Công Tôn Toại là Kha Tuệ. Vậy chẳng đủ có nhận định cuối cùng cả hai Công Tôn Toại chỉ là một sao?

Mụ nhẹ gật đầu :

- Người đoán rất hay nhưng liên can gì đến hung thủ sát hại song thân người?

Giang Cửu Linh nhìn qua Tô Vĩnh Đàm :

- Cũng thời gian đó Khưu gia bị tiêu diệt, phải chăng Tô tiên bối từng có phát hiện mối nghi ngờ?

Tô Vĩnh Đàm gật đầu :

- Đại Tài Chủ Cổ Chung tự đột ngột lai vãng, điều đó ngay lập tức khiến Tô mỗ kinh ngạc, và bây giờ vì đã biết Công Tôn Toại còn là kẻ từng vận dụng tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ, Tô mỗ quả quyết Công Tôn Toại chính là hung thủ tận diệt Khưu gia.

Giang Cửu Linh gật đầu và quay lại với mụ Kim Yết Liễu :

- Ta luôn được Đoàn Đăng thúc phụ cứu mang, có một đêm, mượn cơ hội Khưu gia tìm đến gây chuyện đã có kẻ dùng tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ kết liễu thúc phụ Đoàn Đăng, cùng lúc đó một thúc phụ khác của ta xưng họ Tôn, chợt xuất hiện và bảo ta tạm lánh mặt ở am Thiên Phật tự. Cuối cùng thì thế nào? Toàn am bị phóng hỏa hủy diệt với ít nhất một thi thể cũng chết vì Ma Hoa Vô Ảnh Thủ. Vậy mụ nói đi khi đã có nhận định hai Công Tôn Toại chỉ là một lại còn nhân vật tinh thông tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ không phải Công Tôn Toại là hung thủ từng sát hại phụ mẫu ta thì còn ai?

Chợt Tô Vĩnh Đàm bật kêu :

- Nói sao? Đoàn Đăng là thúc phụ của thiếu hiệp? Đã vậy thiếu hiệp còn ở họ Giang? Chao ôi, lẽ nào lại có sự trùng hợp ngẫu nhiên như thế? Nếu vậy Tô mỗ biết cả rồi, vì Tô mỗ từng kết giao với một vị thiếu gia là Vũ Văn Nhu Đình, sau đó lập gia thất với một thôn nữ họ Giang. Điều đáng nói ở đây là vì có tính khí thích kết giao nên có lần Tô mỗ nghe Vũ Văn Nhu Đình chẳng ngại kết nghĩa huynh đệ cùng hai nhân vật bại hoại vô lâm là Công Tôn Toại và Đoàn Đăng. Kế nữa thì tất cả chột bật vô âm tín, nghe nói phu phụ Vũ Văn Nhu Đình đã cùng hai nghĩa đệ bỏ đi bảo là quyết đi tìm một di cảo võ học nào đó của tiền nhân Vũ Văn gia tình cờ phát giác địa điểm. Chuyện xảy ra đã lâu, lại nghe nói từng có ngộ nhận giữa Công Tôn Toại chỉ trùng tính danh nhưng không trùng người khiến Tô mỗ chẳng bao giờ nghi ngờ. Muốn rõ hư thực Vũ Văn gia hiện còn nhiều gia nhân lưu ngụ họ sẽ chỉ rõ đâu là Công Tôn Toại từng kết giao với chủ nhân họ là Vũ Văn Nhu Đình, ắt sẽ minh bạch Đại Tài Chủ Công Tôn Toại có đích thực là gia thù của Giang thiếu hiệp hay không.

Giang Cửu Linh vụt thở nhẹ ra :

- Chân tướng vậy là thêm sáng tỏ vì tham lam Công Tôn Toại trở nên bất nghĩa. Sau đó dựa theo di cảo đã tìm đến Thiên Sơn, chiếm đoạt bí kíp nhưng thật chẳng may lại do Mộc Lê Quan phát hiện trước. Dù vậy do vãn toại nguyên đắc thủ Công Tôn Toại sau khi tự thành ắt muốn xóa bỏ dĩ vãng ô uế, đã tự biến đổi thành Đại Tài Chủ được khắp vô lâm ngưỡng mộ xem như mệnh Thường Quân tái thế. Tất cả chỉ thay đổi khi xảy ra án oan cho Phạm sư phụ, Công Tôn Toại quan tâm nên tìm đến, tình cờ cũng là lúc tại hạ sơ thất để lộ xuất thân võ học qua chiêu Tam Ma Thám Trảo. Công Tôn Toại nghe nên xuất đầu lộ diện, vì phát hiện Đoàn Đăng một huynh đệ rất có thể sẽ làm bao uy danh của Công Tôn Toại tan thành mây khói, Công Tôn Toại lại thêm một lần bất nghĩa kết liễu Đoàn Đăng.

Và để giết tại hạ vừa diệt khẩu và diệt trừ hậu hoạ, Công Tôn Toại không ngại thu phục và dùng lũ thủy khấu Trường Giang tiêu diệt và phóng hỏa thiêu hủy toàn bộ am Thiên Phật tự. Lão càng lúc càng tạo nhiều tội ác, càng chưa diệt trừ được tại hạ thì lão càng dần sâu vào ma đạo. Tội lỗi khó tha, kể cả mục độc ác này cũng vậy.

Mụ chột cười :

- Không sai, tất cả đều diễn ra đúng như bọn người đoán, dù vậy ta vẫn sẵn sàng chết thật mãn nguyện vì bao kiệt tác gây ra mãi hai mươi năm sau mới bị phát hiện, đâu ai dễ qua được Kim Yết Liễu ta, một tay đã làm bao anh hùng điêu đứng. Ta tốt cùng mãn nguyện, ha ha...

Giang Cửu Linh vụt đứng lên và lẹ tay quạt tắt toàn bộ mọi ngọn đuốc :

- Nhưng ta quả quyết mụ dù chết vẫn chẳng bao giờ nhắm mắt, hãy tin như vậy. Vĩnh biệt mụ.

Màn đêm lại xuất hiện vậy chặt khiến chẳng ai nhìn thấy gì chỉ nghe mụ thẳng thốt kêu :

- Hóa ra người cũng đã... hự!

Họ thấp đuốc lên và quả thật thấy mụ đã chết nhưng hai mắt vẫn mở thái độ tốt cùng kinh ngạc.

Tô Vĩnh Đàm cũng ngạc nhiên :

- Vũ Văn Cửu Linh thiếu hiệp đã hạ sát mụ như thế nào? Há lẽ chỉ điểm vào tử huyệt? Vậy sao mụ phải kinh ngạc? Chết chẳng nhắm mắt?

Nhìn mụ nằm thật thản nhiên chỉ ngoại trừ đôi mắt là vẫn mở thì khắp thân thể tịnh chẳng có dấu vết hoặc tử trạng nào, Hứa Thân Chung cũng ngạc nhiên :

- Hay Cửu Linh huynh dùng nội lực thượng thừa chấn đứt toàn bộ kinh mạch của mụ?

Lão Phong Trần Cuồng Cái phản bác :

- Nếu vậy khắp thân mụ phải tím tái đâu thể hồng nhuận tự nhiên thế này?

Mộc Lê Chân hoài nghi :

- Phải chăng là một công phu vừa do thiếu hiệp lĩnh hội sau những ba ngày và gần ba đêm nhập định tọa công? Liên quan đến Phổ Quang công phu chắc?

Khiến mụ vô khả toại nguyện?

Giang Cửu Linh chột giật mình :

- Ba ngày? Ôi...

29. Chương 29: Nghi Kế Đối Đầu Minh Nguyệt Giáo - Bàn Mưu Giải Thoát Các Chưởng Môn

Lão Phong Trần Cuồng Cái lập tức trấn an :

- Người chớ quá lo, nêu hạn kỳ ba ngày là chủ ý của lão phu chỉ muốn người toàn tâm chuyên chú tọa công phục nguyên, riêng việc Minh Nguyệt giáo cần người một vật tuy có thật nhưng đây chỉ là sự suy đoán bởi kể cả chúng ta cũng chưa thể quả quyết ở người có vật đó hay k. Dù vậy vì sự an toàn của ba nạn nhân đang bị Minh Nguyệt giáo sinh cầm đe dọa hiện bốn bang đang nỗ lực truy tìm với sự ngấm ngầm tiếp trợ của một người.

Giang Cửu Linh nhẹ thở ra :

- Ai? Nhưng thôi nếu có thể thì lão tiên bối đã cho biết đây là ai. Không phải tiểu bối không quan tâm nhưng còn một việc khẩn khác quyết chẳng thể bỏ lỡ.

Lão giật mình :

- Còn chuyện gì nữa?

Giang Cửu Linh bảo :

- Công Tôn Toại quyết diệt khẩu bất luận ai đó có thể gây tổn hại bao thanh danh đã dày công gây dựng, tiểu bối đang lo cho số phận những người hiện lưu ngụ ở Vũ Văn gia, không phải thế sao?

Tô Vĩnh Đàm tán thành :

- Vậy thì đi thôi, vì đường khá xa phải đến tận vùng Cửu Châu.

Khúc Thụy ngớ ngàng :

- Cửu Châu? Gần Cửu Linh Hồ Điệp Phong ư?

Tô Vĩnh Đàm gật đầu :

- Đương nhiên nhưng sao Khúc thế huynh kinh ngạc? Yên tâm, Cửu Linh Hồ Điệp Phong là hiểm địa chúng ta đâu cần đi đến đấy làm gì?

Lão Phong Trần Cuồng Cái phì cười :

- Tô Vĩnh Đàm người chưa biết ư? Khúc Thụy đây là chủ nhân Cửu Linh động, y ngạc nhiên vì không ngờ Vũ Văn gia lại gần Cửu Linh Hồ Điệp Phong như vậy.

Hứa Thần Chung khẽ kêu :

- Chứng tỏ song thân của Cửu Linh huynh quả thật có đủ nguyên do để tìm đến và suýt gây náo loạn cho Cửu Linh động, cũng suýt nữa muội lằm Cửu Linh huynh là người cùng muội được chỉ phúc giao hôn từ nhỏ, vì huynh có tên là Cửu Linh.

Mộc Lê Chân quan tâm :

- Chỉ phúc giao hôn ư? Hư thực thế nào?

Lão Phong Trần Cuồng Cái cũng ngạc nhiên :

- Có chuyện này nữa sao? Thảo nào họ Khúc lâu nay cứ luôn đổ kị Giang tiểu tử nhưng sao bảo đã thỏa thuận xong, Khúc Thụy sẽ danh chính ngôn thuận trở thành phu quân của tiểu liễu đầu họ Hứa? Phần Giang tiểu tử chỉ mãi là hảo huynh muội cùng ả? Hư thực thế nào?

Khúc Thụy ngượng ngùng vờ gắt :

- Nể lão từng có ân cứu nguy cảnh tỉnh kịp thời giúp Khúc mỗ không phải táng mạng vì tuyệt sát chiêu Ma Hoa Vô Ảnh Thủ nếu không Khúc mỗ quyết chẳng tha lão về tội dám lén nghe chuyện chỉ diễn ra giữa Khúc mỗ và Vũ Văn thiếu hiệp.

Lão lè lưỡi cũng giả vờ sợ hãi :

- Được rồi, vì lão phu đã biết người còn có công phu Cửu Linh Hồ Điệp chưởng thượng thừa, lão phu đâu dại cùng người giao đấu nhưng lẽ ra người đừng mãi gọi Giang tiểu tử theo đại tính danh mới mình bạch là Vũ Văn. Vì người càng gọi lão phu càng thấu đáo người vẫn đổ kị, không đúng sao?

Khúc Thụy bật chồm vào lão :

- Lão còn dám ư? Vậy đừng trách Khúc mỗ thất lễ, đỡ.

Lão Phong Trần Cuồng Cái đành chạy :

- Bớ... cứu... tiểu nha đầu họ Hứa đâu, mau giúp lão phu ngăn cản phu quân của người lại, mau.

Khúc Thụy mượn cớ cũng chạy theo lão Phong Trần Cuồng Cái khiến mọi người vừa cười vừa vội lao theo bởi Tô Vĩnh Đàm đã hạ thấp giọng bảo :

- Như họ đang nhắm hướng Cửu Châu, chờ gì nữa mau đi thôi.

Tất cả cùng lao đi.

* * * * *

Với tình thế khẩn trương lại biết tự lượng sức nếu Hứa Thần Chung có Khúc Thụy giúp cùng đưa đi, Mộc Lê Chân thì được Giang Cửu Linh hỗ trợ thì Tô Vĩnh Đàm may có khinh thân pháp Cuồng Phong Tảo Bộ của Phong Trần Cuồng Cái giúp sức.

Tuy nhiên phận sự dẫn đường của Tô Vĩnh Đàm vì am hiểu và biết cách đi đến Cửu Châu nhanh nhất - chợt bị thay đổi, đó là lúc lão Phong Trần Cuồng Cái chợt bảo :

-Ồ, mau ngoặt qua bên tả, đi nào.

Tô Vĩnh Đàm cố cưỡng lại nhưng không thể vì đã bị lão Phong Trần Cuồng Cái lôi rẽ theo lối bên tả, dù vậy Tô Vĩnh Đàm vẫn phản ứng :

- Rẽ thế này có khác nào tự vòng lại, đến khi đã biết sai, có phải mất thêm thời gian không?

Khúc Thụy cũng ngạc nhiên :

- Phải đó vì Cửu Linh Hồ Điệp Phong cũng không phải theo lối đó.

Nhưng lão Phong Trần Cuồng Cái vẫn khẳng khái sau đó tiết lộ :

- Chán thật chỉ vì lão phu không thể thổ lộ ẩn tình kỳ thực đã có ám ký của bốn bang bảo phải rẽ theo lối này nhưng đừng hỏi đây là ám ký như thế nào.

Mọi người vỡ lẽ dù vậy sau gần nửa ngày chỉ di chuyển theo dẫn đạo của lão Phong Trần Cuồng Cái chính Giang Cửu Linh cũng cảm thấy nghi :

- Như chúng ta ngày càng quay trở lại điểm xuất phát? Có nên nghĩ chúng ta đang bị dẫn dụ vì là ám cái gì khi bị lộ vẫn có kẻ lợi dụng lừa chúng ta?

Lão Phong Trần Cuồng Cái bắt đầu nóng mặt đành gay gắt giải thích :

- Ám ký tuy dễ bị mạo nhận và lợi dụng nhưng thủ pháp thì không, nhìn đây.

Lão thoáng dừng lại và lấy tay chỉ vào phần thân của một cội cây ven đường :

- Người lưu ám ký cũng phải thi triển một ít thủ pháp kể như là tự tiết lộ thân phận, theo ám ký này vì các người không phải đệ tử Cái bang nên không sao biết người lưu ám ký là đệ tử bảy túi với thân phận trưởng lão. Bọn người mạo nhận được sao? Hừ.

Nhờ thoáng dừng nên Giang Cửu Linh ngẫu nhiên bắt gặp một tiếng động :

- Có người xuất hiện không phải ở phía trước mà từ phía hữu vòng đến.

Ai ai cũng cảnh giác chỉ lão Phong Trần Cuồng Cái là không, đã vậy lão còn cười :

- Thì ám ký này dẫn phải rẽ qua hữu, nếu tiểu tử người phát hiện thì người đang đến chính là đệ tử Cái bang. Cứ chờ xem.

Quả nhiên có một nhân vật Cái bang xuất hiện, nhưng thay vì bẩm báo hoặc đưa tin, nhân vật đó chột ra hiệu cho mỗi mình lão Phong Trần Cuồng Cái.

Thấy lạ lão chột tách mình khai tiến ra vừa đi vừa càu nhàu :

- Sao phải ra vẻ thần bí thế này?

Ngờ đâu sau khi được nhân vật Cái bang phụ nhĩ vò tai chỉ vài câu lão Phong Trần Cuồng Cái nóng nảy kêu toán lên :

- Sao lại như vậy? Được rồi, lão phụ nghe thủng rồi nhưng định đoạt thế nào cần phải nghi bàn lại, người đi đi.

Chột Giang Cửu Linh gọi giật lại :

- Nhân huynh Cái bang xin dừng vội rồi nếu tại hạ ưng thuận tự phó nộp hầu đổi lấy sự vẹn toàn cho Bang chủ quý bang cùng vài nhân vật Chương môn các phái thì sao? Liệu nhân huynh có thể cho tại hạ biết trước địa điểm đã hẹn gặp cùng Minh Nguyệt giáo?

Nhân vật nọ giật mình.

Lão Phong Trần Cuồng Cái thì giật mình nhiều hơn thập bội đến phải kêu lên :

- Người đã nghe cả rồi sao? Nhưng liệu người ưng thuận thì được ích gì? Há lẽ không biết ngay đây là thủ đoạn của bọn Minh Nguyệt giáo để khi giữ được người, dù chỉ là cầm chân thì lấy gì làm chắc chúng sẽ lập tức phóng thích các nhân vật nhất môn chi chủ chúng đang may mắn sinh cầm qua lời hứa hoàn toàn khó thể tin của chúng?

Khúc Thụy giật mình theo; - Minh Nguyệt giáo quả lợi hại vờ nêu hạn kỳ, tỏ ý chú tâm vào mỗi một bảo kiếm Phổ Quang giữ chúng ta mãi ở Phổ Quang cố tự để chúng mắc tình gây náo loạn khắp nơi. Không ngờ chỉ sau thêm vài ngày chúng đã toại nguyện lại dùng sinh mạng vài nhân vật nhất môn chi chủ quyết đổi phó chúng ta, nếu thuận theo thủ đoạn này của chúng há lẽ chẳng phải tự chúng ta lọt vào kế nhất vọng đả tận của chúng sao?

Nhân vật Cái bang nọ nhăn mày cau có :

- Nhưng mỗi nghị cục diện vẫn có thể xoay chuyển nếu đích thực Giang thiếu hiệp có bản lĩnh đủ làm Minh Nguyệt giáo e ngại, phải chăng cũng vì có chủ ý này nên vừa rồi Giang thiếu hiệp thoát nghe lập tức tự nêu đề xuất ưng thuận ước hội?

Giang Cửu Linh nhẹ gật đầu :

- Tại hạ tuy không tự phụ bản lĩnh cao minh nhưng lại tự tin đang có một thế lực đủ để đối phó và giúp xoay chuyển cục diện đang bất lợi sang thuận lợi, thế lực đó là Khúc Thụy nhân huynh cùng Phong Trần Cuồng Cái lão tiên bối, hai nhân vật đang sở hữu hai sở trường có thể kể là vô lâm đệ nhất.

Lão Phong Trần Cuồng Cái cau mày :

- Ý người như thế nào?

Giang Cửu Linh cười cười :

- Đương nhiên vì cần chư vị hợp lực tại hạ không thể không tỏ bày nhưng để thuận lợi hơn, thoát tiên tại hạ cần nhân huynh Cái bang đây nhận giúp cho hai việc. Thứ nhất xin minh bạch rõ địa điểm ước hội cùng Minh Nguyệt giáo, thứ hai, phiên đệ tử quý bang khẩn cấp đến Cửu Châu thay tại hạ bảo vệ vẹn toàn Vũ Văn gia, là điều chúng ta hiện lúc này đành hoãn lại, thế nào?

Lão Phong Trần Cuồng Cái miễn cưỡng thuận tình :

- Xem người quá tự tin, thôi thì tùy người vậy.

Nhân vật Cái bang tỏ ý mừng vội cho mọi người tỏ tường địa điểm cần phải ước hội cùng Minh Nguyệt giáo, đoạn hỏi tiếp về Vũ Văn gia :

- Đệ tử bốn bang rải rác khắp nơi ở Cửu Châu cũng có một Phân đà, chỉ cần biết rõ địa điểm, mỗi hứa, chỉ nội nhật chiều nay là toàn bộ Vũ Văn gia sẽ được chuyển đến một nơi thật an toàn.

Tô Vĩnh Đàm là người duy nhất có thể nêu đích xác địa điểm tọa lạc của Vũ Văn gia, sau khi điềm chỉ xong Tô Vĩnh Đàm cười hài lòng :

- Quý bang có thuật Phi Cáp Truyền Thư là độc nhất vô nhị, như thế này dù lão Công Tôn Toại có nhanh vẫn không sao kịp đến Vũ Văn gia trước Cái bang, Giang thiếu hiệp nghĩ được thế này quả là cao kiến.

Tuy vậy mọi người vẫn hoàn lo lắng ngay khi nhân vật Cái bang nọ bỏ đi, họ nghe lão Phong Trần Cuồng Cái nôn nóng thúc hối Giang Cửu Linh :

- Nào, giải thích đi chứ?

Giang Cửu Linh hạ thấp giọng :

- Chư vị đoán xem liệu Tây Môn Nghi có bị phát hiện chưa, đã có hành vi lên giúp tại hạ kể như phản bội Minh Nguyệt giáo?

Lão Phong Trần Cuồng Cái giật mình đến nẩy người nhưng lại kịp trấn định và cười khà khà :

- Nay, nếu muốn bắt nọn bọn lão phu như từng đối phó với mụ Kim Yết Liễu thì không xong đâu, ả giúp người gì chứ nếu người đã khước từ Bảo Đan? Và người nghe từ đâu bảo ả dám sinh tâm phản bội? Hà hà...

Giang Cửu Linh vẫn hạ thấp giọng :

- Khê thôi, ví chẳng phải tự lão tiền bối từng thổ lộ đã có người giúp chúng ta lo vẹn toàn cho ba nạn nhân bị Minh Nguyệt giáo sinh cầm toan dùng uy hiếp tiểu bối sao? Những nạn nhân đang bị Minh Nguyệt giáo sinh cầm, muốn giúp họ nếu không có người cùng xuất thân Minh Nguyệt giáo thì chớ mong toại nguyện. Vậy còn ai ngoài Tây Môn Nghi? Và sở dĩ tiểu bối đoán biết qua thái độ chư vị luôn hối thúc tại hạ mau mau tọa công sau khi đã hai ngày liên tiếp mê man, lão tiền bối còn sơ hở bảo nếu biết trước thì thà phục được lúc tiểu bối còn mê man, chứng tỏ việc phục được là có thật. Tuy nhiên để đoán biết Tây Môn Nghi có bị phát hiện bội phản hay chưa vừa là việc tối cần thiết vừa thật là khó đoán, chư vị nghĩ sao?

Khúc Thụy bèn gật đầu :

- Thiếu hiệp đang có thái độ rất nghiêm trọng, chứng tỏ đang thực sự lo, không phải chỉ phô trương về tài nhận định mọi việc chuẩn xác. Vậy nói đi, việc Tây Môn Nghi giáo chủ có bị phát hiện hay chưa thì có liên quan gì đến đề xuất sẵn sàng cùng Minh Nguyệt giáo ước hội của thiếu hiệp vừa rồi?

Lão Phong Trần Cuồng Cái cũng nghiêm trở lại :

- Phải đấy, chủ ý của người thế nào, cứ nói rõ xem sao.

Giang Cửu Linh bảo :

- Tại hạ đoán việc Minh Nguyệt giáo cầm chân chúng ta đến năm ngày tại Phổ Quang cổ tự ngoài toại nguyện vì có thể thu hồi cổ kiếm Phổ Quang thì dường như còn ngoài chủ ý của Tây Môn Nghi khi Minh Nguyệt giáo nhân đó gây náo loạn và có vài đặc thủ đối với các võ phái. Vậy giả như vì phát hiện bị Minh Nguyệt giáo qua mặt không xem trọng bối phận là Giáo chủ của mình, vì sinh hận nên Tây Môn Nghi ngầm ngầm hỗ trợ để phá rối nội tình Minh Nguyệt giáo thì phải chăng nên nghĩ nhân lúc chúng ta ước hội Minh

Nguyệt giáo thì sẽ có Tây Môn Nghi tiếp tục giúp chúng ta, lo sao cho các nhân vật nhất môn chi chủ được vẹn toàn. Đúng không?

Hứa Thần Chung tán đồng :

- Nhưng Tây Môn Nghi giáo chủ giúp chúng ta không hề vì lòng phần hận theo ý Cửu Linh huynh đoán.

Mộc Lê Chân cũng phụ họa :

- Nàng giúp vì đã được thiếu hiệp dân cảm hoá, há chẳng phải cả hai đã từng thừa nhận đã cùng nhau cặn kẻ hơn nửa năm? Tiểu nữ chỉ mới cùng thiếu hiệp đồng hành trước sau độ mười mấy ngày nhưng vẫn được cảm hoá, sinh lòng ngưỡng phục về cung cách hành xử của thiếu hiệp, Tây Môn giáo chủ ắt còn ngưỡng phục nhiều hơn.

Lão Phong Trần Cuồng Cái gật đầu :

- Tạm cho là như vậy nghĩa là chúng ta đỡ lo được một mặt nếu Tây Môn Nghi chưa bị phát hiện. Nhưng nếu đã bị phát hiện thì sao?

Giang Cửu Linh tủm tủm cười :

- Thì lúc ước hội nhất định tiểu bối phải lâm cảnh khó xử vì thế nào cũng bị Minh Nguyệt giáo đem sinh mạng Tây Môn Nghi uy hiếp ngược lại. Dù vậy cũng có cách đối phó và đó là úc tại hạ cần sở trường, một về thuật dụng độc, một về thuật khinh công của Phong Trần Cuồng Cái lão tiền bối và Khúc nhân huynh.

Khúc Thụy chợt phần khích :

- Như thế nào?

Lão Phong Trần Cuồng Cái cũng chờ đợi và dần vỡ lẽ cũng là hài lòng với cách phân phó sắp đặt của Giang Cửu Linh. Cuối cùng lão cười như lấy lại hào khí ngày nào :

- Được lắm chúng ta cứ y kế thi hành để xem phen này công phu Minh Nguyệt giáo có cao minh hơn công phu Cửu Linh Hồ Điệp chương và Tam Ma Thám Trảo lần đầu hiệp lực chăng? Phần lão phu vậy là có cơ hội tha hồ vùng vẫy ngang dọc, chỉ mong hai tiểu liễu đầu này cùng nhau tận lực một lần hà hà...

Và họ lại lên đường cũng chỉ sáu người như trước không nhiều hơn cũng chẳng tự bỏ bớt đi.

* * * * *

Chợt Giang Cửu Linh hươ tay ra hiệu, mọi người vội tản khai.

Ngờ đâu Giang Cửu Linh phì cười bảo :

- Có nhiều tình huống khó tiên liệu tất cả, ý tại hạ muốn cảnh báo, ở phía trước như có người chạy ngược lại, đầu cần tất cả vội phân khai.

Mọi người lại xuất hiện và lão Phong Trần Cuồng Cái nhăn nhó :

- Để phân phó sắp đặt thì tùy theo tình huống cần đối phó, hầu như ai cũng có thể thực hiện. Nhưng để điều động mọi người hừ, vì cần có phẩm chất nên đây là điều duy nhất người thiếu, báo hại mọi người một phen lo hão.

Dù vậy vì quả thật có người xuất hiện nên lão Phong Trần Cuồng Cái nhờ đó thôi lâu bầu, tái lại lão hát hàm hời ngay nhờ nhận biết người vừa đến là ai :

- Người là đệ tử phái Điểm Thương? Có nhận biết lão phu chăng? Nói đi tình thế đã sao rồi? Các phái định đối phó Minh Nguyệt giáo như thế nào?

Nhân vật nọ do đã trạc tuổi Khúc Thụy vì thế biết rõ lão Phong Trần Cuồng Cái :

- A... hóa ra Phong Trần Cuồng Cái Lão nhân gia, đối phó Minh Nguyệt giáo ư? À, điều này, các phái hiện vẫn đang luận bàn nghị kế nhưng e vẫn vô khả vì có ba phái hầu như đang lâm cảnh, ném chuột sợ võ vật quý. Diễn biến này Lão nhân gia có biết chưa?

Lão Phong Trần Cuồng Cái cau gắt :

- Chớ nói nhảm, dù có một vài nhân vật nhất môn chi chủ bị khống chế nhưng Minh Nguyệt giáo đã bộc lộ dã tâm, trở thành đại họa vô lâm thì khi cần các võ phái vẫn khẩn trương nghị kế đối phó, có gì ngại ném chuột ắt vỡ đồ. Hừ!

Họ đang nghị kế ở đâu?

Nhân vật nọ bị mắng nên bối rối :

- Điều này... à... hiện các Chương môn đang ở rất xa và...

Lão Phong Trần Cuồng Cái lại gắt hai mắt trợn to :

- Sao? Người ngại gì chứ? Hay vì lão phu quá cao niên chẳng còn tư cách hoặc đến gặp hoặc nghị bàn cùng họ? Thậm chí địa điểm như thế nào người cho lão phu chẳng đủ tư cách hỏi ư? Thật quá đáng, nói mau người có tính danh như thế nào? Để khi gặp Chương môn Điểm Thương phái lão phu quyết hỏi cho ra lẽ vì sao lại giáo huấn một đệ tử quá vô lễ như người.

Nhân vật nọ càng thêm bối rối đến độ để xưng danh cũng thật khó khăn :

- Tiểu bối là... tiểu bối là...

Giang Cửu Linh bỗng nhẹ nhàng lên tiếng :

- Tại hạ đã nhận ra Đào Khánh Sơn các hạ, nhân tiện cho hỏi nếu các phái đang luận kế nghị bàn phần các hạ là một trong những đệ tử các phái lẽ ra phải luôn trong tư thế chuẩn bị, nghĩa là không thể lơ lơi xuất hiện một mình ở đây, vậy các hạ đang đi đến chỗ các phái nghị bàn hay vừa từ chỗ ấy lên ly khai đến tận đây?

Nhân vật nọ giật mình và bỗng đứng sững cò với Giang Cửu Linh :

- Người là ai? Tâm thất cách gì cật vấn tợ hồ muốn định tội Đào Khánh Sơn ta? Chớ hồ đồ, ta đi đâu là việc của ta. Nếu bảo ta đang tiến hành nhiệm vụ được phân phó người chỉ là hạng vô danh tiểu tốt lại vô can với phái Điểm Thương, liệu đủ tư cách để mong ta phục bầm cùng người chẳng? Hừ!

Giang Cửu Linh nhẹ cười :

- Tại hạ họ Giang tên Cửu Linh, dù là vô danh tiểu tốt nhưng hy vọng đã được các hạ nghe qua chí ít là một lần, đã lâu, thật mong các hạ vẫn nhớ. Và nếu chưa thể nhớ, à, có một người nhờ tại hạ gửi lời vấn an đến các hạ, như người đó luôn gọi các hạ là tam sư huynh thì phải? Bởi Hoa Tiểu Vân tỷ đứng hàng thứ năm là ngũ sư muội của Đào Khánh Sơn các hạ.

Đào Khánh Sơn biến sắc :

- Giang Cửu Linh? Ồi...

Và họ Đào đột ngột bỏ chạy nhưng chợt gặp phải Khúc Thụy bằng cách nào không biết chợt xuất hiện ngay trước mặt y :

- Mồ họ Khúc tên Thụy tuy cũng là hạng vô danh nhưng mong các hạ ngoan ngoãn tạm lưu lại cho khi Giang thiếu hiệp xong việc.

Y lại ngoặt người qua phía khác nhưng vì nhác thấy sắp bị lão Phong Trần Cuồng Cái chặn đầu nên tưng cù lao về phía Hứa Thần Chung cùng Mộc Lê Chân. Y lao đến có mang theo hai đạo chưởng phong :

- Mau tránh lối nếu không muốn chết.

Ào...

Ào...

Hứa Thần Chung và Mộc Lê Chân chợt nhìn nhau thật nhanh đoạn đồng bật cười :

- Bọn tiểu nữ tuy cũng vô danh tiểu tốt nhưng các hạ nên tự lượng sức mình, sao lại cùng lúc đối phó cả hai? Haha...

- Dù chỉ có một cùm khiến các hạ khốn đốn, vì ta tài hèn cũng vẫn là Động chủ Thiên Sơn cử động còn Hứa muội kia lại là chủ nhân Cửu Linh động. Các hạ muốn tự chuốc nhục sao? Haha...

Cả hai cùng vẩy ngọc thủ, dù nhẹ vẫn khiến Đào Khánh Sơn thất sắc vì lập tức bị chấn lùi.

Bùng.

Còn đang cố gương lại cước bộ, trước mặt y chợt xuất hiện Giang Cửu Linh :

- Các hạ còn nhớ một vách núi cao trên đó ngoài các hạ và Hoa Tiểu Vân ngũ sư muội còn hiện hữu một pho tượng Thiên Thủ Phật? Tại hạ đã ẩn ngay bên trong pho tượng ấy nhưng tại hạ nhắc đến không phải để hài tội các hạ từng vì cưỡng bách Hoa Tiểu Vân bất thành nên nhẫn tâm tìm cách kết liễu bằng hành vi đẩy Hoa Tiểu Vân xuống vách núi. Trái lại tại hạ chỉ muốn biết hiện tình các phái như thế nào? Phải chăng vì được tin Hoa Tiểu Vân vẫn còn sống lại còn do Minh Nguyệt giáo sinh cầm, các hạ sợ chân tướng bại lộ tội lỗi năm xưa ắt khó thoát nên lập tức nghĩ cách tự cứu? Và nếu muốn vậy thực hiện không gì dễ hơn nếu có thể khiến cả Hoa Tiểu Vân lẫn Tây Môn Nghi cùng chết mãi mãi câm lặng, tử vô đối chứng? Vậy hãy nói đi các hạ đã phản bội môn phái hay chưa? Hoặc giả đã phản và đang trên đường tìm Minh Nguyệt giáo, một là đưa tin, hai là dâng công, mong sau này được Minh Nguyệt giáo trọng dụng? Thế nào?

Họ Đào càng nghe Giang Cửu Linh nói thì càng bủn rủn, điều này nhìn quá rõ, không thể che giấu được ai vì thế Khúc Thụy tiến lên và nghiêng răng ken két :

- Mến mộ một nữ nhân để sau đó dù yêu đơn phương trong tuyệt vọng thì vẫn là hành vi đáng trân trọng, người thực sự vô sỉ khi toan cưỡng bức một nữ nhân như thế, bình sinh Khúc mỗ ta căm ghét nhất hạng người này, xuất thủ đi. Ta hứa chỉ một chiêu nếu không kết liễu kẻ vô sỉ người thì Khúc Thụy ta đây sẽ tự võ chưởng chịu chết. Nào, xuất thủ đi.

Đào Khánh Sơn kinh hãi chợt lùi thì nghe thanh âm lạnh tợ băng do Hứa Thần Chung cất lên ngay phía sau :

- Cũng là nữ nhân nếu người muốn, ta nguyện thay Hoa Tiểu Vân tử xử trị kẻ đồi bại là người.

Họ Đào suy sụp, bỗng kêu :

- Nhưng ta và Hoa sư muội yêu nhau thật lòng, chỉ do huấn lệnh của sư môn quá nghiêm khắc là nguyên do khiến lần đó ta và Hoa Tiểu Vân phải cùng nhau bỏ trốn. Ta tuy có hành vi hoàn toàn không phải với Hoa Tiểu Vân nhưng bọn người nên biết kể từ ấy đến nay ta luôn ân hận chùng nào. Vì thế khi được Minh Nguyệt giáo hứa cho ta và Hoa Tiểu Vân tại nguyện được mãi sống cạnh nhau, đây là cơ hội nếu muốn chuộc lỗi với Hoa Tiểu Vân ta không thể bỏ lỡ thế nên... thế nên...

Lão Phong Trần Cuồng Cái bật gầm :

- Thế nên người bội phản đang tâm phó giao toàn bộ sinh mạng của bao nhân vật nhất môn chỉ chủ kể cả sư phụ người vào tay Minh Nguyệt giáo đúng không? Người là kẻ bất trung bất nghĩa lão phu đập chết người.

Không biết lão chỉ có ý dọa họ Đào khiếp đảm vội cung xưng :

- Tiểu bối đã biết tội, Lão nhân gia rộng dung chỉ một lần này.

Lão trợn mắt :

- Lúc này họ đã như thế nào?

Họ Đào khai ngay :

- Ngoài Bang chủ quý bang và ba Chương môn nhận trước đó, tứ vị Chương môn còn lại cũng đều bị phục mê được đang bị giam chung ở một nơi do Minh Nguyệt nhị thần cắt người cảnh giới.

Giang Cửu Linh ngạc nhiên :

- Minh Nguyệt nhị thần?

Đào Khánh Sơn gật đầu :

- Ở Minh Nguyệt giáo Giáo chủ chỉ là nhân vật tuy có quyền hạn trên mọi giáo đồ nhưng luôn phải hành sự theo chủ ý của Minh Nguyệt nhị thần, và hiện nay do Tây Môn giáo chủ đang có phần thất sủng nên hầu hết mọi hành động gần đây của Minh Nguyệt giáo đều do Minh Nguyệt nhị thần tự chủ xướng.

Giang Cửu Linh chợt vỡ lẽ bảo :

- Các hạ nếu muốn mọi tội được bỏ qua có thể đưa đường cho tại hạ đến chỗ các vị Chứng môn nhân đang bị sinh cầm?

Họ Đào nghi ngại :

- Giang thiếu hiệp không lừa mỗ chứ?

Giang Cửu Linh quả quyết lắc đầu :

- Nhưng việc định tội các hạ sẽ do Hoa Tiểu Vân tỷ định liệu, tại hạ quyết chẳng xen vào.

Y nhẹ thở ra :

- Vậy mau lên, theo lối này.

Họ theo chân Đào Khánh Sơn và phải mất hai canh giờ mới đến.

Họ Đào len lén dừng lại :

- Tuy lúc này đã nhập nhaoang tối nhưng nếu chư vị cùng có mục lực tinh tường ắt vẫn thấy xa xá có một ngôi sơn miếu thấp thoáng ẩn hiện cạnh khu rừng, tất cả đang ở đó được ngoài hai mươi giáo đồ Minh Nguyệt giáo lúc nào cũng tuần phòng cẩn mật.

Lão Phong Trần Cuồng Cái chợt chộp vào họ Đào :

- Đừng mong đem nhân số quá đông của bọn chúng hy vọng dọa được lão phu, đi thôi nhưng người sẽ do lão phu giám sát. Hừ.

Giang Cửu Linh một lần nữa nhẹ hươ ta, lần này tất cả cùng tản khai phân thành nhiều hướng cùng thần tốc lao vùn vụt vào màn trời chiều nhập nhaoang.

Vút Vút...

Họ hành sự rất nhanh, vả lại bọn giáo đồ Minh Nguyệt giáo đều lâm cảnh bất ngờ hướng hồ những nhân vật bất thần xuất hiện đều là đại cao thủ. Tất cả đều bị chế ngự thật gọn tịnh không gây thành bất kỳ tiếng động nào dù nhỏ.

Và từ nhiều phía tất cả cùng lao ập vào ngôi sơn miếu với nhiều ngọn hỏa tập cùng được mọi người đồng loạt bật lên.

Xoạch...

Nào ngờ từ nhiều hướng xuất phát từ góc khuất bên trong miếu lập tức xuất hiện nhiều ngọn lực đạo cùng lũ lượt quật vào họ :

- Thật ngông cuồng, mau cho bọn chúng biết thế nào là lợi hại.

- Chớ nhiều lời đánh.

- Vô lượng thọ Phật, quả thật đã đến lúc cho chúng niềm mùi lợi hại.

Ào...

Vù...

Các ngọn hỏa tập đương nhiên đều tắt ngấm chỉ còn lại các ngọn chưởng kinh giao nhau kinh thiên động địa.

Ầm...

Ngôi sơn miếu lung lay, ngói từ trên cao bắt đầu rơi loảng xoảng.

Rào...

Chợt từ trong miếu có tiếng lão Phong Trần Cuồng Cái vừa suýt soa vừa cười dài :

- Các hạ mẹ ôi, lão Phong Trần Cuồng Cái này cùng nhiều tiểu bằng hữu toan cứu chư vị ngờ đâu suýt bị chư vị nhầm lẫn cho một mẻ nên thân. Nếu lão phu không may nhờ thuật khinh công Cuồng Phong Tảo Bộ thì nói đi bộ xương già này liệu có còn nguyên vẹn chăng? Hung hiểm thật và cũng quá đáng thật, hà hà...

Mộc Lê Chân cũng lao trở ra bên ngoài từ lúc nào, đành gượng cười :

- Tiểu nữ thì may nhờ Thượng Tuyết Phi công phu cũng khá lợi hại nếu không a...

Khúc Thụy và Hứa Thần Chung cũng cười :

- Cung hỉ chư vị Chương môn nhân vẫn vô sự.

- Nhưng lần sau xin đừng nhầm lẫn chỉ suýt nữa là Khúc mỗ phải vận dụng công phu Cửu Linh Hồ Điệp chương lúc đó e hậu quả khó lường hah...

Từ trong miếu lũ lượt lao ra bảy tám nhân vật, nhờ bên ngoài trời hãy còn mờ sáng nên tất cả nhận ra nhau nhưng chủ yếu chỉ có duy nhất lão Phong Trần Cuồng Cái là nhận diện được tất cả nên vội dẫn kiến mọi người với nhau :

- Đây là Giang Cửu Linh tiểu tử, kia là Khúc Thụy cùng Hứa Thần Chung, là...

Chợt có một lão nhân bật lao vào chỗ lão Phong Trần Cuồng Cái :

- Cuồng Cái lão bắt tử đang giữ ai vậy? Nếu là nghịch đồ Đào Khánh Sơn thì đưa đây.

Bảo đưa nhưng kỳ thực lão nhân cứ nóng nảy giật ngay trên tay lão Phong Trần Cuồng Cái và lão nhân chợt quát :

- Nếu không nhờ Tây Môn Nghi kịp trao giải được và đưa tin khẩn ất các võ phái Trung Nguyên chỉ vì một kẻ hồ đồ là người bị hao tổn toàn bộ chân khí tạo cơ hội cho Minh Nguyệt giáo hoành hành. Đào Khánh Sơn người đã biết tội chưa? Vậy mau đền tội và đừng trách bốn Chương môn buộc phải thanh lý môn hộ.

Lão nhân quát quát xuống một chương.

Vù...

Đào Khánh Sơn cuống cuống kêu :

- Sư phụ... Phong Trần Cuồng Cái Lão nhân gia xin cứu...

Quá muộn cho y.

Ầm.

Đào Khánh Sơn vong mạng lại là cơ hội cho một nhân vật Cái bang chợt chau mày hỏi lão Phong Trần Cuồng Cái :

- Họ Đào đại nghịch bắt đạo tội chết khó dung sao y lại kêu cứu Lão nhân gia?

Lão Phong Trần Cuồng Cái cười hì hì :

- Thì cũng nhờ y bọn lão phu mới xuất hiện nhưng y kêu cứu chỉ vô ích vì lão phu biết quá rõ tính khí của tiểu lão nhi Chương môn phái Điểm Thương. Huống hồ tội của y đã rành rành lại tội này chất chồng thêm tội khác y chết cũng đáng. Nhưng này Tây Môn Nghi là Giáo chủ Minh Nguyệt giáo Bang chủ chẳng biết ư?

Nhân vật Cái bang giật mình :

- Có chuyện này thật sao? Không bỗng tọa chỉ nhận được tin của Lão nhân gia khuyên bốn bang nên hỗ trợ và cần thiết thì cứ nhất nhất nghe theo mọi sắp đặt của Tây Môn Nghi cô nương. Vậy nếu là Giáo chủ Minh Nguyệt giáo thì sao Tây Môn Nghi cô nương có cung cách hành động tự hồ đi ngược lại quyền lợi của chính Minh Nguyệt giáo? Chuyện này phải giải thích thế nào?

Lão vẫn cười chột lấy tay chỉ vào Giang Cửu Linh :

- Giang tiểu tử ngoài bản lĩnh ngày càng cao minh còn vì luôn hành động quang minh lỗi lạc khiến dần cảm hóa được Tây Môn giáo chủ. Không những thế chủ trương độc bá vô lâm như là chủ xướng của hai nhân vật có bối phận cao hơn Tây Môn giáo chủ là Minh Nguyệt nhị thần, khiến Tây Môn Nghi càng thêm quyết tâm giúp Giang tiểu tử thoát tiên là giải cứu chư vị. Ất chưa ai gặp Giang tiểu tử bao giờ? Thì y đẩy hi hi...

Giang Cửu Linh chột hỏi :

- Giang Cửu Linh tại hạ thật chẳng dám nhận công, cũng may tất cả đã được Phong Trần Cuồng Cái lão tiên bối đây thay thế sắp đặt, chỉ xin hỏi lúc phó giao giải được Tây Môn Nghi có đưa tin khẩn như thế nào với chư vị Chương môn nhân?

Bang chủ Cái bang thán phục gật đầu :

- Bồn tọa từng nghe nhiều về Giang thiếu hiệp, có lẽ về bản lĩnh cao minh ắt Phong Trần Cuồng Cái Lão nhân gia cũng chẳng hề quá lời bởi Tây Môn Nghi có dặn nếu ngẫu nhiên gặp thì nói với Giang thiếu hiệp, một là mau đến cứu người bảo đây là nhân vật có thân phận trọng yếu nhất Trung Nguyên. Và hai là đừng đi đông chỉ vô ích vì theo Tây Môn Nghi cô nương nhận định, duy chỉ có thiếu hiệp là đủ bản lĩnh đối phó Nhị Thần. Bồn tọa chỉ là người truyền đạt sắp đặt thế nào là tùy thiếu hiệp.

Giang Cửu Linh chấn động :

- Nhưng sao Tây Môn Nghi chỉ đề cập mỗi một nhân vật cần cứu? Còn những ba nạn nhân nữa thì sao?

Lão nhân Chương môn phái Điểm Thương lên tiếng :

- Phải một trong ba nhân vật có cả Hoa Tiểu Vân tề đồ? Vậy chẳng lo nữa vì tất cả đã được Tây Môn Nghi cô nương giải thoát nhưng chẳng hiểu nhân vật trọng yếu nhất Trung Nguyên là ai? Và có thật chẳng chỉ một mình thiếu hiệp là đủ bản lĩnh cùng lúc đối phó với Minh Nguyệt nhị thần?

Lão Phong Trần Cuồng Cái cũng quan tâm :

- Phải đây tiểu tử, đến lão phu cũng chẳng đoán biết nhân vật nào được xem là trọng yếu nhất Trung Nguyên.

Chột xa xa có tiếng vó ngựa kèm theo là tiếng hô hoán gọi khẩn trương :

- Giang thiếu hiệp có ở phía trước chăng? Mỗ là đệ tử Cái bang có nhiệm vụ đưa đường một vị tướng quân triều đình hiện rất khẩn cấp tìm thiếu hiệp.

Mộc Lê Chân buột miệng kêu :

- Là Hoàng thượng? Minh Nguyệt nhị thần thật to gan, Giang Cửu Linh chàng lại phải một phen nữa cứu giá.

Có một chiến mã lao đến mang theo một giọng nói dù khẩn trương nhưng vẫn uy quyền :

- Giang tráng sĩ đã hay tin chưa? Hung thủ Ma Hoa Vô Ảnh Thủ đã lộ diện là Công Tôn Toại vừa cùng hai kẻ rắp tâm tạo phản, đang uy hiếp sinh mạng Hoàng thượng. Lần này phi tráng sĩ e chẳng ai đủ bản lĩnh cứu giá.

Giang Cửu Linh dù chẳng động dậy nhưng thân vẫn bất ngờ bật lướt đến trước mặt chiến mã :

- Trầm tướng quân có phải đây là thiên lý mã độ nào thảo dân từng mượn? Hãy yên tâm thảo dân xin lập tức đi cứu giá nhưng cần thiên lý mã này.

Vị tướng quân họ Trầm tốt xuống ngựa :

- Giang tráng sĩ chỉ đi một mình?

Giang Cửu Linh thuần thục nhảy lên ngựa :

- Tại hạ cần Khúc nhân huynh một phen hỗ trợ, sau đó phiên Phong Trần Cuồng Cái lão tiền bối cũng khẩn trương đưa đường cho mọi người cùng theo. Phần chư vị xin đối phó Công Tôn Toại hộ cho, riêng về Minh Nguyệt nhị thần ha ha... tại hạ tự tin đối phó và thu thập cả hai. Lên mau nào Khúc nhân huynh.

Khúc Thụy bật lao lên cùng lúc đó Giang Cửu Linh tung gót phi mã.

Vù...

Còn lại lão Phong Trần Cuồng Cái cũng hồi thúc mọi người :

- Đại Tài Chủ Công Tôn Toại mọi người vẫn xem là mạnh Thường Quân tái thế kỳ thực chỉ là hạng ác ma đội lốt nguy quân tử. Tuyệt sát chiêu của Công Tôn Toại là Ma Hoa Vô Ảnh Thủ...

Cứ thế tất cả cùng nôn nóng lên đường vô hình chung tạo một dòng người như ngày càng dài thêm.

30. Chương 30: Cang Khí Hộ Thân Phá Phổ Quang - Ân Thù Kết Liễu Vạn Thái Hòa

Họ năm người chợt dừng chân :

- Có chất độc?

Đó là tiếng kêu cảnh báo kịp thời của một nhân vật trung niên diện mạo phương phi, chỉ có đôi mắt là luôn tỏ ra giảo hoạt khiến nhân vật khác tuổi cũng trung niên đang bị trung niên giảo hoạt chế ngự mang theo chợt mỉm cười vẻ ung dung :

- Chư vị là giới võ lâm quả nhiên thân thủ bất phạm, nhưng nếu phát hiện có chất độc chứng tỏ chư vị sắp lâm địch thì tốt nhất nên lo đối phó, thay vì cứ mãi uy hiếp quả nhân.

Có hai nhân vật khác đi phía sau trong đó có một đang uy hiếp một nữ nhân chính lão nhân này lên tiếng :

- Cầu Hoàng đế nói rất đúng, theo bốn nhân Công Tôn Toại người hoặc là buông tha hoặc nên ban một chương kết liễu cầu Hoàng đế cho rảnh nợ, sao cứ mãi mang theo?

Lão nhân còn lại cũng phụ họa :

- Bọn lão phu Minh Nguyệt nhị thần sở dĩ chấp nhận kết minh với người được thu hồi công phu Thiên Bằng chỉ kỳ thực có nguyên ủy xuất xứ từ bốn giáo. Lẽ ra người nên mau tiến hành thương lượng đổi trao sao cứ chần chừ vì quá mãi mê quan tâm đến cầu Hoàng đế?

Nữ nhân đang bị uy hiếp chợt cười khẩy :

- Minh thần nhị vị chẳng hiểu được đâu, thương lượng với nhị vị chỉ là giả kỳ thực Công Tôn Toại cần Hoàng thượng hơn nhị vị bởi chỉ có Hoàng thượng là có đầy đủ quyền uy cần thiết để giúp Công Tôn Toại khỏi phải thọ án tử sau bao tội ác từng gây. Tây Môn Nghi ta nói đúng tâm địa và mưu toan của lão chứ Công Tôn Toại?

Nhân vật trung niên có đôi mắt giảo hoạt chính là Công Tôn Toại, lão chợt gay gắt phản ứng ngược lại hai lão nhân nọ :

- Nào phải Công Tôn Toại không ưng thuận thương lượng nhưng đề xuất của mỡ là phải kết liễu ngay hạng phản giáo Tây Môn Nghi, nhị vị sao mãi chần chừ?

Hoàng đế lại ung dung cười :

- Xem ra song phương khó thể thương lượng vì chẳng đồng đạo, vì nếu chẳng còn Tây Môn Nghi thì Minh Nguyệt giáo kể như mất luôn cơ hội thu hồi Minh Ngọc Phổ Quang dường như đang do Giang Cửu Linh thu giữ. Quả nhân nói đúng không Tây Môn Nghi nữ anh hùng?

Tây Môn Nghi phụ họa :

- Tự Công Tôn Toại như cũng minh bạch điều này ví có lần chính mục Kim Tiết Liễu từng thừa nhận đã thấy trong tay Giang Cửu Linh một khối ngọc tự phát sáng, không phải Phổ Quang Minh Ngọc là gì?

Công Tôn Toại bỗng xoay người tự chuyển đổi hướng và lôi vị Hoàng đế đi cùng :

- Hoàng thượng thật anh minh và như đã nói, không đồng đạo chẳng nên chung đường. Xin thứ lượng Công Tôn mỗi lần nói lời cáo biệt tại đây.

Hai lão nhân nọ giận dữ :

- Đứng lại :

- Công Tôn Toại người muốn đi thì lưu lại Thiên Bằng chỉ cho bọn ta.

Công Tôn Toại cười nhạt :

- Nhị thần chớ quá đáng bởi bao dã tâm của nhị thần cơ hồ đã bị Tây Môn Nghi phá hủy, Chương môn nhân các phái đều thoát nạn, giáo đồ Minh Nguyệt giáo lúc này tán lạc khắp nơi, nếu tiếp tục gây khó khăn cho Công Tôn mỗi há lẽ nhị thần không biết đây là tự đào huyệt cho bản thân? Tốt nhất hãy kết liễu kẻ bội giáo sau đó, nhị thần không chỉ toại nguyện vì thu hồi Thiên Bằng chỉ mà ắt còn được Công Tôn mỗi nghĩ cách giúp tất cả vẹn toàn.

Hai lão nhân dao động :

- Người có cách gì?

Công Tôn Toại toan đáp chợt khựng lại :

- Ở hướng này cũng có độc? Nguy tại, há lẽ xung quanh đều có mai phục?

Hai lão nhân nghi ngại nhìn nhau chợt phát hiện từ xa phía bên tả có một vật phát sáng nhìn rất rõ trong trời chiều :

- Minh Ngọc Phổ Quang.

- Tiểu tử đã đến, hừ! Quả là liêu lĩnh và cũng thật to gan. Hừ!

Lấp tức cả hai cùng lôi theo Tây Môn Nghi lao băng băng về phía có vật mãi tự phát sáng.

Công Tôn Toại cũng nghi ngại nhìn quanh và khi phát hiện xung quanh cơ hồ chẳng có ai chỉ ngoại trừ địa hình có âm u hoang vắng lạ do trời đang lúc về chiều, Công Tôn Toại vội kêu quyết đề tỉnh hai lão nhân nọ :

- Minh Ngọc Phổ Quang chẳng thể tự đến và Giang tiểu tử càng không không đủ dũng lược đến một mình. Đây là kế nghi binh Nhị Thần há lẽ không nhận ra?

Tuy nhiên vì hai lão nhân cứ mãi miết lôi Tây Môn Nghi cùng đi, Công Tôn Toại chợt lôi Hoàng đế tẩu thật nhanh về phía ngược lại :

- Mong Vạn tuế gia lượng thứ vì Công Tôn Toại này chưa muốn tự kết liễu một cách ngu xuẩn như họ. Huống hồ nếu là Giang tiểu tử mỗi cũng dùng tương kế tựu kế tương tự, họ quá cao ngạo không tri kỷ tri bỉ ắt họ tự chuốc họa.

Vút.

Hoàng đế bị lôi đi vẫn ung dung :

- Người nghĩ Giang Cửu Linh đã đánh trúng vào lòng tự tôn của họ? Chứng tỏ hầu như chưa ai biết rõ Giang Cửu Linh thật sự lợi hại ra sao? Nếu vậy quả Giang Cửu Linh có tâm cơ như có phần cao minh hơn so với niên kỷ hãy còn trẻ? Đây là nhờ đã sớm trải nghiệm nhiều tâm cơ thủ đoạn tương tự như là từ phía địch nhân từng gây ra? Là người chăng? Vì quả nhận nghe nói Giang Cửu Linh ngay từ nhỏ đã sớm chịu oan khuất và hầu như lúc nào cũng bị thù nhân bí ẩn luôn thiên phương bách kế tìm cách sát hại.

Công Tôn Toại cười hì hì :

- Mỗ lại nghe Giang tiểu tử nhờ may nên từng được một tướng quân họ Trần ưu ái, có phải nhờ đó Vạn tuế gia đã nghe mọi bảo tấu cơ hồ am hiểu khá tường tận về Giang Cửu Linh? Nếu vậy mỗ chỉ mong Vạn tuế gia ân tứ ban cho miễn tử bài, khi toại nguyện mỗ lập tức hộ giá đưa Vạn tuế gia an toàn hồi cung. Thế nào?

Hoàng đế cười cười :

- Nếu quả nhân bất thuận, người có dám phạm tội thí quân chăng?

Công Tôn Toại dần động sát cơ nhưng vẫn gượng giữ nụ cười :

- Mong Vạn tuế gia cặn suy đừng miễn cưỡng mỗ.

Chợt có tiếng nạt :

- To gan, mạo phạm Vạn tuế gia là khi quân, tội đáng chém đầu.

Công Tôn Toại giật mình dừng phắt lại, đặt ngay một tay lên đỉnh đầu Hoàng đế :

- Giang Cửu Linh? Không phải người cần đối phó Minh Nguyệt nhị thần để giải thoát ả Tây Môn Nghi sao? Đứng mạnh động nếu không...

Giang Cửu Linh chỉ một mình xuất hiện chợt vẩy xạ tả thủ :

- Đã lâu mới gặp lại, Tôn thúc thúc thật may vẫn an khang, tiểu diệt có vật này thay lễ diện kiến, mong Tôn thúc thúc nhận cho.

Từ tả thủ Giang Cửu Linh nói chuẩn xác hơn là chỉ từ một ngón tay của Giang Cửu Linh chợt dần xuất hiện và từ từ nhú dài ra một thanh băng vừa tròn vừa dài, quá chậm khi muốn tiến đến tận chỗ của Công Tôn Toại.

Công Tôn Toại thoạt nhìn liền cười :

- Thiên Băng chỉ của người quá kém, nên biết Mộc Lê Chân vẫn chưa được Kim Tiết Liễu chỉ điểm hết chân truyền, người lại được ả nọ chỉ điểm cho, như thế này thì làm gì được ta haha...

Đang cười dù Công Tôn Toại hay bất luận ai cũng có một lúc sơ hở vì quá đắc ý, Công Tôn Toại cũng có một thoáng chớp mắt.

Và đây cũng là lúc thanh băng tròn và dài do Giang Cửu Linh xuất phát cũng bắt chợt vươn thật nhanh về phía trước xạ ngay vào tâm thất Công Tôn Toại.

Viu...

Phát hiện và biết quá muộn Công Tôn Toại lập tức bật uốn toàn thân về phía sau nhưng để nhanh hơn nữa bởi sinh mạng là trọng, Công Tôn Toại buộc phải bỏ Hoàng đế lại và còn dùng tay mượn lực ấn lên đầu Hoàng đế để có đà uốn bật lùi nhanh hơn.

Vù...

Đây là lúc Giang Cửu Linh cũng lập tức chớp động thân hình, toàn thân bật tiến thật nhanh lao ập vào Công Tôn Toại :

- Chiêu Tam Ma Thám Trảo này là ta thay tam thúc phụ Đoàn Đăng vẫn tội lỗi bất nghĩa. Đờ.

Ào...

Nhưng Công Tôn Toại có suy nghĩ khác, mất Hoàng đế để uy hiếp Giang Cửu Linh đành bật tẩu thật nhanh không mấy may cùng Giang Cửu Linh tham chiến.

Vù...

Giang Cửu Linh hậm hực quay trở lại với vị Hoàng đế :

- Vạn tuế gia vẫn vô sự? Để lão thoát thảo dân thật chẳng cam tâm. Giờ thì chỉ trông mong vào các cao thủ võ lâm nếu may được lão Phong Trần Cuồng Cái lão tiên bối cho họ tỏ tường chân tướng của lão. Bằng không để lão sống phen này thật khó mong tìm lại lão.

Hoàng đế chợt hỏi :

- Sao chỉ có một mình Giang tráng sĩ? Phong Trần Cuồng Cái? Giới võ lâm quả có nhiều danh xưng kỳ quặc, còn ai ở đằng kia như đang dùng Minh Ngọc đã khiến Minh Nguyệt nhị thần động lòng tham?

Như chợt nhớ lại Giang Cửu Linh vội kêu :

- Đây là Khúc Thụy một trong nhiều hảo bằng hữu của thảo dân, xin thỉnh Vạn tuế gia cùng đi vì thảo dân chỉ yên tâm có Vạn tuế gia cận kề, để lúc cần cũng kịp ứng cứu Khúc Thụy bởi chỉ một mình nên e khó thể chi trì lâu hơn.

Giang Cửu Linh dụng lực thi triển khinh công đưa Hoàng đế cùng đi.

- Còn một Tây Môn Nghi nữ hiệp ắt vì có tình ý nên luôn thay Giang tráng sĩ cứ nghĩ cách giữ vẹn sinh mạng cho quả nhân, Giang tráng sĩ không ngại họ dùng tính mạng ý trung nhân uy hiếp ngược lại sao?

Giang Cửu Linh cười tự tin vừa tiếp tục lao đi vừa đáp :

- Vạn tuế gia ám chỉ Minh Nguyệt nhị thần? Họ rất cao ngạo nhất là khi toại nguyện thu hồi bảo kiếm Phổ Quang, họ nghĩ ắt đã có bản lĩnh thiên hạ đệ nhất, lẽ nào lại dùng thủ đoạn này?

Hoàng đế cười cười :

- Nghĩa là Giang tráng sĩ tự thị có bản lĩnh cao minh hơn, cũng vô ngại nếu hai người họ hợp lực?

Giang Cửu Linh thổ lộ :

- Thảo dân có một lợi thế chẳng ai minh bạch võ công của thảo dân đã đạt đến cảnh giới nào, thú thật dù Minh Nguyệt nhị thần hợp lực lại vẫn chẳng mong gây khó khăn cho thần đâu.

Cũng lúc đó từ một gò đất cao nơi lúc nãy xuất hiện vật tự phát sáng chợt bắt thần chiếu xạ ra nhiều tia hào quang mang màu hồng huyền nhiệm, đồng thời cũng có tiếng người cười lớn :

- Người là Giang Cửu Linh? Thật ngông cuồng khi bảo Nhị Thần dù hợp lại vẫn vô khả gây khó cho người, lại đây. Thoạt tiên hãy cho người mục kích một ít lợi hại của Phổ Quang Minh Chiếu, một phi kiếm tối thượng thừa từ bảo kiếm Phổ Quang hợp với Phổ Quang Minh Ngọc được người tự nguyện dâng tận tay bốn Nhị Thần, haha...

Từ một chỗ khuất gần đó Khúc Thụy chợt lao ra và thần tốc xuất hiện cạnh Giang Cửu Linh :

- Xung quanh đã được Khúc mỗ phóng xạ chất độc nhưng e chẳng giúp gì vì hai lão quỷ khi đắc thủ Minh Ngọc Phổ Quang lập tức tiến luyện ngay kỳ chiêu hãn thế và đang định tể sát Tây Môn Nghi giáo chủ gọi là khai kiếm.

Giang Cửu Linh cũng vừa phát hiện điều đó vì trên mô đất một lão nhân trấn thủ Minh Ngọc lão còn lại hươu bảo kiếm Phổ Quang cả hai cùng hợp lại tạo ra những tia hào quang đang dần thu hẹp chiếu xạ vào Tây Môn Nghi cứ đứng bất động và trở mất nhìn tia hào quang kỳ quái.

- Xin phó giao Vạn tuế gia cho Khúc nhân huynh cũng hy vọng thủ pháp dụng độc của Khúc nhân huynh tạm dư uy lực giữ chân họ, tại hạ sẽ đến cứu Tây Môn Nghi.

Dứt lời Giang Cửu Linh chợt như quả pháo thăng thiên bắt thần tự cất lên lao chéch về mộ đất, đồng thời Giang Cửu Linh cũng há miệng hú vang, tạo thành chuỗi âm thanh như tiếng long ngâm :

- Hu... ú...

Trên đỉnh mô đất nếu các tia hào quang đã dần hợp lại, vẫn chiếu xạ vào Tây Môn Nghi thì Minh Nguyệt nhị thần vì nghe tiếng Giang Cửu Linh hú kinh động nên lập tức xạ mắt nhìn.

Chợt xuất hiện quanh thân Giang Cửu Linh cũng là một vầng hào quang nhưng không mang màu hồng huyền nhiệm như hào quang gọi là Phổ Quang Minh Chiếu từ Phổ Quang kiếm, vầng hào quang quanh thân Giang Cửu Linh lại có hai màu đỏ trắng xen kẽ cuộn xoáy vào nhau và từ đó ánh tỏa phát quang.

Minh Nguyệt nhị thần khinh nghi kêu :

- Tiểu tử đã luyện được cang khí hộ thân?
- Mau lên, chớ để tiểu tử kịp cứu phản đồ.

Nhị Thần hợp lực khiến tia hồng quang cũng xạ nhanh vào Tây Môn Nghi.

Viu...

Đúng lúc đó Giang Cửu Linh vẫn phát bật tiếng hú chợt trầm người xuống thật nhanh tự lao thẳng vào tia hồng quang ngay trước lúc tia hồng quang xạ chạm vào Tây Môn Nghi :

- Hú... ú...

Hai đạo hào quang chạm nhau.

Bùng.

Một bùng ánh quang toé đủ màu bật hắt lên, tỏa sáng ngút ngàn.

Xoà...

Bầu không khí trên mô đất chừng như ngưng đọng lại và chỉ một sát na sau đột ngột bùng toả, toàn bộ cỏ cây mọc trên mô đất đều ngã rạp và tạo nên một đợt khí cuộn xoáy thập phần quái đản.

Ào...

Minh Nguyệt nhị thần bị cuộn khí tác động cũng chao đảo nhưng cố trụ với mỗi người đều phải dùng hai tay quyết giữ hai vật là bảo kiếm Phổ Quang và Minh Ngọc Phổ Quang đừng mãi lắc lư lay chuyển ngay trong tay nữa.

Trong khi đó đợt khí cuộn xoáy nếu có bất chợt xô bắn Tây Môn Nghi khỏi mô đất khiến nàng thăng thốt kêu thất thanh thì quanh thân Giang Cửu Linh vầng hào quang ánh hai màu trắng đỏ chợt tan biến, chỉ lưu lại một hình hài Giang Cửu Linh xơ xác với y phục rách bươm, toàn thân thì cũng chao đảo chẳng kém gì Nhị Thần Minh Nguyệt.

Khúc Thụy tuy kinh tâm tán đởm nhưng vẫn kịp bật người lao đến tung một chưởng kinh Cửu Linh Hồ Diệp chưởng đỡ nhẹ Tây Môn Nghi để nàng đừng gieo ngã nặng nề.

Vù...

Vừa cảm nhận có đạo kinh gượng đỡ Tây Môn Nghi qua cơn thăng thốt vội kêu :

- Mau tiếp ứng Giang Cửu Linh, Phổ Quang Minh Chiếu rất lợi hại, dù cang khí hộ thân cũng bị hóa hủy. Nhanh nào! Khẩn trương lên nào, Khúc huynh.

Đây là điều Minh Nguyệt nhị thần cũng vừa nhận ra cả hai lập tức hô hoán bảo nhau :

- Mau kết liễu Giang tiểu tử.
- Hợp lực lại, mau xuất chiêu Phổ Quang Minh Chiếu lần nữa. Giết.

Khúc Thụy lập tức bật người lao vào thật nhanh lên mô đất :

- Hãy còn Khúc mỗ đây, xem chiêu.

Vù...

Ngờ đâu hợp lực của Minh Nguyệt nhị thần lần này lại thất bại, đã vậy cả hai cùng giận dữ gầm vang :

- Minh Ngọc Phổ Quang đã bị hủy.

- Bảo kiếm Phổ Quang cũng chẳng còn uy lực, há lẽ tiểu tử đã luyện công phu Thiên Bằng? Chỉ có lãnh khí mới là khắc tinh phế hủy bảo kiếm Phổ Quang.

Mau giết tiểu tử.

Nhị Thần bỏ kiếm bỏ cả Minh Ngọc chột cuồng nộ lao vào Giang Cửu Linh khi đó cũng vừa ổn định cước bộ.

Ào...

Giang Cửu Linh chột cười :

- Không sai, tại hạ đã may mắn tiến nhập Bằng cung hiểu rõ cách khắc chế Phổ Quang Minh Chiếu nếu không haha... há lẽ nhị vị nghị tại hạ dễ dàng ứng thuận thu hồi hộ bảo kiếm Phổ Quang ư? Huống hồ lúc thu hồi từ khối sa Thạch, tại hạ còn dùng công phu Thiên Bằng chỉ tác động, lãnh khí đã khiến uy lực của bảo kiếm giảm đi. Giờ thì nhị vị cùng tại hạ chỉ nên trông mong vào chân tài thực học của nhau mà thôi, có hiểu vì sao tại hạ cần Khúc nhân huynh chưa? Hãy đối phó một, một còn lại cứ giao cho tại hạ. Đỡ.

Vù.

Khúc Thụy vỡ lẽ lập tức xuất lực tấn công một lão nhân :

- Nhất Linh Hồ Điệp chương, đỡ.

Ào...

Nhị Thần đành phân khai mỗi người giao đấu cùng một đối thủ :

- Được lắm công phu Minh Nguyệt giáo há để bọn ngươi xem thường, đỡ.

Ầm...

Khúc Thụy phần khích hào khí vận dụng Cửu Linh Hồ Điệp chương với toàn thân tựa hồ luôn lơ lửng và đôi tay luôn khi giang rộng khi kéo chéch cho ập vào nhau, cứ mỗi lần là tạt ra một đợt cuộn kinh kỳ quái.

Ào...

Giang Cửu Linh thì thân pháp bất thoái bất tiến vô thường luôn làm loạn nhãn đối phương, huống hồ còn có Tam Ma Thám Trảo khi xuất tả chiêu lúc thoát hữu kinh càng khó lường hơn.

Vù...

Vụt.

Nhị Thần càng đấu càng cuồng nộ do phát hiện cả hai chỉ mong bình thủ là quá chẳng dám mơ nghĩ đến chuyện thắng thế hoặc chiếm thượng phong trước hai đối thủ kém xa về niên kỷ :

- Đỡ.

- Xem chiêu.

Ào...

Chột từ tả thủ Giang Cửu Linh bất thoát ra một tia kim quang nhìn thật rõ giữa bóng chiều nhập nhoạng...

Vù...

Có tiếng kêu tán dương từ xa :

- Đến rồi, hãy nhìn kìa, Diệp Kiếm Trung Nhất Chương đấy, Giang Cửu Linh tiểu tử đấy.

Cùng có tiếng Hứa Thần Chung từ xa kêu rõ :

- Dích thị là Cửu Linh Hồ Điệp chương của bổn động Cửu Linh.

Nhưng chỉ tiếng gọi thắng thốt của Tây Môn Nghi là vang rõ nhất :

- Giang Cửu Linh chàng xin hạ thủ lưu tình, ối...

Tia kim quang vụt tắt và lập tức có một lão nhân loạng choạng :

- Hự...

Lão nhân còn lại đâm hoảng vì càng có tiếng huyền não thì chứng tỏ lão càng kém thế.

Khúc Thụy bỗng cười :

- Ngã này, từ nay lão chó mong hại được ai. Haha...

Lão nhân nọ cũng loạng choạng ngã :

- Hự...

Vừa lúc đó từ xa chợt có tiếng như đợt sóng dậy :

- Vạn tuế gia đây rồi, Hoàng thượng vẫn an khang. Vạn tuế vạn vạn tuế.

Lão Phong Trần Cuồng Cái chợt xuất hiện và quăng lên mô đất một thân hình nhìn thật thảm hại :

- Hắn đây, đã lộ rõ hắn chính là hung thủ bí ẩn lại toan dùng vũ khí ẩn giấu tương tự Ma Hoa Vô Ảnh Thủ để đối phó bọn lão phu, may cho hắn chưa bị mất mạng vì muốn dành lại cho Giang Cửu Linh người tùy nghi xử trị. Hừ.

Giang Cửu Linh không còn quan tâm nữa chỉ vội lao đến chỗ Hoàng đế lúc đi ngang cũng kéo tay Tây Môn Nghi cùng chạy đến :

- Vạn tuế gia chân mạng Đế vương dù hung cũng hóa kiết, bọn thảo dân xin cùng thỉnh tội trước Vạn tuế gia.

Chợt từ đâu đó có Mộc Lê Chân xuất hiện chen vào :

- Dân nữ Mộc Lê Chân cũng xin thỉnh tội, có tiên phụ Mộc Lê Quan từng vì cảnh ngộ chẳng đành đứng trở nên Phong chủ Hắc Phong Phi. Mong Vạn tuế gia đại lượng khai ân.

Trầm tướng quân từ phía sau tiến lên :

- Giới võ lâm vì cứu giá tất cả đều đến đây, Vạn tuế gia cát tường xin khai ân, vì thấy thấy đều tự nhận vẫn luôn là thần dân của Vạn tuế gia.

Hoàng đế mỉm cười :

- Quả nhân gặp hung hóa kiết, nếu chẳng nhờ chư bằng hữu võ lâm thì nhờ ai. Cũng may Giang tráng sĩ lúc xúc nộ vẫn nhớ đến quốc pháp chưa đến nỗi tùy tiện sát hại kẻ thù, nhân lúc vui quả nhân không thể không khai ân. Mau nghe khẩu dụ, một xóa án oan cho Giang Cửu Linh cùng sư phụ là Phạm Uy Bá. Hai, giao các phạm nhân cho hình bộ theo quốc pháp xử trị. Ba, tứ hôn cho Giang Cửu Linh cùng nhị vị cân quốc anh thư là Tây Môn Nghi và Mộc Lê Chân qua công lao cứu giá, cũng tứ hôn cho Khúc Thụy và Hứa Thần Chung theo mật bả của Tây Môn Nghi nữ hiệp. Và cuối cùng, nhận long ân cũng nhận trách vụ, đặc cách cho Giang Cửu Linh và Khúc Thụy từ nay sẽ là Án Sát ngự Tiền, xuân thu nhị kỳ phải cùng quả nhân vi hành giám sát và xử trị bọn tham quan lộng hành chỉ những nhiều lê dân. Khâm thủ.

Cách xử sự của đấng minh quân khiến mọi người từ cao thủ võ lâm đến toàn bộ thiên binh vạn mã đang hiện diện cứu giá và hộ giá đều nức lòng hô to :

- Vạn tuế, vạn vạn tuế. Hoàng thượng vạn tuế.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-ma-tham-trao>